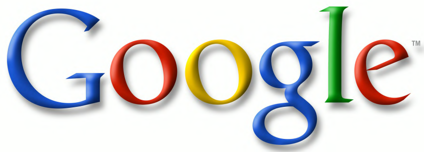

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

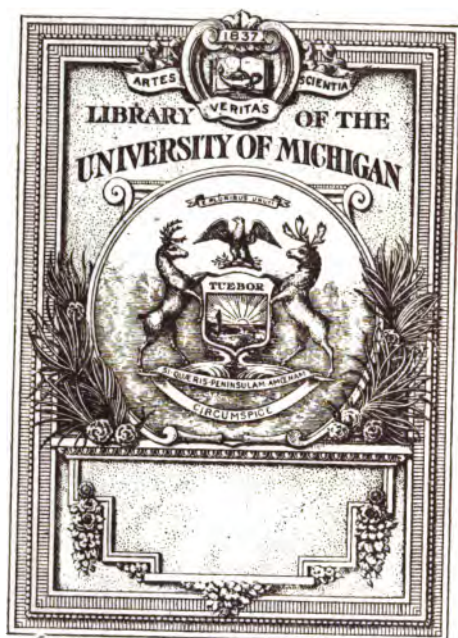
We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

A 469121 DUPL

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE

888
A96d
S4

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

POST

ISAACUM CASAUBONUM

CONSCRIPSIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

ARGENTORATENSIS

INSTITUTI SCIENTIAR. ET ART. POPULI GALLO-FRANC. SOCIUS

ANTIQUAR. LITERAR. IN SCHOLA ARGENT. PROF.

TOMUS SEXTUS.

ANIMADVERS. IN LIB. XI. ET XII.

ARGENTORATI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE.

ANNO XII. (1804.)

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM UNDECIMUM.

Ed. Casaub. p. 459.

*

a DE *ARGUMENTO huius Libri* haec monuit CASAUBONUS: » Veteres in conviviis suis vino utebantur ad haec tria, necessitatem, voluptatem, & pietatis officium. Quod necessitati dabatur, promiscue inter edendum sumebant, ut quemque sitis admoneret, & bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatis caussa, & Diis libationes facere, finitis demum epulis, aut saltem primis mensis comesis, incipiebant. Poscere illi tum maioribus, & pocula diversi generis expedire: & simul in hilaritatem omnibus modis se effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeus in textura horum librorum, ut saepe diximus, & semper meminisse Lector debet. Opportune igitur coniecta est in locum istum, totius *δειπνοσοφιστικῆς φιλολογίας* pars ea, qua *de Poculis* agitur. Cum autem *plurimas species, figuras & nomina Vasorum potoriorum* haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae fuit eius singularis diligentia, & *κατὰ στοιχεῖον* digessit; quaedam prius *in genere de Poculis* & voce *ποτήριον* praefatus. «

AD CAP. I.

κατὰ τὸν κωμῳδιοποιόν. Quam constanter in editis (nescio qua ratione) litera iota post δ omittitur in hac vo-

285778

ce, tam constanter eam tenet vetus codex *A*. Et hîc etiam a κωμῳδιοποιὸν scripsit Epitomator, qui aliâs plerumque breviori vocabulo κωμικὸς uti solet. *Mox*, Κηφισόδωρον recte scribunt superiores editiones: temere Κεφισοδ. ed. Cas. 2. & 3.

Συναχθέντων γὰρ ἡμῶν καθ' ὥραν. Quod in Animadv. ad superioris libri exitum diximus, videri ibi nonnihil intercidisse: nempe dicere ibi debuisse Athenaeum, *sermone in multam noctem protracto discessisse convivas, postridie ad certum tempus rursus conventuros;* id ex hoc loco perspicuum fieri videtur: nisi plane profiteri velimus, nimis vel imperite vel negligenter subinde Deipnosophistam nostrum in consarciendis veterum auctorum fragmentis, e quibus constat totum hoc opus, & omnino in his quae ad illud concinnandum de suo ingenio contulit, esse versatum.

Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ &c. » Sermonem *de Poculis in » genere & voce* ποτήριον, reliquis convivis silentibus, ita » orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ, ἄνδρες φίλοι, » καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσι. Non est *Adrastus* hîc » neque poëtae nomen, neque poëmatis ullius titulus, ut » falso crediderunt: sed hic est ille rex Argivus, Talai fi- » lius, qui Tydeum & Polynicem, avibus parum bonis, » generos sibi conciliavit. Hunc aiunt veteres, ut Poly- » nici regnum patrium restitueret, domi proceres Grae- » ciae convocasse. Apollodorus diserte scribit libro tertio » Bibliothecae, [cap. 6. sect. 2 sq.] eum συναθροῖσαι τοὺς » ἀριστέας. Quin eorum catalogum habes apud Statium » libro quarto Thebaidis, & ipsum Apollodorum, & Dio- » dorum quoque Siculum libro quarto. Nulla autem pars » fuit historiae fabularis, quam plures poëtae tractaverint. » Ex eorum aliquo haec nunc sumit auctor; &, nisi fal- » lor, ad *Epicum cyclum* respiciebat cum haec scriberet » Athenaeus: aut, quod paene certum est, ad *Antimachi* » Thebaidem Cyclicam. Nam similia his ex eo poëta pro- » feruntur infra in Δέπαστρον. [pag. 468. a. b.] Verisimi- » le enim est, poëtas Graecos id argumentum tractantes, » convivia descripsisse, quibus Adrastus excepit principes » a se advocatos. Quamquam referre [etiam] possumus » ad convivium nuptiale, cum Tydeus & Polynices uxo- » res suas duxerunt. Observat autem Athenaeus, *sedisse » tum convivantes* proceres, *non decubuisse*. Apud Statium » tamen Papinium, ubi convivium Adrasti describitur, to-

a. » *ri* nominantur. Canit enim poëta primo Thebaidos:

» — *Vario strepit ista tumultu*
» *regia: pars ostro tenues auroque sonantes*
» *emunire toros, altosque inferre tapetas:*
» *pars teretes levare manu ac disponere mensas.*

» Et mox de Adrasto:

» — *Iamque ipse superbis*
» *fulgebat stratis, solioque effultus eburno.* « CASAUB. — *Sedentes* epulari solitos priscos, non *recumbentes*, iam passim adnotaverat auctor; veluti I. 11. f. VIII. 363. f. Cur vero hîc ad idem redeat argumentum, eo minus adparet, quo minus illud connexum est cum eo ad quod mox deinde nimis abrupte & nescio quo subito saltu pergit. Sed in multis saepe saltuatim versantem vidimus. Dixerat supra de *Homericis* heroibus: nunc subito recordatur, *eo etiam aevo, quod Troiana antecessit tempora, sedentes ad mensam homines* a priscis poëtis induci: nec mora; primo quoque tempore curat, ut id lectores operis sui edoceat. Latinum poëtam Statium suae aetatis morem priscis Graecis falso tribuisse, facile intelligitur.

ὁ δὲ Πολύειδος ἱερὰ θύων ἐν ὁδῷ &c. » Etiam quod ait de » *Polyido, in via sacrificante* (propter viam fortasse faciebat, καὶ ἐξιτήρια ἔθυεν) *& praetereuntem Peteoum ad epulas* » *detinente*, ex aliquo Cycli epici poëta petitum videtur. » *Polyidus* ille est opinor, de quo Apollodorus libro ter- » tio; [cap. 3.] non is de quo Homerus in Iliade: aeta- » te enim prior fuit & antiquior: nam *Peteas* sive *Peteous* » Menesthei pater est, quem bello Troiano Athenienfium » copiae ducem habuerunt. Imago pristinae simplicitatis » & antiqui aevi in historia quae hîc commemoratur. *Po-* » *lyidus sacra facit in ipsa via publica;* sicut Menelaus apud » poëtam in littore suorum liberorum γάμους ἑστιᾷ. *Cum* » *forte illac iter faceret Peteous*, benigne *eum ad epulas in-* » *vitat Polyidus detinetque: & iusso sedere in floreo gramine* » θαλλίαν κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν θυθέν- » των, *frondem virentem defringens*, futuram *pro mensâ*, *par-* » *tem victimae ei apposuit.* κατακλίνειν fere significat *colloca-* » *re aliquem in lecto*, vel *facere discumbere*: hîc pro *facere se-* » *dere.* Nam loquitur auctor de more veterum sedendi, » non accumbendi ad mensam. θαλλία vel θάλλος & oleae » termitem κυρίως, & omnem *frondem virentem* significat, » ut dictum est lib. I. cap. XIX. [ad I. 19. b.] Corrige Ae-

» lianum in hac voce, Ποικίλης lib. XIII. cap. 16. ubi lo» quens de colle semper ardente, qui in agro Apolloniatarum: καὶ περὶ αὐτὸν ἐστι δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρά· καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν †. Non debuit appingi defectus nota, sed erat scribendum οὔτε τὴν θαλλίαν.« CASAUBONUS. — Πετεὼς, Menesthei pater, memoratur Homero, Iliad. β'. 552. & alibi, & Apollodoro, in Biblioth. III. 10, 8. De nominis formâ vide Heynium ad Apollod. pag. 725. Non θυθέντων, ut in ed. Cas. 1. 2. 3. sed recte τυθέντων scribitur in editt. vett. & in ms. *A*. Quo magis miratus sum, eamdem scripturam in Casauboni Animadv. repeti. In Epitoma de toto huius libri exordio fere nihil legitur.

Καὶ τῷ Αὐτολύκῳ ἐλθόντι Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον &c. » Addit deinde, etiam *Autolycum non discubuisse in mensa, verum sedisse, cum ei finitâ coenâ nutrix Ulyssem adhuc puerulum attulit, & super genibus collocavit.* Haec quidem nota historia est: Homerum enim habemus, unde sumitur. [Odyss. τ'. 399 sqq.] » Sed adire ad fontem neglexere interpretes. » Itaque non viderunt structuram rectam orationis, quae » est huiusmodi: Αὐτολύκῳ ἡ τροφὸς, καθημένῳ δηλονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείπνουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσέα ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν ἔστησεν.« CASAUBONUS. — Haec sane iusta verborum structura: quam suâ culpâ Athenaeus turbavit, verba poëtae ita mediae suae orationi interserens, quasi ad reliquam orationis structuram apta essent, cum qua tamen minime conveniunt. Sed, similes turbas in citandis auctorum suorum verbis non refugere hunc scriptorem, iam saepenumero observavimus.

a

Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα. » Etsi hunc scriptorem facio ut par est plurimi: fatendum » tamen quod res est, posse interdum in textura horum » sermonum aut iudicium aut diligentiam desiderari. Nam » quae haec consequentia est? postquam dixit *sedisse veteres ad mensam*, inferre statim, Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα.« CASAUBONUS. — Sane, si nihil hic aut intercidit aut alio modo a librariis peccatum est, vix intelligi potest, quo pacto insignis in scribendo incuriae culpâ liberari scriptor noster queat.

AD CAP. II.

b. ΠΟΤΗΡΙΑ δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην. » Plenum etiam otiosae περιεργίας quod » hic observatur, *primum ex omnibus scriptoribus* (ita intel» lige vocem πρῶτον) *Simonidem Amorgium* ποτήρια ὀνομά» σαι. Quid enim refert hoc didicisse? Et sunt qui dissen» tiant de Simonide Amorgio: nam Iulius Pollux eius lo» co Ionem Chium nominat. τὸ ποτήριον, ait, Ἴων ἐκά» λεσε. « CASAUBONUS. — In Grammatico minime equidem damnem, quod, quis primus auctor vocabulo quopiam usus sit, adnotaverit. De SIMONIDE *Amorgio* vide Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 595. & quae ab Harlesio adiecta sunt T. II. p. 150. A patria *Amorgo*, una ex Cycladibus, nomen invenisse docet Stephanus Byzantinus: cuius ex praescripto Ἀμοργῖνος adpellari debuit, quemadmodum etiam apud Suidam scribitur, T. III. pag. 317. ed. Küst. sed nihil impedit quo minus credamus, Ἀμόργιος perinde iustam nominis gentilis formam fuisse. Quod a Polluce *Ionem* perhiberi ait Casaubonus primum auctorem qui nomine ποτήριον usus sit: id secus esse comperies si Pollucis verba (VI. 98 sq.) diligentius inspexeris. Non, *vocabulo* ποτήριον *primum usum Ionem esse*, ait Pollux; sed apud Ionem legi vocabulum βομβυλιὸς, tamquam *vasis potorii* nomen: cui non repugnat, (quo turbari se Iungermannus passus est) quod apud eumdem Pollucem lib. X. sect. 68. legitur, eodem nomine usum esse Antisthenem. Quodsi ea pars *libri undecimi*, qua de isto poculorum genere disserit Athenaeus, integra hodie superesset, fortasse & Ionis & Antisthenis ῥήσεις haberemus, in quibus vocabulum βομβυλιὸς vel βομβύλιος positum erat. Scripseram ista, cum idem Casauboni erratum a VILLEBRUNIO (cui ADAMUS, puto, praeiverat) notatum vidi.

Ἀπὸ τραπεζᾶν εἷλέ νιν ποτήρια. CASAUBONO obsecutus sum, monenti: » *SIMONIDIS versum* scribe sic: » Ἀπὸ τραπεζᾶν εἷλέ νιν ποτήρια. *Sustulerunt illum mensae* » *pocula.* « — Vitiose haud dubie ἀποτράπεζαν editum erat, velut uno vocabulo. At ἀπὸ τράπεζαν (sic) distincte scribitur in ms. *A.* quod nescio an tenendum fuerit tali quadam sententiâ, *pocula abstulerunt ei mensam*, id est, *bibendo rem familiarem ita absumsit, ut, quod comederet, non amplius haberet.* Super Casauboni emendatione,

τραπεζᾶν, (dorice, pro *τραπεζῶν*) scrupulum certe inii- b
cere poterat, quod alii versus ex eiusdem Amorgii Simonidis Iambis citati, non (quemadmodum Cei Simonidis carmina) Doricâ linguâ, sed Ionicâ conscripti sunt: veluti, II. 57. e. VII. 299. c. XIV. 658. e.

καὶ ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα δὲ ποιήσας &c. » Verba quae ex *Alcmaeonide* recitantur, ita melius scripseris: *νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπί τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκεν· αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.* Refer haec ad morem *τῆς προθέσεως* & collocationis mortuorum, de quo alibi dicimus. Artemidorus libro primo, cap. 14. *Οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐνειλοῦνται ῥάκεσιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τίθενται.* Explicant ista vocem *χαμαιστρώτους*. Sequentia verba, quibus ait *ornatos mortuos fronde virenti, poculis, & coronis capiti impositis*, pertinent ad veterum funerum consuetudinem. Soliti enim antiqui his similibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. *θαλλίαν* malo, quam *θαλείαν*. Verum haec alius loci. Non erat autem *Alcmaeonis*, ut videtur, poëma; sed solutâ oratione conscripta historia: cuius auctor iam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro primo ita citat, *ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς.* « Casaubonus. — Quasi soluto sermone concepta ista verba scripta erant in editis, in hunc modum: *νέκυς δὲ* (temere vero *omissa vocula δὲ* in ed. Cas. 2. & 3.) *χαμαιστρώτους ἐπί τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκ' αὐτοῖσι θαλείαν τε τὰ ποτήριά τε* &c. Pariterque in ms. *A.* nisi quod ibi *δὲ τὰ.* In *Epit.* nihil horum omnium. At epicum carmen fuisse *Alcmaeonidem*, post Heynium (ad Apollodor. pag. 976.) aliosque doctos viros, recte monuit Fiorillo ad Herodem Atticum, pag. 90. Ipsa autem verba, quae ex illo carmine hîc citavit Deipnosophista, felicissime restituit ad metrique leges revocavit idem Fiorillo, in Observatt. Crit. in Athenaeum pag. 1. pro vulgato *ἐπί τινος*, quod versus etiam respuebat, perspecte *ἐπὶ θινὸς* corrigens: tum vitiosum *θαλείαν τε τὰ* in *θαλείαν δαῖτα* mutans; quam correctionem firmat etiam noster codex mstus, *δὲ τὰ* exhibens, in quo haud obscure istud latet.

Deinde quum sic scriberetur in editis: *ἅπερ ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσιν*: minime mirum est, in his

b haesisse viros doctissimos. »Obscurum est (ait CASAUBO-»NUS) quod additur, ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττ. ἐπὶ ὑδροπο-»τεῖν ἔς. Quorsum vox ἔκπωμα? cuius quidem in subie-»ctis testimoniis nulla mentio. Legendum videtur, ὡς τὰ »ἐκ πίομαι οἱ Ἀττ. id est, *Attici utuntur* vocibus a πίομαι »deductis, [in eam sententiam oportuerat, τὰ ἐκ τοῦ πίο-μαι] » *tam de aquae, quam de vini potu:* adde, sive alius »cuiuscunque rei. Nam in proximo Aristophanis exemplo »neque *vini* mentio fit, neque *aquae*, sed *sanguinis.*« — Aliam medicinam doctissimus CORAY tentavit, in *Notis msstis.* »Scribi ita (inquit) distinguique hoc modo velim: »— ὑπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπωμα. Οἱ Ἀττικοὶ ἔτι (forte »ἔτι καὶ) ὑδροποτεῖν κ. τ. λ.« — Dubitationem praecidisse mihi visus est optimus noster codex, eam scripturam exhibens, quam restituendam auctori curavimus. Nempe, ποτήριον (ait auctor) *ἀπὸ τῆς πόσεως nomen habet, quemadmodum etiam vocabulum Atticis inprimis usitatum* ἔκπωμα: *quod quidem illi non*, ut ποτήριον, *per o breve efferunt, sed per ω longum; quoniam etiam* ὑδροπωτεῖν *&* οἰνο-πωτεῖν, & similia verba cum eorum derivatis, *per ω longum efferunt.* Nec enim de nihilo est, quod vetus noster codex, quemadmodum alibi πολυπώτης, φιλοπώτης & similia per ω, non per o, sic & hoc loco ὑδροπωτεῖν & οἰνοπωτεῖν per ω scribit. Unde etiam intelligitur, quid sit quod exempli loco versum illum ARISTOPHANIS (ex *Equit.* 198.) hic adposuerit Athenaeus, in quo nihil aliud occurrit quod ad id de quo agitur referri possit, nisi vocabulum αἱματοπώτην. Hactenus enim illud huc spectat, quatenus penultima syllaba ω longum habet: quod ex *Atticorum more* fieri docet hoc loco Athenaeus. Nec tamen is usus in similis compositionis vocabulis constans, ne apud ipsos Atticos poëtas quidem: ut ad X. 435. b. monuimus. Sic enim v. c. in Nicocharis Atheniensis versu apud Nostrum, X. 426. f. συμπόται penultimam brevem habet: & in ipsius Aristophanis Vesp. vs. 79. φιλοπότης pariter penultimâ brevi effertur: aliaque exempla collegit Valckenarius ad Ammonium, pag. 114. Nempe utroque modo dicere licebat, etiam Atticis: in quo tamen discrimen aliquod statuerunt Grammatici nonnulli, de quo auctor Etymologici Magni pag. 794. Ἰστέον ὅτι διαφέρει· φιλοπότης μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὁ φιλῶν πότους καὶ συμπόσια· φιλοπώτης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ φιλῶν πολλὰ

πίνειν. πῶμα γὰρ τὸ ποτὸν, (sic enim scribendum, non *τὸ ποτὸν*) *καὶ οὐ πόμα. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ Ζητούμενα τῶν μερῶν τοῦ λόγου*. Scripturam veteris nostri codicis, *ὑδροποτεῖν* & *οἰνοποτεῖν*, firmat Ammonius, De Differentia Vocab. pag. 135. ubi ait, in compositis verbis nonnisi *ω* longo uti Atticos; verbi caussa, *γαλακτοποτεῖν*, *ὑδροποτεῖν*: qui in eo quidem fortasse nimius est, quod negare videtur licuisse Atticis etiam *ο* brevi in illis verbis & eorum similibus uti: sed vulgatam apud Ammonium scripturam cum contraria permutandam non iudicaturus erat doctissimus Valckenarius, si aut Aristophanici versus, qui hic citatur, meminisset, aut si veram huius loci apud Athenaeum scripturam, quam vetus noster codex nos docuit, cognitam habuisset.

Πολλῷ γ' ὁ Βάκις διεχρῆτο τῷ ποτηρίῳ. »Scribe »*ἐχρῆτο*: non *διεχρῆτο*.« CASAUBONUS. — Simplex verbum legitur quidem in vulgatis Comici exemplis: (Equit. 124.) at nec versui, nec sententiae, nec sermonis usui repugnat compositum, quod apud Athenaeum cum editis vetus codex agnoscit. Quare non modo non spernendum, sed fortasse etiam restituendum illud poëtae fuerit: quum praesertim apud eumdem in Concion. 609. idem verbum *διαχρᾶσθαι* occurrat pro simplici *χρᾶσθαι* positum »vacante praepositione« ut ait Brunckius in Indice Graecitatis Aristoph. Quid quod hoc loco ne vacans quidem censenda praepositio videtur: nam *διαχρᾶσθαι* percommode intelligetur *constanter uti*. c

Κρείττων μί' ἐστὶ &c. Quum *Κρεῖττον* esset editum, ferri quidem ex Atticorum usu potuerat adiectivum in neutro genere, cum foeminino *μία* (nempe *κύλιξ*) constructum. Recte vero CASAUBONUS monuit: »Scribe »*Κρείττων*. Vide inferius in *Κύλιξ*.« Nempe non modo p. 481. e. ubi idem occurrit versus, recte *κρείττων* habent libri omnes: sed & hoc ipso loco sic scribitur in ms. *A*.

Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη Οἰνοπότης δὲ &c. Nempe *ANACREON* (inquit) *οἰνοπότης per ο breve scribit*. Conf. Barnes. ad Anacr. Fragm. 159. Istam scripturam per *ο* breve cum editis Athenaei libris tenet & ms. *A*. & *Epitoma*; in qua omisso fere reliquo toto huius libri exordio, ista verba leguntur, *Οἰνοπότης πεποίημαι, φησὶν Ἀνακρέων.*

ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἰνοποτάζων γὰρ εἴρηκε. »Graecos cum *τὸν ποιητὴν* dicunt, *Homerum* intel-

» ligere ſciunt & pueri. Ita poſſumus hîc accipere: nam » canit poëta Ἰλιαδ. ῥαψ. υ'. [262.]

» Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ,
» τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;

» Interpretes de *Anacreonte* ceperunt, cuius proxime fa- » cta mentio. Ferri poteſt: nam habetur paullo poſt [p. » 463. a.] hic eius verſus,

» Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων.

» Erit igitur παρὰ τῷ ποιητῇ, *apud hunc poëtam.* « Casaubonus.

d καλὰ Ἶφις. » Sequitur, Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευ- » τέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφις. Ve- » tus lectio καλλέφης. Scribo ποτήρια καλὰ, ἔφη. « Sic Casaubonus: qui, quam *veterem* dixit *lectionem*, eam ubi repererit, neſcio. Sane & ed. Baſ. & Ven. καλαίφις habent: neque aliter vetus noſter codex *A*. niſi forte in accentu ille ab editis differt. Adnotavit Fiorillo, Obſervation. in Athen. pag. 27. (referente puto Urſino in Lyricorum editione, quae mihi nunc ad manus non eſt) in codice Farneſiano καλλαῖφις (ſic) ſcribi. Ac fortaſſe etiam in ms. *A. circumflexo accentu* notata vox eſt, καλαῖφις. Quidquid ſit, videbantur mihi in mendoſo vocabulo haud obſcure hae duae voces contineri, καλὰ Ἶφις, i. e. *pulcra Iphis*: quemadmodum etiam Gallicus interpres accepit: *Belle Iphis*. Eſt autem Ἶφις proprium nomen, ex fabulari hiſtoria ſatis notum: (conf. Suid. h. v. & Etymol. pag. 480.) quod ex Ἰφιάνασσα decurtatum ait Etymologus, pag. 93. l. 51. Fiorillo l. c. nullâ quidem interpretatione adpoſitâ, ſic legendum cenſuit:

Πολλὰ δ' ἀνάριθμά τε ποτήρια καλ' ἴφια.

Quod ſi ἴφια libri dediſſent, poſſet id exponi ex Heſychiana gloſſa: Ἴφιον· λιπαρόν. Poterat etiam ſtudioſum harum literarum advertere alia apud eumdem Heſychium gloſſa huiusmodi, Ἰφίν· καλήν: ad quam nihil ab Interpretibus adnotatum.

καὶ Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης διννομένη παρίσδων. » Teſtimonium *Alcaei* pro depoſito non iniu- » riâ habuerim. Sed tentare quid vetat? Ἀλκαῖος, ait, ἐκ » δὲ ποτηρίων πώνης † διννομένη παρίσδον. Scribo: Ἐκ » δὲ ποτηρίων πίοντες, δειπνουμένῃ παρίσδον. *Cum e pocu- » lis bibiſſent, illi coenanti aſſederunt.* vel Δεινομένει παρ. *Di- » nomenes*, uſitatum Graecum nomen. « Casaubonus. —

δινομένη legebat DALECAMPIUS, & πολλάκις vel πυκνῶς, d pro πώνης, sic vertens: *A poculis frequenti vertigine iactata assedi.* Similiter FIORILLO, Observ. in Athen. pag. 28. Ἐκ δὲ ποτηρίων πονηρῶς δινομένη παρίσδον. Sed quoniam & alibi idem Alcaeus (in Fragm. quod apud Hephaestionem in Enchirid. legitur) *Dinomenis* cuiusdam *Tyrracii* meminit; sive ille sit Gelonis & Hieronymi pater, regum Syracusarum, sive alius; perquam est probabile, Δεινομένει hic quoque scriptum oportuisse. *Dinomenis*, quem dixi, meminere Herodotus VII. 145. Diodorus Sicul. XI. 67. & Pausan. VI. 12. De voce πώνης quid facerem aut statuerem, nihil prorsus occurrebat: videndumque, dum certius quid aut probabilius saltem proferatur, ne proprium nomen sit. Tentaveram ΙΤΩΝΗΣ: quod tamen parum convenire videbatur. (vide interim Suidam in Ἰτώνη, Steph. Byz. in Ἴτων, aliosque laudatos ad Hesych. in Ἰτωνία.) Quod si quidem δινομένη teneas, simplicem ν literam pro geminâ posuisse contentus, aut si δινομένῃ in dativo casû scribendum censueris; forsan haud improbabilis videbitur PAUWII ratio qui πώνης legens subscripto iota, *doloribus agitata* vel *agitatae* interpretatus est: (in Praefat. ad Phrynich. p. 40.) πῷνα nempe cum ποινὴ conferens, & ad Hesychium provocans, apud quem πῶννα per λύπη exponitur. Quam in cogitationem etiam PURSANUM incidisse video: qui, in ora sui olim libri, vel πυκνῶς corrigendum adnotavit, ex Dalecampii mente; vel πώνναις, aeolice pro ποιναῖς. Sed in tam brevi fragmento nescio quo fato accidit, ut in singulis paene verbis turbae cierentur. Nam παρίσδον quidem, quod in ed. Bas. & Cas. legitur, non nisi temere & per operarum (ut videtur) errorem irrepsit. παρίσδων habet ed. Ven. id est, *adsidens*, in participio: ex msto *A.* vero enotatum παρίσδωνι, nihili verbum; quod si ex παρίσδω νιν decurtatum statuas, fuerit παρίσδω activâ notione accipiendum, *adsidere facio illum* vel *illos*. Consulto omisi *Samuelis* PETITI commenta ad hoc fragmentum spectantia: quae qui nosse cupit, adeat eius Miscell. lib. VII. cap. 8.

κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν. » Verte, *in agro Anthensium.* » Anthea, urbs Peloponnesi apud Geographos: cuius ἐθνικὸν est Ἀνθεύς. « CASAUBONUS. — Dalecampius verterat, in *Antheorum tractu.*

AD CAP. III.

d ῎Αξιον δ' εἶναι νομίζω &c. » Solet interdum Athenaeus, » orationem suam longiusculis hyperbatis obscurans, minus » attentum lectorem fallere, ut libro superiore dicebamus, » capite sexto. [ad X. 422. e.] Idem observare licet et» iam hîc, cum scribit: ῎Αξιον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυ» λικεῖον τοδί. εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. » Manet suspensa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam, » ubi desinit haec multorum versuum παρενθήκη. Verten» dum: *Sed quaerendum vobis censeo, priusquam recensere po» culà instituimus, quibus est refertum hoc κυλικεῖον: ita enim » appellatur poculorum theca*, &c. Quid sit quaerendum, hîc » non dicit; sed dicetur infra. ῎Αξιον δέ ἐστιν (ibi inquit) » ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Hîc » vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus: simul ve» teris consuetudinis nos admonens; quae fuit, ut in di» vitum conviviis cum craterâ apponeretur poculorum » ingens theca, magis ad opum ostentationem, quam ad » usum. Propria autem erat mensa, ubi κυλικεῖον spectan» dum exhibebant, quam Servius *poculorum mensam* vocat. » Lucianus in Lexiphane: [c. 7.] Ποτήρια δ' ἔκειτο παν» τοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης: mox: κυμβία δ' ἦν » καὶ φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά, ὥστε μεστὸν ἦν » τὸ κυλικεῖον. « CASAUBONUS. — *Abacum* nominavit Cicero, Verrinâ quartâ, cap. 16.

e ῎Εστι καὶ παρὰ 'Αναξανδρίδῃ ἐν Μελιλώτῳ. Ad superius παρὰ 'Αριστοφάνει μὲν, videtur nunc inferri oportuisse ἔστι δὲ καὶ &c. sed sequitur mox etiam δὲ particula, ubi ait Εὔβουλος δέ. Ad editam antehac scripturam, 'Αλεξανδρίδῃ, adnotavit CASAUBONUS: » De *Alexandridae Meliloto* dictum libro sexto, cap. XVIII. « — Vide Animadv. ad VI. 261. f. At recte 'Αναξανδρ. scribitur h. l. in ms. *A.* quemadmodum infra, XIV. 654. f.

Εὔβουλος δ' ἐν Λήδᾳ. Perperam DALECAMPIUS in versione *Eubulus in Lydia* posuit: nempe deceptus veterum editionum errore; nam mendose Λυδίᾳ scribebatur in ed. Ven. & Λυδίᾳ in ed. Bas. EUBULI fabula *Leda* sive *Lacones* citatur eadem apud Nostrum, VII. 330. c. Tria priora verba hîc ex illa fab. adposita, si (ut videtur) posterius hemistichium senarii efficere debent, non ῞Ωσπερ scri-

bi debebat, sed Ὥσπερεὶ σπονδὴν διδ. Quid vero so- e
net dictio haec, σπονδὴν διδοὺς, minime nobis liquet. Nihil adnotavit Casaubonus. *Perinde ac si iam libaverit*, vertit Dalec. quem Gallicus secutus est interpres. Potest σπονδὴ vel *libationem*, vel *foedus* significare: utrâque vero notione in plurali frequentius, quam in singulari numero usurpatur: utrâque item notione non cum verbo διδόναι construi solet, sed cum ποιεῖσθαι. In eiusdem *Eubuli* testimonio ex *Psaltriâ*, facile intelligitur, priora verba, Τὰ κυλικεῖα δὲ, (sive δὴ scriptum oportuit) finem senarii olim occupasse; posteriora vero, ἐξεῦρεν ἡμῖν, initium senarii sequentis. In eiusdem poëtae, ex *Semela*, *vers.* 1. quum ὢν esset editum, verba πρὸς εὔγμασιν ad λίθινος referens Dalecampius, *Mercurium* intellexerat *ad preces saxeum*, i. e. *inexorabilem*. Sed ὃν, pro ὢν, recte dedit ms. *A*. quo etiam referebantur deinde accusativi λαμπρὸν & ἐκτετριμμένον. Fuerit igitur Ἑρμῆς λίθινος *marmoreum Mercurii sigillum*, quod simul cum poculis in κυλικείῳ expositum erat. προσεύγμασιν velut una vox scribebatur in ed. Ven. & Bas. Merito divisit Casaubonus. Possis autem εὔγματα vel *preces* intelligere, qua notione usus est eo vocabulo Callimachus, Hymno in Lavacr. Pallad. vs. 139. & alii ibi a Spanhemio laudati; sive *ostentationem*, ex Hesychiana glossa, Εὔγματα, καυχήματα: quam in partem Gallicus interpres accepit.

Κρατῖνος δ' ὁ νεώτερος ἐν Χείρωνι. ἐν Χείρωσι scribi- f
tur XII. 553. e. Confer notata ad IX. 392. f. Verba *Cratini*, partim prorsus neglecto metro, partim turbato, in hunc modum edita legebantur: πολλοστῷ δ' ἔτει ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδε ἥκω συγγενεῖς, καὶ φράτορας καὶ δημότας

εὑρὼν μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην.
Ζεὺς ἔτι μοι ἕρκιός ἐστι φρατόριος.
τὰ τέλη τελῶ.

Ubi Casaubonus monuit: » *Cratini versus* ita distingue & scribe:

» — πολλοστῷ δ' ἔτει
» ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ὡς ἧκον πάλιν
» τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας καὶ δημότας
» εὑρὼν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην.

» Mirum autem est, Athenaeum ita proferre hunc locum,
» quasi accipiatur hîc κυλικεῖον in vulgata significatione;

f »cum longe alia sit mens poëtae. Ait qui ista loquebatur: »*se diu patriâ afuisse, in hostico retentum; unde longo post* »*tempore domum redux, vix agnoscere potuerit suos cognatos,* »*tribules, cives: tandem invenisse tamen, & fuisse statim ascri-* »*ptum ἐς τὸ κυλικεῖον*. Voluit dicere *album tribulium*, quod »servabatur in curiis. Oratores saepe illius mentionem »faciunt. Sed ludens in tribules suos, homines vinosos, »ait se *ascriptum in cylicium*: quasi tribules omnes eius »essent nihil aliud nisi cotylae, & οἰνηρὰ ἀγγεῖα sive ἀμ- »φορεῖς κεκασμένοι. Sic enim vulgo vocabant vino dedi- »tos, ut libro superiore [ad X. 441. d.] dicebamus, & »ad Theophrastum. [pag. 160.] — Paullo expeditior videtur Eustathii ratio, qui (nescio quo loco) ista *Cratini* verba respiciens, teste H. STEPHANO, in Thes. Gr. Ling. II. 497. d. e. τὸ κυλικεῖον interpretatur συμπόσιον, ita ut εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην idem valeat ac εἰς τὸ συμπόσιον ἐνεγράφην, quasi videlicet πολιτογραφεὶς που. Ad rationem quod spectat qua concinnandos versus Casaubonus censuit: in prioribus versibus nullo verbo vel mutato vel adiecto opus erat; sed in duobus postremis, quos intactos ille reliquit, cum utroque nostro codice msto Ζεὺς ἐστί μοι scribendum fuit pro ἔτι μοι, & ἑρκεῖος pro ἕρκιος. In *Epitoma* fragmentum Cratini incipit a verbis, μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον: quare etiam Eustathius, in verbis ab H. Stephano citatis, vocem μόλις ad sequentia retulit; quae quidem commodius ad superiora verba in opere pleniore refertur. *Vers.* 1. recte edebatur ἔτει: ubi mendose ἔτι scribitur in ms. *A*. Nec male *vers.* 3. φράτορας habebant editi libri: sed quum φράτερας daret idem noster vetus codex, quin hanc scripturam auctori restituerem eo minus dubitare debui, quoniam diserte Eustathius ex aliis antiquis Grammaticis monuit ad Iliad. β'. pag. 181. l. 31. φράτορες, οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτερας φασὶ διὰ τοῦ ε. Confer varietatem lectionis apud Pollucem, III. 42. & 52.

AD CAP. IV.

a Εἰ δὲ οἱ ταῖς ἐξουσίαις χρώμενοι &c. » Locus CHAMAE- »LEONIS, quo afferuntur caussae, cur *dynastae & magna* »*pars divitum poculis sese oblectent*, lucem accipiet ex simili

» disputatione apud Platonem in Protagora. « Casaub.

οὔτ' ἐν γραφαῖς, οὔτ' ἐπὶ τῶν πρότερον. Male haec co- b
haerent: *neque in picturis, neque de priscis.* Nam & picturas eas dicit, quibus prisci mores pinguntur. Sed haud dubie post alterum οὔτ' intercidit nonnihil; velut, οὔτ' ἐν ποιήμασι, aut tale quidpiam. *Paulo post,* quos δαί- c
μονας dicit, adparet non alios esse atque ipsos *heroas* de quibus agitur.

δημιουργοῦσιν αὐτοὺς πίνοντας ἐκπώμασι μεγάλοις. » Id » est, pictores, statuarii, plastici, sculptores, caelatores; » aliique id genus *artifices heroas faciunt e magnis poculis bi*» *bentes:* propterea ῥυτὸν, quod nomen est potorii vasis » percapacis, [de quo infra, pag. 496 sq.] *heroibus pro*» *prium assignarunt.* Caussam pluribus exsequitur Athenaeus. » Ita autem debemus accipere hic vocem δημιουργεῖν. Et » nota sis hanc de antiquissimis heroum imaginibus ob» servationem. « Casaubonus.

οἱ φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι. » Libro quinto: [pag. 192. a.] καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ φρέα» τος· καλῶς γάρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ὠνόμα» σεν. « Casaubonus.

τὸ παρ' Ὁμήρῳ — — κισσύβιον. Odyss. ι'. 346. Confer infra, pag. 481. e. *Ibid.* εἰ μὴ αἰτιάσεταί τις τὴν δύνα- d
μιν τοῦ οἴνου. » Caussam cur tertio poculo depositus fue» rit Cyclops, ait posse adscribi *praestantiae vini* illius, ἣν » αὐτὸς Ὅμηρος ἐξηγήσατο. Respicit illum versum, Ἀλλὰ » τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. [Od. ι'. 359. Sed respexit potius vs. 208 sqq.] » Aut haec erit caussa, » inquit, τὸ ἀ ν δ ὲ ς τῆς πόσεως. Emendabam ex coniectu» ra ἀ ν θ ε ς: nam bibere *sine voluptate,* nihil ad caussas ebrie» tatis; at *insolentia* bibendi vinum, ad eam rem effica» cissima. Deinde ita scriptum offendimus in Excerptis & » Eustathio. « Casaubonus. — Sed veram scripturam ἀη- θες in editione Ven. etiam reperturus erat. Eamdemque habet ms. *A.* Idem codex ἐ γ α λ α κ τ ο π ώ τ ε ι per ω longum: tum ἔ κ π ω μ α, non ποτήριον, cod. *A.* & *Ep.*

περὶ τοῦ Νέστορος ποτηρίου, &c. Vide Iliad. λ'. 635 sq. & confer Nostrum, pag. 493. c. d. *Ibid.* Ὥρα οὖν κατα- e
κλίνεσθαι. Verba ista cum sex sequentibus, quae initio capitis insequentis leguntur, deerant editionibus Ven. & Bas. adiecta a Casaub. e codicibus Italicis, quibus adsentitur noster cod. *A.* Iunior aliquis & indiligens scriba, cuius e

e codice procurata Veneta editio est, a priori Πλούταρχος ad posterius aberraverat.

AD CAP. V.

οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν &c. »Post haec sermonem »*de calycibus & poculis* habiturus Plutarchus, ita orditur: »Ἀλλὰ μὴν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν »Πρατίναν, οὐ γᾶν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μα»στεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι. (In ed. 2. & 3. Anim»adversionum Casauboni inseruntur hoc loco haec, un»cis inclusa: »Locus est vitii manifestus, Vir magnus [is »SCALIGER, puto, fuit] emendabat. οὐ γᾶς αὐλακισμένας »ἀρῶν, ἀλλὰ σκ. Ingeniose & proxime ad vestigia le»ctionis corruptae. Nos tamen aliter paulo sententiam »explicamus & corrigimus.) Lego, οὐ γᾶς αὐλακισμένας »ἐρῶν, ἀλλὰ σκ. Elegans sane locus: emendatio etiam ele»gantissima: sed cuius laus magna ex parte Hoeschelia»nis Excerptis debetur. Ibi invenimus, οὐ γᾶν αὐλακισ»μένην, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. Sed ille scriptor more »suo Pratinae locutionem immutavit, praecipuum illius »verbum excerpsisse contentus. Pratinae sunt non quae»cumque putarunt interpretes: [omnia usque ista verba, οὐ τῶν Κυλ. εἷς ὑπάρχων, *Pratinae* tribuerat Dalec.] »verum ista tantum, οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ »σκύφον μαστεύων. (Notanda est oppositio inter ἐρῶν γᾶς, »& μαστεύων σκύφον. ed. Cas. 2. 3.) Olim bene meritis »*agri portio* solita praemii loco dari: τέμενος proprie vo»cabant. αὐλακισμένη γῆ, *arvi* est periphrasis. Atque haec »Pratinae verba sententiae suae accommodat Plutarchus, »plane venuste. « CASAUBONUS. — Edebatur sic, γᾶν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκ. Eodemque modo scribitur in ms. *A*. Qua in scriptura (cum Epitomae praesertim scripturâ collata, quae γᾶν αὐλακισμέναν, ἀλλὰ σκ. habet) haud obscure continetur ista, γᾶν αὐλακισμέναν δρῶν. Atqui nihil expeditius aut probabilius videtur, quam ut cum *Scaligero* ΔΡΩ͂Ν ex ΑΡΩ͂Ν, id est *reportaturus*, ortum statuamus: quod verbum omittere nullo incommodo Breviator potuit, alterum verbum μαστεύων adposuisse contentus. ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, incorrupte servavit Epitoma, e qua etiam in editos libros, inde ab Aldina editione, recepta sunt. Vitiose enim vetus codex *A*. ἀλλὰ

σκάφον μαντεύων dabat. Ubi tamen vitiosum μαντεύων ex e μ α τ ε ύ ω ν corruptum videri potest: quod ipsum verbum FIORILLO probavit, (in Obſerv. in Athen. pag. 28.) *Pratinae* verſum iambicum tetrametrum vel ſeptenarium ſtatuens huiusmodi,

Οὐ γ α ῖ α ν αὐλακισμέναν, ἀλλὰ σκύφον μ α τ ε ύ ω ν:

perquam commode. Nam facile credi poteſt, illud ἀ ρ ῶ ν, quod de certâ (ut nobis videtur) coniecturâ Athenaeo reſtituimus, non ex Pratinae verſu ſumtum eſſe a Deipnoſophiſta, ſed ipſius arbitratu adiectum. Eoque probabilior fit iſta ratio, quod duo ſequentia verba,

κυλικηγορήσων ἔρχομαι: —

eodem modulo decurrant, ut plane videantur eſſe prius hemiſtichium proximi tetrametri, qui in poëtae carmine iſtum ſuperiorem exceperit. Poterat quidem verbum κυλικηγορεῖν ab Athenaeo fictum videri, qui & alia ſimilia ludens finxit, ut κυνολογεῖν, I. 23. a. συκολογεῖν, III. 79. a. ἰχθυολογεῖν, VII. 308. d. At κυλικηγορεῖν eſſe vetus verbum, ſignificans ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ, docet ipſe Athenaeus paulo inferius, pag. 480. c. Commemoravitque etiam Pollux, VI. 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Quare dubitari non debet, verbo iſto Pratinam uſum eſſe eo loco, quem Athenaeus hic reſpexerat. Eſſe autem illud ad ſimilitudinem verbi δημηγορεῖν formatum adnotavit Euſtathius, ad Od. ι'. pag. 359. l. 25. ubi κυλικηγορήσων interpretatur ἀγορεύσων περὶ κυλίκων.

οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων. » Alludit hoc vocab. » ad τὸ κύλικας κεραννύναι. Macrobius Saturn. V. 21. « DALECAMP. — » Iocatur in vocibus κυλικηγορεῖν & Κυ» λίκρανες, cum ſubiicit, οὐ τῶν Κυλ. εἷς ὑπ. id eſt, *quam-» vis eorum unus non ſim, qui appellati ſunt Cylicranes.* Cy» licranes (quorum & Macrobius meminit, ut videtur ex » Athenaeo) tanquam viles maſtigiae habiti. οὖς, ait No» ſter, χλευάζων Ἕρμιππος ὁ κωμῳδοποιὸς [κωμῳδιοποιὸς » ms. *A.*] ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν, εἰς τὸ Κυλικράνων βαδί» ζων σπληνόπεδον ἀφικόμην. Ridicula vox σπληνόπεδον, » ſi quid in literis iudicamus. Ac cenſeo equidem emendan» dum eſſe, vel οἰνόπεδον: *vinea* ſic proprie vocantur, ſed » pro *agro* ſimpliciter acceperunt, ut in illo Theognidis,

» Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον:

» vel ϑηλόπεδον. Diſtinguendum autem,

» — εἰς τὸ Κυλικράνων

» ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην·
» Non dubito, hunc ipsum *Hermippi* locum ab Hesy-» chio indicari, cum scribit: Κυλικράνων. Πολέμων φησὶν, » ὅτι τοὺς ὤμους κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς » ὑπὸ τῇ Οἴτῃ Ἡρακλεώτας ἀπό τινος οὕτω ὀνομᾶσθαι. Ad-» scripsi haec ut legi debent: nam in Hesychii editioni-» bus multa corruptissime scribuntur. *Cylicranas* autem ex » quorundam sententia nomen invenisse scribit Athenaeus f» ἀπό τινος Κύλικος γένος Λυσοῦ. Arbitror verum esse » Λυδοῦ, ut paulo post, τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας: » vel si diversa fuit traditio, γένος Λουσίου, a *Lusis* ur-» be Arcadiae, de qua Stephanus. « Casaubonus. — At, qui ex *Hermippi Iambis*, ut quidem fert titulus, citantur versus, ii non iambici sunt, sed manifeste (si quid video) trochaici, quemadmodum distinguendos in nostro exemplo curavimus:

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν, καὶ μάλ' ὡραίαν πόλιν.

E quo intelligi par est, librum illum sive libros *Hermippi*, qui *Iambi* inscripti erant, non uno versuum genere fuisse compositos. Et citantur quidem passim *Hermippi Iambi trimetri*, item *dimetri*, rursusque *tetrametri*: de quibus consulendus Hemsterh. ad Aristoph. Plut. vs. 701. & Harles in Fabr. Bibl. Gr. Vol. II. pag. 450. Quibus mixtos aut adiectos fuisse diversi etiam generis versus, ex hoc Athenaei loco colligi videtur: nisi fortasse ipsum etiam nomen Ἴαμβοι generaliori quadam notione accipi debet. Similiter quidem etiam nomen ἰαμβεῖον anapaestico versiculo tributum vidimus, VII. 355. a. Editum vocab. σπληνόπεδον tenet uterque codex mstus; nec mutare ausus sum. *Agrum lieni similem* interpretatus est Dalecampius, notans in ora: » *Oblongum & angustum.* « Nempe sic σπλὴν, a *lienis* figura, & Graecis & Latinis dicitur *pannus oblongus, taenia.* « Vide Foesii Oecon. Hipp. h. v. & Vossii Etymol. voc. *Splen.* Suspicor tamen, σκληρόπεδον scriptum oportuisse, *durum solum.* Dein, pro Λυσοῦ, recte Λυδοῦ dedit uterque noster codex mstus. Iidem codd. recte γένος dedere cum ed. Ven.

Σκυθῖνος ὁ Τήϊος. » Scythinus *Teius* is est, quem » Diogenes Laërtius in Heraclito [IX. 16.] appellat τὸν » τῶν Ἰάμβων ποιητήν. In Physicis Stobaei [lib. I. cap. XL pag. 21. ed. Cant.] laudatur eius Liber περὶ Φύσεως. «

Casaubonus. — Σκυθῖνος, penultima circumflexâ, ut in nostro ms. *Ep.* sic scribitur apud Laërt. l. c. & apud Steph. Byz. in Τέως. Mox Κυλικρῆνας tenuimus, ut editum erat: Κυλικρίνας ms. *A.* Κυλικρᾶνας ms. *Ep.* sed superne notata terminatio ινας. Dein Τρηχινίαν dedit codex a uterque. *Polemonis* Periegetae, quae sequuntur, verba omisit Breviator: sed eadem ob oculos habuerat Hesychius loco paulo ante citato. In istis, ἀφ' ὧν οἱ τόποι διαμένουσιν, nescio quid turbatum videtur: haud sane quidem perspicua sunt. Dalecampius coniectando interpretatus est, *a quibus indita locis nomina servantur.* Nec nobis certius quidquam, quod sequeremur, occurrebat. Suspicor autem dixisse Polemonem, *distinctis locis illos habitasse.* Mox κεχαραγμένοι ex Hesychio correximus.

AD CAP. VI.

ὑδρίαν recte cod. ms. uterque, cum ed. Ven. & Bas. b *Ibid.* οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας. De *antherico*, quod latine *albucum* vocatur, & ad *asphodelorum* genus pertinet, vide Bodaeum ad Theophr. pag. 867. Plin. XXI. 17, 68. & inprimis Spanhem. ad Callim. H. in Delum, vs. 193. Agitur de illis *Numidarum mapalibus*, quae *ex cannis & arundinibus* confecta Polybius ait, lib. XIV. cap. 1. sect. 7. & 15.

Ἰλλυριοῖς recte, cum accentu in ultima scriptum, dedit ms. *Ep.* *Ibid.* τὸ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας μνημεῖον. » *Locum* illum *in Illyrico*, vel in Epiro, ubi *tumulus Cadmi* » *& Harmoniae* visebatur, geographis non est praetermis- » sus. De eo etiam Dionysius Periegeta, de Cerauniis » montibus loquens: [vers. 390 sq.]

» Κεῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον [immo, κόλπον] ἴδοις περιηγέα τύμβον,
» τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.

» Videtur poëta verbo περιηγέα figuram loci respexisse, » cuius gratia appellatus fuerit *Cylices*, quod Athenaeus » ait. At Festus Avienus aliter describit:

» *Tunc, prorepentis quae sunt vada turgida Nerei,*
» *Harmoniae & Cadmi sustentat gleba sepulcrum.* «

Casaub. — Vide Rufi Avieni Descript. Orbis, vs. 540 sq. ubi, pro *Harmoniae*, *Hermionae* legitur in editione Oxon. nescio qua auctoritate. Conf. Strabonem lib. I. pag.

46. edit. Casaub. & ad eum locum Adnotationem editoris: Adde Apollon. Rhod. Argonaut. IV. 517 sq.

Ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρᾳ τῇ Νήσῳ &c. » Quoties lego » insequentem observationem Athenaei de *calyce Syracu*» *sanorum*, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tra» dito more a maioribus mare quotannis despondent. Simi» le quid factitatum esse olim a Syracusanis, videmur » posse colligere ex Athenaei verbis: quamquam ille non » plane descripsit vetus hoc illorum institutum. *Polemo* » *narrat*, inquit Athenaeus, ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρᾳ τῇ » νήσῳ πρὸς τῷ [perperam πρὸς τὸ scribebatur in editio-
C nibus omnibus] τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους, » ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν » ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὴν ἐπὶ τοῦ νεὼ τῆς » Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν ἐς τὴν θά» λασσαν, κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄνθεα καὶ » κηρία καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τού» των ἀρώματα. *Syracusis in extrema Insula iuxta Olympiae* » *templum extra urbis muros est quidam focus: unde calycem* » *navi deducunt tendentes in altum, usque dum clypeus Miner*» *vae templo impositus videri posse desinat. Ibi tum calycem* » *hunc fictilem in mare dimittunt; coniectis prius in illum flori*» *bus, favis, thuris granis integris, & aliis praeterea quibus*» *dam aromatis. Insula* quae hic nominatur, una fuit e quin» que urbis partibus. Fuit enim haec urbs πεντάπολις: » qua de re olim ad Strabonem. [lib. VII. pag. 270. ed. » Cas.] Lege τὴν κύλικα: nisi hoc loco aliud significat » κύλιξ quam *calycem*, quia sequitur κεραμέαν κύλικα: » non puto tamen. At qui ἀναπλέοντες mutant in ἀναπίμ» πλαντες, & *calycem cineribus plenum* hic comminiscun» tur, infeliciter hariolati sunt. Quod ait de *floribus* & cae» teris rebus solitis in pateram illam coniici, ad ritum per» tinet ornandi iactu florum & aliarum rerum: de quo » multa ad Suetonium. « Casaubonus. — Totus iste locus deest Epitomae. τὴν κύλικα, ut voluit Casaub. sic scribitur in ms. *A*. & sic iam scripserat *Guil.* Budaeus, in Comment. Ling. Graec. pag. 871. ubi hunc citavit locum. Cum Venetorum annua solennitate, de qua cogitavit Casaubonus, nihil commune habet mos ille, de quo hic agitur; qui videtur ab omnibus navium praefectis observatus fuisse, quotiescumque Syracusis in altum exiret navis. Loquitur autem *Polemo*, tamquam de re satis

nota; quare τὴν κύλικα dicit, adiecto articulo: verumtamen, qualis fuerit ille calix, uno verbo deinde indicat, κεραμέων κύλικα dicens. ἀναπλέοντες utique significat in *altum navigantes*, *navibus proficiscentes*; non *implentes*. At, quum *calicem illum* ἀπὸ τῆς ἐσχάρας (id est, *a foco*, sive, *ab ara*) *secum sumsisse* dicantur qui navibus in altum proficiscerentur, quumque in *eum* dein *thus & aromata* iidem *iniecerint*; haud ita absurda videtur DALECAMPII coniectura, statuentis *cineribus & relictis ab igne carbonibus repletum calicem* secum sumsisse nautas. Suspicatus autem equidem eram, ex poculo ad illam aram in navem recipi solito, libasse bibisseque socios navales, faustam navigationem precantes, donec extra urbis conspectum progressi, floribus & thure repletum in mare dimitterent. *Thus* ἄτμητον vel ἄτομον, SALMASIUS in Exercit. Plin. p. 360. interpretatur *guttas arabici thuris rotundas, prouti manarunt.*

AD CAP. VII.

In XENOPHANIS *vers.* 1. ζάπεδον, pro edito olim δάπεδον, dedit ms. *A*. Priores tres versus omisit Epitomae auctor. *Vers.* 2. Concisa locutio, πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεὶς στεφάνους, ac vereor ne non satis emendata. *Vers.* 5. ἄλλος δ' οἶνος recte dedit codex ms. uterque: post haec, verbum ἐστὶν adiicitur in ms. *Ep.* praeter necessitatem, & refragante metro. *Vers.* 6. ἄνθεος ὀσδόμενος. » Quod vulgo Graeci *anthosmiam* vinum appellabant, Xenophanes intellexit istis verbis, ἄνθεος ὀσδόμενος. « CASAUB. *Vers.* 13. ὑμνὲν. » Scribe ὑμνεῖν. « IDEM. — Cui, licet doricum ὑμνὲν cum editis teneant ambo nostri mssti, tamen obsecuturus eram, nisi paulo etiam ante similiter doricam formam ὀσδόμενος pro ὀζόμενος uterque mstus cum editis agnosceret.

Vers. 17 *sq.* » Legitimum bibendi modum definit idem
» poëta his verbis:

» Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
» οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος.

» *Tantum vini bibere licet*, inquit, *quantum te non impediet* » *domum redire sine puero qui praeluceat, aut sine itineris duce.* » Hoc significat ἄνευ προπόλου. Medioeris potationis utrum» que est indicium. Disciplina Laconum, ut Spartanos so» brietati assuefaceret, iubebat eos e convivio domum

f » redite δίχα λαμπάδος, ut Xenophon & Plutarchus scri» bunt. Illa, μὴ πάνυ γηραλέος, in contrarium sensum vero » ab interprete sunt detorta. Exceptio enim est, qua per» mittit senibus Xenophanes, ut propter aetatem domum » a coenâ redeant non soli. « CASAUBONUS.

Vers. 20. ὡς ἡ μνημοσύνη καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς.
» Ita scribam:

» ὅσσ' ἡ Μνημοσύνη, ἢ τὸν ὅσ' ἀμφ' ἀρετῆς.

» Eos sermones probat inter pocula, qui nos reddant aut » doctiores aut meliores. « CASAUBONUS. — » Versus ita » fortassis refingendus:

» ὡς οἱ μνημοσύνη καὶ τόνος, ἀμφ' ἀρετῆς.

» hoc constructionis modo: ὃς πιὼν ἀναφαίνει ἐσθλὰ ἀμφ' » ἀρετῆς, ὡς οἱ μνημοσύνη καὶ τόνος: sive τόνον accipias pro » ipso *vocis tenore*, sive generalius pro *vi ac robore animi*. » Pedestri oratione dixerim, ὡς αὐτῷ (ἔνεστι) μνήμη καὶ » δύναμις, vel ὡς ἔχει μνήμης τε καὶ δυνάμεως. CORAY, *in Notis msstis*. — Percommodum sane foret, ὡς οἱ μνημοσύνη: sed in eamdem sententiam accipi vulgatum posse putavi, quod cum editis tenent ambo nostri mssti, ὡς ἡ μνημοσύνη, scil. ἐστὶν αὐτῷ: *qui res bonas & utiles refert, prout memoria ei suggerit*; nempe utiles historias, & pulcras utilesque poëtarum ῥήσεις. Deinde non modo τὸν & ὃς pariter cum editis tenent ambo mssti, sed & sic, ut a nobis editum, diserte distinguitur oratio in ms. *Ep.* καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς &c. quae scriptura non solicitanda nobis visa erat. *Versu* 21. vero, perspecte idem CORAYUS monuit: » Pro διέπειν forte legendum διέπει. « — Sic autem scribitur in ms. *Ep.* (nescio an & in ms. *A.*) ita quidem, ut hic versus cum superiori connexus intelligatur: ὃς διέπει ἀμφ' ἀρετῆς, οὔτι (διέπει) μάχας Τιτήνων &c. Nam absque distinctione post ἀρετῆς, scribitur in *Epit.* ὡς ἡ μνημοσύνη. καὶ τὸν· ὃς ἀμφ' ἀρετῆς οὔτε μάχας διέπει τιτήνων οὐδὲ γιγάντων &c.

Versus 22 & *sqq.* in hunc modum editi legebantur:

οὐδέ τε κενταύρων ἢ στάσιας προτέρων
† φενδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι
θεῶν προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.

Ubi CASAUBONUS adnotavit: » Acute SCALIGER *vers.* » 23. φλεδόνας vidit reponendum. Versum ita concipio:

» οὐδ' ἄλλας φλεδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι:
» θεῶν δὲ προμηθείην &c. «

De mendâ, quae *versum* 22. occupaverat, non cogitavit doctissimus Animadversor; cuius tamen admonere eum Epitoma poterat, in qua sic scribitur:

οὐδὲ κενταύρων πλασμάτων προτέρων.

Quibus in verbis finem eclogae Xenophanis fecit Breviator. Sed veteris scripturae clariora etiam vestigia nobis codex *A.* exhibuit, *versum* 22. & 23. sic scribens:

οὐδέ τε κενταύρων πλασμάτων προτέρων

ἢ στάσιας φενδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι.

Ubi primum ex utriusque codicis scripturâ perspicuum erat, *versu* 22. πλάσματα τῶν προτέρων scripsisse poëtam. Tum *vers.* 23. recte haud dubie Scaliger, suffragante Casaubono, φλεδόνας correxit. Eamdem aut ei coniunctissimam vocem alio modo a librariis detortam supra vidimus, IX. 403. f. Ibi φλέδονας (a sing. ὁ φλέδων) antepenacute scripsimus, & *nugatorem* interpretati sumus. Hic vero φλεδόνας penacute, a sing. ἡ φλεδὼν, gen. φλεδόνος: quod vocabulum Suidas diserte a φλέδων distinguit, & ἡ φλυαρία interpretatur; tamquam idem valens ac ἡ φλεδονεία. Sic & Etymolog. M. pag. 706. φλεδὼν, καὶ φλεδονεία, ἡ φλυαρία. Iam vero dubitari non posse videbatur, quin istud ἢ στάσιας ex ἀσπασίας esset corruptum. ἀσπασίας φλεδόνας, *gratas, amabiles nugas.* Cui quidem consentaneum videri debuit, ut dein ταῖς scriberetur, non τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι: sed poterat etiam *neutrum* genus τοῖς ad πλάσματα, & omnino ad omnia quae praecesserunt, referri. Denique *versu* 24. necessario δὲ particula cum Casaub. inserenda nobis visa erat; quam ibi fert etiam metri ratio, si vocem θεῶν pro unâ syllabâ efferas.

AD CAP. VIII.

In *Anacreontis vers.* 1. percommodum videri poterat, Οὐ φίλος, ὃς &c. quod editiones praeferunt omnes. Sed aliter mssti. Et ex ms. *A.* quidem haec enotata scriptura, Οὐ φιλεος (nescio quo accentu; ac fortasse nullo) κρητῆρι &c. Sed in ms. *Ep.* plane sic scribitur, Οὐ φιλέω ὃς κρητῆρι &c. ubi φιλέω ut dissyllabum efferendum, nisi φιλῶ malis. Sed φιλέω scripsisse videtur poëta, pronunciasse autem φιλῶ. Persaepe vero in suis cantilenis utitur verbis φιλῶ aut φιλέω, στυγέω, ποθέω, φεύγω,

aut horum similibus. *Vers.* 3. Pro Μουσέων, corrupte prorsus μαγέων vel ματέων habet ms. *Ep.* sed ab eodem scribâ mendae nota superne imposita huic voci. Ex Athenaeo recepta est ista ecloga ab H. Stephano in Adpend. Anthol. pag. 513. & a Brunckio in Anal. T. I. pag. 119. itemque in Anacreontis editionibus.

Ionis elegos omisit Breviator. Ex Athenaeo in Analecta recepit Brunck T. I. pag. 161. adoptatis emendationibus a Toupio propositis in Epist. Crit. pag. 90. Confer Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. 1. pag. 314 sqq. Hoc loco nude, Ἴων δ' ὁ Χῖος φησὶν, dicit Athenaeus: sed pag. 496. c. addit ἐν Ἐλεγείοις, ubi duo versus ex eâdem ecloga repetuntur; quem inferiorem locum respexit Casaubonus, cum hîc adnotaret: » Omnino *secundum* & *ter-* » *tium* Ionis *Chii versum* scribe sic:

b » ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες

» κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις: —

» non κρητὴρ, [quemadmodum h. l. editum erat] neque » προχοαῖσιν. vide infra in Προχύτης. « — Utramque tamen scripturam h. l. cum editis tenebat ms. *A.* (In Epit. tota deest ecloga.) Videtur olim hîc a docto quodam librario ex interpretatione scriptum fuisse προχόαισι, a sing. ἡ προχόη, idem valente ac ὁ πρόχους. Conf. H. Stephani Thes. Gr. Ling. T. IV. pag. 477. c. d. Sed vocabulo προχύταισι, eâdem quidem notione, hîc usum esse poëtam, diserte loco inferiore docet Athenaeus: quare & ἀργυρέοις hîc, ut ibi, fuit scribendum. Praepositio ἐν hîc non *in* denotat, sed *instrumentum* significat, ut saepe apud poëtas. Pergit Casaubonus: » Quod addit,

— ὁ δὲ χρυσὸς

» οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος:

» periphrasis est *libationis*; quam fieri praecipit *ex aureo po-* » *culo vini pleno, manu prehenso, & in terram effuso.* χειρῶν » νιζέτω, *effundat e manibus.* νίζειν, proprie est *lavare*: sed » quia lavantur manus *effusâ* aquâ, hîc positum pro *effundere.* » Hanc interpretationem sequentia confirmant: σπένδοντες » δ' ἁγνῶς. At, χειρῶν ἔδαφος positum esse pro *manibus*, » quis ferat? [nempe Dalec. verterat, *in manuum solum*, i. e. *in palmas.*] » Deinde quae voluptas est tanta, manus » vino lavare? « — At idem Dalec. ἰκέτω, pro νιζέτω legerat, *in manus veniat*, i. e. ut interpretatur ipse, *in palmas sumantur aureae paterae vino coronatae.* Sed utriusque

horum interpretum ratio quum minus expedita videretur, aliae rationes ab aliis doctis viris tentatae sunt. BENTLEY, in Epist. ad Millium, Graeca sic corrigenda censuit:

— νό δ' ἕκαστος
»οἶνον ἔχων χειρῶν ἰζέτω εἰς ἔδαφος.«

Qua quidem vi verbis illatâ, ἕκαστος pro χρυσὸς inferendo, non video tamen quid lucri admodum capiat sententia & mens poëtae. TOUPIUS l. c. vulgatum νιζέτω εἰς ἔδαφος tenens, χρυσὸς in Χρύσης mutatum voluit, *Chrysen sacerdotem* huic compotantium sodalitati inculcans. Cuius emendationem BRUNCKIUS quidem ita fidenter adoptavit, ut ne mentionem quidem scripturae librorum facere dignaretur. Nos vero, donec certius aliquid aut expeditius saltem proferretur, librorum scripturam (cuius tamen integritatem minime praestamus) tenendam & in Casauboni interpretatione adquiescendum putavimus; non diffitentes tamen, insigni quadam veri specie commendabilem nobis visam esse emendationem a WESTONO in Hermesian. pag. 40. propositam, ὁ δὲ χρυσὸς - - - εἰβέτω εἰς ἔδαφος, *aurum vini plenum in pavimentum effluat* vel *destillet.* coll. Hesiodi Θεογον. vs. 910. & Horat. Carm. II. 14, 26. BENTLEII rationem prae caeteris probavit IACOBS, cuius vide Animadversiones.

Vers. 8. ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης. *Tu vero volens praeside* &c. Haud satis scio, ad Bacchum-ne hoc referatur, quem initio statim invocavit poëta, an ad eum quem *regem convivii* creant sodales. Utrovis modo nimis concise enunciatum videtur: nisi forte refertur ad eumdem, ad quem pertinent duo versus sequentes; ut intelligamus, in iuvenum sodalium numero fuisse unum, qui haud ita pridem formosam uxorem duxisset, ad quem nunc regnum deferatur compotationis: quae etiam ratio fuerit, cur *hunc*, κυδρότερον, i. e. *gloriosius*, *augustius potaturum* dicat poëta. *Vers.* 9. Cum ὅντινα εὐειδὴς absque coniunctione in ed. Bas. & Cas. temere legeretur, ὅντινα δ' εὐειδὴς correxit Toupius, quod recte iam dabat ed. Ven.

AD CAP. IX.

Διὸ συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς ταύτας λαλιὰς &c. »Scribebam θαλίας: sed λαλιὰς etiam Excerpta.« CASAUBONUS. — *Epulas* in versione posuerat DALECAMPIUS,

id est, θαλίας, ut notavit in marg. ubi simul ait: »Alii »λαλιὰς, *collocutiones*, *confabulationes*.« — Illi vero *Alii*, sunt Graeci libri omnes, editi scriptique: quorum cur sollicitaretur scriptura, nulla caussa fuerat.

Alexidis eclogam ex *Tarentinis* Excerptis suis inseruit Grotius pag. 589. cuius latinam mutuati sumus versionem. Graecorum versuum initium sic ille constituit:

— Οὐδεὶς εὐλόγως
ἡμῖν φθονήσαι νοῦν ἔχων· οἳ τῶν πέλας &c.

d Quem nos *secundum* numeravimus *versum*, pro eo in editis haec verba legebantur, οὐδὲν ἀδικοῦμεν, οὐδὲν ἄρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι. In msstis vero, οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδένα· ἄρ᾽ οἶσθα. Nos cum Grotio οὐκ ante ἄρ᾽ inseruimus: pro οὐδένα vero, οὐδέν᾽ per apostrophum scripsimus. Grotius inverse posuerat, οὐδέν᾽ ἀδικοῦμεν οὐδέν: quod eodem rêdit.

Vers. 6. Commodum foret, quod habet uterque codex mstus,

— οὐκ ἔχοιμ᾽ ἂν φράσαι:

si ferret metrica ratio: cui satisfacturi primi editores, ἄν τι φράσαι posuere, & sic Grot. & ed. Cas. 2. & 3. Nos ἀντιφράσαι tenuimus, quod erat in ed. Cas. 1. Videndum tamen, ne aliâ quapiam ratione refingendum fuerit illud hemistichium. *Vers.* 8. Pro πάντα τ᾽ ἀνθρώπων, suo iudicio Epitomator πάντα τἀνθρώπεια scripsit. *Vers.* 9 *extr.* ἀεὶ cum editis habet *Epit.* ubi αἰεὶ ms. *A.* *Vers.* 11. ἀφειμένους, id est *dimissos*, commodè dedere ambo nostri mssti. Sic mox infra ἀφεῖται agnoscunt edd. & mssti.

e *Vers.* 15. Minime incommodum erat quod edebatur, καὶ τύχῃ γ᾽ ἐρ. Sed sequendam putavi veterum codicum fidem, in καὶ τύχῃ τ᾽ consentientium.

Sapphus eclogam, nullâ literâ mutatâ, in minutos versiculos distribuere placuit, praeeunte Brunckio, cum in Analect. Tom. I. pag. 56. tum in Anacreonteorum carminum tribus editionibus. Sapphico modulo sic digerendos, & ex parte corrigendos, Grotefendius censuit, in *Notis msstis* nobiscum communicatis:

— — — Ἐλθὲ, Κύπρι,
χρυσέαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβροις
συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα
τοῖς ἑταίροις πᾶσιν, ἐμοῖς γε καὶ τοῖσδ

Eodemque modo constitutos paulo post publice edidit e Fiorillo, Observat. Crit. in Athen. pag. 31. Extremo versiculo, ἐμοῖς τε καὶ σοῖς exspectaveram: sed nihil, quod sciam, mutat vetus codex *A*. In *Epit.* vero deest tota ecloga. Si vera scriptura est γε, talis fere fuerit sententia, *meis quidem, sed & eisdem tuis*. Recte vero καὶ σοῖς editur: pro quo καὶ σοὶ scribitur in ms. *A*.

AD CAP. X.

Πρὸς οὓς λεκτέον. »Vix feram πρὸς οὓς λεκτ. sed πρὸς »τοῖς vel τούτοις. *Praeterea*, sive, *praeter illa, quae iam »exposita sunt, dicendum est*, antequam instituatur enume-»ratio poculorum.« Casaubonus. — Sane, dictioni πρὸς οὓς quî sit hîc locus, aegre dixeris; quae nihil fere aliud valere potest, nisi *adversus quos*.

ὡς Κριτίας παρίστησιν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ. »*Critias*, cuius laudatur ἡ Λακεδαιμονίων Πολιτεία, li-»brum edidisse olim videtur non de solâ *Spartanorum Re-»publicâ*, sed in universum *De Rebuspublicis*. Nam Iulius »Pollux lib. VII. cap. 13. [sect. 59.] eum citat ἐν ταῖς »Πολιτείαις. Ex eodem opere promtum scibis locum pul-»cherrimum, quem, relatum a Clemente in sextum Stro-»matum, non possum quin adscribam: Κριτίας γράφει· »Ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτι-»στος τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρότατος, εἰ ὁ φυτεύων γυμ-»νάζοιτο, καὶ ἐσθίοι ἐρρωμένως, καὶ ταλαιπωροίη τὸ σῶμα· »καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ἰσχύοι τὸ »σῶμα καὶ γυμνάζοιτο.« Casaubonus. — *Mox* dein, bene mssti ambo cum ed. Ven. & Bas. habent Λακεδαιμόνιοι δὲ - - ἕκαστος. Pro quo cum in ed. Cas. Λακεδαιμονίοις scribatur, si operarum errore id commissum est, de eo monere debuit Casaubonus in Animadversionibus: si ipsius consilio factum, rationem reddere facti oportebat. *Paulo post*, quod in omnibus editionibus legitur, ὁ δὲ παῖς οἰνοχοεῖ, id vellem vetus aliquis probatusque codex obtulisset: sed in nostro quidem utroque ὁ δὲ παῖς ὁ οἰνοχόος scribitur; quod auctori restituere debuimus. Istud, ὅσον ἂν ἀποπίῃ, recte-ne an secus interpretatus sim, *quantum quisque ebibit*, nescio. In eamdem sententiam Dalecampius, *quantum fuerit epotum*. Sed fortasse rectius

Gallicus interpres, *autant qu'il veut boire*, i. e. *quantum bibere voluerit*. Verbum ἀποπίνω nulli Lexicographo notatum reperi.

Τοῦ δ' ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἀναξανδρ. » Alibi » notamus, fuisse *peculiarem praebibendi modum*, qui voca» retur ἐπιδέξια. Pollux lib. II. [sect. 159.] Παρὰ Εὐπόλι» δι προπόσεως σχῆμα (καλεῖται ἐπιδέξια·) Ὅταν δὲ πί» νωσι τὴν ἐπιδέξια. « CASAUBONUS. — De vocab. ἐπιδέξια ad lib. I. pag. 21. b. Animadversion. Vol. I. pag. 168. nonnulla adnotata sunt, quae tamen huc nil magnopere faciunt. Alius locus, quo de ea dictione commentatus sit Casaubonus, mihi non compertus. ἐπὶ δέξια (vel una voce ἐπιδέξια) πίνειν aut προπίνειν nil aliud sonare videtur, nisi *in orbem bibere*, ita ut alter alteri poculum porrigat *servato ordine a sinistra ad dextram*. Conf. XIII. 600. e.

a *ANAXANDRIDAE* eclogam levi pede transiliit Animadversor. Est tamen in ea non modo *secundus versus* parum legitimus: nam nec ἐστὲ νυνὶ initio senarii ferri potest; nec in fine πίνειν, nisi velis esse σκάζοντα: verum etiam alia insunt haud satis plana, nobis quidem. Quod Eupolis apud Pollucem l. c. τὴν ἐπιδέξια (scil. πόσιν vel πρόποσιν) dixit, pro eo Anaxandrides τὸν ἐπιδέξια, scil. τρόπον, dicere videtur. Sed quid dicat, τὸν ἐπιδέξια λέγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι, vellem nobis explicasset vir doctissimus. Dalecampius sic vertit: *Placet tibi, o pater, ad dextram dicere omnes qui propinabunt?* (quasi scriptum esset, ἐπιδέξια λέγειν πάντας τοὺς προπίνοντας.) Tum parallelismus videtur postulare, ut postremo versu ὥσπερ ἐπὶ τεθνηκότι legatur: quamquam ἐπὶ praepositio etiam e superiori versu hîc subintelligi poterat. Ad postrema illa verba, haec adnotavit DALECAMPIUS: » Tantisper dum mortui cada» ver urebatur, qui funus prosecuti fuerant, ut undique » mortui faciem intuerentur, rogum lustrantes & pyram » circumeuntes, ambulabant, designatore iubente, nunc » ἐπὶ δεξιὰ se convertentes, nunc ἐπ' ἀριστερά. « — *Sinistro orbe* rogum lustrasse qui funus prosequebantur, peractisque iustis *dextro orbe a funere rediisse*, notarunt Archaeologiae Graecae scriptores. Conf. Statii Thebaid. VI. 215 sq. & 223. Pro ἐπιδέξια, *vers.* 4. perperam ἐπιδέξιω scribitur in cod. *A*. In *Epit.* tota desideratur Ecloga.

AD CAP. XI.

τὰ κεράμεα ποτήρια. Sic recte ms. *A*. In *Epit*. desunt priora huius capitis verba: sed mox dein recte κεραμέοις, ms. *Ep*. cum ms. *A*.

In *Choerili vers*. 1. ubi vulgo Χερσὶν ὄλβον ἔχω le- b gebatur, Toupium secutus sum, ἄνολβον corrigentem, ad Theocr. pag. 332. ubi τρύφος ἄνολβον *frustum inutile* interpretatur, provocans ad Schol. Sophoclis, Antig. 1379. Possis vero etiam *infelix* intelligere, ex Hesychii glossa. Aliam huius loci emendationem proposuerat Valckenarius ad Herodot. VIII. 12. cuius vide ibi notata.

Vers. 3. In mendosam scripturam,

πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβρεος ἔκβαλ' ἄνακτος:

cum editis consentiunt ambo mssti; nisi quod ὕβρεως habent, reclamante metro. Ibi perspecte monuit Casaubonus: » Scribendum, duce *Guil*. Cantero, [Novar. Lect. » lib. IV. c. 5.]

» — οἷά τε πολλὰ

» πνεῦμα Διωνύσσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς.

» Est enim sermo allegoricus. Vocem πνεῦμα, nisi ita » scripseris, nunquam recte exposueris. « — Quam emendationem merito probavit Valcken. ad Herodot. l. c. Sed non opus erat Διωνύσσοιο geminata sibilante scribere, quum per se iam producta esset νυ syllaba, ut iam aliàs observavimus.

Αἱ Ῥοδιακαὶ προσαγορευόμεναι χυτρίδες. » Recte c » sic libri nostri. Emendandus est Eustathius, in cuius co» dicibus ἰτρίδες perperam, pro χυτρίδες, ad nonam Odys» seam. « [pag. 359. l. 8.] Casaubonus. — Aliud celebre fictilium genus erat *Rosicum* vel *Rhosicum*, cum hoc non confundendum: de quo lib. VI. pag. 229. c. Quae autem de *Rhodiacis ollulis* hîc ex Aristotele adferuntur, non carent difficultate: ad quae quamquam nihil animadvertit Casaubonus, dubito tamen omni ex parte probatam ei fuisse Dalecampii rationem. Nam hic interpres, verba ista, σμύρνης γὰρ καὶ σχοίνου &c. latine sic convertens: *Etenim myrrhâ, odorato iunco, & aliis eiusmodi, coniectis in vinum, coquuntur,* (scil. Rhodiacae ollulae:) *ideoque vinum affusum minus inebriat:* recte quidem *odorato iunco* posuit, quod Graece σχοίνου sonat, ut habet noster codex *A*. non σχίνου; commode etiam, *& aliis huiusmodi* posuit,

c quod verbotenus praeiverunt ambo nostri Graeci codices, τῶν τοιούτων ἑτέρων scribentes: sed illud audacius & plane contra mentem auctoris fidemque librorum, quod pro εἰς τὸ ὕδωρ ἐμβληθέντων, coniectis in vinum scripsit. Ad quae verba idem interpres haec adnotavit: » Hoc duo»bus modis intelligi potest: altero quidem, lutum e quo »fiunt Rhodiaca fictilia odorato vino conspergi & tracta»ri: altero, fictilia iam in fornace cocta odorato vino »elixari, ut iucundum aromatum odorem trahant & tam»quam bibant. Ex Lusitania afferuntur hodie vascula sua»viter olentia, ex argilla rubra, aquae bibendae, cuius »potu gens illa non minus, quam vino delectatur. Fa»ma est, luto, e quo fiunt, odores misceri.« — Haec igitur *Dalecampius* quidem: at nihil horum Aristoteles. Nempe, quae de *Copticis fictilibus* Athenaeus praedixerat, eadem ad *Rhodiacas* etiam illas χυτρίδας retulit hic interpres. At non de *modo parandi fictilia Rhodiaca* loquitur philosophus; sed de *potus genere* quodam, quod vel in *Rhodiacis* maxime *vasis* adponi solebat, aut, quoniam Rhodi inventum & maxime in usu fuisset, *ollula Rhodiaca* vulgo vocabatur; ut a clarissimo viro DELAPORTE DUTHEIL docte observatum vidi. Nam sicut, verbi caussa, λοπὰς tropice de *cibo cocto* dicitur, qui in *patina* mensae infertur; & τάγηνον, de *cibo frixo*, qui in *sartagine* paratur adponiturque: (conf. Athen. I. 5. c. & ibi not.) sic percommode χυτρὶς, id est, *ollula*, nominari vulgo potuit aliquod *decoctum*, quod in *ollulâ* mensae inferebatur. Porro, ut *Rhodios* fuisse novimus insignes in arte culinaria artifices, sic minime mirum, si ciborum aut potionum nonnulla genera nomen ab illis invenerunt. Igitur quod ait Aristoteles ἕψονται, nempe χυτρίδες, *coquuntur, fervefiunt ollulae*; id simili ratione accipiendum ac in vulgato illo proverbio, ζεῖ χύτρα, *fervet olla*; ut nempe vel de *cibo* vel de *potu* agatur, qui illa olla elixatur. Ergo, *ollulae* illae *coquuntur*, idem sonat, ac si dixisset, *decoctum illud paratur*: quod ipsum planioribus verbis mox deinde in altero loco, quem adposuit Athenaeus, declaratur. Restant illa verba, concise admodum (ut solet fere Aristoteles) enunciata, καὶ παραχεόντων εἰς τὸν οἶνον, ἧττον μεθύσκουσιν: ubi nominativus ad verbum μεθύσκουσι referendus, rursus est αἱ Ῥοδιακαὶ χυτρίδες, ut sensus sit: *& illae ollulae minus inebriant*, (id est, faciunt ut vinum minus in-

ebriet) *si eas* (aut, si quid ex eis) *vino adfundunt* potantes. Quae in priori testimonio paulo obscuriora videri poterant, ea (ut dixi) in altero satis perspicue declarantur. Pro eo quod priori loco σχοίνου posuerat, altero loco σχοίνου ἄνθους ait, quod perinde est: & ex ipsa illa graeca dictione σχοίνου ἄνθος aut uno vocabulo σχοίνανθος, latinum *squinanthum*, quo in officinis utuntur, detortum est. Confer SALMASII Homonymia Hyles Iatricae, cap. 86. pag. 120 sq. Satis etiam adcurate copioseque de σχοίνῳ egit H. STEPHANUS, Thes. T. III. pag. 1201. Initio verborum Aristotelis, ubi ait εἰς τὰς μέθας παρεισφέρονται, μέθαι sunt *compotationes*, ut II. 40, 10. Sic & in D. Pauli Epist. ad Roman. XIII. 13. iunguntur κῶμοι καὶ μέθαι, *commessationes & compotationes*. Quod dein ait τὰ πνεύματα πέττον, simili ratione dictum est atque vulgatissimum illud, τὸν χόλον vel τὴν ὀργὴν πέττειν, πέπτειν, καταπέπτειν, sive illud *mollire & temperare* intelligas, sive *intus cohibere, continere*. Vocabulum πνεύματα ad superiora verba sic referendum censuit Gallicus interpres, quasi constructio naturalis haec esset, ὥστε καὶ παραλύειν τὰ πνεύματα τῶν ἀφροδισίων, πέττον αὐτά. At mihi ad παραλύειν intelligendus videbatur accusativus τοὺς πίνοντας, ut παραλύειν τοὺς πίνοντας τῶν ἀφροδισίων similiter dictum sit atque illud apud Thucyd. II. 65. τοὺς Ἀθηναίους παραλύειν τῆς ὀργῆς, *Atheniensium mitigare iram*.

AD CAP. XII.

Τὴν δὲ μανίαν τοὺς πολλοὺς &c. »Quia dixerat, οὐ δεῖ »οὖν ἐκμανῶς πίνειν: sumit auctor occasionem ex verbo »ἐκμανῶς, docendi obiter, vocabulum μανία multis dictio»nibus solitum adiungi a Graecis, quarum [rerum] *stu»dium vehemens* vellent declarare. Sane ita est: μανία di»citur omne *vehemens desiderium* cuiuscumque rei. Omitto »poëtas. Eunapius in Proaeresio: Ὁ δὲ, χρυσῆς τινος αὐτὸν »μανίας ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα: id est, *cum eum »cepisset aurea cupiditas insanum magna visendae Graeciae.* (In ed. Cas. 2. & 3. adiicitur: »Inde μανικὸν φίλον ap»pellarunt *amore ferventissimo coniunctum*. B. Chrysosto»mus, Homiliâ primâ adversus Iudaeos: καὶ Θεὸν ἕξεις »ἵλεων, καὶ τοῦτον κερδανεῖς, καὶ φίλον κτήσῃ μανικὸν, »τῇ πείρᾳ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα.) Caeterum, quam

d »vim habeat τὸ μανία, cum quosdam vocamus γυναικομανεῖς, ὀρνιθομανεῖς aut χρυσομανεῖς, expendit Galenus in quarto De Dogmatis Hippocratis & Platonis, adversus Chrysippum disputans: a quo (*Chrysippum* dico) sumit noster hanc observatiunculam.« Casaubonus. — De *Chrysippi* scripto, quod his verbis hîc citatur, ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ τῇ περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγματείᾳ, supra dictum est, ad IV. 159. d. ubi praedicta Athenaei verba sic interpretati sumus, *in Isagoge illa, quae inscribitur Tractatio de Bonis & Malis*, aut, *quae de Bonis & Malis tractat:* videndum vero, ne in eam fortasse sententiam fuerint accipienda, quam hîc in latina versione simul indicavimus, nempe, *in Isagoge* sive *Introductione ad tractationem de Bonis & Malis*; quo intelligeretur maius quoddam fuisse opus, τὴν περὶ Ἀγαθῶν καὶ Κακῶν πραγματείαν, cuius quoddam *compendium* fuisset id scriptum, de quo hîc agitur; quod veluti *Isagoge* quaedam aut *Introductio ad maiorem* & pleniorem *Tractationem* fuisset. Sic τῇ πραγματείᾳ idem hîc valuerit ac εἰς τὴν πραγματείαν. Notio, quam vocibus μανία & μανὴς in illa vocabulorum compositione, de qua hîc agitur, subiiciebant Graeci, eadem prorsus est, quam vernaculo sermone vocabulis *passion* & *passionné* exprimere consuevimus. Utuntur Graeci etiam verbis similiter compositis, ut ὁπλομανεῖν, ἱππομανεῖν. Conf. Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. pag. 107. Sic verbo ὀρνιθομανεῖν passim usus est Aristophanes, in Avibus. Τὴν ὀρτυγομανίαν respexit M. Antoninus, cum lib. I. cap. 6. gratus profitetur, *Diogneto se debere* τὸ μὴ ὀρτυγοτροφεῖν, μηδὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπτοῆσθαι.

e *Paulo post*, ubi ἀπαρτώμενοι vulgo legebatur, monuit Casaubonus: »Scribe, οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις. *Non abs re posito nomine μανίας in talibus: ceu peccantibus furiose*, quibus illae appellationes tribuuntur, *& a veritate plurimum recedentibus.* « — Tenet quidem editam olim scripturam codex *A.* in *Epit.* vero desunt postrema Chrysippi verba. Sed haud cunctanter amplecti debuimus Casauboni emendationem.

AD CAP. XIII.

f ὑποπίνωμεν. Sic recte ed. Ven. & Bas. cum ms. *A.* (In

Epit. desunt priora huius capitis verba.) In ed. Cas. 1. f operarum errore factum erat, ut *ὑποπίνομεν* scriberetur. De vera scriptura obiter monuit CASAUB. in Animadv. quam in orâ adnotasse contenti qui editionem 2. & 3. curarunt, non modo vitiosam in contextu tenuerunt; verum etiam, quum in eâdem Animadversione (casu, haud dubie, non Animadversoris consilio) omissum esset pronomen *τούτων* post *γελωτοποιῶν*, in orâ deinde ed. 2. & 3. tamquam varietatem scripturae etiam adnotarunt *γελωτοποιῶν καὶ μίμων*, pro *γελωτοποιῶν τούτων καὶ μίμων*.

καὶ τραγήματα παρεφέρετο. »In *PHILOCHORI* testi»monio de *more Atheniensium edendi in theatro inter spectan»dum*, notemus illa, *καὶ τραγήματα παρεφέρετο.* Nam & »Philosophus in decimo operis pulcherrimi DE Moribus ad »Nicomachum, [cap. 5.] id confirmat: *Χαίροντες ὁτῳοῦν »σφόδρα*, inquit, *οὐ πάνυ δρῶμεν ἕτερα. καὶ ἄλλα ποιοῦ»μεν, ἄλλοις ἠρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς θεάτροις »οἱ τραγηματίζοντες, ὅταν φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ὦσι, »τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι.* Eustratius, qui verba Aristo»telis interpretatur de Circensibus, docet nos simile eius »aevo fieri solitum esse Constantinopoli. Verum de his »alibi.« CASAUBONUS. — Quod ait auctor *οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας*, id DALECAMPIUS sic interpretatus est, *qui spectabant, ieiuni theatrum non adibant.* Quae interpretatio, a Gallico interprete etiam adoptata, prorsus a mente auctoris aliena mihi visa erat. In eamdem tamen sententiam, quamquam in verbis nonnihil mutans, locum hunc accepisse doctissimus CORAY videtur, cuius huc spectat nota manuscripta huiusmodi: »Durum perquam & »ab indole linguae alienum videtur *τὸ οὐκ ἀσίτους*. »Forte legendum *οἰκοσίτους*: praecessit enim, *ἠριστη»κότες καὶ πεπωκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θέαν.* Conf. Theo»phrasti Charact. cap. 22. *τοὺς δὲ διακονοῦντας ἐν τοῖς γά»μοις οἰκοσίτους μισθώσασθαι.*« — De vocab. *οἰκόσιτος* dictum lib. VI. p. 247. e. f. At ei hîc non videtur fuisse locus: nec enim eo adducit auctor testimonium Pherecratis, quo probet, domi cibum cepisse Athenienses priusquam ad spectacula se conferrent, sed quo probet, multis fuisse in usu, (etiamsi pransi & poti accessissent, tamen adhuc) *inter spectandum cibi aliquid capere*: atque ea vis mihi inesse visa erat his verbis, *οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας*, quae proprie sonant *non sine cibo esse* (vel, *fuisse*) *spectatores*.

Φανόδημος. Sic recte ms. *A.* In *Epit.* quidem omissum auctoris nomen: sed vide X. 437. c. & III. 114. d.
a &c. *Ibid.* τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου. De *Limnis*, id est, *Paludibus*, quod loci nomen fuit Athenis, in quo *Bacchi templum*, haud multo ante dictum, ad X. 437. d. Cuius de loci nomine quum manifeste *Limnaeus* cognominatus fuerit *Bacchus*, molesta est etymologistarum intemperies, ad alia omnia referentium cognominis illius originem. Ad editam olim scripturam, εἶτ' αὐτοῖς προσφέρεσθαι nihil quidem e ms. *A.* adnotatum; sed haud dubie αὐτοὺς fuit corrigendum. Et sic in suo operis plenioris exemplo legerat *Epitomae* auctor: unde ille ipse, mutatâ quidem orationis constructione, αὐτοὶ προσφέρονται scripsit. Scriptura αὐτοῖς debetur inscitiae hominis, qui usum verbi προσφέρομαι ignoraverat: quod, ubi de cibo agitur, *edere* significat; ubi de potu, *bibere:* ut iam saepius observavimus.

De *Nymphis*, *Bacchi nutricibus*, conf. I. 38. b. & ibi not. Quod dein vulgo legitur, ἀνακαλοῦντες εὐανθῆ, id *floridum* interpretatus est Dalecampius: *Evanthen*, ut nomen proprium tenuit Gallicus interpres, quod Graece Εὐάνθη scriptum oportuerat. Nobis neutrum ferendum visum erat, sed Εὔαντα corrigendum. Satis nota exclamatio bacchantium, εὐάν: unde & Εὐάν τε coniectare licuerat. Sed, ὁ Εὔας, τοῦ Εὔαντος, epitheton etiam esse ipsius *Bacchi*, diserte adnotavit Etymologici M. auctor, pag. 553. l. 46. Romanis *Evan* in recto casu, apud Ovid. Metam. IV. 15. In *Epit.* desunt omnia ista Bacchi cognomina. Codex *A.* vero vulgatum tenet: quod ne fidenter abiicerem & cum Εὔαντα permutarem, retinuit me *Euripidis* testimonium continuo deinde citatum, in quo φιλανθὴς cognominatur Bacchus: quod testimonium cur hîc potissimum citaverit Athenaeus, (atque ita quidem, ut dicat Διόπερ, i. e. *Quare etiam Euripides* &c.) nulla plane caussa aut occasio adparet, nisi ipsum illud Bacchi cognomen, quod similitudinem aliquam cum hoc habet,
b quod hîc vulgo legitur. *Mox* & Βακχευτὰν in Dei cognominibus memorat, quod aliàs *hominem bacchantem* significat. Sed & Βακχευτὴς θεὸς nominatur in Antipatri Epigr. 27. T. II. Analector. p. 116.

In EVRIPIDIS *vers.* 1. recte φιλανθέος edd. cum ms. *Ep.* a recto casu φιλανθὴς, eiusdem formae cum εὐανθὴς aliisque similibus. φιλανθέου ms. *A.* quo in vocab. si

tenenda terminatio ου secundae declinationis, φιλανθέμου b oportebat. Sed vera utique scriptura videtur φιλανθέος: nec aliam video rationem (ut modo dicebam) cur istos Euripidis versiculos hîc adposuerit Athenaeus, nisi quod, quemadmodum paulo ante ex Phanodemo docuerat, cognomine εὐανθῆ invocatum subinde esse *Bacchum*, sic Euripides eumdem φιλανθῆ adpellaverit. Pro τοῦ Ἡλίου ἵππων, ex pravo itacismi more τοῦ Ἰλίου scribitur in ms. *A*. *Secundus Euripidis versus* quum in edd. sic legeretur,

Αἴθιοπα, πεπαίνοντα ὀρχάτους ὀπωρινοὺς,

monuit CASAUBONUS: »Scribe,

»Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς.«

Eam ipsam scripturam exhibuerunt nobis ambo nostri mssti. Conf. Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 836. l. 15. Quem *Aethopem* solis equum Graecus poëta dicit, is *Aethon* apud Ovidium nominatur, Metam. II. 153. Nec vero idcirco adsentiendum *Dalecampio*, apud Ovidium *Aethops* legendum censenti. *Vers.* 3. pro βροτοὶ vitiose βλιτοὶ scribitur in ms. *Ep.* sed de menda ipse codicis scriba superne adpositâ notâ monuit; cuius generis notae, subinde in optimo codice occurrentes, fortasse ex ipsius Breviatoris autographo propagatae sunt, qui easdem vitiosas scripturas in suo exemplo plenioris operis reperisset, neque ausus esset corrigere.

HOMERICI *versus* leguntur, Odyss. ι'. 208 sqq. Tertium c illorum intactum reliquimus qualis editus erat, nisi quod κρητῆρος pro κρατῆρος correximus. Ferri utcumque potuerat χεῦεν, quod habet ms. *A*. quia prior syllaba vocis ὀδμὴ ob debilem positionem corripi poterat: sed eamdem alibi constanter producit Poëta. In voce ἡδεῖ' apostrophum non modo apud Athenaeum servat codex noster *A*. cum editis: sed & apud Homerum pariter ἡδεῖ' scriptum video in principe editione Florent. & in duabus Aldinis, quae ad manus sunt: quo fit utique, ut ad metrum syllaba desit versui. Cui incommodo remedium adlaturi recentiores poëtae editores, sic scripserunt,

χεῦ· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρατῆρος ὀδώδει:

non curantes hiatum illum ἡδεῖα ἀπὸ, de quo quid statuendum sit viderint artis metricae magistri. Equidem aut ἀπὸ τοῦ κρητῆρος, aut pro ὀδώδει compositum verbum ὑποδώδει desideraveram. Epitomae auctor Homericum testimonium post illud Timothei, quod continuo sequitur,

c posuit; monens, ex Homero Timotheum suos versus expressisse. ἔστι δὲ, inquit, (nempe, *id quod Timotheus dixit*) παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι χεῦεν· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρατῆρος ὀδώδει.

Ad TIMOTHEI eclogam nihil aliud, nisi haec, adnotavit CASAUBONUS: »In *Timothei* verbis e *Cyclope*, Excer»pta habent ἐνέχευεν· ἀνέμισγε δέ: & πηγᾶν pro νυμ»φᾶν. Apud Eustathium extat verbum, quod hinc exci»dit: nam scribendum, εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν.« — At multis modis corrupta poëtae verba cum in msstis erant, tum vero maxime in editis. Et priora quidem, qualia consentientibus superioribus editionibus & msto *A*. edidimus, talia ab ipso fortasse Athenaeo, metri rationem non anxie curante, scripta fuerint, Ἔχευε δὲ ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον. Et consentit Epitoma, nisi quod in ea duo priora verba, ἔχευε δὲ, omissa sunt. Apud poëtam vero, transpositis duobus verbis, sic scriptum oportuisse,

— — Ἔχευε δ' ἓν μὲν κίσσινον
δέπας μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας, ἀφρῷ
βρυάζον —

perspecte monuit GROTEFENDIUS in Notis msstis, & FIORILLO in Observ. in Athen. pag. 2. Dein in editis sic legebatur: εἴκοσι δὲ μέτρ' ἀνέχευεν. ἔσμιγε δ' ἅμα Βακχίου &c. Ubi ἔσμιγε quidem manifeste vitiosum erat, ex ed. Ven. imperite in alias omnes propagatum: pro ἅμα Βακχίου vero αἷμα Βακχ. corrigendum & metrum & sententia admonebat; ut ab eisdem, quos modo laudavi, duumviris observatum. Et δ' ἅμα quidem tenet ms. *Ep*. sed monstrosum δαιμα, quod habet ms. *A*. veteris scripturae vestigium prodere videtur. Perapte vero rubrum vinum *sanguinem Bacchi* vocat poëta. Nam Βάκχιος idem valet ac Βάκχος vel Διόνυσος, ut paulo ante in fragmento Euripidis, rursusque in alio apud Nostrum, XV. 666. c. & in eiusdem Cyclope, vs. 517 sqq. ἀνέχευεν tenet noster cod. *Ep*. sed ἀνέμισγε pro ἔμισγε habet. Codex *A*. vero, ἔμισγε tenens, ἀνέχευαν scribit. Quae omnia parum promovent. Et per se dubiae auctoritatis verbum est sic compositum ἀναχεύω, & versui hoc loco minime convenit, & prorsus supervacaneum est ob id quod initio ponitur ἔχευε: denique manifeste deest vocabulum, *aquam* denotans, in genitivo casu ponendum,

& cum εἴκοσι μέτρα constructum. Illud nomen ex ingenio, vel potius e re ipsa satis per se perspicua, & ex Homerico loco, quem ob oculos hic poëta habuerat, supplevit Eustathius ad Odyss. ι'. pag. 358 extr. & sq. ubi Timothei verba in hunc modum citat: ἐν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον, εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρ' ἔχευεν. Ubi etiam satis ostendit, suspectum sibi fuisse verbum ἀνέχευεν, quod in Athenaei Epitoma repererat; pro quo simplex ἔχευεν posuit. Sed ex toto reliqui fragmenti colore satis intelligitur, vocabulum ὕδατος, tumido & pompatico poëtae (de quo vide VIII. 338. a. & 352. a. & utrobique notata) nimis triviale videri debuisse, quam ut illo hìc uteretur. Nova, grandia, & longius quaesita ei placuerant: quare perquam probabile videri debet id, quod tam ingeniose quam docte *Grotefendius* noster, suffragante *Fiorillo*, hìc reponendum censuit, ναχύτου sive νηχύτου: quo de vocabulo videndus Scholiastes Apollonii Rhod. ad III. 539. & Hesychii Interpretes ad voc. Νήχυτον. Similiter etiam Horatius, ut monuit idem Grotefendius, *liquidum* pro *aqua* dixit, idque ne in grandisono quidem aliquo carmine, sed Sermonum libro I. 1, 54. Ex μετραινηχυτου, cum ignota librariis vox esset, & terminatio fortasse intricatius fuisset scripta, μέτρ' ἀνέχευεν fecerunt. Iam pro edito olim νεοῤῥύτῳ, quod minus commode ad Βακχίου referebatur, mendose quidem νεοῤῥύτως scribitur in ms. *A.* sed recte νεοῤῥύτοις in ms. *Ep.* ad δακρύοισι relatum: ipsum autem δακρύοισι, quod & *Grotef.* & *Fior.* ex ingenio posuerunt, perspicue nobis exhibuit idem ms. *Ep.* Denique Νυμφᾶν scriptum oportuisse, non νύμφαν, per se patebat: poëticum autem Νυμφᾶν minus commode in πηγᾶν mutavit Epitomae auctor.

AD CAP. XIV.

Οἶδα δέ τινας &c. » Veteres ita pocula adamarunt, ut » *reperti sint qui gloriarentur non adeo de divitiis, atque* ἐπὶ » τῷ κεκτῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα *ex auro argentoque.* Hoc » probat auctor exemplo *Pytheae Arcadis: qui monumento » suo inscribi mandavit moriens hoc elogium: Plura se pocula » possedisse quam mortalium quemquam.* In *ultimo versu,*

» τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασσάμενος: d

» recte Dalecampius quod editum est expressit, [*in epulas*

d *absumsit*, vertens.] »Nam πάσασθαι primâ brevi, vel »πάσσασθαι poëtice, idem ac γεύσασθαι. Sed neque ea »lectio placet, neque sententia. Scribo πασάμενος: »πάσασθαι, primâ longâ, est *possidere*. Verte igitur, *Qui »plura*, nempe pocula, *possedi quam omnes priores*.« Sic CASAUBONUS. — Cuius emendationem adoptavimus, VALCKENARIO etiam in Animadv. ad Ammonium p. 187 sq. & ERNESTIO ad Callim. pag. 255. probatam. Tenet tamen h. l. πασσάμενος ms. *A*. cum edd. In ms. *Ep*. magis etiam vitiose ἀσπασάμενος scribitur, omissâ voce πλείονα. Scripturam ἐκ Φιγαλίας cum editis tenet ms. *A*. sic & paulo inferius κατὰ Φιγαλίαν: in *Epit*. omissum oppidi nomen. Poterat vero etiam, ut alibi, Φιγαλείας & Φιγαλείαν scribi: itemque Φιγαλέας & Φιγαλέαν. Vide Notata ad IV. 148. f. *PYTHEAE Epigramma* Analectis suis inseruit Brunck, T. II. pag. 244. *HARMODII* liber *De Phigalensium Institutis*, quo ea res tradebatur, iam superius (lib. X. p. 442. b.) hoc titulo citatus erat, περὶ τῶν παρὰ Φιγαλεῦσι Νομίμων.

e Ξενοφῶν δὲ &c. Vide *XENOPHONTIS Cyropaed*. VIII. 8, 18. Ibi pro ἐξ ἀδίκων, quod apud Athenaeum habemus, ἐξ ἀδίκου vulgo scribitur: & dein οὐδὲν τοῦτο αἰσχύνονται.

ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς. Confer Salmas. Exercit. Plin. pag. 598. & Küsterum ad Suid. voc. Ἀντίμαχος Κολοφ. qui *Cyclicam Thebaidem* obscuri auctoris, quae hic citatur, distinguendam monuerunt ab Antimachi Thebaide, quae paulo inferius pag. 468. a. sub auctoris nomine laudatur. Quibus suffragatur Schellenberg, in Antimachi Reliquiis, pag. 22 sq. Et cyclicam Thebaidem pariter quidem ab Antimachi Thebaide distinguit VALCKENARIUS, cum alibi, tum in Notis ad Phoeniss. pag. 25. nec tamen eo minus versus istos, quos Athenaeus hic retulit ex *Antimachi Thebaide* ductos iudicavit; reclamante SCHELLENBERGIO l. c. pag. 78. *Paulo post*, ubi ἐκπώματα ἃ ἀπηγορ. editum erat, ἔκπωμα ὃ scripsimus auctoritate veteris codicis *A*. In *Epit*. quidem sic scribitur: Ὅτι Οἰδίπους δι' ἐκπώματα τοῖς υἱοῖς κατηράσατο παραθεῖσιν ἃ ἀπηγορεύκει.

f αὐτὰρ ὅ γ' ὡς φράσθη. »*Quinto versu* e *Cyclica The»baide* scribit codex Huraldinus, αὐτὰρ ὅ γ' ὡς ἐφράσθη: »non φράσθη, quod tamen est usitatius.« CASAUBONUS in *Addendis ad Animadv*. — Nostri quidem mssti ambo vul-

gatum φράσθη tenent. In fine *versus* 7. perperam ἐπάρας a (sic) scribebatur in edd. Quo spectat CASAUBONI animadversio: » *Septimum versum* ita emenda:

» Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς
» ἀργαλέας ἠρᾶτο. —

» pro ἀρὰς ἐπηρᾶτο. « — Poterat quidem fortasse & ἐπαρὰς scribi, quod vocabulum compositum legitur Iliad. ι'. 456. Sed eo lubentior amplexus sum Casauboni emendationem, quod in nostro ms. *Ep.* perspicue sic scriptum ἐπ' ἀρὰς reperi. Imprecationem istam Oedipi ex Athenaeo adponens VALCKENARIUS l. c. posterius hemistichium *octavi versus* sic scripsit, θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐριννύς: nescio; consulto-ne nominativum Ἐριννὺς ponens, an imprudentibus operis ea scriptura exciderit. Nobis omnino tenendus accusativus casus videbatur, quem etiam *Schellenbergius* auctori adserit. Si quid corrigendum, Ἐριννύν ultimâ acutâ scriptum oportebat: sed ad editam scripturam Ἐριννῦν (ultimâ circumflexâ) nullus ex ms. *A.* dissensus adnotatus est, in ms. *Ep.* vero perspicue sic scriptum video.

Duo *posteriores versus* sic editi legebantur,

ὡς οὔ οἱ πατρῴαν εἴη φιλότητι δάσαιντο,
ἀμφοτέροισι δ' ἀεὶ πόλεμοί τε μαχαί τε.

Ubi nulla quod ad sententiam difficultas: sed multis modis manifeste turbata verba. Ultimum versum, uno licet pede mutilatum, intactum reliquit CASAUBONUS, haec adnotasse contentus: » *Penultimum* sic lego:

» ὡς οὔ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο:

» vel ἐνηεῖ φιλότητι δασ. Est autem ἐνηὴς, *benignus, mitis.*
» Oedipi diras habes apud Sophoclem in Oedipo Coloneo
» & alios. « — Valckenarius l. c. ὡς οὐχ οἱ πατρῷα γ' ἐνὶ corrigebat. Nobis ad πατρῷα (istâ notione, *patria bona, patrias opes*) necessario articulus τὰ desiderari videbatur, οὔ οἱ vero ex οὐχὶ detortum coniectavimus. Sed ne sic quidem satis liquido emendatum versum praestamus. *Postremi* defectum sic supplevit Valckenarius:

ἀμφοτέροισι δ' ἀεὶ εἶεν πόλεμοί τε μάχαι τε.

Nempe post ἀεὶ facile intercidere εἶεν potuit. Nobis tamen magis arrisit ratio a IACOBSIO in *Notis msstis* proposita, εἶεν δ' ἀμφοτέροισιν ἀεὶ &c. Nihil opis hic veteres libri offerebant: ms. *A.* nil ab editis discedit: in *Epit.* vero desunt duo postremi versus. De Oedipi imprecationibus vi-

a de Valckenarium loc. cit. & Apollodori Biblioth. III. 5, 9.

AD CAP. XV.

Καικίλιος δὲ ὁ ῥήτωρ &c. » Exposuimus lib. VI. cap. » XXI. illa, *Caecilius rhetor* ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. » CASAUB. — Vide ad VI, 272. f.

Ἀγαθοκλέα, φησὶ, τὸν τύραννον &c. » *Agathocles* Siculus, de figulo tyrannus, *cum multa pocula aurea possideret, solitus est amicis illa ostendens, dicere, Ex fictilibus » quae finxerat haec esse confecta.* Hoc ita Athenaeus: ἐξ » ὧν ἐκεράμευσε κατεσκευασμένα ταῦτα: vel, ut in membranis, κατεσκευακέναι. locus est Agathoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentis inter familiares. » Verba sonant, quasi ille ex artis suae quaestu in eas » opes pervenisset. Dalecampius legit ἐξ οὗ: ineptâ & falsâ sententiâ. « CASAUBONUS. — κατεσκευακέναι dedit uterque noster codex mstus. Monstrose prorsus κατεσκευσμένα scriptum in ed. Ven. De *Agathocle* figlinam exercente priusquam ad regnum Syracusarum pervenisset, conf. Polyb. XII. 15, 6. & XV. 35, 2.

b πανξένοις. » Menda est in *primo versu* e *Larissaeis* » SOPHOCLIS,

» Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξενα κηρύσσεται.

» Lego πανξένοις: *omnibus hospitibus & peregrinis.* πάν» ξενοι, ut Παναχαιοὶ & Πανέλληνες. CASAUBONUS. — Emendationem adoptavimus, praeeunte *Brunckio* in Sophoclis Fragmentis. Videndum tamen ne πάνξενον potius fuerit corrigendum: ut ἀγὼν πάνξενος dicatur ludorum certamen, ad quod hospites omnes & peregrini admitterentur.

Λυσίμαχόν φησι τὸν Βαβυλώνιον &c. De *Babylonio* quem dicit *Lysimacho*, itemque de *Himero*, *Babyloniorum & Seleucensium tyranno*, nihil aliunde nobis compertum.

c Ἀντικλείδης δ' ὁ Ἀθηναῖος. Coniunctionem δὲ, cum deesset editis, adscivimus ex ms. *A.* *Ibid.* περὶ Γρᾶ διηγούμενος τοῦ τὴν ἀποικίαν εἰς Λέσβον στείλαντος. » *Gras*, qui » dicitur hic *dux* fuisse *coloniae in insulam Lesbum deductae;* is est opinor, quem Pausanias in Laconicis, [III. » 2. pag. 206 sq.] ait κτιστὴν fuisse Aeolidis, Echelati fi-

»lium, Penthili nepotem, Orestis abnepotem: nam Aeoli- c
»carum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut
»ait Strabo. *Grais* tamen hic Pausaniae dicitur, non *Gras*.
»Ego hoc malo: ac scribam lubens apud Pausaniam,
»συνήραντο δὲ τῷ Γρᾷ: non, ut editum est, Γραΐδι. Inve-
»nias usitatum hoc nomen apud Graecos: & scribit de eo
»antiquissimus Grammaticorum Dionysius Thrax: Τὰ εἰς
»ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα
»τὸν τόνον, περισπᾶται. οἷον, ὁ Γρᾶς, τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶς,
»τοῦ Λᾶ.« CASAUBONUS. — His PALMERIUS, Exercit.
pag. 517. adiecit verba Scholiastae Lycophronis ad Cas-
sandr. vs. 1369. quae verba ex Theone, antiquo eiusdem
poëmatis interprete, ducta ille non dubitavit: Ἀπόγονος δὲ
τούτου (Orestis scil.) καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη
κυριεύσας τῆς Λέσβου πόλιν ἔκτισε. Nomen Γρᾶν latere et-
iam in Γραῦν apud Strabonem lib. XIII. pag. 582. ed. Cas.
monuit Kühnius ad Pausan. l. c.

καταθεῖναι διαπλέοντας τῷ Ποσειδῶνι εἰς τὸ πέλαγος
παρθένον. Si verum est verbum καταθεῖναι, (pro quo vi-
tiose καταθῆναι in ms. *Ep.* scribitur) intelligi debebit *solve-
re*, aut *deponere*, veluti *depositam consecrare* virginem: sicut
ἀνατίθεσθαι dicitur id quod Diis superis dicatur vel conse-
cratur. Sed verissime a CORAYO in *Notis msstis* monitum
videtur: »Immo καθεῖναι, a καθίημι. Mox sequitur περὶ
»τῆς ἀφεθείσης (ab ἀφίημι) εἰς τὴν θάλασσαν παρθένου.«
— Eamdem scripturam Dalecampius expressit, vertens
Neptuno in mare proiicerent.

Pro Ἔναλλος & Ἔναλλον, quae erant edita, Ἔναλος d
& Ἔναλον dedere mssti nostri. De quo etiam ex aliis
codicibus CASAUBONUS monuit, ubi ait: »*Enallus*, in
»msstis est *Enalus*, diversa nominis origine.« — Nempe
istud nomen ab ἅλλομαι, *salio*, derivatum: hoc ab ἅλς,
mare. Pro ἐκκολυμβῆσαι, fortasse ἐγκολυμβῆσαι legendum
suspiceris cum CORAYO. Si vulgatum teneas, ἐκ prae-
positio eo referetur, quod *e navi prosiluerit*. Ad verba,
διηγεῖσθαι τὸν τρόπον, intercidisse quidpiam videri potest.
Modum suae occultationis, in versione posuit Natalis Co-
mes; *quo pacto evaserat*, Dalecampius. At in *Epit.* quidem
omissa sunt verba τὸν τρόπον, & nude sic scribitur, ὁ
Ἔναλος διηγεῖτο τήν τε παρθένον - - διατρίβειν &c. sed
codex *A.* nil mutat. Poterit autem intelligi τὸν τρόπον ὃν
παρεγένετο, aut τὸν τρόπον ὃν ἐγένετο τὸ πρᾶγμα.

d Post verba ista, τὰς τοῦ Ποσειδῶνος ἔβοσκεν ἵππους, sic continuabatur oratio in Athenaei editionibus omnibus: καί ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου, συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλῳ τε γράμματα ἄραγε ἕνδεκα χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ. χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ, οὐκ ἄλλου μέν οὖν. τοιοῦτον εἴδομεν ποτήριον γραμματικὸν ἀνακείμενον ἐν Καπύῃ &c.

Quo spectant CASAUBONI observata haec. Primum, in *Animadversionum capite tertio* extremo (ubi agebatur *de virgine mari demersa*, & *de Enalo*) ait: »In ea historia, »quae de hoc *Enalo* narratur, postrema verba confude»runt exscriptores cum versibus *Alexidis*, propter ali»quam similitudinem, ut dicturi sumus sequenti capite.« — Tum *Animadversionum Caput quartum* sic orditur idem doctus Athenaei interpres: »Mutili sunt editi codices »Athenaei, amissis temporum iniuriâ paginis aliquot sta»tim post illa verba, de quibus novissime tractatum est »a nobis. Summam eorum quae desiderantur, inventam »in illo optimo libro Excerptorum *Davidis Hoeschelii*, & »altero parili huic, qui fuit penes eruditissimum virum »*Ioannem Levinium*, ut accepimus a nobilissimo Marco »Velsero, descripsimus, & infra subiecimus. Sic igitur »in utroque eorum libro scriptum: non enim ficus ficui »similior, quam haec duo exemplaria; in hac certe par»te: immo, ut persuadeo mihi, etiam in caeteris; fa»cile enim ex unguibus leonem: nam Levinianus codex »nobis invisus.«

Hinc in eodem *Animadversionum capite quarto* continuo adponit ex Hoescheliano codice eam partem EPITOMAE, quae ad amissam partem Operis plenioris pertinebat, his verbis:

»Καί ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα »αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω θαυμα»σίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν »διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν »ἐκπωμάτων κτῆμα.« — & sic porro. Postrema verba illius supplementi a Casaubono adpositi haec sunt:

»ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχα»ραγμένα. Ἄλεξις· τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώ»τιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὦτα

» συντεθλασμένον σφόδρα. Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα. » Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου » προσεχρῶντο. παραπλησίως δὲ καὶ τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. σαν δὲ, &c. «

Denique his rursus haec Animadversio subiecta: » A » descriptione poculi, quae narrationem *Anticlidis de Enalo* » claudebat, transsiliit librarius ad alius poculi descriptio- » nem, quae *Alexidis versibus* continebatur in sermone de » *literatis poculis*. Errori, ut videtur, ansam praebuerunt » vocabula aliquot tam ab *Anticlide* quam ab *Alexide* usur- » pata. Atque hic error semel commissus in uno libro, » in omnia deinde exemplaria, de quibus aliquid nobis » compertum, propagatus est. Saepe iam de hoc genere » mendae questi sumus. Non temere ullum invenio scri- » ptorem antiquum, cuius codicibus non sit aliquod simi- » le ex eadem caussa vulnus impositum. Sed enim hoc » insigne exemplum est: neque enim, ut fere fit, perio- » di aliquot, sed integrae paginae sunt praetermissae. » *Anticlidis* verba ita (opinor) Athenaeus scripserat: » συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι. ἔχοντα κύπελλον, στρογ- » γύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιὸν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμα- » σίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διά- » φορον εἶναι χαλκοῦ. *Alexidis* autem versus sic: Γραμ- » ματικὸν ἔκπωμα· τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. » Ἄλεξις·

» Τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
» πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
» παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα,
» ἔχον κύκλῳ τε γράμματ'. ἆρά γ' ἕνδεκα
» χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὖν. «

Haec Casaubonus. — Nobis verissimam caussam illius defectus, quo omnia exempla plenioris operis Athenaei hodie laborant, Godofredus noster Schweighaeuser ex vetusti nostri *codicis A. Veneto - Parisiensis* inspectione aperuit. Scilicet in illo codice (aliorum omnium, qui hodie supersunt, fonte) sicut omnis ea pars, quae duos priores libros cum tertii initio complexa erat, sic & hoc ipso loco aliquot desunt folia, iam olim evulsa atque deperdita, priusquam ex eo alia describi exempla coepta sunt. Desinit pagina versa unius ex foliis superstitibus in haec verba, ἔβοσκεν ἵππους· καί ποτε καὶ κύματος. Folii vero proxime sequentis pagina prior incipit ab istis,

d στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον, ἔχον κύκλῳ τε γράμματα ἄρα γε ἕνδεκα χρυσᾶ, διὸς σωτῆρος, οὐκ ἄλλου μὲν οὖν. &c. Neque adeo aliud quid dare potuerunt codices, ex illo exemplari exſcripti. Quum vero minime cohaereret oratio, manifeſtusque eſſet defectus, aſtutus aliquis idemque imperitus librarius, cuius codice uſus eſt Athenaei editor Venetus, (nam in ipſum editorem, doctum virum, *Marcum Muſurum*, culpam illam temere conferre nolim) ſatis incruſtatum fore id vulnus ſibi perſuaſit, ſi poſt verba καὶ ποτε καὶ κύματος, ex aliquo *Epitomae* codice, iſta insereret, ἐπιφερομένου, συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον, hisque continuo illa ſubiiceret, στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιὸν &c. denique ſi inter illa; ἔνδεκα χρυσᾶ διὸς σωτῆρος, & iſta οὐκ ἄλλου μὲν οὖν, ex eâdem *Epitomâ* haecce, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου - - - διάφορον εἶναι χαλκοῦ, alieniſſimo loco insereret. Simili aſtutia aliud in his libris vulnus incruſtatum libro IV. & Vto notavimus: ubi miras turbas invexerant folia quaedam (in codice etiam vetuſtiore quam noſter cod. *A.*) vinculis ſuis olim ſoluta, quae non perierant quidem, ſed alieno loco temere inſerta erant. Vide Animadverſionum noſtrarum Tom. II. pag. 661 ſqq.

Nos, ubi definit vetus codex, reliqua ſuo loco, prout dedit *noſter codex Epitomae*, paſſim emendatior *Hoeſcheliano*, continuo tenore poſuimus usque ad eum locum ubi in vetuſtis membranis abruptum ſermonis filum denuo continuatur: ſi qua vero in his manifeſte vitioſa nobis viſa erant, ea, ubi commoda occurrebat emendatio, corrigere non dubitavimus, codicis ſcripturâ infra contextum adnotatâ. Iſtud igitur *Supplementum Libri Undecimi* quum ſaepius in doctorum virorum ſcriptis ita citetur, ut citationes ſuas illi referant ad eam *Paginam*, qua quodque teſtimonium legitur *in Animadverſionum Caſauboni editionibus ſecundâ & tertiâ*; nos in gratiam ſtudioſorum Lectorum in ſuperiore ora editionis noſtrae paginas illas exempli Caſauboniani notavimus: quo, ſi quis locum aliquem ex hoc ſupplemento citatum alicubi viderit, is facili operâ eumdem locum in noſtra Editione reperire poſſit. Literae *a. b. c.* &c. ad latus poſitae, quinque partes fere aequales cuiusque illarum paginarum indicant. Porro, quemadmodum in pleniore opere, ſic & in hoc Sup-

plemento, commodis locis nova *Capita* suis numeris distinximus.

Igitur *ad Pag.* 781. *c.* statim notamus, vocem μεγάλου, quae post ἐπιφερομένου deest exemplo Casauboniano, e nostro ms. *Ep.* a nobis esse adiectam. An. Cas. p. 781 c

AD CAP. XVI.

Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρετον. »Locum respicit qui est »Ἰλιάδ. ῥαψ. π'. [vs. 225 sqq.] « CASAUBONUS. — Manifeste vero vitiosum erat, quod in nostro codice sic scribitur: οὔτι θεῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ, οὔτέ τεῳ σπένδεσκ', ὅτι μὴ Διΐ. Casaubonus tacite οὔτε θεῶν πιν. & dein οὔτε θεῷ σπενδ. correxit. Sed quum Homericum τεῳ teneat codex noster, intelligi par erat, reliqua etiam recte, ut apud Homerum, hîc scripta olim fuisse, & absurdum illud ac prorsus a poëtae mente alienum οὔτι (vel οὔτε) θεῶν πίνεσκε, non ab Athenaei manu esse, sed ex alicuius librarii errore natum.

Καὶ ὁ Πρίαμος &c. »De *Priami poculo* vide ῥαψ. ω'. »[vs. 234.] CASAUB.

Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως &c. »Vide infra in sermone de *Carchesio*, [XI. 474. f.] & de »*scypho*. [pag. 498. c.] « CASAUB. — Quod nos hîc edidimus, δῶρον Ἀλκμήνῃ δοθῆναι, verbum in ed. Cas. omissum dedit noster codex. Sequitur hexameter nescio cuius poëtae, qui Doricâ linguâ scripsit, Ἁ δ' ὑποδεξαμένα - - αἶψα: quod vero sequitur vocabulum ποτήριον, id vel Athenaeus vel Breviator extra versum adiecit. d

Τὸν δ' Ἥλιον ὁ Στησίχορος &c. »*Stesichori* locum de *Solis* »*poculo* habes infra in *Herculeo* poculo. « CASAUB. — Vide pag. 469. e. f. Quod mox de *Hercule* adiicitur, de eo vide eâdem pag. 469. d. & 470. c. d. & Eustath. ad Dionysii Descript. Orbis pag. 105.

Οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον &c. »Nota historia ex Diogenis Laërtii Thalete. [lib. I. sect. »28.] De eodem aliquid iterum infra in Πέλλα. [pag. »495. e.] « CASAUBONUS. — Conf. Plutarch. in Solone, pag. 80.

Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. Per iocum verbo κεραμεύουσι usus est Athenaeus, pro *tractant*, *fin-*

d *gunt, in omnes partes versant:* id est, ut statim ipse adiicit, *de eo* varia atque varia *scripserunt.* Menti Deipnosophistae occurrerat illud verbum ex occasione verborum Agathoclis paulo ante (pag. 466. a.) adpositorum.

Καὶ Θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον· χρυσέοις γοῦν δεπάεσσιν ἀλλήλους δεξιοῦνται. » δεξιοῦνται, *Dii* videlicet, apud poë» tam. Alludit ad hos versus: [ex initio quarti Iliados:]

» Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
» χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ· μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
» νέκταρ ἐῳνοχόει. τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
» δειδέχατ' ἀλλήλους. « — Casaubonus.

Ἐλευθέριον δὲ, φησὶ, καὶ ἐμμελῶς ἐν οἴνῳ διάγειν. Adiectivum ἐμμελὲς, quod hîc dabant libri, perperam ad ἐλευθέριον referebatur. Haud dubie vero *adverbium* hîc poni debuit. ἐμμελῶς ἐν οἴνῳ διάγειν, *modeste versari in vino.* Sic ἐμμελὴς καὶ σωφρονικὸς iunguntur apud Plutarchum. Apud Lucian. in Vitarum Auctione c. 27. τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; haud male vertunt, *numquid recte & ordine facere potes?* Suidas: Ἐμμελῶς· συνετῶς, εὐρύθμως. Apud Hesychium, pro εὐρύθμως, vulgo ἐῤῥωμένως scribitur; manifesto (ut nobis quidem videtur) errore. Ad verbum φησὶ, ex Breviatoris more intelligendum, *Athenaeus inquit.*

Paullo post, πόματι per ο breve scribere quidem Breviator solet: sed Athenaeus, ut ex cod. *A.* frequenter observavimus, recte per ω longum. Quare πώματι correximus. *Ibid.* Θρᾳκίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν. *Thracum bibacitas* saepius notata apud Nostrum. Vide X. 442. f. & XI. 477. c.

AD CAP. XVII.

e Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἐγκόλαπτον ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Suâ-ne de coniecturâ, an ex libri Hoescheliani praescripto ἀκόλαστοι ediderit Casaubonus nescio: illud miror, in ista scriptura adquievisse doctissimum virum. Forsan ἀκολάστους *prodigos* intelligebat & *luxuriosos;* qui scilicet nimios sumtus in eiusmodi pocula impenderent. At ἀκόλαστον habet noster codex: in quo nemo facile dubitaverit quin lateat ἐγκόλαπτον, quod equidem fidenter in corrupti vocabuli locum substitui. De particulâ Ὅτι vix opus fuerit, ut moneamus, initio ῥήσεως adiectam esse ex Breviato-

rum more, subintelligentium, Ἰστέον vel Σημείωσαι ὅτι, e *Sciendum*, aut *Notandum quod:* aut Φησὶν ὁ συγγραφεὺς ὅτι, *Dixit auctor, quod* &c.

ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ (nempe, κολαπτικῇ) εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. *Cimon* apud Plin. XXXV. 34, 8. & apud Aelian. Var. VIII. 8. (ex Perizonii emendatione) memoratur, pictor, non sculptor: & is quidem ex rudiore artis aevo. *Sculptoris* vel *caelatoris Cimonis* an apud alium scriptorem, praeter Nostrum, mentio reperiatur nescio. Nec *Athenoclem* sculptorem aut caelatorem alii auctori memoratum reperio. *Athenodorum* quidem statuarium, Polycleti discipulum, Plinius nominat cum alibi, tum XXXIV. 8, 19. & Pausanias, X. 9. pag. 819. Sed *Athenoclem* rursus in artificum numero ista arte clarorum nominat Noster paulo post, pag. 782. b.

Μένανδρος - - - ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορευτά. Sic noster codex, ut edidit Casaub. Diximus de hoc loco supra, ad V. 199. b. Animadv. T. III. pag. 105 sq.

Ἀντιφάνης· Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ &c. » Quatuor hîc senarii » iambici, & pars quinti. Sed versus secundi prima ταυ» τοποδία, in utroque Excerptorum libro similiter scripta, » quomodo sit restituenda non possum coniecturâ asse» qui. « CASAUBONUS. — Nempe *secundus versus*, ita vulgo scriptus,

ἀφρῷ σκιὰ, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας,

sententiam utique nullam fundebat. Cui emendando profuturum Valerii Flacci versum, I. 260. *valida spumantia pocula Baccho*, VALCKENARIUS ad Eurip. Phoeniss. p. 11. notaverat; ipsam vero emendationem, σκιασθὲν, pro σκιὰ καὶ, proposuit in Notis ad Callimachi Fragm. pag. 258. Rursus *vers.* 4. haud dubie mendosum erat, παντελῶς ἐστραμμένοις, quod ediderat Casaubonus: pro quo idem VALCKENARIUS ibidem ἐστραμμένοι legendum censuit. At, ibi multo probabilior nobis visa erat Gallici interpretis ratio, ἐστραμμένον legentis, nempe ποτήριον. In nostro codice, pro calligraphi more qui eum exaravit, terminatio vocis non expressa est. In eodem codice *vers.* 1. pro Βακχίου perperam Βακχείου scribitur. Ut vero hîc Βακχίου παλαιγενοῦς dicit Antiphanes, sic νέκταρος παλαιγενοῦς Alexis apud eumdem Nostrum pag. 472. a. De vocab. Βάκχιος, proprie idem valente ac Βάκχος & Διόνυσος, paulo ante dictum est, ad p. 465. c.

f *Nicomachi* testimonium, cum in hunc modum editum esset,

Ὦ χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν·

intactum reliquit Casaubonus. Adamus, teste Villebrunio, sic corrigebat supplebatque:

Ὦ χρυσοπλάστα χρυσέοις ἐμὸν δέπας.

quod Gallico sermone illi sic reddidere: *Ouvrier en or, puisse-tu dorer ma coupe.* At perspicue χρυσοκλαῦστα scribitur in nostro codice, id est, *qui aurum lacrymaris:* cui consentaneum erat, ut ἐμῶν pro participio verbi ἐμέω haberemus. Itaque simili quodam ioco hoc dictum nobis visum erat, atque ista, σκεπαμίδας δὲ χέζει, μῆλα δὲ χρέμπτεται, XIV. 646. f. μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀνακτνέων δ' ὑάκινθον &c. XV. 685. a. σάνδαν ἐρυγγάνοντα, XV. 691. c. aliaque his similia. In posteriore hemistichio, si prior syllaba vocis χρυσους brevis esset, posses χρυσοὺς legere, quod in nostro codice inter lineas notatum: sic deesse censendum foret postremum versus vocabulum. At quoniam in χρυσὸς in eiusque derivatis producitur prior syllaba, voces χρυσοῦς ἐμῶν terminare versum debuerunt; intercidit autem nomen substantivum, ad quod adiectivum χρυσοῦς referebatur.

In *Philippidis vers.* 1. pro ποτήρια ἂν, quod dabant libri, ποτήρι' ἦν scripsi cum Fiorillo, Observat. in Athen. pag. 55. Cum eodemque, *versu* 3. ὑπερηφανῶ correxi, quod desiderabat versus, pro vulgato ὑπερήφανα. Videndum tamen, ne quid aliud sive sub ipso illo ὑπερήφανα lateat, quod Casaub. edidit, sive sub mendoso εὐπερήφανα, quod habet codex noster. *Vers.* 4. Post κάδοι particulam καὶ *delendam* monebat metri ratio.

a »Τάλαντα Βαβυλώνια ογ', μναῖ ιβ'. Ita Hoeschelianа »Excerpta: at Levinii, μναῖ νβ'. « Casaub. — Noster codex cum Leviniano facit.

AD CAP. XVIII.

Ἔθος δ' ἦν πρότερον - - ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι. »Durat hic »mos hodieque in Narbonensi Gallia: ubi pueri a po»culis aquam in scypho offerunt, deinde vinum ex oeno»phoro aut lagena infundunt. « Casaubonus. — Quod pro testimonio citatur, *Xenophanis* distichon, ex *Elegiis* sumtum est: e quibus latum locum haud multo an-

te adpositum vidimus, pag. 462. d. e. f. Initio pentametri, scripturam ἐγχέας non ferebat metrum, ob ultimam ας productam, nisi duas syllabas εας pro una efferendas statueres. Sed quum ἐγχεύας daret noster codex, intelligebatur χεύας scriptum oportuisse. a

Ἀνακρέων. »In *ANACREONTIS* verbis, φέρ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους, Aeolicum est ἀνθεμεῦντας, pro ἀνθεμοῦντας; hoc autem pro ἀνθεμόεντας: *affer nobis floreas coronas.* In neutro libro perscripta erat haec dictio: sed »notata compendio eodem.« CASAUBONUS. — Etiam in nostro codice compendiose in fine scriptum istud verbum: sed ita tamen, ut satis dignosci possit ἀνθεμεῦντας debuisse calligraphum. Vide Barnesii Anacreontem vs. 1382 sqq. Apud Brunckium habes pag. 64. In ed. Gailii, pag. 104.

Πρὸ δὲ τούτων Ἡσίοδος. Sic recte noster codex: non τούτῳ, ut perperam a Casaubono editum erat, quod dein in ed. 2. & 3. in τούτου mutatum est. In *priore HESIODI versu*, pro ἀενάου scribitur ἀεννάου in cod. nostro, contra metri legem. Recte vero initio *vers.* 2. idem codex τρὶς dedit, ut apud Hesiod. Ἐργ. 594. utque apud Nostrum lib. X. pag. 426. c. ubi perperam τρεῖς editum erat quemadmodum hîc. Metri quidem lex desiderare videtur, ut τρὶς δ' ὕδατος scribatur, ut apud Hesiodum: sed coniunctionem omittere licuit Athenaeo; ac potuit etiam syllaba τρὶς ob sequentem asperum spiritum produci. Recte etiam ἵεμεν scribit codex noster, non ἴεμεν, ut habet ed. Cas.

In *THEOPHRASTI* testimonio, pro ἐπιχεῖν, quod perincommode editum erat, recte ἐπίχεον dedit noster codex. *Ibid.* ὅπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρεστέρῳ χρῶνται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν, ἧττον ὀρέγοιντο τοῦ λοιποῦ. Quemadmodum ὀρέγοιντο in optativo sive potentiali modo positum est, sic & haud dubie χρῷντο scriptum oportuerat. De re, quae hîc agitur, haec monuit CASAUBONUS: »Ratio medica moris »huius quae ex *Theophrasto* affertur, ut epoto prius quod »erat magis aqueum, minus avide vinum expetatur: sub»tilior est quam verior. Nam contra, cum aquae prius »infusae vinum superfunditur, prius quam aqua vinum »bibitur, utpote labro propius: aquam voco, & vinum, »quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur b

b »videamus. At illud recte: remedium adversus temulen»tiam fore, si potu τοῦ ὑδαρεῦς naturae satisfactum fue»rit prius. Nec dissimile est quod libro III. dicebamus, »cap. 33.« — In illo Animadversionum capite, ad quod hic nos remittit Casaubonus, nihil equidem, quod huc spectet, reperi. Turbaverat autem virum doctum hoc, quod dictionem istam τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχεῖν, ita acceperat, quasi id unum spectasset Theophrastus, quod olim primum aqua infundi solita sit, & dein vinum (*suâ naturâ levius*) aquae *superfusum*. At ἐπιχεῖν, si quid video, hic non tam *superfundere*, quam *adfundere* intelligi debet: neque *vinum* in cratere cum aqua *mixtum*, quamquam naturâ levius, idcirco *supernatasse* putandum est. Sed cum ait Theophrastus, *veteres aquae vinum adfudisse, non vino aquam*, hoc dicit, ex veterum more in potu, qui ex aquae & vini mixturâ constabat, aquam veluti basin & fundamentum fuisse, id est, primam atque praecipuam potus partem, quae longe maiore portione, quam vinum, ad illam mixtionem adhibebatur. Illud paulo obscurius videri poterat, quid sit quod ait τοῦ λοιποῦ. Desiderabam τοῦ ἀκράτου: & puto paullo planius locutum esse Theophrastum: sed ex connexione orationis satis tamen intelligi videtur, τὸ λοιπὸν hic dici *reliquum vinum quod aquaé non fuit adfusum, vinum merum*, vel *meraciùs*, quod Graece ἄκρατον & ἀκρατέστερον sonat. At rursus dubitationem movere potest quod continuo adiicitur, καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Quae verba equidem sic acceperam, *vini meri olim plurimam partem ad cottabi ludicrum utebantur.* Negari autem non potest, illud τὸ πλεῖστον referri ad id quod modo praecessit, τοῦ λοιποῦ. Atqui in copiosa ludicri huius descriptione, quae initio libri XV. apud auctorem nostrum legitur, *vini meri* in cottabi ludo adhiberi soliti non fit mentio: sed vinum quo utuntur, ait auctor, esse τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου. Videor tamen mihi in his ipsis Athenaei libris legisse, in cottabi ludi usum nonnisi meracius vinum adhiberi solitum: quam in partem nullus quidem nunc disertior locus nobis occurrit, sed satis clara res fieri videtur, ex X. 427. c. d. ubi vide notata. Confer Cratini versus, paulo post (cap. 22.) citatos.

AD CAP. XIX.

Ἔνδοξοι δὲ τορευταὶ, Ἀθηνοκλῆς. Eumdem *Athenoclem* iam paulo ante eodem nomine laudatum vidimus, cap. 17. b *Ibid.* *Στρατόνικος.* *Stratonici caelatoris* Plinius meminit, XXXIII. 12, 55. & XXXIV. 8, 19. num. 25. *Myrmecidis* & *Callicratis* ſolertiam laudat idem, VII. 21, 21. & XXXVI. 5, 4. num. 15. Alios auctores, qui eosdem laudarunt, nominavit ad Plinium Harduinus.

καὶ Μῦς· *οὗ εἴδομεν σκύφον* Ἡ*ρακλεωτικόν.* » Quid ap» pellet *ſcyphum Heracleoticum*, diſce ex iis quae dicuntur » infra, [pag. 500. a.] ubi agitur de *ſcaphide.* « Casaubonus. — *Mys caelator* Plinio laudatus, XXXIII. 12, 55. & Pauſaniae in Atticis, I. 28. pag. 67. cuius verba inprimis faciunt ad illuſtrandum epigramma, quod in *ſcypho* quodam *a Mye caelato* inſcriptum ait Athenaeus. Etenim Pauſanias, de aenea Minervae ſtatua loquens, Phidiae opere, hiſtorias in eiusdem Minervae clypeo *caelaſſe* ait *Myn*, *τορεῦσαι* Μῦν· *τῷ δὲ* Μυΐ *ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων* Παῤῥάσιον *καταγράψαι τὸν* Εὐήνορος: i. e. *Myi vero iſta & reliqua opera pinxiſſe*, (ſive, *deſcripſiſſe*, *delineaſſe*) *Parrhaſium Evenoris filium.* Ex quo intelligitur, Πηράσιον, qui in epigrammate apud Noſtrum nominatur, nullum alium eſſe niſi clariſſimum illum pictorem *Parrhaſium*, Evenoris filium: quare pro Π η ρ ά σ ι ο ι ο, quod habent libri omnes haud immerito Παῤῥασίοιο ſcriptum malles cum Iacobsio, in Exercit. Critic. Tom. II. pag. 152. Pro Γ ρ ά μ μ α quod habent libri, cum eodem viro docto Γ ρ ά μ μ α τ α ſcribi debuiſſe, ipſe verſus declarabat: qua notione autem accipiendum ſit illud vocabulum, docet Pauſaniae locus modo citatus. Vocem *γράμμα* raro admodum de *pictura* uſurpari, recte monuit H. Stephanus, Theſ. T. I. pag. 862. b. Adnotatur tamen in Heſychii Gloſſis: Γ*ράμματα· τὰ γεγραμμένα, καὶ συλλαβαὶ, καὶ τὰ ζωγραφήματα.* Vocabulum ἔ ρ γ ο ν, in eodem rudi ſatis epigrammate, *argumentum operis* dicitur: ſi modo vera illa ſcriptura. Sed nec uſus ſermonis convenit, & reclamat verſus: nam foedus ille hiatus, *ἐμμὶ δὲ ἔ ρ γ ο ν*, ne in viliſſimo quidem verſificatore ferendus. Quare *τ έ ρ σ ι ς*, non *ἔργον*, ſcriptum olim fuiſſe facile

tibi persuadeas. Paulo ante, ἐγτετορευμένον dedit noster codex: non ἐντετορνευμ.

AD CAP. XX.

c "Ότι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι. »Ex »istis Excerptis divinare non possumus, quomodo dela»tus sit Athenaeus in hunc sermonem, tam alienum huic »loco: nam alibi plura auctor de hoc *Cretensium* furore. »[vide XIII. 602. f. ibique notanda.] Sed de occasione »digressiunculae huius licet facere coniecturam ex simili »loco infra, in Χίοννοι. vide Fragmentum alterum cap. »XV. descriptum: [quod pertinet ad lacunam, qua la»borat opus plenius eodem hoc libro XI. pag. 502. b.] »Caeterum de voce κλεινὸς adi Hesychium, & Eusta»thium qui haec citat.« CASAUBONUS. — Eustathium vide ad Iliad. ψ'. pag. 1415 extr. Copiose vero de isto Cretensium instituto disputavit Strabo, lib. X. pag. 483 sq. Verbum παραστα[θ]έντες, quod recte habet ed. Cas. 2. cum msstis & Eustathio, foede corruptum est in ed. 3. Quid occasionem praebuerit Athenaeo moris illius hic commemorandi, intelligitur e *donis*, quae ait data fuisse amasiis; quorum in numero donorum *poculum* erat.

AD CAP. XXI.

»Subiecti versus, Ὁρᾷς ὅταν πίνωσιν &c. sunt *ARI*»*STOPHANIS*, ex *Equitibus*. [vers. 92 sqq.] « CASAUB.
d Αὔξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. »Libro XII. [pag. 512. b.] ἔστι γὰρ »τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέριον. ἀνίησι γὰρ τὰς »ψυχὰς καὶ αὔξει: & in hanc sententiam alia multa.« CASAUBONUS.

PINDARI ecloga ista, 'Ανίκ' ἀνθρώπων &c. emendate scripta legebatur cum in editis, tum in msstis codicibus. Itaque nullâ literâ mutata eam exhibuimus; in digerendis vero versibus SCHNEIDERUM maxime sumus secuti, in cuius collectione Fragmentorum Pindari legitur hoc num. 65. MITSCHERLICH ad Horat. T. II. pag. 708. sic digerendos scribendosque versiculos censuit:

»'Ανίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχον-
νται μέριμναι στηθέων ἔξω, πελάγει

» δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου d
» πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν.
» ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνει-
» ὸς τότε, τοὶ τ' αὖ πλουτέοντες ἀέξον-
» ται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες. «

Etiam SCHNEIDERUS connectebat illa, πλουτέοντες ἀέξονται &c. quae etiam satis commode cohaerent: at, apud ipsum poëtam nonnulla fuisse interiecta, ostendunt verba haec sive Athenaei sive Breviatoris, εἶτ' ἐπάγει.

AD CAP. XXII.

Ἀγκύλη. »Vide libro XV. [initio.] & Hesychium. »Sed infra hoc libro in Κοτταβὶς [pag. 497. d. e. f.] ea»dem paene verba. « CASAUBONUS. — Confer Eustathium ad Iliad. β'. pag. 260. l. 38 sqq.

In *CRATINI versu* 2. pro vulgato χοέας, postulante metro & suffragante Atticorum usu χοᾶς scripsi cum PIERSONO ad Moer. pag. 412. Et claudicantem in fine tertium versum fulcivi cum eodem *Piersono* (ibid. pag. 254.) adiectâ τε particulâ; cuius ope nunc participium ἐπονομάζουσα cum πίνουσα coniungitur. De verbo ἐπονομάσαι, vide X. 426. e. ibique not. & ad VI. 254. a. Animadv. Tom. III. pag. 506. Quod vero ait,

ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοᾶς:

Gallicus interpres, interpungens orationem post μάλιστα, priora verba ad primum versum retulit, sic vertens: *C'est la mort même que de boire du vin lorsqu'il y a de l'eau: qu'il y ait tout au plus autant de l'un que de l'autre.* Quae speciosa videri ratio possit. At codex noster (satis caeteroquin in distinguenda oratione, ubi sententia poscit, accuratus) post ἐπῇ quidem interpungit, post μάλιστ' autem cum editis ignorat distinctionem. Et, verum si quaeris, connexa ista sunt, ἴσον ἴσῳ ἀκράτου. Similiter certe & alibi legimus, κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου, X. 430. d. e. συνεχὴς ἄκρατος ἐδίδοτο ἴσον ἴσῳ, X. 431. a. &c. Denique sicut ex Hesiodi praecepto tribus aquae partibus una vini misceri debuit, quae fuit usitatissima temperandi vini ratio moderate bibentium: sic, qui *par pari* bibebant, ii *meracius* bibere olim censebantur. *Versum* 3 & 4. sic reddidit popularis noster: *Elle lance, de sa main fléchie, les*

latages au Priape de Corinthe, en prononçant le nom de celui pour qui elle joue.

AD CAP. XXIII.

f Αἰακὶς ἡ κύλιξ καλεῖται. » Perperam apud Hesychium » αἰακίξ. Eustathium lege haec describentem. « CASAUBONUS. — Ab *Aeaci* regis nomine nomen istud derivat Eustath. ad Iliad. φ'. pag. 1315. l. 46. ἰστέον δὲ, ὅτι τῷ Αἰακῷ παρονομάσθαι δοκεῖ ἡ αἰακίς· κύλικος δὲ αὕτη εἶδος, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Caeterum non modo apud Hesychium, sed & apud Suidam αἰακὶξ scribitur, itemque in alio Lexico msto, citato ab Hesychii editore.

Ἄκατος, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. » *Acatum*, pro poculo usurpatum etiam Grammatici nos docent. « CASAUBONUS. — Hesychius: Ἀκάτιον· ναῦς, ἤγουν πλοῖον. (ἁλιευτικὸν addit Suid.) ἔστι δὲ καὶ φιάλη, ἴσως διὰ τὸ ἐοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. Ex hoc Athenaei loco habet Eustathius quod legitur in Comment. in Odyss. ι'. p. 359. l. 34. τὴν ἄκατον, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Idem, ad Iliad. λ'. pag. 816. l. 17. ἐπεὶ καὶ ἄκατος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, φιάλη πλοιοειδής. Huc vero pertinet quod ait apud Nostrum Antiphanes, XV. 692. f. μεγάλην Διὸς Σωτῆρος ἄκατον ἤρ[illegible].

In EPICRATIS ecloga non erant distincti versus: quarti tamen & quinti initium literâ maiusculâ in contextu indicavit CASAUBONUS. In *Animadv.* idem pauca haec notavit: » In *Epicratis* verbis, κόντος est quam vocabant nautae καταπειρατηρίαν. Festus in voce *percontor*. χάλα πόδας Hoesch. Exc. πόδα Levinii. Notum quid *pes* in » re nautica. « — KOPPIERS in Observatis Philol. pag. 31. hunc locum respiciens, ait: » *Epicratis* Comici verba facile forsan emendanda & metro suo restituenda: sed » hic in Antiphanis solis occupari malo. « — Vellem, obiter saltem protulisset vir doctus, si quid ei occurrerat quod obscuro loco lucem aliquam adfundere potuisset. VALCKENARIUS in Diatribe Euripidea pag. 235. postrema verba, cum sic edita legerentur, εὐτρεπῆ τε τὸν [illegible] τον ποοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε, καὶ χάλα πόδ[illegible] corrigenda censuit:

» εὐτρεπῆ τε τὸν κόντον ποιοῦ,
» καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.

»catinum compone, solve rudentes & pedem laxa.« — Et εὐτρεπῆ recte dedit noster codex. Tum vero idem κοντὸν, recte, cum accentu in ultima, non κόντον. ποοῦ vero tenet cum aliis codicibus; quemadmodum subinde scriptum reperitur id verbum ubi penultima corripitur: quamquam & in ποιοῦ corripi diphthongus ob sequentem vocalem poterat. Praestabat utique κάλως: sed ferendum κάλους putavi, in quod consentiunt libri. Poterat etiam πόδας ferri, in plurali numero, quod ex Hoescheliano cod. edidit Casaub. Et in nostro codice ita compendiose scripta vox, ut haud certo definias, utrum πόδας, an πόδα valeat id quod hîc scriptum: sed videtur πόδα esse, in singulari. Habes apud Euripidem in Orest. 706. eamdem dictionem, χαλᾷν πόδα: ubi de vocab. ποῦς notavit Graecus interpres: λέγεται οὕτω τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου: nempe *funis quod a velo descendit*, cuius ope vel intenditur velum vel laxatur. In priori eclogae parte facilius erat, versus ex metri lege dispescere, quam vel corrupta verba corrigere, vel mentem poëtae recte interpretari. *Versu* 1. ante κυλίκια articulum τὰ cum sermonis usus tum ipse versus desiderare nobis videbatur. *Vers.* 2. pro καὶ εὐθὺ concise κ' εὐθὺ ob eamdem metri necessitatem scripsi. *Vers.* 3. vero, τ' ἐπηυρίσας pro edito δ' ἐπηυρ. codex noster dedit. Quid sit vero ἐπηυρίσας, lubens ab eo qui noverit discam. ἐπαυρίσας saltem scriptum oportuisse, haud temere suspiceris: quamquam verbi ἐπαυρίζω nusquam alibi vestigium ullum facile reperias. Sed potuerit esse hoc nauticum verbum, a vocab. αὔρα derivatum, cui fuerit notio subiecta, *velum dirigere secundum ventum*: cum quo haud male deinde conveniat verbum πλήρωσον: *imple*, scil. *vento*. Sic duo illa nomina γραῦς & νέα, nescio quo ludicro invento, quove nautici sermonis usu, de duobus *velis* fuerint accipienda. Sed, quid sit quod *acatiorum*, (nempe *poculorum*) & *calicum* hîc fiat mentio; porro, quid dicat poëta κατάβαλλε, *deiice acatia*; denique alia plura, quae in brevi hac ecloga leguntur, minime mihi perspicua esse profiteor: quae cum recte percepta habere sibi visus VILLEBRUNIUS sit, sive suo Marte, sive ab ADAMO edoctus; studiosi Lectoris in gratiam haud gravabor illius adponere interpretationem. Igitur poëtae verba sic ille Gallice reddidit: *»Laisse de coté ces petits »akates (gobelets); prends en de plus grands; mets-moi*

f » *cette vieille en fagot près de la hune; tends toute cette nou-* » *velle, & fais lui bien prendre le vent; donne un mouvement* » *libre & promt à la rame. Lâche tous les cables, & laisse* » *jouer les pieds à l'aise.* « Tum ad ista verba, *mets-moi cette vieille en fagot* &c. haec adnotavit: » C'est l'expres- » sion dont nos marins se servent pour dire, *plier* totale- » ment une voile, & la lier à la vergue lorsqu'on ne s'en » sert pas. Ce passage est une équivoque. On voit que » l'auteur parle ici d'une *vieille femme* & d'une *jeune fille.* » L'équivoque présente un autre sens: *Mets-moi cette* » *vieille près de la gondole, ou du carchesium, qui signifie aussi* » *la* gabie, *la hune, & tend la* jeune *ou* la voile neuve. » Je lis ensuite εὔτρεπῆ, non ἐντρεπῆ. Le mot πόδας qui » suit, est encore une equivoque; il se prend pour les » cordages qui servent à fixer les voiles pour prendre le » vent, (*versoria* dans Plaute) & ici les pieds qu'on voit » à la Chloë de Longus sous l'ombrage. « — His scriptis demum animadverti, non praetermissum esse hunc locum a Fiorillo, *Epicratis versiculos* ita numeris suis reddendos scribendosque adfirmante in Observ. in Athen. pag. 56.

» — — Κατάβαλλ' ἀκάτια κυλίκια,
» αἶρου τὰ μείζω, γ' εὐθὺ τοῦ καρχησίου,
» ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν δ' ἐπιπρίσας,
» πλήρωσον ἐντρεποῦ τε τὸν κόντον ποῦ,
» καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε τε καὶ χάλα πόδας.

Sed interpretationis loco satis ille habuit, docuisse nos id quod nil huc faciebat » verbum καταβάλλειν proprie de *seminando* adhiberi, significare vero etiam *diruere.* «

a Ἄρουλον. » Vix videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. « Casaubonus. — Nec dissentit codex noster.

AD CAP. XXIV.

Ἄλεισον καὶ Δέπας, τὸ αὐτό. Ὅμηρος &c. Vide b Odyss. γ'. 40-63. *Ibid.* δέπας δ' οὔ Διὶ μόνῳ &c. Iliad. π'. 225-227. Locus haud multo ante etiam citatus, pag. 781. c.

ἢ, ὅτι δύο ὦπας εἶχε· ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὦτα. Sic codex noster cum aliis: ubi quo pacto δύο ὦπας (quod sonat *duos oculos*, aut *duas facies*) aures interpretati sint

Grammatici, aegre dixeris. Quo factum puto, ut Eustathius, absurdam istam etymologiam commemorans, ad Od. ι'. pag. 348. 27. sic scripserit: οἱ δὲ, ὅτι δύο ὦπας ἢ ὀπὰς (i. e. *foramina*) εἶχεν, ὡς ἄμφωτον.

τὸ δὲ ἄλεισον, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶναι &c. Rursus alia eiusdem vocabuli etymologia traditur in fine capitis, εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον &c. Confer Eustath. ad Iliad. λ'. pag. 836. l. 7. & ad Iliad. ω'. p. 1493. l. 21.

Ἤτοι ὁ καλὸν ἄλεισον &c. Odyss. χ'. 9 sq.

Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτό. Odyss. γ'. 63. & saepius alibi. Confer Eustath. ad Il. α'. pag. 120. l. 8. & praesertim ad Odyss. ο'. p. 567. l. 43 sqq. ubi etiam recte κυφὸν c
scribit, ut noster codex; non κύφον, ut edd. Ibidemque, sicut in editis & in codice nostro, nominatum legas Ἀνίκητον, *Anicetum* Grammaticum; cuius nusquam alibi mentionem factam reperimus.

Πείσανδρος. *Pisandri secundum librum* Ἡρακλείας nominatim citat Athenaeus paulo inferius, pag. 469. d.

AD CAP. XXV.

Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἐνιαυτός. »De poculis, quae vo»cabant *Amaltheae cornu* & *eniauton*, Eustathius ex Athe»naeo.« Casaubonus. — De *cornibus* pro poculis olim usitatis, vide Nostrum, XI. pag. 476. Cur vero ἐνιαυτὸς dictum sit poculorum genus aliquod, sua de coniectura rationem hanc reddidit Eustathius ad Iliad. ν'. p. 883. l. 11. ἴσως διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναί τι καὶ ἐπιτελεστικὸν, ἐπεὶ καὶ τελεσφόρος ὁ ἐνιαυτὸς λέγεται. μεγάλα δὲ, ὡς εἰκὸς, τινὰ τῶν κεράτων, ὡς ἐκ μεγάλων βοῶν.

Ἄμυστις. Iam supra passim de hoc vocab. diximus. d
Ἀμυστίς acute scribitur apud Hesychium: ubi vide auctores ab Interpretibus laudatos. Nempe adverbialiter quidem dicitur, ἀμυστὶ πίνειν: sed nomen ἄμυστις antepenacute effertur: de quo iuvabit contulisse quae Suidas adnotavit.

τὸ ῥῆμά δὲ ἐξεμύστισε φασί. Nil variant libri nec hîc, nec dein in κἀξεμύστισε, quod ex Platone comico adfertur. Et consentit Eustathius ad Iliad. χ'. pag. 1388. l. 43 sqq. qui & diserte verbum (in praesente infinit.) ἐκμυστίζειν format; nempe ex hoc ipso loco Epitomae Athenaei. At ab ἀμυστὶ vel ἄμυστις consentaneum erat for-

mari verbum ἐξαμυστίζω: unde ἐξημύστισε & κἀξημύστισε scriptum oportebat. Qua ratione apud Suidam scribitur: Ἐξαμυστίσαι· ἀμυστὶ, τουτέστι ἀπνευστὶ, καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πίνειν.

In *Platonis* comici *vers.* 2. recte εἰς κοῖλον κύτος habent mssti cum edd. Perperam εἰς κοῖλον πλάτος, Eustathius loco modo citato. Sed *vers.* 3. temere & prorsus contra auctoris mentem καὶ τεταργανωμένοι edidit Casaubonus: quae verba idem editor eodem modo in Animadv. repetens, ait: »hoc est τάργανον, de quo cap. XIII.« (nempe ad XI. 495. e.) Recte vero καὶ οὐ τεταργανωμένον habet codex noster & Eustath. l. c. quod ex metri lege in κ' οὐ τεταργαν. leviter fuit mutandum: de quo iam monuerat Soping ad Hesych. in Τεταργανωμ. Valet autem τεταργανωμένον, τὸ ταρακτὸν, id est, *turbatum.*

e *Ameipsiae* versus sic digestos ediderat Casaubonus:

Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγώ.
τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.

tum duos reliquos, sicut a nobis editi. Nos, haud certissimâ quidem ratione, sed aliquantulo tamen commodius, ita ut a nobis factum, digestos fore priores versus putavimus. In codice msto, quod iam saepius monui, nusquam distincti versus. In verbis, haud sane satis emendate scriptis, nil dissentiunt libri: nec vero nos quidquam mutare ausi sumus; cum nihil, in quo fidentius adquiescere possemus, occurreret. Orationem eis in locis distinximus, ubi in nostro codice distinguitur. Sententiam, in latina versione, hariolando utcumque exprimere tentavimus. *Tertium versum* sic interpretati sumus, quasi scriptum esset, — τέως

αὐλεῖς σύ· κᾆτα τὴν ἄμυστιν λάμβανε.

Fidentior Fiorillo, Observation. in Athen. p. 55. praecise praecepit: »Lege & scribe:

» — A. Αὔλει μοι μέλος.
» Σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγὼ τέως.
» Αὔλει σὺ καὶ ταύτην ἄμυστιν λάμβανε.
» B. Θνητόν γε μὲν ἄνθρωπον οὐ χρὴ πόλλ' ἔχειν.
» Ἅλις δ' ἐρᾶν, μέν ἐστι, καὶ κατεσθίειν.
» A. Σὺ δὲ κάρτα φείδῃ. —

» Versus quintus (inquit) forte & ita explendus:

» Ἅλις δ' ἐρᾶν, πίνειν τε, καὶ κατεσθίειν. «

Istis Graecis subiiciamus Gallicam Villebrunii interpre-

tationem: »A. Joue moi un air de flûte; & toi chante: e »moi, je vais boire, pendant que tu joueras de ta flûte. »B. Çà donc, prend l'amystis. D. *L'homme né mortel n'a »pas besoin de tant de choses; il suffit qu'il aime & qu'il man»ge.* A. Oh! tu te contentes de trop peu.« — Dein ad ista verba, *L'homme né mortel* &c. haec adnotavit: »*Ce qui »est en italique, est ce qu'on chantoit. Dès que l'autre avoit fi»ni de boire, il disoit: Oh!* &c. *pour prouver qu'il avoit bu.*« Sic ille. Cui facile equidem credam, verbis istis, Οὐ χρὴ πολλὰ &c. contineri debuisse cantilenam quam dixit Athenaeus: sed, qualia vulgo leguntur, nullum utique vestigium *rapiditatis* illius, quam in eorum rhytmo exspectasses, comparet.

AD CAP. XXVI.

ὡς ἀπὸ Σελεύκου, σελευκίς. Sic recte ed. Cas. 3. cum msstis. Perperam σελευκὸς ed. Cas. 1. & σελευκοὶς ed. Cas. 2. Conf. infra, p. 497. f. *Ibid.* καὶ ἀπὸ Προυσίου, προυσίς. Infra, p. 496. e. scribitur Προυσίας. Sed rectius utique videtur Προυσιὰς, quod habes p. 475. f.

Ἀναφαία. Sic, hoc accentu, scribitur haec vox in f nostro codice. In ed. Cas. maiusculis literis cunctis expressa sunt omnia poculorum nomina in hoc Supplemento nominata, nec adpositi accentus.

Ἀρύβαλλος. ποτήριον &c. In *balneorum vasis* commemoratur ἀρύβαλλος apud Polluc. VII. 166. Notione vero *marsupii*, apud eumdem X. 152. *Ibid.* Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι. Vide ARISTOPHANIS *Equites*, vs. 1094 sq. & ibi Scholion, quod etiam descripsit Suidas, in Ἀρύβαλλος.

οὐ πόῤῥω δέ ἐστι τοῦ ἀρυστίχου ὁ ἀρύβαλλος. De ἀρυστίχῳ vide supra, lib. X. pag. 424. c. ubi & similia alia vasorum potoriorum nomina memorantur, ἀρυστὴρ, ἀρυσάνη, ἀρύταινα. *Ibid.* ἀπὸ τοῦ ἀρύτειν. Quod hîc editum erat ἀρύειν, id minime per se improbandum, & consentit cum Schol. Aristoph. & Suida l. c. Sed videtur tacite sic correctum a Casaubono, cum mendosa quidem esset librorum scriptura, sed pro ea aliam verbi formam debuissent librarii. Nam, quod codex noster habet, ἀρύγειν, id ex ἀρύτειν (idem valente ac ἀρύειν) corruptum esse cum per se perquam probabile erat, tum ex Eustathio intelligebatur, hunc locum ex Athenaei Epitoma de-

scribente in Comment. ad Odyss. α'. pag. 39. l. 23. ubi in Basileensi quidem editione ἐκ τοῦ ἀρύπτειν scribitur, sed in Aldina ἐκ τοῦ ἀρύττειν.

Sophoclis versiculos in Fragmentis ex incertis Tragoediis num. 45. retulit Brunck, nullâ adiectâ interpretatione. Minime tamen, nobis quidem, perspicua est *posterioris versus* sententia,

a ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Novimus, ὧδ' ἔχων aliàs significare, *ita te habens, tali statu*: sed hoc loco accusativus τὰς ἀρύστεις a verbo ἔχουσα regi debere videtur.

Ἀργυρίς. Conf. p. 502. a. *Ibid.* ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν. Catachresin istam nominis ἀργυρὶς notavit & cum aliis similibus contulit Eustathius, ad Iliad. υ'. p. 1281. l. 16. & Valckenar. ad Phoeniss. pag. 14. Sed nihil impedire videtur, quo minus *deauratas argyrides* intelligamus: sic non magnopere abusus vocabulo fuerit poëta, certe non vobabulo ἀργυρίδων; sed χρυσῶν, pro καταχρύσων posito.

AD CAP. XXVII.

Βατιάκιον, λαβρώνιος, τραγέλαφος &c Vide infra, pag. 484. e. tum p. 496. b. & p. 500. d. e. *Ibid.* Περσικὴ δὲ φιάλη, ἡ βατιάκη. Conf. Aristot. de Mirabil. Auscult. c. 50. p. 97. & p. 100. ed. Beckm. Adde quae ex Hemsterhusii Epistola adnotavit Hesychii editor, T. I. p. 706. *Ibid.* Βατιάκαι ἀργυραῖ. Perperam βάτια καὶ ἀργ. codex noster. *Ibid.* τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. » Disertim ita scriptum in » utroque exemplari. [itemque in nostro cod.] Barbari- » cum & nomen & poculum. « Casaubonus.

b λαχανοθήκη ἀργυρᾶ. Mireris quale sit hoc vasis genus, *olerum repositorium.* Possis de maiore quadam *patinâ* cogitare: sed θήκη denotare videtur cistam aut armarium, quo aliquid reponitur & conservatur. Poteras coniectare λαχνοθήκη, *cista conservandis pretiosis rarioribusque pellibus villosis.* Sed praestabit, puto, λαγανοθήκη. Sunt autem λάγανα, genus quoddam *placentularum* aut *minutorum liborum*; de quibus vide Nostrum, III. 110. a. & 113. d. & Hesychium in voce. *Ibid.* οἰνοφόρον penacute scriptum recte dedit codex mstus; non οἰνόφορον, ut edd. *Ibid.* ἄλλα ποτήρια παντοδαπὰ μικρὰ κθ'. Quoniam sequitur continuo iterum, ἄλλα ποτήρια μικρὰ &c. non adiecto numero; haud

temere suspicari licebit, priori loco ubi adiectus numerus b *viginti novem*, non μικρὰ scriptum oportuisse, sed μακρὰ, *maiora*.

ἄλλα ποτήρια μικρὰ ῥυτὰ, καὶ βάτια. De poculis, quae ῥυτὰ vocabantur Graecis, ex professo agit Noster, pag. 496 sq. Plerumque ut substantivum usurpatur id nomen; & sic fortasse hic quoque accipiendum, commate post μικρὰ interserto. Sed parum interesse videtur: nam sua origine adiectivum vocabulum est: de cuius vi infra suo loco videbimus, pag. 467. e. Operarum errore ῥυσὰ pro ῥυτὰ h. l. legitur in ed. Cas. 3. Dein vitiosum haud dubie est βασία, quod habet codex noster, pro quo recte, ut videtur, βάτια scribitur in ed. Cas. Qua de voce consulendus HEMSTERHUSIUS loco paulo ante laudato, scil. ad Hesych. T. I. p. 706. Quae continuo deinde λυκουργοὶ hoc loco, consentientibus libris, nominantur pocula, ea inferius pag. 486. c. d. rectius ut videtur, λυκιουργεῖς φιάλαι.

Βῆσσα. Sic edd. & mssti, geminatâ literâ sibilante; & sic noster quidem codex cum in contextu, tum in orâ. Apud Hesychium vero habes Βησίον, (simplici lit. σ.) ποτήριον. Et Eustathius ad Od. α'. pag. 39. l. 27. verbotenus citans hunc ex Epitoma Athenaei locum, simplici σ literâ βῆσα scripsit, disertim adnotans, ita scriptum se id nomen suo in codice reperisse. Conf. Hemsterh. ad Polluc. X. 68. pag. 1229. Quod vero apud Polluc. VI. 96. legitur Βησιακὸν, id ex βατιάκιον corruptum.

AD CAP. XXVIII.

Βαυκαλίς. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδός· »βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος.« In SOPATRI verbis nihil de *Alexandria*: ergo illud, ὡς Σώπατρος, nonnisi eo pertinet, quod vocabulo βαυκαλὶς ille usus sit. Quid sit vero quod ille ait, βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος, *quatuor circulis vel orbibus instructa*, eo minus perspicuum est nobis, quod de vasis huius forma nihil Athenaeus nos docuit, nihil certe excerpsit Breviator. Ubi de *curru* agebatur apud Nostrum, V. 198. c. & e. τετράκυκλον dictum vidimus *quatuor rotis instructum*. Quod si hic de *dolio* ageretur, intelligeremus *quatuor circulis cinctum revinctumque*: nam & *testa*

cea dolia, qualia haec fuerint, maioris firmitatis caussa circulis vel laminis quibusdam metallicis potuerint cingi. Caeterum, *refrigerando vino* inserviisse τὴν βαύκαλιν, intelligitur ex Nicarchi epigrammate, in Anthol. Henr. Stephani lib. II. pag. 161. & in Analectis Brunckii, T. II. pag. 357. uberiusque docuit Iacobs, in Animadv. T. II. P. iii. p. 43 sq. Cum quo quidem minime convenire videtur id quod ex Alexandro Aphrodis. adnotavit Stephanus in Indice Thes. pag. 623. f. βαυκάλιον (diminutivâ formâ) dici *vas angusti oris*, a sono quem edit quum aquâ repletur. Sed ad hanc soni notionem fortasse respexit idem Sopater in *altero testimonio*, ubi fortasse dixit *lambere*, *sorbillare* cum aliquo linguae & labiorum sonitu. Ibidem, νᾶμα μελισσῶν Gallici interpretes intellexere *mel aquâ dilutum*: quae interpretatio perapte quidem convenit cum eo quod de *siti ex crapulâ* ibi adiicitur: sed eâdem dictione nil aliud nisi *mel* significatum vidimus lib. X. pag. 449. c. & 432. c. De *baucali* denique observemus, *aeneam* fuisse illam quae in Nicarchi praedicto epigrammate memoratur.

c Κατασκευάζουσι δὲ, φησὶν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον. Istud φησὶν, ut iam saepius monuimus, in *Epitoma* sic positum, ad *Athenaeum* refertur. *Alexandrinum vitrum* laudans Salmasius ad Solin. p. 769. omisso hoc Athenaei loco, ad illud Martialis distichon provocat:

Quum tibi Niliacus portet crystalla cataplus,
sunt mihi de circo pocula Flaminio.

Disertim vero etiam Alexandrinos vitriarios laudavit Strabo, lib. XVI. pag. 758. ed. Cas. Qui dein memoratur *Lysippus*, nobilissimus ille *statuarius* est, qui (ut Plinius refert, XXXIV. 7, 17.) MD. opera confecisse perhibebatur, tantae omnia artis, ut claritatem possent dare vel singula. *Casandrea* vel *Cassandrea* nomen esse constat *instauratae a Casandro* antiquae urbis Potidaeae, in Thracica Macedonia; cuius in vicinia fuit *Menda* oppidum, unde *Mendaeo vino* nomen. κέραμος quodcumque *vas figlinum* dicitur: sed sigillatim de *vase vinario* usurpatur. Ad κεραμείων intellige ἀγγείων, nisi κεραμίων scriptum oportuit. Vide Animadv. ad l. 3. f.

Ad postrema verba, ἐξ ἑκάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα, adnotavit Casaubonus: »In utroque »libro erat ἰδίᾳ, superscriptis τῷ ᾳ literis ον. Puto scri»bendum, ἐξ ἑκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι πλάσμα-

ντα, vel ἰδιάζον ποιῆσαι πλάσμα.« — Cum Casauboni codicibus consentit noster.

AD CAP. XXIX.

Βῖκος. Sic h. l. scripti cum edd. Nec aliter scribitur d apud Hesych. & Suidam. Nec male tamen βῖκος, penultimâ circumflexâ, scribebatur apud Nostrum, I. 29. d. immo rectius fortasse: productâ certe syllabâ βι utitur poëta Archestratus apud eumdem Nostrum III. 116. f. quare & per ει & per η interdum ex pravo librariorum more pro ι scriptum hoc vocab. reperitur. Sed & βικὸς nonnumquam acute scribitur, ut apud *Xenophontem*, loco hîc citato, Ἀναβασ. lib. I. haud procul a fine, pag. 212. ed. Bas. Caeterum de usu huius vocabuli vide Hesychii Interpp.

φιαλῶδες ποτήριον, κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύκην. Peculiare videtur, quod ex *Polluce Pariano* adfertur, βῖκον esse ποτήριον φιαλῶδες. Caeterum grammaticum Lexicographumque doctissimum Iulium Pollucem, Naucratitam, novimus quidem omnes: *Pariani Pollucis* velim scire an alibi, si hunc Athenaei locum excipias, mentio occurrat. Mihi quidem nusquam memoratum reperire contigit.

Βομβυλιός. Monuit ad hunc locum Casaubonus: »De *bombylio* dictum libro sexto, cap. XVIII.« — Nempe ad VI. 262. b. ubi vide notata. Est scil. *bombylius*, vas potorium angusto collo, e quo guttatim bibitur, ita ut sonitum edat lagena. βομβυλίος h. l. penacute scribitur in nostro codice: (in ed. Cas. ubi maiusculis literis scripta vasorum nomina, non adpositi sunt accentus:) in opere pleniore vero, XI. 484. e. & 488. a. recte in ultima notatur accentus. Sic apud Hesychium; cuius tota glossa huc transscribi meretur: Βομβυλιός· ποτηρίου γένος, κατὰ μικρὸν πότον [immo, τὸ ποτὸν] στάξαντος. [forf. στάζοντος.] ὅθεν διὰ τὸν ἦχον οὕτω κεκλῆσθαι. ἢ ζῶον, ἦχόν τινα ποιοῦν, τοῦ γένους τῶν σφηκῶν, ἢ μέλισσα μεγάλη, ἢ μυῖα. Ubi vide quae notarunt Interpretes. Reperias tamen & antepenacute scriptum vocabulum; ut apud Polluc. X. 68.

οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησίν· Οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες &c. *Socrates* ille quis sit, qui in testimonium hîc vocatur, difficile dictu. Κράτης scriptum oportuisse, & de *Cratete* comico accipiendum, suspicatus erat Κορ-

d PIERS, Obferv. Philol. pag. 29. At nihil poëtici coloris inesse videtur verbis ex hoc auctore citatis. *Grammaticum* CRATETEM potius intelligam equidem, faepius laudatum Athenaeo. Maiorem veri fpeciem habet, quod idem KOPPIERS ibidem ftatuebat, in fine teftimonii ex hoc auctore citati, pro *στάζοντες*, quod habent libri, *στάζοντος* ex Hefychii loco paulo ante laudato, corrigendum effe. At quum in fine fufpenfa fit oratio, nil certi ftatui poteft. Si *στάζοντες* teneamus, activa notione accipiendum hoc verbum fuerit.

Βρομιάδες. A *Bromio*, id eft, Baccho, nomen invenire iftud poculorum genus potuit. Sed ignotum aliis auctoribus vocabulum.

AD CAP. XXX.

Γραμματικὸν ἔκπωμα. » Quicquid erat literas in» fcriptum, Graeci *Γραμματικὸν*, Latini *literatum* dixerunt: » ut, *frons literata*: & in Rudente, de urna: *Nam haec li» terata eft: ab fe cantat cuia fiet.* *Γραμματικοῦ ποτηρίου* me» minit Lexiphanes Lucianeus. « CASAUBONUS.

Ἄλεξις· Τὴν ὄψιν εἴπω &c. De his ALEXIDIS verfibus, & quo pacto fupplementum, quod ex Epitomâ (ubi defectum erat plenius Athenaei opus) inferuimûs, continuetur hoc loco in pleniore opere, dictum eft fupra ad pag. 466. d. ubi vide notata. In Epitomâ terminatur ifta *Alexidis* ecloga in verbis *ἔχον κύκλῳ τε γράμματα*: in pleniore vero opere (cuius folium illud, quod poft folia deperdita proximum fupereft, ab iftis verbis incipit, *στρογγύλον, μικρὸν* &c.) reliqua adiiciuntur. In his quidem *verf.* 4.
p. 466 e *Ἆρα γε ἕνδεκα* fcribitur in editis, nec alia fcriptura e cod. *A.* adnotata, nec adeft vulgo *interrogandi fignum*; ut taceam perfonarum notas, quae nusquam adiectae. Secutus fum vero CASAUBONUM, *Ἄρά γ' ἕνδεκα* corrigentem, ut fupra dictum eft, & interrogative accipientem haec verba.

Τοιοῦτον εἴδομεν ποτήριον &c. » *Literati poculi exemplum* » commemorat Sophifta coenarum *Capuae vifum fibi*, *Dia» nae confecratum, ex Homericis verfibus petito caelaturae ar» gumento*; ipfis etiam *infculptis* inibi *verfibus poëtae, tam» quam effet Neftoris poculum*: non quod voluerit artifex » perfuadere hominibus, effe hoc illud ipfum poculum,

» quo Neſtor uſus; ſed hanc fuiſſe illius figuram, aucto-
» re poëtâ. Similes poculo huic videntur fuiſſe illi duo
» *ſcyphi Homerici* Neronis, de quibus Suetonius in vita,
» cap. 47. Faciunt iniuriam induſtrii artificis manibus, qui
» *ſtolidum* hîc illum appellant. [Quod *Dalecampius* fecerat,
ea ratione niſus, quod Homerici verſus inſculpti eſſe non
poſſent in poculo Neſtoris, Homero longe vetuſtioris.]
» Sed non aſſecuti ſunt viri boni mentem Athenaei; qui
» infra, in Νεστορὶς, [pag. 489. b.] ſcribit, *vulgus Capua-
» norum pro vere Neſtoreo id poculum habuiſſe.* « CASAUB.

Ἀχαιὸς δ' ὁ τραγικὸς &c. » Subiicitur huic aliud literas
» inſcriptum poculum ex *ACHAEI tragici Omphale*: cuius
» verſus, male in vulgatis codicibus acceptos, ita ſcribi-
» mus. Loquitur unus Satyrorum:

» Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
» τὸ γράμμα φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
» ο, νυ τ' αὖ πάρεστι, κ' οὐκ ἄπεστιν υ.
» ἐκ τοῦ 'πέκεινα σαν, τό τ' ο κηρύσσετον.

» *Dudum eſt cum me Dei ſcyphus vocat, literam oſtendens*, Δ.
» I. *& tertiam* O. *etiam* N *adeſt: neque abeſt* Υ. *Ulterius prae-
» dicant* Dei nomen *duae literae* Σ *&* O. Ut plenum ſit Διο-
» νύσου nomen, unum a fine υ deſideratur: quod cur a
» caelatore fuerit praetermiſſum, vel ab Achaeo potius,
» explicat accurate Athenaeus. Eſt autem eius rei cauſſa:
» quod *veteres* (legendum enim ex *Epit.* πάντες οἱ ἀρχαῖοι,
» non οἱ Ἀχαιοί.) vocalem ο pronuntiabant ου. Unde
» factum, ut pro ſimplici vocali interdum ſcriberent ου:
» ut libro ſuperiore cap. xx. [X. 453. d.] & contra, pro
» diphthongo, ſimplex ο: ut hoc in loco. Addit Athenaeus:
» παραπλησίως δὲ καὶ τὸ υ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὑτὸ
» μόνον ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. Ut
» ο pro ου ſcripſerunt: ſic etiam υ pro diphthongo υι. Ita
» quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam
» in Excerptis ſumma huius τηρησειδίου ita proponitur:
» Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσε-
» χρῶντο. παραπλησίως [δὲ additur in noſtro cod.] καὶ τῷ
» ει ἀντὶ τοῦ ε. Fortaſſe non male. « CASAUBONUS.

In *Epit.* deſunt *ACHAEI verſus*, & ſtatim poſt verba ἔχον κύκλῳ τε γράμματα (quae leguntur in quarto Alexidis verſu) ſubiiciuntur iſta, modo a Caſaub. citata, Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι &c. *Primus verſus* maiori ex parte repetitur infra, pag. 498. e. In *verſ.* 2. pro φαῖνον, quod

f tenet ms. *A*. cum editis, φ α ί ν ω ν utique corrigendum existimavi cum Toupio in Epist. Crit. pag. 99. & Tyrwhitto apud Burgess, in Notis ad Dawesii Misc. Crit. ubi tractatur hic locus pag. 424 sq. Librarii (quod sexcenties alibi factum videas) genus adiectivi retulerunt ad proximum substantivum τὸ γράμμα. At constructio sic concipienda, σκύφος φ α ί ν ω ν τὸ γράμμα, *scyphus ostendens hanc inscriptionem.* Nam τὸ γράμμα hic idem valet ac τὸ ἐπίγραμμα, ut V. 209. d. coll. cum b. Vide Animadv. T. III. pag. 180 extr.

Tertius & quartus versus sic editi legebantur:

ο ν τοῦ υ πάρεστι κοὐκ ἀπουσίαν
ἐκ τοῦ πέκεινα σαν τό τε ο κηρύσσετον.

Quos sic refingendos censuit Dawes, Miscellaneor. Crit. pag. 123.

ου, νυ πάρεστι, κοὐκ ἀπουσίαν ἔχει (vel ἐχ' ὑ)
υ 'κ τοῦ 'πέκεινα (vel ἐκ τοῦ 'πέκεινα) σαν, τό τ' ο κηρύσσετον.

Ubi κηρύσσετον interpretatus est *proferte*; quasi hoc diceret unus e Satyris, duos alios adloquens. Toupius, levissimâ mutatione, sic corrigebat:

O. Nυ, τό τ' Υ πάρεστι. κ' οὐκ ἀπουσίαν
ἐκ τοῦ 'πέκεινα Σαν τό τ' O κηρύσσετον;

Tyrwhittus, caetera Toupii tenens, prius hemistichium tertii versus sic scribendum censuit,

ο, νυ τε κ' υ πάρεστι. —

Cum vero ista, κ' οὐκ ἀπουσίαν κηρύσσετον, interrogative accepisset *Toupius*, interpretatusque esset, *nonne vero literae Σ & O indicant aliquid deesse?* multo commodius praestantissimus *Tyrwhitt*, eadem verba in hanc accepit sententiam, *& ex alia parte Σ & O proclamant non-absentiam, i. e. praesentiam.* coll. Euripid. Hippol. 196. Thucyd. I. 137. ibique Dukeri not. & Sophocl. Ai. 540. *Tertio versu* ad sententiam nihil interest, utrum νυ τε κ'υ legas, an νυ τό τ' υ: sed posteriorem rationem probavimus, ut scripturae librorum propiorem: nam ex TOTΥ facile in του υ (quod habet cod. *A.* cum edd.) aberrare potuerunt librarii. Initio vero eiusdem versus non ο, sed ω, dedit noster codex: quam scripturam non aspernandam putavi. Nec vero idcirco ΔΙΩΝΥΣ. per ω longum scriptum in calice fuisse adfirmo; (quamquam citra absurditatem id star posset, nisi paulo post, pag. 467. a. bis Διονύσου cons

tientibus libris ſcriberetur:) ſed eodem pertinet iſta ſcriptura atque illa quam poſtremo verſu idem codex exhibet, τό τε ου ſcribens; non τό τε ο, ut erat editum: iterumque idem codex continuo deinde τῷ ου ἀπεχρῶντο, non τῷ ο: rurſusque paulo poſt (p. 467. a.) διὰ τοῦ ου μόνου γράφουσι, non, ut editum erat, διὰ τοῦ ο μόνον. Nempe iſtae literae (ω & ου) in hoc vetere codice ita ſcriptae ſunt, uti illarum *nomina* olim pronunciabantur. Atqui nomen quo deſignabatur vocalis ο, olim ου erat; ita ut, qui illam vocalem per ſe nominare vellet, is ου diceret: quod perſpicue declaratum vidimus lib. X. pag. 453. d. & f. Contra, *nomen* τοῦ ω *longi*, ſimpliciter ω erat, & ut latinum *o* pronunciabatur. Quare poëta, cum vellet hoc loco ſonum ο pronunciari, ω ſcribere debuit. Poſtremo vero verſu ου debuit ſcribere, quo ſimul indicaretur litera ο, quae inſcriptionem claudebat, ſimul ſonus *u*, quo illa vocalis in legenda inſcriptione iſta efferri debuit, ut audiretur illud vocabulum, quod ſignificare caelator voluerat; nempe ea vox quam vulgo his literis ſcribimus, Διονύσου. Atque etiam Epitomae auctor, licet & verſus iſtos omiſerit, & inſequentia Athenaei verba in arctum admodum contraxerit; tamen, quod ait, πάντες οἱ ἀρχαῖοι (ſic recte etiam noſter cod. *Epit.* non Ἀχαιοὶ) τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο, haud obſcure oſtendit, in ipſius etiam exemplo Operis plenioris ου, non ο, ſcriptum ſe reperiſſe. Simillima ratio eſt proximae obſervationis, παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ει (ſic enim recte, non τὸ υ, habent ambo noſtri codices) γράφουσιν &c. ubi τὸ ει non intelligenda diphthongus, nec duae iſtae literae ε & ι, ſed illa vocalis ſimplex, quae olim ει (*ei*, unâ ſyllabâ pronunciatum) nominabatur, poſtea vulgo *epſilon*: quo de nomine ει vide itidem libro X. pag. 453. d. & f. Ad extremum vero, ad communem & ſua aetate uſitatum ſcribendi morem redit Athenaeus, ubi ait: κἂν τοῖς προκειμένοις οὖν -- τὴν τελευταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ο μόνου, ὡς βραχέος &c. ubi βραχέος, pro edito βραχέως, dedit vetus codex, in ſcripturam ο vero cum editis conſentit. Caeterum de nuda litera ο interdum pro diphthongo ου uſurpata, vide Suidam in Φιλοξένου γραμμάτιον, & quos ibi laudavit Küſterus, quem non praeteriit hic Athenaei locus. a

τὸ δὲ σαν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δωρικῶς εἰρήκασιν. » De *ſan* » Dorico, vulgo notum ex Herodoto & aliis.« CASAUBO-

NUS. — σίγμα, penacute, & hîc & lin. seq. scribunt ambo codices. Priori loco nude σ scribebatur in editis, & dein σῖγμα, ut & X. 453. d. De dorico *san* Herodotum vide I. 139. & quos ibi laudavit Wesseling. Confer Nostrum, X. 454 extr. & Schol. ad *ARISTOPHANIS* versum, mox ab Athenaeo citatum, ex *Nubibus*, num. 122.

οἱ γὰρ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησιν,
b τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο - - - τὸ δὲ ῥῶ διὰ τὸ εὔκολον πολλάκις παραλαμβάνουσι. Cur haec per particulam caussalem γὰρ cum superioribus iunxerit auctor noster, non video: quare placet quod est in *Epitoma*, οἱ δὲ μουσικοὶ, ὥς Ἀριστοξ. φησὶν &c. Placet item, quod non habet adverbium πολλάκις cum Ἀριστοξ. iunctum: ac videtur utique, nisi prorsus abundat illa vox, transpositis verbis scribi debuisse, οἱ δὲ μουσικοὶ πολλάκις, καθάπερ Ἀριστοξ. aut πολλάκις τὸ σίγμα λέγειν παρῃτ. *Musici* autem, quos dicit, intelligi debent qui *Dorica* lingua usi sunt. Quod adiicit, τὸ δὲ ῥῶ - - παραλαμβάνουσι: non (ut *Villebrunius* accepit) significat *iunxisse illos literae s sonum literae r*: sed, *saepius r literam adhibuisse*, seu *r literâ usos esse*, scilicet loco literae *s*: quod frequentissime quidem omnium Spartani, sed & frequenter Dores omnes & Aeoles fecerunt. Vide Casauboni Animadv. ad VIII. 341. a. & Maittaire Dialect. pag. 146 sq.

καὶ Πίνδαρος δὲ &c. »*PINDARI* verba exercuerunt nos » libro X. cap. XXI.« CASAUBONUS. — Immo & nos exercitos habuerunt. Vide ad X. 455. c. Nec tamen ad liquidum deducta sunt.

c Ad *EUBULI* ex *Neottide* testimonium, quum sic editum esset: Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπομα † εἶατ' ἄρ' ὡς ὅμοιον &c. obiter adnotavit CASAUBONUS: »*Eubuli* locus » per nos haud desinet esse stigmatias.« — Nec nobis ad eum emendandum certi quidquam occurrebat, nisi id quod codex *A.* obtulit, ἔκπωμα, recte sic per ω scriptum, pro mendoso ἔκπομα. De quo vitio monuit etiam FIORILLO, Observation. in Athen. pag. 83. cuius quidem reliqua ratio, qua corrigendum hunc locum digerendosque versus statuebat, talis est, ut gratiam nobis vir doctus habiturus videatur, si eam hîc silentio praetermiserimus. ADAMUS, referente Villebrunio, tali quodam modo constituendos versus censuerat:

Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπωμ'. ἐπεὶ

ἕτερον ὅμοιον οὐμὸς υἱὸς ᾤχετο c
ἔχων φιάλιον. —

Quae sequuntur, τῷ δὲ πολλὰ γίνεται ὅμοια, ea videtur idem *Adamus* (quemadmodum & *Villebrunius* & *Fiorillo*) pro Athenaei verbis habuisse. Nobis probabilior visa erat DALECAMPII ratio, statuentis poëtae verba esse, sed alii personae tribuenda. Ac sane patitur versus:

ἔχων φιάλιον. Β. Τῷ δὲ πολλὰ γίνεται
ὅμοια. —

AD CAP. XXXI.

Γυάλα. »Vel invitis libris omnibus γυάλαι scri»bendum. Legi apud Euripidem γύαλα κρατήρων: [id est, »*craterum cava*, vel *fundi*.] neque abnuero, etiam γύα»λα κυλίκων posse dici. At γύαλον, pro *poculo*, non le»ges: sed γυάλης. Sic in omnibus deinceps exemplis.« CASAUBONUS. — Γυάλα (sic scriptum) cum editis habet ms. *Ep.* Videtur vero Γυάλας oportuisse; sicut mox legitur, γυάλας, ποτηρίου εἶδος. Item apud Etymologum p. 243. l. 13. Γυάλας, εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδόσι. Quod ipsum etiam latet in illo mendoso apud Hesychium, Γυλλὰς, εἶδος ποτηρίου, παρὰ Μακεδόνων. Confer vero etiam Hesychii Interpp. T. I. pag. 863. not. 2. & Maittaire Dialect. pag. 279. Codex *A.* in contextu habet Γύαλα, in ora vero (sic) περὶ γύλης.

Παρθένιος δ' ὁ τοῦ Διονυσίου. Sic scriptum oportuit, ut p. 501. a. & XV. 680. d. Confer Suidam in Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς: & Ionsium, De Scriptt. Hist. Phil. p. 15 sq.

Μαρσύας, ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἡρακλέους. Sic recte ms. *A.* Perperam Ἡρακλέος edd. Tres memorantur MARSYAE, historici omnes: quorum duo, alter *senior*, Alexandri M. aequalis & coalumnus; alter *iunior*, Res Macedonicas scripsere. Uter horum fuerit *Herculis sacerdos*, nusquam proditum reperi: sed, ex *rerum Macedonicarum* libris ductum esse testimonium hic citatum, inde colligo, quod & Hesychius & Etymologus diserte doceant, *gyalam* poculi genus apud *Macedonas* dici. Caeterum, quam & tenuiter & parum adcurate hac in parte operis Epitomam suam confecerit Breviator, hoc exemplo intelligat lector. Nam de *gyala* nil aliud in Epit. legitur, nisi haec ipsa verba: Γυάλας, ποτήριον Μεγαρικόν. οἶνου πλήρη γυάλοις ἔχοντα τινά.

AD CAP. XXXII.

d Δεῖνος. »Pro Δεῖνος scriptum in Excerptis Δεινιάς: » quod est idem: & additur, λέγεται δὲ ἡ δεινιὰς καὶ δῖ- » νος. « CASAUBONUS. — Turbatum utique in Epitoma est huius Capitis initium: non quidem unius Breviatoris culpâ, sed partim librariorum, partim etiam ipsius Athenaei (ut videtur) errore. In nostro codice non habet hoc caput, ut alia omnia, titulum rubro scriptum; nec in ora notatur poculi nomen, de quo hîc agitur. Incipit autem hoc modo: Θηρίκλειον καὶ δεινιάς: ἀπὸ τῶν σκευασμάτων (sic perperam pro σκευασάντων) ἔχουσι τὰ ὀνόματα. λέγεται δὲ καὶ δεινιὰς καὶ δεῖνος. Ἀρχέδικος· Νικοστράτην τινὰ &c. De vocab. δεινιὰς continuo deinde videbimus. De scripturâ vocabuli δεῖνος, *poculum* significante, dubitari potest: & variant non modo librarii, sed & ipsi auctores, Grammatici certe. Apud Hesychium & Suidam δεῖνος scribitur: sed δῖνος apud Pollucem, VI. 99. & Etymologum, pag. 277. l. 14. Apud Athenaeum toto hoc capite constanter diphthongo ει utitur ms. *A*. cum editis. In Epitomae codice nostro, praedicto loco, super δεῖνος scripta litera ι scripturam δῖνος indicat, quam solam in suo cod. Epit. (quemadmodum Casaubonus in Hoescheliano) repererat Eustathius, totum hoc caput citans ad Iliad. υ'. pag. 1283. l. 3 sqq. sed ipse, utram scripturam alteri praeferendam statueret, addubitans. At noster codex in *Archedici* testimonio bis rursus δεῖνον scribit, literâ iota ne superne quidem adnotatâ. Tum idem σκοτοδίνην quidem scribit, sed diphthongo ει superne adpositâ: rursus idem in *Telesillae* testimonio, in contextu quidem δῖνον habet, sed ει inter lineas. Rursus vero apud Nostrum p. 503. c. ambo nostri codices δίνον (sic) scribunt: mendose id quidem, hactenus certe, quod *acuitur* penultima, quae *circumflecti* saltem debebat. Et δῖνος, penultimâ circumflexâ, sed simplici ι vocali, praeter auctores supra nominatos, scribit quoque vetus Aristophanis interpres, formam etiam huius vasis, & materiam e qua confici solitum, declarans. Κεραμεοῦν ἐστι (ait, ad Nub. 380.) βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος· ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὂν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. Aliter vero, ad Vesp. 615. Δῖνος δέ ἐστιν ἀγγεῖόν τι κεράμειον, βάσιν οὐκ ἔχον, ἀλλὰ στρογγύλον κάτω. Caeterum a Graeco isto vocabulo, utcumque scripseris,

vetus Latinum Varroni citatum, *tina*, derivandum cen- d
suerunt Salmasius in Exercit. Plin. pag. 165. & Vossius in Etymologico.

Ὅ τ ι καὶ τοῦτο ποτηρίου ὄνομα &c. Istam particulam Ὅτι h. l. dedit vetus codex *A.* non eâ notione, qua a Breviatore usurpatam saepe memoravimus; sed caussali notione. Negari tamen non potest, haud satis concinne procedere hîc orationem: at nec commodius procedet, si eam particulam cum editis libris omittas. Neque alioqui mirum in concinnanda oratione artificem Athenaeum nostrum observavimus. Malles dein, δ η λ ο ῖ Διονύσιος &c. Sed istud verbum h. l. non admittit consequens orationis structura.

Ποτήρι' ἡ γραῦς &c. » Versus est elegans veteris comi-
» ci: [*Dionysii Sinopensis:*].
» Ποτήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει.
» sententiae eiusdem cum Latinorum proverbio, *Anus ad*
» *armillum.* « Casaubonus.

Κλεάνθης δ' ὁ φιλόσοφος, ἐν τῷ περὶ Μεταλήψεως, ἀπὸ τῶν κατασκευασάντων, φησὶν, ὀνομασθῆναι τήν τε Θηρί- e
κλειον κύλικα καὶ τὴν δεινιάδα. *Cleanthis* ille liber, a Laërtio in Librorum huius philosophi recensu praetermissus, rursus citatur pag. 471. b. super eodem argumento. Libri inscriptionem, περὶ Μεταλήψεως, *de Sumtionibus*, interpretatus est Dalecampius, adiectâ ad oram Notâ: » Opinionibus & iis quae hominum longa consuetudine » inoluerunt. « — Küsterus (in Athenaei exemplo, quod ipsius olim fuerat) *de Permutatione* vel *Reciprocatione* latine reddendum censuit. Dalecampii versionem, *de Sumtionibus*, tenuit Menagius ad Laërt. VII. 174. Perspecte vero Casaubonus ad pag. 471 f. docuit, μετάληψιν illam accipiendam esse de *Translatione dictionum ab una significatione ad aliam.* Quid sit vero, quod hoc loco ad istud *Cleanthis* testimonium provocaverit Athenaeus, non exputo. Ubi de *thericleo poculo* agitur, pag. 471. b. ibi recte illud & suo loco adpositum est: nam thericleum poculum ab artifice, qui eius formam fabricamque invenerat, nomen habebat. (conf. Suid. & Hesych. in Θηρικλ. & Athen. pag. 470. f.) Sed δεινιὰς, quam ibidem nominavit Cleanthes, non est *poculi* nomen: & cum δείνῳ poculo, de quo hîc agitur, nihil commune habet, nisi soni similitudinem initio vocabuli. Certe apud nullum vete-

e rem scriptorem & apud nullum Grammaticum vox δειvιὰς ut nomen poculi cuiusdam reperitur, si unum Eustathium excipias; qui diserte quidem ad Iliad. υ'. p. 1283. l. 4. ita scribit: τὸ ποτήριον μέντοι ὁ δῖνος, ὃ καὶ δεινιὰς λέγεται ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος Δεινίου, καθὰ καὶ Θηρίκλειον ἀπὸ Θηρικλέους, &c. quae, ut alia quae ibidem scribit, ex Athenaeo (id est, ex Athenaei Epitoma) se sumsisse, ipse professus est. Et sic quidem etiam (ut iam supra dictum) scribitur in Epitoma: Θηρίκλειον καὶ δεινιὰς ἀπὸ τῶν σκευασάντων (nam σκευασμάτων librarii erratum est) ἔχουσι τὰ ὀνόματα. λέγεται δὲ καὶ δεινιὰς καὶ δεῖνος. (vel, ut in Eustathii codice scriptum erat, & in nostro inter lineas, καὶ δῖνος.) At Athenaeus id nec diserte dixit, nec ullo certo testimonio talem usum vocabuli δεινιὰς probavit: sed, quoniam ista *Cleanthis* verba hîc adposuit, quae plane nihil huc faciunt, nisi statuas voce δεινιὰς significari aliquod *poculi* genus; Breviator, de errore Athenaei nihil suspicatus, bona fide vocabulum δεινιὰς pro synonymo vocabuli δεῖνος accepit. Verum aut egregie ego fallor, aut ipse Athenaeus (infinitae quidem lectionis copiâ abundans Grammaticus, sed in quo haud raro selectum rerum & iudicii subtilitatem desideres) soni quadam similitudine deceptus, nec spatium sibi sumens ad revocandum in memoriam id quod facile ipse nosse poterat, ista Cleanthis verba obtorto collo huc traxit. δεινιάδες, non *poculorum*, sed *calceorum* quoddam genus esse, non modo diserto Hesychii (sub hac ipsa voce) & Pollucis testimonio (VII. 89.) constat: sed, ne ipsum quidem *Cleanthem* aliter intellexisse, colligi videtur ex parallelo loco pag. 471. a. ubi duobus nominibus, Θηρίκλειον & δεινιὰς, iungitur tertium, ἰφικρατίς. Atqui, ἰφικρατίδας plane, ut δεινιάδας, esse *calceorum* quoddam genus, iidem omnes quos nominavi veteres Grammatici docent; quibus accedit disertissimum Diodori Siculi testimonium, lib. XV. cap. 44.

Strattidis comici nomen, simplici τ litera scriptum (Στράτιδος) hic exhibet ms. *A.* cum edd. quemadmodum & aliâs subinde reperitur. Illius testimonium praetermisit Breviator: quare nec Eustathius eius meminit loco paullo ante citato. *Creontis caput simile esse*, ait poëta, (ex edita olim huius loci scripturâ) δείνῳ περὶ κάτω τετρημένῳ, id est, *perforato*, vel *pertuso subtus dino*, ut vertit

Dalecamp. At, si probum esset id verbum, non περὶ κάτω, sed περὶ τὰ κάτω fuerat dicendum. Nobis quidem unice verum visum erat τετραμμένῳ, quod dedit vetus cod. *A*. ita ut praepositio περὶ ad verbum referretur, valeretque δεῖνος περιτετραμμένος κάτω idem ac ἐστραμμένος, *ita ut* τὰ ἄνω *sint* κάτω, quemadmodum pag. 781. e. dixit Antiphanes comicus. Nam περιτρέπεσθαι idem fere valet ac στρέφεσθαι, *inverti*, *subverti*. Sic apud Lucianum, perpetuum optimorum poëtarum imitatorem, ubi ait, χειμὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν, (in Charonte s. Contemplantibus, cap. 7.) illud περιέτρεψε τὴν ναῦν non nude valet *circumegit*, sed *evertit*, *subvertit*, *deorsum vertit navim*. Confer eumdem in Iove Tragoedo cap. 49. & in Icaromenippo cap. 10. T. VII. pag. 14. & T. VI. pag. 283. ed. Bipont. Quare sententia poëtae, cum ait, *Creontis sinciput simile esse poculo inverso*, haec (ni fallor) fuerit, *vacuum est*, *cerebrum non habet*.

Νικοστράτην τιν' ἤγαγον &c. » In ARCHEDICI versu » non Σκοτοδείνην, ut hodie, sed Σκοτοδίνην legit Eustathius: [ad Iliad. υ'. pag. 1283. l. 6.] atque hinc probat » etiam, poculi nomen per ι scribi solitum. Neque obstat » quod etiam in Graecorum lexicis per ει scribitur: nam, » ut alibi diximus, ει & ι passim confusa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αι & ε. Scribo igitur ver» ba Archedici:

» A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
» γρυπὴν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
» δῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
» B. Δῖνον; κακὸν γε τοῦτο δεινὸν ὦ θεοί. «

CASAUBONUS. — De nostri codicis scripturâ, & omnino de varietate scripturae in *poculi nomine* de quo hîc agitur, & a quo cognomen habuit illa puella, paullo ante dictum est, ad huius capitis initium. Inest vero in nomine Σκοτοδείνη vel Σκοτοδίνη ambiguitas, in qua hîc ludi videtur. Nempe Σκοτοδίνη videtur cognominata fuisse illa puella; quasi, *quae tenebricosâ vertigine percellat iuvenes eam adspicientes*. Illud nomen is, qui hîc loquens inducitur, in eum sensum detorquet, quasi inde nomen illa habuisset, quod *aliquando* δεῖνον *argentum in tenebris subripuisset*. Ibi, (*vers.* 3.) ut supra dixi, δεῖνόν ποτ' scribitur in utroque nostro cod. *A*. & *Ep*. nec superscriptum ι: sed δῖνόν ποτ' in suo codice repererat Eustathius. In eiusdem

f versus sine super σκότῳ notata diphthongus ει diversam scripturam σκότει indicat: quae, si Grammaticos nonnullos audias, una vere Attica forma fuit; quod tamen recte negant alii. Vide Moerin pag. 354. & Thomam Mag. pag. 800. & quae notata sunt ab utriusque Interpretibus.

In *quarto versiculo* dubius haesi. Nimis utique liberalis Casaubonus; verba nonnulla ultro adiiciens, quae ignorant libri. At nec scripturam codicis *A*. δεινὸν καὶ δεῖνον, quam tenent editi libri, nec scripturam Epitomae, δεῖνον; δεινὸν, ferebat iambici metri ratio. Quare nos δεινόν γε. δεῖνον; coniectabamus: id est, *miram sane rem*, vel *nefariam narras. Dinum illa subripuit?* Sed subiit animum cogitatio, aliam fortasse amphiboliam hîc spectasse poëtam, & δεινόν γε δῖνον! forte scripsisse: id est, *miram sane vertiginem!*

ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Δαλίδι. Temere Ἀπολλοφάνη ed. Cas. 3. Pro Δαυλίδι vero, quod erat editum, recte Δαλίδι dedit ms. *A*. Vide notata ad III. 114. f. ubi tamen corrigi velim, quod nescio quo pacto mihi ibi exciderat ut dicerem, editionem Venetam hoc loco cum ms. *A*. in Δαλίδι consentire: nam mendosa scriptura Δαυλίδι ex ipsa editione Ven. in alias omnes propagata est. Versiculum APOLLOPHANIS, in editis sic scriptum,

Δεῖνος τὶς δεινὸς καὶ καλαθίσκος οὑτοσί:

quum reprobaret metrica lex, spondeum in secunda senarii sede respuens: »Mirum (ait HERMANNUS, DE Me»tris, pag. 166.) ni scripsit poëta:

δῖνος γε δεινος και καλαθισκος οὑτοσι.

Nobis quum τι, pro τις, daret vetus codex *A*. δεινόν τι visum erat scriptum oportuisse, & dein δεῖνος, ut cohaererent ista, δεῖνος καὶ καλαθίσκος οὑτοσί. Vocabulum δεῖνος etiam *saltationem* quamdam significare, Hesychius quoque monuit; ubi adnotavit doctus Editor: »Δῖ»νος Erotiano est etiam εἶδος ὀρχήσεως.« Et facile equidem credam, in isto quidem significatu Δῖνος per simplex *iota* veram esse aut certe magis legitimam vocis scripturam; cum a τῇ δίνῃ vel τῷ δίνῳ, id est *gyro*, probabile sit nominatam illam saltationem. καλαθίσκος pariter *saltationis* cuiusdam nomen est, cuius rursus meminit Noster, lib. XIV. pag. 629. f. & 630. a. ubi perperam vulgo καλαθισμὸς editur. Vide Hesychii Interpp. ad voc. Καλαθίσκος.

Τελεσίλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἅλω καλεῖ δ ε ῖ ν ο ν. Scripturam δεῖνον hîc quoque tenet ms. *A.* itemque ms. *Ep.* in contextu; qui tamen δ ῖ ν ο ν inter lineas notatum habet, quod in suo codice unice scriptum Eustathius reperisse videtur. Quae posterior scriptura vera videtur: nam, ut *saltationem* quamdam, sic & *aream*, in qua exteritur triticum, παρὰ τὸ δινοῦν, a *circumagendo* vel *gyrando* dictam esse verisimile est; quoniam in gyrum circumagebantur triturantes boves. Sic etiam δῖνος, *area*, scribitur apud Aelianum, Hist. Anim. lib. II. c. 25. & IV. 25. Confer Schneiderum ad priorem Aeliani locum, &, quem ille laudat, Valckenarium ad Herodot. II. 14.

Κυρηναῖοι δὲ τὸν ποδονιπτῆρα δεῖνον ὀνομάζουσι. »Ait, *Cy*»*renensium* dialecto δῖνον significasse τὸν ποδονιπτῆρα, *pel*»*vim* sive *pollubrum*: affini significatione usurparunt alii »pro *psyctere*, ut postea [pag. 503. c.] dicetur.« CASAUBONUS. — Rursus h. l. δεῖνον ms. *A.* In *Epit.* omissum hîc vocabulum, conciseque scribitur, Κυρηναῖοι δὲ τὸν ποδονιπτῆρα.

ὡς Φιλήτας φησὶν ἐν Ἀ τ τ ι κ ο ῖ ς. Vulgatum ita defendit TOUPIUS in Epist. Crit. pag. 141. ut idem intelligatur opus, quod aliâs hoc titulo ἐν Ἀτάκτοις citari solet: cuius plenior fortasse titulus fuisset, Ἀττικὰ ἄτακτα. At nusquam alibi *Philetae* Ἀττικὰ, saepius vero Ἄτακτα citantur; veluti paullo superius, hac ipsâ pag. lit. c. ubi *Megarensium* usus vocabuli γυάλας notatur, sicut hîc *Cyrenensium* usus vocabuli δεῖνος vel δῖνος. Quare vix dubito, quin hîc, ut ibi, ἐν Ἀ τ ά κ τ ο ι ς scriptum oportuerit.

AD CAP. XXXIII.

Δ έ π α σ τ ρ ο ν. Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἐν Γλώσσαις, παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια καλεῖσθαι. »Videtur scri»bendum, τὰ ποτήρια δ έ π α σ τ ρ α καλεῖσθαι.« CASAUBONUS. — Aut hoc utique, aut certe τὰ ποτήρια ο ὕ τ ω ς καλεῖσθαι, scripserit auctor: nisi initio non Δέπαστρον, sed Δ έ π α σ τ ρ α scripsit. Nihil vero mutat vetus codex: in Epitoma autem de toto hoc capite nihil excerptum. Taceo usitatissimam Grammaticis ellipsin verbi φασί.

In ANTIMACHI eclogâ agi videtur de eodem *Adrasti convivio*, cuius mentio facta in ipso huius libri initio. *Vers.* 1. Ἄδρηστος, ionice formatum nomen, dedit ms. *A.*

Verf. 2. perperam ῥέξαι μὲν ms. *A*. Recte ῥεξέμεν edd. Nempe, ὅσα Ἄδρηστος ἐκέλευσεν (fcil. τοὺς θεράποντας, vel τοὺς κήρυκας, coll. pag. 475. e.) ἐποιχομένους ῥεξέμεν, (i. e. ῥέξειν,) πάντα μάλα; intellige ἔρεξαν. Deinde pro vulgato χεῦε, neceffario χεῦαν vel χεῦον fcriptum oportuit: de quo monuit etiam SCHELLENBERG in Antimachi Reliquiis pag. 58. ἀσκηθὲς μέλι, *illaefum, illibatum mel*, i. e. puriffimum, praeftans, eximium.

b *Verf.* 5. Cum legeretur εἰστιῶσι, monuit *Schellenberg* l. c. verbum hoc fecundam fyllabam productam habere poffe, adeoque nihil mutandum. Nempe ἱστίη, *lar, focus*, fecundam producit apud Homer. Od. ξ'. 159. & ρ'. 156. At, cur primam fyllabam per diphthongum fcripferint editores, non video: ἑστιῶσι faltem oportuit, ut dedit nofter cod. *A*. Quum vero & nomen ἑστία, & Ionicum ἱστίη, (apud Hefiod. Ἐργ. 732.) & verbum ἑστιᾷν, fecundam corripiant; fortaffe ἑστιόωσι fcribi debuerat. Caeterum, quid hîc illâ ῥήσει fignificetur, ἐκ χερὸς ἑστιῶσι, haud fane perfpicuum. Videtur utique ἑστιῶσι (vel ἑστιόωσι) effe dativus participii ad βασιλεῦσιν referendus; quo pacto etiam Dalecampius accepit, *convivantibus* vertens. Verumtamen ἑστιᾷν alioqui fignificat *ad focum admittere, convivio excipere*; non, *convivari, epulari*; nifi hunc verbi ufum proprium huius poëtae effe ftatuamus. Pro ἐκ χερὸς, e cod. *A*. ἐκ χερὼς adnotatum, quod nihil promovet: nos latine *e veftigio* reddidimus, quo fenfu faepius apud Polybium occurrentem iftam dictionem obfervaramus.

Quod fequebatur deinde in editis, Ἄλλος δὲ vel Ἄλλοις δὲ &c. pro eo recte Ἄλλοι δὲ dedit optimus nofter codex, ut ex coniect. corrigendum cenfuerat SCHELLENBERG, l. c. pag. 59. Ifti *duo verfus*, Καὶ χρύσεια δέπαστρα, καὶ ἀσκηθὲς &c. repetuntur infra, pag. 475. e.

AD CAP. XXXIV.

c Δακτυλωτὸν ἔκπωμα. Cafaubonus (contra quam in editt. vett. factum erat) poft primam vocem interpungens, fic edidit: ΔΑΚΤΥΛΩΤΟ'Ν. ἔκπωμα οὕτως καλουμ. At nusquam vocab. δακτυλωτὸν fubftantive tamquam aliquod poculi nomen occurrit. Sed adiective δακτυλωτὸν ἔκπωμα dixerat *Ion* Chius, vetus poëta: e cuius

testimonio, continuo deinde citato, titulum Athenaeus c praeposuit huic capiti; quod totum fere in excutienda hac quaestione, quid sit quod *digitatum poculum* ION dixerit, versatur. De cuius appellationis caussa, & notione quam ei subiecisset hic poëta, quum mire dissentiant Grammatici, quorum sententias late exponit hoc capite Athenaeus; falsos esse illos omnes fidenter adfirmavit TOUPIUS in Epist. Crit. pag. 86. alio Athenaei nostri loco nitens, scil. XI. pag. 480. d. e. ex quo perspicuum esse ille sibi persuaserat »Ἔκπωμα δακτυλωτὸν esse *poculum*, quod non torno, sed manu sive *digito* affabre factum sit.«

Οἴσει δὲ δῶρον &c. »In *Ionis* versibus, οἴσει δῶρον »(*vers.* 1.) exponere debes, *auferet praemium;* non [ut »Dalecamp.] *afferet:* &, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν, (*vers.* »3.) *opus pedum Castoris;* id est, quod olim Castor praemium cursus est consecutus.« CASAUBONUS. — Rectius vero TOUPIUS l. c. monuit, οἴσει secundam personam verbi medii esse, atticâ & ionicâ formâ, pro communi οἴσῃ, *feres tibi, reportabis.*

Ἐπιγένης μὲν οὖν &c. »EPIGENES, qui hîc laudatur, antiquus fuit criticus, multorum poëtarum interpres. Scripserat [*Commentarium*] *in Ionem Chium*, ut hinc »apparet: item in Orpheum, ut docent ista Clementis »Alex. lib. V. [Stromat. pag. 675. ed. Pott.] Ἐπιγένης »ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' »Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί. [conf. Stromat. lib. I. p. 397.] »Huius (*Epigenis*) verba sunt, explicantis δακτυλωτὸν »ἔκπωμα apud *Ionem*, τὸ ἀμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἷόν τε »τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν: *poculum utrinque »auritum, in quod digitos inserere possis ab utraque parte.* Per»peram vulgati libri & interpretes, διαιρεῖν: [sic vero & ms. *A.* cum hîc, tum infra, lit. *f.* quod *digitos dividere* reddidit Dalec.] » quod emendavimus primum ex ingenio, »deinde ex Eustathio & Excerptis. Idem error paulo post »corrigendus, in verbis *Philemonis.*« CASAUBONUS. — De *Epigene* adnotare saltem debebat Casaubonus, in codicibus msstis hîc non legi eius nomen, sed Ἐπιμένης scribi: in quam quidem scripturam nostri duo codices consentiunt. Tum Ἐπιγμένης excusum in ed. Ven. & Bas. quod demum in Ἐπιγένης mutavit Casaub. Recte vero διείρειν, pro mendoso διαιρεῖν, cum Excerptis Hoeschelia-

nis habet etiam noster codex *Epit.* & Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412. l. 47. Eâdem notione in eodem argumento verbum ἐνείρειν habes apud Hesych. in Δακτυλωτόν. In re simili, παρείρειν τὴν χεῖρα dixit Polyb. XVIII. 1, 13.

ἄχραντον δὲ πυρὶ, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

d — ἄπυρον κατέθηκε λέβητα:

τὸ ἐπιτήδειον - - - ἢ τὸ πρὸς ψυχροποσίαν εὔθετον. » In » illis *Ionis* versibus, quibus *poculi digitati* fit mentio, idem » ἔκπωμα etiam ἄχραντον πυρὶ nuncupatur. Id quoque ex» plicatur Athenaeo; & quidem multifariam: ut satis ap» pareat, parum constitisse inter veteres criticos, cur *Ion* » sic esset locutus. « Casaubonus. — Homerica verba habes Iliad. ψ'. 267. Dein subiiciebatur, cum in editis, tum in utroque msto, τὸν ἐπιτήδειον &c. librario genus nominis adiectivi referente ad proximum substantivum λέβητα, cum ad illud substantivum referri debuisset, quo usus *Ion* erat, nempe ad ἔκπωμα; ad quod refertur etiam adiectivum ἄχραντον πυρὶ, de quo nunc agitur. Recte vero in proxime sequenti membro *neutrum* genus, ἢ τὸ - - εὔθετον, servatum est in ms. *A.* atque etiam in ms. *Ep.* in contextu: quare etiam in priori membro τὸ ἐπιτήδειον correxi, nil moratus quod in ms. *Epit.* inter lineas τὸν notatum.

Mox dein, περὶ δὲ τὴν Μολοσσίδα, non Μολοττίδα, dedit cod. ms. uterque. Et, cum editum esset ἱστοροῦνται ὑπερφυῆ τὰ κέρατα ἔχειν, percommode quidem adiectus articulus erat, sed ignorant eum ambo mssti: quare, quoniam abesse poterat, delevi. Verba autem ἱστοροῦνται ὑπερφυῆ sedes inter se mutare iussi, auctoritate codicis *A.* Theopompi locum, quem dein respicit auctor noster, habes infra, pag. 476.

Βέλτιον δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τῷ τοῦ δράματος Ἐξηγητικῷ, ὅτι παρήκουσεν Ὁμήρου λέγοντος &c. » *Didy*» *mus in Enarratione* (praedictae) *fabulae* (Ionis) reprehendere *Ionem* ausus est, ac dicere, *poculum illi dictum esse* ἄχραντον πυρὶ, *quia male accepisset Homeri versum* in decursione Patrocli, [Iliad. ψ'. 270.]

» πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.

» de quo vide infra, in Φιάλη [pag. 500 extr. & sq.] *Pu*» *tavit Ion*, ait Didymus, φιάλην *illo versu poculum di*» *ci: falso: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admo*» *dum, lebeti simile, suscipiendae frigidae aptum.* Dalecampius,

» quod de *Ione* dixerat Didymus, ad *Epigenem* transtulit. » Melius Breviator, [interpretis simul personam, ut subinde aliàs, agens:] » Δίδυμός φησιν, ὅτι παρήκουσεν Ἴων » Ὁμήρου. Sed hoc leve, praeut quod volunt iidem, [at » nemo praeter unum Dalecampium] pro δράματος scribendum esse δρομήματος: nam quid absurdum, si hoc » non est? Simile illud, cum in Homeri versu πέμπτῳ » exponunt *quinto convivae;* cum debuissent, *quinto equo*» *rum agitatori.* « Casaubonus. — *Didymi* liber, qui hîc nominatur Ἐξηγητικὸς (scil. λόγος) vel Ἐξηγητικὸν (βιβλίον) τοῦ Ἴωνος δράματος, infra (XIV. 634. e.) hoc titulo citatur, αἱ πρὸς Ἴωνα Ἀντεξηγήσεις. Quod ait χαλκεῖον ἐκπέταλον, de vocab. ἐκπέταλος vide Valckenar. ad Herodot. pag. 264. Operarum erratum, ἐπιτηδείους ἔχον (pro ἐπιτηδείως) ex ed. Cas. 1. in ed. 2. & 3. propagatum est. e

οἷον κύκλῳ τὴν φιάλην κοιλότητα ἔχουσαν ἔνδοθεν οἷον δακτύλων, ᾗ ἐμπεριείληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις. Istam ῥῆσιν in latina versione verbum de verbo interpretatus sum: sententiam non percepi: miror vero si sana & integra sit oratio. E cod. *A.* nulla prorsus lectionis varietas enotata est: parum vero promovet ms. *Ep.* ἣ ἐπεὶ περιείληπται scribens, pro ᾗ ἐμπεριειλ. Relativum quidem istud pronomen ᾗ haud obscure ad κοιλότητα referri videtur; quod vocab. ita in singulari numero positum agnoscit idem noster codex Epit. Suo iudicio Eustathius (ad Iliad. ψ'. pag. 1412. l. 46.) *pluralem* posuisse videtur, ita scribens: δακτυλωτὸν λέγεται, ὡς κοιλότητας ἔχον ἔνδοθεν οἷον δακτύλων κατὰ τὸν Δίδυμον: omissis reliquis. Admodum vero placeret hic pluralis, si dein αἷς, non ᾗ, sequeretur: sic quidem satis commoda prodiret sententia.

» *προθεὶς κάλπις, φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα.* Id est, » *praeposita* ad exponendum *voce* κάλπις, *ait esse poculum* » *digitatum.* De hoc usu vocis προθεὶς saepe diximus. De » hoc poculo infra. « Casaubonus. — De verbo προθεὶς, vide ad VII. 281. e. Animadv. T. IV. pag. 77. Vox Κάλπις infra non occurrit: sed diminutivum nomen Καλπίον, pag. 475. c. Nec vero κάλπις penacute, (quemadmodum Casaubonus in Animadv. scripsit, unde in ed. Cas. 2. & 3. translatum) sed acute καλπὶς scribitur hoc loco in ed. Ven. & Bas. 1, consentiente quod sciam cod. *A.* (In Epit. quidem deest tota ῥῆσις.) Quae si vera est scri- f

scriptura, fuerit καλπὶς, quemadmodum καλπίον, diminutiva nominis forma; cuius primitivum Κάλπος, ποτηρίου εἶδος, ab Hesychio adnotatum. Penacute pronunciatam vocem κάλπις aut κάλπη, urnam, vel situlam, significare notum est. Quod vero ait, δακτυλωτὸν ἔκπωμα, non videtur esse propria interpretatio τῆς καλπίδος: sed cum in his, quae de calpide dixerat Philemon, in mentionem incidisset τοῦ δακτυλωτοῦ ἐκπώματος, ea occasione docet, quale sit poculum quod δακτυλωτὸν dicatur. Caeterum adparet, hanc Philemonis interpretationem ad verbum repetitam esse ex illa Epigenis, quam paullo ante vidimus. Quare illam praetermisit Breviator: sed sicut ille in Epigenis verbis recte διείρειν scripsit, non διαιρεῖν: sic & hoc loco (ut ibi a Casaubono monitum est) διείρειν fuit corrigendum.

AD CAP. XXXV.

Δαμόξενός φησιν ἐν Αὑτὸν πενθοῦντι. Ad editam olim scripturam ἐν αὑτῷ πενθοῦντι, monuit CASAUBONUS: »Scribe, ἐν ἑαυτὸν πενθοῦντι. Meminit Suidas ex hoc loco.« — Nempe Suidas, in Δαμόξενος, diserte ait, *comici huius fabulam, cui titulus* Ἑαυτὸν πενθῶν, *citari ab Athenaeo libro Undecimo.* In nostro vero cod. *A.* perspicue hic sic scribitur, ἐν Αὑτὸν πενθοῦντι.

In DAMOXENI *vers.* 1. cum perperam ἥκειν φέρων esset editum, ἥκει scribendum monuit idem CASAUB. Idque ipsum recte nobis dedit noster cod. *A.* Breviator, omisso primo versu, sic scripsit: Δαμόξενος· ἐλέφας. τί a δ' ἐστὶ τοῦτο &c. *Versus* 3. nullâ interpositâ verbis distinctione sic scribebatur in editis:

δίκρουνον ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας.

Quo spectat CASAUBONI monitum: »Versum tertium »scribe:

»δίκρουνον. ἡλίκον τι; τρεῖς χωροῦν χόας.«

Et eodem prorsus modo distinctiones positae in utroque cod. mssto. In ms. *Ep.* etiam *interrogatio* eâdem notâ, qua nos vulgo utimur, indicatur: in ms. *A.* vero post ἡλίκον τι nude interpungitur oratio: nusquam enim in illo codice interrogationis nota occurrit. Recte vero orationem distinxerat etiam Dalecamp. in latina versione, & personarum quoque vices notaverat. Pro ἡλίκον τι; desidera-

veram τηλίκον τι; Nihil vero mutant libri, tenentque relativum interrogative accipiendum. Sed verissime observatum a CORAYO nostro nunc demum animadverto, sic scriptum oportuisse continuato sermone, ἡλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χόας: id est, *tantae magnitudinis ut tres fere congios capiat.* Verba Damoxeni citans Eustathius (ad Iliad. ψ'. 1394. l. 12.) χοᾶς accentu circumflexo scribit: nempe Epitomen secutus, quae eamdem praefert scripturam. Percommode id quidem, a recto casu ὁ χοεύς: eamque scripturam unice vere Atticam esse contendunt vulgo Grammatici. Vide Moer. p. 412. Ammon. pag. 148. Thomam M. pag. 917. Sed nec χόας reprobum, quod hîc cum editis habet ms. *A*. Sic rursus χόας, & in sing. χόα, pag. 497. *a*. & *b*. (a nominativo ὁ χοῦς.) & sic saepe alias. conf. XI. 495. c. X. 437. c. d. &c. Ipsumque rectum casum χοῦς Menandro usurpatum vidimus X. 426. c. Denique in eisdem *Damoxeni* verbis etiam apud Hesychium, qui ea citat sub voce Ἐλέφαντα, χόας penacute scribitur. a

Vers. 4. Ἄλκωνος ἔργον. *Alconis* artificis meminere Plinius, XXXIV. 14, 40. Pausanias, III. 14. pag. 242. & Ovidius, Metam. XIII. 684.

Vers. 5. Cum sic legeretur, ἐν κυψέλοις ἡδέως, Dalecampius ex coniect. vertit: (*Olim vero praebibebat mihi*) *lubenter in eo Cypselus.* Cuius versionem respiciens CASAUBONUS in Animadv. ait: »Scribe ἐν Κυψέλοισιν »ἡδέως: melius quam ut alii emendant. *Cypsela*, nomen »arcis in Arcadia: & oppidi cuiusdam in Thracia. « — Quartum & quintum versum praetermisit Breviator: peropportune vero ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος dedit nobis codex *A*. Fuerat autem *Adaeus* dux mercenariorum militum Philippi regis, ut discimus ex Nostro, XII. 532. e. Unde etiam probabile fit, *Cypsela* hîc intelligi debere Thracicum oppidum, quod in Philippi fuit potestate.

καὶ Ἐπίνικος, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι &c. Vide pag. 497. a. b.

AD CAP. XXXVI.

Ἔφηβος. *τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος.* »Eustathius [ad »Iliad. ψ'. pag. 1412. l. 37.] legit ἐμβασιχύταν. Quod »sum miratus: nam & membranae & Excerpta & Petro-

»nius Arbiter ἐμβασικοίτας tuentur.« CASAUBONUS. — Petronii verba iam citaverat DALECAMPIUS: *Quaeso, inquam, domina, certe embasicoeten iusseras dari.* Eustathius l. c. alium etiam erravit errorem: nam pro *Philemone Atheniensi*, Grammatico, *comicum Philemonem* nominavit, qui Syracusius fuerat, diversus ab illo. In Athenaei Epitoma, e qua ille sua hausit, nude sic scribitur: Ἔστι δὲ καὶ Ἔφηβος ποτήριον, ὃ καὶ ἐμβασικοίτας, ὥς φησι Φιλήμων. Caeterum *ephebi* poculi meminerat Athenaeus etiam lib. X. p. 424. c. qui locus cum hoc conferendus. ἐμβασικοίτας vero dictum poculum, sive quod eo uterentur priusquam cubitum irent; sive, ut interpretatus est H. STEPHANUS, Thes. T. I. pag. 645 extr. quod faceret cubitum ire potantes; ut maius aliquod fuisse poculum intelligatur.

b Τούτῳ προείπεν ὁ βασιλεὺς &c. »In illo STEPHANI versu sic erat exponendum προπίνειν κώμην τινὶ, ut apud »Demosthenem προπίνειν τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν, & »τὰς πόλεις, pro *inter pocula dare* & *prodere*. Veteres explicant χαρίζεσθαι, ut in illo Anacreontis, ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς ὦ φίλε μηρούς. Sic libro XII. [pag. 534. e.] »de Alcibiade, προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικείῳ: id est, *cum propinasset Thrasyllo dimidiam partem poculorum, quae in poculorum theca erant:* vel, *super mensa poculorum*, propter ἐπί. At, κώμην esse poculi nomen, [quod Dalecamp. statuerat] tam »alienum a vero quam quod maxime. *Versu* isto [*quarto,*]

»Εἰς τὰς δ' ὁ διακὸς ὅλος ἀπηνέχθην ἐγώ:

»quid sit restituendum quaero adhuc; nisi cui placeat, »εἰς τάσδε διαβολὰς ἀπην. ἐγ. Iudicent eruditi.« CASAUBONUS. — Mireris illud *Dalecampii* παρόραμα silentio praetermissum ab Animadversore, quod ex *Thuria Thurios* fecit, quasi de Italiae loco ageretur, cum sit *Messeniae oppidum*, cuius multi meminere auctores, quorum testimonia diligentissimus Cellarius in Orbe Antiq. collegit. *Samuelis* PETITI inventa qui nosse cupit, Καινὸν *vici* vel *populi* nomen (Καινῶν κώμην) esse fingentis, tum Θουρίαν in Θρακίαν mutantis, & quae sunt id genus alia, is adeat eius Miscellan. lib. VII. c. 3. Tres priores versus nullam habent difficultatem. Notionem verbi προπίνειν, ante Casaubonum, adcurate iam exposuerat Henr. STEPHANUS, Thes. T. III. pag. 307. conf. Reiskii Indicem in Demosth. Pro προείπεν ὁ βασ. ex Atticorum usu προὔπιεν

δ' ὁ βασιλεὺς corrigendum PIERSONUS censuit, ad Moer. pag. 302. At nihil urgere videtur, ut *Sosiam*, qui hîc loquitur, purissime Attice loquentem faciamus. *Versu* 2. teneri fortasse, ut in familiari ac fere triviali sermone, possit repetita particula νῦν. *Vers.* 3. operarum errore in ed. Cas. 2. & 3. omissus est artic. τὴν ante Θουρίαν. b

Quartus versus monstrose utique corruptus est: nec vero ulla specie se commendat coniectura a Casaubono proposita. Sed certissima mihi visa erat ADAMI emendatio, pro εἰς τὰς δ' ὁ διακὸς, εἰς τὰς ῥοδιακὰς legentis: verbum vero ἀπηνέχθην non cum *Villebrunio* (cui nescio an & hactenus praeiverit *Adamus*) in eam sententiam accipiendum putavi, quam his verbis ille expressit, *je n'ai de passion que pour les vases de Rhode;* sed ita, ut, cum Sosia de *propinatione* locutus esset, alter fateatur, se ad illud verbum nihil aliud nisi *potoria vasa* cogitare potuisse. Celebrata autem erant *Rhodiaca pocula:* quae τὰ Ῥοδιακὰ vocantur apud Nostrum, XI. 502. e. 472. b. & 497. a. & ῥοδιακοὶ σκύφοι, pag. 500. b. Sic apud Hesychium: Ῥοδιακόν· ποτηρίου καὶ ἐκπώματος εἶδος. Hoc loco τὰς Ῥοδιακὰς poëta dicit in foeminino genere, vel φιάλας vel κύλικας subintelligens; quae substantiva frequenter in poculorum nominibus foeminini generis subintellecta omittuntur, veluti in Θηρίκλειος, in Σελευκὶς, Ἀντιγονὶς, Ῥοδιὰς, & similibus. Et notandum hoc quod modo nominavi vocabulum, ῥοδιὰς, idem valens ac ἡ ῥοδιακὴ vel τὸ ῥοδιακόν: quare coniunxit Pollux VI. 96. ῥοδιάδα (sive ῥοδιάδας in plur. scribendum ibi fuerat & Σελευκίδας, quemadmodum Ἀντιγονίδας in plur. positum) ἢ Ῥοδιακά: itemque Photius in Lexico msto, (citatus ab Hesychii editore ad vocem Ῥοδιακόν) Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιὰς, εἶδος ἐκπώματος. οὕτως Δίφιλος. Nempe Diphilus, (ut infra videbimus, ad XI. 496. f.) cum ῥοδιάδων in aliqua fabula posuisset, pro eodem vocabulo in repetita eiusdem fabulae editione ῥοδιακῶν scripsit. Cuius diversae formae, qua idem nomen efferebatur, eo hîc mentionem feci, quod inde intelligitur, quo pacto accidere potuerit, ut apud Athenaeum hoc loco in vetere codice vocabulum ῥοδιακὰς primâ literâ truncatum sit, eiusque locum litera δ occupaverit. Scilicet super ῥοδιακὰς in vetustiore quodam codice litera δ inter lineas posita fuisse videtur, diversam scripturam ῥοδιάδας pro ῥοδιακὰς indicans;

b quae litera δ quum nimis ad dextram esset posita, a festinante quodam librario ad literam ρ relata est: ita ex ῥοδιακὰς monstrosum illud δ' ὁ διακὸς enatum est. Verumtamen in eodem hoc versu aegre caream equidem particulâ δὲ: quae fortasse, cum sic scripsisset poëta,

εἰς τὰς ῥοδιακὰς δ' ὅλος ἀπηνέχθην ἐγώ,

suâ sede expulsa est, postquam praedicta corruptela libros invaserat. Caeterum cum ῥοδιακαῖς, quae hîc nominantur, non confundendae fuerint illae Ῥοδιακαὶ χυτρίδες, pag. 464. c. memoratae.

AD CAP. XXXVII.

Ἡδυποτίδες. » Apud Pollucem lib. VI. cap. 16. [sect. » 96.] ita scriptum est in poculorum censu: καλοῦνται δὲ » καὶ ἡδυποτίδες, ἀβρώμιοι, ῥυταὶ, δονοί. Nihil hîc sani, sed » sanatu facilia omnia. Scribe: καὶ ἡδυποτίδες αἱ. Ῥόδιαι, » ῥυτὰ, δῖνοι. « CASAUBONUS. — Vide ibi Interpretum notas. Apud Hesychium in sing. non ἡδυποτὶς scribitur, sed ἡδυπότις penacute: minus recte.

ὁ Σάμιος Λυγκεύς. De *LYNCEO SAMIO* plura alibi passim. Vide initium libri IV. Quae vero hic adferuntur, ex eius *Epistola ad Diagoram* sumta videntur, quam III. 109. d. & saepius alibi nominatim citavit Deipnosophista. Quod dein edidimus, αὐτοῖς τοῖς πλουσίοις, id & vestigiis veteris scripturae, quae noster codex servavit, consentaneum erat, &, sic scriptum oportuisse, manifeste clamabat orationis connexio. Illis αὐτοῖς τοῖς πλουσίοις, *solis divitibus*, opponitur dein quod sequitur, καὶ τοῖς πένησι, *etiam pauperibus*. ῥυθμὸς, quod aliâs *numerum* & *modulum vocis* significat, hîc de *conformatione & proportione partium* vasis dicitur. Quod de *levitate* ait, qua pocula (*argentea* puta) fabricati sunt Rhodii, cum eo conferre iuvabit quae leguntur apud Nostrum, VI. 230. c. & d.

c In *EPIGENIS versu priori*, pro ψυκτήρια, quod vulgo hic legebatur, ψυκτῆρα correxi, quod & metri ratio desiderabat, & libri dabant pag. 502. e. ubi idem testimonium, auctius etiam ab initio, citatur.

In *CRATINI versu* (quem simul cum *Epigenis* & *Semi* testimonio omisit Breviator) non ἡδυποτίδας, sed ἡδυπότια scribitur in cod. *A.* quod cur non restitueremus

auctori nulla caussa fuit. Sane nihil obstat, quo minus auctoritate vetustissimi codicis credamus, ἡδυπότια a *Cratino* nominata fuisse pocula eiusdem generis, quae aliàs ἡδυποτίδες vulgo dicebantur.

AD CAP. XXXVIII.

Ἡράκλειον. Intellige δέπας. Nec vero vulgo usitatum erat poculi genus isto nomine: sed totum hoc caput e prisca fabulosa historia petitum. *Ibid.* λαβεῖν δ' αὐτὸ παρ' ὠκεανοῦ Ἡρακλέα. Recte αὐτὸ ms. *A.* nempe τὸ δέπας: non αὐτὸν, ut erat editum. Perperam vero παρ' ὠκεανὸν habet idem codex, ubi recte παρ' ὠκεανοῦ edd. Verba ista, λαβεῖν — — Ἡρακλέα, desunt Epitomae.

Μή ποτε δὲ, ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις ὁ ἥρως &c. » *Finxerunt olim poëtae & pictores, Herculi ad Geryonis bo» ves naviganti, pro navi, magnum poculum fuisse:* sicut et» iam superiori capite [in Supplem. pag. 781. d.] dictum » est. Caussam eius figmenti [Adiiciuntur hic in ed. Cas. 2. 3. uncis inclusa haec:] » (varie prodiderunt veteres. » Servius sic, ad librum septimum: *Hercules Geryonem vi» cit; qui ideo fingitur ad eum ollâ* (sic vocat, quam alii » phialam) *aeneâ transvectus: quod habuit navim fortem & » aere munitam.*) Athenaeus vero caussam suspicatur esse » hanc: *quod magnis poculis solitus Hercules delectari.* Sic il» le: μή ποτε δὲ, ἐπεὶ μεγάλοις [perperam in ed. Cas. 2. & 3. in contextu nude scribitur μή ποτε μεγάλοις, omissis vocibus δὲ & ἐπεὶ] » ἔχαιρε ποτηρίοις ὁ ἥρως, διὰ τὸ » μέγεθος παίζοντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, πλεῖν » αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν; Puto verius, οἱ ποιη» ταὶ καὶ οἱ γραφεῖς. Nam *pictores & poëtae* talium fi» gmentorum fabri extiterunt, non οἱ συγγραφεῖς. [quod sonat, *historici.*] » Per *pictores* intellige omnes simulacro» rum artifices; de quibus dictum capite secundo, [ad p. » 461. c.] cum in gemino huic loco explicaremus ver» bum δημιουργοῦσιν. « CASAUBONUS. — De *Herculis poculo*, quod finxere poëtae, consulendus Apollodorus, Biblioth. lib. II. cap. 5. cum HEYNII adnotationibus p. 392 sqq. & BENTLEY, in Dissert. upon the Epistles of Phalaris, pag. 114 sq. (pag. 213. vers. lat. ed. Lips.) Nec vero solicitanda videtur scriptura καὶ συγγραφεῖς, i. e. *atque etiam historici nonnulli;* sive, *qui solutâ oratione pri-*

scam historiam fabularem descripsere: quo referendus praesertim *Pherecydes*, cuius testimonium deinde pag. 470. d. e. adponitur. Conferre etiam de *Herculis poculo* iuvabit, quae ex Athenaeo maxime memoravit Macrobius, Saturnal. V. 21. quae ille his verbis conclusit: *Ego tamen arbitror, non poculo Herculem maria transvectum, sed navigio cui scyphi nomen fuit.* Quae de eodem argumento apud Eustathium ad Od. ι'. pag. 359. l. 27 sqq. leguntur, ex eiusdem nostri Athenaei Epitomâ ducta sunt. De *Erythea* vel *Erythia* insula vide Heynium ad Apollodor. p. 386 sqq.

e "Οτι δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, &c. » Addit auctor, fuisse qui dicerent *vehi solem* » *ab Oriente ad Occidentem in poculo.* Inepti homines, cum » nunquam totus appareat Solis globus, induxerunt in » animum credere, id quod oculis cernimus esse τὸ κυρτὸν » cavi cuiusdam quo Solis corpus contineretur: atque » illud cavum appellaverunt *poculum* sive navigium: » nam olim utriusque eadem ferme fuerunt & figura & » nomen; ut κύμβη, κύμβιον, ἀκάτιον, σκαφὶς & κάνθαρος. » Quid hoc fingi queat magis ridiculum? Tamen etiam » sapientes de Sole & Luna disputantes nomen disci » videas usurpare. Videtur autem Manes haeresiarcha hinc » mutuatus suum illud ridiculum dogma: Solem & Lunam » navigia esse, quibus defunctorum animae in beatorum » regionem transportarentur. Theodoritus, Polymorphi » libro primo, in Manetis haeresi: ποτὲ δὲ πλοῖα » λέγοντες εἶναι, intellige *Solem ac Lunam*, τὰς τῶν τελευτώντων » ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὕλης μετάγοντα πρὸς τὸ φῶς. » Epiphanius: πλοῖα ἤτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει (*Manes*) τοὺς » δύο φωστῆρας. Improbissimi hominis commentum tale » fuit, eodem auctore: 'Ελθὼν (*Dei filius*) καὶ ποιήσας » τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν » συνεστήσατο ἔχουσαν δώδεκα κάδους, ἥτις ὑπὸ τῆς σφαίρας » στρεφομένη ἀνιμᾶται τῶν θνησκόντων τὰς ψυχάς. καὶ » ταύτας ὁ μέγας φωστὴρ ταῖς ἀκτῖσι λαβὼν, καθαρίζει » καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης » ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῖν προσαγορευόμενος. « Haec CASAUBONUS; cuius disputationi, nil magnopere ad hunc locum facienti, in Animadversionum ed. 2. & 3. insuper etiam haec e schedis eiusdem adiecta sunt: » Sed huius » sententiae fons & origo repetenda nobis e penetralibus » primaevae philosophiae, ψελλιζούσης adhuc & balbutien-

» tis. Nam quum didicissent antiquissimi mortalium, vel e e » libris Mosis, vel e sermonibus maiorum, spiritum Dei in» cubare super aquas, veritatem hanc miris commentis » deformarunt. Inde illud figmentum inter caetera: & dae» mones & animas coelitus missas, ut corporibus se insi» nuent, non insistere solido, neque terrae, sed aquis. » Quam ob caussam Aegyptii daemonas, Solem, & coe» lestia corpora alia, ut *navigio vecta* pingebant. Extant » opinionis huius vestigia & apud priscos Graecorum phi» losophos: quod Porphyrius nos docet in disputatione » de Antro Nympharum. Sic autem ille vir eruditissimus: » Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν, καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προε» στώσας δυνάμεις ἰδίως. ἔλεγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν » κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἁπάσας. ἡγοῦντο γὰρ προσιζά» νειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνόῳ ὄντι, ὥς φησιν ὁ Νου» μήνιος· διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην (*Mosen* intel» lige) εἰρηκέναι, ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦ» μα. τούς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας » ἅπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ στερεοῦ, ἀλλὰ πάντας ἐπὶ » πλοίου, καὶ τὸν ἥλιον καὶ ὁμῶς πάντας. « — *Solem*, ex *Stesichori* fictione, *poculo transvehi per oceanum*, iam supra memoraverat Deipnosophista, in Supplemento huius libri, pag. 781. d.

Stesichori versus ex *Geryonide* petiti videntur; de quo poëmate infra ad pag. 499. d. erit dicendi locus. Digestos versus sic dedimus, uti editos invenimus, nisi quod vocem χρύσεον a primi fine in secundi initium reiecimus: in quo nobis praeivit Fiorillo, Observ. in Athen. p. 33. qui & illud vere monuerat, *primo versu* Ἀέλιος, non Ἄλιος, scriptum oportuisse. *Vers.* 2. perperam δ' ὠκεανοῖο scribitur in ed. Bas. & Cas. pro δι' ὠκεανοῖο, quod habet ed. Ven. cum ms. *A*. Ad postrema verba, ὁ δ' ἐς ἄλσος - - - ποσσὶ παῖς Διός, haec adnotavit Dalecampius: » De illo haec sunt audienda, cui oden suam nun» cupaverat Stesichorus. Alioqui Phoebus [qui & ipse *Sol* » habetur] Iovis filius & Latonae fuit. « — Fiorillo, tria postrema verba e glossemate adiecta censet, adeoque resecanda. » ποσσὶ (inquit) scripserat aliquis ad vocem » ἔβα, & παῖς Διὸς ad ὁ δέ. « — Quo pacto hunc locum tractaverit Suchfort, in *Fragmentis Stesichori*, non habeo dicere, quum libello illo numquam mihi contigerit uti.

» In *Antimachi* verbis, metricae legi ita possumus

f » consulere, Τότε δὴ χρυσείῳ εἰνὶ δεπάστρῳ.« CASAUBONUS. — In editâ scripturâ, εὔχρεῳ ἐν δέπαϊ nil mutat codex *A*. In Epit. vero deest hoc testimonium. Satis speciosa quidem Casauboni emendatio: nec tamen in contextum eam ausus sum inferre. Et, subtilius si quaeras, parum probabile videtur, ex notissimo vocabulo χρυσείῳ factum rarius illud εὔχρεῳ, quod valere possit εὐχρήστῳ, id est, *commodo*. In *posteriore versu*, his verbis concepto,

Ἠέλιον πέμπεσκεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια:

istud πέμπεσκεν, ex recentioris nescio cuius Critici ingenio in editos libros receptum est. Sane πομπεῖ habent vetustissimae nostrae membranae: quod verbum utique, nisi aliud quid vel mutetur vel adiiciatur, ad metrum non quadrat, neque etiam ipsum alibi facile usurpatum reperitur; verumtamen eo minus aspernandum, quod in Hesychii glossis etiam superest, ubi Πομπεῖ exponitur πομπεύεται. Et hoc ipso etiam loco satisfactum (puto) fuerit metro, si πομπεῖ ἡ ἀγακλ. scribatur.

Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν. » *Aeschylea* ex *Heliadibus* sunt corruptissima. Erit aliqua sententia, si ita concipias: Ἔνθ' » ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. ἐν » τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα πέρα δρόμου πόρον. » ὅτ' εἶσι μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. » Verba sunt cuiusdam, qui *Heliadum* unam alloquebatur. » *In occidente est poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in » quo traiiciens, longum & aestuosum curriculum conficit; cum » ad orientem abit, relicto Noctis venerandae silentio.* ἱερᾶς scri» bimus ex mss tis. Lucretius, *& noctis signa severa.*« CASAUBONUS. — Haud sane incommode dictum videri debuit ἱμερτᾶς νυκτὸς, *desideratae, exoptatae noctis.* Sed illud epitheton ignorant mssti. Sicut in Stesichori versibus modo citatis ἱερᾶς νυκτὸς legitur; sic & in his *Aeschyli*, ἱερᾶς agnoscunt ambo nostri codices: & in *Epit.* quidem nonnisi ipsa haec Aeschyli verba adposita sunt, μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν. Satis nota Homerica dictio, νυκτὸς ἀμολγὸς, nil aliud (quod quidem certum sit) valens nisi ἡ νὺξ, *nox.* Vide Dammii Lexic. Etym. p. 634. & Heyn. ad Iliad. λ'. 137. Videntur versus esse generis *anapaestici*: nec tamen satis certo definiri metrum posse videtur; cum sit scriptura nimis dubia & controversa. δυσμαῖς ἴσον (sive Ἶσον) πατρὸς legendum censue-

rat PAUW ad Aeschyl. pag. 1099. & deinde δ᾽ εἰς μελ. idem, pro οὐ δ᾽ εἰς, quod vulgo legitur. Quod noster ms. *A.* habet διαβάλλει, pro edito διαβάλλων, id non videtur stare posse cum verbo φέρει, quod subiicitur absque particula coniunctiva: sed perquam probabiliter ADAMUS, referente Villebrunio, pro eo quod vulgo legitur φέρει δρόμον πόρον, corrigebat φερέδρομον πόρον, i. e. *velocem, rapidum traiectum*; quod si probetur, percommode stabit verbum finitum διαβάλλει. Vellem curatius fideliusque & emendationes omnes ADAMI, & Gallicam versionem Athenaei, quatenus ab illo perfecta erat, publici iuris fecisset *Villebrunius*: libenter, puto, quotquot sunt Athenaei lectores propriorum omnium inventorum gratiam eidem Villebrunio erant facturi. Quae quidem de hoc *Aeschyli* testimonio ex *Adami* schedis ille retulit, haud usquequaque perspicua sunt. Quali metro decurrere versus hos censuerit Adamus, non aperuit nobis Villebrunius. Illud ait: (incertum, suo-ne, an Adami iudicio, sed videtur ex ADAMI mente loqui:) *Primum versum*, verbis quidem non esse integrum, sed integram fieri sententiam adiecto secundo versu: incipere autem *secundum versum* a verbo Ἡφαιστοτευχές. [At si versus sunt (ut quidem videtur) anapaestici, Ἡφαιστοτευχὲς videtur oportuisse, penultimâ brevi.] *Tertium versum* incipere ait a vocabulo πολὺν, ibique φερέδρομον legendum: *quartum versum*, ab οὐδ᾽ εἶσι, *huc venis*, quod pro vulgato οὐδ᾽ εἰς reponendum; eodemque versu, προφεύγων legendum, non προφυγὼν, & tenendam editam scripturam ἱμερτᾶς: denique *quinti versus* initium a voce νυκτὸς fieri.

AD CAP. XXXIX.

Μίμνερμος δ᾽ ἐν Ναννοῖ. Ridicule Dalec. *Mimnermus in Pumilionibus.* Mendose quidem ms. *A.* δ᾽ εν αννοι. Sed recte ἐν Ναννοῖ edd. *Nanno*, tibicina, Mimnerni fuerat amica, teste Athenaeo nostro, lib. XIII. pag. 597. cuius nomine inscripta elegia erat, e qua ducti sunt versus hîc citati. Conf. Strabonem lib. XIV. pag. 633. b. & 634. b.

Ἠέλιος μὲν γὰρ &c. De MIMNERMI eclogâ nonnisi pauca verba leguntur in Epitoma; quae inde desumta adposuit Eustath. ad Od. ι'. pag. 359. l. 34 sq. apud quem tamen mendose (in ed. Bas. quidem) εὐνὴν κοίλην scribitur,

pro κοίλων, quod recte tenet noster cod. *Ep.* Tota ecloga ex Athenaeo, cum Collectionibus nonnullis Carminum generis Heroici inserta est, tum *Brunckii* Analectis T. I. p. 62. *Vers.* 3. ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, si quid video, hîc non *auroram* intelligi debuit, ut cum Dalecampio accepere Gallici interpretes; sed *rubens nitor qui occidente sole coelum colorat*; quod ex tota orationis connexione satis adparere videtur. Et ἠὼς primitivâ notione nonnisi *splendorem* significat. conf. Etymol. M. pag. 440. Paulo inferius vero, Ἠὼς ἠριγένεια, *aurora* est. *Vers.* 7. ὑπὲρ τερος correxi, monente HEYNIO, ad Apollod. pag. 394 sq. quod ad εὐνὴ referendum.

b *Vers.* 8. Recte editum est χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων. Perperam χοροῦ ms. *A.* quod non admittebat metri ratio. Eamdem tamen pravam scripturam ex coniecturâ expresserat Dalecamp. *ab Hesperidum coetu*: quem secutus est Villebrune, *du choeur des Hesperides.* In eodem ms. *A.* post εὖδον' perperam ὅθ' inseritur. *Vers.* 10. Pro vulgato ἱστᾶσ', quod activam habet notionem, necessario ἑστᾶσ' scribendum putavi. Nec aliud voluisse Brunckius videtur, in cuius Analectis mendose ἑστᾶσ' leni spiritu excusum.

Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὥρων. Sic, Θεόλυτος, (non, ut editum erat, Θεόκλυτος) scribitur in ms. *A.* pariterque *Theolytus* in versione Latina Natalis Comitis p. 190. prorsus ut apud eumdem Deipnosophistam nostrum lib. VII. 296. a. ubi citatur Θεόλυτος ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν, qui ab hoc, qui hîc nominatur, non videtur esse diversus. Pro Ὡρῶν autem, quod vulgo hîc legebatur, non dubitavi Ὥρων scribere: de cuius nominis ratione copiose dictum a nobis ad IV. 175. e. ubi etiam de ipso THEOLYTI opere, quod Ὧροι, id est, *Annalium libri*, inscriptum erat, diximus; monuimusque eumdem *veterum Historiarum scriptorem Theolytum* laudari etiam a docto Apollonii Rhodii Scholiaste, ad I. 623. Nunc adiicere liceat, eiusdem scriptoris nomen, ut hîc in editis libris in Θεόκλυτος detortum est, sic alibi sub *Theocriti* nomine latere: nam qui sub hoc nomine in Graecorum Historicorum numero refertur apud Vossium, lib. III. p. 418. vix dubitari potest, quin sit idem noster *Theolytus*. En VOSSII verba: » *Theocritus* quispiam inter Historicos recensetur a » Fulgentio, Μυθολογικῶν libro I. cap. DE Perseo & Gor» gone, ubi ait: *Theocritus antiquitatis historiographus refert,* » *Phorcum fuisse regem, qui tres filias locupletes reliquit.* «

In *Pherecydis* verbis, ubi vulgo ὁ αὐτὸς ἐφόρει legebatur, monuit Casaubonus: »Scribe, ὁ αὐτὸν ἐφόρει.« — Cui obtemperandum putavi, praeeunte Heynio, ad Apollodor. pag. 393. Tum, ubi ἤνιν ἀνίσχει ὁ ἥλιος edebatur, monuit idem Casaubonus: »Scribe ἢ νῦν ἀνίσχει ὁ ἥλιος, vel ἢ δή.« — Ac sane, si neutraliter accipias verbum ἀνίσχειν, ut fere solet, praesertim ubi de *oriente sole* agitur; ferri nullo modo vocula νιν potest. Sed quum ἀνίσχω proprie & primitiva notione actionem *tollendi, attollendi*, significet; vetustissimus scriptor *Pherecydes* dicere fortasse potuerit ἢ νιν ἀνίσχει ὁ ἥλιος, hac notione, *ubi se attollit* (i. e. *ubi oritur*) *sol?* Sed haud dubie praeferenda fuit praestantissimi Heynii emendatio; l. c. pag. 394. ἵνα ἀνίσχει ὁ ἥλιος, *ubi oritur sol.* Nempe cum ex itacismo olim ἦν' ἀνίσχει scriptum fuisset, alius scriba literas ιν superne adposuit: inde ἤνιν ortum. *Mox* c deinde, ubi καὶ ὅτε δὲ vulgo legitur, tollendam καὶ particulam idem Heynius monuit: quae sane commodius abfutura videtur, sed tamen utcumque ferri potuit. Concise Breviator: Φερεκύδης δέ φησι, ὅτι κυμαίνοντα τὸν ὠκεανὸν, ὅτε εἰς Ἐρύθειαν διέπλει Ἡρακλῆς, μικροῦ κατετόξευσεν Ἡρακλῆς, εἰ μὴ δείσας ἐπαύσατο. d

AD CAP. XL.

Ἠθάνιον. »Nusquam alibi, opinor, extat vox ἠθάνιον, quam in *Hellanici* loco, quem auctor subiicit. Etsi autem suadet vocabuli origo, *colum* hac voce significari; puto tamen, non sine gravi caussa inter pocula esse hic positum id nomen. Illud certum ex verbis Hellanici, ad *coenaculum* atque adeo mensae supellectilem spectasse quicquid est quod hac voce significatur. οἶκοι Αἰγύπτιοι non sunt *aedes Aegyptiorum*: [sic reddiderat Dalecamp.] »sed *triclinia*, sive *oeci Aegyptii*: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, cap. VI.« Casaubonus. — Vide ad V. 196. b. At nihil opus videtur, ut peculiari notione hoc loco vocem οἶκος accipiamus. Non de singulari quadam aedium parte loquitur Hellanicus, sed hoc dicit, *in Aegyptiorum aedibus vasa omnia aenea esse.* De vocab. ἠθάνιον paria, atque Casaubonus, adnotaverat H. Stephanus, Thes. T. I. pag. 1448. Disertim de *poculo* interpretatus est Breviator: Ἠθάνιον, inquit, ἔκπωμα παρ' Ἑλλα-

νιαφ. καὶ Ἡμίτομος παρ' Ἀττικοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος οὕτως ὀνομασθέν.

De *Hemitomo* breviter Hesychius etiam: Ἡμίτομος· ἔκπωμα. Videtur dimidiati globi formâ fuisse. Apud Polluc. VI. 95. in neutro genere, plurali numero, ἡμίτομα legitur.

AD CAP. XLI.

e Θηρίκλειος. Vide auctores laudatos Interpretibus Hesychii ad hoc vocabulum. Quod ait ἐγκάθηται περὶ τὰς λαγόνας, id vix video quid significare aliud possit praeterquam quod in versione posuit Dalecampius, *depressus ad latera*: aut quod in eamdem sententiam Gallici interpretes posuere, *rétréci sur les cotés*. Nec tamen adnotatam illam verbi notionem in Lexicis video, nec alibi ita usurpatum legere memini: & SALMASIUS in Exercit. Plin. p. m. 735. (ubi copiose de *thericleis poculis* agit) verba ista auctoris nostri de formâ huius poculi adferens, nihil interpretationis adiicere vel conatus vel dignatus est. Ipsum verbum tamen ἐγκάθηται cum editis libris tenet uterque noster mstus, & Eustath. ad Iliad. α'. p. 1209. l. 4. Quae sequuntur verba, ὡς ἂν κύλιξ οὖσα, iidem quos modo dixi interpretes sic acceperunt, quasi sonarent, *ut in vulgari calice*. At, si quid iudicare valeo, nil aliud sonant, nisi quod a nobis in versione positum, *quippe cum calix sit*: quod additamentum eo referri videtur, quod ait *aures huic poculo breves esse*; nempe non ita magnas vel amplas, ut pateris, aut aliis maioribus vasis potoriis.

καὶ μή ποτε Ἄλεξις ἐν Ἡσιόνῃ θηρικλείῳ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα. »Alii, ἐν θηρικλείῳ. Nihil hîc affirmat au»ctor.« CASAUBONUS. — Quinam sint illi alii, nescio. Totum hoc, quod de Alexide hîc ait auctor, praetermisit Breviator: vetus autem codex *A*. cum editis ignorat ἐν praepositionem, qua etiam facile caremus. De ALEXIDIS versibus istis consulendus omnino BENTLEY, in Diss. de Phalaridis Epistolis, pag. 123 sq. qui, cum vulgo sic scriberetur,

Γενόμενος φησὶ δ' εὔνους μόλις
ᾔτησε κύλιν·—

monuit, vers. 1. φησὶ abiiciendum; pro εὔνους vero ἔννους scribendum, denique vers. 2. κύλικα, pro κύλιν.

Quas emendationes omnes & Toupius probavit, Emend. e in Suid. Part. I. pag. 19. & nos in contextum recipere conati sumus, nec tamen sine aliqua dubitatione. Nam si, ut X. 429. c. factum vidimus, sic & hic φησὶ ex φύσει corruptum statuamus, teneri poterit εὔνους, hâc sententiâ: *cum autem esset* Hercules *naturâ ad benevolentiam propensus:* tum vero *ante* μόλις *comma* ponendum, ut cohaereant μόλις ἤτησε &c. *tandem postulavit.* Eclogam hanc in Excerptis suis ponens Grotius, pag. 569. adiecto verbo φησὶν, ista γενόμενος εὔνους interpretatus est *animum ut placavit.* Sic & Dalecampius, *Vix tandem placatus, calicem postulat:* qui sicut *vs.* 2. vocem κύλην, *calicem* interpretatus est, sic in Graecis κύλικα ponere, ante Bentleium & Toupium, non dubitaverat Grotius; itemque Casaubonus, qui in Animadv. ad Athenaeum quidem intactum hunc locum reliquit, sed tractavit in Notis ad Theophrasti Charact. p. 160. Quorum auctoritatem secutus sum, incautior fortasse. Cautior quidem H. Stephanus in Indice Thes. pag. 1313. vulgatam scripturam tenens: »Κύλη, (ait) ut innuit Athenaeus »lib. XI. est *Thericleus calix*, apud Alexim in Hesione, »ἤτησε κύλην &c. « — Ego vero, quin mendosam pronunciem vocem κύλην, nullus quidem dubito: nam (ut taceam, nusquam alibi ullum illius vestigium reperiri) si Graeca illa vox esset, ad idem thema cum κύλιξ referenda foret, adeoque syllabam κυ brevem esset habitura, & per metri legem hunc tueri locum non posset. At, si vulgatissimo nomine κύλικα hic usus est Alexis, quae tandem ratio quaeso movere Athenaeum potuerit, ut diceret, *fortasse, cum isto vocabulo uteretur poëta, thericleum ille in animo habuit.* Oportebat saltem aliquid ambigui aut inusitati & obscuri fuisse in eo vocabulo, quod hic posuerat poëta. Quare suspicatus sum, sicut υ & οι frequenter a librariis temere permutantur, (quemadmodum paulo etiam ante κύλην alicubi pro κοίλην perperam scriptum notavimus) sic fortasse & hoc loco κοίλην apud Alexidem scriptum reperisse Athenaeum, &, cum alibi ab eodem poëta epitheton illud sigillatim de *thericlea* usurpari meminisset, (vide locum, pag. 471. e. f.) in eam cogitationem incidisse, eumdem poëtam in his quoque versibus κοίλην dixisse θηρίκλειον. Nam ad adserendam hic emendationem κύλικα illud certe non valet, quod continuo post adpositos Alexidis versus sic pergit Athenaeus, ὅτι δὲ κύλιξ ἐστὶν ἡ θηρί-

e κλειος, σαφῶς παρίστησι Θεόφραστος. Potest enim, atque etiam fortasse unice debet hoc referri ad id quod statim initio huius capitis dixerat Deipnosophista, ἡ κύλιξ αὕτη &c. Nempe plerumque ἡ Θηρίκλειος, foeminino genere, intellecto substantivo κύλιξ dicebatur: invenitur tamen, & quidem apud eumdem poëtam Alexidem, (ut adnotavit ipse dein Athenaeus, pag. 472. a.) etiam ὁ Θηρίκλειος κρατήρ. Rursus vero pro emendatione κύλικα militat, quod Alexidis hoc testimonium per coniunctivam καὶ particulam cum superiori illa ῥήσει coniungitur, quae & a verbis ἡ κύλιξ αὕτη incipit, & rursus in verba ὡς ἂν κύλιξ οὖσα desinit. His scriptis, primum reperio a Grotio in Notis ad Excerpta pag. 972. memoratum, pro vulgato κύλην SCALIGERUM etiam κοίλην olim in ora sui libri correxisse. Conf. quae notamus ad Alexidis fragm. ex Hippisco, pag. 471. f. Sed relinquere hunc locum non debeo, quin adiiciam quod ad extremum demum in *Epitoma* observavi: in qua *Alexidis* ista ecloga in ipsum finem tractationis de *thericleis* reiecta est: ubi (in nostro quidem ms. *Ep.*) omisso verbo φησὶ, prorsus ita scribitur, ut emendari BENTLEIUS iusserat. Ἄλεξις (sic scribit Breviator) περὶ Ἡρακλέους φησί: Γενόμενος δ' ἔννους μόλις, ἤτησε κύλικα. καὶ λαβὼν &c. Quo magis liberum fuerit erudito Lectori, suo de huius loci lectione uti iudicio.

Versu quarto Alexidis, vulgatam scripturam,

ἀεί ποτ' εὖ μὲν ἀσκὸς, εὖ δὲ θύλακος,

tenens Casaubonus in Notis ad Theophr. Char. l. c. sic vertit cum Dalecampio, *semper quidem prorsus uter & semper saccus.* GROTIUS autem »sententiâ (ut ipsi visum erat) postulante« bis αὖ pro εὖ posuit: *aliâs, aliâs*, latine reddens. Nobis non liquet: quare vulgatum interim tenuimus. De usu vocabulorum ἀσκὸς & θύλακος, ubi de *ventre* & omnino de *hominis corpore* utimur, multa dabit Casaub. ad Theophr. l. c. Pauca Erasmus, in Adag. p. 461. Haud absurde vero hîc adnotavit DALECAMPIUS: »*Uter* »*& saccus*, bibax & edax. Uter, vinarius: sacco frumen»ta conduntur.«

f Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ Φυτῶν Ἱστορίᾳ. Vide THEOPHRASTI *Historiam Plantarum*, lib. V. cap. 4. *Ibid.* περὶ τῆς τερμίνθου. Sic & apud ipsum Theophrastum. Plinius, *calices ex therebintho*: lib. XVI. cap. 40. sect. 76. num. 3. Eadem arbor *terminthus* & *terebinthus*. Vide SALMASIUM, Exercit.

Plin. p. 734. ubi multa etiam de *thericleis poculis*; & Bodaeum a Stapel ad Theophr. l. c.

Κατασκευάσαι δὲ λέγεται &c. Verbum κατασκευάσαι, ut pag. 467. e. sic & hîc, non nude de eo intelligi debet, qui *fabricatus sit*; sed qui *prae caeteris*, aut etiam qui *primus fabricatus sit*, & *inventor* fuerit fabricationis de qua agitur. conf. pag. 471. b.

Θηρικλῆς ὁ Κορίνθιος κεραμεύς. »Erant igitur initio theri»clea *fictilia*: neque sine ratione pater ille stribliginum Le»xiphanes ait apud Lucianum, ποτήρια γηγενῆ πολλὰ, »οἷα Θηρικλῆς ὤπτα εὐρυχαδῆ. Postea e ligno fieri coe»pere, auro, & argento: atque istorum fere mentio apud »scriptores. Plinius vero lib. XVI. cap. 40. Thericlem τορ»νευτὴν, non figulum, vult fuisse. [*Celebratur*, inquit l. c. *& Thericles nomine, calices ex terebintho solitus facere torno.*] »Sed errasse Plinium arbitror: nam Araros, aequalis aut »suppar Thericlis, aperte fictorem figulinorum facit: ὦ »γαῖα κεραμῖτι &c.« CASAUBONUS. — Vide pag. 471. e. & conf. Salmas. l. c. Thericlea vero pocula etiam vitrea commemorata videas. Sic certe apud Suidam legitur, Θηρίκλειον ποτήριον· ὑάλινον.

THEOPOMPI eclogam non ultra vocem γενναῖον (initio *versus secundi*) adposuit Epitomator. Eodem *vers.* 2. quum εὔνομά σοι τιθώμεθα (sic) vulgo scriptum esset in editis, adnotavit CASAUBONUS: »Lege οὔνομά σοι τί θῶ»μεθα. Caetera non satis assequor.« — Tum IDEM in *Addendis* adiecit: »Scripti codices nihil variant: nisi quod »in hoc *versu*, (*nono*)

»φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν:

»codex Huraldinus habet δέξαι, contra modulum metri: »nam δέχου saltem scribendum foret. Sed rectum est δε»ξιάν. Deinde malim:

»Πιοῦσα δ' ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ, ἐμοὶ
»παράδος τὸ πρῶτον.« —

Versum primum Theopompi respexerat Suidas, in Θηρικλέους τέκνον: quibus verbis adiecit interpretationem hanc: κύλιξ, ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς.

Vers. 2. haud cunctanter τί θῶμεθα adoptavimus, suffragante etiam CORAYO, in *Notis msstis*. Ad *versum* 3. a cum sic vulgo scriberetur, nullâ nec in medio versus, nec in fine, distinctione positâ,

Ἄρει κάτοπτρον φύσεως ἣν πλῆρες δοθῆ

a monuit idem doctissimus CORAY: »Haec ita scribenda »emendandaque videntur:

»Ἆρ' εἰ κάτοπτρον φύσεως, ἣν πλῆρες δοθῇς;

»Potest etiam legi, ἆρ' οὐ κάτοπτρον, subaudiendo θώμεσθά σοι οὔνομα. Nominat vero *poculum vino plenum* κάτοπτρον φύσεως, quia *vinum* ἀνδρὸς ἔδειξε νόον, ut ait »Theognis apud Nostrum, lib. I. p. 37. f. &, quod apud »eumdem Nostrum, X. 427. f. Pittacus dixit, κάτοπτρον »εἴδους χαλκὸς, οἶνος δὲ νοῦ.«

In sequentibus eiusdem comici versibus non magis nobis, quam Casaubono, datum est intelligere quidquam: nec Dalecampii interpretatio, nec *Samuelis Petiti* inventa, Miscellan. VII. 4. lucis quidquam adfundere his tenebris visa erant. Quare ad verbum, utcumque potuimus, Graeca in latinum convertimus, personarumque alternantes vices hariolando notavimus; intactis relictis Graecis, duobus posterioribus versibus exceptis. Tota ecloga omissa in *Epit.* Membranae *A.* in septem prioribus versibus nil mutant, quod adferri mereatur: nam monstrose *vers.* 2. τοθώμεθα habent, pro τιθώμεθα: tum illud leve, *vers.* 4. σὲ ἐγὼ, non σ' ἐγὼ: denique *vers.* 5. non post θεολύτη, sed post repetitum γραῦ, interpungunt orationem. Monstra illa, *vers.* 8.

— οὑτοσὶ καλῶς
σπινθὴρ τ' ἄλλα † σπειραίμεναι τοιοῦτό τι.

sic interpretatus est DALECAMPIUS:

— A. *Hic belle*
igniculi mei scintillam non incassum excitat.

Quae Graece sic reddidit PURSANUS:

σπινθῆρ' ἐγείρει πυρὸς οὐκ ἄλλως ἐμοῦ.

PETITUS legebat:

A. σπινθήρ τ' ἀλέαν σπείρει. B. Μέναι. A. Τοιοῦτό τι;

Priora verba sic vertit: *scintilla calorem s. ignem spargit*: adiectâ adnotatione hac: »Proverbium videtur esse, & de »eo dici, qui pro vitae suae instituto & naturae genio »facit. Dixit hic mihi male, quia malus est & nequam. »Abeunti servus dicit μέναι, *maneto.*« Sic vocem μέναι diserte ille iterum scripsit, pro μένε vel μεῖνον accipiens: cuius generis flosculi minime rari sunt in huius Critici emendationibus; quibus vel primorum Grammaticae Graecae putidam inscitiam prodidit is, qui desperatissimis graecorum scriptorum ulceribus medicinam adferre conatus est.

In ſcriptura veteris noſtri codicis, *ταλα σπειραις μεναι* perſpicue haec verba contineri videntur *τάλας πειρᾷς μ ε. ν α ί.* Id eſt, *miſer, tentas me. Ita:* vel, *immo.* Sed e voce *σπινθὴρ*, id eſt, *ſcintilla*, quae praecedit, nullam mihi contigit ſcintillulam lucis extundere. Quare videndum, ecquid aliud ſub illa voce lateat; an fortaſſe *ὑποκοριστικῷ* quodam modo *σπινθὴρ* in vocativo caſu dictum ſit (ſive *σπίνθερ* ſcriptum oportuerit) quod ad ſuperiora referendum, hoc ſenſu: *ſicci-ne ſatis recte dixerim? o ſcintillula!* Cuius quidem uſus in hoc vocabulo nusquam alibi veſtigium ullum deprehendere mihi licuit. In monſtroſa voce *σπειραίμεναι*, quam habent editi libri, tria illa verba contineri *πειρᾷς με* & *ναί*, perſpecte iam olim ADAMUM vidiſſe intelligo ex *Villebrunii* interpretatione & ad hunc locum adnotatione, in qua tamen nullus *Adamo* honos habetur. Ex duabus vero vel tribus vocibus, *σπινθὴρ τ' ἄλλα*, quae praecedebant, *σπεῖσον τ' ἄλλως* ille fecit; quae Gallice vertuntur, *Ça, verſe à boire.*

Nono verſu, ſcripturam *δεξιὰν* tenet noſter cod. *A.* cum editis. In *decimo verſu*, Caſaubonum ſecutus ſum, *θυμὸς ἦ* ſcribi iubentem, & *ἐμοὶ* ad ſequentia referri. Quod *poſtremo verſiculo*, pro *πάροδος*, quod in edd. legebatur, *παράδος* corrigi iuſſerat idem Caſaubonus, id ipſum nobis codex noſter mstus exhibuit.

Τὰ *τοίνυν εὑρήματα, καὶ ὅσα &c.* »Sententia parum ple- b
»na; ſed hoc voluit: *veterum inventa utplurimum nomine ipſo*
»*auctorem ſuum eſſe profeſſa.* Attulerat plura eius rei exem-
»pla, quibus hoc adiicit: *οἷον θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφι-*
»*κρατίς·* (ita ſcribendum, non *Ἰφικράτης·*) *ταῦτα γὰρ*
»*πρότερον συνιστόρει τοὺς εὑρόντας. φαίνεται δέ τι καὶ*
»*νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβληκὸς ἂν εἴη μι-*
»*κρὸν τοὔνομα.* Id eſt, *ut thericleum, dinias, iphicratis: nam*
»*iſta prius inventores ſimul indicabant. Quod & fit nunc quo-*
»*que aliquo modo. Sin hoc non fit, mutatum nempe eſt paulla-*
»*tim id nomen.* Ut haec melius intelligas, titulum cogita
»libri, unde ſumuntur: in quo tractabat auctor *περὶ Με-*
»*ταλήψεως*, hoc eſt, *de Translatione dictionum ab una ſigni-*
»*ficatione ad aliam.* Senſus eſt: Nomina huiusmodi natu-
»ram ſuam & genuinam ſignificationem mutaſſe. Exem-
»pli cauſſa: *Thericles* prima notione viri nomen proprium
»fuit: *thericleum*, inde derivatum, poculi & inventoris il-
»lius ſignificationem habuit: ſed olim: nam paullatim ex-

b » rinctâ vulgo memoriâ *Thericlis*, folam poculi indicatio» nem id nomen habere coepit. Quia tamen penes erudi» tos remansit veritatis cognitio, addit, φαίνεται δέ τι » καὶ νῦν. Est hic manifestus error interpretum. Noli pu» tare, *Iphicratidis* sive *iphicratidum* nomine *poculum* signi» ficari: quod falsissimum est: nam *calceos* ita vocabant; » ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore *Cleanthe*, » *dinum* sive *diniadem* poculum a *Dino* inventore nomen » habuisse. συνιστόρει necessario scripsimus, non » συνιστορεῖ.« CASAUBONUS. — Conferendus utique hic locus cum pag. 467. e. ubi idem CLEANTHIS testimonium breviter iam (& quidem alieno, ut nobis videbatur, loco) a Deipnosophista nostro citatum erat: nam, cum sub voce δεῖνος, poculi genus quoddam significante, citetur ibi hoc testimonium, docuimus ex collato cum his Cleanthis verbis, quae hic leguntur, testimonio Pollucis, *diniadem* non *poculum*, sed *calceamenti* quoddam genus esse, haud secus atque *iphicratidem*. Mendosam scripturam Ἰφικράτης cum editis tenent hic veteres nostrae membranae: sed, quin ἰφικρατὶς scriptum oportuerit, dubitare nos non sinunt Pollux, VII. 89. & Diodor. Sic. XV. 44. aliique auctores ab Hesychii Interpp. ad voc. Ἰφικρατῆρες citati: de qua emendatione ante Casaubonum iam monuerat *Paulus* LEOPARDUS, Emendat. lib. X. cap. 1. Scriptura συνιστορεῖ, quam habebant editi in praesenti tempore, utique locum tueri non potuit: & nos quoque de nostrâ coniecturâ, priusquam a Casaubono idem monitum vidimus, iam συνιστόρει in imperfecto correxeramus, quum advertit nos scriptura veteris codicis *A*. συνιστορεῖν: quae persuasit nobis, in proxime sequentibus verbis accidisse id, quod frequentes in veterum auctorum scriptis errores progenuit; scilicet, ut, cum *bis* ponendum fuisset verbum φαίνεται, semel omissum fuerit a festinante librario. Tum vero pro δέ τι non dubitavi δ' ἔτι scribere: opponuntur inter se haec duo, πρότερον, & ἔτι καὶ νῦν. Porro ad editam scripturam μεταβιβληκὼς nihil quidem ex ms. *A*. enotatum: sed haud dubie μεταβεβληκὼς scribendum fuit, ut fecit Casaub. in Animadv. De toto hoc *Cleanthis* testimonio nihil habet Epitoma.

διὰ τὸ δορὰς θηρίων αὐτῷ ἐντετυπῶσθαι. Commodius utique videri poterat μορφὰς θηρίων, id est, *animalium figuras*, quod legitur apud Eustathium ad Iliad. σ'. p.

1208 extr. Sed, si ita scripsit Eustathius, suo id fecit iudicio: nam in Athenaei Epitoma, e quo sua ille sumsit, (in nostro quidem optimo codice *Epit.*) δορὰς scribitur, sicut & in edd. & in ms. *A.* id est, *pelles detractas, exuvias.*

σπένδοντα ταῖς κύλιξι. »Melius in Excerptis σπεύ- C
»δοντα.« CASAUBONUS. — Sic quidem & noster codex *Epit.* Sed, qua ratione praeferendam hanc scripturam alteri censuerit doctus Animadversor, merito miratus est BENTLEY, editam scripturam σπένδοντα (quam eamdem veteres membr. *A.* tuentur) defendens l. c. pag. 111 sq. ubi morem libationem effundendi inter victimae cornua probat ex Virgilii Aeneid. IV. 60 sq. Et verbum σπένδειν hic etiam Eustathius tuetur, ad Iliad. σ'. pag. 1209. l. 1. sive quod in suo Epitomae codice illud scriptum reperisset, sive quod ita scriptum oportuisse recte vidisset. Quod ait *PAMPHILUS*, ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον τοὺς θῆρας κλονεῖν, verbum κλονεῖν *terrendi* notione accepit BENTLEY, & τοὺς θῆρας non necessario *feras* intelligi debere censuit, sed sic dici etiam posse *domestica animalia, tauros vaccasque*: de quo quidem usu huius vocabuli dubitare licebit. DALECAMPIUS, sic vertens: *quod Bacchus, dum feras, quae vehunt, quatit, hoc poculo libat*: in orâ libri, *feras* illas, *lynces* interpretatus est. Quem fere secuti recentiores Gallici interpretes, in hanc partem acceperunt Pamphili verba: *Bacchus pressoit ses tigres en leur versant du vin sur le corps, au lieu de les fouetter.*

AD CAP. XLII.

Ἀντιφάνης ἐν Ὁμοίοις οὕτως *&c.* Vide Animadv. ad IV. 158. c. Quum non distinctis versibus editum esset *ANTIPHANIS* testimonium, priores duos versus esse legitimos trochaicos observavit KOPPIERS, in Observ. Philol. p. 50. simul monens, verba συνάψαι - - - μέσῳ in *parenthesi* ponenda, & pro τὰ μέσῳ, quod erat editum, τὰ 'ν μέσῳ scribendum. Cuius rationem merito amplexus sum. Duos posteriores versus idem vir doctus meliori coniectori restituendos commendavit. At nihil in his restituendum fuit; solummodo pro suo modulo, quo decurrunt, dispescendi versus: sunt enim duo anapaestici:

τῆς τρυφε|ρᾶς ἀπὸ | Λέσβου || σεμνοπό|του σταγό|νος
πλῆρες, ἀ|φρίζον ἕ|καστος || δεξιτε|ρᾷ δ' ἔλα|βεν.

Editam ſcripturam *σεμνοπότου* tuetur quidem & vetus codex *A.* & Epitoma, in qua nonniſi haec ipſa *Antiphanis* verba adpoſita ſunt, Θηρίκλειον ὄργανον τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες ἀφρίζον. Iſtam ſcripturam latine his verbis expreſſit Dalecamp: *plenum guttis expreſſis venerando labore.* At ego vitii damnare illam vocem, & adoptare emendationem σεμνοπότου non dubitavi, quam a Caſaubono commendatam aſpernatus erat Villebrunius, σεμνοτόνου corrigendum contendens, ut Λέσβος dicatur σεμνότονος, ob *Muſices laudem*, qua floruit illa inſula. Perſpecte vero Casaubonus: » Lego σεμνοπότου σταγόνος. Ita melius opinor, quam σεμνο» τόνου. *Vini generoſi* haec eſt periphraſis. « Nempe ſic de *eximio & praeſtantiſſimo potu* uſurpatur hic vocabulum σεμνὸς, quemadmodum de *cibo* apud eumdem Noſtrum, VII. 295. c. & 303. b.

d In Eubuli ex *Dolone verſ.* 2. vocabulum καθαρώτερον ita accipi debet, quaſi bis poſitum eſſet; ſemel ad ſuperiora relatum, διένιψα δ' οὐδὲν σκεῦος, ubi adverbialiter accipiendum, *numquam mundius & diligentius elui vas ullum:* dein adiective, *nam effeci hoc dolium mundius*, id eſt, *effeci ut eſſet mundius & purius* &c. Recte vero καθαρώτερον ſcribitur in ed. Ven. & Baſ. & in ms. *A.* itemque apud Moerin pag. 188. & apud Thomam Mag. pag. 451. (In *Epit.* deeſt hoc teſtimonium.) Temere prorſus καθαρώτατον expreſſum in ed. Caſ.

» In *primo verſu* ex Eubuli *Alconibus* ſcribo ex Excerptis » μαλ' ἀνδρικὴν, *grandem :* non μελανδρικήν. « Casaub. — Recte μάλ' ἀνδρικὴν etiam noſter cod. *Epit.* Perperam μαλανανδρικὴν ms. *A.* *Verſ.* 2. Pro mendoſo Θηρικλείδων, quod editiones omnes invaſerat, recte Θηρικλείων dedere ambo noſtri codices mssti. Qua ratione autem ferri poſſit hic genitivus caſus, niſi τινὰ aut μίαν aut tale aliquid quo referatur adſit, non video. Conf. Theophili teſtimonium, pag. ſq. d. *Verſ.* 3. » Pro παρὰ & κωθωνόχειρος, Excer» pta habent παρακωθωνόχειρον. « Casaub. — Sic & noſter codex *Epit.* & vetus cod. *A.* Et accuſativum utique caſum deſiderabat reliqua oratio. Vim autem fictitii huius vocabuli, itemque proxime ſequentis, in latina verſione hariolando expreſſimus. *Verſ.* 4. In ὀξυπίνδακα nihil quidem mutant libri: ſed haud dubie ὀξυπύνδακα per υ ſcriptum oportuit; a ſubſtantivo ὁ πύνδαξ, *fundus* vaſis,

i. q. συθμὴν. *Verf.* 5. recte ἐκνενιμμένην dedit cod. ms. uterque. *Verf.* 6. κισσῷ καταβρύουσαν. »Vel caelatum »hederae foliis, vel hederae fronde coronatum.« DALECAMP. — Confer proxime fequens teftimonium.

Ibid. & *vs. fq.* ἐπικαλούμενοι εἷλκον Διὸς Σωτῆρος. »*Poculum iftud convivae finguli bibebant, Iovis Servatoris nuncupantes.* ἕλκειν & σπᾶν fignificant *educere & ficcare calycem.* Teleclides, [apud Noftrum, pag. 485. f.] μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς: & ita faepe in his libris. In Epitoma fcriptum ἐπικαλούμενος. [Sic & in noftro ms. *Ep.*] »Ita εἷλκον erit primae perfonae.« CASAUBONUS. — ἐπικαλούμενον ed. Ven. & Baf. quod ex ἐπικαλουμένην corruptum videri poterat. Sed ἐπικαλούμενοι, quod in contextu tacite correxit Cafaubonus, tuetur vetus codex *A.* Etiam εἷλκον auctori Cafaubonus reftituit. e Perperam εἶκον ed. Ven. ex quo οἶκον factum in ed. Baf.

ARAROTIS five *EUBULI*, ex *Campylione*, *verfum primum*,

Ὦ γαῖα κεραμῖτι, ὃ σὲ Θηρικλῆς ποτε

fic edidimus, veftigiis infiftentes codicis noftri *A.* e quo enotata fcriptura (abfque accentibus quidem) κεραμιτιος ε θηρικλης: in qua id ipfum, quod dedimus, haud obfcure contineri videbatur. Ad editam olim fcripturam, κεραμῖτι σ' εἰ Θηρ. monuerat CASAUBONUS: »Scribe, κεραμῖτις σ' ὁ Θηρ. vel, ut mssti, σε Θηρικλ.« — Sed neutram emendationem admittit metrum. Quam *msstorum fcripturam* effe ait Cafaubonus, ea unius Epitomae eft, eamdemque & nofter codex *Epit.* agnofcit, & Euftathius ad Iliad. σ'. pag. 1209. l. 3. Caeterum vide GROTII Excerpta, pag. 653. & BENTLEY loco cit. p. 110. Quod *verf.* 2. ait, *cavi lateris amplificans* (vel *dilatans*) *profunditatem*, id fuperioribus contradicere videtur. Nam id quod pag. praec. e. de *formâ thericlei* traditur, collatum cum epitheto ὀξυπύνδαξ, quod ab Eubulo tributum eidem poculo modo vidimus, indicabat inverfum conum in acutum definentem, infigni altitudine pro ratione bafeos: quales funt fere calices, e quibus fpumans vinum Campanenfe noftra aetate bibi folet. Igitur calix, de quo nunc hic agitur, cum admodum amplus etiam inferne fuiffet, confulto aliâ dimenfione confectus ftatuitur, ut muliebri ingenio adcommodaretur, quod non amat minora & anguftiora pocula.

ALEXIDIS, ex *Equite*, verfus funt:

Καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ, στέφανον κύκλῳ
ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίκτητόν τινά.

Non habet Epitoma: nihil autem mutat codex *A*. Quid sit vero quod dicat poëta στέφανον ἐπίκτητον, haud sane perspicuum. *Coronâ non vulgari & plebeiâ* vertit Dalecampius, nescio quid spectans: quem tamen fere secutus Gallicus interpres, sic in versione posuit, *car ce n'étoit pas un de ces vases communs.* Equidem coronam ἐπίκτητον (id est, *adventitiam*, *adscititiam*) intellexeram coronam e verae hederae fronde, qua cingi solebant calices: unde paulo ante Eubulus Θηρίκλειον κισσῷ καταβρύουσαν dixit, *calicem multâ hederâ cinctum* vel *coronatum.* Conf. p. 472. a. Doctissimus CORAY, in *Notis msstis* obiter adnotans, pro ἐπίκτητον se ἐπίτηκτον malle, qua notione ἐπίτηκτον coronam dictam intellexerit, haud satis percepi.

Καὶ ἐν Ἱππίσκῳ. CASAUBONO adsensus sum, ad vulgatam scripturam ἐν Ἡπάκῳ haec monenti: »Non dubitabunt periti, corruptum esse ἐν Ἡπάκῳ. Ego non dubito scribendum ἐν Ἱππίσκῳ: qui titulus est fabulae *Alexidis*, quem leges in multis locis operis huius.« — Dalecampius hoc loco *in Epaco* in versione posuerat: in Indice Authorum vero titulum huius fabulae Ἵππακος vel Ἱππάκη statuit. Quae ex ista fabulâ hîc citantur verba, sic edita legebantur:

Μεστὴν ἀκράτου Θηρίκλειον ἔσπασε
κοίλην ὑπερθύουσαν. —

f Ibi notavit CASAUBONUS: »Scribe cum eruditissimo *Sylburgio* ὑπερβρύουσαν.« — ὑπεραφρίζουσαν corrigendum censuit IACOBS in *Notis msstis*: quod ipsum verbum pag. seq. *c.* in Aristophontis testimonio legitur. Perspectissime vero CORAYUS monuit: »Fortasse minimo negotio ὑπερθύουσαν corrigendum, eleganti metaphora. Θύειν de »*liquido* usurpasse veteres, argumento sunt Homerica, Θῦε »κῦμα, [Od. ν'. 85.] & ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων, [Iliad. φ'. 234.] »de Scamandro.« — Idque ipsum verbum ὑπερθύουσαν nobis dedit vetus codex *A*. Confer Dammii Lexicon Etymol. pag. 1076. (Utrumque Alexidis testimonium, itemque Timaei & Adaei, quae sequuntur, prorsus praetermisit Breviator.) Quod hîc legitur κοίλην, ad μεστὴν Θηρίκλειον relatum, poterit quidem adiective accipi, ut simpliciter *cavum* significet; sicut in praecedente Ararotis testimonio, κοίλης λαγύνος. Sed quum hîc prae-

cesserit adiectivum μεστὴν, videndum ne κοίλην substantivi nominis vice fungatur, ut ἡ κοίλη θηρίκλειος idem valeat ac ἡ κύλιξ θηρίκλειος: qua notione fortasse etiam p. 470. e. (ut ibi monuimus) κοίλην, per ellipsin nominis κύλικα substantive positum, idem ac κύλικα valet. Sic & ἡ κοίλη (scil. ναῦς) substantive ponitur apud Nostrum, V. 206. c. de *cavitate* vel *ventre navis*, ut notavit *Henr.* STEPHANUS, Thes. II. 288. a. Sed, quod ibidem vir diligentissimus adiecit, κοίλας vocari etiam *cistas* vel *arcas*, id ex mendosâ scripturâ est, quam correxere recentiores Pollucis editores. At simili quadam ratione, pag. 466. b. κοῖλα substantive (scil. subintellecto nomine ἀγγεῖα) *vasa* dicuntur cuiusvis generis: nisi ibi potius, *deleto post* χρυσόκολλα *commate*, scribendum fuit,

καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα
ἐκπώματα. —

ut κοῖλα sit adiectivum ad ἐκπώματα referendum, quod *caelata* significet *pocula*: quem significatum post Guil. Budaeum ex Plutarcho adnotavit H. Stephanus, Thes. T. II. pag. 287. c. Ac nihil admodum impedire videtur, quo minus eâdem notione κοίλην (nempe κύλικα) dici statuamus, *caelatum calicem*.

AD CAP. XLIII.

In his, quae ex *TIMAEO* refert Athenaeus, nescio quid turbatum est. Primum in ed. Cas. scribitur θηρίκλειαν (sic, antepenacute) καλεῖ τὴν κύλικα: neque ad hanc scripturam aliud quid e ms. *A*. enotatum. Quod si tamen foeminina terminatione αν usus est Timaeus, debuit θηρικλείαν penacute scribi, quemadmodum habent ed. Ven. & Bas. Deinde vero in ipsis *Timaei* verbis, quae sequuntur, scribitur κύλικα θηρίκλειον in editionibus omnibus, consentiente Msto: unde rursus suspiceris, initio in Athenaei verbis etiam θηρίκλειον scriptum oportuisse. At, si nihil aliud dicere voluisset Athenaeus, nisi hoc, *Timaeum etiam thericlei calicis meminisse*; tali quodam modo scripturus erat: Καὶ Τίμαιος δὲ — — — θηρίκλειον εἶπε κύλικα, vel θηρικλείου μέμνηται κύλικος. Nunc, cum ait καλεῖ τὴν κύλικα, id est, *vocat hunc calicem*; significare plane videtur, Timaeum paulo aliter nominasse hunc calicem, atque ab aliis vulgo nominari solebat: nempe θη-

ρικλείαν, non (ut vulgo) Θηρίκλειον: quare in *Timaei* verbis Θηρικλείας corrigendum putavi. Porro, quod ait *Timaeus*, τῶν ἐκ Ταυρομενίου καθεστηκότων, necessario aut adiiciendum aut certe subintelligendum nomen πρέσβεων videtur. Nec enim *Dalecampio* adsentior, verba ista ita interpretanti: *Polyxenus quidam ex eorum numero qui rempublicam Taurominitanorum gubernabant, missus ad Nicodemum legatus*. Ex *Nicodemo* vero, qui hîc memoratur, temere *Nicomedem* factum video in Gallica Athenaei versione. At nihil dissentiunt libri: videturque intelligendus Centuripinorum ille tyrannus *Nicodemus*, cuius Diodorus Siculus meminit lib. XVI. cap. 82.

Ἀδαῖος δ' ἐν τοῖς περὶ Διαθέσεως. *Adaeus in libris de Dispositione*, sive, *de Descriptione*: qui titulus quam in partem potissimum sit accipiendus, nobis non liquet. Videtur autem ad *plasticam artem* spectasse illius operis argumentum: certe, *de Statuariis* etiam (περὶ Ἀγαλματοποιῶν) scripsisse eumdem Adaeum, intelligimus ex XIII. 606. a.

a Καλλίξεινος ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξανδρείας: scilicet, ubi pompam descripsit Ptolemaei Philadelphi. Vide lib. V. pag. 196. a. & XI. 483. f. *Ibid.* φάσκων, τινὰς ἔχοντας Θηρικλείους πομπεύειν, τοὺς δὲ καρχήσια. Haec in illius pompae descriptione non iuncta leguntur apud Nostrum: sed *carchesium* aureum memoratur, V. 198. b. *thericlei* vero aurei, pag. 199. b.

In *Alexidis*, ex *Cygno*, *vers.* 4. scripturam ποήσας dedit vetus cod. *A.* quo in codice & alibi passim in eodem verbo, ubi prima syllaba corripi debet, vocalem iota abiectam vidimus. Et alibi quidem, quoad memini, neglecta a nobis illa scriptura: cum ab homine profecta nobis visa esset, qui existimaret primam syllabam in ποιέω necessario produci debere; quae tamen ob sequentem vocalem perinde etiam corripi potest. Nunc, animadvertens diserte ab Etymologo moneri, (pag. 679. l. 24 sq.) *Atticos* ποῶ pro ποιῶ frequenter usurpasse, adoptavi illam scripturam; tametsi ne editum quidem ποιήσας aspernandum arbitror. Deest illa ecloga Epitomae.

b Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἴπε Μένανδρος &c. Non prae caeteris *Menander* in foeminino genere usus est hoc vocabulo illâ terminatione, quae foeminino generi cum masculino communis est: sed plerique alii, ut iam satis vidimus, auctores. Quare sic hoc expressit Breviator: λέγει

δὲ καὶ θηλυκῶς Μένανδρος καὶ ἄλλοι: & hanc observationem (omissis ipsis *Menandri* testimoniis,) superioribus aliorum poëtarum testimoniis continuo subiecit, ac deinde demum istud *Alexidis* posuit, quo ὁ θηρίκλειος κρατὴρ memoratur. b

MENANDRI testimonium ex *Theophorumenâ* cum sic vulgo scriberetur, Μέσως μεθύων θηρίκλειον ἔσπασε: minime adparebat, vocabulo θηρίκλειος in *foeminina* genere usum esse hunc poëtam. Quare necessario adiiciendus fuit τὴν articulus, absque quo ne metro quidem ratio constabat.

καὶ ἐν Μηναγύρτῃ. Fabulae huius titulum unice Μητραγύρτης statuit Clericus in Menandri Reliquiis pag. 120. provocans ad Stobaei Florilegium, tit. XCIV. nempe ex Grotii editione. Et ibi quidem Grotius pag. 380. titulum fabulae nonnisi latine adposuit, *Menander Circulatore:* sed in Excerptis ex Tragoed. & Comoed. Graecis pag. 733. graece Μητραγύρτῃ posuit, quasi hunc titulum in Graeco aliquo codice reperisset. De quo mihi nunc non licet ferre iudicium: sed ex Stobaei editione Gesneriana secunda & tertiâ intelligo, in alio certe codice Stobaei msto titulum Μηναγύρτῃ esse repertum: nam in illis editionibus (Serm. XCII.) sic legitur: » *Menander* » *in Menagyrta*, forte *Mitragyrta*.« Apud Athenaeum vero nostrum in scripturam Μηναγύρτῃ consentiunt omnes plenioris operis codices mssti. Nam in ed. Ven. & Bas. omissa quidem sunt ipsa illa verba, quum in vocabulo θηρίκλειον ex uno versu in sequentem aberrassent operae: sed, quae ibi desunt, ea ex Italicorum codicum lectionibus tacite supplevit Casaubonus; eademque verba eodem modo exhibet vetustissimus noster *A*. Valet autem idem fere ὁ Μηναγύρτης ac ὁ Μητραγύρτης: nam μητραγύρτης est, *qui Matri Deûm stipem colligit;* μηναγύρτης autem, *qui singulis mensibus id facit;* ut monuit H. STEPHANUS, Thes. T. II. pag. 916. b. Caeterum notanda huius fabulae mentio facta ab Athenaeo hoc loco, quem locum silentio praeterierunt docti Bibliothecae Graecae editores in fabularum Menandri recensu.

Verba, ex istâ *Menandri* fabulâ hîc prolata, si ita scripsit poëta, ut vulgo leguntur,

προπίνων θηρίκλειον τρικότυλον,

legitimum effecerint senarium demto primo pede. Sed sic

b non magis, quam e superioris testimonii vulgatâ olim scripturâ, adparebit in *foeminino genere* usum esse Menandrum vocabulo Θηρίκλειος. Quem usum si declaratum volueris, sic fere scriptum oportuerit, ut monuit qui sub *Philargyrii* nomine latuit PAUWIUS, in Emend. in Menandr. & Philem. pag. 51.

— προπιὼν
τὴν Θηρίκλειον τρικότυλον. —

At potuit etiam Athenaeus superiori testimonio, in quo diserte articulus foeminini generis expressus erat, hoc subiicere, in quo non adiectus, sed subintellectus fuisset ille articulus.

DIOXIPPI ex *Philargyro* testimonium, consentiente cum editis vetere codice msto, sic vulgo scribebatur:

Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεῖ' ἐστί μοι,
εὖ οἶδα, καὶ τῶν Ῥοδιακῶν. ἥδιστα γὰρ
ἐκ τῶν τοιούτων αἴσχεα ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Ibi cum manifeste mendosa esse vox αἴσχεα, (*vers.* 3.) adnotavit CASAUBONUS: » Scribe Αἰσχύνα vel Αἰσχύνη. « — nempe, quasi *proprium* hoc *nomen mulieris* esset, cuius caussâ *maiore poculo opus sibi esse* ait is qui loquitur. Potueras eâdem ratione de alio atque alio sive mulieris nomine, sive viri, quod hîc lateret, cogitare. Sed quodcumque personae nomen hîc ponendum statuisses, necessario (*sequente versu*) prima verbi persona εἴωθα, quam tenent libri, in tertiam εἴωθε fuerat mutanda. Quo certior nobis visa est doctissimi CORAYI emendatio, quae & alioquin perquam probabilis erat. » Legendum ἐσχέας » (inquit in *Notis mstis*) vel ἐγχέας. Nempe εἴωθα » πίνειν ἐγχέας (i. e. μετὰ τὸ ἐγχέαι) ἐκ τῶν τοιούτων » ποτηρίων. « — Quo posito, distinguendae erant personarum partes ita, ut verba Εὖ οἶδα alii personae tribuerentur; quemadmodum percommode etiam Dalecampius in latina versione personarum vices distinxerat. De *Rhodiacis* poculis nonnihil diximus ad XI. 469. b. confer infra, p. 496. e. f. Quo referri etiam fortasse debet id quod de *Hedypotide* docuit Noster pag. 469. b. c. Vide etiam p. 784. d. in Βομβυλιός: verumtamen, quod ibi Βομβυλιὸς dicitur esse Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, suspectum esse debet: cum *thericlei* forma plurimum differre videatur a forma *bombylii*.

χρυσᾶ θηρίκλεια ὑπόζυλα. De vi vocabuli ὑπόζυλος, c vide quae notavimus ad IX. 385. b.

AD CAP. XLIV.

Quae ex APOLLODORO *Geloo* adferuntur, sic edita legebantur: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῷος — — φησὶν ἐφεξῆς, στρώματ' ἀργυρώματα θηρίκλεια τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια ἕτερα. Ad quem locum sic commentatus est FIORILLO in Obferv. in Athen. pag. 9 sq. » Locus ita fcribendus:

» Στρώματ' ἀργυρώματα
» θηρίκλεια τορευτὰ
» πολυτελῆ ποτήρια.

» Primus & tertius verficulus eft trochaicus dimeter ca» talecticus, fecundus vero Pherecrateus. ἕτερα addidit » Athenaeus. « — IACOBS vero, Vir clariffimus, in *Notis msstis:* » *Apollodori* verfus (inquit) funt tetrametri:

— στρώματ', ἀργυρώματα,
» θηρίκλειά τ' εὐτόρευτα, πολυτελῆ ποτήρια
» ἕτερα. « —

Quod genus verfuum unice probans equidem, cauffam nullam vidi, cur vox ἐφεξῆς, non *poëtae* verbis potius accenferetur, quam *Athenaeo* tribueretur: tum vero ex vetere codice *A*. θηρίκλειοι τορευταὶ auctori reftitui, pro quo θηρίκλεια τορευτὰ pofitum fuiffe fufpicor a nefcio quo, qui fibi perfuafiffet eodem pertinere hoc *Apollodori* teftimonium, quo iftud *Polemonis* quod proxime ante pofitum eft; nempe quod τὰ θηρίκλεια pariter in *neutro genere* dixerit Apollodorus atque Polemo. Denique inter θηρίκλειοι & τορευταὶ utique deeft fyllaba: in contextu vero definire non fum aufus quid potiffimum ibi fcripferit poëta; fed verifimillimum mihi vifum erat, fic illum fcriptum reliquiffe,

θηρίκλειοι, καὶ τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια.

Ἀριστοφῶν δ' ἐν Φιλωνίδῃ. Pro *Ariftophanis* nomine, quod hic editum erat, perfpicue Ἀριστοφῶν fcriptum in vetuftiffimo noftro codice: quare nulla ratio fuit, cur hanc fcripturam Athenaeo non reftitueremus; cum praefertim ifto titulo apud nullum fcriptorem fabula *Ariftophanis* memoretur. In ARISTOPHONTIS igitur *verf*. 2. quid fit quod ἀσπίδα dicat, haud certo conftituere potui; fed tutiffimum videbatur, *orbem* interpretari, quandoquidem

ἀσπὶς proprie *rotundum clypeum* significat. Eiusdem versus initio, suspecta mihi verba sunt, δι' ἀρετὴν: in quibus quid lateat docebunt nos ingeniosiores. *Vers.* 3. ἶσον circumflexo accentu, adeoque productâ penultimâ scribebatur in ed. Bas. & Cas. non male per se, quia anceps illa syllaba. Sed quoniam trochaicum metrum pedem tribrachyn, non dactylum, in illa sede desiderabat, ἴσον penacute scripsi cum ed. Ven. Accentuum ratio non semper enotata est in excerptis lectionibus veteris codicis *A*. & saepe in illo codice prorsus desunt accentus.

d *Vers.* 5. Ad editam olim scripturam ἐρωμένως notaverat CASAUBONUS: » An ἐῤῥωμένως? *valide, multum.* « Atqui hoc ipsum nobis veteres nostrae membranae dederunt. Nihil horum habet Epitoma; in eademque desunt etiam duo sequentia Theophili testimonia.

In *THEOPHILI* fragmento ex *Boeotiâ*, *vers.* 2. κεράννυσι cum editis tenet vetus codex: ubi κεραννύει corrigendum censuit PORSONUS ad Eurip. Med. 744. quemadmodum καταγνύει, X. 450. a. pro κατάγνυσι. Posterior pars eiusdem fragmenti in hunc modum edita erat:

— οὐδ' ἂν Αὐτοκλῆς
οὕτως μάτην † τὴν εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
ἄρασαν ὦμον.

Ubi, pro mendoso μάτην, duabus vocibus μὰ τὴν scribendum monuerat HEMSTERHUSIUS ad Aristoph. Plut. p. 120. conf. Bentleii Emendatt. in Menandr. pag. 49. Et poterat μὰ τὴν (sive ita scribere malueris, μὰ τήν!) pro ellipticâ iurandi formulâ haberi, in qua omissum esset Divae nomen, per quam iuraretur. Quam in sententiam accipiens IACOBS, reliqua huius loci monstra felicissime, si quid iudicare valeo, curavit, sic corrigens:

» οὕτως, μὰ τὴν, πανευρύθμως τῇ δεξιᾷ
» ἄρας ἐνώμα. «

Cuius emendationis posteriorem partem haud cunctatus adoptare, in penultimo versu propius insistendum veteris scripturae vestigiis putavi: nec dubitandum duxi, quin in his mendosis μάτην τὴν illud quod edidimus contineretur, μὰ τὴν γῆν: quam eamdem formulam apud alium comicum supra observavimus, V. 224. a.

e In Fragm. ex eiusdem *THEOPHILI Proetidibus*, claudicat posterior versus,

ἢ κοτύλας χωροῦσαν ἑπτ' Ἀγαθῆς Τύχης:

nisi quocumque modo fulcias. Nihil melius nobis quidem occurrebat, quam vocula τὶ, initio adiicienda, sed quoad sensum ad πλέον versu praec. referenda. Lubens accipiam, si quid commodius aliquis in medium protulerit. Quod aliàs *poculum* τοῦ Ἀγαθοῦ δαίμονος dicere Graeci consueverant, (cf. II. 38. d. & XV. 675. b.) id hîc Ἀγαθῆς Τύχης nominari videtur. De *Autocle*, qui ab hoc poëta nominatur, vide XII. 537. c.

Ἴσθμιον. » Pro Ἴσθμον, [quod edebatur] scribo cum » Excerptis & Eustathio Ἴσθμιον. « CASAUBONUS. — Sic sane & noster ms. *Epit.* & Eustathius ad Od. σ'. pag. 670. l. 45. Sed nec aliter vetus cod. *A.* & ex Florentino codice Natalis Comes.

AD CAP. XLV.

» Κάδος. Σιμμίας ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος, » Ἠρίστησα μὲν ἴτρ. Desunt initio huius periodi φησὶν εἶναι: » nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum esse, proferens* » *ex Anacreonte*, Ἠρίστησα &c. Errant qui [cum Dalecam- » pio] sequens testimonium putant esse *Simmiae;* cum variis » locis ea verba *ANACREONTI* auctor tribuat, ut libro » XIV. [p. 646. d.] Similis error interpretum in simili lo- » co, in Λεπαστή. [p. 483. f.] Testatur & Pollux, *Ana-* » *creontis* esse hoc testimonium: etsi mire deformata lectio » quae in eius libris. In decimo, cap. 20. [sect. 70.] de » voce κάδδος [rectius hodie κάδος editur] loquens, ait: » Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν, Οὐδ' ἐξ ὅπλων κάδδον. Lege ex » hoc loco, οἴνου δ' ἐξέπιον κάδδον, vel κάδον. « CASAUBONUS. — Quod ait doctus Animadversor, *deesse* initio huius periodi verba φησὶν εἶναι: *absunt* quidem illa verba, at non *desunt.* Iam saepe observavimus, nihil frequentius esse istâ *ellipsi*, ubi posterior aliquis Grammaticus testimonium recitat Grammatici cuiusdam superioris. Multo auctius hoc *Anacreontis* fragmentum ex Hephaestionis Enchiridio dedit BARNESIUS, in edit. Anacr. num. 80. in hunc modum:

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου
λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.
Νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ

e κωμάζων παιδί γ' ἄβρῃ.

Loco *sex* versiculorum, *tres* tantum constituit Hephaestion, binos quosque iungens: quod genus *tetrametrum priapeum* ille nominat. Postremo versiculo παιδὶ ἄβρῃ apud Hephaestionem scribitur: ubi hiatum vitaturus Barnesius παιδί γ' ἄβρῃ posuit: Grotefend, in *Notis msstis*, παῖδ' ἄβρῃ.

Ἐπιγένης δὲ ἐν Μνηματίῳ. Dalecampius: *Epigenes in Parvo monumento*: quem titulum qua notione fabulae huic inscripserit Epigenes, non liquet nobis. Qui in fragmento subiecto memoratur *regis filius Pixodarus*, cum fuerit (ut ex Suida discimus in Πιξώδαρος) Hecatomni filius, Cariae regis, Mausoli frater, suspicionem movere poterat, ad *Mausoli monumentum* spectasse istam fabulae inscriptionem. Quod si ita est, per ironiam Μνημάτιον in *diminutivo* dictum intelligi debebit. EPIGENIS verba, partim ut solutâ oratione, partim ut versibus comprehensa, in hunc modum edita erant: Ἐπιγένης δὲ ἐν Μνηματίῳ φησὶν κρα-
f τῆρες, κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνιάναι· ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν;

Ὄψει γὰρ αὐτὸς βασιλέως υἱὸν λέγεις
ἀφῖχθαι δηλαδὴ Πιξώδαρον.

Ad quae CASAUBONI est animadversio haec: »In EPIGENIS senariis turbant codices; qui praeferunt constanter: »ὁλκεῖα, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνίαναι. [at penacute κρουνιάναι edebatur.] »Nam postrema mendo non carent: & »sine illis locus idem est descriptus infra in Λουτήρια. Contra, in Κρουνεῖα, clarum eorundem vestigium. « CASAUBONUS. —— E vetere cod. *A*. nullus hîc ab editis libris dissensus enotatus. In *Epit.* desideratur totum Epigenis testimonium, & omnino brevissime expeditur totum hoc de *Cado* caput. Apud eumdem nostrum Deipnosophistam, pag. 480. a. sic legitur in editis libris: Κρουνεῖα. Ἐπιγένης ἐν Μνηματίῳ, κρατῆρες, κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνεῖα. ἔστι γὰρ κρουνίαι. At ibi pro postrema voce κρουνίαι vetus codex *A*. has duas habet, κρουνεῖα ναί. In Epit. deest ibi quoque Epigenis testimonium: nec aliud quid posuit Breviator, nisi haec tria verba, Κρουνεῖον, εἶδος ποτηρίου. Rursus pag. 486. b. c. consentiente msto *A*. haec leguntur: (quae in Epit. quidem desunt omnia:) Λουτήριον. Ἐπιγένης, Μνηματίῳ, ἐν τῷ τῶν ποτηρίων καταλόγῳ φησίν· κρατῆρες, κάδοι, ὁλκεῖα, κρουνιάναι,

λουτήρια. ἀλλὰ τί καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν; ὄψει γὰρ αὐτός. Quibus locis inter se collatis, tali fere modo conceptos olim fuisse *Epigenis* versus existimavimus, quo a nobis editi sunt. Vocabulum κρουνεῖον nusquam alibi, quod sciam, nisi in isto Epigenis testimonio occurrit. DALECAMPIUS in latina versione Graecum nomen *cruneia* tenens, probabili admodum ratione in orâ libri interpretatus est: » *Vasa salientis modo liquorem fundentia.* « — *Postremo versu*, vox ἐνθάδε (aut si qua alia occurrerit commodior) ad complendam versus mensuram desideratur: sed consulto eam omittere potuit Athenaeus.

Ἡδύλος, Ἐπιγράμμασιν· Πίνωμεν· καὶ γὰρ &c. HEDYLI hoc *Epigramma*, itemque alterum quod continuo deinde subiicitur, Analectis suis inseruit BRUNCKIUS, T. II. p. 526. Confer IACOBSII Animadv. Vol. I. Part. II. p. 327 sq. In *prioris Epigrammatis versu* 1. recte παρ' οἶνον duabus vocibus edd. Perperam πάροινον ms. *A.* (Sic & in seq. Epigr. *vs.* 3.) » *Ultimus versus* corruptus manifesto,

» Ἡδύλε μεσώζην εἰς κενὸν οὐ μεθύων.

» Ex opinione sic restituimus:

» — καὶ λέγε, παῖζε

» Ἡδύλε. μισῶ ζῆν εἰς κενὸν οὐ μεθύων.

» *Rigato me aliquis vini Chii cadis; & hoc mihi accinat,* » *Lude Hedyle. Odi vivere frustra, non ebrius.* Quasi dicat, » unica est vivendi causa bibere. « CASAUBONUS. — In ms. *A.* non minus mendose μεσωζην absque accentu scribitur. Certissimam Casauboni emendationem merito BRUNCKIUS adoptavit.

In fragm. ex *altero* HEDYLI *Epigrammate*, *versiculus* 2. sic scribebatur,

εἰς ἠοῦν πίνει τετρακόοισι κάδοις.

Ibi monuit CASAUBONUS: » Placet Dalecampii coniectura » in isto,

» εἰς ἠῶ πίνει τετραχόοισι κάδοις:

» *quatuor congiorum cadis.* « — Nempe recte interpretatus erat Dalec. *in auroram bibit cadis quatuor congios capientibus.* Recte vero etiam in Graecis τετραχόοισι dedit noster cod. *A.* Et hoc ipsum, itemque ἠῶ adoptavit BRUNCK l. c. At, licet vulgatior sit (apud eos etiam auctores qui Ionico usi sunt sermone) forma accusativi ἠῶ, tamen ἠοῦν, quod cum editis tenet vetus noster codex, eo minus aspernandum fuit, quod diserte a Gregorio DE Dialectis, pag.

200 sq. monitum est, Ionico idiomate, ut Λητοῦν & Σαπφοῦν, sic & ἠοῦν & αἰδοῦν dici solitum. Σικελίδην, qui *vers.* 4. nominatur, *Siculum vatem* interpretatus erat Dalecampius, *Theocritum* intelligens. Sed eo nomine indigitari *Asclepiadem*, *Siceli filium*, docuit IACOBS l. c. & Vol. I. Animadv. P. 1. pag. 12. nempe Asclepiadem Samium, epigrammaticum poëtam, coll. Schol. ad Theocr. VII. 40.
b Vocab. στιβαρώτερος (vs. 5.) ad ingenii virtutem & orationis nervos pertinere, cum Dalecampio idem Iacobsius monuit. *Vers.* 6. Pro ὥστε fortasse ὡς σὺ legendum: *sic & tu*, scil. *ut Pasisocles*. Sed videtur utique non satis integra esse oratio.

Ἡρόδοτος &c. Edebatur, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ τρίτῃ φοινίκῃ οὔ φησιν οἴνου κάδον. Inde Dalecamp: *Herodotus in tertiâ Phoenice: Non, inquit, vini cadum.* Quo spectans CASAUBONUS ait: »Verborum Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ &c. & lectio »prava & interpretatio. Scribe Ἡρ. δ' ἐν τῇ τρίτῃ, φοινικίου οἴνου κάδον. Pollux quoque laudat hunc lo»cum. [X. 70.] Atque ille κάδον vel κάδδον (nam utrum»que invenias) non inter *pocula*, verum inter vasa re»censet ubi vinum habetur aut portatur. Neque debe»mus existimare, omnia nomina hoc libro exposita ad »*potoria vasa* tantum pertinere. Ne longe abeam, Κανδίσκος statim non solum ποτηρίου εἶδος &c. « — Vide proximum caput. In superiorum editionum scripturâ, φοινίκῃ οὔ φησιν, perspicue continebatur id quod apud ipsum HERODOTUM, cum eo ipso loco, qui hic citatur, (*libro III.* cap. 20.) tum alibi legitur; scilicet φοινικηΐου: quod etiam clarius ex cod. *A.* eamdem scripturam tenente adparet, quum in eo non ῃ, subscripto iota, sed ad latus posito, ηι, scribi soleat. Quod vero ad praedictum Herodoti locum adnotavit WESSELINGIUS, recte hunc locum scribi in *priscis Athenaei editionibus*, *Dalecampii* autem *editionem* aberrare: meminerit primum lector, Dalecampii nullam esse Graecam Athenaei editionem; tum vero inspectio editionum omnium (Ven. Bas. & Cas. 1. 2. 3.) docere quemque potest, nihil eas in huius loci scripturâ differre. Caeterum, eodem modo corrigendum esse hunc locum, quo a nobis factum, iam olim monuerat *Paul.* LEOPARDUS, Emendatt. VI. 3. Denique, licet ex *Clitarcho* Grammatico adnotaverit modo Athenaeus, *Ionibus κάδον vocari quod aliis κεράμιον*, tamen etiam voca-

bulum κεράμιον apud Herodotum reperias; verbi caussâ, III. 6.

AD CAP. XLVI.

Καδίσκος. Φιλήμων ἐν τῷ προειρημένῳ συγγράμματι. Vide pag. 468. e. & 469. f.

Ἀγγεῖον δ' ἐστὶν &c. » Καδίσκος non solum ποτηρίου εἶδος esse dicitur, sed etiam ἀγγείου diversissimi » usus. Nam ait: Ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς Κτησίους Δίας » ἐγκαθιδρύουσι. Antiqui praeter publicas religiones, & ea » numina quae in templis colebant, privatos habebant » multiplices Deos. Alium enim pro foribus statuebant, » alium in vestibulo aut atrio, alium in cubiculo, (unde *cubiculares imagines*, de quibus nuper ad Suetonium) » alium ad focum, alium in domo intima: postremo etiam *in promptuariis cellis* posita signa. Hi sunt quos Δίας » κτησίους *Anticlides* mox vocat, & cum eo hîc Athe» naeus. Harpocration: [voce Κτησίου Διός:] τὸν Κτήσιον » Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύονται. *Ritum dedicationis* ho- c » rum signorum insequentibus verbis exsequitur *ANTI*» *CLIDES*. Illa vero mendis sunt deformata multifariam. » Symbolam ad eorum emendationem Excerptorum con» fector contulit: pleraque de ingenii coniecturâ ita emen» dabamus: Διὸς Κτησίου σημεῖα ἱδρύεσθαι χρὴ ὧδε. καδί» σκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα στέψαντα ὦτα ἐρίῳ » λευκῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ με» τώπου ἄωτον κρόκινον κρεμαννύναι, καὶ ἐννυ» σθαι ὅ τι ἂν εὕρῃς, εἶτά οἱ χέαι ἀμβροσίαν. ἡ δ' ἀμ» βροσία, ὕδωρ ἀκραιφνὲς, ἔλαιον, παγκαρπία. ἅπερ ἔμβαλλε. » *Iovis Ctesii signa ita statuenda. Cadiscum novum utrinque an» satum operculo tegendum: simulacri auribus coronam e lana » alba imponito: ex humero eius dextro lanam suspendito co» loris crocei: amicito etiam, ut erit tibi commodum. Deinde » ambrosiam illi affundito; est autem ambrosia, aqua pura, » oleum, & fructuum omne genus: haec omnia misce ad am» brosiam.* Signa quae domi colebant, collocabant in la» rariis: & erant simulacra haec armariis inclusa, quae » ad sacellorum modum confiebant. Graeci vocant vul» go ναΐδια: *Anticlides* hîc καδίσκους. Recte enim *Dale» campius* existimavit, *cadiscum* hoc loco *signi* esse *recep-*

c » *piaculum*; non ipsum signum, ut summi quidam viri sunt » arbitrati. Hesychius: Καδδίσκοι: [immo Καδίσκοι:] σι- » πύαι εἰς ἃς τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. Ac videtur eâ primum si- » gnificatione nota vox *κάδος* vel *καδίσκος* fuisse Grae- » cis, ab Hebraeo *Kadosch*, unde est *Mikdasch*, *sedes rei* » *sacrae*: etsi non ignoramus, *κάδος* pro *mensurâ* esse *Kad* » Syrorum. Videtur autem peculiare signis *Iovis Ctesii* » fuisse, ut *auribus coronas* haberent *impositas*, non toti » capiti, ut mos est omnium. Non est aliter interpretari » ista, στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ. Sed fortasse non er- » raverit qui scripserit, στέψαντα ἀώτῳ λευκῷ. Poëtae » οἰὸς ἄωτον, aut simpliciter ἄωτον, *lanam* vocant. Saepe » autem in sacris usi veteres remotis ab usu communi ver- » bis.« CASAUBONUS. — De *Iove* Κτησίῳ adnotaverat DALECAMPIUS, intelligendum » *Possessionum & praediorum pa-* » *trimoniorumque praesidem.* Eius statuam (inquit) iuxta ae- » rarium ponebant. Huius meminit Pausanias lib. I. « — Aram Διὸς Κτησίου memorat Pausan. I. 31. p. 77. ταμεῖον vel ταμιεῖον, in quo poni solebat huius Dei signum, perperam Dalec. *aerarium* intellexerat, cum debuisset *cellam penuariam*. Caeterum de hoc numine consulendus TAYLOR, ad Demosthenis Orat. in Midiam, pag. 531. l. 28. ed. Reisk. & quem is laudat MAITTAIRE ad Inscript. II. in Append. ad Marm. Oxon.

ANTICLIDIS liber Ἐξηγητικὸς ab Harpocratione etiam citatur, in Παλλαμναῖος: alibi apud eumdem Harpocr. plurali numero Ἐξηγητικὰ perhibetur eiusdem operis titulus. Pro *Anticlide* vero perperam hoc loco *Diogenes* nominatur in Athenaei Epitoma. Sic certe in nostro cod. *Ep.* scribitur: φησί που Διογένης. εἶτα εἴσχεαι ἀμβροσίαν. ἡ δ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνὲς, ἔλαιον, παγκαρπία· ἅπερ ἔμβαλε. Plura non habet Epitoma: sed in his illud notandum, pro εἶτα ἴσχεται ἀμβροσίαν, quod tenet cod. *A.* cum editis, εἶτα εἴσχεαι (sic, in imperat. med.) scribi; nisi forte εἰσχέαι in infinitivo activae formae debuit librarius. Praecedentia verba in hunc modum edita erant: καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα, στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ, καὶ ἐκ τοῦ (in ed. Bas. & Cas. τοῦ καὶ ἐκ τοῦ) μετώπου τοῦ κροκίου καὶ ἐσθῆναι ὅ τι ἂν εὕρῃς. In quibus nil mutat vetus codex *A.* nisi quod ἐσθεῖναι habet, non ἐσθῆναι. Sed cum in hoc verbo, tum in eis quae praece-

dunt, nimis utique ingenio indulsit Casaubonus in ea, c quam proposuit, emendatione: ut taceam miram eiusdem rationem, qua statuit, *simulacri aures* (*non aures vasis*, quod *duabus auribus munitum* diserte dicebatur) *albâ lanâ cingendas*. Cf. Theocrit. II. 2. & not. ad p. 475. f. Nimis multa vero sunt hoc loco ita incerta, ut, quid de eis statueremus, nihil prorsus nobis occurrerit. Verbum ἐπιθηματοῦν, quod interpretantur *operculo claudere*, ἅπαξ λεγόμενον est, ex hoc uno loco a Guil. Budaeo in Comment. Ling. Graec. adnotatum, indeque in Graeca lexica receptum. Poteras vero etiam coniectare, terminationem οῦντα esse fortasse adiectivi nominis, ex όεντα contractam, a recto casu in οεις desinente. Dalecampius priora verba sic latine reddiderat: *Cadiscum novum, utrimque auritum, depone: eius aures albâ lanâ corona: simulacri dextrum humerum ac frontem peplo vela, quemcunque repereris.* Omitto reliqua, in quibus nimis longe a librorum scriptura recessit interpres. Villebrunius, Adamum haud dubie secutus, gallico sermone hunc locum ita expressit: *Fermant le couvercle d'un cadisque neuf à deux anses, que l'on entoure de bandelettes de laine blanche, on fera pendre de l'épaule droite & du front (de la statue) quelque étoffe ou bande couleur de saffran, tel qu'on la trouvera, & l'on versera de l'ambroise. &c.* Graeca sic constituenda ait idem Villebrunius: »καδίσκον »καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα, στέψαι τὰ ὦτα ἐρίῳ λευ»κῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ τε καὶ ἐκ τοῦ μετώπου »τι κρόκινον ἀρθῆναι, ὅ τι ἂν εὕρῃς.« — Istud ἀρθῆναι, pro vulgato εἰσθῆναι ponendum, iterum dein idem interpres inculcat; nempe pro sua Graecae linguae peritia sic scribens, cum haud dubie ἀρτηθῆναι scripsisset Adamus. At εἰσθεῖναι, id est *imponere*, non εἰσθῆναι, scriptum in vetere nostro codice vidimus: vere, an falso, definire non ausim. In eumdem locum sic commentatus est doctissimus Iacobs in *Notis msstis*: »Locus videtur »mutilus, sic fortasse integrandus: στέψαι τὰ ὦτα ἐρίῳ »λευκῷ, καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ τοῦ θεοῦ καὶ ἐκ »τοῦ μετώπου κρόκινον κάλυμμα ἐσθῆναι.« — In his unum illud satis probabile videtur, pro vulgato στέψαντα, στέψαι τὰ legendum, sive στέψαι αὐτῷ λευκῷ: caeterum totus locus ita desperatus mihi visus est, ut, quo potissimum modo latine redderem, nulla ratione constituere mecum possem. De alio usu vocabulorum καδίσκος

& *κάδος* ubi *urnam* significant *in quam coniiciuntur suffragia*, dixit Casaubonus in Animadv. ad X. 450. b.

Μνημονεύει τοῦ καδίσκου καὶ Στράττις ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδᾳ, λέγων οὕτως· Ἑρμῆς, ὃν ἕλκουσ' &c. » Perperam libri omnes, Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδᾳ. Legendum Στράττις, ut ostensum est libro VII. cap. XXIII. » In *versibus* STRATIDIS, qui laudantur hic, Ἑρμῆς est nomen πόσεως, qua de re libro primo, capite ult. Ἑρμῆν ἕλκειν, est *educere illud poculum quod sic vocabant*. Ineptissime enim Interpretes, *Mercurium precari atque invocare*. » Quoties legitur in his libris ἕλκειν pro *bibere*! « CASAUB. — Vide omnino Animadvers. ad I. 32. b. & ad VII. 327. e. Promiscue, modo simplici τ literâ, modo geminâ, scribi solere Comici illius nomen, iam saepe observavimus. Ut pag. 467. e. sic & hoc loco Στράτις scriptum in antiquo exemplari fuisse videtur: id dein in Στράτων corruptum. In fine testimonii *Strattidis* haud dubie vera erat scriptura κεκραμένον, quam dedere ambo nostri codd. mssti.

AD CAP. XLVII.

d Κάνθαρος. Ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα, κοινόν. » *Cantharus pro navigii nomine translatitium est*. Quod etiam *poculum* significet, docet deinde Athenaeus. Macrobius [Saturn. V. 21.] » plane aliter: *Cantharus pro poculo* » *quidem nota res est, vel ex ipso Virgilio, qui aptissime pro-* e » *prium Liberi patris poculum assignat Sileno: sed id, ut supra* » *polliciti sumus, etiam pro navigio poni solitum debemus* » *ostendere*. Tum affert locum e Nauclero *Menandri*, qui » sequitur non longe. « CASAUBONUS. — Nomen *cantharus* (de cuius origine consuli potest Vossii Etymologicon) utique non modo in Romanorum sermone, sed & in Graecorum, de *vase potorio* magis, quam de *navigio*, in usu fuisse videtur. Nec vero, quod κοινὸν dicit Athenaeus, ad *communem usum* spectat, sed (ut iam alibi vidimus) valet id quod Casaub. modo dicebat, *translatitium*, aut quod Macrobius, *notum*; nempe notum iis qui Graecorum Comicorum aliquam notitiam habent: & respexisse videtur Deipnosophista non solum Menandri illud testimonium, & Sosicratis, quae deinde adfert, sed vel maxime istud Aristophanis e fabula Pace, quae omnium in manibus versabatur, vers. 142. ubi vide vetus Scholion

quod etiam Brunckius in Notis (ad vs. 143.) retulit. Breviter Epitoma: Κάνθαρος: πλοίου ὄνομα καὶ ποτηρίου. Ἐπιγένης· ἀλλ' οὐδὲ &c. ex p. 474. a. omissis omnibus quae in pleniore opere interiecta sunt. De *canthari* formâ adiiciamus quae ad hunc locum notavit VILLEBRUNIUS: *On voit sur un ancien monument la forme du* cantharus *dans les Caesars de Julien, par Spanheim. C'est un pot à une anse comme nos pots de faïence, mais dont la bouche est étroite.*

Proximum *AMEIPSIAE* testimonium hoc modo citabatur in editis: Ἀμειψίας ἐν Ἀποκοτταβίζουσι φησὶν, ἡ Μαμία φέρ' ὀξύβαφα καὶ κανθάρους. Inde Dalec. *Ameipsias inquit in Cottabo ludentibus:*

Avia, fer acetabula & cantharos.

Ad quae nihil a Casaubono est adnimadversum: nihil etiam e vet. cod. *A.* adnotatum. Sed libro XV. pag. 667. e. f. ubi idem adfertur testimonium uno etiam versu auctum, consentientibus libris scribitur Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσιν ἡ Μανίᾳ: quo ex loco eumdem titulum hîc posuimus. Nec vero dissimulavimus perquam probabilem MEURSII coniecturam, (de Ludis Graecorum, in Κοτταβισμός. pag. 31.) ἢ Μάνῃ α'. id est, *sive Mane priori.* Pro quo forte satis erat, ἢ Μάνῃ: quod cum in vetustiore quodam codice sic scriptum fuisset Μάνηι, facile id primum in Μανιη, deinde in Μανια detorqueri potuit. Est autem *Manes*, imaguncula in cottabi ludicro usitata, cuius cum alibi passim apud Nostrum, tum eodem ipso loco, ad quem provocavimus, XV. 667. e. fit mentio. Notanda ista Meursii emendatio, ad fabularum Ameipsiae recensum in Fabricii Graeca Bibliotheca, T. II. novae editionis pag. 409.

Ἄλεξις δ' ἐν Κρατεύᾳ. Sic correximus, ut monuerat Casaub. ad III. 99. a. utque cum hîc, tum alibi constanter, ubi ista fabula ab Athenaeo citatur, in latina versione praeiverat Dalecamp. Dissimulari tamen non debet, ut hoc loco & loco modo citato, sic & alibi plerumque vel Κρατίᾳ vel Κρατείᾳ vulgo scribi in Athenaei libris. cf. VI. 254. a. In *primo ALEXIDIS versu*, pro vulgato τῶν ἀνδρῶν τούτων τινὰ, corrigendum ἁδρῶν perspecte monuit HERMANNUS, DE Metris pag. 118 sq. Hoc nempe & metrica lex, & sententia, & locus huic parallelus Epigenis (apud Nostrum pag. 474. a.) desiderabat.

Vers. 2. κάνθαρον καταστρέφοντα, *cantharum invertentem*;

d id est, *funditus educentem siccantemque*, ut recte Gallicus interpres monuit, in memoriam revocans illud Virgilianum, ex Aeneid. IX. 165.

Indulgent vino, & vertunt crateras ahenos.

conf. XI. 781. e. & 467. e. ubi περιτρέπειν idem valebat ac ἀνατρέπειν, στρέφειν, καταστρέφειν.

Ad sequentia verba (*vers.* 2 & 3.) sic olim edita,

— πλησίον δὲ κείμενον

στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ:

haec monuerat CASAUBONUS: »In trochaicis *Alexidis* ἐν Κρατεύᾳ scribe:

» — πλησίον δὲ κείμενα

» στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.

» Haec militis supellex: *stragula*, & *pera*, in qua soliti » poculum, allia & cepas circumferre. Graeci ita descri» bunt: Γύλιον, ἀγγεῖόν ἐστι ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν » ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται. Athenaeus infra » non longe, [pag. 483. b.] *cothonem* scribit fuisse Laco» nicum poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφο» ρώτατον ἐν γυλίῳ. « — Vocab. γύλιος eâdem notione apud Aristophanem plus semel reperias. Sed in praecedentibus h. l. verbis, bene habebat vulgatum κείμενον: pro στρώματά τε vero, στρωματέα τε scribendum fuit praeeunte cod. *A*. Est autem στρωματεὺς idem quod στρωματόδεσμον: de quo vide Casauboni Animadv. ad I. 4. b. Illudque vocabulum quin restitueremus *Alexidi* non debuimus dubitare, licet tamquam minus Atticum notatum fuerit a Grammaticis, Phrynicho, Moeride & Thoma Magistro. Confer Polluc. VII. 79. & X. 138. & consule quae ad praedictorum Grammaticorum praecepta a viris doctis adnotata sunt.

e *EUBULI* versiculus ille,

Ὁ δὲ κάνθαρος πάλαι δὴ κενὸς ὢς ξηραίνεται:

mendam manifesto profitetur. Si abiicias vocem κενὸς, quae ex interpretatione irrepere potuit, (quae quidem in καινὸς etiam detorta in ms. *A*.) recte decurret senarius. Si κενὸς tenere malueris, voculae δὴ & ὢς deleri debebunt; quod a PURSANO factum video in Athenaei exemplo quod olim ipsius fuerat: δὴ certe nullo pacto stare poterit.

f Postremum eiusdem *Eubuli* testimonium sic editum erat: καὶ ἔτι· Ἅμα δὲ λαβοῦσα ἠφάνικε. πηλίκον τινὰ οἴεσθε μέγεθος. Ἀρεσίας, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε εὐθέως

τὸν κάνθαρον. Ad quem locum haec adnotavit CASAUBONUS: »Postquam de cantharo testimonia tria attulit ex Eu»bulo comico, subiicit: Ἀρεσίας, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν »ἐποίησε τὸν κάνθαρον. Viri docti haec male confuderunt »cum Eubuli verbis: est enim diversi poëtae locus. Sed »*Aresias* nullus opinor fuit. Lego Ἀριστίας. Is est de quo »lib. II. cap. XIX.« [II. 60. b.] — Tum idem CASAUB. in *Addendis*: »Verum cogitemus: nam & Huraldinus codex »retinet vulgatam scripturam Ἀρεσίας, sed leviter immu»tatam, & punctorum alius ibi situs. Ita legitur in eo li»bro: καὶ ἔτι· Ἅμα δὲ λαβοῦσα ἠφάνικε· πυλίκον τινὰ »οἴεσθε μέγεθος ἀρεσίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν (dele »καὶ: aut scribe κατάξηρον) ἐποίησεν εὐθέως τὸν κάνθαρον.« — Denique rursus idem in Animadv. »ξηρὸν ποιεῖν τὸν κάν»θαρον eleganter, ut *siccare calyces* Horatius.« — Perspecte vero DALECAMPIUS viderat, in verbis οἴεσθε μέγεθος finiri non posse postremum *Eubuli* testimonium, quod sic frustra prorsus adpositum foret, cum in illo *canthari* nulla fieret mentio. Quare mendosam vocem Ἀρεσίας haud absurdâ sane coniecturâ corrigens, *secundum* poëtae *versum* latine sic reddidit:

Qua vero putatis magnitudine ab ea sublatum cantharum? Cuius ex mente PURSANUS in Graecis ἄρασα correxit: ne id quidem male. Nos vero TOUPIUM sequi maluimus, ἀπειρέσιον corrigentem, in Epist. Crit. pag. 160 sq. ed. Lips. Sed videndum tamen, ne quod aliud hic lateat vocabulum. Verbum ἀφανίζειν, ut hoc loco, sic & supra lib. X. 424. e. ab alio poëta eâdem notione *exhauriendi, siccandi calicem*, usurpatum vidimus. *Vers.* 3. Pro ἐποίησε satis fuerat, elisâ vocali ε, ἐποίησ' scribere cum Toupio l. c. Sed quum ἐπόησε dederit codex *A.* illius auctoritate etiam vocalem *iota* delevimus. Vide not. ad p. 472. a.

In XENARCHI *vers.* 1. cum Σὺ δὲ μὴ κατέγχει in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. legeretur, temere dein Σὺ δὲ κατέγχει, omissâ μὴ particulâ, excusum est in ed. Cas. 2. & 3. Inde probabiliter IACOBS, in Notis msstis, Σὺ δ' οὖν κατέγχει corrigendum proposuit. Sed Σὺ δὲ μηκέτ' ἔγχει opportune nobis dedit optimus cod. *A.* eamdemque scripturam e codice Romano etiam a Casauboni manu in lectionibus Aegianis adnotatam video. *Vers.* 2. Post ἄγωμεν cum nulla esset distinctio, interpunxi orationem: nam verba εἰς τὸν κάνθαρον ad sequens ἔγχει referuntur. Io-

cose vero dictum, ἐς τὸ βαθὺ ἄγωμεν, *in altum evehamur*: pro, *maioribus & profundis utamur poculis*.

a In EPIGENIS, ex *Heroina*, *vers.* 2. in ed. Bas. & Cas. sic scribitur ὦ τάλαν, quod *me miserum!* reddidit Dalec. percommodâ quidem sententiâ: at hoc Graece ὦ τάλας ἐγὼ sonabat. Et omnino particula ὤ, ὀξυτόνως scripta, cum nominativo aut cum genitivo construitur, non cum vocativo. Vocativum autem τάλαν tenent libri omnes: quare ὦ circumflexo accentu notavi, quemadmodum & in ed. Ven. & in cod. *Ep.* scriptum video: nescio an eodem modo in ms. *A.* *Vers.* 3. pro ὥσπερ αὐτὰ, perperam ὡς περὶ αὐτὰ habet ms. *A.* *Vers.* 4. Vulgatam scripturam, οὐ τὸν οἶνον, in senarii initio non esse ferendam adparet. οὐδ' αὖ τὸν corrigebat IACOBS in *Notis msstis.* Nobis expeditius visum erat, καὶ οὐ τὸν οἶνον.

AD CAP. XLVIII.

Σωσικράτης, Φιλαδέλφοις. Sic ms. *A.* cum editis. Quod in *Epitoma* scribitur Σωσικρ. δὲ ἐπὶ πλοίου, id ita commode factum, ut velles ab *Athenaei* manu esset haec scriptura. At, ne id credamus, vetat Phrynichi testimonium in pleniore opere continuo deinde subiectum, ubi rursus κάνθαρος de *potorio vase* accipitur: quo fit, ut a negligentiae culpâ in ordinandis rebus propositis liberari Deipnosophista noster non posse videatur; nisi statuas, per librarii errorem *Sosicratis* hoc testimonium ante istud *Phrynichi* esse positum. Eâ culpâ non premitur Epitoma, in qua prorsus omissum Phrynichi testimonium. Sed iam saepius alibi & similem in Athenaeo negligentiam, & paulo commodiorem ab Epitomatore initam rationem, observavimus.

Ad SOSICRATIS versiculos, ubi legitur,

— κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, —

adnotavit IACOBS: » Forte ἐγγελῶσα χείλεσιν ἅβρα.« — Ubi tamen, cur a vulgata scripturâ discedendum statueremus, nullam equidem caussam vidi. Cum editis prorsus consentit vetus codex *A.* In *Epit.* quidem mendose κῦμα scribitur: sed id manifeste ex κύμασιν decurtatum. Nec illud satis adcuratum in *Epit.* quod αὖρα (sic) penultimâ circumflexâ scribitur: quum enim ultima huius vocabuli syllaba ex ipsius metri necessitate produci debeat,

penultima circumflecti non potest; recteque adeo αὖρα penacute scriptum in ms. *A*. & in ed. Ven. Bas. & Cas. 1, (nam in ed. Cas. 2. & 3. accentus non notatus super literâ maiusculâ initio versus.) De qua scripturâ PORSONUS etiam monuit ad Euripidis Hecub. vs. 448. Iam αὖρα illa hîc dicitur κόρη Σκείρωνος, (sic Σκείρωνος scriptum in utroque cod. msto, ut in editis) id est, *Scironis filia*, nempe flans a *Sciro monte* sive *Scironibus petris*, quae dicuntur, quae sunt inter Corinthum & Megaram; de quibus vide Cellar. Geogr. Antiq. T. I. p. 1166 sq. & Holsten. ad Stephanum Byz. p. 298. Qua ex regione flantem ventum Σκείρωνα, etiam appellari solitum Strabo docet, lib. IX. p. 391. d. ed. Casaub. quem ventum ille quidem procellosum esse ait.

PHRYNICHI testimonium, veluti nullis metri legibus b adstrictum legebatur vulgo sic conceptum: εἶτα κεραμεύων ἐὰν οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους. In quo nihil mutat ms. *A*. nisi quod ἂν οἴκῳ habet, sive αν sine spiritu & accentu. In *Ep*. deest totum. Monuit h. l. CASAUBONUS: »In ecloga *Phrynichi* e *Comastis* (cuius fabulae meminit Pollux »lib. IV. cap. VII.) ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους, non intelligo: & verius puto εἶλκεν.« — At mirus profecto ille fuerit bibendi artifex, qui *centum quotidie vini cantharos siccasset*: nec minus ridiculus poëta, qui eum σωφρόνως hoc fecisse diceret. DALECAMPIUS totam eclogam latine sic reddiderat:

Deinde cum in aedibus modeste Chaerestratus fictilia faceret,
centum interdiu vini cantharos absumi lacrymabatur.

Equidem GROTEFENDIUM nostrum probavi, monentem ad hunc locum in *Notis msstis*: »Sunt iambici tetrametri:
»Ἔπειτα κεραμεύων ἐν οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος,
»ἑκατὸν ἑκάστης ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου κανθάρους.
»quos scilicet potare gestiebat.« — Nempe plorabat, se aliorum in usum cantharos conficere coactum esse, e quibus ipsi non liceret bibere. Versus eodem modo constituit FIORILLO, Observ. in Athen. pag. 4. Sententiam vero, quam in verbis istis se deprehendisse sibi visus erat, mihi non licuit in eisdem reperire. »Bonus Chaerestratus (in»quit) plus vini biberat, quam vasculis faciendis lucri fe»cerat.«

Etiam *NICOSTRATI* ecloga veluti solutâ oratio vulgo

scribitur: nec nos, ne nimis multa mutaremus, (cum praesertim de sententiâ haud satis certi essemus) ad metri leges revocare praesumsimus. Primus quidem senarius nullam difficultatem offerebat: solummodo pro ἐστὶν ἢ κύκνος, ἐστ' ἢ κύκνος fuit scribendum. Atque ita, ut a nobis factum, eumdem versum H. STEPHANUS constituit in Indice Thesauri, voce κύκνος: ubi speciem aliquam navigii κύκνον eo dictam fuisse statuit, quod in prora *cygni* effigiem gessisset. Desideratur & haec ecloga & proxima Menandri in Epitoma: codex *A.* vero nil aliud mutat, nisi quod περιάνω habet, pro περιάγω quod est in editis.

MENANDRI, ex *Nauclero*, *versus* 1. ex initio Troadum Euripidis mutuo sumtus est. Ad insequentes versus haec c adnotavit CASAUBONUS: »In *Menandrea* pericopa legunt »veteres quidem (*vers.* 4.) πρῶτος λέγω σοι: deinde Ma»crobius, [Saturn. V. 21.] τόνδ' ἐχρύσουν κάνθαρον. Ποῖον; »τὸ πλοῖον. οὐδὲ μ' οἶσθα σὺ ἄθλιε; vel οὐδὲν οἶσθα. For»tasse autem scribendum in iis quae sequuntur, Τὴν ναῦν »σεσῶσθαί μοι λέγεις; ἐγώ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλ»λικλῆς ἐποίησε. τό τε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα »Θούριος.« — Vide CLERICI Reliquias Menandri p. 129 sq. & praesertim BENTLEII Emendationes, p. 46 sq. quas (a Brunckio etiam ad Aristophanis Pac. 143. commendatas) adoptavimus, exceptis duobus postremis versibus, quos sic ille constituerat:

— ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς
καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Versus 6 & 7. fortasse cum PHILARGYRIO *Cantabrigiensi* (in novis Emendat. p. 55.) paulo minori mutatione sic concinnari potuerant:

Στ. Τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; Α. Ἐγώ. Στ. Ἐμὴν
τὴν ναῦν ἐκείνην, ἣν ἐποίησ' ὁ Καλλικλῆς;

Vetus noster codex nihil ab editis dissentiebat; nisi quod *vers.* 4. recte πρῶτος λέγω dedit.

d In *POLEMONIS* testimonio, ubi πεποίηκεν Ἱππεὺς consentiente *Epit.* & ms. *A.* legitur, illud πεποίηκε, quemadmodum ubi de poëta agitur significat *carmine expressit*, sic hîc, ubi de *pictore*, intelligi debet *picturâ expressit*. Nam, *Hippeum* hunc *pictorem* fuisse, cum ex re ipsa quae hîc describitur, tum e titulo libri *Polemonis*, περὶ Ζωγράφων, intelligi videtur. Et *Hippeum* quidem artificem nusquam ali-

bi memoratum reperio: *Hippiam* vero *statuarium* Pausaniae (lib. VI. 13. pag. 483.) nominatum video; *pictorem* vero *Hippiam* sive *Hippin*, Plinio lib. XXXV. cap. XI. sect. 40. num. 35. Quod mox ait λίθινα, *lapidea*, intellige ex pretiosiore quodam lapide, puta e crystallo, achate, lapide lazuli, aut aliquo tali. Ad sequentia verba adnotavit CASAUBONUS: »Constanter omnes codices »& Epitoma, χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας, aut πα»ρατεραμνίσας: quod quid significet? Lego igitur περιτερ»ματίσας. Aliis verbis idem dicit paullo post, [p. 476. d. e.] »τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.« — Pro χρυσῷ τὰ χείλη scribitur χρυσωτὰ χείλη cum in cod. *A.* tum in *Epit.* quod non probo: sed in περιτεραμνίσας consentit codex uterque, quod mutare non sum ausus. τέραμνα sive τέρεμνα (nam utrumque perinde in usu erat) apud Euripidem, Hippol. 418. & alibi, sunt *tecta* aedium, conf. Eustath. ad Od. Ψ. pag. 808. l. 35. & omnino τὰ μετέωρα, τὰ ὑψηλότερα, ut est in Scholiis ad Eurip. Phoeniss. 335. id est, *altiores*, *superiores* rei cuiuscumque *partes*. Quidni igitur inde verbum formari potuerit eo sensu, ut περιτεραμνίζειν τὰ χείλη χρυσῷ valeat *summa labia* vasis alicuius *auro praecingere?* Quid dicat *Polemo* paulo post, ἀνακεχυμένας τὰς φλόγας, cum haud satis mihi liqueret, *sparsas flammas* cum Dalecampio in vers. lat. posui.

Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ Κανθάρου κεραμέως ὠνομάσθη. Huc spectat Hesychiana glossa: Κάνθαρος· ποτηρίου εἶδος, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος. At ex subiectis PHILETAERI *versibus*, ubi vox κανθάρου veluti adpellativum minusculâ literâ initiali scriptum erat, (etiam in ed. Cas. in qua aliâs uncialibus primoribus literis distinguuntur propria nomina) haud sane perspicue elucebat illa nominis origo: prorsus autem obscurata erat in DALECAMPII versione, quae sic habebat:

Peleus nomen fuit figuli, aridi, lucernarum cantharorumque opificis, &c.

Qui quum etiam in orâ notasset: »Versus sunt non satis »commode & tempestive hîc inserti:« eo magis miratus sum nihil ad hunc locum a Casaub. esse animadversum. Duo priores *Philetaeri* versus eodem prorsus modo in *Epit.* scribuntur, atque in editis & in membranis *A.* Tertii versiculi hemistichium omisit Breviator.

Ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριόν ἐστι κάνθαρος, Ἀντιφάνης εἴρηκεν. *Antiphanis* testimonium neque hîc ab Athenaeo

e adpositum, nec alibi (quod sciam) exstat. Videndum vero an huc referendum sit id quod apud eumdem, quem modo laudavi, Hesychium legitur: ἢ ὁ δακτύλιος τῶν ἱερῶν: ubi fortasse τῶν ἱερείων scriptum oportuerat.

AD CAP. XLIX.

Καρχήσιον. Καλλίξεινος &c. Sic, non Καλλίξενος, scribitur in ed. Ven. & in ms. *A.* quemadmodum supra, pag. 472. a. Auctoris nomen non adpositum in *Epit.* — »*Carchesium* ex CALLIXENO ita describit Athenaeus: »ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, »ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. Vertit ad ver»bum Macrobius: [Saturn. V. 21.] *Carchesium est poculum »procerum, & circa mediam partem compressum, ansatum me»diocriter, ansis a summo ad infimum pertinentibus.* Ita omnes »hactenus Macrobii editiones: absurde: neque enim *an»satum mediocriter* potest dici, cuius ansae ad infimum per»tingunt a summo. Medicina quam facere conati sunt qui»dam, medicina non est, verum sententiae διαφθορά. Ni»hil hîc opus audacibus coniecturis. Peccantem vocem re»stitue in suum locum, & scribe ex verbis Graecis, *circa »med. part. compressum mediocriter, ansatum, ansis a summo* »&c.« CASAUBONUS. — Ex hoc capite, quae habet Epitoma, eorum maiorem partem adposuit Eustath. ad Odyss. β'. pag. 64. l. 18 sqq.

f εἴ γε ὁ Ζεὺς ὁμιλήσας Ἀλκμήνῃ &c Confer supra, XI. 781. c. & paulo post, pag. 475. c. d.

ἢ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν. »Forſ. ᾗ ἐμπίπτει.« CORAY. — »Ληνὸν in navi vocat quam poëtae ἱστοδόκην & μεσο»δόκην.« CASAUBONUS. — Sic & Pollux, I. 91. τὸ ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνός. Ubi hunc Athenaei locum citans Iungermannus, pro τὴν ληνὸν, quod habebant omnes Athenaei editiones, tacite τὸν ληνὸν scripsit: recte: & τὸν ληνὸν hîc etiam perspicue scribitur in ms. *Ep.* nescio an & in ms. *A.*

a Quod paulo post ait, Θωράκιον τετράγωνον πάντη, πλὴν τῆς βάσεως καὶ τῆς κορυφῆς· αὗται δὲ &c. de Θωρακίῳ confer quae notavimus ad V. 220. e. Idem vocab. eâdem notione habes apud Poll. I. 91. Quod vero hîc scribitur, *thoracium* illud, vel *corbem*, esse *prorsus* (sive, ut Dalec. vertit, *quaquaversum*) *quadrangulam, exceptâ basi ac vertice;*

basin vero ac verticem nonnihil forâs in directum prominere: a (αὗται δὲ προΐχουσιν μικρὸν ἐπ᾽ εὐθείας ἐξωτέρω:) id quale sit., fateor me prorsus non percepisse. Nec prudentiorem me reddidit Gallica interpretatio, ita habens: *car ces deux parties* (*la partie superieure, & la partie inferieure*) *saillent un peu en ligne droite.* In Graecis cum editâ scripturâ ad verbum consentiunt ambo nostri codices mssti. An hoc fortasse significare voluerit auctor: *corbem illam habere fere perfecti cubi formam, sed tamen paullo amplius in latitudinem patere quam in altitudinem?*

Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφὼ, ἐν τούτοις. Et Sapphûs & Sophoclis testimonia omisit Breviator. Verba ἐν τούτοις, quae deerant editis, dedit nobis cod. *A.* Eiusdemque codicis auctoritate in ipsius *Sapphus* testimonio, pro Κοινῆ, quod & apud Athenaeum & apud Macrobium editum erat, Κῆνοι restituimus. Eamdem scripturam ex codice msto Thuanaeo Macrobii citavit *Iac.* Gronovius ad Saturnal. V. 21. pro quo κεῖνοι ille desideraverat: sed verum est Κῆνοι. Eâdem sane formâ, pro communi ἐκεῖνος vel κεῖνος, aut pro dorica τῆνος, eadem poëtria κῆνος dixit in illo carmine, quod a Longino nobis servatum est, De Sublim. cap. 10. Potuerant anapaestici versiculi (ut Fiorillo proposuit, Observ. in Athen. p. 31.) in hunc modum digeri:

—— Κεῖνοι δ᾽ ἄρα πάντες
καρχήσι᾽ ἔχον καὶ ἔλειβον
ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
τῷ γαμβρῷ. ——

Cur ἐσλὰ in ἐσθλὰ mutaretur, quod in Wolfiana editione pag. 52. num. 20. factum video, nulla caussa fuit. ἐσλὰ certe tenet cum editis uterque noster codex mstus: pariterque in illis Lesbiae poëtriae versiculis, qui in Aristotelis Rhetor. I. 9. leguntur, testificatur Scaliger, (ab ipso etiam Wolfio p. 48. citatus) in antiquissimo libro se ἐσλῶν, non ἐσθλῶν, scriptum reperisse. Sic vero & Pindarus plus semel: ut Maittaire notavit in Dialect. p. 145. Conf. Gregorium Corinth. de Dial. p. 95. & quem ibi Koenius laudavit Editorem Hesychii, T. I. pag. 1461. not. 9. In aliâ quidem Sapphûs eclogâ apud Nostrum, XIII. 599. d. communes formas κεῖνος & ἐσθλὸς exhibent libri nostri. Ad rem quod spectat, quemadmodum apud Sapphonem *libant ex carchesio;* sic apud Virgilium *Aeneas,*

a — *duo rite mero libans carchesia Baccho*
fundit humi. — Aeneid. V. 77. Cf. eiusdem Georg. IV. 380.

Sophoclis fragmentum ex fabulâ *Tyrô*, quale hic legitur,

— Προστῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σιτία τε καὶ καρχήσια:

sic nullâ adiectâ interpretatione (ut fere consueverat) adposuit Brunckius in Sophoclis Fragm. pag. 32. num. 8. Haud sane tamen expedita verborum istorum sententia; quae vix ab ullo percipi posset, nisi ex his, quae interpretationis caussa adiecit Athenaeus, aliquatenus intelligeretur quid sit quod illis verbis dixerit poëta. Verbum προστῆναι cum accusativo casu sic constructum nescio an usquam alibi occurrat, nisi in eiusdem Sophoclis Electr. vs. 1377 sq. ubi προὔστην σε videtur significare, *coram te steti*, vel *te accessi.* Sed sicuti interpretandi caussa verbo προσεληλυθέναι utitur Athenaeus, sic fortasse προσεστῆναι (a verbo προσίστημι) dixerat poëta. Pro σιτία τε καὶ, perperam σίτια τὰ καὶ scribitur in ms. *A.* Quod de Casauboni errore ad hunc locum spectante, & a Gatakero T. I. Opp. Posth. pag. 500. correcto, Brunckius commemorat; de ea re diximus in Animadv. ad Lib. V. T. IV. p. 49 sq. nam in Animadversionibus ad hunc locum prorsus silentio praetermisit Casaubonus Sophocleum istud testimonium. Miratus sum vero, cum in editione Macrobii Gronoviana, loco iam saepius citato, pro eo quod olim apud illum auctorem legebatur: *Sophocles in fabula quae inscribitur Tyro:* Πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι &c. nunc, nullâ in Notis mentione factâ veteris illius lectionis, sic plane scriptum vidi ut est apud Athenaeum: *Sophocles, in fabula quae inscribitur Tyro:* Προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σιτία τε καὶ καρχήσια. Quod quale sit, hi viderint quibus vacat in criticam historiam lectionis quae in Macrobii libris vulgo recepta est, inquirere. Quod si ita scripsisset hic auctor, quemadmodum in vetustis editionibus h. l. legitur, certum esset, Graeca omnia, quae apud Macrobium in illo capite 21. libri quinti Saturnalium leguntur, ex uno hoc *Athenaei undecimo libro* esse desumta: & hoc ipso turpiter se prodidisset Macrobius, quod, quibus verbis apud Nostrum continebatur Athenaei interpretatio verborum Sophocleorum, ea imperite pro ipsis

Sophocleis accepisset. At videtur illa olim apud Macrobium edita scriptura imperito nescio cui editori deberi; a
qui, cum in manuscripto Macrobii codice, quo ille usus erat, deessent Sophoclis graeca, ex Athenaeo illa supplere voluisset, & temere Athenaei verba pro Sophocleis adposuisset. Sed, quoniam in hoc sumus, notemus etiam, quod apud eumdem Macrobium, inter *Sapphûs* versiculos & inter *Sophoclis* ῥῆσιν, medium interiectum sit *Cratini comici ex Dionysalexandro testimonium*, olim quidem nonnisi uno versu, inde ab editione Gronovianâ vero duobus versibus comprehensum; quod testimonium apud Athenaeum nostrum prorsus desideratur. Ex quo intelligi fas est, aut e communi quodam fonte suas de *Poculis veterum* disputationes hausisse & Athenaeum & Macrobium, aut certe, praeter Athenaeum, alium quoque Graecum auctorem in illo Saturnalium capite ob oculos habuisse Macrobium: nisi statuamus, (quod ne ipsum quidem adeo absurdum fuerit statuere) illud *Cratini* testimonium, quod in suo Athenaei codice olim hoc loco adpositum Macrobius reperisset, temere deinde in alio codice, e quo derivati sunt qui hodie supersunt, (ac fortasse primum in ipso nostro vetere cod. *A.* reliquorum omnium parente) per librarii errorem esse omissum. Quare quoniam ipsi fortasse Athenaeo nostro acceptum debet referri, age adponamus illud hoc loco, quale ex codice Macrobii Thuanaeo a *Iacobo* Gronovio (in ed. Macrob. Lugd. Bat. 1670.) editum est, ubi sic habet: Κρατῖνος ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχεν τοῦδ' ὁμόχροον
Θύρσον, κροκωτὸν, ποικίλον καρχήσιον.

Priore versu, istud τοῦδ' ὁμόχροον de *Gronovii* coniectura est: in codice msto (ut refert ipse) τουδαμοιφρασον scriptum erat, quod valebat τοῦτό μοι φράσον. In posteriore, non post κροκωτὸν *comma* ponendum erat, sed post ποικίλον. Quare sic rescribendum:

A. Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε; τοῦτό μοι φράσον.
B. Θύρσον, κροκωτὸν ποικίλον, καρχήσιον.

Κροκωτὸν sigillatim est Διονυσιακὸν ἱμάτιον, interprete Suida & Schol. ad Aristoph. Ran. 46. Porro notandum hoc Cratini fragmentum ad Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 431. novae edit. ubi omissa illius mentio.

Ὠνομάσθη δὲ τὸ καρχήσιον &c. »Quae *aspera* sunt, b
» κερχνὰ sive κερχνώδη dicuntur; illa proprie quae in su-

b »perficie densas habent asperitates *milio* similes; nam Io»nibus *milium* appellatur κέρχνος, pro κέγχρος. Fuere qui »hinc deducerent vocem καρχήσιον, ut sit poculum cuius »superficiem tales ἀνωμαλίαι protuberantes exasperent. »Athenaeus: Ὠνομάσθη τὸ καρχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα »ἔχειν κεγχροειδῆ· καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ε πρὸς »τὸ α, ἀντὶ τοῦ κερχήσιον. διὸ καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δί»ψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Iliadis ῥαψῳδ. »φ'. [vers. 541.]

»δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
»φεῦγον. —

»Alii legunt [apud Homerum] καρφαλέοι, & in hoc & »similibus locis.« CASAUBONUS. — Apud Nostrum, καρχαλέους tenent ambo mssti cum edd. Eadem verba ex Athenaei Epit. habet Eustath. ad Od. β'. p. 64 med. Idem ad Iliados versum citatum ῥαψ. φ'. pag. 1344. l. 11. ait: καρχαλέοι δὲ, οἷον καρφαλέοι, ὅ ἐστι κατάξηροι. Alter vero e Scholiastis Venetis Villoisoni ad verba δίψῃ καρχαλέοι notavit: ξηραίνει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἡ δίψα. Quid κεγχρώδεις vel κερχνώδεις dixerint Graeci, expositum est ad Il. 53. d. Quod apud Nostrum hîc scripsimus κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ει πρὸς τὸ α: (non τοῦ ε πρὸς τὸ α, ut cum editis habet Epitoma:) in eo veterum membranarum *A.* auctoritatem sumus secuti, in quibus sic h. l. scriptum, ut alibi. Vide lib. X. pag. 453. d. & f. & XI. 467. a.

Χάρων δ' ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τοῖς Ὥροις. CHARON *Lampsacenus* cum multa alia scripsit, teste Suida, tum Ὥρους Λαμψακηνῶν, id est, *Lampsacenorum Annales, libris quatuor;* quorum *librum secundum* rursus citat Noster, XII. 520. d. Nam Ὥρους inscriptos fuisse illos libros, non ut vulgo legunt Ὅρους, dubitari non debet: nisi forte statuas, ex antiquissimo usu superesse scripturam Ὅροι, per ο, pro ω, idque vocab. idem valere ac Ὧροι: nec vero Ὅροι cum aspero spiritu scribendum, & de *Finibus* accipiendum fuisse. Vide paulo superius, XI. 470. b. & praesertim notata ad IV. 175. e. De re, quae hîc agitur, dictum est pag. praec. f.

c Κάλπιον. Confer quae notavimus ad pag. 468. e. *Ibid.* ποτηρίου - - Ἐρυθραίου. »*Erythrae*, Asiae civitas, »non procul *Chio.*« DALECAMP.

AD CAP. L.

Κελέβη. Τούτου τοῦ ἐκπώματος Ἀνακρέων μνημονεύει· c
Ἄγε δὴ &c. De *Anacreontis* versibus nihil habeo quod adiiciam eis quae dicta sunt ad X. 427. a. ubi iidem iam adponebantur. Eiusdem poculi idem Anacreon alio loco meminit, citato a Deipnosophista, X. 430. d.

Ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται. Cum nude ἢ πᾶν ποτηρ. vulgo scriberetur, Casaubono obsecutus sum monenti: »Scribe ἢ εἰ πᾶν »ποτ. κ — Breviter Epitoma: Κελέβη: ἴσως πᾶν ποτήριον, ἀπὸ τοῦ χέειν &c. Vix vero integra est oratio etiam in proximis, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν. Sic tamen uterque cod. ms. cum edd. Commodius ex alio Grammatico Eustathius, ad Od. γ'. pag. 137. l. 50. Τοῦ δὲ κοινῶς λεγομένου λείβειν, παράγωγον καὶ ἡ κελέβη, γ
ὡς οἷον χελείβη, παρὰ τὸ χέειν λοιβὴν εἰς αὐτό. ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ χέειν καὶ λείβειν. Longe vero diversam vocabuli originem statuit Etymologus, pag. 502. Κελέβη, inquit, εἶδος ποτηρίου ξυλίνου· παρὰ τὸ κᾶλον, ὃ σημαίνει τὸ ξύλον· καὶ τὸ εἴβω τὸ ῥέω.

Πάμφιλος δὲ τὸ ποτήριον θερμοποτίδα καλουμένην τὴν d
κελέβην εἶναι. Eodem pertinet quod est apud Hesychium: Κελέβη, ποτηρίου εἶδος θερμηροῦ.

In *Antimachi versu primo*,

Κήρυκας ἀθανάτοισι φέρειν μέλανος οἴνοιο:

immortales illos, quibus *iubentur praecones utrem vini adferre*, cum res ipsa suspectos nobis reddere debet, tum violata in hac voce lex metrica. Nam cum κήρυκας penultimam producat, sequi debet vox a consonante incipiens, quo & ultima syllaba κας producatur. Quod enim statuunt nonnulli, ancipitem υ in obliquis casibus a recto κήρυξ corripi etiam posse, provocantes ad Iliad. ρ'. 324. in eo loco nullum praesidium invenire istam opinionem iam pridem docuere peritiores Homeri editores. Quibus cibos & potum apud Antimachum adponunt praecones, non sunt *Dii*, sed *duces & reges Graecorum*. Vide mox pag. 482. f. & supra, pag. 468. a. b. Expeditissimum sane fuerit, Κήρυκας δ' αὐτοῖσι corrigere: haud immerito tamen mireris quid sit quod a tam facili & obvia scriptura in istam aberrarint librarii. Idem versus penultimum pedem spondeum habet, postremâ syllabâ voca-

d buli *μέλανος* productâ per positionem, quam cum literâ ϛ efficiebat *digamma* initio proximae vocis *οἴνοιο* ut frequenter apud patrem poëtarum. In fine versus perperam *comma* ponebatur in ed. Bas. & Cas. quod recte ignorat ed. Ven.

Secundus versus sic scriptus erat in editis,

ἀσκὸν ἔνι πλεῖον κελεβήϊον ὄττι φέριστον,

Ibi monuit Casaubonus: »Scribe ἐνίπλειον, id est, ἔμ»πλεον: ut ἐνικάτθεο & similia.« In Epit. desunt Antimachi omnia. In ms. *A.* ἐνιπλεῖον una voce, sed pravo accentu scribitur. Haud dubie verum erat id quod est a Casaub. commendatum. Mireris vero nihil insuper aliud hic monendum visum esse docto Animadversori. Nam (ut taceam, rursus sane quam importune *comma* in fine huius versus notatum in ed. Bas. & Cas.) quaeso quaenam tandem in istis verbis sententia inest: in qua expedienda haesisse etiam aquam Schellenbergio (in Antimachi Reliq. pag. 60.) intelligo ex his quae ex illius libello mecum *Boissonadus* meus communicavit. »Nec enim intelli»gitur, inquit, quî vas potuerit dici οἴνοιο ἐνίπλειον, simul»que μέλιτος πεπληθός.« — At non idem vas & vino & melle plenum dixit poëta, sed *utrem plenum vino, & celebam melle repletam.* Nec κελεβήϊον cum Dalecampio intelligi debuit *celebae similem* utrem; sed perspicuum erat, κελεβήϊον idem valere ac κελέβειον, quod bis deinde in eiusdem Antimachi versibus occurrit, quae est diminutiva formâ nominis ἡ κελέβη. Sed *coniunctivâ particulâ* opus erat, quae perperam omissa est a librariis. In promtu statim erat suspicari, ante κελεβήϊον excidisse καὶ particulam: si modo insertam illam h. l. pateretur metri ratio. Nunc, quum opportune nobis optimus codex *A.* non κελεβήϊον, sed κελέβειον, dederit; nihil certius nobis visum erat, quam sic scriptum oportuisse, ut nos edidimus, κελέβειόν θ' ὅττι φέριστον, interposito commate post ἐνίπλειον, deletoque illo quod perperam post φέριστον positum erat.

e Quod deinde ἀμφίθετον κελέβειον *Antimachus* ait, Homerum secutus, de illius epitheti significatu deinde disputatur apud Nostrum, pag. 501. c. d. Postremi duo versus, καὶ χρύσεια δέπαστρα &c. iam supra adpositi sunt, pag. 468. c. Operarum errore h. l. ἀσκηθὲς μελέβειον, pro κέλεβειον scriptum in ed. Cas. 1. & 2.

Θεόκριτος δ' ὁ Συρακόσιος. Sic ms. *A.* ut fere constanter alibi, non Συρακούσιος. Vide vero Theocriti

Idyll. II. vs. 2. ubi quod de *vase lanâ coronando* memoratur, id conferendum cum eo quod pag. 473. c. de *cadisci auribus sive ansis lanâ coronandis* dictum est: consulendusque Graevius ad Hesiodi Theogon. vers. 499. & Lambertus Bos in Observ. Miscell. cap. 19. quos laudavit Harlesius ad Theocriti locum citatum. Notandum vero, titulum illius Idyllii plurali numero efferri ab Athenaeo, Φαρμακεύτριαι, qui in Theocriti libris vulgo in singulari Φαρμακεύτρια exhiberi solet.

Anacreontis istud fragmentum, Ὠινοχόει &c. in editione sua adponens Barnesius, p. 251. pro κελέβην ἔχουσα, quod apud Nostrum legitur, τὴν κελέβην ἔχουσα χερσὶν ex ingenio scripsit.

Διονύσιος δ' ὁ Λεπτός. Hunc eumdem esse statuit Meursius, ad Helladii Chrestomath. pag. 34. qui & *Ascalaphus* est cognominatus; de quo videndus Etymologici auctor pag. 278. *Ibid.* ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα μέλος. Dalecampius, *explicans Theodoridem, quae carmen est in Amorem.* Ex cuius versionis praescripto, in Graecis etiam verbis post Θεοδωρίδα *comma* positum est in ed. Cas. Perperam: ut monuit ipse Casaubonus in Animadv. »Tolle, inquit, ὑποστίγμην ex istis, Διονύσιος δ' ὁ Λέ»πτὸς &c. id est, *Dionysius Leptus, interpretans Theodoridae* »*carmen in Amorem.* Noli quaerere apud Graecos *Theodo*»*ridem* carminis genus: nullum unquam fuit. *Theodori*»*das* poëta Syracusanus, doctis non incognitus.« — Vide Auctorum Indicem. *Ibid.* ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ ποτηρίου. Adiectum articulum dedit ms. *A.* Ad hunc vero locum infra provocat Athenaeus, pag. 496. d. ubi composito nomine ἔξορθον ποτήριον dicit.

AD CAP. LI.

Κέρας. »Post dictionem Κέρας multas adiecimus ex a »membranis.« Casaubonus. — Scilicet deerant in ed. Ven. & Bas. ista: ἀφ' οὗ τὸν Διόνυσον - - - ὅτι δὲ τοῖς κέρασιν ἔπινον: quae verba cum aliis codicibus Italicis, unde habuit Casaubonus, agnoscunt & veteres nostrae membr. *A.* & Epitoma & ex Epitoma Eustathius, ad Iliad. ν'. pag. 883. l. 6 sqq. Habet vero κερατοφυῆ uterque codex mstus, non κερατοφυᾶ: tum Διονύσιον quidem mendose scribitur in *A.* recte vero Διόνυσον in *Ep.* Quod ve-

a ro ait Deipnosophista, *ἔτι δὲ ταῦρον καλεῖσθαι* (nempe *Bacchum*) *ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν*, id Eustathius, praeter locum modo citatum, etiam alibi his verbis repetit, *κερασφόρον ταῦρον ἐπονομάζεσθαι τὸν Διόνυσον*. Dixerat quidem Athenaeus etiam lib. II, pag. 38. e. *ταύρῳ παρεικάζουσιν τὸν Διόνυσον*, id est, *tauro assimilant*, *cum tauro comparant Bacchum*: & Ion vetus poëta, apud eumdem Nostrum II. 35. e. *ταυρωπὸν Bacchum* vocavit, quod equidem *taurino vultu* vel *adspectu* intellexeram, id est, *truci & iracundo*, ut videtur ipse Athenaeus exposuisse pag. 38. e. Quinam sint vero poëtae, qui rectà *tauri* nomine indigitaverint *Bacchum*, mihi non compertum. Quod autem ait, *ἐν δὲ Κυζίκῳ καὶ ταυρόμορφος ἵδρυται*: eodem spectare videtur Hesychiana glossa, Ταυρεχολία: (sive Ταυροχόλια scriptum oportuit:) ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ. (operarum culpâ perperam Κουζίκῳ legitur in optima editione Albertinâ.)

κεράσαι φάσκοντες. *κεράσαι* edd. & ms. *Ep*. *κερᾶσαι* ms. *A*.

καὶ τὸ ἀγγεῖον δὲ ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος, κρατὴρ, ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ κέρατος, οἷον κερατὴρ, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέρας ἐγχεῖσθαι τὸ πόμα. Intricatior paulo oratio: in qua tamen nihil mutat ms. *A*, nisi forte *πῶμα* per *ω* scribit, ut alibi: de quo quidem nunc nil monitum in excerptis lectionibus. Tam commoda de vero, quam breviter, in *Epit*. scribitur, *καὶ τὸ ἀγγεῖον — — κρατὴρ, οἷον κερατὴρ* &c. omissis istis *ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι — — κέρατος*. Caeterum cum his conferre iuvabit ea quae habet Etymologus pag. 504 med. ubi pro Πείσανδρος, ad quem provocatur, Πίνδαρος scriptum oportuisse a doctis viris monitum est.

b *καλοῦσι γοῦν ἔνιοι ταῦτα ῥυτά*. De *ῥυτοῖς* sigillatim deinde suo loco disputat Deipnosophista.

Πίνδαρος μὲν, *ἐπὶ τῶν κενταύρων λέγων* &c. „*Pindaricum* testimonium scribe ex librorum fide:

„Ἀνδροδάμαντ' ἐπεὶ φῆρες
„δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου
„ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
„χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ
„ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.“

Casaubonus. — At nihil in his *ex librorum fide* correctum, nisi quod commode distincta oratio est, quum in editis libris (secus ac in codicibus nostris) tota ecloga

I 3

nullo interserto vel commate vel puncto adposita fuisset; b tum quod recte τραπεζᾶν scriptum praeeunte Epitomâ, pro τράπεζαν quod erat in edd. & in ms. *A*. Quod si in eclogae initio vocem Ἀνδροδάμαντ' in numero lectionum fortasse repererat Casaubonus e msstis Italicis excerptarum; non erat ea tamen e vetere codice depromta, sed e docti nescio cuius viri ingenio, qui illam ad oram sui libri suâ de coniecturâ adnotasset, quum alibi eo vocabulo usum esse Pindarum meminisset. In *Epit.* certe, omisso corrupto initio, ab illis verbis incipit ecloga, ἐπεὶ φῆρες δάεν: sic & apud Eustath. ad Iliad. γ'. pag. 881. l. 23. & p. 883. l. 16. In vetustis vero membranis *A*. prorsus sic scribitur ut in editis, ὁ δάμαν δ' ἐπεὶ &c. ubi, servatâ δ' particulâ, mendosum illud ὀδάμαν minore molitione in ἀδάμαν mutandum nobis visum erat, quod idem ac ἀδαμάταν (id est, ἀδαμάτην vel ἀδάμαστον) valeret. In exemplari de quo descriptus est vetus noster codex, fortasse omissa erat prima vocis litera, quae minio pingi debuerat: illam literam suo ingenio suppleturus librarius parum doctus, ὁ pro ἀ scripsit: aut ab ipso rubricatore error ille commissus erat. Caeterum percommoda utique foret scriptura ἀνδροδάμαντ', id est, *virorum domitricem vim vini*; si modo paulo clariora illius vestigia in libris superessent.

Καὶ Ξενοφῶν δ' &c. Particulam καὶ ante Ξενοφῶν δ' adiectam dedit ms. *A*. Recte vero hic, ubi de *Seuthae convivio* agitur, scribitur in edd. & msstis ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς Ἀναβάσ. quemadmodum etiam apud Nostrum II. 49. b. non ἐν ἕκτῃ, ut erat IV. 150. f. Verba hic citata leguntur pag. 312 med. in edit. Bas. operum Xenophontis. Alter locus, c *de Paphlagonibus*, exstat sub ipsum *sexti libri* initium.

In *Aeschyli* fragmento ex *Perrhaebis*, complendi versus caussâ, ante κέρασι cum Stanleio (in Aeschyli Fragm. pag. 643. edit. Pauw.) articulum τοῖς adiecimus, qui post ἀργυρηλάτοις facile intercidere potuerat. ἀργυρήλατα *cornua* possis intelligere *tota ex argento cusa*: sed malim de *fundo* accipere, qui fuerit *ex argento; orificium ex auro*. Pro προσβεβλημένοις, quod nescio an teneat codex *A*. recte προβεβλημένοις dedit *Epit.* & ex Epitomâ Eustathius ad Iliad. γ'. p. 883. l. 15. Errorem errore cumulans *Villebrunius*, προσβεβλημένα legendum contendit.

Sophoclis versiculos, ex *Pandorâ*, nullâ adiectâ inter-

pretatione, in Sophoclis fragmentis sic scripsit BRUNCKIUS:

Καὶ πλῆρες ἐκπιών τι χρύσεον κέρας

d *τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.*

Cui, pro ἐκπιόντι, quod habet vetus codex cum editis, ἐκπιών τι scribenti praeiverat VALCKENARIUS in Collectione mstâ Fragmentorum Sophoclis olim cum Brunckio communicatâ. Quae emendatio iam occupata erat a DALECAMPIO, sic vertente:

Aureum cum aliquod plenum cornu ebiberit,
sub mollibus ulnis idem rursus plenum teret.

At illi correctioni non respondere proximum versum satis adparet; cui si & ipsi, quo illa stare possit emendatio, pariter adferenda medica manus est, nulla magnopere caussa fuisse videtur, cur istam temere adoptaremus. Immo vero fortasse, tenendo (*vers.* 1.) librorum scripturam ἐκπιόντι, nonnisi posteriori versui quaerenda medicina fuerit: in quo si statuas γέμοντε, non γέμοντα, olim scriptum fuisse, suspicari licuerit omissum esse vel a librariis vel ab ipso Athenaeo (quod haud raro ab eo factum observavimus) unum aut alterum verbum, quod apud poëtam in proximo versu sequebatur, quo complebatur sententia, quae nunc suspensa est. Nos quidem (hariolando utique) sensum verborum in latinâ versione ita expressimus, quasi γέμοντε scriptum esset, & deinde subiecta olim fuissent verba ἀποδώσει αὔτη aut in eamdem fere sententiam alia quaelibet. Recte vero, pro ὑπολαίνης, quod habent veteres membranae, ὑπ' ὠλένης editum erat. In omnia alia cum a Dalecampii ratione, tum a nostra, discesserunt Gallici interpretes, eosdem versiculos sic vertentes: *Et quand il aura bu plein la corne d'or, elle serrera ce vieillard dans ses bras délicats.* Cui versioni hanc Notam subiecit VILLEBRUNIUS: »Je lis au premier vers ἐκπιόν-»τα, & au second γέροντα, avec *Adam*: cependant γέμον-»τα peut rester; ce seroit alors: *Quand il aura bu plein* »*une corne d'or, & sera bien rempli, elle le serrera* &c.« — In *Epit.* deest hoc testimonium, cum pluribus aliis.

Ἕρμιππος, Μοίραις. »Falso scriptum, Ἕρμιππος Μύ-»ροις. Scribe Μοίραις, ut saepe alibi.« CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad VII. 277. b. Ad verum proxime hic accedebat vetus noster codex, Μύραις scribens: nam confusione vocalium υ & οι nihil in vetustis libris frequentius. In priore ex HERMIPPI trochaicis, istud ἦμος πολυ-

τέον perperam Dalecampius pro ὅ μοι ποιητέον accipiens d vertit, *quid agendum mihi sit*: immemor vulgati Atticismi, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, pro ὃ δράσεις. Versus istos pro *senariis iambicis* habentes Gallici interpretes, sic digerendos scribendosque censuerunt:

— „Οἶσθα νῦν
„ὅ μοι ποίησον; τήνδε νῦν μή μοι δίδου,
„ἐκ δὲ κέρατος αὖ πιεῖν ἅπαξ δός μοι μόνον.“

Qua ratione in postremo versu non modo abiiciendus τοῦ articulus erat, sed & mire invertenda verborum series. Multo minori molitione *trochaïcorum* ratio servabitur, ἐκ δὲ τοῦδε pro ἐκ δὲ τοῦ scribendo: ubi quam facile omitti posterius δε potuerit a librario ad versus mensuram non attendente, nemo non videt. τήνδε vers. 1. recte κύλικα intellexit Dalecamp. quod nomen iam saepe per ellipsin subintelligendum observavimus. Nempe non ex parvo poculo, sed ampliore e cornu bibere vult is qui ista pronunciat.

φησὶ Θεόπομπος. Huc respexerat Noster supra, pag. 468. d. In *Theopompi* verbis recte τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων dedit uterque codex mstus; ubi perperam παρ' αὐτῶν edd.

Καὶ Φιλόξενος δ' ὁ Κυθ. ἐν τῷ ἐπιγρ. Δείπνῳ φησίν e „Ἔπινε &c. Particulam Καὶ initio adiectam dedit ms. *A*. In *Epit.* omissum totum testimonium. De *Philoxeni* carmine, *Coena* inscripto, vide IV. 146 extr. & seq. tum rursus IX. 409. e. & quae ad utrumque locum, ac praesertim ad posteriorem, de versuum genere, quo comprehensum fuerit id carmen, notavimus. Videtur omnino genus mixtum fuisse & multiplex, sed maxime anapaesticum: distinguere autem versus non magis hic, quam superioribus locis, conatus sum equidem. Quae hic adponuntur verba, ea Fiorillo in Observ. in Athen. p. 81. sic distinguenda legendaque praecepit:

„— Ἔπινε τὸ νεκτάρεον
„πῶμ' ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε
„ἄλλων κεράτων· ἔβρεχον δὲ
„κατὰ μικρόν.“ —

Nobis lubrica videbatur res esse, versus constituere velle, & pro emendatis dare, quorum in verbis quinam sensus insit, etiam postquam correxeris, aegre explanaveris. Iam hoc quidem loco in verbis nihil aliud mutat *Fiorillo*,

e nisi quod pro πόμα ἐν, quod habent libri, πῶμ' ἐν scribit; quod facile equidem patiar: sed multo magis voluissem explicasset nobis vir doctus, quoniam nunc recte sic constitutum hunc locum censuit, quid sit istud ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων: ad quae verba haud improbabiliter profecto CASAUBONUS adnotaverat: » Male προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων. Puto μεγάλων κερ. « — Προτομὰς dixisse poëta videtur quae στόμια Aeschylus paulo ante: & ἐν χρυσαῖς προτομαῖς μεγάλων κεράτων idem valebit ac ἐν μεγάλοις κέρασι χρυσᾶς προτομὰς ἔχουσι.

ἔστιν οὖν τοῦτο εὑρεῖν ἐν τοῖς Δημιοπράτοις ἀναγεγραμμένον οὕτως, ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέχει. » Solita fieri Athenis pocula argentea quae vocabantur κέρατα, sic probat: ἔστιν οὖν τοῦτο εὑρεῖν &c. Atheniensium mos fuit, cum alicuius sontis bona publicabantur, venum illa in auctione exponere: atque omnia quae ita vendebantur, minima, maxima, in columnâ insculpebant, quam vel in Arce dedicabant, ut illam cuius auctor meminit, vel in aliis locis urbis aut vicinorum pagorum. Nam positae Eleusine statuae meminit Pollux lib. X. cap. XXIV. [sect. 97.] de voce δημιόπρατα loquens: Ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, inquit, αἳ εἰσιν ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τὼ θεὼ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὠνομασμένα, καὶ μολύβδου κρατῆρες. » Capite autem septimo eiusdem libri, [sect. 36.] meminit Pollux illius statuae, in qua fuerant bona Alcibiadis publico iudicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaenierant. Ac singula fere decimi eius libri capita testimoniis τῶν δημιοπράτων sunt referta. « CASAUBONUS. — At quum non appareret, quid sit quod ἐκ στήλης ἀνακειμένης dicatur, quumque aliud viderentur esse τὰ δημιόπρατα, (nempe *bona publice vendita*) aliud στήλη ἣ τὰ ἀναθήματα περιέχει, (*columna quae donaria continet in templo dedicata*) in hunc modum constituenda & interpungenda Athenaei verba censuit HEMSTERHUSIUS ad Polluc. X. 96. ἔστιν οὖν τοῦτο εὑρεῖν ἐν τοῖς Δημιοπράτοις ἀναγεγραμμένον· οὕτως δ' ἐν στήλῃ ἀνακειμένῃ ἐν Ἀκροπόλει &c. At equidem, quam facile concedo posse ἐκ στήλης ἀνακειμένης ex ἐν στήλῃ ἀνακειμένῃ eâ ratione, quam saepius iam observavimus, corruptum esse, scil. quod *iota* in

fine ad latus positum pro literâ *figma* accepta fuerit ab aliquo librario, tamen aegre mihi persuadeo, istam particulam οὕτως a verbo ἀναγεγραμμένον ita seiungi debere, ut a doctissimo viro factum. Quod vero ab eodem monitum est, non decere confundi τὰ Δημιόπρατα cum illâ στήλῃ *quae in Arce posita donariorum nomina continebat*: ei difficultati fortasse ita occurri possit, ut ἀναθήματα, quae dicit hîc Athenaeus, non tam sigillatim de *donariis Deo consecratis* intelligamus, quam de *vasis aliisve supellectilibus pretiosioribus*: qua ratione ἀναθηματικὰ σκεύη dicuntur vasa quae ornatus caussâ magis, quam ad usum habentur, & supellex argentea ad ornamentum abaci. Nec enim probabile videtur, vilissima quaeque e supellectilibus publicatis in columnâ fuisse consignata, sed sola rariora & pretiosiora. Sin vocab. ἀναθήματα nominatim de *templi ornamentis* accipiendum statuas; possis vel sic intelligere, e bonis publicatis nonnulla pretiosiora supellectilia in templo quopiam consecrari solita, eorumque nomina nihilo minus in recensu τῶν δημιοπράτων fuisse consignata. Denique vero, fortasse ne ipsa quidem illa scriptura ἐκ στήλης ἀνακειμένης solicitari debuit, sed proba fuerit hoc sensu, ut statuamus, τὰ Δημιόπρατα, quae ab Athenaeo & Polluce citantur, fuisse *libellum* a vetustiore quodam Grammatico confectum, qui *e variis columnis, quibus consignata erant supellectilium publicatorum nomina*, collegisset ea nomina vasorum, quae rariora aut omnino notabiliora visa fuissent; tum vero eidem libello, cui a praecipuo argumento titulus inscriptus erat τὰ Δημιόπρατα, adiecta fuisse aliorum etiam vasorum nomina *ex eis columnis* collecta, *quibus templorum ornamenta vel donaria descripta fuissent*.

Κέρας ἔκπωμα ἀργυροῦν καὶ περισκελὲς πρόσεστι. » Quid sit περισκελὲς poculum, viderint docti. Habet haec » vox duplicem originem: a σκέλλω, *exsicco*; & a σκέλος. » A priore deductum huic loco non convenit. περισκελῆ » enim vocantur quae sic *exaruerunt*, ut sint *praedura*: un» de appellant poëtae [Sophocl. Ai. 649.] *contumax & re» fractarium ingenium*, φρένας περισκελεῖς. M. Antoninus, » περισκελὲς ἦθος, lib. IV. [sect. 28. ubi plura collegit Gatak.] » & (apud Athen.) lib. XIV. [pag. 656. a.] περισκελῆ » καύματα sunt *aestus difficiles toleratu*. Quare, nisi vox ar» tis est, ut argenti genus quoddam appellarint aurifabri

e » Athenienses περισκελὲς, quomodo haec notio eius vocis » locum hîc habere possit non video. Quid si igitur a σκέ» λος deducamus (unde est vox εὔσκελὴς apud Platonem, » & ποὺς εὔσκελὴς apud Chrysostomum) & exponamus de » poculo quod binis pedibus tanquam cruribus insistit? » Quid si ita? ἐκπ. ἀργ. καὶ περισκελὲς προσέτι. *Ceras » est poculum argenteum, & praeterea intortum*: ut non sine » caussâ *cornu* nomen credamus huic poculo fuisse tribu» tum.« CASAUBONUS. — Vocabulum περισκελὴς, *durus*, de ferro usurpatum apud Sophoclem Antig. 475. *rigidum admodum ferrum* significat. Hîc, ubi de *vase argenteo* agitur, *firmum & solidum admodum*, atque adeo *densum*, nobis videbatur significare. Quod vero vetus codex *A*. cum ed. Ven. περισκελεῖς habet, non περισκελὲς, in eo videri poterat nomen substantivum περισκελὶς latere, si modo intelligeretur qua ratione huic loco convenire illud possit. Caeterum potest verbum πρόσεστι ex particulâ προσέτι esse corruptum: sed nulla magnopere necessitas urgere videtur, ut suspectum illud habeamus.

AD CAP. LII.

Κέρνος. ἀγγεῖον κεραμεοῦν &c. Cum iunctim ista edita essent, πρόσεστι κέρνος ἀγγεῖον κεραμ. monuit CASAUBONUS: »Cum istis quae sunt ex antiqua inscriptione, con» funduntur pessime sequentia verba. Nam ΚΕΡΝΟΣ lite» ris grandioribus scribi debuit, & a prioribus, quibuscum » commune habet nihil, seiungi. In voce enim προσέτι » desinit tractatio de *cerate*. Ita accipit auctor Epitomae. » Accedit series literarum: nam ordo institutus postulat, » ut post Κέρας sequatur Κέρνος. Nec te moveat quod non » ut poculum describitur hîc *cernus*: nam auctor, quae fuit » eius diligentia, vel levem figurae aut usus similitudinem » iustam censuit caussam, cur de eo nos hîc doceret quae » observaverat. *Fictile vas* fuit *multos cotyliscos in se conti» nens, quos* festo die quodam *fructibus omne genus implebant*, » & ex religionis avitae ritibus ad sacra deferebant. Pro» prium id fuerat ministerium eorum quos vocabant *cerno» phoros*, sicut alios ob simile ministerium *licnophoros*, ce» stophoros, oschophoros, thyrsophoros, pastophoros.« — Etiam in nostro ms. *Epit.* vocabulum Κέρνος, ut titulus huius capitis, a superioribus verbis maiori distinctionis

notâ separatum, & minio pictum est: tum & in ora rursus minio scriptum, Κέρνος. Sed & similiter in vetustis membr. *A*. ante Κέρνος maior distinctio posita: & in ora item notatur, περὶ Κέρνου. Pro κοτυλίσκους vero perperam κοτυλισμοὺς scribitur in ed. Ven. & utroque msto. Veram scripturam restituit editor Basil. ex p. 478. d. ubi idem testimonium, paullo etiam auctius, repetitur. De κέρνῳ & κερνοφόροις confer Polluc. IV. 103. aliosque auctores SCHNEIDERO laudatos ad Nicandri Alexiph. p. 145.

ἐν οἷς εἰσι μήκωνες &c. »Quae *solita indi in cerni co-»tyliscos* enumerat his verbis: ἐν οἷς φασὶ μήκωνες λευ-»κοὶ, πυροὶ, κρίθαὶ, πίσοι, λάθυροι, ὦχροι, φακοί. Haec »Athenaeus hoc loco: idem infra, in Κότυλος, [p. 478. »d.] multo plura huius generis recenset, repetens ista »ipsa. Non est novum in hoc scriptore saepius legi ea-»dem: sed repetitionis istius non obscura caussa. At non »debuerat Dalecampius transferre huc quae studio brevi-»tatis auctor hîc praetermiserat. Μήκωνες λευκοὶ interpre-»tor de ea quam Theophrastus μήκωνα Ἡράκλειαν nuncu-»pat: cuius est, inquit, ὁ καρπὸς λευκός. Vel ita distin-»guendum, μήκωνες, λευκοὶ πυροί. Frumentum candidum »legas apud Plinium in versu Sophoclis ex Triptolemo.« CASAUB. — Plinium vide lib. XVIII. c. VII. sect. 12. n. 1. Sed tenenda videtur vulgata verborum distinctio, λευκαὶ vero in foem. genere scribendum, quo constanter utuntur in vocab. μήκων. *Papaveris candidi* Theophrastus meminit, Hist. Plant. IX. 13. & Dioscorides lib. IV. c. 65. citatus a Bodaeo ad Theophr. p. 1098. Denique Plinius, XVIII. 8, 52. *Papaveris sativi*, inquit, *tria genera. Candidum, cuius semen tostum in secunda mensa cum melle apud antiquos dabatur*. Porro, quum in editis legeretur, ἐν οἷς φασὶ μήκωνες, perquam probabilis erat CORAYI coniectura in Notis msstis, ubi »An φάσηλοι? (inquit.) Infra in his iisdem repetitis (p. »478.) ante μήκωνες habes ὅρμενοι, ubi forsan legendum »ὀρμῖνοι vel ὅρμινοι, qui sunt secundum Hesychium *legu-»minis* species, de quo non convenit inter eruditos.« — At non φασὶ, sed φησὶν habet vetus codex: pro quo εἰσὶν dedit ms. *Epit.* quod amplecti debuimus: cui respondet id quod est p. 478. d. ἔνι δ' ἐν αὐταῖς. Nomen illud, quod ibi proxime ante μήκωνες ponitur, omittere hîc potuit Athenaeus, quemadmodum multa omisit, quae ibi sequuntur. Quod autem Dalecampius hîc, ut interpres,

f praeter rationem fecit, ut quae inferiore loco de eadem re leguntur, ea ibi prorsus praetermiserit; quae vero hîc ex illis omissa sunt, huc transtulerit: id auctori Epitomae, qui brevitatem professus est, suo iure facere licuerat; idque ita fecit, ut nonnisi unum nomen ὅρμινοι vel ὀρμῖναι & adiectivum λευκοὶ praetermitteret. Pro πίσοι, quod penacute scribebatur in editis, recte πισοὶ mssti.

» Addit, ὁ δὲ βαστάσας αὐτὸ, οἷον λικνοφορήσας τούτων γεύεται. Id est, *qui cernum gestavit vescitur iis quae sunt intus: sicut faciunt qui vannum mysticam* Liberalibus *ferunt*, aut aliis sacris: hoc addimus, quia scribere Harpocrationem meminimus, *vannum* πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον. Colligere est ex isto loco, *vannum*, quae πομπεύεσθαι solita, *pancarpiam & fructus omne genus continuisse*, non minus quam *cernum*, de quo dictum est. «

AD CAP. LIII.

Κισσύβιον. » Alii κισσύμβιον. vide Macrobium. « CASAUB. — Nempe apud Macrob. Saturn. V. 21. κισσύμβιον in vetustis editionibus pro κισσύβιον legebatur. Apud Graecum scriptorem nullum, quod sciam, ista nominis forma occurrit.

τὸ κίσσινον ποτήριον σημαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ. » Ex hederae ligno pocula fieri solita, sicut etiam hodie. Serenus Samonicus:

» *Mollibus ex hederae tornantur pocula lignis.*

» Meminerunt & alii. « CASAUBONUS. — Mira vero verborum graecorum structura: in quibus haud satis videas, quid sit quod *significet*, quidve quod *significetur*. In hunc modum accipienda verba videntur: τὸ κίσσινον ποτήριον παρ' Εὐριπίδῃ σημαίνει κισσύβιον. id est, *hederaceum poculum apud Euripidem significat cissybium.* Haud paulo commodius Epitomae auctor: Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Παριανὸς φησὶ, τὸ κίσσινον εἶναι ποτήριον· ὡς Εὐριπίδης· πᾶς δὲ &c. Commode item Macrobius: *Qui autem cissybium ex ederâ factum poculum* οἱονεὶ κίσσινον *dici arbitrantur, Euripidis auctoritate niti videntur.*

a In EURIPIDIS *versu* 2. post σκύφος non incisa erat oratio in editis. Quo spectabat animadversio CASAUBONI: » Placet distinctio Macrobii librorum & Dalecampii, ut πόνων ἀναψυκτῆρα ad *vinum* referamus, non ad *lac*. Var-

»ro, de vino: *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* »Male apud Euſtathium πίνων, pro πόνων; « — At nihil ſane impedire videtur, quo minus iſtud πόνων ἀναψυκτῆρα, commode in medio poſitum, perinde & ad *lac* & ad *vinum* referatur. Mendoſa ſcriptura πίνων, quam Euſtathius habet, (ad Od. ι'. pag. 359. l. 14.) ex Epitomâ derivata eſt: eodem certe errore tenetur noſter cod. *Ep.* πόνων recte ms. *A.* cum edd. Sic & apud Macrob.

Εὔμολπος δὲ, γένος τι ποτηρίου *&c.* Iſtud τὶ pronomen adiectum dedit cod. *A.* De EVMOLPO vero velim ſcire a doctis, an praeter hunc Athenaei locum & p. 483. a. alibi etiam memoretur eo nomine Grammaticus. Tenent quidem id nomen cum editis ambo mssti codices.

NICANDRI teſtimonium idem apud Macrob. V. 21. legitur; ubi etiam ἱεροποιΐῃ ſcribitur, ut editum apud Noſtrum: neque aliam (puto) ſcripturam debuerat ms. *A.* In ms. *Ep.* omiſſo iſto vocabulo ſcribitur τῷ Διδυμαίῳ κισσοῦ σπονδ. πετ. ubi poteras ſuſpicari conſulto a Breviatore, docto homine, omiſſum etiam nomen Διΐ, cum ſatis quidem notus ſit Mileſius *Apollo* Didymaeus, (de quo vide Freinshem. ad Curt. VII. 5, 28.) *Iovis* vero *Didymaei* vix ullibi occurrat mentio. Sed quoniam Euſtathius, hunc locum citans (ad Od. ι'. pag. 359. l. 12.) adiectum nomen Διὶ habet, intelligo eſſe hoc proprium noſtri codicis errorem: contra, apud Euſtathium illud peccatum eſt, quod Διηδυμαίῳ pro Διδυμαίῳ ſcribitur. *Iovem* tamen & *Apollinem* coniunctim Διδύμων γενάρχας (ſive γεάρχας, ut voluit Berkelius ad Steph. Byzant.) vocavit Callimachus in fragmento quod ſervavit Etymologici Magni auctor, ſub voce Διδυμαῖος. Videndum vero, an uberiora clariorave hanc in partem teſtimonia protulerit *Coelius Rhodiginus*, Antiquar. Lection. lib. IV. cap. 23. quem auctorem laudans DALECAMPIUS, adnotavit ad hunc locum: »Didymaeum oraculum Mileto vicinum, Iovi »& Apollini ſacrum fuit, ὡς διδύμοις θεοῖς, *ut geminis* »*Diis.* « — In fine verborum *Nicandri* recte φαινέεται habent mss. cum edd. pro quo mendoſe φωνέαται editur apud Macrobium. *Homericus* verſus, ad quem provocavit Nicander, exſtat Od. ι'. 346.

Πολύφημος μὲν τῷ κισσυβίῳ. »*Ruſticum & paſtoritium* »*poculum fuiſſe ciſſybium,* ex *Homero* probat: *qui faciat* »*Cyclopem ciſſybio bibere, & Eumaeo alterum tribuat.* De il-

» lo versus est hic, nono Odysseae,

» κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

» De *Eumaeo* ille, ῥαψ. π'. [vs. 52.]

» ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιηδέα οἶνον.

» Athenaei verba ita scribe: Πολύφημος μέντοι κισσυ-» βίῳ ἐχρῆτο· θατέρῳ δὲ Εὔμαιος. « CASAUBONUS. — Commodum foret μέντοι, si darent libri; sed nihil habere videtur scriptura μὲν τῷ, quod suspectam eam nobis reddere debeat. De *Eumaeo* vero, quum dicat Grammaticus, *scypho* illum usum esse, non citandus ille versus erat ex Od. π'. sed iste ex Od. ξ'. 112.

καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ᾧπερ ἔπινε.

ubi vide quae ab interpretibus notara sunt.

c Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει τῶν ὀνομάτων &c. » Placeat ἐν τῇ συγχύσει. Tamen » omnes codices συγχρήσει. At παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλι-» δι ἑστιαθέντος, optime: non, ut emendant, πολίτῃ. » *Polis* & *Poles*, propria virorum nomina Athenis non » rara. « CASAUBONUS. — Nempe, *apud Atheniensem civem*, in versione posuerat Dalec. Nos, pro edito olim Πόλιδι, Πόλλιδι scripsimus auctoritate codicis *A*. (In *Epit.* deest nomen.) Pariter Argivi *Pollidis* nomen geminâ λ literâ scriptum vidimus, l. 31. b. Nec vero sollicitandum vocab. συγχρήσει, idem valens ac χρήσει, quemadmodum verbum συγχρᾶσθαι frequenter pro simplici χρᾶσθαι ponitur; de quo consuli potest Lexicon nostrum Polybianum, & Index Graecit. Epict. Nec tamen idcirco reprehendendus Dalec. sic vertens, *Errasse videtur Callimachus confusis his nominibus.* Nam hoc voluerat Athenaeus, sive ille Grammaticus e quo is haec sumsit, *errasse in usu illorum vocabulorum*, nempe hoc ipso *quod illa confudisset.* In quo tamen falsum esse Athenaeum, sive eum quem is secutus est auctorem, & immerito reprehendisse Callimachum, recte monuit BENTLEY, ad Callimachi Fragment. num. 109. pag. 481. edit. Ernest.

In CALLIMACHI verbis nihil hîc variant libri: & ἀπήνατο, ut hîc scribitur, sic etiam apud Macrobium. — » Re-» cte corrigunt ἀνήνατο. « ait BENTLEY l. c. Quam emendationem probatam video ERNESTIO, ib. p. 481. & VALCKENARIO, in Callimachi Fragmentis, num. XI. Sed, quis ante Bentleium sic correxerit, non reperio: nisi is forte *Dan.* HEINSIUS fuit, de quo Valckenarius l. c. ait:

»Callimachea emendare scripta iam dedit *Dan. Heinsius*, »Lect. Theocr. pag. 296. « — Ac sane verbum ἀπαίνομαι nusquam alibi legere memini, & in Lexicis ne adnotatum quidem reperio. In quo tamen non satis caussae esse videtur, cur negemus potuisse illud eâdem notione atque ἀναίνομαι bene Graece dici. Pro eodem autem verbo ἀπήνατο, vidimus ἀπέστυγε positum apud eumdem Nostrum, X. 442. f. quod cur alteri praeferendum Bentleius censuerit, haud immerito miratus est Valckenarius l. c.

Versu 4. post τὸ τρίτον, puncta nonnulla posuimus; quibus indicaremus, omissa esse ab Athenaeo verba, quae a se ad familiarem illum suum dicta scripserat Callimachus. Dalecampius istud τὸ τρίτον perperam sic acceperat: *tum dixi: Tertia haec pars est.* Epitomator totum hunc locum brevibus his verbis complexus est: Καλλίμαχος δὲ ἄλεισον τὸ αὐτὸ καλέσας καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ τῶν ὀνομάτων θέσιν οὐ διαφυλάττει.

τὸ κισσύβιον τὸ πρῶτον ὑπὸ ποιμένων ἐργασθῆναι. d Ista serie disposita verba dedit ms. *A.* Paulo aliter ms. *Ep.* ὑπὸ ποιμ. τὸ πρῶτον ἐργασθ.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους &c. » Illa,

» οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται,

» male referunt ad Eteoclem & Polynicem: peius emen» dant. Apud poëtam (Od. σ'. 17.) ait Ulysses de se & » Iro: *Hoc limen ambo nos capiet.* « CASAUBONUS.

Cum sic legeretur in editis: καὶ κήθιον τὸ κήτιον τὸ χωροῦν &c. monuit CASAUBONUS: » Scribe, καὶ κήθιον τὸ » χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους. Vult, dici κήθιον » translatâ Ionico more aspiratione, quod ex analogiâ erat » dicendum χήτιον, a χεῖσθαι. Sic κιθὼν Herodotus pro » χιτὼν, & similia. « CASAUBONUS. — Vulgatum τὸ κήτιον tenet ms. *A.* sed ms. *Epit.* κήθιον τὸ χήτιον exhibet, ut voluit Casaub. Ex Epitoma habuit Eustathius: apud quem quidem mendose κείθιον & χείτιον scribitur; caeterum tenenda illius interpretatio, ad Iliad. χ'. pag. 1356. l. 43. Ἡ χειὰ, inquit, ἤγουν ἡ κατάδυσις του ὄφεως, παρὰ τοῦ χεῖσθαι γίνεται, ἤγουν χωρεῖν. ὡς καὶ χείτιον ἐκεῖθεν, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους· ὃ καὶ κείθιον ἰωνικῶς λέγεται, κατὰ τὸ ἐντεῦθεν, ἐνθεῦτεν. οἷς ὅμοιον ἰδιωτικῶς καὶ τὸ φάτνη, πάτνη, ἐναλλαγῇ φωνημάτων. Tamen & κήτιον scriptum reperitur apud Hesychium h. v. & apud Alciphr. lib. I. Epist. 39. De notione vocabuli adnota-

verat DALECAMPIUS: »Vel πύργος; [nempe ut apud Ho»rat. II. Sat. VII. 17.] id est, *fritillus* seu *alveolus*, *in quo* »*ante iactum tali & tesserae iactantur*. « Caeterum vide Hesychii Interpp. ad voc. Κύβεια. Vocabulum χηλὸν Homericum est, ex Iliad. χ'. 93. & 95.

Διονύσιος &c. »Scripsimus cum omnibus membranis, »Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Κύκλου. Vulgo »[ed. Ven. & Bas.] περὶ τοῦ Κύκλωπος: convenientissi»me subiectis verbis; [quae scilicet spectant ad Odyss. ι'. »346.] sed Κύκλου etiam alibi, idque expositum lib. VII. »cap. 3. « CASAUBONUS. — Vide paulo inferius, pag. 481. e. & quae ad lib. VII. commentatus est Casaubonus, Animadv. T. IV. (huius edit.) pag. 23 sq. Caeterum de hoc *Dionysio*, quem *Samium* Noster, alii *Mitylenaeum* perhibent, de eiusque *Cyclo* (mythico atque historico), vide MEURSIUM ad Hellad. 39. aliosque quos nominavit HEYNE ad Apollod. pag. 980 sqq.

AD CAP. LIV.

e Κιβώριον. »Graecis peregrinum poculum: opinor & »nomen, etsi potest videri derivatum unde & κιβωτός. »Sed constat, in Aegypto primum coepta fieri *ciboria*; »ex Aegyptiae fabae ciboriis; deinde ex aliâ materiâ, »figurâ eâdem. Hesychius diserte: Κιβώριον, Αἰγύπτιον »ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου. Ecclesia usu fecit suum hoc nomen. »Sed nugantur interpretes Graeci sacrorum rituum, qui »voce hac significari volunt κιβωτὸν φωτισμοῦ θεοῦ. τὸ »γὰρ κιβ, aiunt, ἐστὶ κιβωτός· τὸ δὲ ὥριον, φωτισμὸς Κυ»ρίου, ἢ φῶς θεοῦ: hoc est hebraeum *ôr Jâh*. Color esset »aliquis, si in eum usum dicerent excogitatum id nomen, »quod scimus esse antiquius nomine Christiano. Syris *Ki*»*bor*, vasculi nomen. « CASAUBONUS. — De *faba Aegyptiaca* & *ciborio* dixerat Athenaeus initio tertii libri; notaveratque ibidem, esse etiam *ciborium* poculi nomen. Illa pars operis si integra superesset, nonnulla fortasse ibi de hoc poculorum genere legeremus, quae hic repetere noluit auctor.

παρὰ πρυτάνιδι δειπνοῦντα. Maiusculâ literâ Πρυτάνιδι scribebatur in ed. Cas. quasi proprium nomen esset: nos minusculam reposuimus. Rhodi fortasse res acta est, cuius urbis *prytanis* abacum habuisset Aegyptiis vasis in-

structum. Mox, προβεβηκότος recte ms. *Ep.* cum edd. Perperam προβεβληκότος ms. *A.* quae duo verba frequenter confunduntur a librariis. *Ibid.* ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων. » Scribo, ὡς ἔξοινος ὤν. « CASAUB. — Adiectivum nomen ἔξοινος saepius utique occurrit, de quo vide not. ad X. 444. d. Verbum ἐξοινεῖν, quod sciam, nusquam alibi. Et adiectivum hoc loco Breviator etiam posuit, ὡς ἔξοινον καὶ μεθύοντα ἐνουρῆσαι. Sed vulgatum tenet vetus codex *A.* nec video cur damnemus verbum ἐξοινεῖν legitime formatum, idem valens ac ἔξοινον εἶναι. Caeterum illud mireris a Casaubono non animadversum, quod turbata prorsus & suspensa oratio est, nisi post πολυτελῶς intercidisse statuas apodosin periodi, a qua initium factum verborum HEGESANDRI: quem *defectum* nos adpositis duobus *asteriscis* indicavimus. At plura etiam, quam in Casauboni editione, desiderabantur in Venetâ & Basileensi: in quibus sic legebatur, παρὰ πρυτάνιδι δειπνοῦντα πεποιῆσθαι (perperam πεποιεῖσθαι ed. Bas.) πολυτελῶς: omissis septem verbis, καὶ ἐπιδεικνυμένου τοῦ πρυτάνιδος κιβώριά τινα δοκοῦντα, quae tacite adiecit Casaubonus ex codicum Italicorum lectionibus, quibus adsentitur atque adeo praeivit noster codex *A.* Totus locus in *Epitomâ* sic conceptus: Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Εὐφορίωνά φησὶ τὸν ποιητὴν δειπνοῦντά που, τοῦ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος, λαβόντα ἕν τῶν κιβωρίων, ὡς ἔξοινον καὶ μεθύοντα ἐνουρῆσαι.

διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι, ὡς τὰ Αἰγύπτια f κιβώρια. *Aegyptia ciboria* hic non dicit vasa potoria sic nominata, sed *calices seminum fabae Aegyptiacae;* de quo monuit SALMASIUS, Exercit. Plin. pag. 680. qui etiam figuram illorum calicum delineatam dedit ibid. pag. 925.

AD CAP. LV.

Κόνδυ. ποτήριον Ἀσιατικόν. » Hoc poculum *Persis* proprium fuit, ut testatur Pollux, & sequentia docent, & » ratio nominis. Nam *condy* est appellatum, quia simile » erat aliquo modo vesti quam *candym* vocabant: quae » etsi diversa fuit a tiara, LXX. tamen interpretes cum » exponunt vocem *gabhia* in historia Iosephi πειράζοντος » suos fratres, verterunt κόνδυ: id fortasse spectantes, » quod *migbaâh* eiusdem originis vox, *tiaram* significat.

f »Fuisse autem poculi huius usum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod *Nicomachus* in libro *De Festis Aegyptiorum* eius meminit. Exstat id vocabulum & in Isaia » apud LXX. ut observavit etiam Hieronymus in Genesim. « Casaubonus. — In ed. 2. & 3. ex eiusdem schedis adiiciuntur haec: » Eustathius Eroticôn lib. IV. *οὐκέτι νέκταρ, ἀλλὰ κόνδυ πικρίας μετακεράσομαι.* Et libro » VII. *καὶ κόνδυ πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσας ὅλας ἐμπέπωκα.* « — Quid *condy* poculum cum *candye* veste Persicâ aut cum *tiarâ* commune habeat, non video: illud video, Geneseos cap. 44. vers. 2 & seqq. ubi in Hebraeo exemplo rarius quoddam vocabulum occurrit, quod Aquila Iudaeus *σκύφον*, Symmachus *φιάλην* interpretatus est, ibi idém vocabulum in vetere Alexandrina versione, quae LXX. Interpretum dici solet, per nomen *κόνδυ* reddi; eodemque nomine *κόνδυ* usum esse veterem Esaiae interpretem, cap. 51. vers. 17. & 22. ubi in Hebraeo exemplo vulgatissimum vocabulum, *calicem* vel *poculum* significans, legitur. Caeterum, quod ait Casaubonus » Pollucem testari, *proprium Persis fuisse poculum condy*: « — lubricum illud testimonium est. Quod si enim curatius Pollucem VI. 69. inspexeris, facile persuasus fueris, ista verba *Περσικὸν δ' ἦν τὸ ἔκπωμα* non ad *κόνδυ* referri, sed ad nomen proxime praecedens *βησιακόν*: quod ipsum ex *βατιάκη* vel *βατιάκιον* corruptum videri supra observavimus, ad XI. 784. b. *Τὸ κόνδυ* quidem perspicue Pollux *Καππαδοκικὸν* vocat. Hesychius, magis generali nomine, *ποτήριον βαρβαρικόν*: ubi consule Interpretes.

Μένανδρος, Κόλακι. » Locus *Menandri* extat & libro » X. « Casaub. — Vide X. 434. c. ibique notata. Ridiculus vero in hoc tractando loco error excidit docto alioquin Epitomae auctori; ut *puellae* nomen, *Στρουθίον*, pro *poculi* nomine acciperet. Totum hod caput, de *Condye* & de *Cononio poculo* his verbis ille complexus est: *Κόνδυ: ποτήριον ἀσιατικόν. Στρουθίον: περσικὸν ποτήριον. Λέγονται δέ τινες καὶ κύλικες κονώνιοι.*

Ad *Hipparchi* fragmentum nihil notavit Casaubonus. Facile tamen adparebat, & mendosam esse scripturam,

Προσέχεις τι τούτῳ τῷ στρατιώτῃ; τοῦ δὲ δὴ
ἀργύριον οὗτος οὐδαμόθεν. &c.

& parum probabilem Dalecampii coniecturam, ita interpretantis,

A. Huic militi cur istius praebes
argentum, heus tu? B. Neutiquam. &c.

Quasi Graeca sic scripta oportuisset:

Τί παρέχεις τούτῳ τῷ στρατιώτῃ τοῦδε δὴ
ἀργύριον, οὗτος; Οὐδαμῶς.

At, quam facile erat videre ulcus, tam difficile medicinam ei certam reperire, etiam cognitâ veteris codicis scripturâ: quae (si recte accepi) in fine *primi versus* sic habet, τοῦ δὲ δείου, caeterum vero nil mutat. Multum equidem haesitans, vix quid cum aliqua veri specie sequerer invenire potui. Fuit cum suspicarer, *vers.* 1. fortasse τοῦ δηΐου legendum (voce δισυλλάβως pronunciandâ, δήου) subintelligendo ἀργυρίου, & deinde *vers.* 4. πέρσας ἔχει, ut πέρσας pro participio verbi πέρθω acciperetur, hoc sensu: *Tu rationem aliquam huius militis habes, & pecuniam ex eo emuncturum te speras? Hostilis argenti nihil quidquam ulla ex parte retulit: nihil habet nisi tapetium alicubi raptum* &c. Nunc *vs.* 1. οὐ δ' ἔχει scripsi, & *vs.* 4. Πέρσας ἔχει: non quod in his adquiescerem, sed quod melius nihil occurrisset, nec tamen ferri ullo modo vel edita scriptura, vel ea quam vetus codex offerebat, posset.

Vers. 5. perperam μαστίγια antepenacute scribebatur a in ed. Bas. & Cas. Recte μαστιγία ed. Ven. cum Msto. ADAMUS quo pacto corrigenda Graeca statuerit nescio: sed illo praeeunte totam eclogam in eamdem fere nobiscum sententiam, aliter vero distributis colloquentium vicibus, Gallice conversam VILLEBRUNIUS dedit, his verbis: » A. *Tu fais attention à ce soldat! mais pourquoi? car » de l'argent je suis sûr qu'il n'en a pas.* B. *Eh bien il a » un petit tapis charmant, de diverses couleurs, où l'on voit des » figures de Perses & de griphons terribles, tels que ceux de » la Perse.* A. *Peste soit de toi! coquin que tu es!* B. *Mais » il a aussi un condy, un refrigérant, une gondole.* «

Νικόμαχος δ' ἐν πρώτῳ περὶ Ἑορτῶν Αἰγυπτίων φησί· Τὸ δὲ κόνδυ ἐστι μὲν Περσικὸν, τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν Ἕρμιππος ἀστρολογικὸς ὡς ὁ κόσμος ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα &c. » Verba NICOMACHI male accepta ab im» peritis: & deesse aliquid videtur. Concinnare potes hoc » modo: τὸ δὲ κόνδυ ἐστι μὲν Περσικὸν τὴν ἀρχήν· εἶδος » δ' ἔχει, ὥς φησιν Ἕρμιππος ἀστρ. « CASAUBONUS. — Nempe similiter interpretatus erat DALECAMPIUS: *Nicomachus - - - inquit, Condy Persicam vocem esse. Forma*

eius fuit, ut ait Hermippus astrologus, qualis mundi &c. Quae Graece sic reddidit PURSANUS: τὸ δὲ κόνδυ ἔστι μὲν Περσικόν· τὴν δὲ μορφὴν εἶχεν, ὥς φησιν Ἕρμιππος ἀστρολογικὸς, ἣν ὁ κόσμος ἐφ' ου τῶν θ. τ. θ. καὶ ἀφ' ὧ τὰ καρπ. γιν. Altera coniectura, quam sub Graeco contextu indicavi, Gallicorum interpretum est: quorum e versione verba nonnulla subiiciamus: » *Nicomaque écrit,* » – – – *que le condy est un vase de Perse. A son origine il* » *étoit formé comme le globe céleste, d'où, dit Ermippe l'astro-* » *logue, les dieux manifestent leurs merveilles.* « Nobis totus locus merae tenebrae: & feliciorem vatem exspectamus. Interim de *NICOMACHO* illo quaerentes, quis fuerit, quave aetate vixerit, qui *de Festis Aegyptiorum* scripsit, nihil reperimus, nisi quae Vossius DE Hist. Graec. lib. III. p. 383. ex hoc ipso Athenaei loco adnotavit. *HERMIPPUS* autem, qui ἀστρολογικὸς hîc cognominatur, idem videtur fuisse *Smyrnaeus Hermippus, Callimachi discipulus,* cuius alia bene multa scripta frequenter citantur ab Athenaeo. Is *astrologus* hîc dictus fuerit ob editos libros περὶ Μάγων: quorum primum citavit Diogenes Laërtius, in Praef. sect. 9. quibus in libris *de totâ arte Magicâ adcuratissime scripsit,* ut ait Plinius, quem vide lib. XXX. cap. 1. sect. 2.

In *PANCRATIS vers.* 1. nil opus erat ἀργυρέοιο corrigere; in quo Dalecampium temere secutus est Villebrunius. ἀργύφεος non modo *candidum* significat, sed & *splendidum:* quorum utrumque de *argenteo poculo* percommode dici potuit.

b Κονώνιος. » In Excerptis Κώνιος. Posset videri ducta » appellatio a formâ: *Cononius* vero a Conone inventore, » ut thericleum & dinias. Atque hoc verum, ut dicitur » infra in Λυκιοεργεῖς. « CASAUBONUS. — Vide p. 486. c. Noster cod. *Ep.* recte κύλικες κονώνιοι. *Mox,* ubi γράφων οὕτως edebatur, recte γράφει οὕτως dedit ms. *A.* Idem codex vero perperam χρυσοκλύστων, quod nihil significat: pro quo recte χρυσοκλείστων edd.

AD CAP. LVI.

Κότυλος. Τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. » Hesychius, » inter alias interpretationes vocis Κοτυλίσκος: Τινὲς, ait, » τὰ μόνωτα ποτήρια. « CASAUBONUS. — Vocab. Κότυλος non adnotavit doctus ille Lexicographus. Aliam vero vo-

cabuli κοτυλίσκος interpretationem, quae primo loco ab eodem posita est, infra notabimus ad p. 479. c. *Ibid.* ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Mirum ni *verba* etiam *Alcaei* adposuit auctor. Sed omiserat eadem fortasse vetustior Grammaticus, e quo haec depromsit noster.

Διόδωρος δ' ἐν τῷ πρὸς Λυκόφρονα. Confer infra p. 501. d. e. ibique notata. DIODORI testimonium paulo post repetitur hac pag. lit. *e. f.* adiectis nonnullis verbis. *Ibid.* παρὰ Σικυωνίοις καὶ Ταραντίνοις. »*Cotylorum plurimus usus*, addit auctor, παρὰ Σικυωνίοις. Excerpta, παρὰ Σικ. καὶ Ταραντίνοις.« CASAUBONUS. — Eadem verba non modo codex noster *Ep.* dedit, sed & vetus *A.*

φησὶ καὶ Ἀριστοφάνης. Vulgo sic distinguebatur oratio: c καὶ Πλάτων ἐν Διῒ κακουμένῳ τὸν κότυλον φέρει φησί. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Parum refert: sed stilo Grammatici nostri convenientius putavi, priori loco, ubi verba *Platonis* comici adponuntur, omissum subintelligi verbum φησί: expressum autem adiici, ubi ait, *eadem dicere* ARISTOPHANEM. Sic enim accipienda illa verba colligitur ex his quae ex Aristophanis Babyloniis prolata sunt a Polluce, X. 85. τὸν κότυλον τοῦτον φέρε: quae non praeteriit Brunck, in Aristophanis Fragm. pag. 223. num. 11. Et in PLATONIS etiam verbis probabilius est, φέρε, quam φέρει, scriptum oportuisse.

EUBULI trochaicos sic, ut a nobis factum, distribuendos monuit TOUPIUS, Epist. Crit. pag. 90 sq. a quo nil opus erat ut discessionem faceret *Fiorillo*, Observ. in Athen. p. 36. Vocabulum σύνηγόρος vero, quod veluti nomen proprium maiusculâ literâ initiali scripsit Toupius, rectius adpellative accipi putavi. Pro nomine proprio acceperat etiam Daleç. quem secuti sunt Gallici interpretes.

Πολέμων δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ Δίου κῳδίου. DALECAMPIUS, *Polemon libro* DE *Ovis villosa pelle*: idemque, in Indice Authorum, Graecum titulum hunc fecit, περὶ τοῦ ὄϊος κωδίου. Multo vero probabilior videri VOSSII ratio debuit, περὶ τοῦ Διὸς κωδίου scribentis, DE Historic. Graec. lib. I. c. 18. pag. 121. cui praeiverat puto MEURSIUS in Eleus. Sic certe Διὸς κώδιον scribitur apud Hesychium & alios; & praesertim apud Suidam, qui prae caeteris hic consulendus. Sed & in eodem Suida praesidium invenire videtur illa scriptura, περὶ τοῦ Δίου κωδίου, quam apud Nostrum cum editis tenent veteres membr. A.

c. En integrum Suidae locum, qualis vulgo legitur; Διὸς κώδιον· οὗ τὸ ἱερεῖον Διῒ τέθυται. Θύουσί τε (rectius Θύουσι δὲ apud Apostol. Proverb. VII. 10. ubi eadem repetuntur) τῷ Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ· τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἵ τε Σκιῤῥοφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς, ὑποστρωννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ibi istud Δία προσαγορεύοντες interpretantur, *Iovis nomine appellantes*. At quanam sententia hoc dictum accipiemus? An *Iovis vellera* adpellantes? Sic vero Διὸς scriptum oportebat; non Δία, quod apud Suidam habent libri omnes, itemque Apostolius. An vellera illa ipsum *Iovem* nominabant? Quis credat? Superest, ut statuamus, si vera est apud Suidam nominis terminatio α, mutato accentu δῖα scriptum oportuisse, intelligendumque vellera ista δῖα κώδια adpellari solita: cum quo consentit, quod apud Athenaeum titulus libri POLEMONIS perhibetur, περὶ τοῦ Δίου κωδίου. Caeterum eumdem Polemonis librum Hesychius respexerat, cum in fine eorum quae sub voce Διὸς κώδιον scripsit, haec adiecit: ὁ δὲ Πολέμων, τὸ ἐκ τοῦ Διῒ τεθυμένου ἱερείου. καὶ αἱρεῖται ἐκ τῆς Θαλάμης. Dalecampius: *cotylon accipit e cubili suo*. Lepidum vero *cubile* couli! Gallicus interpres, de *cotylo* adsentiens Dalecampio; vertit, *il tire le cotyle de son étui*. At Θαλάμη dicitur *delubrum* vel *sacellum* Matris Deûm, Dioscurorum, denique omnium Deorum. Vide Salmas. Exercit. Plin. pag. 312. Schneiderum ad Nicandr. pag. 79 sq. & Iacobs ad Anthol. T. I. P. II. p. 348. Atticos in illo vocabulo hac notione acuisse ultimam syllabam monuere Grammatici: (vide Ammonium pag. 68. & ibi Valck.) quo ex ipso praecepto intelligitur, eâdem notione alios vulgo etiam penacuta voce usos esse. *Quid sit*, quod *ex sacello capiat* is de quo hic loquebatur Polemo, non adiecit Athenaeus. Mirum cur *cotylum* intellexerint interpretes. Forsan, quoniam sub voce Κότυλος adfertur hoc testimonium. At de *cotylo* hic non cogitasse arbitror Polemonem; cuius testimonium non aliam ob caussam hic adpositum, nisi quia in eo κοτυλίσκοι memorantur; qui sunt *minuti* κότυλοι. Pari de caussâ idem nomen κοτυλίσκος (quum possit etiam videri ductum a primitivo ἡ κοτύλη) rursus capite sequente sub voce Κοτύλη notatur. Equidem hic *sacra vellera* intelligenda coniectaveram.

- καὶ τέμνουσι ἄνω τὸ κέρας περιενηνοχότες. » Legit ἄνω ὅσοι τὸ κερ. περιεν. id est, *& dividit omnibus qui cernum circumgestaverunt.* De hoc satis capite superiore. « Casaubonus. — Probabilis utique emendatio : simul vero ὅσοις scriptum oportebat. Tamen in loco alioqui haud satis perspicuo nihil mutare ausus sum. Potuerat ἄνω fortasse etiam dicere Polemo pro πρόσθεν, *superiori tempore.* De *cerno* conf. pag. 476. e. f. & ibi notata.

ἔνι δὲ ἐν αὐτοῖς ὅρμινοι, μήκωνες λευκοί, πυροὶ &c. d » Vocem ὁρμενός ex libris adiecimus. « Casaub. — Diceres, nihil tale habuisse editiones veteres : at habebant illae (ut sub contextu notavi) ὅμενοι : vitiose utique. At nec ὁρμενος scriptum in ed. Cas. ut in Animadv. sed ὅρμενοι : neutrum vero satis recte. ὅρμενος, sive (ut nonnulli scribunt) ὅρμενος, est *recens enatus caulis brassicae aut alius oleris* ; de quo vide supra, II. 62. f. & ibi notata. Hoc loco agitur de *legumine* quodam, (ut ex Theophrasto, Hesychio, aliisque constat) id est, de quodam genere granorum sive seminum siliquosorum : quod ὅρμινοι recte scribitur in vetere nostro codice; absque spiritu quidem & accentu, quod sciam. Ac sane cum in spiritu, tum in accentu, differunt apud alios auctores libri. Hesychius : Ὁρμῖνον· ὄσπριόν τι. Apud Pollucem quidem, VI. 61. ὅρμενοι vulgo legitur, sed rectius ὅρμινοι ibi habet codex mstus. Apud Theophrastum, Hist. Plant. VIII. 7. τὸ ὅρμινον editur; mendose, pro τὸ ὅρμινον. *Horminum* Plinius vocat. Plura vide apud Bodaeum *a Stapel* ad Theophr. pag. 845. De script. μήκωνες λευκοί, vide ad p. 476. f. Pro πυροί, ms. A. & hic & ibi πυρροὶ habet. Denique, quum οἷον ἔριον vulgo legeretur, recte Casaub. monuit : »Scribe οἱ ὃς ὕεριον : vel οἷον. « — Satis nobis visum erat, si ὄϊος levissima mutatione scriberemus.

AD CAP. LVII.

Κοτύλαις. *Aristophanis* ex *Cocalo* testimonium, velut prosa oratione conceptum, sic scribebatur : Ἄλλαι γὰρ πρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὴν κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις ἐγχεομένας σφέτερον δέμας (οὐδὲν ἀκρατίαν, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. Ibi Casaubonus : » Suspecta, ait, vox μεστήν : & » verius censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἐγχεομένας σφέτερον

νδέμεστ ο, ὐδέν ἐν κόσμῳ: *magnis cotulis vinum infundebant in suum corpus nullo pudore.* « — At dictio οὐδένα κόσμον, quae in librorum scripturâ satis perspicue continetur, subintellectâ κατὰ praepositione, idem valet ac οὐδένα κατὰ κόσμον, ut docuit Toupius, Emend. in Suid. P. III. pag. 371. ed. Lips. provocans ad Herodot. IX. 65. Adiectivum μαστὸν suspectum fuerat Casaubono, cum deesset substantivum quo referretur: at hoc haud dubie in mendoso verbo κεραμευομέναις latebat, quod in κεράμειον mutandum perspecte viderat Lennep ad Coluth. pag. 14. recte simul observans anapaestico metro tetrametro decurrere Comici versus, quorum priorem recte ille constituit; minus felix in duobus sequentibus, quos in hunc modum constituebat:

κοτύλαις μεγάλαις χέον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ, ἔρωτι.
βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.

Equidem in penultimo Toupium probavi:

κοτύλαισιν μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.

Quae sequuntur, verba Scholiastae aut Athenaei esse censuerat idem Toupius: quod Brunckio quidem (in Fragm. Aristoph. pag. 252.) parum probabile visum, qui tamen corrigere ea aut ad metri leges revocare non tentavit. Audaciorem Fiorillum (in Observ. in Athen. pag. 58.) ingenium & fortuna hoc loco (ut mihi videbatur) adiuvit, sic corrigentem,

ἰσχυρῶς ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου.

Cui in hoc uno non adsensus sum, quod vocabulum ἀκράτου interpretationem esse verborum μέλανος οἴνου censuit, adeoque e versu eiiciendum: quod verbum cur locum suum non posset tueri, nullam caussam equidem vidi.

e Σιληνός, καὶ Κλείταρχος, ἔτι τε Ζηνόδοτος. » Manca est » oratio in his. Nam ita interpretandum: *Poculi huius meminerunt Silenus, Clitarchus, & Zenodotus quoque.* « Casaubonus. — Manca utique erat oratio: at Silenus, Clitarchus & Zenodotus sunt Grammatici & Glossographi, quorum non, quemadmodum veterum poëtarum aut Historicorum, testimonium invocare solet Athenaeus, ut qui *usi essent aliquo vocabulo*: sed, *quo pacto interpretati sint vocabula* de quibus agitur, id ex horum scriptis adnotare Deipnosophista noster consuevit. Itaque verum est id,

quod hic adiectum vetus noster codex A. dedit, τὴν κύλικα. Nempe illi Glossographi τὴν κοτύλην interpretati sunt τὴν κύλικα, adpositis duobus quae proxime sequuntur poëtarum testimoniis. Ut senis satyri nomen non Σιληνὸς, sed Σειληνὸς recte scribi in nostro cod. A. solet, sic & hoc loco nomen Grammatici: at alibi, ubi de eodem agitur, editam scripturam Σιληνὸς idem codex tenet; atque etiam XIV. 644. f. ubi Σειληνὸς edebatur, nudam vocalem iota ille servat.

Homericus versus, Πάντη δ' ἀμφὶ &c. extat Iliad. ψ'. 34. De eodem mox iterum quaeritur, p. 479. a. Alter *versus*,

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου·

id est, *Inter os & offam multa intervenire possunt*, (ut interpretatur M. Cato apud A. Gellium XIII. 16.) paroemialis est; de quo consulendus Zenobius, Adagior. Cent. V. 71. aliique Paroemiographi. In eamdem sententiam contulisse iuvabit lepidos Antiphanis versiculos, qui apud Nostrum leguntur, lib. VII. pag. 303 extr. & seq.

» Inepte mox, Σιμάριστος δὲ τὸ λευκὸν ποτήριον οὕτως » καλεῖσθαι. Scribe cum Excerptis & Eustathio [Iliad. χ'. » p. 1389. l. 5.] τὸ λεπτὸν ποτήριον. Quasi dicatur pro» prie κότυλος [immo κοτύλη: nam de hac agitur] *poculum* » *capiens quantum cava manus*. Nam κοτύλη [proprie] *cava* » *manus* est.« CASAUBONUS. — Recte vero λεπτὸν non modo *Epit.* sed & vetus cod. A. dedit. Similiter alter e Scholiastis Homeri Venetis, ad Iliad. ψ'. 34. Ἔστι δὲ (ἡ κοτύλη) καὶ τὸ μικρὸν ποτήριον.

Διόδωρος δὲ, τὸν παρά τισι κότυλον κοτύλην ὠνομακέναι τὸν ποιητὴν· πύρνον καὶ κοτύλην &c. Eumdem DIODORI locum iam paulo ante (hac pag. lit. *b.*) respexerat Deipnosophista. *Homerica* verba, quae respicit Diodorus, habes Od. ρ'. 12. item ο'. 311.

Κράτης ἐν Παιδιαῖς. » Non recte (editur) Κράτης ἐν » Παιδείαις: sed, ut *Dalecampius*, (legendum) ἐν Παι» διαῖς. Pollux enim, veterum *lusiones* explicans, pleras» que earum in hoc CRATETIS dramate commemoratas » scribit: [IX. 114 sq.] Ἡ δὲ κυνητίνδα, [κυνητίνδα] ait, » ἀπὸ τοῦ κυνεῖν, [κυνεῖν,] ὅ ἐστι καταφιλεῖν, ὠνόμασται. » ὑπὲρ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παιδιαῖς. σχεδὸν γὰρ καὶ » περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὕτος ἐν τῷδε τῷ δρά» ματι.« CASAUBONUS. — Cui haud cunctanter obtemperare debuimus, licet editam scripturam tueatur vetus

f cod. *A*. Quod adiicitur, Ἕρμιππος ἐν Θεοῖς, Hermippi testimonium supra adpositum est, hac pag. lit. *c*.

Θουκυδίδης· Ἐδίδοσαν (perperam ἐδίδωσαν ed. Bas. & Cas. 1.) μὲν αὐτῶν - - - καὶ δύο κοτύλας σίτου. »Re»cte istud: non, ut apud Eustathium, [Iliad. χ'. p. 1389. »l. 15.] δύο κοτ. κριθῶν: neque ut apud Pollucem libro se»ptimo, capite ultimo, [sect. 195.] δύο κοτ. οἴνου. Locus »est extremo libro septimo nobilissimae historiae. [Thu»cyd. VII. 87.] Sed ex ipso Polluce error clarus: profert »enim verba Thucydidis, ut *cotylam* probet mensuram es»se & liquidorum & aridorum.« Casaubonus. — σίτου cum editis apud Nostrum tenet uterque codex mstus.

Ἀριστοφάνης, Προαγῶνι· Ὁ δ' ἀλφίτων &c. »Cum dixit »Aristophanes: Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, »Κοτύλης δεούσας εἴκοσ' ἀπολογίζεται: & δεούσας »scribi potest, & δεούσης. *Cum farinae hordeaceae tres »choenices emisset, & deesset* iustae mensurae *cotyla una, vi»ginti obolos* de convento pretio *detraxit*.« Casaubonus. — His adiecit Idem, in *Addendis*: »εἴκοσι scripsimus ex »Italicis membranis. Prius erat οἴκαδε: quod, ut multa »alia, quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus »in Huraldino codice.« — Scripturam δεούσας recte cum editis tenent mssti ambo, & Eustath. Iliad. χ'. pag. 1389. l. 16. Et Eustathius quidem cum Epit. in ipsis illis verbis κοτύλης δεούσας finem facit testimonii. Dein scripturam οἴκαδ' cum ed. Ven. & Bas. & codice Huraldino tenet ms. *A*. nec aliud esse in aliis codicibus puto: sed εἴκοσ' illud, quod pro codicum Italicorum scripturâ accepit Casaubonus, persuasum habeo ex docti alicuius viri coniecturâ fuisse adnotatum. Librorum scripturam tenens *Dalecampius*, verba οἴκαδ' ἀπολογίζεται vertit, *domi rationem subducit*. At οἴκαδε, *domum* significat; non *domi*. Itaque hactenus paulo rectius *Natalis Comes* interpretatus est, *domum petens computat*. Nobis vero ipsa illa, quam dixi coniectura, εἴκοσ', ita probabilis ac paene certa visa est, ut a Casaubono adoptatam non inviti teneremus. Sed quod verbum ἀπολογίζεται Casaubonus interpretatus est *de convento pretio detraxit*, item quod ad vocem εἴκοσι substantivum ὀβόλους subintelligendum censuit; quorum in utroque consentientes Gallicos interpretes ille habet: eorum vero neutrum ferendum nobis visum erat. Ubi de pecunia aut de pretio rerum agitur, novimus quidem vocabulum

δραχμαὶ saepe subintellectum omitti a Graecis: nomen ὀβολοὶ pariter omitti posse, nisi id ipsum paulo ante praecesserit, valde dubito. Porro, enorme pretium videtur, unam farinae hordeaceae cotulam *viginti obolis* aestimare. Denique ἀπολογίζεσθαι nusquam, quod sciam, ea notione, qua Casaubonus hic accepit, occurrit: nil aliud significat, nisi *computare, rationem inire, in rationes referre.* De *convento pretio deducere*, Graece ὑπολογίζεσθαι dicitur; quod ne ipsum quidem verbum tritum admodum, nec vulgo in Lexicis adnotatum est, sed illa ratione usurpatum a Polybio olim observavimus, Historiar. lib. VI. cap. 39, 15. nostrae editionis. Quare verbum ἀπολογιζ. consueta notione accipiens, & εἴκοσι intelligens e proximo εἴκοσι κοτύλας, suspicatus eram loqui Comicum de homine aliquo parum fido, qui quum ab hero missus esset ad emenda cibaria, multo maiorem summam, quam res fuerat, in expensis referre consueverat. Pro *tribus choenicibus minus unâ cotulâ*, id est, pro *undecim cotulis*, quas emerat ille nebulo, *viginti cotulas* (adeoque quinque choenices) imputavit hero. Fieri potest ut fallar: & lubens meliora certioraque, si quis produxerit, accipiam. Caeterum, *priori versui*, vulgo sic concepto,

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας,

non constare metra, recte monuit BRUNCK, in Aristophanis Fragm. pag. 263 sq. quod incommodum facillime levatum iri putavi, si post ἀλφίτων particula γε aut γὰρ insereretur.

In *APOLLODORI* verbis, editam lectionem ἔγκοιλον recte tenet ms. *A.* *Ibid.* ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον αἷμα &c. Sic nunc simplici ρ scriptam vocem habent ambo mssti. Respicitur autem idem *Homericus* versus qui pag. praec. c. adpositus erat, ubi geminabat ρ literam codex *A.* cum editis, deerat autem versus in *Epit.* Apollodori interpretatio illius vocabuli eadem est, quae legitur in brevibus Schol. & apud Hesych. itemque apud Scholiastas Venetos.

καὶ ἐγκοτύλη δέ τις παιδιὰ καλεῖται &c. »Παιδιὰ ἐγκοτύλη, etiam ἐν κοτύλῃ dicta. Vide Eustathium & Pollucem.« CASAUBONUS. — Pollucem vide IX. 122. & ibi interpretes: Eustathium vero non solum loco saepius iam citato, Iliad. χ'. pag. 1389. l. 17 sqq. sed & ad Iliad. ε'. p. 427. l. 20 sqq. quo loco etiam alia ad idem hoc caput spectantia leguntur. Manibus alterius in tergum reiectis pli-

catisque genua imponebat is qui in hoc ludicro gestabatur, suisque manibus caput alterius complectebatur.

Ἡράκλειτος. Nil mutant libri. Perquam probabiliter vero VALCKENARIUS, in Digress. ad Theocr. p. 295. »Legendum (inquit) puto, Ἡρακλέων, ut Ephesius »Glossographus significetur, laudatus ab Athenaeo, III. »111. c. VII. 303. b. & saepius alibi.«

παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου &c. »Quae subiiciuntur tan»quam EPICHARMI, alius sunt poëtae, ut observatur li»bro XIV.« CASAUBONUS. — Vide XIV. 648. d. *Mox*,

b pro καὶ Σώφρων, cum eodem VALCKENARIO καὶ Σώφρονος malebam. Sed & ferendum videbatur vulgatum. Licitum fuit Grammaticis variare formulas, quibus uterentur in citandis auctorum testimoniis. — »Ad ista So»PHRONIS, Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίναν, addit Eusta»thius, [Iliad. χ'. pag. 1389. l. 14.] sed, opinor, de suo: »περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς, μή ποτε ἡμίνα ᾖ τὸ ἥμισυ »τοῦ ἐν, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον πλέον ἤπερ ἐν.« CASAUB. — Eadem alibi haud dubie suo nomine reperit idem Eustathius, ad Od. ξ'. pag. 534. l. 4.

Φερεκράτης ἐν Κοριαννοῖ. PHERECRATIS testimonium uberius adponitur pag. 481. a. b.

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι &c. »Locus ex *Acharnensi»bus*, [vs. 459.] κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμέ»νον, hodie sic habet apud Comicum,

»κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

»Et de postrema voce firmant Excerpta & Eustathius.« CASAUBONUS. — Sic & noster ms. *Ep.* recte: & Suidas, hac ipsa voce. Nec vero minus bene ἀποκεκρουμένον ms. *A.* quem secuti sumus. Inde corruptum erat id quod vulgo edebatur.

Καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς κοτύλας εἴρηκεν. »Habes AESCHYLI illum, quem respicit, locum »[multo auctiorem] apud Strabonem libro decimo. Ibi le»ge.« CASAUBONUS. — Vide Strab. lib. X. pag. 470 extr. ed. Cas. Et confer Iacobs, Exercit. Critic. T. I. p. 145. & Fiorillo, Observ. in Athen. pag. 39 sq. Ἠδωνοῖς per ω recte ms. *A.* & sic correctum in ed. Cas. 2. & 3. Pro ὀττόβει, quod erat editum, recte ὀτοβεῖ dedere mssti & Eustath. & scripturam per simplicem τ literam poscebat etiam metri anapaestici ratio. Sic & apud Hesych. Ὀτοβεῖ. θορυβεῖ.

Μαρσύας δὲ &c. In nostro ms. *Ep.* post verba Μαρσύας δὲ τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν καλεῖσθαί φησι ἄλεισον subito finitur hoc caput, sequente spatio vacuo, quod quatuor aut quinque verba poterat capere.

Κοτυλίσκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται. »Pro οἷς χέονται leges »apud alios οἷς χρῶνται, ut in Hesychio.« CASAUB. — Hesychius: Κοτυλίσκος, ᾧ χρῶνται οἱ μύσται. Adde Nostrum, pag. 496. a. qui locus cum hoc conferendus. Nec tamen mutare ausus sum vulgatum, quod firmant veteres membr. *A.* Κότυλον & κοτυλίσκον esse Διονυσιακὰ ἐκπώματα adnotavit etiam Pollux VI. 99.

τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους· μηδὲ στέψω κοτυλίσκην. Ista Comici verba, quae sunt posterius hemistichium tetrametri anapaestici, in *Nubibus* quae hodie supersunt nec legere memineram, nec nunc, denuo percurrens fabulam, reperi. Quare, ni fallor, fuerint e *Prioribus Nubibus* ducta, quae ad nos non pervenerunt: quarum tamen in Fragmentis, a Brunckio T. III. pag. 256. adnotatis, hoc frustra quaeras.

AD CAP. LVIII.

Κοτταβίς. -- Καθαγισάντων ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι &c. »Libro quarto capite XIII. postrema verba »testimonii huius emendavimus.« CASAUBONUS. — Vide IV. 149. b. Ibi in *Epitoma* verba ista desiderabantur; hic eadem *Epit.* nonnisi haec pauca habet, καθαγισάντων ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι. Ibi κεραμείῳ recte legebatur in ms. *A.* & in editis: hic in κεραμέᾳ cum editis consentit uterque mstus, ne id quidem male. Ibi, in fine, d εὖ δειπνίαις dabat Mstus cum editis: hic εὐδειπνίας quidem edd. sed εὐδείπνειας (nescio, unâ voce, an duabus) ms. *A.*

Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς, ἐν Ὑπομνήμασιν, ὧν ἡ ἀρχή· Ἐν τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ. Saepius a Nostro citantur HEGESANDRI *Delphi* (sive *Delphici* aut *Delphensis*) *Commentarii.* Quorum *sextus liber* nominatur, IV. 162. a. Alibi (V. 210. b.) citatur Ἡγησ. ὁ Δελφ. ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπομνήματι ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων. Eo libro, qui hoc loco respicitur, de *Rebuspublicis* notabiliora quaedam collegisse auctor videtur. De *Cottabi ludo*, de quo hic agi-

tur, haud multo etiam ante dictum, sub voce Ἀγκύλη, XI. 782. d. e. Confer infra, in Μάνης, pag. 487. c. d. e. & lib. XV. init. pag. 665 sqq.

ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παραφέρειν ἆθλα κοττάβια. „Plato comicus ita vocat illo versu, Παίζων τίθεμαι κοτ-„τάβια τρῶν ἐγώ: de quo ad librum XIV. [immo XV. „666. e.] In Hesychio perperam Κοτταμία. “ CASAUBONUS. — Κοττάβια hodie apud Hesychium editum: ubi tamen Κοτταβεῖα oportuisse videtur. Ac fortasse hîc quoque ita scriptum oportuit, sive κοττάβεια, quemadmodum habet vetus codex lib. XV. pag. 666. e. Hîc quidem nil mutat cod. *A.* in *Epit.* vero desunt ista verba.

e οἴκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς. „οἶκοι κυκλοτερεῖς sunt „*triclinia*, sive *coenationes.* “ CASAUBONUS. — Ad mendosam scripturam ἐξ ἀποθήματος, quae Casauboni occupavit editionem, nihil adnotavit doctus Animadversor. Veram lectionem ἐξ ἀποστήματος tenebant editiones Ven. & Bas. cum msstis. *Ibid.* ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἄριστ. Suo arbitratu Epitomator hîc scripsit, καὶ ἦν σπούδασμα, εἰς τὸν &c. *Ibid.* ὥστε ἔνιοι μεῖζον ἐφρόνουν &c. Simillima iam dixerat auctor, XI. 782. e. Et ex Athenaeo Scholiastes Luciani ad Lexiph. cap. 3. T. V. ed. Bipont. p. 181.

AD CAP. LIX.

f Κρατάνιον. Μή ποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκπωμα οὕτως ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι. „*Cratanium*, pro po-„culo, leges alibi: κράνειον, quod scio, nusquam. An igi-„tur κρούνειον? de qua voce mox. “ CASAUBONUS. — Nobis non liquet. κράνειον cum editis tenet uterque mstus. Πολέμων οὖν, ἢ ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας &c. Eodem modo loquitur Noster, XIII. 606. a. ubi de eodem libro agitur. *Ibid.* ἀποθυστάνιον. In *Epit.* totum deest testimonium. Vocab. ἀποθυστάνιον nonnisi ex hoc uno loco, auctoritate editae vulgo scripturae, in Lexicis adnotatum est. Quum vero vetus codex, reliquorum parens, hîc quidem ἀποθουστάνιον, (quod prorsus nihili esse videtur,) at paulo post (pag. 480. a.) ἀποθυστάνιον exhibeat, auctori restituendum hoc visum erat nobis. Nam & θύστα ex aliqua dialecto Graeca idem ac θυσία valebat, teste Hesychio: & θύστας idem quod ἱερεύς: & θυστάδες sunt Nymphae vel Bacchae. Quare nil impedire videtur, quin

ab his originibus derivatum ignotum illud vasis nescio cuius nomen statuamus.

Σειρὴν ἀ ρ γ υ ρ ᾶ. Quum σειρὴν ἀργυρᾶν esset editum, a verba ista in versione praetermisit Dalecampius: Natalis Comes vero, σειρὴν pro σειρὰν accipiens, & verba haec cum proxime praecedentibus connectens, quasi accusativi a verbo ἔχων regerentur, *catenam argenteam* interpretatus est; quem secuti sunt Gallici interpretes. At ἀ ρ γ υ ρ ᾶ in nominativo casu perspicue dedit vetus cod. A. Quare hoc recipere, & Σειρὴν ἀργυρᾶ, *Siren argentea*, interpretari debuimus. Manifesto vitio dein in ed. Cas. ½ καρχήσια δ᾽ ἰδ legebatur, quod etiam in editionem secundam propagatum, sed correctum in ed. Cas. 3. *Porro*, cum κύτρος ἀργυροῦς in ed. Bas. & Cas. legeretur, monuit Casaub. in Animadversionibus: » Scribe χύτρος ἀργυροῦς, » aut Ionice κύθρος: non κύτρος. « — At recte χ ύ τ ρ ο ς scriptum in ed. Ven. sicut in ms. A. Mendosa tamen scriptura in contextu servata est in ed. Cas. 2. & 3. Denique, ad edita olim verba βατιάνειον ἀργυροῦν notavit idem Casaubonus: » Scribe βατάνιον, non βατιάνειον: *patina* » est, ut alibi diximus. « — Nos vero β α τ ι ά κ ι ο ν edere debuimus auctoritate veteris codicis A. Quo de vocabulo dictum supra, cap. 27. huius edit. lib. XI. p. 784. a.

Κ ρ ο υ ν ε ῖ α. Ἐπιγένης Μνηματίῳ· Κρατῆρες &c. » Vide » supra, in Κάδος. « Casaubonus. — Vide pag. 472. e. f. ibique notata.

Κ υ α θ ί ς. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων, ἐν τῷ ἐπιγραφο- b μένῳ Μίμῳ, Γυναῖκες αἳ τὰν θεὸν φαντὶ ἐ λ ε ξ α ν. » Quem» admodum libro superiore capite xix. [X. 452. f.] su» specta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου πε» ριὴν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi » proprium lemma non est adiectum, sicut fieri amat: ita » etiam haec, eandem ob caussam. *Sophronis Viriles &* » *Muliebres Mimi* ex Athenaeo & Stobaeo noti omnibus. » Ii sunt tituli operum duorum; quorum utroque plures » (ut videtur) Mimi continebantur, partim in viros, par» tim in mulieres scripti. Quare non possumus multum » tribuere coniecturae nostrae, valde alioquin probabili, » τὸ, Γυναῖκες, Mimi epigraphen esse. Scribi autem po» test, αἳ τὰν θεὸν φαντὶ λ έ ξ α ι: & post, τ ρ ι τ ὺ ς ἀλε» ξιφαρμάκων, *tria alexipharmaca*. « Casaubonus. — Dalecampius, verba ista, Γυναῖκες αἳ τὰν &c. pro ipsius

testimonii e Sophronis Mimo citati parte accipiens, sic verterat, *Mulieres autem, ut fama est, Deam placaverant.* Nempe, pro ἔλεξαν (in quo nil mutant libri) ἱλάξαν ex coniecturâ legebat: quem hactenus secuti sunt Gallici interpretes, ut Γυναῖκες quidem pro Mimi titulo acciperent, tum vero primora testimonii verba in hunc sensum interpretarentur: *Les quelles, dit-on, se sont rendu favorable la déesse.* Nobis titulus Mimi, de quo agitur, simul omnibus illis verbis visus erat conceptus, Γυναῖκες αἳ τὰν θεὸν φαντὶ ἔλεξαν: sed pro ἔλεξαν, corrupto haud dubie verbo, ἐνδεῖξαι fortasse scriptum olim fuisse coniectabamus, ut fuerit titulus Mimi, *Mulieres quae dicunt* (vel, *quae profitentur*) *Deam praesentem sese ostendere posse.* De veneficis mulieribus agi, aut quae magicam quamdam artem profitebantur, ex adpositis statim verbis fit probabile; ac fortasse ex hoc ipso Mimo (ut coniectabat FIORILLO, Observ. in Athenaeum pag. 49.) expressum est illud Theocriti Idyllion secundum, Φαρμακεύτρια inscriptum, (aut Φαρμακεύτριαι, ut Athenaeus scribebat, pag. 475. e.) quod e Sophronis Mimis desumtum esse docet vetus Interpres, qui argumentum eius Idyllii conscripsit. τὰν θεὸν intelligebam *Hecaten*, cuius frequens etiam mentio in eodem Theocriti carmine: de qua Graecus interpres ad vers. 12. ait: Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν, καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. De toto hoc capite, nonnisi tria verba habet Epitoma: Κυαθίς· κοτυλίσκος ἀγγεῖον. E vetere codice *A.* nulla ab editis dissensio adnotata: quare nil aliud supererat nisi ut coniecturis ageremus. Vulgatum τρίκτοι teneri utique non poterat. DALECAMPIUS suâ de coniecturâ in versione posuit, *corona defossa est:* pro τρίκτοι scilicet θρίγκος legens, ut quidem PURSANUS latinum vocabulum ex illius mente Graece reddidit. Multo probabilius τριτὺς Casaubonus: id est, *trias.* Cuius emendationem probans FIORILLO l. c. ad Suidam provocavit voce Βουβυτεῖ; quicum conferendus, a quo sua ille desumsit, Scholiastes Aristoph. ad Plut. 820. Sed nihil impedire videbatur, quo minus etiam paulo pressius insisteremus veteris lectionis vestigiis, τρικτὺς scribentes. Nam, pro τριτὺς vel τριττὺς, id est τριὰς, etiam τρικτὺς dixisse Graecos (ex dialecti, puto, idiotismo utique) perspicue Hesychius docet, apud quem habes in iusta elementorum serie Glossas hasce: Τρίκτειρα

ἡ Τριττύα· θυσία Ἐνυαλίῳ: tum Τριττύα, τριάδα: rursusque, Τριττύς· (nam, sic scriptum oportuisse, series literarum probat:) μέρος φυλῆς. b

AD CAP. LX.

Κύλιξ. PHERECRATIS ex *Dulodidascalo* verba sic edita legebantur: νυνὶ δὲ ἀπονίζων τὴν κύλικα, δώσω πιεῖν ἔγχυτα ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν. Magis etiam monstrose ἔχχυτα in ed. Cas. 1. 2. & 3. & ἐπιθεὶς γοννθμόν in ed. Ven. & Bas. Quae sic vertit DALECAMPIUS: *Nunc vero ablue calicem: da quod bibam, pocillator, operculo superiniecto:* nempe pro δώσων πιεῖν, δὸς πιεῖν legens; tum ἔγχυτα accipiens pro vocativo nominis ὁ ἐγχύτης: denique, in fine, ἐπιθεὶς τὸ πῶμα corrigens. Ad quae nihil adnotans Casaubonus, satis habuit tacite in contextu ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν correxisse: recte hoc quidem, & consentientibus msstis plenioris operis. Et de *scypho cum colo suo superimposito* CHISHULLUM ad Inscript. Sigeensem pag. 19 sq. consuli iubet TOUPIUS, Epist. Crit. p. m. 100. Conferendus etiam Noster, lib. X. cap. 16. huius edit. eodemque pertinet quod hoc libro XI. pag. 469. c. simul cum variis potoriis vasis etiam ἠθμὸς ἀργυροῦς (*argenteus colus*) memoratur. PALMERIUS, Exercit. pag. 518. vocem ἔγχυτα tenens, δώσω πιεῖν ἔγχυτα corrigebat, *dabo bibere enchyta* vertens, & *enchyta* intelligens aliquod *potionis* genus. Δώσω etiam corrigebat TOUPIUS: pro ἔγχυτα vero, maiore molitione, ἀλλ' ἔγχεον scribebat, hoc modo:

A. Νυνὶ δ', ἀπονίζων τὴν κύλικα, δώσω πιεῖν.
B. Ἀλλ' ἔγχεον, ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν. —

Cui suffragatus est FIORILLO, pag. 34. At πιεῖν ἔγχει τ' habet vetus cod. *A.* quod ipsum etiam ex Aegiano codice Romano in Athenaei exemplo editionis Bas. quod Casauboni olim fuerat adnotatum vidi. Pro quo malebam quidem πιεῖν τ' ἔγχει: at hoc quum non ferat metrica ratio, ferendam etiam post ἔγχει reiectam eadem notione τε particulam putavi. Porro quum ἀπονίζειν, non ἀπονίζων, in vetere codice *A.* scribatur, haud dubie ex ἀπόνιζε corruptum hoc debuit videri. Quibus ita positis, relinquebatur ut vocem δώσων neque pro participio verbi δίδωμι acciperemus, nec in δώσω mutandum censeremus; sed pro *proprio nomine hominis*, ad quem dirigi-

tur oratio, acciperemus. Deest istud testimonium in *Epit.*

ἀφ' ὧν καλεῖται τό τε κυλικεῖον, ἐν ᾧ τιθ. - - - καὶ τὸ κυλικηγορεῖν. In ed. Ven. & Bas. erat ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, omissis mediis quae deinde ex Italicis codicibus tacite adiecit Casaubonus: eadem autem habent nostrae membr. *A.* De vocab. κυλικεῖον vide V. 199. c. ibique notata, & huius libri XI. caput tertium, pag. 460. d. e. f. De verbo κυλικηγορεῖν conf. XI. 461. e.

c ἐπίσημοι κύλικες αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. *Attica fictilia* laudaverat etiam Noster, I. 28. c. *Ibid.* Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν - - - κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι κέντρον. Continuato veluti soluto sermone ista edita erant. Nos vero, de constituendo *Pindaricorum* versiculorum metro cum nemine quidem contendere praesumentes, in distribuendis versibus Schneideri rationem secuti sumus, quam inierat in Pindari Fragmentis pag. 16. ubi versiculis istis hunc titulum praefixit: Σκολιὸν πρὸς Θρασύβουλον Ξενοκράτους Ἀκραγαντῖνον: quo spectant adnotationes ibidem a viro docto adiectae. Aliam rationem Hermannus iniit, in Collect. Fragm. Pindaric. ed. Heyn. p. 26. ubi (quod ex Fiorilli Observ. in Athen. pag. 72. didici) metra sic ille constituit:

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν,
καὶ Διωνύσοιο καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον.

Διωνύσοιο per ω μέγα etiam Schneiderus scripserat: recte, ut videtur. Alia vero rursus ratio Fiorillo placuit, ad hunc modum:

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν
ὄχημ' ἀοιδᾶν τοῦτο πέμπω
μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμποταίσιν τε γλυκερὸν,
καὶ Διονύσοιο καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον.

Equidem vellem declarassent nobis viri doctissimi, qua notione existimandus sit poëta ἀοιδᾶν ὄχημα (id est proprie, *vehiculum*) dixisse: utrum quasi *vehiculi onus*, id est, *carminum copiam*, *magnum numerum*, *adparatum*? quam fere in sententiam acceperunt Gallici interpretes, sic vertentes: *Je t'envois, pour dessert, cette provision de chansons,*

aimables. An simili quadam ratione, qua Erasistratus medicus apud Plutarchum, Sympos. VII, 1. *liquorem* dixit esse ὄχημα (*vehiculum*) *ciborum*, haec fuerit mens poëtae, *carmina illa debere esse veluti vehiculum secundarum mensarum*, id est, debere esse *comites secundarum mensarum*, quorum ope secundis mensis maiore cum voluptate fruantur convivae? In fine fragmenti: quod SCHNEIDERUS ex Suida (voce Ἀθηναία) coniectaverat, Ἀθηναίαισι scripsisse Pindarum, non (ut editum erat) Ἀθηναιεῦσι: eam coniecturam firmat veteris nostri codicis quamvis mendosa scriptura; nam Ἀθηναίεσσι, quod ille habet, haud dubie ex Ἀθηναίαισι corruptum est.

φοξαὶ γοῦν ἦσαν &c. » *Argis elaborati calyces*, ut obser- d » vat Deipnosophista, *formam habuerunt diversam a caeteris: erant enim in summo & circa labra fastigiati*, cum fere » pocula omnia ab ea parte plus pateant. Hoc ita Athe» naeus: φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὥς Σιμωνίδης φησὶν » ὁ Ἀμόργιος· αὔτη δὲ φοξίχειλος, ἡ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷοί » εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. Integrum SIMONIDIS versum » referunt Grammatici:

» Αὔτη δὲ φοξίχειλος Ἀργείη κύλιξ.

[Sic Etymolog. pag. 798. item Apollonius in Lexic. Homerico, voc. Φοξός: & Scholiast. Venet. ad Iliad. β'. 219.] » *Ambix*, vasis nomen est; quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod sermo vernaculus *alambicem* » vocat. Eius mentio in Graecorum medicorum libris: ut » apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graecâ aliâ dictione, quam istam retinere. » Arabes primi frequentarunt huius vasis usum; a qui» bus nos didicisse testatur nomen hybrida. Eiusdem natu» rae cum alia vocabula quaedam sunt, tum in primis fa» mosissimae artis *Alchymiae* nomen: nam, quod aiunt ita » dictam quasi ἀλὸς χυμείαν, quia finis eius scientiae pro» ximus ultimo sit, sal illud θαυματουργὸν de cunctis re» bus extrahere; ciniflonum recens commentum est, pa» rum salsum, & omnino falsum. « CASAUBONUS. — De vocab. ἄμβιξ iam supra dictum nonnihil, ad IV. 152. c. Caeterum satis etiam in vulgus hodie notus est *al* articulus, nominibus praefigi in Arabum sermone solitus. Pro Αὐτὴ δὲ φοξ. quod hîc cum in editis, tum in utroque msto, (itemque ex Epitoma apud Eustath. ad Iliad. β'. pag. 156 extr.) scribitur, αὔτη vulgo legitur apud Ety-

mologum, & sic quoque apud Homericum Scholiasten. Sed αὐτὴ tenet Apollonius l. c.

AD CAP. LXI.

e ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημέναι. Hoc loco usum esse Toupium supra vidimus, ad XI. 468. c. quo probaret originem nominis τῶν δακτυλωτῶν dictorum *poculorum*. Ibi idem Toupius (Epist. Crit. pag. 86.) καὶ πυθμένα εἰς πλάτος legit, cum καὶ particulam ignorent libri Athenaei.

ἡ πλησίον τῶν κεραμείων πύλη Κεραμικὴ καλεῖται. Simili quadam ratione Syracusis στοὰν σκυτικὴν, a cerdonibus sive coriariis, qui ibi suas vel officinas vel tabernas habebant, dictam observavimus in Lexico Polybiano, p. 558.

Χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν. Versiculi genus, ni fallor, anapaesticum. Si vera est scriptura περὶ, intelligi videtur calix *inter duos paxillos*, qui utrimque eum in medio sustinerent, *suspensus*. In Matronis Parodiis apud Nostrum, IV. 183. a. legitur ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμαται: ubi ἀπὸ πασσαλόφιν corrigendum videtur, *e paxillis suspenderunt*.

f Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι &c. »Scribendum Ἀχαιὸς, non Ἀρχαῖος. Imperiti homines Tragici »huius nomen varie corruperunt in his libris. *Achaei* »versus lego ad hunc modum:

»Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
»κανόν τε (vel καινὸν) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας.«

Casaubonus. — Imperiti illi homines qui *Achaei* Tragici nomen hoc loco corruperant, nulli alii fuere nisi operae typographei Basileensis. Recte Ἀχαιὸς dabat editio Veneta, & uterque codex mstus. *Alcmaeonem Achaei*, satyricum drama fuisse docuit Noster, IV. 173. c. Huius poëtae *versus* in *Epit.* non sunt adpositi: in quorum *priore*, commodum foret μέλανα δεῦρ' οἶνον: sed aegre mihi persuadeo, vocem οἶνον a librariis in μόνον detortam; nihil vero impedire videtur, quo minus ad adiectivum μέλανα substantivum οἶνον subintelligamus. In δεῦρα autem, quod vitiose sic in ms. *A.* scriptum, nihil utique aliud nisi δεῦρο latere potuit, quod recte editum. Initio *versus* 2. κανόν τε sicut in editione prima Animadversionum Casauboni scriptum, sic in ed. Cas. 2. & 3. inepte

repetitum est. Κενόν τι, puto, voluerat Animadversor, aut καινὸν, quod ipse adiecit. Equidem, quum locum suum tueri posse videretur librorum scriptura κοινὸν, nihil in contextu mutandum iudicavi: *crater, in commune* serviebat *omnibus: calix unicuique suus* dabatur. In Athenaei verbis, quae istos versus praecedunt, pro ἀντὶ τοῦ κυλίκας, quod erat in editis, ἀντὶ τοῦ κύλικες dedit vetus codex *A*.

Καὶ Ἀλκαῖος. Diceres, *Alcaeum* pariter atque *Achaeum* κυλιχνίδας dixisse. At in utroque, quod adfertur, testimonio brevius κυλίχνας dicit, (a recto casu, ἡ κυλίχνη,) non κυλιχνίδας, quod est a sing. ἡ κυλιχνίς. Quare hactenus paulo commodius in Epitoma scribitur, Ἀλκαῖος δὲ κυλίχνας: sed utrumque dein testimonium huius poëtae praetermisit Breviator.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν &c. De hisce *Alcaei* versiculis copiose supra dictum est, ad X. 430. d. a
ubi etiam ea adposuimus, quae ad hunc ipsum locum Casaubonus adnotavit. Quibus nihil, quod nunc adiiciamus, habemus, nisi id quod interim demum atque adeo nuperrime, cum hos versus relegeremus, in mentem venit. Scilicet *versus secundus*, quem superiore loco ita ut ibi vulgo legebatur edidimus,

κὰδ δ' ἀνάειρε κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλα,

quum hîc in hunc modum editus esset,

κὰδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλης,

advertebat nos scriptura veteris codicis *A*. qui tenet quidem αἶ τὰ, nec vero ποικίλλης hîc habet, sed ΠΟΙΚΙ'ΛΛΙΣ: quod haud dubie ex ΠΟΙΚΙ'ΛΑΙΣ detortum videbatur, ut ποικίλαις fuerit adiectivum eodem casu (scil. Dorico vel Aeolico accusativo plurali) positum ac μεγάλαις, simul cum hoc ad substantivum κυλίχναις referendum. Cuius observationis consequens erat, ut etiam in vocibus αἶ τὰ aliud adiectivum eodem in casu positum quaereremus. Et mox id ipsum, quod quaerebamus, in vocabulo ἀΐταις, (quod vel *dilecta* (pocula) interpretari possis, vel *socialia*) ratione tam probabili invenisse nobis visi sumus, ut propemodum in ipsum contextum recipere auderemus; ne tamen videremur in inventis nostris nimis iusto placere nobis, satis habuimus in proximo adnotare. Vocabulum ἀΐτης, Dorice ἀΐτας, & τὸν ἐρώμενον significare, & ἑταῖρον, Hesychius, Etymologus,

a aliique Grammatici monuerunt, quos & H. Stephanus in Indice Thesauri, & Albertus ad Hesychium laudarunt. Conf. veterem Theocriti interpretem, in argumento Idyllii duodecimi. Eodem vocabulo, sive ab hoc derivato, Alcman usus est, ἀΐτας vel ἀϊτίας χορδὰς dicens, *amabiles chordas*. — In altero *Alcaei* fragm. pro Τηίων, perperam Τηιῶν scribitur in ed. Cas.

AD CAP. LXII.

Pherecratis, ex *Corianno*, *versus primus*, cum sic editus legeretur,

Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθορὼς ἔρχομαι:

adnotavit Casaubonus: »Mendae manifestus versus: »metrum legem excedit: & mulier est, non vir, quae lo»quitur. Scribe διεφθος. *Redire* ait e *balneo* nimis cali»do, esseque iam *cocta*, imo *tosta*. Quare hoc dicat, se»quentia palam faciunt.« — Felicissima utique certissimaque emendatio: cuius scripturae vestigium etiam hactenus servavit vetus noster codex, quod διεφθορὸς per o breve in fine scriptum habet. Sed simul βαλανείου corrigendum fuisse adparet. *Tres* qui sequuntur *versus* maiorem habent difficultatem: qui in hunc modum editi legebantur:

ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα, δῶσω πιεῖν
γλαῖσχρόν τέ μου τὸ σίαλον, νὴ τὼ θεώ,
εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς.

Ad quos haec monuit Casaubonus: »γλαῖσχρον. Scri»be γλίσχρον: id est, κολλῶδες. [Sic etiam recte Dalec. *viscida saliva est.*] »At νὴ τὼ θεώ, per *geminas Deas*: non, »*per Deos*. Cererem & Proserpinam intelligit, ut alibi di»ctum. Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς. Potes »emendare:

»Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσκην; μηδαμῶς.

»Ancilla loquitur aut famulus, & ait: Quando ita sitis, »*vin' sumam in manus culignam*, ut tibi ministrem? *Mini»me*, ait hera. Κυλίσκαι & κυλίχναι sive κυλιχνίδες (La»tini veteres *culignas* dixerunt) sunt *caliculi*, id est, par»va potoria vasa oris compressioris. Quare etiam pro »cucurbitulis, si forte earum copia non erat, *caliculis* »utebantur, teste Cornelio Celso, libro II. cap. XI.« — Possis in primo ex istis versibus tenere vulgatum δῶσω,

ancillae tribuens ista verba, Δώσω πιεῖν: quod cum Dalecampio TOUPIUS fecit, Epist. Crit. pag. 100. Quod si placet, metri ratio poscit, ut pro φάρυγγα cum eodem Toupio φάρυγα scribas: de qua vocabuli illius forma diximus ad II. 64. f. similiterque τὴν λάρυγα correximus lib. VIII. pag. 341. d. pro τὸν λάρυγγα. Sed videbantur mihi ancillae verba (*vers.* 4.) eum colorem habere, ut illis contineri videretur primum ancillae responsum, adeoque in his continuari sermo personae, quae loqui coeperat. Quare δὸς πιεῖν correxi, monente CORAYO in *Notis msstis.* Haud invitus tamen patiar, si vulgatum ita tenendum statuas, ut interrogative accipiatur:

ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα. B. Δώσω πιεῖν;

Vin' tibi dem quod bibas? Istâ quidem emendatione, γλίσχρον, nihil certius: quamquam mendosum γλαῖσχρον ipse etiam vetus noster codex tenet. Sed claudicabat versus:

γλίσχρον τέ μου (sive τ' ἐμοῦ) τὸ σίαλον, νὴ τὼ θεώ.

Nam vocab. σίαλον (haud secus quam ὁ σίαλος, *porcus*) primam corripere videtur. Quare γε particulam post ἐμοῦ, percommodo loco, inserendam putavi. Sed vexatissimus b versus, qui proxime sequitur: in quo Casauboni emendatio (sicut bene multae eiusdem doctissimi viri) illud perquam incommodum habet, quod, eam si sequaris, nullâ prorsus ratione intelligi possit quid sit unde vulgatae scripturae monstrum enatum sit, quod non editos modo libros, sed & veteres nostras membranas obsedit. Cuius scripturae (κυρίσοι) vestigia aliquatenus servans TOUPIUS, Emend. in Suid. P. II. p. m. 236. sic corrigendum censuit:

B. Κεράσω λαβών σοι τὴν κοτυλίσκην. A. Μηδαμῶς.

Ubi (ut ab hoc ordiar) pro vulgato κυλίσκην recte utique κοτυλίσκην repositum a docto viro videri poterat, nempe ipsius Athenaei nostri auctoritate; qui haud multo ante (sub ipsa voce Κοτύλη, pag. 479. b.) diserte docuerat, τὴν κοτυλίσκην μηδαμῶς dixisse *Pherecratem in Corianno.* Illud unum turbare nos debuit, quod nunc hoc testimonium sub voce Κύλιξ adferat auctor, in quo tamen κύλικος nulla prorsus fiat mentio. Cui difficultati ex eiusdem quidem Toupii mente sic occurri possit, ut dicas, ne vulgatam quidem scripturam κυλίσκην ad vocabulum κύλιξ pertinere, sed manifeste mendosam esse: a κύλιξ enim non

b κυλίσκη formari, quod plane Graecum non sit, sed κυλίχνη. At isti rationi non nimium equidem tribuam: cui non illud utique opponam, quod apud Aristophanem etiam in Acharn. vs. 458. (459. ed. Br.) omnes veteres libri hodie in scripturam κυλίσκιον (diminutivam formam nominis ἡ κυλίσκη) consentiunt: nam docuit nos idem noster Athenaeus loco modo citato, apud Aristophanem in illo versu sua aetate κοτυλίσκιον scriptum fuisse. Verumtamen, fuisse Graecorum in usu etiam nomina κυλίσκη & κυλίσκιον, locuples testis esse Pollux videtur; apud quem illa tribus locis, lib. VI. sect. 95 & 98. rursusque X. 66. consentientibus libris omnibus adnotantur. Superest, ut statuamus, revera etiam Athenaeum hoc loco κυλίσκην scripsisse, sive oblitum eius quod paulo ante scripserat, sive quod duplex iam olim scriptura in Pherecratis fabulâ circumferretur, quarum altera supra a Grammatico nostro memorata sit, altera hic posita, ut exemplum alius diminutivae formae nominis κύλιξ, quae perinde atque ἡ κυλίχνη in usu fuisset. Iam, *initio eiusdem versus* in quo haeremus, si ita olim scriptum fuerat, ut Toupius statuit, Κεράσω λαβών σοι, non magis intelligas, quo pacto ab hac scripturâ, quam ab illa quae a Casaubono proposita est, in istud εἰ λάβω κυρίσοι aberrare potuerit librarius. Quare magis nobis sese adprobavit felicissima emendatio, a FIORILLO proposita, Observ. in Athen. pag. 35. monstrosum κυρίσοι ex κορίσκη natum statuente; quo vocabulo Plato comicus usus est apud Nostrum initio libri XV. p. 665. f. de eodemque conferendus Phrynichus pag. 24. & Thomas Mag. p. 548. Et *Fiorillo* quidem sic scribendum versum censuit:

Λάβ', ὦ κορίσκη, τὴν κοτυλίσκην &c.

Quod sicut ego non damno: sic commodius visum est, Λάβω, κορίσκη, scribi, ita ut *interrogative* accipiatur verbum, idemque valeat ac id quod erat a Casaubono propositum, θέλεις λάβω; vel ζητῶ aut ἐρωτῶ σε, εἰ λάβω: *Sumam-ne? vis sumam? quaero ex te an sumam.* Atque inde fortasse originem cepit εἰ particula, ante λάβω vulgo adposita; scil. ex interpretamento, cum indicare aliquis voluisset, interrogative accipiendum verbum λάβω: quam in sententiam quidem commodius ille facturus erat, si ἦ scripsisset. Totam hanc Pherecratis eclogam omisit Breviator. *Puella*, quae in ea partim loquitur, partim com-

pellatur, ipsa *Corianno* esse videtur, a qua titulum fabulae poëta imposuit. Conf. XIII. 567. c.

αὐτὸς εἴρηκε Φερεκράτης. Utique ὁ αὐτὸς malles: *idem Pherecrates*. Sed sic iam alibi observavimus loquentem deipnosophistam. Vide ad III. 108. a. Animadv. T. II. p. 240.

In eiusdem PHERECRATIS trochaicis, e fabula *Tyrannide*, iusto brevior erat *primus versus*,

Εἶτα κεραμεύσαντα τοῖς ἀνδράσι ποτήρια.

Cui incommodo certa visa nobis medela erat, μὲν particula, inter τοῖς & ἀνδράσι inserenda. Illam particulam servavit etiam Epitomator, reliquum quidem sermonis tenorem mutans. Sic enim ille: Φερεκράτης δὲ παίζων φησὶ, τοῖς μὲν ἀνδράσι κεραμεύεσθαι ποτήρια πλατέα &c. Ad κεραμεύσαντα intelligendum substantivum τὸν κεραμέα, & constructio in hunc modum concipienda: Φασὶ (scil. αἱ γυναῖκες) τὸν κεραμέα, κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ἀνδράσι ποτήρια πλατέα, - - - κεραμεύειν αὐταῖς βαθείας κύλικας. Mendosam scripturam κοὐχὶ δ' ἀροῦντ' (*vers.* 3.) cum c editis tenet ms. *A*. Verba autem ista praetermisit Breviator. Recte vero CASAUBONUS monuit: »Scribe χαροῦντα.« — *Versu* 4. cum legeretur, φασὶ δ' αὐταῖσι βαθείας &c. αὐταῖσιν scribere debuimus metri caussa. Ibi monuerat CASAUBONUS: » *Mulieres sibi fieri praecipiunt ca-* » *lices altos*. Repetendum est verbum κεραμεύειν. *Calices* » autem describit *ventriosos* & doliolo similes, habentes in- » fra labra rotundam figuram vini capacissimam. Hoc si- » gnificant sequente versu (*vs.* 5.) illa verba, μέσας γα- » στρίδας. In Excerptis μεστὰς offendimus: quod non » habet locum. ἀνεκλογίστως πλεῖστον οἶνον ἐκπίνειν, est » *plurimum vini bibere, quod tuis rationibus non inferatur.* « — Etiam noster codex *Epit.* habet λεπτὰς μεστάς: & dein statim ista, ὅπως ἀναλογίστως &c. Recte vero μέσας ms. *A*. cum editis: deinde vero idem codex *A*. nec γαστρίδας scribit, ut scripsit Casaub. in Animadv. nec γάστριδας, ut in contextu editum, quod *gulosos, ventri deditos* significat; nec versui erat aptum: sed γαστροΐδας, (sic) quod idem valet ac γαστροειδεῖς, *ventrosos*, & formatum est tamquam a singulari primae declinationis, ὁ γαστροΐδης, tum producta antepenultima γαστροΐδης, τοῦ γαστροΐδου: sive (quod rectius videtur) γαστροΐδας metri caussa dictum pro γαστροειδας, a sing. ὁ γαστροειδής, quod vocabulum Atticis usitatum Eustathius ait ad Od. λ'. pag.

434. l. 38. significans τὸν ἐξοιδηθέντα sive ἐξωγκωμένον τὴν γαστέρα; cuius formae sunt ἰσχιοίδης, ἀμοιδης, & alia.

d *Postremus versus*, ἡ δὲ κρείττων, ἡ μί' ἐστὶν &c. ex parte quidem supra adpositus est, XI. 460. c.

AD CAP. LXIII.

Κυμβία. Sic rectius quam vulgo apud Etymologum, pag. 545. ubi Κυμβεῖον, εἶδος ποτηρίου, παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη. Cum hoc capite autem conferenda sunt quae habet Macrobius, Saturnal. V. 21. De toto capite Epitoma nonnisi haec pauca habet: Κυμβία. γένος ποτηρίων βαθέων. ὀρθόν. (& inter lineas, ῶν.) πυθμένα μὴ ἔχοντα μηδ' ὦτα. Δίδυμος δὲ ἐπίμηκες στενὸν τῷ σχήματι ὅμοιον πλοίῳ. Ἔστι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη. Σοφοκλῆς· Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Ἔστι δὲ καὶ κύμβα ποτήριον.

Γένος ποτηρίων βαθέων τὰ κυμβία, καὶ ὀρθὸν πυθμένα μὴ ἐχόντων. Corrigendum monuit CORAY in *Notis msstis*, καὶ ὀρθῶν, πυθμένα μὴ ἐχόντων: quod velim scire quo pacto intellexerit Vir doctissimus, cum prorsus pugnare haec videantur, *poculum, quod fundum non habeat*. Verumtamen eodem prorsus modo etiam Eustathius legebat, ad Iliad. υ'. pag. 1281. l. 21. ubi ait: Κύμβη, πλοίου εἶδος· ἧ ὁμώνυμον ποτήριον κύμβα. καὶ κυμβίον δὲ, γένος τι ποτηρίων βαθέων ὀρθῶν πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδ' ὦτα. Similiter codex noster *Epit.* in contextu quidem sic habet: ὀρθόν. πυθμένα μὴ ἔχοντα. super ὀρθὸν autem inter lineas indicata altera scriptura ὀρθῶν. Quo in codice etiamsi scripturam teneas, quae in contextu est, manet tamen eadem quae me turbat difficultas, quia ὀρθὸν a sequentibus verbis interposito puncto seiungitur: sed sequentium verborum structura indicare videtur, ὀρθῶν voluisse auctorem Epitomae. Macrobius de *fundo* nihil meminit: sed & ipse pariter ὀρθῶν legisse videtur ad ποτηρίων relatum, aut ὀρθὸν ad γένος referendum: dicit enim, *cymbia, pocula procera* (id vero est ὀρθὰ) *ac navibus similia*. Sed in hoc ipso rursus offendor equidem: nam si *navibus* sunt *similia*, non tam *procera* dici debent, quam *oblonga*, quemadmodum ex Didymo deinde (lit. *f.*) adfertur. Quare interim, dum meliora fuero edoctus, ὀρθὸν cum editis & ms. *A.* tenens, ad πυθμένα retuli, *non rectum habens fundum* vertens cum Da-

lecampio; intelligensque fundum quodammodo rotundum vel fornicatum, sicuti navis. – Haec, sic a nobis scripta, iam in eo erant ut prelo excuderentur, quum in explicando loco inferiore occupati subito animadvertimus, unice verum esse ὀρθῶν: quod ipsum etiam opportune adhuc nobis licuit in contextu in locum τοῦ ὀρθὸν reponere. Vide Animadv. ad p. 489. a.

Πτολεμαῖος δὲ, ὁ τοῦ Ἀριστονίκου. *Ptolemaeum* Dalecampius *Aristonici filium* intellexerat. Sic & Fabricius, Bibl. Graec. T. VII. pag. 70. At, *patrem Aristonici* fuisse monuit Ionsius, de Scriptor. Hist. Phil. pag. 15.

Φιλήμων, Φάσματι &c. Solutâ oratione adpositra erant Philemonis verba, in hunc modum: Ἐπεὶ δὲ ἡ Ῥόδη κυμβίον ἀκράτου κατασέσεικεν ὑμῖν ἄνω. Eademque prorsus verba apud Macrobium leguntur. Quae postquam infelici conatu *Clericus* iustis adstringere numeris conatus erat, versus sic constituendos, ut nos edidimus, docuit Bentley, Emend. in Menandr. & Philem. pag. 119. ὑμῖν, ut apud Athenaeum editum, sic & apud Macrobium legitur: rectius, quam ὑμᾶς quod est in ms. *A*. Equidem ὑμῶν potius, eo sensu quo hic accipitur verbum κατασείειν, desideraveram. Caeterum κατασείειν τινὰ longe diversâ notione dictum vidimus lib. X. p. 431. c.

Διονύσιος δ' ὁ Σάμιος ἐν ἕκτῳ περὶ τοῦ Κύκλου, &c. Vide pag. 477. d. e. ibique notata. *Ibid.* οὐκ ἔστι δὲ μικρὸν τὸ διδόμενον αὐτῷ κισσύβιον παρ' Ὁμήρῳ &c. Vide Odyss. ι'. 346 sqq. & Nostrum supra, pag. 461. d. Eodem lectorem remittit Casaubonus, haec adnotans: »*Cymbii* magnitudinem demonstrat hoc argumento: quia Ulysses tertio »cymbio (sive quod idem est [ex *Dionysii Samii* mente] »cissybio) Cyclopem deposuit. Huic argumento quid re»sponderi possit, dictum supra initio huius libri.«

Τοῦ κυμβίου μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ἀκολουθεῖν αὐτῷ φάσκων ῥυτὰ καὶ κυμβία. Apud Macrobium Saturn. V. 21. haec leguntur: *Meminit eius* (cymbii) *& Demosthenes in Oratione quae est in Midiam*: Ἐπ' ἀστράβης δ' ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας, χλανίδας δὲ καὶ κυμβία ἔχων, ὧν ἐπελαμβάνοντο οἱ πεντηκοστολόγοι. Quae totidem verbis hodie apud Demosthenem pag. 558. ed. Reisk. leguntur, nisi quod ibi post καὶ κυμβία adiecta sunt verba καὶ κάδους. Quo spectat Casauboni Animadversio haec: »Locus *Demosthenis*, quem ex ea con-

» *tra Midiam* adnotavit hic Macrobius, & ex eo Dalecam-
» pius, [in ora versionis Athenaei] is ipse est dubio pro-
» cul, quem respexit auctor (Athenaeus) haec scribens;
» quamquam hodie in nostris libris (Demosthenicis) vox
» ῥυτὰ non extat eo loco, sed aliquanto post, [pag. 565
» extr.] ubi ait orator: καὶ τρεῖς ἀκολούθους, ἢ τέτταρας
» αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ
» φιάλας ὀνομάζων. Athenaeus vero more suo duos locos
» in unum contraxit. «

f καὶ ἐν τῷ κατὰ Εὐέργου καὶ Μνησιβ. Pro Εὐεργοῦ, quod erat in ms. *A*. penacute Εὐέργου scripsi, ut est in Demosthenicis libris. *Cymbium* ibi memoratur p. 1156 seq.

Anaxandridae versus in hunc modum scripti erant:

Μεγάλ' ἴσως ποτήρια προπινόμενα, καὶ μετ' ἀκράτου,
κυμβί' ἐκάρωσεν ὑμᾶς, ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

In quibus nil mutat ms. *A*. nisi quod κυμβία absque elisione scribat, & ἀνακεχέτικεν pro ἀνακεχαιτ. Apud Macrobium vero eadem leguntur, exceptis tribus postremis verbis: apud eumdem vero in edit. Lugd. 1548. in contextu quidem ἐκάρωσεν legitur; sed in orâ, ἐκάκωσεν; quam lectionem sola habet Gronoviana editio. Ad hunc locum haec adnotavit Casaubonus: » Cum apud *Ana-*
» *xandridem* dixisset aliquis, Κύμβι' ἐκάρωσεν ἡμᾶς: subiicit
» quidam, ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν: non prorsus, ait, ἐκάρωσεν,
» *sed tamen* ἀνακεχαίτικεν. Allegoricus sermo est: de *vino*
» enim loquitur tamquam de *equo*. καροῦν dicitur vinum,
» quod dat in somnum gravem, vel de statu mentis de-
» turbat: equus, quando deiicit in caput sessorem; quod
» maius est, quam cum ἀναχαιτίζει, id est, iubas caput-
» que erigens vectori praebet se immorigerum. In prioris
» versus fine lege καὶ μέστ' ἀκράτου, non μετ' ἀκρά-
» του. « — Sic ille: qui consulto-ne ἐκάρωσεν ἡμᾶς pro ὑμᾶς scripserit, an imprudenti id ei exciderit, nescio: illud video, minime opus esse ut sollicitetur librorum scriptura. Sed μέστ' ἀκράτου, pro μετ' ἀκρ. haud dubie verissime emendatum. Quod vero de significatu verbi καρόω praecepit vir doctus, ubi de equo usurpatur: nusquam, quod sciam, verbum istud eo modo usurpatum reperitur; ac vereor ne ingeniosior, quam verior, sit tota illa interpretatio. Verbum ἀναχαιτίζω quidem, ubi sine regimine ponitur, eâ quam Casaub. dixit notione dicitur: at hoc loco *cum accusativo casu* (ὑμᾶς: sive ἡμᾶς, si postrema

verba alteri personae tribuas) constructum intelligi debet. Atqui ἀναχαιτίζειν τινὰ sonat *inhibere impetum*, *reprimere ferociam* sive equi sive hominis. Et de equo non cogitavit profecto poëta, ista scribens. Caeterum utrum alii personae tribuenda sint postrema verba, an eiusdem personae tota sit oratio, definiri vix posse putem: & parum quidem refert. Versibus autem ita, ut vulgo distributi erant, nulla metricae rationis umbra inerat: quos ea ratione, qua nos edidimus, digerendos esse, recte WAKEFIELD monuit in Silv. Crit. P. II. pag. 81. quo e libro excerptas observationes, ad Athenaeum spectantes, humanitati studioque eiusdem, quem iam saepius honoris & grati animi caussa nominavi, *Boissonadi* debeo.

ALEXIDIS ex *Equitibus* testimonium sic editum erat:

— Τά τε κυμβί' ἦν
πρόσωπ' ἔχοντα χρυσᾶ παρθένον νὴ τὸν Δία. a
ἦν γὰρ ὦ τάλαιν' ἔγωγε κακῶν.

Ubi, quod ad versuum mensuram spectat, adparebat vocem πρόσωπ' *primo versui* adtribui debuisse. Tum, in *tertio*, metrum pessumdabat inserta ὦ particula: quae ne sic quidem recte scripta erat, nam ὢ saltem oportebat. Sed eiicienda prorsus e versu vocula fuit, quae haud dubie e scholio olim irrepserat. Ad reliqua verba quod attinet, παρθένων, pro παρθένον, recte vetus codex mstus dedit: quemadmodum ex coniect. etiam Dalecampius legerat, *cum virginum aureis imaginibus*, vertens. Personarum vices de nostrâ coniecturâ distinximus, praeeunte ex parte Dalecampio. Diceres autem, *aurea illa virginum* πρόσωπα esse potius *navium* insignia, quam figuras quibus ornata fuissent *cymbia pocula*.

AD CAP. LXIV.

Ἐρατοσθένης — — — πῶς κύαθον μὴ κεκτημένος, ἀλλὰ κυμβίον μόνον, φιάλην προσεκέκτητο. Ad vulgatam olim scripturam, quam & veteres membranae tenent, μόνην φιάλην, adnotaverat CASAUBONUS: » Non aliter apud Ma»crobium: tamen scribendum est, ἀλλὰ κυμβίον μόνον, » φιάλην πρ. *Mirari licet, quod qui cyathum nullum haberet* » prae summa egestate aut parcimonia, *sed solum cymbium*, » *idem phialam possideret.* Ex his intelligere est, *cymbium* ali» cubi Graeciae fuisse poculum pauperum, qui neque cya-

»thum, neque aliud vas potorium honestius parare sibi »poterant. Quae sequuntur post verbum παρειληφέναι, »incertum est utrum sint Athenaei, an *Eratosthenis*. »Macrobius quidem ea non descripsit: sed puto tamen esse »Eratosthenis: quod vel illa arguant, καθὰ καὶ νῦν παρ' »ἡμῖν ποιοῦσιν ἐν τοῖς φειδιτίοις. Nam παρ' ἡμῖν interpre»tor *Cyrenae*, quae fuit patria Eratosthenis. Ibi servata »pleraque instituta Lacedaemoniorum: ergo etiam *phidi»tia* more Spartiatarum agitabant. Cyrenenses enim La»cedaemoniorum sanguis fuerunt. [Strab. XVII. 837.] »Vel legendum παρ' ὑμῖν, *Lacedaemone*: scribit enim *ad* b »*Spartanum Hagetorem.*« — In *Eratosthenis* verbis, pro eo quod apud Nostrum legitur, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς, apud Macrobium (in editione quidem Gronoviana) nude ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος scribitur: quod verum iudicavit Valckenarius ad Herodot. V. 88. ex interpretamento adiectam vocem γῆς existimans. Nam »Promontorium Atticum, inquit, ob templum Veneris terramque figulinam »nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς.« — At cum non tam de promontorio hîc agatur, quam de *terrâ figulinâ*, quae inde effodiebatur, non video cur suspecta nobis debeat esse scriptura τῆς Κωλιάδος γῆς, quum praesertim ista materia hîc opponatur argento & lapidi pretioso, ante memorato. *Mox*, verum nobis visum erat ἐπιπληρώσαιεν, quod habebant editi; quemadmodum etiam apud Macrobium legitur, non ἐπί τι πληρώσαιεν, ut in nostris membranis. Quod dein ait, βάπτοντες τῷ κυμβίῳ, illud βάπτοντες valet *haurientes*, ut apud Euripidem, Hecub. 610. (vs. 614. ed. Pors.)

1 De *phiditiis Lacedaemoniorum* dicta sunt multa lib. IV. p. 139 & sq. ubi & de scripturae diversitate nonnihil notavimus, ad pag. 139. e. item ad V. 186. b. Nos hîc in primâ syllabâ tenendam veterum membranarum scripturam putavimus. Caeterum videndus Meursius in Miscell. Lacon. lib. I. cap. 9. & 10.

1 Ὅταν δ' Ἔφιππος ἐν Ἐφήβοις λέγῃ. Temere & perc peram λέγει ed. Cas. a. 3. In *Ephippi*, ex *Ephebis*, *vers.* 1. pro Οὐ κύλικ', recte Οὐ κύλικας dedit ms. *A.* quod metri etiam ratio postulabat. — »*Ephippi versus ambo* (ait »Casaubonus) cum *interrogatione* legendi.« — Quod facile equidem patiar, nec tamen necessarium iudicavi.

d 1 Ἔφιππος, ἐν Ὁμοίοις, ἢ ἐν Ὀβελιαφόροις. »Ὀβελίας ἄρ-

»τος, *panis inter virgatas ferreas tabulas duas coctus*, (vul-
»go *oublies*) sic dictus quod emeretur obolo. Ὀβελιαφό-
»ροι, qui eum panem gestabant in Bacchi pompa.« DALECAMPIUS. — Vide III. 111. b. In *primo* e versibus ex illo dramate citatis,

Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι:

»Intellige *Dionysii* tyranni comoedias: vide libro primo »de Philoxeno. [Animad. ad I. 7. f.] Proximus versus »est corruptus,

»καὶ Δημοφῶντος ἅτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην.

»Nescio an rectum sit, εἰς Κότυν. Depravatus etiam qui »sequitur,

»ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον Σεωρὸς μοι λέγει.

»Fortasse:

»ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγοι.

»*ut mihi coenanti veterum poëtarum versus recitet.* Etiam re»liqua sunt mendosa.« CASAUBONUS. — »Quatuor pri»mi versus (ait *Samuel* PETITUS, Miscell. VII. 5.) indi»cent, quibus is, qui haec loquitur, acroamatibus inter »coenandum delectetur, & quorum poëtarum eclogas si»bi, ut moris erat, coenanti recitari velit. Primum *Dio»nysii* tyranni dramata. Tum (*vers.* 2.) *Demophontis* car»mina, a temulento inter pocula facta.« — Nempe εἰς κοτύλην, *inter pocula* interpretatus erat: & satis bene constare iambico senario rationem putaverat, anapaesticum pedem in fine habenti. Quod sicut imperite ab illo factum, sic haud paulò probabilior CASAUBONI ratio, εἰς Κότυν legendum statuentis: nempe de *Cotye* illo (puto) cogitantis, de quo Suidas: Κότυς, inquit, δαίμων παρὰ Κορινθίοις τιμώμενος, ἔφορος τῶν αἰσχρῶν. Sed illud rectè rursus *Petito* observatum, ἅττ' geminatâ τ literâ, non ἅτ', scriptum oportuisse. Lascivus igitur & obscoenus poëta fuerit *Demophon*: cuius nescio an apud alium auctorem, praeter nostrum, conservata memoria sit. *Demophontem* reperio Sophoclis olim fuisse amasium; (apud Athen. XIII. 582. e.) sed, poësi illum dedisse operam, ibi quidem non legitur. *Tertio versu*, pro Σεωρὸς, quod habent libri, Θεώρου legens PETITUS, opportune observavit, *Theorum*, qui hîc memoratur, cuius ῥήσεις sive eclogas audire cupit is qui loquitur, poëtam illum intelligendum, cuius Aristophanes meminit in Equit. vs. 605. de quo ibidem vetus Interpres Graecus ait: ὡς μοιχὸς κωμῳδεῖται ὁ Θεωρὸς, καὶ

d ἰχθυοφάγος, καὶ πονηρός. Sed scripturam κατὰ τὸ δεῖπνον nullo modo fert metrica lex: & haud dubie κατὰ τὰ δεῖπνα scripserit poëta.

Quartum versum plane desperavi equidem, feliciorem vatem exspectans, quam PETITUS fuisset, sic scribendum hunc versum statuens,

Λητὼ τεκοῦσαν, ἴτην ἑξῆς θηρά.

Sic quidem non semel, sed iterum, scripsit ille; intelligens de Scolio eiusdem argumenti cum eo quod exhibet Athenaeus lib. XV. pag. 694. d. Interpretatur autem in hunc modum: »*& dicat*, vel, *& cantet mihi*, (pro more Scolia »cantandi post coenam) *Latonam peperisse*, *& irruentem postea belluam*, id est, immissam a Iunone & in recens effusum partum irruentem belluam Pythonem, quam sagittis »in ipsa illa infantia Apollo confecerit.« — Gallici interpretes, cum Dalecampio Λητὼ *amicae nomen* statuentes, eumdem versum sic reddiderunt: (*il faudroit*) *que j'allasse baiser la porte de Leto*; *qui est après celle-ci.* Nobis visum erat consultius factum, pro isto versu in latina versione vacuum relinquere spatium; quod quilibet eruditus lector utcumque visum fuerit expleret.

»*Quinto versu* (ait idem PETITUS) dicit is quem loquen»tem *EPHIPPUS* inducit, quonam potissimum poculorum »genere delectetur atque sibi ministrari velit; *cymbiis* sci»licet. Versus ita scribendus est:

»κυμβία τε παρέχοι μ' ἑστιῶν Εὐριπίδης.

»id est, *Convivii magister Euripides cymbiis mihi ministrari fa»ciat*,« —— *Villebrunius*, Dalecampium secutus: *& que je »fournisse des* cymbia *en traitant Euripide.*«

e Quod in SOPHOCLIS versu verbum ναυστολεῖς non modo ad κύμβαις sed & ad ἵπποις infertur: illud dicendi genus Eustathius (ad Iliad. υ'. pag. 1281. l. 16 sqq.) cum isto, πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν, apud Nostrum XI. 784. a. aliisque similibus contulit. Confer Valckenar. ad Herodot. pag. 498. not. 8. & quem is laudat Dorville ad Charit. pag. 395 sqq.

Κύμβα· ποτήριον, Ἀπολλόδωρος, Παφίοις. Diceres *APOLLODORI* comici citari fabulam aliquam, cui titulus fuisset *Paphii.* Sic quidem Dalecampius acceperat, vertens: *Est & cymba poculum apud Apollodorum in Paphiis.* Sed meliora paulo post docet ipse Athenaeus, p. 483. a. ubi (parum utique commodo loco) legitur, quod hic poni debue-

rat: Κύμβη· Φιλήμων - - κύλικος εἶδος. Ἀπολλόδωρος δ' e ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν, Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβα. Ex quo adparet, (si modo utroque loco istum vocabuli usum adnotare voluit Athenaeus) hîc inversa verborum serie sic saltem scribendum fuisse, Κύμβα· ποτήριον Παφίοις, Ἀπολλόδωρος. id est, *Cymba Paphiis dicitur poculum, ut ait Apollodorus*: (conf. Heynii Fragm. Apollod. p. 1167. & 1145.) sive ποτήριον Παφίους, scil. καλεῖν: ut mox p. sq. a. ποτήριον Κυπρίους. Monuerat hîc CASAUBONUS: » Inutiliter haec posita isto loco: vide mox in Κύμβη. Ta» men & in Excerptis hoc ipso loco: Ἔστι δὲ καὶ κύμβα » ποτήρια. « — Postremum vocabulum in nostro cod. *Epit.* compendiose in fine scriptum: sed ποτήριον, puto, non ποτήρια, voluerat debueratque calligraphus.

AD CAP. LXV.

Κύπελλον. Τοῦτο πότερόν ἐστι ταυτὸν τῷ ἀλείσῳ καὶ τῷ δέπαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει. » Locutio digna quae nos » advertat: nam erat dicendum, καὶ ὀνόματι μόνον διαλ» λάσσει. Rem claram non explicabo pluribus. « CASAUBONUS. — Qui continuo subiiciuntur versus, sunt ex Iliad. ι'. 666 sq. Praetermisso priore dubitationis membro Breviator praecise sic scripsit: Κύπελλον: διαλλάσσει ἀλείσου καὶ δέπας (δέπατος debuerat scriba) τῷ κυφὸν εἶναι· ἀπὸ γὰρ κυφότητος &c.

ἀπὸ γὰρ τῆς κυφότητος τὸ κύπελλον. » Hoc verum. » Prius dicebant κύφελλον, ut Lycophron aliquoties. Om» ne *cavum* sic vocabant, *in quo aliquid poterat contineri*. In» de etiam *nubes* κύφελλα dictae, quae ea obtegunt qui» bus insident. Lycophron [Cassandr. vs. 1426.] eleganter » Xerxis militum sagittas, tantâ copiâ in Graecos missas, » ut coelum illis eriperent, κύφελλα ἰῶν appellat. Utraque » significatio, & vocis origo, ab Hebraeo fonte: nam » *Kaphàph* est *curvare*, κάμπτειν & κυφὸν *facere*. Inde *Kaph*, » *vola manus*, qua aliquid potest capi; item *acetabulum*: » ponitur etiam pro *nube*. Inde etiam κύφων, *torquendi in» strumentum*, quod collo applicabant, in paraphrasi Chal» daica appellatur *Kiphatah*. « CASAUBONUS. — Post supra scripta verba, adiecimus ista quatuor, ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφικύπελλον, auctoritate utriusque codicis msti. De ἀμφι-

κυπέλλῳ ex professo in superioribus disputaverat Deipnosophista. Vide caput 24. huius libri, p. 783. b. c.

f. φησὶ γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς χρύσεον ἄμφωτον. » Χρύσεον ἄμ-» φωτον quod legi ait apud poëtam, versum respicit Odyss. » χ'. [vs. 9 sq.]

» Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε,

» χρύσεον ἄμφωτον. « — CASAUBONUS.

In *ANTIMACHI versu priori*, cum pro ἐποιχόμενοι temere ἐπιχόμενοι in ed. Bas. positum esset, propagatum illud vitium est per ed. Cas. 1. 2. & 3.

a *SILENUS* & *NICANDER*, in Glossis suis, ubi de vocab. Κύπελλον agebant, provocarunt ad illud *Homericum*, κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης, ex Odyss. υ'. vs. 253. *EUMOLPUS* qui mox nominatur Grammaticus, indictus aliis, paulo superius ab eodem Nostro citatus est, pag. 477. a.

Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτ. » Refert ex *SIMARI-» STO*, κύπελλον quibusdam dictum esse τὸ δίωτον ποτή-» ριον. Apud Hesychium [voce Κύπελλον] scriptum τὸ ἄω-» τον: nisi est mendum: nam α & δ saepe deprehendimus » invicem corrupta. Ita *Cyprii*. « CASAUBONUS. — Apud Hesychium scripturam ἄωτον defendit VALESIUS, ad ipsum Athenaeum provocans; haud satis video quonam nisus fundamento: nisi fortasse, quia apud Athenaeum continuo subiicitur, τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας, idcirco existimavit, paulo ante non δίωτον, sed ἄωτον apud eumdem Athenaeum scriptum oportuisse. At vel sic ferenda apud Nostrum vulgata scriptura videtur, quam tenet uterque codex mstus, & ex Athenaei Epitomâ Eustathius, ad Odyss. ο'. pag. 567. l. 50. quo loco idem Eustathius & reliqua quae ex hoc capite excerpsit Breviator, & item alia ad vocab. κύπελλον & ἀμφικύπελλον spectantia collegit; quae consuluisse iuvabit. Rursus vero Hesychianae lectioni, ἄωτον, videri possit illud favere, quod de ἀμφικυπέλλῳ supra (cap. 24. pag. 783. b.) legitur, *nonnullos ἀμφικύπελλον statuisse esse τὸ μὴ ἔχον ὦτα*.

Φιλήτας δέ. Iam saepius neglexi observare, pro Φιλήτας fere constanter in vetustis nostris membranis Φιλίτας scribi: nempe ex *itacismi* contagio. *Ibid.* Συρακουσίους κύπελλα καλεῖν &c. » *Syracusani κύπελλα appellasse* dicuntur, » τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμ-» ματα, *reliquias mazae* aut *panis*: quae Evangelistis qua-» tuor κλάσματα nuncupantur. Hac notione κύπελλ...

» ginem habet a κόπτω, ut κλάσμα a κλῶ. In loco τοῦ ο a
» positum est υ, ut in ὄνυμα pro ὄνομα, ἀσσύτερον pro ἀσ-
» σότερον. Posterior aetas aliâ formâ idem nomen forma-
» vit: nam apud Suidam, & in aliquot Glossarii locis, κό-
» πταιον sive κόπτεον legere est, pro *frusto* rei & *fragmento*. «
Casaubonus.

Κύμβη. - - - Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολο-
γιῶν. Potest hoc ferri: sed cum alibi *librum secundum* illius
operis nominatim citet Athenaeus, II. 63. d. alibi *librum
primum*, ut XIV. 663. a. suspicari licet, hic aut ἐν τοῖς
περὶ Ἐτυμ. scripsisse Deipnosophistam, aut intercidisse *no-
tam numeralem*. Pro κύμβα, quod in fine huius capitis
habet ms. *A*. cum editis, rectius videtur esse κύμβαν,
quod est in ms. *Ep*.

AD CAP. LXVI.

Κώθων. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν b
πρώτῳ Κύρου παιδείας. » Putes dicere, Xenophontem sic
» *poculi huius meminisse*, tanquam *Laconici*: quod non ita
» est. Verba eius sunt, de Persarum institutione loquen-
» tis: [Cyropaed. I. 2, 8.] φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν
» ἄρτον, ὄψον δὲ κάρδαμον· πιεῖν δὲ, ἤν τις διψῇ, κώθωνα,
» ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. « Casaubonus. — Nem-
pe satis in vulgus notum, quae de forma & institutis *Per-
sarum* in illis libris Xenophon scripsit, ea ad instar fere in-
stitutorum *Laconicorum* esse efficta. Praeterea levi difficul-
tati, qua videri poterat premi hic Athenaei locus, oc-
curri potuit interpositâ post Λακωνικὸν ποτήριον *paulo maio-
re distinctione*, loco *commatis* quod ibi ponebatur in ed. Bas.
& Cas. pro quo in ed. Ven. nulla plane distinctionis nota
fuerat. Commode vero facturus erat Athenaeus, si, ut
alii Grammatici, statim initio adiecisset, esse ποτήριον Λα-
κωνικὸν κεράμεον μόνωτον, *fictile, unâ ansâ instructum*. Ac
fortasse ista verba interciderunt.

Qui sequitur locus, is ita scriptus distinctusque erat:
Κριτίας δὲ ἐν Λακεδαιμονίων Πολιτείᾳ γράφει οὕτως· Χω-
ρὶς δὲ τούτων τὰ σμικρότατα ἐς τὴν δίαιταν ὑποδήμα-
τα ἄριστα Λακωνικὰ ἱμάτια φορεῖν, ἥδιστα καὶ χρη-
σιμώτατα. κώθων Λακωνικὸν ἔκπωμα, ἐπιτηδειότα-
τον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλιῷ. Ibi Casau-
bonus: » Locus *Critiae*, (inquit) est male acceptus

b »ab exscriptoribus. Initio enim deest aliquid perficiendae »sententiae. Ait autem *Critias*, *Lacedaemonios uti supelle-* »*ctile & instrumentis vitae minimo pretio parabilibus*, *& commo-* »*dissimis*. Profert exempli gratia, *calceos Laconicos*, *vestes*, »*& cothonem*. Non est dubium, hanc esse Critiae mentem: »sed verba praestare sarta tecta non possumus. Vocem »σμικρότατα suspicor cubare in mendo: & pro ὑποδή- »ματα scribendum esse δημιουργήματα. Suadet Plutar- »chus, qui in Lycurgo [T. I. Opp. ed. Francof. p. 45.] »hunc ipsum *Critiae* locum ita expressit: Δι' ὃ καὶ τὰ πρό- »χειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγκαῖα ταῦτα, κλιντῆρες καὶ »δίφροι καὶ τράπεζαι, βέλτιστα παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖ- »το. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμει μάλιστα πρὸς τὰς »στρατείας· ὥς φησι Κριτίας. Eadem [ex Plutarcho] Por- »phyrius lib. IV. [cap. 3.] De Abstinentia ab Animalibus. « — Sic ille. Nobis initio verborum *Critiae* nihil per ex- scriptorum culpam intercidisse visum erat: sed Athenaeus ista, ut saepe ab eo factum observavimus, e media con- nexione superioris orationis decerpsit. Verbis autem ab illo adpositis, commodâ distinctione & unâ levi mutatio- ne (quam praeiverunt nobis veteres membranae, Λα- κωνικὸς scribentes, non Λακωνικὸν) ita succurri posse putavimus, ut utcumque ferenda videri possent. Et scri- ptura quidem Λακωνικὸς eo etiam certior, quod non li- cet suspicari fuisse fortasse a librario adiectivum illud te- mere ad substantivum κώθων relatum: nam in eisdem membr. *A*. pro κώθων prorsus corrupte καθ' ὧν scriptum. De *calceis Lacedaemoniorum* consule Meursium, Miscella- neor. Laconic. lib. I. cap. 18. De *veste* eorumdem, tenui quidem, sed commodâ, quippe non ita prolixâ ut aliorum Graecorum, eumdem vide ibid. I. 15. de *cothone* vero, rursus eumdem, lib. I. cap. 14. De γυλίῳ, *pera* vel *cani- stro militari*, nonnihil a Casaubono paulo superius moni- tum est, ad pag. 473. d. Sed, ad *Critiae* verba quod spe- ctat, erudito Lectori fortasse haud improbabilis videbitur coniectura, quam in scholio sub contextu adposuimus, in hanc sententiam: *Minimi in res ad victum* (vel, *ad vitae usum*) *pertinentes impensi sumtus, optimi. Laconicae vestes, ge- statu gratissimae &c.*

Quae sequuntur, sic vulgo scripta erant: οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. πρῶ- τον μὲν οὖν τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πόμα, εἶτα ἀμ-

βωνας ὁ κώθων ἔχων ὑ π ο λ ε ί π ε ι ν τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὑτῷ. b In quibus nil mutant libri, nisi quod vitiosius etiam οὐδὲ pro οὐ δὲ, & κατάδυλον pro κατάδηλον habet ed. Ven. cum ms. *A.* (In *Epit.* totum deest *Critiae* testimonium.) Ad hunc locum est rursus CASAUBONI Animadversio haec: » Hic quoque deest aliquid. Sententia huiusmodi lectionem » suggerit: οὐ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο τὸ » ποτήριον εἶναι, τόδ' ἐστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ » πίνειν οὐ καθαρόν. *Cum igitur cogantur saepe milites aquam » bibere impuram, prima commoditas quam ex cothonibus ca- » piunt, est* τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα. In pocu- » lis altioribus quam latioribus, ut illi scyphi sunt quibus » pharmacopolae medicamenta aegris propinant, quod in- » tus continetur, minus est conspicuum. Plutarchus ad co- » lorem cothonis refert. Ait enim, τὰ ἀναγκαίως πινόμε- » να τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, ἀπεκρύπτετο » τῇ χρόᾳ. Altera sequitur commoditas poculi huius: εἶ- » τα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑ π ο λ ε ί π ε ι ν τὸ οὐ καθαρὸν » ἐν αὑτῷ. Legendum ὑπολείπειν π ο ι ε ῖ, vel ὑ π ο λ ε ί π ε ι. » Sed videamus quid sint ἄμβωνες in poculis: nam qui *mar- » gines* vertunt, longe errant: sunt enim diversissimae res, » κρηπὶς, & ἄμβων. Neque audiendi viri eruditissimi, qui » apud Plutarchum vertunt *anfractus atque sinus.* Est vero » Graecis ἄμβων, Latinis *umbo, quicquid in plano eminet ac » protuberat, figuram habens rotundam aut κωνοειδῆ.* Origo » vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν sive ἀναβαίνειν. In veteri histo- » ria ecclesiastica suggestus episcopi in templo concionantis » *ambon* Graecis & Latinis multis dicitur. In poculis & ollis » ἄμβωνες sunt, inquit Pollux, [VI. 97.] αἱ ἑκατέρωθεν πλευ- » ραί: id est, *latera & ventres*, quales sunt in ollis & argen- » teis pateris quibus vulgo utimur, forma ollae dimidiatae. » Quorum autem poculorum recta assurgunt latera, ea ἄμ- » βωνας non habent. Atque haec figura vasorum *ambonem* » habentium aptissima est ad detinendam aquae impurae » ὑποστάθμην & sordes: ut recte sensit Critias. Fiunt etiam » phialae vitreae, quarum fundum introrsum adactum & » admodum prominentem, recte *ambonem* appellaveris: est- » que etiam illa forma apposita nimis ad id de quo agitur. » Sed *cothones* ita fingi solitos non puto: nisi quod more » istarum phialarum *collum* habebant, ut sequens Theo- » pompi locus indicat. « Haec CASAUBONUS: qui quae quidem de *ambone cothonis* praecepit, ea fateor me par-

b tim haud satis percepisse, partim parum feliciter huc tracta videri. Quid quod ipsum illud, unde veluti a certo principio profectus est »ἄμβωνα Graecis dici *quidquid in »plano emineat ac protuberet, figuram habens rotundam aut κω»νοειδῆ* prorsus gratuito a viro docto sumtum est, omnique veterum scriptorum aut Grammaticorum auctoritate destitutum. Esto, latinum vocabulum *umbo* a graeco ἄμβων esse ductum; fatendum fuerit, Romanos, *umbonem* vocantes *eminentiam in medio clypeo*, qui Graecis ὄμφαλος dicitur, significationem graeci vocabuli prorsus immutasse: de quo etiam Salmasius monuit, Exercit. Plin. pag. 495. b. D. Graecis enim non *eminentia in medio clypeo* ἄμβων vel ἄμβη (synonymae enim hae voces sunt) dicebatur, sed *extrema clypei ora, quae per totam circumferentiam recurva eminebat.* Novimus porro, ἄμβωνες *montium* nonnumquam dici: at eae non sunt, ut Casaubonus statuit, eminentiae in altum assurgentes figurâ rotundâ aut κωνοειδεῖ: sed sunt *supercilia propendentia*, vel *superciliosae prominentiae*, scilicet cum latus montis, secundum longitudinem introrsum nonnihil excavatum, superne propendet: ὀφρυώδης ἐπανάστασις, ut ait Galenus in Lexico Hippocrateo; sive αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρῦς, ut ex aliis Grammaticis Eustathius retulit, ad Odyss. ι'. pag. 365. l. 49. Iam in *vase*, τὴν ἄμβην aut τὸν ἄμβωνα diserte Etymologus p. 81. docet, τὸ χεῖλος dici τῆς λοπάδος, *labium patinae.* Pariter Thersis Grammaticus, apud Erotianum in Lexico Hippocrateo, Ἄμβωνα, ait, χεῖλος εἶναι σκεύους, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς τῇ ἴτυϊ. Item Aelius Dionysius, apud Eustathium l. c. Ἄμβωνες, ἴτυς πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχὴ, καὶ χείλη δὲ λοπάδων. Cur autem *labia* patinarum aut aliorum vasorum ἄμβωνες fuerint nominata, e supra dictis intelligitur; scilicet, *quatenus labium circumcirca* habent *introrsum reflexum & intus propendens*: quo pertinet quod paulo post (lit. e.) τὸν κώθωνα Theopompus Comicus στρεψαύχενα vocat: itemque, quod παχύστομον Heniochus. Eodem spectat quod Galenus ait, de vocabulis ἄμβη & ἄμβων differens: (cuius verba Brunckius adposuit, in Aristophanis Fragm. p. 222. ex Commentar. in Hippocr. περὶ Ἄρθρων, pag. 584.) Τοιαύτη δέ ἐστιν ἡ ὀφρὺς, οἵη κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἐντὸς ἐστραμμένην (immo ἐστραμμένον) κοιλότητα. Item quod alius Grammaticus apud Eustathium l. c. ait: ἄμβων, ἡ τῆς λο-

πάδος ἐνδοτάτω ὀφρύς. Quae omnia, cum multis aliis ad b dilucidandam significationem vocabulorum ἄμβη & ἄμβων spectantibus, ab H. STEPHANO in Indice Thesauri diligenter collecta & adcurate excussa, si inspicere dignatus esset doctissimi soceri doctissimus gener, haud paulo luculentiora proferre potuisset ad huius loci, in quo versamur, quem obscuravit ille magis quam illustravit, interpretationem. Nam ad Pollucis quidem interpretationem frustra provocavit doctus Animadversor. Quod enim apud illum legitur, τοῦ κώθωνος αἱ ἑκατέρωθεν πλευραὶ ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται: quid quaeso hoc significare potest, αἱ ἑκατέρωθεν πλευραὶ, *utrimque latera?* ubi de *poculo* aut *olla* agitur. Aut quis dubitet, (de quo ipso etiam idem STEPHANUS admonuit, in Ind. Thes. pag. 378. a.) corrupta ista apud Pollucem aut defecta esse, aut certe turbata, minimeque talia ut ex illis illustrari hic locus in quo versamur possit? Apud Plutarchum autem (in Lycurgo, pag. 45. a.) quae huc spectant verba, καὶ τοῦ θολεροῦ προσκόπτοντος ἐντὸς καὶ προϊσχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλησίαζε τῷ στόματι τὸ πινόμενον: ea haud incommode, si quid video, sic vulgo verti solent: *& quia, quod turbidi inerat, impingebat intus ac labris cohibebatur, potus accedebat ori purior.*

Iam in CRITIAE apud Athenaeum nostrum verbis, quae prolixae huic disputationi ansam dederant, supersunt utique nonnulla haud sane expedita. Post ista verba, οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, plura quaedam intercidisse statuebat CASAUBONUS, ex ingenio supplenda: de quo paulo certius iudicare nobis liceret, si ex aliis scriptis aut ex longioribus eclogis de Critiae illius stilo constaret. Nam si concisum quoddam scribendi genus ille secutus est, nihil fortasse intercidit, & ad verba οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, scil. ἔκπωμα, potuerint subintelligi & per ellipsin omitti ista, τοῦτο αἴτιόν ἐστι, *haec caussa est.* Et sic haud dubie accipienda esse ista verba statuerem, si in proxime praecedentibus eodem vocabulo στρατιωτικὸν ἔκπωμα usus esset. Nunc mihi rectius fecisse MEURSIUS visus est, (Miscell. Lacon. I. 14. pag. 67.) στρατιωτικὸν abstractum pro concreto positum (nempe τοὺς στρατιώτας) intelligens; eâque caussâ pro οὗ δὲ, οὗ δὴ scribens: quae tamen si placeat ratio, utique articulum τὸ nomini στρατιωτικὸν praefixum malles. Commodissimum foret, si

τίνος δὲ ἕνεκα dixiſſet, aut ſi οὗ pro τίνος accipi poſſet. Tum, indicata poſt στρατιωτικὸν interrogatione, omnia clara forent. *Cur autem militare poculum? Saepe oportet milites aquam bibere minus puram: atqui* &c. In ſequentibus verbis, recte haud dubie ὑπολείπει pro ὑπολείπειν ſcribi *Caſaubonus* iuſſit; in quo praeeuntem ille H. STEPHANUM habuit, in Ind. Theſ. pag. 378. c. & ſuffragantem *Meurſium* l. c. Sed nec, quae in medio interiecta ſunt verba, τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα, difficultate carent: in quibus τῷ μὴ λίαν legebat Stephanus l. c. Caſaubonus vero & Meurſius nihil mutarunt: nec tanti erat, quia de praecedentium lectione haud ſatis conſtat. Equidem ad iſta, πρῶτον μὲν οὖν τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι, exiſtimaveram ex proxime ſequentibus κατὰ κοινὸν quodammodo intelligi poſſe, πρῶτον μὲν οὖν ὁ κώθων ἔχει τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι &c.

c καὶ Πολέμων δὲ ἐν τῇ * τῶν πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον. Sic reſcripſimus praeeunte vetere cod. *A.* niſi quod *defectus notam* adiecimus: nam manifeſtum videbatur intercidiſſe notam, qua *numerus libri* indicaretur; cum praeſertim conſtanter alibi, ubi idem ſcriptum POLEMONIS citat Noſter, numerus libri (quorum ad *ſex* memorantur ab Athenaeo) adiectus ſit. Fortaſſe ἐν τῇ Ε΄. ſcriptum fuerat olim, id eſt *quinto libro*, ut pag. ſeq. b.

ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ φιδιτίοις, ἐν πιθάκναις. De *phiditiis* vide paulo ante, ad pag. 482. b. πιθάκνη, eſt μικρὸς πίθος, *parvum dolium, doliolum, poculum dolioli formâ.* Poterat id eſſe fictile: ſed quoniam hîc πιθάκναι opponuntur κεραμέοις ἀγγείοις, conſentaneum videtur ut *lignea* intelligamus *doliola,* cum MEURSIO l. c. pag. 66. Caeterum velim ſcire, quaenam ſit »palmaria illa emen»datio« quam *POLEMONIS* iſtis verbis a VALCKENARIO in Epiſt. ad Roeverum pag. XXVI. adlatam ait Iacobs, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. 1. pag. 153. Illum libellum olim manibus me terere & nonnulla ex eo excerpere memini: nunc pridem e manibus procul avolavit, neque quidquam ad hunc locum ſpectans in commentariolis meis reperio. Emendationem inde enatam ait Iacobs, quod apud Heſychium κώθων exponitur per μόνωτον ποτήριον. Heſychii verba (ut quidem vulgo ſcribuntur) haec ſunt: Κώθων. ἄτακτος· μέθυσος. μόνωτον ποτήριον· κεράμειον εἶδος ποτηρίου.

Archilochi disticha Analectis suis inseruit Brunck, d T. I. pag. 41. Quâ occasione, nonnulla ad ea notavit Iacobs, Animadv. Vol. I. P. 1. pag. 152 sq. Quod *vers.* 3. legitur verbum ἄγρει, id apud Homerum nonnisi alio sequente imperativo ponitur, ut valeat *age*: sed hoc loco ipsum hoc verbum, nullo alio sequente, cum accusativo construitur, significatque λάβε, φέρε, (ut interpretatur Hesychius) id est, *sume*, *cape*, & *adfer*. ἀπὸ τρυγὸς, ut monuit Iacobs, idem valet ac id quod Horatius ait, *faece tenus cadi*. Quae mendose scripta erant in membr. *A*. ἀλλά τε *vers.* 1. & νήφειν μὲν *vers.* 4. ea recte emendata sunt in edd. In *Epit.* deest haec Ecloga.

In *Aristophanis versu posteriori*, (qui est num. 600. in ed. Brunck.) particulam καὶ, quam desiderabat metri ratio, ex Aristophaneis libris adiecimus.

Heniochi comici ex *Gorgonibus* citantur verba haec: e

Πιεῖν τις ἐγχείτω, λαβὼν πυριγενῆ κυκλοτερῆ
βραχύωτον παχύστομον κώθωνα, παῖδα φάρυγγος.

Quae ego, praeeunte Meursio in Miscell. Lacon. I. 14. pag. 68. & *Toupio*, Emend. in Suid. P. III. pag. 330. (pag. 19. ed. Lond.) in duos istos versus distribui; qui quidem quibus numeris, quove metri genere decurrant, ignorare me profiteor. Totidem verbis, nullâ literâ mutatâ, eamdem eclogam exhibent ambo mssti, nisi quod in ms. *A*. repetito primo verbo, Πιεῖν, πιεῖν τις &c. scribatur. Quod κώθωνα poëta παχύστομον adpellat, id eo spectare supra notavimus, quod ἄμβωνα habet id poculum, id est, *labium* vel *oram circumcirca introrsum reflexam*. Ad ista verba, παῖδα φάρυγγος, notavit Casaubonus: »Postrema vox est corrupta: aut aliquis mihi exponat »cur poculum dicatur *gutturis filius*. Nam potius τροχοῦ »*filius* dicatur, id est, figulinae rotae.« — Nihilo minus Gallici interpretes cum Dalecampio vulgatam scripturam tenuere, vernaculo sermone *enfant du gosier* reddentes; nempe sic dictum intelligentes, quasi *quod inventum prognatumque sit a studio largiter bibendi*. Meursius l. c. παίγμα φάρυγγος corrigendum censuerat: id est, *lusum* sive *delicias gutturis*. Toupius rursus, vulgatum tenens, παῖδα φάρυγγος, *servum* sive *ministrum gulae* interpretatus est.

Theopompus, *in Foeminis-militantibus*:

Ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος

e πιοίμην, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης;
»Non puto, omnes *cothones* στρεψαύχενας fuisse. Itaque »cum dicitur, ἐγὼ γὰρ κωθ. ἐκ στρεψαυχ. - - - ἀνακε»κλασμένης: *interrogationis notam* censeo adiiciendam. »*Ego-ne ut e cothone curvicervice bibam, cui collum obtor»tum & reflexum?* « CASAUBONUS. — Reliquam vulgatam scripturam totam tenens MEURSIUS, eiectâ γὰρ particulâ, sic constituendos versus censuit:

— ἐγὼ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος
πιοίμαν, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης.

Adiectâ hac versione: *Ego cothone ex incurvi-cervice bibebam, collum reflexum habente.* Et de epitheto quidem στρεψαύχην, id est, *incurvata cervice*, nempe *introrsum reflexa*, supra vidimus, ubi de *ambone* disputavimus, recte ita adpellari *cothonem*. πιοίμαν autem non *bibebam* significat, sed *bibam*, vel *biberem*. Recte vero etiam Casaubonus, interrogative accipienda esse ista verba, praecepisse videtur. Sed in ipso verbo πιοίμαν (quod & eo suspectum esse quodammodo poterat, quod doricam formam habet) versui non constat ratio, ob spondeum in secunda senarii sede. Quare vix dubito, quin πίοιμι scriptum oportuerit. Quod codices nostri habent, alter ποιμαν, alter πιόμαν: eorum utrumque quidem proxime ex πιοίμαν corruptum; sed in vetustiore quodam exemplari, unde uterque derivatus, πίοιμι ἂν scriptum fuisse videtur, ἂν particulâ ex scholio adiectâ. Prior vero versus ad metri rationem fuerit exactus, si Ἔγωγε γὰρ, pro Ἐγὼ γὰρ, scripseris. At, postquam *cothonem* στρεψαύχενα dixit poëta, non modo perquam languide & absurde continuo adiecta forent ad eumdem cothonem relata verba, idem prorsus significantia, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης: verum etiam, grammaticam rationem si spectes, intelliges ne hactenus quidem id fieri potuisse, quoniam constanter ὁ κώθων, in *masculino* genere, non ἡ κώθων, dixerunt Graeci. Quae observatio quoniam Casauboni effugit aciem, admonere virum doctum, si audire voluisset, potuerat idem, cuius incredibilem diligentiam paulo etiam ante laudavimus, *Henr.* STEPHANUS; qui in Indice Thesauri, sub ipso vocabulo Κώθων, *Theopompi* ista verba citans, perspectissime τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένῃ scripserat, tacite si corrigens mendosam quam editi libri habuerunt scripturam. Id ipsum vero ἀνακεκλασμένῃ op-

portune nobis etiam noster codex *Epit.* dedit. Nempe *mulier* est quae loquitur: (quod etiam ex ipsa fabulae inscriptione probabile fiebat:) dicit autem, *nimis sibi retro torquendum collum fore, si ex eo genere poculi bibere oporteret.* Eadem observatio ADAMUM non praeterierat, eruditum sane & solertem virum, qui (*Villebrunio* teste) ex coniecturâ eamdem adhibens emendationem Graeca sic Gallice percommode convertit: *Quoi! moi je boirois avec un cothon à cou courbe, pour me tordre à moi-même le cou?*

ALEXIDIS testimonium, (perquam corrupte vulgo sic scriptum, εἶτ' ἐν τετρακότυλον ὑπεσόβει κώθωνά μοι, πλέον οἶκον κτῆμα) intactum prorsus Casaubonus reliquerat. Quae prodigia eâ ratione, qua a nobis editum, procuranda esse PORSONUS docuit, ad Euripidis Medeam, vs. 48. quem eumdem versum Euripidis in mente habuerat *Alexis*, cum ista scriberet.

ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι &c. Conf. X. 424. d. & VI. 245. f. & 246. a. ibique notata. *Mox dein*, ad mendosam vulgo scripturam, κώθωνες διάμετροι δύο, adnotavit CASAUBONUS: »Ex libro quarto recte Dalec. διμέτρητοι.« — Nempe, *cothones duarum metretarum duo*, in versione posuerat interpres, ex IV. 199. f. Ac sane ex illo loco hic fuit corrigendus.

AD CAP. LXVII.

τὸ μέντοι κωθωνίζεσθαι διά τινων ἡμερῶν. Dalecampius: *At certis dierum spatiis liberalior potus, - - & purgat corpus & laxat animum.* Rectius dixisset *certis dierum intervallis:* nam idem valet διά τινων ἡμερῶν ac id quod modo dixerat διὰ χρόνου, *interiecto nonnullo tempore, interdum, subinde.* Absurde & prorsus contra mentem auctoris Gallica versio hîc habet, *une debauche de vin de quelques jours:* recte paulo ante, *de boire de temps en temps un peu plus largement.* *Ibid.* καὶ τοῦ σώματος κάθαρσιν. Κάθαρσιν medici Graeci non modo *purgationem per adhibita medicamenta* dicunt, sed & quamlibet *evacuationem.* Vide Foesii Oecon. Hipp. sub ea voce. Mox γίγνονται scripsi cum ms. *A.* ubi γίνονται edd. cum ms. *Ep.* Quod sequitur ἐπιπόλαιοι δριμύτητες, Dalecampius *superficiaria acrimonia* interpretatus est; rectius quam Gallicus interpres, *des acrimonies re-*

dondantes: nos, *leves quaedam acrimoniae*. Eâ notione vocabulo ἐπιπόλαιος utuntur Medici, ut docuit idem, quem modo laudavi, Foesius in Oeconom. Hippocr. pag. 230. Ubi *redundans* dicere volunt, ἐπιπολαστικὸς dicunt.

b πρὶν ἂν ἐμέσῃς πλέον ἢ ἔλαττον. Latine quidem recte dicimus *plus minus*, nullâ interpositâ coniunctione: in Graeco vero ἢ particulam interſertam dedit uterque noster codex mstus. Iidem continuo deinde, εἶτα ἐὰν μὲν ἐμέσῃς: ubi μὲν particula deerat editis.

ἀναπαύου μικρὸν περιχεάμενος. Ex ms. *Epit.* μικρὸν recepi; pro quo μικρῶς habebant editi, nescio an consentiente msto *A*. Ad hunc locum CASAUBONI est Animadversio: » Verbum balneorum est περιχεῖσθαι: quod non » observant qui vertunt [ut fecit Dalec.] *stragulis circum-* » *tectus*. Atqui περιχεῖσθαι dicitur, qui affusâ aquâ aut » oleo perfunditur, ut loquitur Suetonius libro secundo. » Libro I. [nescio an Galeni, cuius liber Vtus mox ci- » tatur] Αἱ γὰρ ἐμβάσεις περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς » πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν. » Galenus Methodi libro quinto, ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ τὸ » ἔλαιον ἔστω χλιαρὸν, ὡς εὐθέως περιχυθῆναι τῷ κάμνοντι. » & passim. Hoc ministerium fuit in balneis eorum, qui » λουτροχόοι & παραχύται dicebantur vel περιχύται, ut » scribitur libro sequente. τῷ μικρῶς sive μετρίως περιχεῖ- » σθαι statim opponit auctor πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι.

c ἐν τῇ δεξιᾷ κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν κρατῶν. Pro μόνον τὸν, quod erat editum, μόνῳ τὸν citatur ex ms. *A*. quod perspicue indicat, μόνωτον scribi debuisse; quemadmodum ex coniect. corrigendum monuerat VALCKENAR in Epit. ad Roever. pag. 26. & in Diatr. Euripid. p. 279. Nam μόνωτον fuisse cothonem, Hesychius & Suidas aliique adnotarunt.

AD CAP. LXVIII.

Λαβρωνία. » Non est rectum singulare Λαβρωνία, » sed plurale. [nempe Λαβρώνια.] Nam λαβρώνιον dicebant, » non Λαβρωνία. Hesychius Λαβρώνιον, εἶδος ποτηρίου πλα- » τέος. Sic accipe etiam in sequente versu, κἀκτυπωμά- » των πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια. Extulerunt & ge- » nere masculino, ὁ λαβρώνιος: ut ex allatis testimoniis ap- » paret. « CASAUBONUS. — Etiam Suidas: Λαβρώνιον,

εἶδος ἐκπωμάτων. καὶ Λαβρώνιος. Sed & nomen singulare e primae declinationis (penacute) efferunt cum editis ambo nostri mssti, & ex Epitoma Eustathius ad Iliad. π'. pag. 1085. l. 52. In nostro quidem cod. Epit. perperam Λαυρωνία scribitur, cum in contextu, tum in ora. Possis vero etiam suspicari, extremam α literam (ut passim alibi vidimus) e terminatione ος ortum duxisse, & Λαβρώνιος hîc scriptum reliquisse Athenaeum.

Ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος &c. Si *Persicum* id poculum fuit, quî fit ut nomen *Graecam* habeat originem? — Nempe, ut sibi constarent in his quae traderent, id non magnopere ad suam curam pertinere existimarunt Graeci Grammatici.

Μένανδρος, Ἁλιεῖ. »Ἁλιεῖ, vel Ἁλιεῦσι. Nam *Menandri* Ἁλιεῖς citat Pollux, lib. X. cap. xxxi. [sect. 52. & » 145.] Sed numero singulari idem fabulam hanc inscribit » cap. xxx. libri eiusdem. [sect. 132.] Totus locus inde al- » latus disruptus est, nec sanari facilis.« Casaubonus. — Vexatissima sane tota *Menandri* ecloga, cum quoad verba, tum quod ad sententiam, nec minus quod ad metrum spectat: & parum vel nihil promovebant veteres membr. *A.* cum editis fere consentientes: in *Epit.* autem tota ecloga cum sequentibus omnibus testimoniis deest. De metri quidem ratione facile observatu erat id, quod *Clericum* docuit Bentleius, versus esse aut debere esse trochaicos tetrametros. *Versus* ipsos, quum nihil certi quod sequerer haberem, tales dedi, quales editi erant, excepto *primo*, qui ita legebatur in editis:

Εὐπορουμένου δὲ μετρίως ἐκ κυλίκων χρυσίον.

Eum latine sic reddidit Dalec. *Quibus mediocres sunt facultates, iis aurei calices.* Quem fere secutus Villebrunius, Εὐπορουμένῳ legebat, reliquaque sic vertit quasi legisset εἰσὶ κυλικεῖα χρύσεα. Clericus, in Menandri Fragm. pag. 10. sic legebat:

»Εὐπορουμένου δὲ μετρίως, ἐκ κυλίκων χρυσέων.«

vertebatque: »*Divitis vero mediocriter e calicibus aureis.*« Acutior doctiorque Bentleius, Emend. in Menandr. p. 5. huiusmodi proposuit emendationem:

»Εὐποροῦμεν οὐδὲ μετρίως ἐκ Κιλικίας χρυσίου.

»*Abundamus, & quidem maxime, ex Cilicia auro.*«

Cuius ex tribus emendationibus uni eidemque versui ad-

latis, prima illa, Εὐποροῦμεν οὐδὲ, ut simplicissima, sic & verissima nobis visa erat. χρυσίου etiam adoptavi, genitivum casum a verbo εὐποροῦμεν pendentem. De Κιλικίας dubitavi, cum praesertim longius ab ea scriptura recederent membranae nostrae, κυλίνδων exhibentes: quod, quamquam quid esset nescirem, tamen interim dum certius quid reperiretur recipiendum putavi. Diceres nomen proprium regionis aut populi esse, si modo tale aliquod umquam fando auditum fuisset. Sed, cum praesertim meminissem in eodem nostro codice subinde inter se permutatas esse Δ & Κ literas, suspicatus sum, transpositis duabus literis, ΚΥΛΙΧΝΩΝ scriptum olim fuisse, quod in κυλίνδων imperite fuisset detortum. Quod si mihi satis constaret, verbum εὐπορεῖν cum ἐκ praepositione construi posse, haud cunctanter sic editurus eram:

Εὐποροῦμεν οὐδὲ μετρίως ἐκ κυλίχνων χρυσίων.

Commodissimam, nescio quam, loco huic ab *Adr.* HERINGA adlatam esse medicinam, adnotatum alicubi reperi: quae qualis sit dolui nec ibi commemoratum esse, nec aliunde mihi innotuisse, nec vero nunc in potestate mea esse librum quem olim quidem aliquando per breve temporis spatium tractare mihi licuerat. Illud commemoratum video, perquam probabiliter coniectasse solertem illum Criticum, loquentem hic induci *Piscatorem, sodalibus exponentem pretiosas res quas vel e mari piscatus esset vel ex naufragio in littore eiectas reperisset.*

d *Vers.* 2. πορφυραὶ acute in omnibus editionibus scriptum erat, ubi πορφυραῖ ultimâ circumflexâ habet ms. *A.* Dein τορεύματ' idem codex, non ut editi τορεύματα. Quo loco rectissime quidem a BENTLEIO observatum est, cum bis intra pauca verba inculcetur idem vocabulum, alterutrum sine dubio mendosum esse. Sed utrum, & qua potissimum ratione corrigendum, quis certa ratione definire praesumat? Porro *tertium versum* iusto breviorem esse monens idem BENTLEIUS, duos versus ex coniecturâ sic constituit:

Περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκεῖναι, πορφυρᾶ τε στρώματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδιά τε καὶ τορεύματα.

Haud invitus vero equidem cum PAUWIO (in Emend. in Menandr. p. 7.) ea quae *versu* 2. continentur, δεικτικῶς ac veluti per exclamationem dicta intelligam: quasi dicat,

Hae vero Persicae stolae &c.! *quid de his sentitis?* Tum loquitur de aliis rebus, quae *sunt in arca inclusae*.

Vers. 4. τραγέλαφοι sunt pocula sic nominata: de quibus infra, pag. 500. e. ubi idem etiam *Menandri* versus repetitur: nec vero ibi in fine λαβρωνία scribitur, ut hic habet Mstus cum editis; nec λαβρώνια, ut Casaubonus voluit: sed λαβρώνιοι, quemadmodum in proximo eiusdem Comici testimonio.

ἐν δὲ Φιλαδέλφοις. »*Philadelphos* MENANDRI Pollux »libro X. nominat, [sect. 94.] ubi locus indicatur hic de»scriptus: τὴν μυιοσόβην ἐν τοῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφοις »ἐστὶν εὑρεῖν. Sed *Philadelphas* idem, libro eodem cap. »XXXI. [sect. 143.]« CASAUBONUS. — Contrariâ ratione apud Pollucem hodie, priori loco Φιλαδέλφαις, altero Φιλαδέλφοις editur: sed vide utrobique Editorum notas. In *priore versu*, qui sic conceptus,

Ἤδη δ' ἐπίχυσις, διάλιθοι λαβρώνιοι:

dubitari potest, qua notione accipiendum sit vocabulum ἐπίχυσις. DALECAMPIUS vertit, *Iam vinum fundebatur*: in orâ vero notavit: »Est tamen ἐπίχυσις *guttus*, vasis ge»nus, ut supra lib. IV. in vitae Cleomenis historia.« — nempe IV. 142. d. Sic accepere Gallici interpretes: *Déja on avoit apporté le vase à verser le vin.* In eamdem sententiam CLERICUS, vocab. *Epichysis* in latina versione retinens, adnotaverat: »Ἐπίχυσις fuit vas maius e quo vinum in »cyathos fundebatur: nomenque id a Graecis ad Roma»nos transierat. &c.« — Ego vero ad illum *propinandi* morem & *poculis salutandi* referendum hoc vocabulum putavi, de quo more dictum supra, ad IV. 162. c. & VI. 254. a.

In HIPPARCHI ex *Thaide versu* 1. sic vulgo concepto,

Ὁ λαβρώνιος δ' ἐσθ' (ἐστὶν ms. *A.*) οὗτος ὄρνις Ἡράκλεις,

haud sane planum est quid sit quod ὁ λαβρώνιος ὄρνις dicatur. Nec definire ausus Dalecampius est, latine sic reddens, *Avis haec labronius calix est. Labronium* quidem *avem* nemo umquam, quod sciam, vel novit vel nominavit. Commode, si modo vere, Gallici interpretes: *Ce Labronios est venu bien à propos.* Equidem statim sic acceperam: *Boni ominis hic labronius est*: nempe, spem nobis facit largiter nos potaturos. Sed sequentibus verbis magis consentaneum visum est, in hanc sententiam interpretari: *Rara avis, prodigii instar, hic labronius est*: nempe ita eximius

e & pretiosus. *Vers.* 2. Pro ἄγων, quod editum erat, recte ἄγον dedit ms. *A.* ad ποτήριον relatum. *Versus* 3. sic vulgo scribebatur,

ὦ περιβοήτου φιλτάτη λαβρωνίου.

Ubi ὦ, si recte circumflexo accentu notatum est, ad φιλτάτη referendum fuerat, sensusque erat is quem Dalec. his verbis expressit: *O te mihi carissimam nobile propter hoc labronium.* At mihi rectius ὢ *acute* scribi videbatur, ut cum περιβοήτου λαβρωνίου constructum intelligeretur.

Δίφιλος, Πιθραύστῃ. » Non assequor quo spectaret lemma » fabulae *Diphileae.* Videor reperisse alibi scriptum, Τιθραύ» στῃ. Forte Τίθραντι. *Tithras*, nomen vici unius Attici: » inde nomen fabulae, ut *Anagyro* Aristophaneae, ab alio » vico. Ita multae fabulae inscriptae. Vel scribendum Τι» θρασίοις, ut *Acharnenses*, & aliae non paucae. « CASAUBONUS. — In Πιθραύστῃ nil mutant nec impressi libri, nec veteres membranae. Nec vero alibi memoratum huius fabulae titulum reperio: ut nesciam ubi aliam scripturam reperire Casaubonus potuerit. Τιθραύστης, belli dux fuit Artaxerxis. Diodor. Sic. XIV. 8. & Cornel. Nep. IX. 3. & XIV. 3. Perperam Τιθραύτης apud Suidam. Ad DIPHILI *versum primum* iam supra respexerat auctor noster, p. 784. a. *Versu* 2. ἀνδραποδίων correxi, praeeunte DALECAMPIO, pro vulgato ἀνδραπόδιον, quod ferendum non fuit.

Δίδυμος δὲ, ὅμοιον εἶναι, φησὶν, αὐτὸ βομβυλιῷ. Quum in pluribus ac fere omnibus quae praecesserunt testimoniis, ὁ λαβρώνιος in masc. gen. dicatur, exspectasses his αὐτόν: sed in αὐτὸ nil mutant libri.

AD CAP. LXIX.

f Λάκαιναι. » Non praetermittit Hesychius: Λάκαιναι, » κυλίκων τι εἶδος. « CASAUBONUS. — *Ibid.* ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος, — — ὥσπερ αἱ Θηρίκλειαι. An oblitus est Auctor, quod supra docuit, pag. 470. f. *thericleos* calices a *Thericle* Corinthio, figulo, nomen invenisse?

Ἀριστοφάνης, Δαιταλεῦσι. » Locus ARISTOPHANIS plu» ribus libro sequente describitur. « CASAUBONUS. — Vide infra, lib. XII. p. 527. c. & conf. Brunck in Fragm. Aristoph. pag. 238. num. 21. Versus esse iambicos tetrametros monuit PORSON, in Praefat. ad Euripid. Hecub. ed. 2. pag. 41. qui quidem extrema verba μέθυ ἡδέος καὶ

φίλως, corrupta iudicavit: quae corrigere conatus est Fiorillo, Observ. in Athen. pag. 57. ita scribens:

Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
κυλικῶν μεθ' ἡδέος ἐν φίλοις. —

Ubi κυλικῶν, pro κυλίκων, ex mendosâ editionum Casauboniarum scripturâ propagatum: reliquas autem emendationes strenuo Emendatori non magnopere invidemus. Nobis ferenda vulgata scriptura videbatur,

κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως. —

ubi duae postremae syllabae vocis ἡδέως pro unâ pronunciandae. Sin minus placet anapaestus in secunda sede, pro ἡδέως cum Grotefendio (in *Notis msstis*) ἀδεῶς leges. Sed ne ea quidem novatio admodum necessaria videtur. Recte vero Συβαρίτιδας dedit ms. *A*. Truncatâ voce βαρύτιδας scribitur in ed. Ven. & Bas. Inde Συβαρύτιδας ed. Cas.

AD CAP. LXX.

Λεπαστή. Quae ex hoc capite, haud sane multa, excerpsit Breviator, ea fere omnia ex Epitomâ repetiit Eustathius ad Iliad. φ'. pag. 1337 extr. & seq. De *lepasta* confer Pollucis Interpretes ad X. 75. & Vossii Etymologic. voce *Lepista*. Quamvis multorum vero Grammaticorum interpretationes huius vocabuli adferat Athenaeus, alios etiam nominat Scholiastes Aristoph. ad Pac. 916. Λεπαστὴ, inquit, εἶδος ποτηρίου μεῖζον ἢ κύλιξ· οὕτω Σύμμαχος. Ὁ δὲ Παλαμήδης τὸ πιθάριον ἐκδέχεται. Inde sua (ut fere solet) hausisse Suidas videtur, apud quem legitur: Λεπαστή· (Λεπαστής ed. Küst.) εἶδος ποτηρίου μείζονος ἢ κύλιξ. ἢ ὁ πίθος. Porro apud Nostrum IV. 131. c. legitur etiam φιάλη λεπαστή: ubi quidem metri ratio dubitationem de lectione nonnullam poterat movere: attamen eadem verba, quae ibi leguntur, φιάλην τε λεπαστὴν, χιόνος τε τρόχουν, similiter scripta adponi in Philemonis Lexico inedito, quod possidet Bibliotheca Nationalis Parisiensis, certiorem me Boissonadus noster fecit. Sed quaecumque in istis Anaxandridis versibus continentur, ea consulto ludicre dicta sunt, & pleraque miro quodam & insolito more coniuncta: unde nihil inde, quod ad *lepastae* formam spectet, tuto colligere possis.

ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν — — —ους λαφύκτας καλοῦμεν. Mira

a vero Grammaticorum deliria: praesertim si cum hac derivatione rursus conferas originem quae verbo λαφύσσω (unde ductum nomen λαφύκτης) tribuitur in Etymologico Magno, pag. 180. Mox aliam derivationem subiicit Noster, ἀφ' ἧς ἐστι λάψαι, ubi fortasse scripserat ἢ ἀφ' ἧς &c. quo saltem indicaret, diversam esse istam etymologiam a superiori. Sed videtur auctor noster verbum λαφύττειν ad eamdem originem cum λάπτειν retulisse.

Ἀριστοφάνης, Εἰρήνη·

Τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

In superioribus Athenaei editionibus, consentiente ms. *A.* sic legebatur: Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, Τί δῆτα νηπίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν; Ubi CASAUBONUS adnotavit: » ARISTOPHANIS locus, ex ipsius libris, ita scribendus: » τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν; « — At mira in ipsis Comici editionibus in isto versu varietas: qui in ed. Küsteri, (num. 916.) sic conceptus legitur:

Φήσεις τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

In editione Genevensi, MDCVII in fol. pag. 692. in hunc modum:

Φήσεις ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

In editione undecim Comoediarum ex Offic. Plantin. apud Rapheleng. MDC. in 12mo. pag. 461.

Φήσεις ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν.

In editione Parisiensi, apud Christianum Wechelium, MDXLVI. in 4to. pag. 413.

Φήσεις τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν.

Sic etiam in Q. Septimii Florentis Chistiani editione Irenae sive Pacis Aristophanis, Lutet. apud Fed. Morellum, MDLXXXIX. in 8vo. pag. 60. sed ibidem in orâ notatur, οἴνου νέου λεπαστήν. Plures editiones nunc non habeo in promtu, exceptâ Brunckianâ: nec opus esse putaveram quaerere ulterius, quum istius dissensionis rationem, & quid dederint mssti libri, a BRUNCKIO nostro expositum me reperturum confiderem. At multum me spes fefellit: nam editum quidem a docto nostro populari reperi,

Φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν:

ut in editione Genevensi repereram: adnotationis vero, quâ ratio huius lectionis redderetur, nihil prorsus reperi. Denique in BISETI quidem Graecis scholiis monitum animadverti, sic ipsi visum esse optime scribi hunc versum,

τί δῆτ'; ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν:

omisso nimirum, & subintellecto verbo φήσεις. At apud Suidam, sub voce Λεπαστὴ (vel Λεπαστής, ut e msstis Paris. edidisse se Küsterus profitetur) ita legitur ut a Brunckio editum:

Φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.

Ex scripturâ vero quamlibet vitiosâ, quam habent Athenaei libri, probabile fit, recte *Bisetum* statuisse tenendas voces τί δῆτα, eiiciendumque verbum φήσεις, ut ex interpretatione illatum. Quod apud Nostrum scribitur κύλικα λεπαστὴν, haud dubie e scholio vox κύλικα irrepserat: habet eam tamen etiam *Epit.* in qua sic scriptum, Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, πίοις οἴνου κύλικα λεπαστήν. Caeterum vox νέου, quae apud Aristophanem recte stat, ab ipso Athenaeo fortasse consulto omissa erat; sed & post οἴνου facile intercidere per librariorum incogitantiam potuit. Pro ἐπειδὰν forsan nude ἂν scripserat idem Athenaeus: unde enatum illud monstrum, τί δῆτα νηπίοις, pro τί δῆτ' ἂν ἐκπίῃς.

ἀφ' ἧς ἐστι λάψαι. De alterâ hac etymologiâ, paulo ante notavimus, fortasse ἢ ἀφ' ἧς &c. scripsisse Athenaeum. De verbo λάπτειν vide X. 443. e. ibique not. & conf. VIII. 363. a. ibique notata. *Ibid.* κατεναντίως τῷ λεγομένῳ βομβυλιῷ. Vide supra, XI. 784. d. & conf. ad VI. 262. b. notata. Cum accentu in ultimâ scribitur hic istud vocabulum, ut pag. 484. e. neque dissensio ulla e ms. *A.* enotata. Utrobique autem deest idem vocab. in *Epit.* — » Nimium vero faceti sunt qui putant, ista verba, ἀφ' ἧς » ἐστι - - πιεῖν, Aristophanea esse, [ut acceperat Da» lec.] cum manifestissime Athenaei sint, veriloquium » vocis λεπαστὴ explicantis. Ex eo sumit Eustathius, & » pluribus persequitur. « CASAUBONUS.

φησὶ γάρ που ὁ αὐτός· (nempe *ARISTOPHANES:*)

Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦναξ δέσποτα.

» Eustathius scribit Τὸ δέμας: quod & nos in membra» nis inventum probamus. Favet Athenaei interpretatio, » οἷον ἄθρουν μ' ἐξέπιες. Versus ita stabit, Τὸ δέμας δὲ » λέλαφας &c. « CASAUBONUS. — At, quonam sensu istam probare scripturam vir doctissimus potuerit, difficile dictu. Mendosum δέμας ex *Epit.* acceperat Eustathius: at vetus cod. *A.* cum editis in verum Τὸ δ' αἷμα consentit. Caeterum versum istum in Comici Fragmentis a Brunckio collectis frustra quaesivi: qui fortasse non Comi-

ci, sed Tragici potius alicuius versum esse existimaverat.

Ἐν δὲ Γηρυτάδῃ· Ἦν δὲ τὸ πρᾶγμ' &c. Eclogam istam in *ARISTOPHANIS* Fragmentis referens BRUNCKIUS, (p. 230. num. 8.) ad numeros redigere non conatus est: quo minus nos tentare ausi sumus. Partem testimonii adposuit Pollux, X. 75. his verbis, ut quidem hodie leguntur: Περιφέρει δὲ κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς
b ἐνέχει. In fine testimonii, pro κυανοκευθῆ, quod temere editum erat, percommode κυανοβενθῆ dedit mstus codex uterque, & ex Epitoma Eustathius, ad Iliad. φ'. pag. 1338. l. 2. i. e. *ea altitudine vel profunditate, ut, si introspicias, nil nisi* κυάνεον colorem, id est, *caliginem & tenebras* videas; nec fundum videre possis. Similiter in Avib. 1389. σκότιοι καὶ κυαναυγέα, sunt *tenebrosa & caliginosa*. Monitum h. l. video etiam a CASAUBONO: » Legit Eustathius κυανοβενθῆ: & accipit tamquam lepa- » stae epithetum: quod in nostra lectione aliter habet. » In Epitoma [nempe, in Hoescheliano codice] sic κ.... » κευθῆ. Mentem poëtae explicant proxima verba, τὸ βά- » θος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. «

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀσκληπιῷ &c. » Videamus de istis quae » recitantur ex *ANTIPHANIS Aesculapio*: Τὴν δὴ γραῦν » τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι τὴν βρυτικὴν ῥίζιον τρίψας » τι μικρὸν, δελεάσας τε γεννητικῇ τὸ μέγεθος κοίλῃ » λεπαστῇ, τοῦτ' ἐποίησεν ἐκπιεῖν. Ingeniosa est in- » terpretatio Dalecampii, qui βρυτικὴν exponit *rugosam & » squallidam*, ut sunt τὰ βρύτεα, id est, *vinacei*. Sed ut » possit ea interpretatio probari doctis dubito: immo, ne » quid dissimulem, veram non puto. Legam potius τὴν » βρυχτικὴν, *illam voracissimam*. Nam βρύχειν est *vorare » cibum avidius & cum aliquo dentium sono*. Vocem γεννητικῇ » mutavit idem in γευστικῇ. Ita erunt otiosae & tollendae » voces τὸ μέγεθος. Nostra emendatio & clementior & ve- » rior, γεννικῇ τὸ μέγεθος. Iam ante exposuimus [ad » VII. 302. f.] quid sit γεννικὸν κρέας, & similia. Ita hic » γεννικὴ λεπαστή: id est, *magna*. Loquitur de medico, » qui aniculam aegrotantem fefellit, & vaegrandem vini » lepastam ei propinans, potionem medicatam fecit hau- » rire. Pharmacum indicat, cum ait ῥίζιον τρίψας τι. In » Glossis Hesychii, βρυτονία radicis est cuiusdam nomen. » An igitur hoc verius, de hac radice loqui comicum? «

CASAUBONUS. — Quum dicat poëta ῥίζιον τι, *radiculam* b *aliquam:* satis id indicii esse videtur, nomen radiculae (quod & nihil ad rem pertinebat) non fuisse ab eo adpositum. βρυκτικὴν vero lubens accepi; (quod ipsum, aut βρυττικὴν, metri etiam ratio flagitabat:) sed notione longe diversâ ab eâ quam statuit Casaubonus: qui rursus hoc loco, si socerum *Henr.* STEPHANUM voluisset consulere, meliora quae huc facerent discere potuerat. Perspicue enim ille docuerat, Tomo primo verissime nominati Thesauri, pag. 795. » βρύχειν (aut cum » Etymologo βρύττειν) Athenienses dixisse eos qui *febri-» citarent:* unde βρυχετὸς, *febris;* nempe *a dentium crepitu* » quem edunt *rigore febris correpti.* « Adi, ad quos vir diligentissimus provocavit, Etymologum pag. 216. fere med. & Hesychium in Βρυχετῷ: tum eumdem Hesychium, in Βρυκετὸς, & in Βρυγμὸς: nec dubitabis, puto, βρυττικὴν (si Etymologum audias) vel βρυκτικὴν, quod verisimilius nobis videbatur, poëtam dixisse *febricitantem, febri laborantem.* Eodem, ni fallor, spectant etiam loca ex Hippocrate citata a Foesio in Oeconom. Hippocr. pag. 129. sub verbo βρύκειν. Mendosum γεννητικῇ (quod etiam vetus codex tenet, nihil in totâ eclogâ ab editis discedens) recte Casaubonus in γεννικῇ mutandum censuit. Praetereà vero duas item alias, leviores illas quidem, mutationes vulgatae scripturae adhiberi ratio trochaici metri iussit, de quibus etiam IACOBS monuit, in *Notis msstis:* nempe *vers.* 1. Τὴν δὲ, pro Τὴν δὴ: & *vers.* 3. ἐποίησ᾽ pro ἐποίησεν, quod tamen & ipsum ferri potuerat. Versibus non distincta erat ecloga in superioribus editionibus. De eadem nihil adposuit Breviator.

Φιλύλλιος, Αὔγῃ. » PHILYLLII sequitur locus ex *Auga,* » sive *Aegeo.* Nam Suidae, in Ἀνάλφιτον, inscribitur haec » fabula Αἰγεὺς, non Αὔγή. Idem tamen in iis quae de » *Philyllio* scripsit, duas illius fabulas commemorat, Αὔ» γὴν & Αἰγέα. « CASAUBONUS. — Recte vero, ἐν Αὔγῃ (sic) vetus cod. *A.* cum edd. Conf. not. ad III. 110. f.

Πάντα γὰρ ἦν μετ᾽ ἀνδρῶν μειρακίων πινόντων, ὁμοῦ δ᾽ ἄλλων γραϊδίων μεγάλαισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς. » Ait πάντα, nempe τὸν χρόνον. Ea vox aut de» est, aut repeti debuit ex praecedentibus. [conf. not. ad » VI. 228. d.] χαιρόντων autem scribendum est. « CASAUBONUS. — Sic Dalecampius legerat, *sese oblectantibus*

latine reddens. Χαίρουσα praetulerunt Gallici interpretes. Nobis non liquet: sed alterutrum verum videtur. Vulgatum tenens FIORILLO, Obſerv. in Athen. pag. 58. verba his verſiculis distinguenda cenſuit:

Πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν
μειρακίων πινόντων,
ὁμοῦ δ' ἄλλων γραϊδίων
μεγάλαισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς.

Qui vellem expoſuiſſet nobis, quam in partem accipere debeamus illud χαίροντα, quod omnes alios doctos viros offenderat.

Θεόπομπος Παμφίλῃ &c. »Non eſt perfecta ſententia in
C »his ex *THEOPOMPI Pamphilâ*: *σπόγγος λεκάνη πτερὸν* »*λεπαστὴ πανὺ πυκνὴν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαί*»*μονος τέττιξ κελαδεῖ.* Fallumur qui [ut Dalecampius] »primis verbis *mundum muliebrem* deſcribi putant. Verius »eſt, *luxus inſtrumenta* intelligi, & ſupellectilem tricliniarem. *Spongiâ* opus ad analecta menſarum: *pelvis*, & »*πτερὸν*, *pinna*, ad provocandum ſtomachum, ut vinum »nimiâ copiâ ſumtum reiiceret. Alibi [ad Suetonii Claud. »cap. 33.] diximus de hoc more veterum. Cratinus, »Ὥραις: [apud Polluc. X. 76.] Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; »*πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω.* Vides, ſi»militer ut hîc iungi λεκάνην & πτερόν. [conf. Ariſtoph. Acharnenſ. v. 584 ſqq. & ibi Schol.] »Deinde ſcribendum, »vel λεπαστὴν πάνυ πυκνήν: vel πάνυ πυκνὸν ἐκ»πιοῦσ' ἄκρατον. Aliquanto poſt [hac ipſâ pag. lit. *e. f.*] »repetitur idem hic Theopompi locus, aut ſimillimus »alius.« CASAUBONUS. — Nil mutat codex mstus. Sed cum ex ipſis illis verbis, λεπαστὴ πάνυ πυκνὴν, tum praeſertim his collatis cum loco inferiore, perſpicuum nobis videbatur contineri in voce πυκνὴν id quod edidimus, πυκνὴ ἦν, quo ipſo etiam ſuus numerus reddebatur proximo verſui. Iſtud, τέττιξ κελαδεῖ (*verſ.* 3.) per ellipſin dictum accepi, pro ὡς τέττιξ. De poculo τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, conf. II. 38. b. & XV. 675. b.

καὶ ἐν Μήδῳ &c. Ibi cum *verſ.* 3. conſentiente etiam vetere codice, οἶον δ' οὐ κήλησε legeretur, recte monuit CASAUBONUS: »In penultimo hexametrorum ex *THEO*»*POMPI Medo*, lege οἶον δ' οὐ κήλησε: *ſolum* [*unum*] *non* »*demulſit Rhadamanthum.*« — Haud dubie tam neceſſaria quam veriſſima emendatio. Argumentum vero iſtorum

versuum quo pertineat, doceri velim. Videri poterat ad conventum illum spectare, cuius Diodorus Siculus meminit XV. 38. & Cornelius Nepos in Epaminonda, cap. 6. quo in conventu *Callistratus*, Atheniensium legatus, Arcadibus persuadere studuit, ut societatem sequerentur Atheniensium. Sed quis tum fuerit *Lysander*, quem comice *Rhadamanthum* adpellat poëta? Celebris quidem ille dux Spartanus, a quo Athenae olim captae fuerant, iam tum e vivis excesserat: nec alium novimus, qui ea aetate vixerit. Videndum vero, ne mutatis nominibus longe diversas personas comicus Theopompus designaverit: qui, si modo congruant tempora, (quod nunc curatius inquirere non vacat nobis) videri possit *Rhadamanthi Lysandri* nomine perstrinxisse Demosthenem, *Callistratum* autem (haud scio utique, quam vel nominis vel personae similitudinem spectans) Philippum dixisse. *Versu* 2. recte φίλον τι habent edd. ubi vocula τι, ad versum necessaria, deest msto.

Ἀμερίας δέ φησι, τὴν οἰνοχόην λεπαστὴν καλεῖσθαι. d
Hesychius: Λεπαστίς· (fort. Λεπαστής·) οἰνοχόη. καὶ εἶδος κύλικος. Confer omnino Polluc. X. 75. & quae ibi notavit Iungermannus. Οἰνοχόη vero haud satis certus sum, utrum *trulla* verti debuerit, an *guttus*. Hesychius quidem Οἰνοχόην exponit τὴν κατάχυσιν, τὸ ἀγγεῖον.

Φερεκράτης Κραπατάλλοις, τῶν θεατῶν δ' ὅστις διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐχαρύβδισε. Haec quum sic vulgo edita legerentur, consentiente etiam msto, nisi quod in hoc ἐκκαρυβδίσαι nescio quo accentu scribitur; ita, ut a nobis factum, digerendos esse versus scribendosque TOUPIUS monuit, in Notis ad Longin. sect. 44. pag. 241. χαρυβδίζειν docens *ingurgitare* dici, verbum a nomine χάρυβδις ductum, quod in eamdem partem accipitur. Heraclides Allegor. Homer. pag. 496. ed. Gal. καὶ χάρυβδις μὲν, ἡ δάπανος (ἄνθρωπος) καὶ περὶ πότους ἄπληστος εὐλόγως ὠνόμασται. Cicero, Philippicâ II. 27. *Quae charybdis tam vorax?* Hinc ποντοχάρυβδιν eâdem notione Hipponax dixit apud Nostrum, XV. 698. c. & alibi μεθυσοχάρυβδιν dictum reperiri de *ebriosa muliere*, ab alio Grammatico adnotatum est.

Μόσχος - - κεραμεοῦν ἀγγεῖον &c. » MOSCHUS, *lepa-* e
» *stam* esse, ait, κεραμεοῦν ἀγγεῖον. Sed & aeneae quae-
» dam fuerunt. Varro, de Vita Populi Rom. lib. I. *Lepastae*

e » *etiamnum Sabinorum fanis, pauperioribus plerisque, aut fictiles sunt, aut aeneae.* Addit MOSCHUS, *similem esse lepastam* ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν: quarum non inveni nomen alibi. Constant tamen sibi mssti. Quidam [ut Dalec.] maluerunt πωματίσιν. Hesychio sane πῶμα est idem atque ἔκπωμα: sed malo ἐπέχειν. « CASAUBONUS. — Vulgatum tenent, quod sciam, veteres nostrae membranae.

Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος. Vide not. ad IX. 387. d.

Ἀπολλοφάνης δὲ Κρησίν. &c. » Inepta est lectio versiculi » ex APOLLOPHANE:

» Καὶ λεπαστὰν δ' ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας.

» Lego, Καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινος μ' εὐφραίνει δι' ἡμ. vel » cum Dalec. ὀσφραίνει. « CASAUBONUS. — At illud quidem statim adparebat, terminationem αινει teneri non posse; sed aut εὐφρανεῖ aut ὀσφρανεῖ, in futuro, scriptum oportuisse. Et ὀσφρανεῖ quidem corrigebat HERMANNUS, De Metris pag. 119. quod si placet, in reliquis verbis nil mutatu opus fuerit. Probabilius tamen nobis videbatur, sic scripsisse poëtam,

καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινος μ' εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας.

Quam emendationem, maiori ex parte a Casaubono iam commendatam, suo suffragio probavit IACOBS in *Notis msstis.* Quod vulgo scribitur Ἀπολλοφάνης δὲ Κρησίν, tale est, quasi suo nomine hoc testimonium citaret Athenaeus. At videtur delenda δὲ particula; quo intelligatur, & hoc Apollophanis & proximum Theopompi testimonium adpositum fuisse ab *Artemidoro* Grammatico. Vide Notam proxime sequentem.

Θεόπομπος, Παμφίλῃ·

—— Λεπαστὴ μάλα συχνή,
ἣν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον Ἀγαθοῦ δαίμονος,
περιστατὸν βοῶσα τὴν κώμην ποεῖ.

Testimonium istud, licet multa communia habeat cum illo quod paulo ante (lit. *b. c.*) adpositum est, tamen haud dubie vel ex alia eiusdem fabulae parte, haud longe quidem remota ab altera, sive potius ex instauratâ & nonnihil mutatâ eiusdem fabulae editione decerptum est. Mirum autem videri possit, cur, cum simillimum testimonium adposuisset Athenaeus, nunc rursus hoc ita nude adponat,

ut ne adiiciat quidem, Αὖθις ὁ αὐτὸς Θεόπομπος, *Rursus idem Theopompus*, aut aliquid tale. Cuius rei caussa haec esse videtur, quod non suo nomine hoc testimonium nunc citaverit: sed tam hoc, quam proxime praecedens hîc adposuerit tamquam ab *Artemidoro* Grammatico sic citata. Quare paulo ante monuimus, non Ἀπολλοφάνης δὲ videri scriptum oportuisse, sed nude Ἀπολλοφάνης Κρησίν. Ad verba huius testimonii quod spectat, quum *vers.* 1. sic legeretur in editis, Λεπαστῇ μάλα συχνῇ, adnotatum e vetere nostro cod. *A.* reperi, συχνὴ ibi acute scribi; cui consentaneum erat, etiam λεπαστὴ ibidem acute vel scribi vel scriptum oportuisse: quam adoptans scripturam, pro ἦν, quod erat initio *secundi versus*, ἣν restituendum putavi. Superiori loco, per alium librarii errorem, πυκνὴν pro πυκνὴ ἦν scriptum erat. *Vers.* 3. pro edito olim ποιεῖ, πεῖ scripsi praeeunte ms. *A.* Conf. not. ad XI. 472. a.

Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνός. Sic rursus & hîc & p. sq. a. praeeunte codice msto correxi, pro mendoso Θειατειρ. quod utrobique editum erat. *Ibid.* κύλιξ φησὶ μείζων &c. Ridicule Dalecampius haec cum sequentibus *Teleclidis* verbis confundens, pro *Nicandri* poëtae testimonio acceperat; in quo ista verba παρατιθέμ. Τηλεκλ. vertit *Teleclidi admotus est.* Quo spectat Animadversio haec CASAUBONI: » Incredibilis prope negligentia Dalecampii in verbis quae » adscribam: Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ, φησὶ, μεί» ζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελι» χρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. Id est, *Nicander » Thyatirenus, Lepasta est, inquit, calix maior afferens locum » e Teleclidis Prytanibus*, Καὶ μελ. &c. *Et mellitum vinum » educere ex suavis odoris lepasta.* At vir doctus quo Deus » bone praeceps abiit? Oblitus est, NICANDRUM *Thyati» renum* veterem Criticum fuisse, qui *Glossas* ediderat. Har» pocratio citat huius librum, Ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς δια» λέκτου. Noster quam multas dictiones ex eo interpreta» tus est? Oblitus est, TELECLIDEM veterem Comicum » fuisse, qui Πρυτάνεις fabulam docuerat, cuius in his li» bris toties mentio.« — In TELECLIDIS trochaico tetrametro, quum secundum hemistichium, sic vulgo conceptum,

ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς,

non ferret trochaici metri ratio, ob spondeum initio he-

mistichii, inversâ verborum serie sic corrigere conatus sum:

ἐκ λεπαστῆς ἠδύπνου.

Potuerat quidem, fateor, Grammaticus poëtae testimonium tale adponere, quale vulgo legebatur. Sed, poëtam sic scriptum reliquisse, quale edidi, persuasum habueram.

a Ἕρμιππος, Μοίραις· Ἐὰν ἐγὼ πάθω τι &c. Quum sic vulgo scriptum esset illud testimonium, quasi Ἐὰν ἐγὼ esset exitus *primi versus*, tum *secundus* inciperet a πάθω τι, *tertius* vero sic conceptus esset,

τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα:

haec ad hunc locum notavit CASAUBONUS: »Distingue »& scribe verba ex *HERMIPPI Moeris*, vel (ut veteres »dixere) *Mortis*:

» — Ἐὰν δ' ἐγὼ
»πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν
»τῷ Διονύσῳ τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
»δίδωμι.« —

At (ut taceam mutationem verbis adlatam) ne ferendum quidem fuisse illum Casauboni senarium, a τῷ Διονύσῳ incipientem, ob spondeum in secunda sede, recte monitum ab *Anonymo* viro docto, cuius paucae quaedam Notae exhibentur in ed. Cas. 2. & 3. pag. 703 sq. qui idcirco ita refictum illum versum voluerat:

τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ τῷ Διονύσῳ χρήματα.

Immo vero, qualia consentientibus msstis (nisi quod Ἂν initio, pro Ἐὰν, dedit ms. *Ep.*) edita verba erant, nullâ adhibitâ mutatione, duos trochaicos tetrametros efficiebant. Quos sic scriptos dedit DAVISIUS, ad Tusc. I. 43.

Ἢν ἐγὼ πάθω τι, τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν,
τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Eodemque modo repetiit PORSONUS, in Praef. ad Eurip. Hecub. ed. sec. pag. 24. ubi monuit de licentia quam sibi in trochaicis versibus interdum sumserunt Comici poëtae, dactylum pro spondeo ponentes, quod h. l. initio posterioris versus factum videmus. Initio prioris versus iidem docti viri Ἢν scripsere, pro Ἐὰν, quod habent veteres membranae *A.* cum editis. At nihil puto impediebat, quo minus Ἐὰν teneremus; quod cum priori syllabâ vocis ἐγὼ pedem tribrachyn, qui trochaeo aequivalet, efficiebat.

AD CAP. LXXI.

Λοιβάσιον. » Ut λείβειν & σπένδειν in re sacrorum a » pro eodem sumi solent: ita inde orta, λοιβὴν, λοιβάσιον, » & σπονδεῖον, primâ notione idem significant: usus dis» tinxit, ut fit hîc ab Athenaeo. Latini paterâ vinum in » conviviis Deo dabant, ut ait Varro.« CASAUBONUS.

καλεῖσθαι λέγων λοιβίδας &c. Ad *Antimachi* usum fortasse respectum habet Hesychiana glossa: Λοιβίδες· σπονδεῖα.

Λέσβιον. Ὅτι ποτηρίου εἶδος, Ἡδύλος παρίστησιν &c. » Λέσβιον *poculi* cuiusdam *nomen* esse, probatur *HEDYLI* » testimonio. Scio, non solum Athenaeum huius senten» tiae fuisse, verum etiam Eustathium, [ad Odyss. γ'. pag. » 120. l. 8.] qui λέσβιον significare ait genus aliquod πο» τηρίου καὶ λουτηρίου. Mihi tamen videtur hoc mirum, » neque ἀβασανίστως admittendum. Eustathius quidem pa» rum aut nihil nos movet: quem scimus auctoritatem » unius Athenaei secutum esse. Quin etiam fallitur mani» festo Eustathius, cum illa addit καὶ λουτηρίου. [In Eustathii editione Bas. sic scribitur: καὶ τὸ λέσβιον ποτήριόν τε καί τι λουτρόν.] » Nam Athenaeus nunquam dixit, vas ul» lum ad lavandum λέσβιον esse dictum. Decepit nimirum » etiam hîc Excerptorum auctor Eustathium: qui per in» cogitantiam male accipiens quae de altero genere pocu» li, quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo scri» buntur, retulit haec in suas Eclogas: Ὅτι λέσβιον πο» τηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ sive λουτηρίου.« CASAUBONUS. — At non sic scripserat Breviator: sed nimis quidem concise, nec vero ita male: Λέσβιον, ποτηρίου εἶδος. καὶ λουτήριον. Λυκιουργεῖς φιάλαι &c. ubi ad ista verba καὶ λουτ. intelligebatur, καὶ λουτήριον, ποτηρίου εἶδος. Quod ita accipiendum esse parum perspexerat Eustathius: eoque facilius in errorem induci potuerat, si vocabulum λουτήριον in ipsius codice, sicut in nostro, compendiose in fine scriptum erat; quo fiebat, ut καὶ λουτροῦ legeret Eustathius, pro eo quod erat καὶ λουτήριον.

Pergit CASAUBONUS: » Athenaeus vero sic: Λέσβιον. » ὅτι ποτηρίου εἶδος, Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι [immo ἐν ἐπιγράμμασιν habent edd. & codex ms.] οὑτω» σί λέγων

» Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα

b » κ' οὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.
»Ἧς τόδε οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα θυωδὲν
» κεῖται πορφυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλου.
»Ἥν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ' ἐκείνης
» σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων. [sic quidem, πότων, scripsit Casaub. in Animadv. At πόθων in contextu habent editiones omnes, consentiente codice msto.]

» In *quarto versu*, κεῖται quî recte exponi queat, non capio. Lego itaque αἰεί : & elegantissimum epigramma ita interpretor. *Callistium, quae solita potu cum viris certare, (mira res, sed non falsa) ieiuna tres congios ebibit. Assidebat illi Paphia* ancilla, *merum vinum odoratum Lesbium admetiens subinde ex purpureo vitro. Hanc tu*, o Bacche, *serva omnino: ut per illam omnium suavium compotationum spolia tui parietes consequantur.* Apparet, in vivam, non autem mortuam scriptum esse ab HEDYLO hoc epigramma: cui occasionem & argumentum praebuit nobile facinus *Callistii*, strenuae potatricis: *quae* convivio quodam *tres* ipsos *vini congios exhauserat.* Quod cum iure videri queat *incredibile*, poëta, ne quis *figmentum* putaret, cavit illis verbis, θαῦμα κ' οὐ ψευδές. Magnum revera mirum est, mulierem posse reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo sit habitum, virum quendam tres congios capere. Plinius libro XIV. [c. 22. sect. 28.] *Gloriam hac virtute* (bibendi) *Parthi quaerunt; famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanensis, ad proconsulatum usque e praetura honoribus gestis, tribus congiis (unde & cognomen illi fuit) epotis uno impetu, spectante miraculi gratia Tiberio principe.* Non excidêre memoriâ quae diximus alibi [lib. X.] de quorumdam vinosorum capacitate: verum illi & viri erant, & fere athletae: quibus studium omne a primis annis erat distendere sese cibis & potu, quam maxime fieri posset. Quare nihil propter istos minuit foeminae huius tricongiae miraculum. διαπίνειν ἀνδράσιν interpretor *certare cum viris* περὶ πολυποσίας. Egregia haec *Aristii* [*Callistii* scribere voluerat] laus, quod non solum cum sexus sui foeminis certaret poculis, sed cum ipsis etiam viris. In epigrammate de Cleone multibiba: [apud Nostrum, X. 440. d.]

» — ἴσα δὲ πίεν

» οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν. — b

» ubi ἀνθρώπους intellige ἄνδρας, *viros*. Ita necessario ex» ponendum τὸ διαπινομένη. Unde enim illa *spolia* quorum » *postremo versu* fit mentio, nisi ex victoria? illa autem un» de, nisi ex bibendi certamine? In *tertio versu*, *Paphia* » nomen est *ancillae*, genere Paphiae: sic enim peregrinas » Athenis nominabant sive liberas sive servas: ut, My» sis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Do» rias. Ridiculum est, de *Venere* accipere; quomodo enim » dicetur Venus isti mulierculae *vinum ministrare?* ζωρὸν in» tellige μέθυ, non οἶνον; quia neutro genere dicit θυωθὲν, » sive potius θυῶεν: ita enim emendandum censemus, » quoniam θυωθὲν vinum quid sit, coniecturâ assequi non » valemus. θυῶεν, est *bene olens* & ἡδύποτον. In *quarto ver*» *su*, λέσβιον, interprete Athenaeo, *poculi* nomen est: no» bis placet, Λέσβιον dici *vinum Lesbium*; quod sciunt om» nes in magna fama fuisse, iam inde a Troicis tempori» bus: sicut passim Χῖον πίνειν Graeci, pro *vinum Chium bi*» *bere*. Ἦν γε σάου, apostrophe est, non *ad Venerem*, sed » *ad Bacchum*: est namque Liber pater, communis omnium » vinosorum & vinosarum προστάτης Deus. Ad Venerem » quidem referre nullo modo possumus: non enim hîc agi» tur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus refere» bantur praemia ex hoc certamine, Bacchο non Veneri » suspendebant omnes, quà viri quà mulieres. Phalaecus » in Epigrammate Cleûs: [apud Nostrum l. c.]

» Κρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
» τοῦτο Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ. «

Haec CASAUBONUS: docte magis, quam feliciter; nescio quo studio abreptus impugnandi sententiam Athenaei, aliorumque (e quibus ille sua hausit) vetustiorum Grammaticorum, de notione vocabuli λέσβιον in isto HEDYLI epigrammate; de qua tamen vix ullus dubitandi locus esse videbatur. Recte quidem statim doctus Animadversor illud διαπινομένη interpretatus est. Sic διακεκραγέναι τινὶ, *vociferando cum aliquo certare*, apud Aristoph. Eq. 1403. διορχεῖσθαί τινι, *saltando cum aliquo contendere*, apud eumdem in Vesp. 1481. & 1499. aliaque similia. Conf. supra ad pag. 412. f. At deinde illa, ἥ στο δέ οἱ, haud dubie sic partim distinguenda partim corrigenda fuerant, ut PIERSONUS docuit ad Moerin, pag. 413. nempe ἧς τόδε σοί: quemadmodum post Piersonum BRUNCKIUS edidit

b in Analect. T. I. pag. 483. num. 3. Scilicet ἧς τόδε λέσβιον πορφυρέης ἐξ ὑέλου κεῖταί σοι, Παφίη: id est, *cuius hoc lesbium purpureo e vitro tibi dedicatum est, o Paphia* (*Venus.*) Superterat utique difficultas in istis, ζωρὸν μετρεῦσα ϑυωϑὲν, quae hactenus tenuere Piersonus & Brunck, ut ζωρὸν μετροῦσα ϑυῶεν ponerent: quae quidem verba quam in sententiam acceperint docti viri, difficile dictu: nam si cogitarunt, quod sonare graeca videntur, nempe, *tu, quae fragrans metiris merum;* haec quidem de *Venere* dicta vix commodum sensum habent, ut perspecte monuit Iacobs, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. pag. 335. Quare videndum, an commodiorem sensum fundat id, quod veteres nobis membranae nostrae obtulerunt: in quibus cum sit scriptum sic, ζωρες μιτρησι ϑυωϑὲν, haud obscurum esse videtur, ζωραῖς μίτρῃσι ϑυωϑὲν debuisse librarium. Ubi primum illud non video, cur uno consensu ϑυῶεν potius, quam ϑυωϑὲν legendum statuerint viri docti. Est sane probum & Homericum verbum ϑυόω, unde habes ἔλαιον τεθυωμένον, *oleum odoriferum*, Iliad. ξ. 172. & τεθυωμένον ἄλσος, apud Callim. Hymno in Lavacr. Pall. vs. 63. quod *odoriferum lucum* vulgo vertunt, sed praestat fortasse, cum Ez. Spanhemio, *consecratum* intelligere, ex Hesychianâ glossâ: Τεθυωμένον· ἡγνισμένον. Utrâlibet profecto notione ferendum hic fuerit participium aoristi ϑυωϑὲν, ad substantivum λέσβιον relatum. Iam quod μίτρῃσι ϑυωϑὲν ait, μίτραι intelligendae fuerint *coronae, vittae, taeniae* vel *lemnisci*, quibus cingi solebant vasa Diis consecrata: de quo more confer quae haud multo ante vidimus apud Nostrum, XI. 473. c. & 475. e. Eae taeniae vel coronae erant ex *lana alba*, (XI. 473. c.) *e flore lanae*, (XI. 475. e.) id est, *e lana praestantissima & purissima*, denique *ex illotâ lanâ;* nam quod apud Nostrum XI. 478. d. in *cerno* memoratur οἶον ἔριον ἄπλυτον, pariter intelligendum videtur de *laneis lemniscis* quibus ornatum illud vas erat. Iam, pro *illotis* (id est, recentibus & usu non tritis) & *purissimis*, poëta praeter opinionem, epigrammatico quodam sale, ζωραῖς dixerit, id est, *non dilutis, meris, meracis;* desumto vocabulo a *meribibae* mulieris moribus. Quam si minus certam iudicaverint docti viri interpretationem, gratus accipiam si quid probabilius & luculentius ex ea quam e vetustis membranis protulimus scripturâ extuderint, & in commune voluerint conferre.

Postremos duos versus, praeeunte *Piersono* sic edidit *Brunckius*:

ἦν γε σάῳ πάντως, ὡς καὶ πάντως ἀπ᾽ ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.

Et Piersonus quidem ὡς καὶ πάντως, pro vulgato πάντων, legi non praecise iusserat, sed sic etiam legi posse significaverat; quod nimis cupide amplexus Brunckius est. Nam sive πότων in fine, sive πόθων legas, quidni ad hoc substantivum referretur adiectivum πάντων? At cur πόθων in πότων mutatum illi voluerint, eo magis miror, quum in alio eiusdem Hedyli Epigrammate, quod non ante editum adposuit Piersonus, & Brunckius dein primo loco in numero Epigrammatum huius poëtae posuit, simillima ῥῆσις occurrat, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων. Sunt autem πόθοι quodlibet genus *desideriorum* vel *amorum*: est πόθος οἴνου, *vini amor*: est & πόθος, *amor* ille, qui *Veneri* prae caeteris *sacer* habebatur: a quorum neutro aliena videtur fuisse illa mulier, in quam scriptum hoc epigramma. Deceperat viros doctissimos, quod a Casaubono, in Animadversione supra adposità, πότων veluti vulgata librorum scriptura posita est: quod plane contra esse docuimus. Pro edito olim σκῦλα, molliorem scripturam σῦλα veteres membranae dederunt. Iam, quod editum erat, ἀπ᾽ ἐκείνης, id non ferendum nobis videbatur: nam φέρειν σκῦλα vel σῦλα ἀπό τινος, non significat *accipere ab aliquo spolia*, sed *auferre spolia ab aliquo*, *auferre quod alteri rapueris*. Nec ἐπ᾽ ἐκείνης, quod est in membranis, locum hic habet: sed, quemadmodum saepe aliâs praepositiones ἐπ᾽ & ὑπ᾽ perperam inter se permutatas vidimus, sic & hic temere ἐπ᾽ ἐκείνης pro ὑπ᾽ ἐκείνης scripsisse librarium mihi persuasi.

Λουτήριον· &c. » Quae scripta sunt in Λουτήριον, » confer cum iis quae supra in Κάδος. *Mnematium*, titulus » est fabulae cuiusdam EPIGENIS: nam ita cum hic, tum » ibi, omnes libri. Dalecampius non constat sibi: qui hoc » loco emendavit Ὑπομνηματίῳ. Sed & Diphili Μνημάτιον » laudatum reperies in his libris. « CASAUBONUS. — Vide omnino supra, pag. 471. e. f. ibique notata. Nihil hic a mendosa scripturà, quam habebant editi, discedit vetus mstus codex.

AD CAP. LXXII.

c Λυκιουργεῖς. &c. »Ex quorundam sententia scribit
» Athenaeus: Λυκιουργεῖς. Φιάλας τινὲς οὕτω καλοῦνται ἀπὸ
» Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου. Sed profecto, ut a *Lyco-*
» *ne* elaboratum opus λυκιουργὲς dicatur, neque ratio pa-
» titur, neque afferri ulla exempla possint, quae nos im-
» pellant ad credendum. Nam quod subiicitur, ὡς καὶ Κο-
» νώνειοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι, paene dixerim esse ine-
» ptum: nam ibi clara & aperta analogia. Merito igitur,
» postquam ex aliorum opinione haec scripsit, veram sen-
» tentiam postea recitat philologus. Omnino λυκιουργὲς
» opus vel a regione *Lycia*, vel ab auctore *Lycio* appella-
» tum est. *Demosthenis* locus de *phialis lycurgidibus* ex
» ea pro Corona, non mihi nunc occurrit: & de eo φρον-
» τιστέον. Alter vero, qui recitatur hîc locus, extat ho-
» dieque in ea oratione quam Athenaei codices inscribunt,
» πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως: perperam; sive lapsus etiam hîc
» memoriâ auctor ipse, sive peccatum est librariorum.
» Nam scribendum erat, πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους.
» Sciendum autem, in Demosthenicis codicibus non λυ-
» κιουργεῖς scribi, sed λυκοεργεῖς: quare paullo post
» dicturus est Athenaeus, corrigenda oratoris exemplaria
» sibi videri, & scribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in
d » ea voce, & ex Athenaeo corrige. Emenda mox *Hero-*
» *doti* locum. Ait ille, describens Thracum Asiaticorum,
» qui Xerxi militabant, armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐ-
» νας εἶχον μικρὰς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος
» εἶχε. Ad istud exemplum emendandi Athenaei codices,
» inductâ etiam voce ἡμιεργέας. Porro λυκιουργεῖς προβό-
» λους interpretatur Athenaeus, *iacula in Lyciâ facta*. Idem
» affert *Didymi* interpretationem, τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ
» κατεσκευασμένας. Quid exponit *Didymus?* Si *Herodoti*
» locum, scribi debet τὰ κατεσκευασμένα: si, quod edi-
» tum est, placet; referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de
» quibus propositum initio. Videtur sane locus perturba-
» tus: &, *Didymi* interpretationem pertinuisse ad superio-
» ra *Demosthenis* verba, constat liquido ex Suida. Addit de
» *Lycio*: ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιώτιος ἐξ ἐλευθέρων,
» υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. *Lycium statuarium, My-*
» *ronis filium*, etiam Pausanias memoriae prodidit. Sed qua-
» re notatur hîc, *ex parentibus liberis quum ortum?* Locus abs-

» que dubio corruptus. Legendum ἐξ Ἐλευθερῶν. *Eleu-*
» *therae*, oppidum Boeotiae: ea fuit *Lycii* vera *patria*. Qua-
» re etiam apud Plinium lib. XXXIV. cap. 8. [sect. 19. num.
» 17.] scribendum, *Eleuthereus Lycius Myronis discipulus*
» *fuit*: non *Buthyreus*, ut omnes libri habent: neque *bu-*
» *thytes*, ut eruditissimus Pincianus divinabat; istud qui-
» dem plane ἀστόχως. Atque obiter nota, Plinio dici *My-*
» *ronis discipulum*: [confer eumdem Plinium, ibid. initio
capitis VIII. & sectionis 19.] » quem Graeci constanter *fi-*
» *lium* aiunt fuisse. Fuerit fortasse initio discipulus, postea
» adoptione filius. [Aut simul filius, simul artis discipu-
» lus.] Observabis grammaticum loquendi genus, ἵνα κέη- e
» ται ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Usitatius fuerit, ἵν' ἀκούη-
» ται. Sed nihil mutandum temere: & est verbum κεῖ-
» σθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non unâ
» notione. Cur mutat genus? Nam erat dicendum, ἵνα
» κέηται (vel ἀκούηται) αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμέναι. Sed hoc
» sane leve est: neque adnotassem, nisi videretur hoc Sui-
» dam impulisse, ut referret ad illa *Herodoti* ἀκόντια. Itaque
» legit ille, Μή ποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ γραπτέον
» Λυκ. &c. « CASAUBONUS.

Commode me facturum iudicaveram, si quae ad varias confusi huius capitis partes adnotavit doctus Animadversor, ea nunc non dirimerem, sed continuo tenore, prout ab illo scripta sunt, adponerem. Magnam quidem partem eorum, quae ab illo observata sunt, iam occupaverat *Paulus* LEOPARDUS, Emendation. lib. XI. cap. 18. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 229 sq. Parum vero, sed tamen nonnihil praesidii ad emaculandum vexatissimum locum veteres membranae nobis praestiterunt: in reliquis coniecturâ erat agendum: e qua tamen nihil in contextum recepimus, aut ex eo eiecimus, nisi si quae manifeste a librariis peccata essent, ubi quaenam fuerit Athenaei scriptura certis indiciis constaret.

Ex titulo, quem habet ora veteris codicis, περὶ Λυκιουρ- c
γίδων, colligas, nominativum Λυκιουργεῖς dictum pro Λυκιουργίδες, a singulari foeminini generis, ἡ Λυκιουργίς. At in foeminino etiam genere terminationem ης in similibus vocabulis Μιλησιουργής, Χιουργὴς, tenuit *Critias* apud Nostrum sub finem capitis. Nec est tamen praetermittendum, quod apud Suidam in omnibus ante Küsterum editionibus, (atque etiam in principe Mediolanensi)

c non Λυκιουργεῖς legitur, sed Λυκιουργίς. Caeterum pro λυκιουργεῖς, etiam λυκιουργοὺς, dictos vidimus eosdem calices, XI. 784. b. si modo vera ibi scriptura.

Iam quod initio statim huius capitis legitur, Φιάλαι τινὲς οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος, eam derivationem sibi non probari haud obscure declarat Athenaeus sub finem: quare probabiliter admodum coniicias, posuisse eum hoc loco nomen alicuius Grammatici, cuius ista fuerit opinio. De *Cononiis* poculis dixerat Noster, pag. 478. b. Quod subiicitur, μνημονεύει τοῦ Λύκωνος Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Στεφάνου: in oratione *pro Corona*, post plurimorum etiam codicum msstorum Demosthenicorum collationem, non reperisse se *Lyconis* nomen commemoratum testatus est Reiskius, in Indice Historico in Demosthenem, pag. 864. *Lycon* quidem aliquis Heracleota, sed qui huc non spectat, nominatur in Orat. adv. Callippum, p. 1236 sq. Quod continuo adiicitur, κἀν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως: possit quidem ὕβρεως esse epitheton orationis alicuius, sicut aliae inscribuntur αἰκίας, aliae φόνου, &c. (conf. Kühnium ad Polluc. X. 23. not. 33.) At illa quidem *Demosthenis* oratio, in qua horum poculorum fit mentio, quae & continuo deinde nude his verbis, ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, citatur: ea igitur non in caussa ὕβρεως, id est, *illatae contumeliae* vel *iniuriae*, habita est; sed ὑπὲρ χρέους, ut fert etiam titulus in libris Demosthenicis, id est, *repetendi debiti* caussa. Quare: »si bene habet hic locus Athenaei, (ait »Reiskius in Annot. ad Demosth. P. III. pag. 1553.) ne»cesse est duas fuisse Demosthenis in Timotheum oratio»nes.« — At non videtur opus esse ut ad istam confugiamus hypothesin. Ipsa quidem Demosthenica verba, quae ex hac oratione citantur, non sunt diversa ab illis, quae continuo deinde ex illa oratione in Timotheum, quae hodieque extat, adponuntur: & verissime fortasse iudicaverit, qui statuerit, totam istam ῥῆσιν, Μνημονεύει τοῦ Λύκωνος &c. temere & imperite adsutam esse. Taceo, si haec adposuisset Athenaeus, scripturum illum fuisse, Μνημονεύει δὲ τοῦ &c. nec omissurum in ista connexione coniunctionem δέ. Quare si vel maxime scripsit ista Athenaeus; non suo nomine scripsit, sed fuerint verba eiusdem Grammatici, qui pocula, quae Λυκιουργεῖς dicebantur, a nescio quo *Lycone* nomen invenisse statuerat: illud vero semper certum videtur, vitiosum esse quod scribitur ἐν τῷ περὶ

τοῦ Στεφάνου. *Mox*, in illis, Ἐν δὲ τῷ πρὸς Τιμόθεον γράφει Δίδωσιν ἀποθεῖναι *&c.* verbum ἀποθεῖναι recte scriptum in ms. *A.* ut apud Demosthenem, pag. 1193. ed. Reisk. sed & sequentia verba pariter ex Demosthenis libris sunt emendanda.

Iam quae continuo subiiciuntur vulgo: Ἡρόδοτος δ' ἐν ἑβδόμῃ, προβόλους δύο λυκιουργήσας ἡμιεργίας, ὅτι ἀκόντιά ἐστι πρὸς λύκων θήρας ἐπιτήδεια, ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα: sunt ea & per se misere corrupta ac turbata, & imperitissimo conatu hîc intrusa. Primum, per se, inquam, misere corrupta ac turbata. Nam quisquis sit qui illa primus scripsit: non λυκιουργήσας ἡμιουργίας scribere voluerat, sed λυκιουργέας, ἢ λυκοεργέας· & hoc ipsum λυκοεργέας interpretari ille voluerat proximis verbis, ὅτι ἀκόντιά ἐστι πρὸς λύκων θήρας ἐπιτήδεια. Sed quae post haec posita sunt, ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα, ea proxime post λυκιουργέας reponi debuerunt, & εἰργασμένους scribi: aut, si in fine posita velis, saltem Ἢ ἐν Λυκ. εἰργασμένα scribi debuit. Sed invito prorsus Athenaeo totam istam laciniam hîc adsutam fuisse, partim ex eo adparet quod in fine demum capitis de isto *Herodoti* loco loquitur auctor noster, & quidem ita loquitur, ut *libri numerum* etiam adponat, Ἡρόδοτός τε ἐν τῇ ἑβδόμῃ φησίν, claro indicio non paulo ante in eodem argumento idem Herodoti testimonium iam fuisse citatum: partim ex his, quae continuo sequuntur, ὅπερ ἐξηγούμενος Δίδυμος ὁ γραμματικὸς τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ κατεσκευασμένας: ubi illud τὰς - - κατεσκευασμένας profecto non ad *Herodoti* προβόλους aut ad ἀκόντια potest referri, sed ad *Demosthenis* φιάλας λυκιουργεῖς manifesto refertur. Neque aliter Harpocration acceperat, qui sua haud dubie ex Athenaeo hausit, quae habet pag. 234. ubi ait: Λυκιουργεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας, τοῦ Μύρωνος υἱοῦ, οὕτως εἰρῆσθαι. ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικὸς, & reliqua, quae apud ipsum, si lubet, leges, aut apud Suidam, qui ex Harpocratione sua descripsit. Confer WESSELINGII Differtationem Herodoteam, pag. 59. Possis vero etiam coniectare, verba ista, de quibus agebamus, primum quidem eo loci ab ipso Athenaeo fuisse perscripta: qui deinde, postquam aliam exponendorum eorum quae voluerat rationem iniit, oblitus sit ista delere, quae iam non suo amplius loco stabant.

Ac fortasse par ratio est multorum locorum, quae in veterum scriptis turbata reperiuntur, aut ubi haud multis interiectis eaedem res eisdem paene verbis citra necessitatem & parum commode repetuntur.

ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιώτιος ἐξ Ἐλευθερῶν. Certissimam amplexus sum Casauboni emendationem. Stephanus Byz. Ἐλευθεραί· πόλις Βοιωτίας. *Myron*, sculptor & statuarius, frequenter Plinio & Pausaniae laudatus: quem *Eleutheris natum* diserte Plinius ait, XXXIV. 8, 19. num. 3. ubi vide quae *Harduinus* notavit, & conf. eiusdem Harduini Emendatt. ad lib. XXXIV. num. xv.

e Ἀριστοφάνης -- ἐν Εἰρήνῃ. *Aristophanes*, *Pace*, vs. 145. Quae dein adiecimus quinque verba, καὶ Δίφρ. Μιλ. κλίνη Χειουργής, ea veteres membr. *A*. dederunt: & duo postrema, κλίνη Χιουργὴς, habet etiam ms. *Epit.*

Ἡρόδοτός τε ἐν τῇ ἑβδόμῃ φησίν. Satis placuerat δ᾽ ἐν τῇ ἑβδ. quod erat editum; idque paene malueram, quam Ἡρόδοτός τε ἐν, quod dedit vetus codex: sed obsequendum putavi huius auctoritati: & videtur haec τε particula referri ad istam superiorem, ubi dicebat, Ἀριστοφάνης τε. Manifesto quidem errore in eodem codice continuo deinde ἐν τῇ ἑβδόμῳ scribitur. *Ibid.* »προβόλους δύο »λυκοεργέας.« Vide ipsum HERODOT. *lib. VII.* cap. 76. & ibi scripturae varietatem. Mendosum vero & prorsus analogiae contrarium erat λυκιεργέας, quod hic apud Athen. editum erat: pro quo λυκοεργέας dedit codex *A*. quam scripturam mire Harpocration & Suidas firmant.

Extrema verba sic vulgo scripta erant: Μήποτ᾽ οὖν καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει γραπτέον λυκιοεργέας, ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Ubi λυκιοεργέας ex Casauboni emendatione erat: nam in ed. Ven. & Bas. prorsus, ut paulo ante, λυκιεργέας scribebatur, haud dubio errore. Casauboni vero emendationem cum ipsa ratio firmat, tum vetus noster codex, denique optimus codex mstus Suidae, e quo illud vocabulum, cum in Suidae & Harpocrationis editionibus desideraretur, opportune Suidae restituit KÜSTERUS. Porro etiam κέηται ex Casauboni emendatione erat, pro quo κέκται habent veteres Athenaei editiones, vocem nihil significantem: vetus vero codex καίηται habet; quod videtur utique proxime ex κέηται corruptum. Et pulcre quidem novimus, satis frequenti in usu apud Graecos Grammaticos verbum

κεῖσθαι fuisse: sed eo sensu, (de quo conf. Animadvers. in Athen. T. I. pag. 17 sq.) qui minime huius esse loci nobis videbatur. Valet enim κεῖται idem fere ac γράφεται, *scribitur, scriptum in veterum libris reperitur.* Atqui ea notio hic per verbum γραπτέον modo ante expressa erat: nunc vero agitur de eo, *quid significet, quo pacto intelligenda sit* proposita *scriptura*; qua in re verbo ἀκούεται utuntur iidem Grammatici. Quare non dubitandum duxi, quin ἵν' ἀκούηται corrigerem, id est, *quo intelligeretur.* Et sic iam olim *Paul.* LEOPARDUS corrigendum censuerat: eademque emendatio ita & necessaria & certa visa erat *Henr.* VALESIO, ut in citando hoc Athenaei loco (in Notis ad Harpocr. voc. Λυκιουργεῖς) eam unice adhiberet, ne mentione quidem facta vulgatae scripturae. Denique vero, nullo modo ferri potuisse istud, Μήποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει γραπτέον, ita perspicuum manifestumque videtur, praesertim si Harpocrationem, & Suidam a Küstero e codice manuscripto emendatum contuleris, ut nihil opus sit multis verbis demonstrare. Nempe aut Ἡροδότῳ scriptum oportuit loco τοῦ Δημοσθένει, aut, quod probabilius atque etiam certum nobis videbatur, statuendum fuit, ita olim scripsisse Athenaeum, ut a nobis restitutum est: Μήποτ' οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ὡς καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει &c. Vides, ut a priori παρὰ τῷ ad posterius aberraverit fugitivus librarii oculus. Suidae, quae dixi, verba haec sunt: Μή ποτε οὖν γραπτέον παρὰ Ἡροδότῳ ἐν τῷ η'. (sic ibi vulgo perperam, pro ἐν τῷ ζ'.) ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο λυκοεργέας, λυκιοεργέας· ἵνα, ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Et quod in Athenaei libris, quemadmodum apud Harpocrationem & apud Suidam, τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα in neutro genere scribitur, eo etiam haud parum firmatur emendandi huius loci ratio quam iniimus. Nam si *Demosthenem* hic nominasset, oportuerat τὰς -- εἰργασμένας, nempe φιάλας. Si unum nominasset *Herodotum*, oportuerat τοὺς -- εἰργασμένους, scil. προβόλους. Nunc, quoniam utrumque simul nominavit, neutro genere usus est, quod simul ad τὰς φιάλας & ad τοὺς προβόλους referretur.

Priusquam vexatum relinquam locum, gratiam me initurum studiosorum Lectorum existimo, si, quo pacto eumdem locum tractaverit Epitomae auctor, exposuero.

e Sic igitur ille: Λυκιουργεῖς φιάλαι: ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατασκευασμένου, ὡς καὶ κονώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι. Δίδυμος δὲ τὰς ὑπὸ Λυκίου. ἦν δὲ οὗτος Βοιώτιος ἀνδριαντοποιός. ἀγνοεῖ δὲ ὁ γραμματικὸς οὗτος Δίδυμος, ὅτι τὸν τοιοῦτον μετασχηματισμὸν ἀπὸ τῶν τοιούτων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γενόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν. Ἀριστοφάνης, Εἰρήνῃ· Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος. Κριτίας· κλίνη μολοσσιουργής. (sic, pro μιλησιουργής.) καὶ κλίνη Χιουργής. Haec ille: nec Demosthenis mentionem faciens, nec Herodoti. Ex Athenaei Epitomâ, ut solet, sua hausit Eustath. quae tradidit ad Iliad. μ'. p. 868. l. 19 sqq. ubi pro eo, quod in nostro cod. *Epit.* corrupte scribitur, κλίνη μολοσσιουργὴς, magis etiam vitiose κρήνη μολοσσιουργὴς scriptum reperies. Vocabulum Κορινθιουργὴς ibidem de suo adiecit Eustathius.

AD CAP. LXXIII.

Μέλη. » Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ᾠδῆς dictum » fuit ᾠδὸς, ut docemur postea: sic παρὰ τὸ μέλος, quod » idem est atque ᾠδὴ, *mele* haec nominata. Ita enim effe- » rebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet » ex Hesychio. Clarum ex Athenaeo, Epitomâ, & Eu- » stathio. « CASAUBONUS. — Apud Hesych. legitur: Μέλη. τὰ γυῖα, καὶ ᾠδὴ, καὶ σκεύη. Sed foemininum genus perspicue declarat *Anaxippi* testimonium. Concise Epitomator: Μέλη· Θηλικῶς, ποτήριόν τι: nil amplius. Quibus Eustathius (ad Iliad. λ'. pag. 814. l. 48.) de suo haec adiecit: ἴσως παρὰ τὸ μέλος, ὃ δηλοῖ τὴν ᾠδήν. ἐπεὶ καὶ ᾠδὸς παρὰ τῷ αὐτῷ (Ἀθηναίῳ) ποτήριόν τι.

f *Priori* ANAXIPPI *versui*, cum in metri legem impingeret, certam medicinam (quam eamdem ex ingenio adhibendam suaserat IACOBS. in *Notis msstis*) obtulit noster codex mstus, ταυτηνὶ pro ταύτην scribens. *Vers.* 2. Quum manifesto vitio ἔνεγκ' ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνην in edd. Ven. & Bas. legeretur, tacite ἐκείνης correxit CASAUBONUS: percommode id quidem; sed non negligendam putavi membranarum nostrarum scripturam, quae aliquanto etiam plus gratiae videbatur habere: ἐκείνῃ, in dativo casu: *fer illi in tumulum* sc. *ipsius*.

Μετάνιπτρον. Pro μεταδιδομένη, quod erat edi-

tum, nudum διδομένη recte dedit uterque codex meus: pariterque Hesychius.

Ἀντιφάνης, Λαμπάδι. Sic mox iterum, p. 487. b. Probabilior fabulae titulus videtur, qui lib. VII. p. 307. d. & X. 423. d. sic citatur, Ἀντιφάνης ἐν Λάμπωνι. De *Lampone* vide Nostrum, VIII. 344. c. ANTIPHANIS testimonium in hunc modum scriptum erat:

Δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον ἐντραγεῖν σπονδήκροτος.

Cui nihil opis obtulere membranae, nec medicinam adferre tentavit Casaubonus. Graeca sic latine reddere conatus est DALECAMPIUS: *Post bellaria boni Genii poculum, quod libandum & plaudendum esse monet.* Pars eiusdem testimonii, aucta initio, reperitur mox pag. seq. *b.* hoc modo:

τράπεζα † φυστημινεὶς ἀλλὰ μὴν δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον.

Quibus rursus nihil, nec membranae, nec Animadversor, medelae adtulerunt. Ibi *Dalecampii* versio ita habet: *Nitida mensa, & praeterea boni Genii metaniptron.* Nos, collato inter se utroque loco, sic fere scriptum reliquisse poëtam coniectabamus:

Τράπεζα, φύστη ἡμῖν ἔσται· ἀλλὰ μὴν
καὶ δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον ἐντραγεῖν,
σπονδὴ, κρότος.

Id est:

Cibus nobis erit maza: veruntamen erit
etiam boni Dei metraniptron deglutire,
libatio, plausus.

Τράπεζαν non modo *mensam* dici, sed & *cibos* & *fercula mensae illata*, aut certe *mensa cibis instructa*, pridem observavimus. Vide IV. 151. a. & ibi not. conf. IV. 150. c. d. φύστην in ciborum recensu commemoratam vidimus apud Nostrum, IV. 131. e. vs. 55. item p. 137. e. in tenui quidem victu. Conf. III. 114. f. & ibi not. & IV. 149. a. *Ex farinâ & vino paratam* eam *mazam* tradit Scholiast. Aristoph. ad Vesp. 608. quod tamen non in constanti more fuisse videtur. Vini quidem alii Grammatici (Hesychius, Suidas, Etymologus) in hoc vocab. non meminerunt. Ad verba ἀλλὰ μὴν ex communi repetitum intelligi debet verbum ἔσται, ad infinitivum ἐντραγεῖν referendum. Et ἐντραγεῖν quidem de *cibis* maxime dicitur, qui *strenue vorantur:* at hoc loco (comicâ, puto, licentiâ)

de *potu* etiam usurpat comicus Antiphanes: &, genera-
liori quadam notione fuisse interdum positum, intelligi
videtur e Glossis Hesychianis; in quibus est non modo,
Ἐντραγεῖν, ψωμίσαι: & Ἐντραγὼν, φαγών; verum etiam
Ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ. Grammaticus, ex cuius Glossis priori
loco adpositum apud Nostrum est istud *Antiphanis* testi-
monium, μετάνιπτρον acceperat de *calice*; commodius ve-
a ro Seleucus, e cuius Glossis idem dein testimonium ex
parte repetitur, *ipsam potionem* intellexit. In *DIPHILI* ta-
men versibus, qui proxime subiiciuntur e fabulâ *Sappho*,
haud obscure de *calice* dici μετανιπτρὶς videtur: mutatâ
nempe nominis μετάνιπτρον terminatione in eam formam,
quae in *poculorum* nominibus frequenter obtinet. At po-
test etiam μετανιπτρὶς pro *diminutivâ* formâ ipsius voca-
buli μετάνιπτρον accipi, quae eamdem fere cum hoc signi-
ficationem habeat. Atque ita accepisse *SELEUCUS* videtur,
cuius interpretationem cum testimoniis ab eo adlatis con-
tinuo deinde adfert Noster. Pari ratione utrumque vo-
cab. iunxit Hesychius hoc modo: Μετάνιπτρον ἢ Μετα-
νιπτρὶς, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὰν νίψωνται, διδομένη
κύλιξ. οἱ δὲ, τὴν ὑστάτην πόσιν. Quae fere ex ipso Athe-
naeo excerpta videri possint.

In *DIPHILI vers.* 2. ἀγαθὸς δαίμων non (ut declaratur apud Nostrum XV. 675. d.) Bacchus intelligitur, sed ipse *Iupiter Servator*.

Καλλίας δ᾽ ἐν Κύκλωψι. Quod iam paulo ante, simili occasione, monui: particulae δὲ nullus hic locus fuisse videtur, neque adversativâ notione, neque continuativa. Est enim hoc primum testimonium, quod a *Seleuco* in *Glossis* erat adpositum. Nam, ut concedamus, Athenaeum nostrum plurima veterum Auctorum, ac Poëtarum praesertim scripta, ipsum perlegisse excerpsisseque; (conf. VIII. 336. d.) tamen dissimulari non debet, permagnam partem illorum testimoniorum, quae ex antiquis poëtis in his libris adferuntur, non ex ipsis integris poëtarum fabulis a Deipnosophistâ nostro excerpta fuisse, sed ita ab eo adposita, uti ea in vetustiorum Grammaticorum & Glossographorum scriptis relata repererat.

In *PHILETAERI* verbis cum mendose in editis scriptum esset ἴσων ἴσῳ, monuit CASAUBONUS: »Scribe, ἐνέ- »σεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπειπὼν »τῆς Ὑγιείας τοὔνομα. Sic concise loquebantur, πίνειν

» φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσῳ: supple κεκραμένην. Postre-
» ma verte: *simul dicens, esse id poculum Hygieae sacrum.*
» Pollux libro VI. [sect. 100.] μετανιπτρίδα ait calicem
» eum solitum appellari, quem sumebant postquam laviss-
» sent: esseque habitam metaniptridem sacram τῇ Ὑγείᾳ,
» sicut erat cratera Iovis Servatoris sacra. « — ἴσον ἴσῳ
recte scriptum exhibuit nobis cod. *A.* (vide lib. X. cap.
37. nostrae edit.) Ad vulgatum ὑπειπὼν nihil quidem
ex eodem cod. adnotatum: sed, quemadmodum in eo-
dem haud multo ante (pag. 486. b.) ἐπ' ἐκείνης, pro ὑπ'
ἐκείνης perperam scriptum vidimus; sic nunc vice versa
ὑπειπὼν perperam pro ἐπειπὼν scribi persuasum habeo.

Φιλόξενος - - - Σὺ δὲ τάνδ' ἐκβάκχιον &c. » *PHILO-* b
» *XENI* verba ita scribam: Σὺ δὲ τάνδε βάκχιον εὔδροσον
» πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι ἐπάν τοι Βρόμιος γάνος τόδε
» δοὺς ἐπὶ τέρψει ἁπάντων ἔχει. Nec multo aliter Dalecam-
» pius. δοὺς ἔχει Atticum est. « CASAUBONUS. — Verba
ista in hunc modum edita erant: σὺ δὲ τάνδ' ἐκβάκ-
χιον εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι πράν τι
τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν ἅπαντας ἔχει.
GROTEFENDIUS in *Notis msstis*, & FIORILLO, Observ.
in Athen. p. 91 sq. sic constituendos versus censuerunt:

Σὺ δὲ τάνδ' ἐκβάκχιον εὔδροσον
πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι.
ἀπέραντόν τοι Βρόμιος γάνος
τόδε δοὺς, ἐπὶ τέρψιν ἅπαντας
ἐπέχει. —

Quos in distribuendis versibus, quatenus licuit, lubens
secutus sum: in verbis vero nihil mutavi, nisi ubi vetus
codex haud dubie meliora editis dabat. Nempe ἄγει, pro
ἔχει: & πραΰ τι τοι, pro corrupto πράν τι τοι. Sed in
illâ ipsâ etiam codicis scripturâ abundabat τι, & unice
verum erat (me iudice) πραΰ τοι. *Primo* vero *versiculo*
haud immerito suspectum esse debet illud ἐκβάκχιον
εὔδροσον. Novimus quidem verbum ἐκβακχεύεσθαι vel
ἐκβακχεύειν, *bacchari, debacchari*: sed nomen adiectivum
ἐκβάκχιος contra analogiam formatum videtur: quod si
etiam per se probum esset, notionem tamen habiturum
esset parum idoneam huic loco. Perquam probabile vero,
ac paene certum videtur, quod doctissimus IACOBS in *No-
tis msstis* proposuit, Βακχίου εὐδρόσου πλήρη legen-
dum; id est, *roscidi Bacchi plenam.* Idem εὐφραντικὸν pro

b mendoso πρᾶν τι τοι legendum censuerat: & ἄγει pro ἔχει reponendum perspecte monuerat. γάνος τόδε, intellige γάνος ἀμπέλων, ut ait Euripides apud Nostrum, pag. 477. a.

In *Nicostrati versu*, pro Μετανιπτρίδα, quod plene scriptum erat in editis, nunc in vetere codice, qui alioquin rarius elidere vocales solet, recte Μετανιπτρίδ' scribitur.

AD CAP. LXXIV.

Μαστός. »Μαστὸς Graecis appellatum est *poculi genus* »quoddam; ut praeter Athenaeum testatur etiam Hesy- »chius. Ratio nominis obscura non est: atque ad alia mul- »ta similis figurae, id est, *quae dimidiatum globum referant*, »id nomen Graeci transferre solent.« Casaubonus. — Μαστὸν, vel μασθὸν, proprie *mammam*, *uber*, significare satis notum. Epitoma Athenaei hoc loco: Μαστὸς, παρὰ Παφίοις τὸ ποτήριον. Quae spectans Eustathius, ad Iliad. χ'. pag. 1354. l. 42. nonnihil de suâ coniecturâ adiecit. Καὶ παρὰ Παφίοις δὲ, inquit, μασθὸς (sic apud illum scribitur, editur certe) ποτήριον· σύστομον ὡς εἰκὸς, (id est, *angusto orificio*) ἐξ οὗ ἐβδάλλετο τρόπον τινὰ, ὡς ἐκ μασθοῦ, τὸ πινόμενον. Apud Hesychium quid sit quod vulgo legitur, Μαστόν· ποτήριον, ἢ λίθον, minime constat inter interpretes.

Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, ὡς Πάμφιλός φησι, Παφίους &c. Possis *post* Πάμφιλος *distinguere* orationem, quod in ed. Bas. & Cas. factum, itemque a Valckenario, ad Theocr. Adoniaz. pag. 294. qui etiam *parentheseos* uncis inclusit illas voces ὡς Πάμφιλος. In ed. Ven. & in ms. *A.* (ut puto) nulla prorsus distinctio in hac regione ponitur. Sed stylo Athenaei convenientius visum nobis erat, si *post* φησὶ poneretur *hypostigme*, ut verbum istud cum Πάμφιλος iungeretur, & ad Ἀπολλόδωρος (per usitatissimam Nostro ellipsin) subintelligeretur. Sic quidem idem, cum alibi, tum pag. 483. a. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (sive ἐν τοῖς) περὶ Ἐτυμολογιῶν, Παφίους τὸ ποτήριον καλεῖν κύμβα. Utrumvis placuerit, illud certum videtur, de quo etiam Valcken. l. c. monuit: »*Apollodori Cyrenaei* ver- »ba *Pamphilo* deberi.« — Sed de hoc ipso *Apollodoro* (ut ab Heynio monitum ad Apollodor. pag. 1167.) oriri po-

terat dubitatio, annon ex *Atheniensi Apollodoro* potius ducta sit haec glossa; quoniam loco modo citato, ubi pariter de *Paphiorum* usu loquendi agebatur, ad *Apollodori libros* περὶ Ἐτυμολογιῶν (quos *Atheniensis Apollodori* esse constat) provocaverat Noster. Ne tamen temere pronunciemus, Ἀθηναῖος h. l. pro Κυρηναῖος scriptum oportuisse, Suidas vetat; a quo diserte etiam *Cyrenaeus* Apollodorus, Glossographus, laudatur, in voc. Ἄντικρυς, & in Βδελύττεσθαι. Nisi forte statuere licuerit, eumdem virum aliàs *Atheniensem*, alias *Cyrenaeum* dictum fuisse: quod genus quidem ab Athenis derivarit, (Ἀθηναῖος τὸ γένος ait Suidas, in Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου) sed Cyrenae fuerit natus & educatus; sive quod *Athenis* quidem natus fuisset, sed *Cyrenis* fortunae suae sedes fixisset.

Μαθαλίδες. &c. »Illud obscurum, quod sequitur, c »Μαθαλλίδας (vel, ut scribit Hesychius, μαθαλίδας) po- »culorum aliquod genus fuisse dictum. Sed videntur & no- »men & res significata, in Graeciam aliunde invecta. Blae- »sus comicus, qui solus ex antiquis omnibus, nisi fal- »lor, ea voce usus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit, »& scripsit Dorice: quod paucula haec eius verba decla- »rant, ἐπίχει ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω. Ut ἄρτου φαγεῖν, »sic ἐπιχεῖν οἴνου: nam male *iota* subscriptum.« Casaubonus. — Hesychius, prorsus ut mox Noster ex Pamphilo: Μαθαλίδες· ἐκπώματά τινα· οἱ δὲ, μέτρα, ὡς κύαθοι. Quemadmodum autem apud illum simplici λ litera scribitur id vocabulum, sic & vetus cod. *A.* apud Nostrum, Μαθαλίδες habet, & mox μαθαλίδας, simplici λ. Pariter Epitoma: sed in eadem prave (in nostro quidem cod. Epit.) σθ pro nudâ θ literâ: καὶ ἡ μασθαλὶς δὲ κύλιξ τίς. Quod magis etiam corruptum apud Eustathium: (Iliad. χ'. pag. 1355. l. 41.) ἐκ δὲ τούτου (τοῦ μασθοῦ) ἴσως καὶ μασθάλης, κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. De *Blaeso* poëtâ vide notata ad III. 111. c. Mensuram *versus*, qui ex illo hîc adponitur,

Ἑπτὰ μαθαλίδας ἐπίχει ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω,

parum equidem percepi. Eumdem adponens Valckenarius l. c. μασθαλίδας scripsit, pariterque titulum huius loci ΜΑΣΘΑΛΙΔΕΣ scribendum censuit; in quo quidem unius Eustathii lubricâ auctoritate vir praestantissimus usus erat.

AD CAP. LXXV.

c Μάνης. ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρῳδῷ· &c. »Μάνης »quoque pro poculo usurpatum est: sed translatione du»râ, & a paucis: nam longe aliud in instrumento cotta»borum id nomen significat, ut docet nos Athenaeus. »Citatur Athenaeo *Nicon* Κιθαρῳδῷ, qui usurparit pro »*poculo*. Et Iulius Pollux eodem auctore in eandem rem »utitur, lib. VI. cap. XVI. [sect. 99.] cuius codices ex »Athenaicis emendabis. Rursus ex Polluce scribe in Athe»naeo λαβὲ, non εἶχε. *Cape*, ait, *hunc manem*. Probans »ultima haec,

» χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

»Ita distinguendum. Qui mutant πέντε in δέκα, [quod »fecit Dalec.] agant cum Polluce, qui falsi eos arguit.« CASAUBONUS. — Pollucem utique vide, ibique conatus doctorum virorum, partim ex Athenaeo illum, partim ex illo scripturam codicum Athenaei emendandi. Edita apud Nostrum scriptura sic habebat:

Καὶ πάνυ τὶς εὐκαίρως προπίνων φησὶ πατριῶτα,
μάνην δὲ εἶχε κεραμεοῦν ἁδρὸν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ', ἴσως ἐδεξάμην.

Levi mutatione (προπίνω, φησὶ, pro προπίνων φησὶ, scribendo) & verba & sententiam & metrum curavit *Adr.* HERINGA, Observ. cap. 3. pag. 29. laudatus Piersono ad Moerin pag. 226. Quem sequi haud dubitavi. Et προπίνω pro προπίνων scribendum, iam olim monuerat PALMERIUS, Exercit. pag. 518. De *Mane* prorsus nihil hoc loco habet Epitomator: forsan, quia noverat de eo infra rursus ex professo agere Nostrum, lib. XV. pag. 667 & sq.

d Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκὸς, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Vulgatum ἀφ' οὗ (id est, *a quo*) ferri non posse recte videns PALMERIUS, Exercit. pag. 518 sq. ἐφ' ὃν scribendum censuerat: sic & KÜSTERUS ad Suidam, voce Κοτταβίζειν. Mireris quidni ἐφ' ὃ potius. Sed pressius insistendum nobis fuit veteris scripturae vestigiis, ἐφ' οὗ corrigendo, cum BRUNCKIO in Sophoclis Fragm. pag. 28. edit. in 4to. cui BENTLEY praeiverat, in Epist. ad Millium, pag. 59. Photius in Lexico msto: (teste Alberto ad Hesych. Tom. II. pag. 537.

not. 5.) Μάνης - - ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν. d Commode εἰς ὃ, i. e. *in quod:* sed commodius ἐφ' οὗ: nec enim semper feriebant scopum: ἐπὶ autem *cum genitivo*, si minus subtiliter spectes, idem quidem valet ac εἰς *cum accusat.* proprie vero non tam *in locum*, quam *versus* locum; ut nomen in *genitivo* positum indicet *scopum quo tendis.* Vide Stephani Thes. T. I. pag. 1209. f. & Lexicon nostrum Polybianum, pag. 240. num. 5. Infra, libro XV. pag. 667. c. ubi de eodem *Mane* agitur, perperam vulgo edebatur, ἐφ' οὗ τὴν καταβαλλομένην ἔδει πεσεῖν πλάστιγγα: ubi unice verum est ἐφ' ὃν, quod ibi habet noster codex.

Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ. Sic recte ed. Ven. & Bas. Suo more ει & ι permutans scriba veteris nostri codicis, Σαλμωνι scripserat, nullo (puto) accentu imposito. De illa SOPHOCLIS fabulâ, praeter ea quae Casaubonus adnotavit ad Athen. VII. 277. c. (Animadv. Tom. IV. pag. 47.) videndum Galeni testimonium apud Brunckium, in Lexico Sophocleo, voce Πέμφιξ: e quo discimus, *Satyricum* illud drama fuisse. In *Sophocleis* versibus nil variant libri; & nil mutarunt vel Bentley vel Brunck: de quorum versuum integritate tamen nonnihil addubitare licebit. Dura quidem (ut alia taceam) ellipsis pronominis ἃ, initio *secundi versus:* quare ibi ἃ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια corrigi VILLEBRUNIUS (praeeunte, puto, ADAMO) voluit. Sed articulo τῷ non videtur carere posse oratio. Quo probabilior mihi feliciorque visa est emendatio a clar. IACOBS (in Museo Attico, Germanico sermone edito, Tom. III. Part. 3. pag. 489.) proposita, *primo versu* ψόφους pro ψόφος legendum censente. Qui quod etiam κνίσμα pro κνισμὸς corrigendum statuit, id quidem minus necessarium iudicavi: sed verba in hunc modum scripta & distincta,

Τάδ' ἐστὶ κνισμός. καὶ φιλημάτων ψόφους
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι &c.

in eam sententiam accipienda putavi, quam in latina versione expressi. *Haec aemulatio est. Et osculorum strepitus praemia propono* &c. Quanta *contentione* & *aemulatione* huic ludicrae arti incubuerint olim Graeci, haud multo ante vidimus, pag. 479. e. f. Vocabulum autem κνισμὸς, idem valet ac ζηλοτυπία & διαφορά: i. e. *aemulatio & contentio.* Vide Hesych. h. v. & Alciphr. lib. I. epist. 29. ibique Ber-

d glerum, pag. 122. *Osculorum*, tamquam praemiorum in cottabi ludo, Plato etiam comicus meminit, XV. 666. e. Quod modo laudavi Iacobsii scriptum *Attico Museo* insertum, in eo uberiorem illam Athenaei de *Cottabo* disputationem, quae initio libri XV. continetur, in Germanicum sermonem translatam & eruditis observationibus illustratam dedit Vir ille multis modis de Graecis Musis eximie meritus.

'Αντιφάνης, 'Αφροδίτης γοναῖς. » *Antiphanis* locus e » *Veneris natalibus*, habetur & libro XV. Conferant stu» diosi utramque lectionem. *Tertius versus* est hypermeter:

» ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις.

» Constabit, si tollas aut ἄνω aut μικρόν. Et speciem ha» bet absurditatis, dici aliquid ὑποκείμενον ἄνω. Non ali» ter tamen libro XV. ac fortasse desunt verba pluscula. « Casaubonus. —— In *Antiphanis* versu illo, qui lib. XV. pag. 666. f. proxime praecedit hos qui hîc adponuntur, quaerebat alter, τίνα τρόπον; *quo pacto instituitis illum cottabi ludum?* Ad quam quaestionem respondet is qui hîc primus loquitur: cuius verba, cum eis quae rursus interserit alter, sic vulgo edita legebantur:

'Εγὼ ἐπιδείξω καθόσον ἂν τὸν κότταβον
ἀφῇς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα. ποῖον ἂν τοῦτο τὸ
ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις.
τουτέστι πλάστιγξ ἵν' αὔτως ὁ κρατῶν γίνεται.
Πῶς δ' εἴσεταί τις τοῦτ' ἐὰν τύχῃ μόνον,
αὐτῆς ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος
ἔσται πάνυ πολὺς πρὸς θεῶν τῷ κοττάβῳ.
Πρόσεστι καὶ μάνης τὶς ὥσπερ οἰκέτης.

In quibus nil mutat vetus codex, nisi quod *vers.* 4. ἵν' οὗτος habeat, & *vers.* 5. τοῦτο ἐὰν. Sed libro XV. consentientibus msstis, *versu* 1. διδάξω scribitur, non ἐπιδείξω: tum *vers.* 2.

ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποῖαν τοῦτο τοὐπικείμενον:

ubi ms. *Ep.* ἀφῇς quidem habet; *ante* ποῖαν autem, & rursus *post* ποῖαν *distinguit* orationem. Porro *tertius versus* ibi sic editus legebatur:

ἄνω τὸ μικρὸν πινακίσκιον λέγεις;

sed τὸ articulus *post* μικρὸν *repetitur* in utroque msto. Denique ibidem *vers.* 5. edebatur quidem, εἴσεταί τις τοῦτο γ': sed τοῦτο *absque* γ' habent mssti, & post τοῦτο recte

in ms. *Ep.* distinguitur oratio. Iam *versu secundo* defectam d
esse orationem (quod etiam Casaubonus suspicatus erat)
dubitari vix poterat. Rationem autem explendae lacunae
opportune suppeditabat Luciani Scholiastes ad Lexiphan.
c. 3. (Tom. V. edit. Bipont. pag. 181.) qui partem eiusdem
testimonii Antiphanis (perperam quidem *Aristophane* vulgo, loco *Antiphanis* nominato) his verbis adposuit:
Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς· Ἐγὼ ἐπιδείξω καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. Quae, quamvis multis modis misere corrupta, e vetere quodam Athenaei codice, qui hac ipsa parte paulo fuerat integrior quam is e quo duo nostri derivati sunt, descripta videntur: nam & quae apud eumdem Scholiasten continuo sequuntur, Παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια &c. ex eodem Athenaeo descripta sunt, ut supra ad cap. 57. (ubi de *cottabide* agebatur) observavimus. Quibus inter se collatis veteris scripturae vestigiis, felicissime hunc locum curavit Toupius, in Epist. Crit. pag. 47. cuius a ratione nos non discessimus, nisi in *primo* ex eis versibus, qui hîc leguntur. Quem cum ille sic constituerit;

Ἐγὼ διδάξω καθ' ὅσον. Ὅς ἂν τὸν κότταβον :

nos primum id, quod hoc loco vetus noster codex mstus cum editis habet, Ἐγὼ ἐπιδείξω, (quod & ipsum vetustior ille codex, quo Luciani Scholiastes usus est, agnoverat) hîc tenendum putavimus: tum vero ad quaestionem τίνα τρόπον, (quae versum istum praecedit, p. 666. f.) non responderi posse existimavimus, Ἐγὼ ἐπιδείξω (vel διδάξω) καθ' ὅσον, sed aut καθ' ὁποῖον aut (quoniam id versui non conveniebat) καθ' ὃν scriptum oportuisse. Sic librarius, qui καθόσον ἂν τὸν κότταβον scripsit, cum καθ' ὃν. ὃς ἂν debuisset, in eo erraverit, quod pro ON & OΣ inverse OΣ & ON scripserit. Attamen mirum videri debet, duobus diversis locis (cum hîc, tum sursus pag. 666.) in eisdem verbis eodem prorsus modo fuisse erratum: videndumque, ne καθόσον (vel καθ' ὅσον) recte hîc positum sit, sed cum sequentibus verbis construendum; quod sane fieri nullo incommodo posset, si modo pronomen τὶς sequeretur. Quare fortasse in hunc modum concipiendus *primus versus* erat:

d 'Εγὼ ἐπιδείξω. (vel διδάξω.) καθόσον ἄν τις κότταβον &c.

Sin τὸν articulum utique ad κότταβον servatum velis, possit *secundo versui* medela adferri, hoc modo:

'Εγὼ ἐπιδείξω. καθόσον ἂν τὸν κότταβον
τὶς ἀφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα &c.

Sane ad primora verba 'Εγὼ ἐπιδείξω, vel 'Εγὼ διδάξω, etiamsi nude ita steterint, nihil admodum desiderabatur; cum praesertim e superiori versu facillime suppleri possit, τίνα τρόπον. Et sic etiam acceperat Epitomae auctor, qui lib. XV. pag. 666. omissis versibus qui ibi praecedunt, eclogam *Antiphanis* ab his ipsis verbis incepit, Τίνα τρόπον ἐγὼ διδάξω. Nec turbare nos debet, quod ad huiusmodi protasin, καθόσον ἄν τις &c. minus commode inferri videatur apodosis illa, quae *vers.* 5. his verbis concepta est, οὗτος ὁ κρατῶν γίνεται. Nam, ubi inter protasin & apodosin interiicitur (quemadmodum hoc loco) paulo longior parenthesis, ibi non modo poëtae, verum etiam probatissimi prosaici scriptores, huiusmodi ἀνακολουθίας, atque etiam multo mirabiliores, sibi licitas esse
e existimant. Quod *versu penult.* pro τῷ κοττάβῳ Toupius καὶ κοττάβῳ scripsit, id imprudenti, puto, exciderat: certe nil ibi opus erat librorum mutare scripturam.

"Ερμιππος Μοίραις· 'Ράβδον δ' ὄψει &c. » Etiam Hermippi locus extat libro XV. [pag. 668. a. ubi nonnulli etiam versiculi accedunt.] » Ibi aperimus eius mentem. » Scribe autem, μάνης δὲ οὐδεὶς· λατάγων δὲ τὴν ταλ. « Casaubonus. — Nempe vulgo sic h. l. scriptum erat, μάνης δ' οὐδὲν λατάγων ἀεὶ, τὴν δὲ τάλαιναν &c. nec versuum nec sensus habitâ ratione. Ubi pro ἀεὶ vir doctus, cuius Notae quaedam in Athenaeum exhibentur in ed. Cas. 2. & 3. pag. 704. δεῖ corrigendum censuit, de metri ratione non magis quam Casaubonus solicitus. Ad verum propius accedit vetus noster codex, αἰεὶ scribens; nisi fortasse ipsum verum ἀΐει habet, quod ex perspicaci coniectura Iacobs restituit in libello paulo ante laudato; ubi etiam lepidissimos anapaesticos versiculos, quibus constat tota ecloga, recte distinxit. Quod vero ipsum hunc versiculum, de quo agimus, sic scribendum censuit Vir doctissimus,

μάνης δ' οὐκέτι λατάγων ἀΐει:

nihil equidem vidi quod obstaret, quo minus librorum

fcriptuiam οὐδὲν teneremus. Rurfus οὐδὲν fcribi debuerat pag. 668. a. ubi perperam οὐδὲ edd. & mstus codex. *Verfu* 1. verbum φησὶ non poëtae, fed Athenaei effe, facile adparet. De ῥάβδῳ κοτταβικῇ vide Pollue. VI. 110. & Suidam, in Κοτταβίζειν. *Verf.* 2. ἀχύροισι, ficut p. 668. editum erat, fic hîc etiam dedere membranae: fic & Scholiaftes Ariftoph. ad Pac. 1241. qui duos priores ex his *Hermippi* verficulis adpofuit. Argumenti fumma eft, quod e praecedentibus pag. 668. verficulis adparet, *pacis oblectationes cum adparatu inftrumentisque bellicis permutatas effe.*

AD CAP. LXXVI.

Νεστορίς. *Neftoreum poculum.* » Explicatur hîc Νεστορὶς Homerica, (κύλιξ nempe:) de cuius artificio libros » integros quidam veterum Criticorum ediderant. Sunt » hîc nonnulla quae manum fculptoris defiderent potius, » quam verba. Sed nos aliò vocamur. Cum erit plus otii, » & haec & fimilia his alia figuris illuftrabimus: fi modo » vitae longioris ufuram largiatur nobis ὁ ὑπεράῤῥητος » Θεός. « Casaubonus. — Et nobis profecto iucundum foret, fi per occafionem eorum, quae *de variis veterum Vaforum generibus formisque* hoc libro disputantur, exfpatiari in amoeniffimum illum Antiquitatis campum liceret, &, quae a Winckelmannis, a Caylis, Viscontis, Millinis, Boettigeris, aliisque ingenio & doctrinâ & pulcri fenfu praeftantibus viris, hoc de genere in lucem protracta, eruditeque & ingeniofe illuftrata funt, ea cum his, quae tradit Grammaticus nofter, conferre nobis vacaret. Sed nos quoque aliò vocamur: atque etiam illud ipfum genus disquifitionum ne admodum quidem huius effe loci arbitramur: qui in toto hoc, quem Athenaeo impendimus, labore bene praeclareque nobiscum actum putabimus, fi, reftitutâ (quoad fieri poteft) germanâ Auctoris noftri & eorum quorum ille teftimoniis ufus eft fcripturâ, tum fententiâ Graeci exemplaris commodiore interpretatione quam quae adhuc exftabat, expofitâ, denique fi excuffis discuffisque nonnullis ex eis difficultatibus, quae in verbis auctorum etiam nunc magno numero fupererant, ftudiofis Antiquitatis hominibus nonnihil ad faciliorem expeditioremque huius (vere dixerim) *Cornucopiae veteris eruditionis* ufum contulerimus.

a 'Εν τούτοις ζητεῖται, πρῶτον μὲν &c. » Proponuntur » initio quaestiones aliquot super hoc poculo, vel potius » super Homericis versibus [Iliad. λ'. 631 sqq.] in eius de» scriptione. Cuiusmodi est hoc de *clavis aureis*, *quibus* ait » poëta fuisse *hoc poculum argenteum* πεπαρμένον. Quod ita
b » explicatur: Οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita scribe) » ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ » τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην. Sic legimus ex libris & » Eustathio. Quidam codd. κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαι» στικῆς τέχνης. Fabrilis artis verbum est ἐμπαίειν: quod » significat, *clavis bullisve adactis & infixis opus aliquod* » *ornare*. Opus ita elaboratum ἐμπαιστὸν vocabant: quae » indebant, ἐμπαίσματα: artem ipsam, ἐμπαιστικήν. Eu» stathius, [ad Iliad. λ'. pag. 836. l. 8.] ἄλεισον, οἱονεὶ τὸ » μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Idem alibi, [ad » Iliad. ω'. pag. 1493. l. 22.] ἄλεισον, τὸ μὴ ὂν λεῖον, ἀλ» λὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Inde etiam vestes auro squal» lentes & clavis aureis insignes, χρυσεμπαίστους appella» runt, translato verbo ab arte fabrorum & caelatorum. » Chrysostomus, Homiliâ quinquages. in Matth. τί τὸ ὄφε» λος, εἰπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυ» σεμπαίων ἱματίων. Lego, χρυσεμπαίστων. De huiusmodi » operibus quaedam ad librum secundum Suetonii [Au» gust. c. 7.] notabamus. Quibus potest addi locus Se» necae, Epist. v. *Non habeamus argentum, in quod solidi* » *auri caelatura descenderit.* Adiiciemus & hoc exemplum, » non quidem admodum antiqui, sed magni tamen scri» ptoris, Pauli Iovii, cuius sunt verba e libro XXVIII. » *Abduxit Budâ Solymannus tria inusitatae magnitudinis ope*» *rosique artificii tormenta: quum passim ad ornamentum insi*» *gnia & literae, argento sculptoria arte aeri incluso, essent ad*» *miranda.* « CASAUBONUS. — Ars illa, de qua hic agitur, popularibus nostris vocari *l'art de damasquiner, d'incruster un métal dans un autre*, notavit h. l. VILLEBRUNIUS. δεῖν ἐμπείρεσθαι (non δεῖ, ut editum erat) habet uterque noster codex mstus. Scripturam κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην non in aliis scriptis libris repererat Casaubonus, nisi in Epitoma: in qua haec de *Nestoride* disputatio fere integra, ut in pleniore opere, exhibetur: unde pleraque in Commentarium suum in Iliad. λ'. retulit Eustathius, pag. 815 sub fin. usque pag. 817. Vellem, codices operis plenioris κατὰ τρόπον τὸν τῆς &c. darent:

haud cunctanter equidem recepissem. Sed eam scripturam nonnisi ex coniecturâ docti cuiusdam viri alicubi adnotatam repererat Casaubonus. Veteres nostrae membr. *A.* cum ed. Ven. & Bas. vocabulum τρίτον ignorant: quod ipsum nescio equidem an per ellipsin omitti potuerit; illud certum est, si non adiectum olim fuit, subintelligendum fuisse: quare adieci quidem, sed non sine dubitationis significatione.

In versu de *Achillis sceptro*, ex Iliad. α'. vs. 245. pro Πηλείδης, quod apud poëtam legitur, commode hîc e versu praecedenti verbum χωόμενος ponitur. Proximi versus c de *Agamemnonis ense*, sunt ex Iliad. λ'. 29 sq. Quorum in posteriore recte veteres nostrae membranae χρύσεοι exhibebant, ut apud Homerum, non χρύσειοι, ut hîc edebatur.

Ἀπελλῆς μὲν οὖν ὁ τορευτὴς &c. *Apellae caelatoris* Plinius meminit lib. XXXIV. cap. 8. sect. 19. num. 26.

AD CAP. LXXVII.

ταῖς Κορινθιακαῖς ὑδρίαις recte codex mstus uterque; d non ὑδρείαις, ut edd. Vide V. 199. d. & X. 413. b. & utrobique notata.

Ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐντέχνως ἄγαν ὑπέδειξε &c. » *Apellis* » *tornatoris* (utamur eâ voce cum Firmico) demonstratio » *quomodo ansas quatuor haberet Nestoris*, in Graeco textu » satis plana: sed non pauca obscurant interpretes. Haec » est summa. Poculi τὸ κυρτὸν ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob similitudinem *virgas* vocat. Hae non simplices erant, sed duplices. Simul enim currebant binae parallelae a fundo ad labrum » poculi. Octo in universa superficie virgae erant; sed » quatuor solum paria. Omnium idem initium, ab ea nimirum parte, qua pes poculi centro illius committitur. » Quatuor ista paria aequalia aequalibus intervallis a se » dissita, in quadrantes pares superficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam συστοιχίαν faciebant, producebantur aliquantum (puta, duos transversos digitos) supra labrum poculi: ibi committebantur » earum extrema. Ita fiebant *ansae quatuor*, sive *aures Nestoridis*: quibus etiam fulciebatur, si in mensam aliquis » eam invertisset. Ita capimus descriptionem Athenaei:

» non tamen negamus posse quaedam paullo aliter acci- » pi; maxime propter illa verba, *καθ' ἑκάτερον οὖς*. Sed, » ut diximus, alias haec, ut speramus, examinabimus » pensiculatius. Saeculo Athenaei cernebatur adhuc ea fi- » gura in quibusdam manus antiquae poculis: *μάλιστα* » *δὲ*, inquit, *ἐπὶ τῶν λεγομένων σελευκίδων*. Epitoma, » *ἥκιστα δέ*. Scribo *οὐχ ἥκιστα δέ*. « Casaubonus. — Noster codex *Epit.* recte *μάλιστα* tenet cum ms. *A.* & editis. Caeterum, quae de *quatuor ansis* ex mente *Apellae caelatoris* commentatus est doctissimus Animadversor, in his ille sententiam Apellae, satis perspicuis verbis (ut mihi videbatur) ab Asclepiade & Athenaeo expositam, non modo obscuravit, sed, si quid iudicare valeo, prorsus
e in contrarium vertit. Non *quatuor virgarum paria* aequis intervallis distantia statuit Apelles: sed *duo virgarum vel baculorum paria*; scilicet utramque ansam (nam proprie nonnisi *duas* ansas statuit) secundum longitudinem in duas partes, veluti virgas, in medio aliquantisper distantes, divisam: e *quo exsistunt*, inquit, *quatuor ansae*; nempe, ut possis quodammodo dicere, quatuor esse ansas; quoniam utraque veluti in duas divisa esset. Quod aliquanto etiam clarius Eustathius expressit, l. c. pag. 817. l. 17. ubi pro eo, quod apud Athenaeum (in opere pleniore, & in Epitomâ) sic legitur, *καὶ γίνεται τὸν τρόπον τοῦτον τέτταρα ὦτα*, diserte sic scribit, *καὶ γίνονται οὕτω τέτταρα ὦτα τῇ διασχίσει*, id est, & *sic exsistunt quatuor ansae ob illam divisionem* vel *fissionem*.

Τὸ δ' ἐπὶ τῶν δυεῖν πυθμένων. Formam pronominis *δυεῖν*, pro editâ formâ *δυοῖν*, recepi ex ms. *A*. Vide VII. 290. b. & IV. 157. f. ibique not.

f *τῶν ποτηρίων τινὰ μὲν ἕνα πυθμένα ἔχειν*. Commode haberet finitum verbum *ἔχει*, si (ut in *Epit.*) sequerentur nominativi *αἱ φιάλαι* & *αἱ σελευκίδες*. Sed quum in accusativos *τὰς φιάλας* & *τὰς σελευκίδας* cum editis consentiant veteres membranae, intelligi par erat, *ἔχειν* in infinitivo hîc scriptum oportuisse. Quod dein scribitur, *ἕτερον δὲ τὸν προσθετὸν*, consulto tenuimus *acute* scriptam vocem. Levis quidem per se videri observatio possit: quâ tamen neglectâ, aberraveris subinde a sententia auctoris. Adiectiva verbalia composita, si accentum in ultimâ habent, rectà & proxime a verbo composito ducta sunt; sic a *προστίθημι*, *adpono*, fit *προσθετὸς*,

adpositus: sin accentum habent in antepenultimâ, ex simplici adiectivo & praepositione composita sunt. Si πρόσθετος scribas, statuendum fuerit primò simplex adiectivum verbale θετὸς, dein ex hoc & πρὸς praepositione compositum πρόσθετος. In hoc quidem exemplo parum referre videatur: sed reperies alia, in quibus pro diverso accentus situ satis diversa notio exsistit. Iterum quidem infra (pag. 503. e. ubi eadem verba repetuntur) idem codex *Epit.* πρόσθετον antepenacute scriptum habet; ubi πρόσθε τὸν (sic) ms. *A.* recte vero iterum προσθετὸν edd. ut hoc loco.

Δύναται δὲ καὶ δύο πυθμένας ὑποτίθεσθαι. δύναται, a scilicet *Homerus*. Nam verbum ὑποτίθεσθαι activâ notione accipitur, *ponere*, *supponere*, *fingere*, *statuere*: quare etiam nomen πυθμένας in accusativo casu positum. confer infra, lit. c. Iam quae hîc exponitur ratio *duorum poculi fundorum*, prorsus eadem esse cum superiori visa erat Gallicis interpretibus, qui idcirco totam hanc ῥῆσιν ex glossa imperite intrusam censuerunt. Quod longe secus est. Nam in superiori ratione (pag. 488. f.) praeter *fundum naturalem*, qui pars est ipsius poculi, *unus* statuebatur *fundus* προσθετὸς, *extrinsecus accedens*, *adscititius*, qui non pars poculi per se spectari est, sed *basis* & *fulcrum*. At hoc loco qui statuuntur *duo fundi*, προσθετοὶ ambo intelliguntur, & diserte distinguuntur a *fundo naturali*, qui pars est ipsius per se poculi. Statuuntur ergo hîc *duae bases*, *altera super alterâ*; & *prior* quidem *minori circumferentiâ*, cui per se iam (nisi supposita altera foret) insistere poculum posset, sed tamen minus tuto; *posterior*, priori subiecta, *multo ampliorem in imo circumferentiam habens*. Quo ex loco intellexi, non debuisse me turbari eo quod p. 481. d. mentio fiat ποτηρίων πυθμένα μὴ ἐχόντων, *poculorum fundum non habentium*: πυθμὴν enim ibi non intelligendus erat *fundus proprie sic dictus*, nempe *ima pars ipsius per se poculi*, quam tangit proxime liquor infusus; sed *basis* & *fulcrum*, cui insistit poculum. Conf. Polluc. VI. 99. Eâdem notione p. 501. a. ἀπύθμενος φιάλη dicitur *phiala*, *quae basin cui insistat non habet*. Quare rectissime divinaverat Coray, non ὀρθὸν πυθμένα pag. 481. d. esse legendum, sed ποτηρίων βαθέων - - καὶ ὀρθῶν, *genus poculorum profundorum* (sive, *altorum*) & *rectorum*. Et quod ibi *cymbia* esse *genus poculorum rectorum* ait Dorotheus Grammaticus: in eo

dissentiebat ille a Simaristo, qui eadem cymbia statuerat esse κοῖλα ποτήρια, *cava pocula*, id est, *concava, curvata*, adeoque *extrinsecus convexa, non plana*. Conf. Animadv. ad p. 501. a. Rursus, quod βαθέα ait Dorotheus, etiam huius contrarium statuerat Simaristus, μικρὰ dicens: nam si βαθέα, non sunt μικρά. Denique quando Macrobius Saturn. V. 21. *cymbia* dixit esse *pocula procera*, illud *procera* non ad graecum vocabulum ὀρθὰ erat referendum, ut nos fecimus, sed ad βαθέα: nam pocula βαθέα, i. e. *profunda*, eadem *procera* sint necesse est. Ex his, sero a nobis observatis, corrigat studiosus Lector ea quae minus adcurate scripseramus in Animadv. ad p. 481. d.

b - ἐξηγ. τὴν κατὰ τὸν Διονυσ. διάτ. φησὶ, σκύφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα καθάπερ αἱ δίπρωροι τῶν νεῶν. » Erunt qui suspecta habeant ista, σκῦφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα. Non aliter tamen omnes libri & » Eustathius. « CASAUBONUS. — σκῦφον accentu circumflexo notatum hîc habuerant editi: recte σκύφον mssti. Verba ista latine sic reddiderat Dalecampius: *scyphum esse tradit cui aures iuxta sitae sint, ut in navibus quae duas proras habent.* Suspecta, puto, Casaubono fuerat vox παρακειμένως: nec immerito, si (quod ei usu venisse videtur) de nullâ aliâ notione huic vocabulo subiectâ cogitaverat, praeter eam quae a Dalecampio expressa erat. Sed eximere viro doctissimo suspicionem aut levare certe potuerat nimium neglecti soceri numquam satis laudandus Graecae Linguae Thesaurus: in cuius T. II. p. 167. g. praeeunte Guil. Budaeo ostenditur, παρακείμενα Graecis dici, non modo quae *vicina* sunt, sed & *quae affinitatem & similitudinem aliquam inter se habent*: cuius usus in illo verbo qui alia exempla desiderat praeter ea quae ab his prolata sunt, is adeat Notas nostras ad Epicteti Dissertat. lib. I. cap. 6. sect. 10. Inde vero facile intelligebatur quid significaret adverbium παρακειμένως, nempe *adfini* vel *simili quodam modo*. Nec vero hîc conferuntur (ut nobis quidem videtur) *ansae scyphi* illius, de quo quaeritur, cum *ansis navigii*; quemadmodum cum Dalecampio accepere Gallici interpretes. Nec enim *ansas*, quod sciam, habet navis; nec eo nomine (ὦτα) partes ullae navis adpellabantur. Novimus quidem ἐπωτίδες in nave, quae latine *auriculae* a nonnullis haud incommode vocantur, suntque *ligna ab utroque prorae latere aurium instar prominentia* ad ex-

cipiendos rostrorum ictus: (conf. Thucyd. VII. 34. & 36. & Athen. V. 204. a.) sed, hae quo pacto cum *ansis poculorum* conferri possint, non video. Quare hoc dicere mihi visus PROMATHIDAS erat, *ansas* scyphi ex Dionysii ratione confecti *similem habuisse figuram ei quam refert prora navis ex eo genere, quae diprorae dicuntur*, id est, *quibus prora duplex est:* cuius generis memorantur duae naves Ptolemaei Philopatoris apud Nostrum lib. V. pag. 204. a. & e. Videtur autem *navis δίπρωρος* duas quasi proras alteram super alterâ habuisse, quarum ea ratio fuerit, ut navis a latere conspecta speciem referret (infra apicem, in quem desinit prora) duarum curvarum linearum; alterius maioris, & amplioris, magisque extrorsum productae; alterius, huic subiectae & inferne connexae, minoris. Igitur scypho Nestoreo ex mente *Dionysii Thracis*, teste *Promathida*, ideo *quatuor ansas* tribuerit Homerus, quod utrimque binas habuerit, alteram maiorem & ampliorem, alteram huic inferne connexam minorem.

ὁποῖόν τι καὶ νῦν ἐστιν ἰδεῖν ἐν Καπύῃ &c. Illius poculi, quod hic dicit auctor, iam supra facta est mentio, pag. 466. e. ubi de *literatis poculis* agebatur. *Mox ibid.* recte ἀργύρεον dedit cod. *A*. In *Epit.* desunt ista. c

AD CAP. LXXVIII.

Ἐγὼ δὲ, φησὶν ὁ Μυρλεανὸς, τάδε λέγω &c. *Myrleanum* intelligi ASCLEPIADEM, e superioribus clarum. Ista repetens Eustathius, Iliad. λ'. pag. 816. l. 38. adiicit: ἤγουν, ὁ ἐκ τῆς Φρυγιακῆς Μυρλείας, τῆς νῦν Ἀπαμείας.

Οἱ παλαιοὶ &c. » Subiicitur *ASCLEPIADIS Myrleani* dis» sertatio prolixa *de Nestoride*. Primis illius verbis docemur, » quid caussae sit, cur primi rerum inventores *figuram ro*» *tundam in plerisque vitae huius instrumentis* usurparint. Caus» sam affert hanc: quia auctores primi qui ab agresti vi» ta ad hanc humaniorem nos traduxerunt, *Universi figu*» *ram & Solis ac Lunae imitandam* in istis sibi proposuerunt. » Haec pars editur corruptissime, hoc modo: Οἱ παλαιοὶ » καὶ τὰ περὶ τὴν ἥμερον τροφὴν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς » ἀνθρώποις, πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμ» βάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναρ» γεῖς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν ἀΐδιον » στροφὴν τῷ περιέχοντι κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ σχήματος

c » ἀφομοιοῦν εἶναι δίκαιον ἐνόμιζον. Nemo haec satis intel-
» ligat ita scripta: omnes facillime intelligent, si ita scri-
» bamus: Οἱ παλ. - - - λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ τοῦ ἡλίου
» καὶ τοῦ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς τὰς φαντασίας,
» καὶ τὰ περὶ τὴν ἀνθρώπινον (erat scriptum ἄνθον,
» ut semper in mss tis: hoc imperitos fefellit) τροφὴν τῷ
» περιεχ. &c. CASAUBONUS. — Nil mutat cod. *A.* nisi quod ἐνεργεῖς habet, minus recte, pro ἐναργεῖς, quod commode editum praeeunte Epitomâ: quorum vocabulorum permutatione nihil in veterum libris frequentius. Habet autem *Epit.* non καὶ τὰς φαντασίας, sed nude ἐναργεῖς τὰς φαντασίας, tum vero statim ἀφομοιοῦν εἶναι δικ. ἐνομ. omissis istis, καὶ τὰς περὶ τὴν - - - σχήματος: ita quidem, ut ad verbum ἀφομοιοῦν, ex initio totius periodi, intelligatur & accusativus τὰ περὶ τὴν ἥμερον τροφὴν, & dativus τῷ κόσμῳ. In his quae uberiora habent codices plenioris operis, haud dubie corrupta illa verba erant, περὶ τὴν ἀΐδιον στροφὴν: quae nobis in περὶ τὴν ἰδίαν τροφὴν mutanda visa erant. Sic & alibi subinde vocab. ἴδιος & ἀΐδιος inter se permutata observare meminimus. In reliquis verbis, Casauboni non improbamus quidem emendationes, nec tamen praecise necessarias putavimus. In istis quidem, ἐναργεῖς καὶ τὰς φαντασίας καὶ τὰς περὶ &c. percommode abesset particula καὶ sive ante τὰς φαντ. sive ante τὰς περὶ: sed & illam abundantiam ferendam iudicavimus, structuram sermonis in hunc modum concipientes, ut iuncta intelligerentur verba τὰς φαντασίας τὰς περὶ τὴν ἰδίαν τροφὴν, & deinde ad verbum ἀφομοιοῦν (quemadmodum & in Epit.) intelligeretur accusativus αὐτὰ, nempe τὰ περὶ τὴν ἥμερον (vel ἰδίαν) τροφήν. Admodum tamen probabile videtur, non τὰς περὶ τὴν ἰδ. τρ. sed τὰ περὶ τὴν &c. scripsisse auctorem. In ed. Cas. 2. & 3. operarum errore legitur καὶ τὰς τὴν ἀΐδιον στροφὴν, omissa post καὶ τὰς praepositione περὶ, quam recte tenebant superiores editiones. De notione vocabuli τὸ περιέχον vide Lexicon nostrum Polybianum, pag. 466 sq. & quem ad Polyb. III. 36, 6. laudavimus Wesselingium ad Diodor. Sicul. I. 7.

Quae sequuntur, sic distincta vulgo erant: διὸ τὴν τράπεζαν κυκλοειδῆ κατεσκευάσαντο, καὶ τοὺς τρίποδας τοὺς
d τοῖς θεοῖς καθαγιζομένους φθόεις κυκλοτερεῖς, καὶ ἀστέρας ἔχοντας, οὓς καὶ καλοῦσι σελήνας. Ibi monuit CASAUBO-

nus: » Scribe, καὶ τοὺς φθόεις κυκλοτερεῖς: & fortasse, » καὶ ἃς καλοῦσι σελήνας. Graeci enim σελήνας appella» runt non illas stellulas, quibus ornabant τοὺς φθόεις, sed » *liborum* peculiare aliud genus. « — Poteras etiam coniicere, φθόεις *post* κυκλοτερεῖς reponi debuisse, ut κυκλοτερεῖς ad τρίποδας referretur, & dein cohaererent ista, φθόεις καὶ ἀστέρας ἔχοντας. Vetus codex nil mutat. In cod. *Epit.* omisso vocabulo φθόεις, sic distincta est oratio: καὶ τοὺς τρίποδας τοὺς τοῖς θεοῖς καθαγιζομένους, κυκλοτερεῖς, καὶ ἀστέρας ἔχοντας, οὓς καὶ καλοῦσι σελήνας. Nos in loco haud satis plano nihil in verbis novare ausi sumus: *hypostigmen post* κυκλοτερεῖς delevimus, & *post* καθαγιζομένους posuimus: ut constructio talis esset, καὶ τοὺς τρίποδας, (scil. κυκλοειδεῖς κατεσκευάσαντο) ἔχοντας φθόεις κυκλοτερεῖς καὶ ἀστέρας, & *tripodas*, nempe, *rotundos effecerunt; qui tripodes habent phthoës rotundos & stellas*, id est, *quibus* tripodibus *imponuntur* (Diis oblati) *phthoës* &c. De liborum genere, quos φθόεις vocabant, conf. XIV. 647. e. & Etymol. pag. 793. l. 5. auctoresque citatos ab Hesychii Editore in φθόϊς. Quod ἀστέρας ait Asclepiades: non videtur id nomen vulgo usitatum fuisse de liborum quodam genere; sed ab hoc scriptore consulto adhibitum, tamquam rationi ipsius favens. Quare vulgatum nomen mox adiicit, οὓς καὶ καλοῦσι σελήνας. Hesychius: Σελήνας· πόπανον, τῷ ἄστρῳ ὅμοιον πέμμα τι. Suidas: Σελῆναι· πέμματα πλατέα καὶ κυκλοτερῆ.

καὶ τὸν ἄρτον δὲ ἐκάλεσαν &c. » Ἄρτον etymon vulgo » explicant Grammatici: sed aliter quam hîc *Asclepiades.* « Casaubonus. — Quod sequitur, ὅτι τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπήρτισται: eodem modo scribitur in ms. *A.* & *Ep.* Nec tamen video quo pacto voce μόνος aut μάλιστα, aut in eam sententiam aliâ, carere possit oratio. *Ibid.* τὸ δεχόμενον τὴν ὑγρὰν τροφήν. Articulum, qui deerat editis, recte adiectum habent ambo codices mssti.

διὰ τὸ τοὺς ἀστέρας περιφερεῖς εἶναι τοῖς ὅλοις ὁμοίως. Quod in ed. Casaub. legitur παρεμφερεῖς, (id est *similes*) id bene per se haberet, nisi sequeretur adverbium ὁμοίως, quod post παρεμφερεῖς redundat & ferri nullo modo potest. At ὁμοίως agnoscunt edd. & mssti: παρεμφερεῖς nec veteres editi, nec mssti norunt, sed περιφερεῖς. Istud sua auctoritate tacite, nec feliciter admodum, in alterius locum substituit Casaub. In eiusdem Casauboni editione,

paulo post, nescio quo casu, quove consilio, ἐπ' αὐτῷ scribebatur: ubi recte ἐπ' αὐτῶν habent ed. Ven. & Bas. cum ms. *A*. Duo ista verba consulto omisit Breviator.

e *Arati* versus, qui in poëtae huius *Phaenomenis* est num. 446. sic apud Athenaeum editus legebatur,

Οὐρανῷ αἰὲν ἄρηρον ἀγάλματα νυκτὸς ἰούσης.

Ubi ἄρηρεν saltem oportuit, quod habet uterque noster codex mstus. Insuper vero monuit Casaubonus: »Scribe, Οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν.« — Nempe sic apud Aratum (recte, ut videtur) legitur. Forsan memoriâ lapsus Athenaeus aut Asclepiades αἰὲν ἄρηρεν scripsit: fortasse vero etiam olim in nonnullis Phaenomenorum Arati exemplis sic scriptum fuerat. Similiter sane idem poëta, ubi pariter de *astris* loquitur, vs. 20. ait:

Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Idem, sed de axe quidem coeli, vs. 22. ἄξων αἰὲν ἄρηρεν: cui opponitur ipsius coeli motus.

In proximis verbis, *comma* insertum in ed. Cas. *post* παρατιθεὶς, rursusque *post* καὶ τοῦ οὐρανοῦ, prorsus turbaverat sententiam. Sed & illud haud parum turbaverat, quod in omnibus editionibus κατὰ τὴν ἰδίαν τῆς χρόας οὐσίαν legebatur; ubi recte κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς χρόας dedit uterque codex mstus. ἡ ἰδέα τῆς χρόας significat *illud coloris genus*, quod statuit vel finxit poëta. Accusativus οὐσίαν pertinet ad τὴν τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

AD CAP. LXXIX.

f ὕστερον γὰρ φησιν εἶναι Ἀριστοτέλης. Hac serie locata sunt verba ista in utroque cod. msto. *Aristotelis* verba, quae respicit *Asclepiades*, (quae ad id quidem, de quo hîc agitur, nihil faciunt) citata sunt a Nostro, IX. 394. c. *Mox*, in eisdem nostris mstis scribitur καλεῖ νῦν: non νῦν καλεῖ. *Ibid.* καὶ τῶν καρπῶν ἀρχὴ γενέσεως καὶ συναίρεσις. »Καρπῶν συναίρεσις *Myrleano* dicitur, quae »vulgo aliis συγκομιδή.« Casaubonus.

In priore ex *Hesiodi* versibus, qui sunt initio libri secundi Ἔργων (num. 353 sq. ed. Brunck.) commode Ἀτλαιγενέων dedit vetus cod. *A*. De aliâ scripturae varietate apud alios in eodem vocabulo, vide Koenium ad a Gregor. de Dial. pag. 271. *Versu seq.* ἀρότοιο δὲ cum edi-

tis tenet ms. *Ep.* quemadmodum etiam apud Hesiodum a vulgo legitur.

Qui sequuntur, quatuor *versus* ARATI, sunt ex Phaenom. num. 269 & seqq. In horum postremo quum apud Aratum vulgo ἐπεκέλευσεν legatur, monuere viri docti, in his *Georg.* d'ARNAULD, (Lect. Graec. lib. II. c. 3. pag. 151.) corrigendos esse Arati libros ex hoc Athenaei loco.

προσημ. Πλειάδας οἰκείως ἐνετόρνευσε τῷ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ὁ ποιητὴς ποτηρίῳ. *Caelavit*, id est, *caelatas fecit*, *caelatas finxit.* Vide Thomam Mag. pag. 188 sq. & ibi HEMSTERHUSIUM, qui hunc Athenaei locum adferens, pag. 189. significavit, ἐνετόρευσε potius legendum sibi videri. Sed vide quae de verbis τορεύειν & τορνεύειν disputavimus ad V. 199. b. quae promiscue usurpata olim fuisse videntur. Hoc loco ἐνετόρνευσε cum editis tenet uterque codex mstus: pag. 491. d. vero ms. *Ep.* quidem ἐντετορευμένας habet, & inde Eustath. pag. 816. l. 26. & 817. l. 28. sed ibidem vetus codex *A.* cum editis ἐντετορνευμένας tenet.

καὶ γὰρ τοῦτο (scil. τὸ Νέστορος ποτήριον) τῆς ἑτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον. »Postquam docuit, *Homerum* »*poculo Nestoris Pleiadas insculpsisse, quia sint & generationis &* »*maturitatis fructuum indices*, addit: καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέ»ρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον. Legebam, καὶ γὰρ τοῦτο »καὶ τῆς ἑτέρας &c. *Nam & hoc vas etiam alterius ge*»*neris alimentorum* (intelligit τὴν ξηρὰν τροφὴν) *capax est.* »Vel: καὶ γὰρ τοῦτο ἑκατέρας τροφ. Probatur infra, [pag. 492. d. e.] »τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι »δεκτικόν: quia in poculo τὸν κυκεῶνα exhibebant. Erat »autem *cocetum*, medium aliquid inter esculenta & po»tulenta. Multa de eo Galenus, & alii interpretes Hip»pocratis, qui non semel κυκεῶνος meminit. Vide infra, »ubi de *Pentaploo* agitur. Haec cum scripsissemus, in Eu»stathii locum incidimus, qui vulgatam lectionem sequi»tur atque explicat. Eum, lector; vide: atque ipse iu»dex esto.« CASAUBONUS. — Vulgatam scripturam, καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέρας τροφῆς, cum editis tenet & vetus cod. *A.* & codex Epitomae. Eustathii locus, quem respexit Casaubonus, legitur in Comment. ad Iliad. pag. 818. l. 27 sqq. his verbis: Ἀθήναιος δὲ λέγει, ὅτι εἰ καὶ ὁ προειρημένος Μυρλεανὸς τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον δεκτικὸν

b εἶναί φησι τῆς ἑτέρας τροφῆς, ἤγουν τῆς ὑγρᾶς, ἀλλ' οἱ ἀκριβέστεροι ἀμφοτέρων αὐτὸ δεκτικὸν ἔφασαν εἶναι τῶν τροφῶν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος. Quae verba partim ex hoc ipso loco desumta sunt, in quo versamur; partim ex istis verbis pag. 492. d. quae eodem prorsus modo in Epitoma atque in pleniore opere leguntur: Πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, οὐκ οἰκείως τῷ ποτηρίῳ ἐντετυπῶσθαι τὰς Πλειάδας, ξηρῶν τροφῶν οὔσας σημαντικὰς, λεκτέον ὅτι τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν ἐστὶ δεκτικόν. Ex quo illud quidem discimus, Eustathium in suo codice hoc loco, sicuti est in nostris, τῆς ἑτέρας τροφῆς scriptum reperisse: & ἑτέρας illum suo iudicio ὑγρᾶς esse interpretatum. Sed, quod idem verba ista, quae apud Nostrum p. 492. leguntur, ita accepit, ac si ea suo nomine Athenaeus dixisset, & *Asclepiadis* verbis quodammodo opposuisset; in eo falsum esse doctissimum Poëtae interpretem facile intelliget quisquis hanc frigidam disputationem (quae apud Deipnosophistam inde a cap. LXXVIII. p. 489. c. usque ad extremum cap. LXXXV. p. 494. b. tota Myrleani *Asclepiadis* Grammatici est) totam perlegere sustinuerit. Asclepiades, qui hic loquitur, idem etiam inferiore loco ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν dicit: qui si hic τῆς ἑτέρας scripsit, id est, *alterius* vel *alterius utrius*, utique τῆς ὑγρᾶς intellexerit: sed ex eodem illo inferiore loco perquam fit probabile, τῆς ἑκατέρας eum hoc loco scripsisse, id est, *utriusque* vel *utriuslibet*. Similiter vero inter se permutata a librariis vocabula ἕτερος & ἑκάτερος in Polybianis libris olim plus semel observavimus. Vide Polyb. II. 69, 7. & ibi not. item II. 47, 2. X. 47, 3. & confer Lexicon nostrum Polybian. p. 187. TOUPH quidem violentam correctionem, τῆς ξηρᾶς τροφῆς, in Emend. in Suid. P. II. pag. 236. pro auctoritate, ut fere solet Vir κριτικώτατος, propositam, nemini facile probatum iri puto, qui hunc locum diligentius pensitaverit.

Τῷ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ &c. *Homerici* versus ex Od. μ'. 62 sq. In quorum posteriore, pro αἴ τ', quod erat editum, recte ταί τ' dedit noster cod. *A.* quod ibi quidem nonnihil obscuratum erat, perperam divisis vocibus in hunc modum, τρήρων ἔσται τ'. Ipsos versus omisit Breviator; sic vero scripsit, φέρειν φησὶν ἐν Ὀδυσσείᾳ: quae duae posteriores voces in opere pleniore non leguntur.

c Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα &c. Iliad. σ'. vs. 485 sqq.

κατὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ γράμματος. Ante proximam vocem ἔπειτα facile intercidere potuit nota literae ε. Sed & sine damno sententiae praetermittere eamdem ipse auctor potuerat, facile supplendam. Exserte autem eam supplevit Eustathius, ἤγουν τὸ ε scribens, ad Odyss. μ'. pag. 475. l. 39. quo loco magnam etiam partem huius disputationis ille repetiit.

διωκομένης τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης ὑπὸ τοῦ Ὠρίωνος. Vide Schol. ad Iliad. σ'. 486. & ad Pindari Nem. II. 15 sqq.

AD CAP. LXXX.

Μοιρὼ ἡ Βυζαντία. Servandam putavi scripturam, in quam & hoc loco & mox rursus pag. 491. a. uterque noster codex ms. cum editis consentit. Eamdem scripturam tenere codicem Vaticanum Anthologiae, cum veteribus editionibus, in Meleagri Prooemio *vs.* 5. monuit Iacobs in Animadv. Caeterum, praeter Suidam, vide Olearii Dissert. de Poëtriis Graecis, sect. XLIX. in Wolfii editione Poëtriar. Graecar. pag. 166 sqq. *Moerûs* vel *Myrûs* versus, quos hic spectat Asclepiades, mox p. sq. exhibentur.

Κράτης δὲ ὁ κριτικός. De hoc consulendus *Fr. Aug.* Wolfius, in Prolegom. ad Homer. p. 176 sqq.

Δίδωτι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμᾶς &c. »*Simonidis* locus, ubi »*Peliadas* appellavit, quas alii *Pliadas* vel *Pleiadas*, pro»pter Doricae dialecti usurpationem prave scriptus est. »Lego: Δίδωτι δ' αὐτὸς Ἑρμᾶς, ἐναγώνιος Μαίας εὐ»πλοκάμου παῖς. ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμους θυ»γατέρας, τᾶν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται πελειάδες οὐρά»νιαι.« Casaubonus. — De *Simonide* Epitoma nil aliud nisi haec habet: Σιμωνίδης δὲ πελειάδας οὐρανίας τὰς Πλειάδας φησί. Nos totum testimonium, sicut editum erat, ad verbum adposuimus; nisi quod τάν γ' ἔξοχον scripsimus praeeunte cod. *A.* ubi nude τὰν ἔξοχον habebant edd. Reliquae dissensiones ex eodem ms. *A.* enotatae, aut oppido mendosae sunt, aut eiusmodi ut quid sub eis lateret haud perceperim. Pro ἑπτὰ, in illo ἔπιτα scribitur: pro αἳ καλέονται, enotatum αγι (sic) καλέονται. Praeterea πελιάδες constanter ille, non πελειάδες, scribit. Verba *Simonidis* »sic utique scribenda & distin»guenda« praecepit Fiorillo, Observation. in Athen. pag. 75.

f »— — διδῶντι δ' εὖ τέσ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος
» Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς.
» Ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φίλαν
» θυγατέρων τὰν ἔξοχον
» εἶδος, αἳ καλέονται
» Πελειάδες οὐράνιαι. —

»Forte quoque (inquit) *v.* 1. legendum αὐτὰς, aut simi-»le quid.« — Interpretationis nihil adiecit. Vellem vero, primum, quoniam ferri utcumque posse istud δ' εὖ τέσ' existimavit, exposuisset nobis doctissimus Criticus, qua notione illud accipi posse iudicaverit. Gallici interpretes τέσ' pro τέ σοι positum statuerunt; & εὖ διδόναι τινὶ pro εὐεργετεῖν τινα accipientes, sic verterunt: *Puisse t' être aussi favorable Mercure belliqueux* &c. Cum quâ sententiâ quo pacto connecti potuerint ea quae continuo sequuntur, non video. Praeiverat his DALECAMPIUS, nisi quod ille recte Ἐναγώνιον, *Certaminum praesidem* interpretatus est: *Benignus ac liberalis erga te sit Mercurius, certaminum praeses.* Vide Hesychium in Ἐναγώνιος, & ibi Interpp. Felicissime coniectasse IACOBS (in *Notis msstis*) nobis visus erat, εὖ τέσ' ex εὖχος esse detortum: quam ad scripturam paullulo etiam propius, quam editi, accedit hactenus codex *A.* quod εὖτεσ *absque accentu super* ε habet. Sed quod διδῶντι in διδοῖ τιν (dorice pro σοὶ) mutandum censuit idem Vir doctus, ut sit διδοῖ τιν εὖχος, *tribuat tibi Mercurius gloriam;* id quidem nimium mihi videbatur: commodiusque factum putavi, si librorum scriptura δίδωτι teneretur. Sed quid sit, quod sub finem testimonii istam scripturam, τὰν ἔξοχον εἶδος, patienter adeo tulerit fidenterque repetierit FIORILLO, id scire equidem velim. An *Atlas ex septem filiabus* (quae omnes *Atlante genitae* constanter ab omnibus perhibentur) *nonnisi eam genuit quae formâ praestans erat?* Non puto, hoc dicere voluisse Simonidem. Sed aut *Casauboni* amplectenda emendatio fuerit, aut alia expeditior circumspicienda. Quod si τὸ ἔξοχον εἶδος legeretur, haud ita male haberet Gallicorum interpretum versio, *Mais Atlas engendra la magnifique espèce de sept filles chéries.* Sed istam scripturam quam habent libri, τὰν (vel τάν γ') εἶδος, quis ferat? Quare videndum putavi, ne τὰν εἴδαν poëta scripserit, doricâ formâ pro τὴν εἴδην: ab antiquo vocabulo ἡ εἴδη, idem ac τὸ εἶδος valente. Fuisse autem istam vocabuli foemineam formam olim in

usu, dubitare nos non sinunt Hesychianae Glossae, voc. Εἴδη, & voc. Ἴδη: praesertim si conferas, quae ad vocab. Εἴδη doctissimus Editor adnotavit.

καθάπερ καὶ Πίνδαρος· Ἐστὶ δὲ ἐοικὸς ὀρείαν τε &c. Vide PINDARI Nem. Od. II. vs. 16 sqq. & ibi Interpp. ac praesertim Graeca Scholia. Scripturam ὀρειᾶν editor Venetus e Pindaricis libris adoptasse videtur: ὀρίαν habent nostri mssti, sicut est in ed. Bas. & Cas. Et sic scripsisse Asclepiadem, ex his intelligitur quae proxime subiiciuntur. τε particulam non habet ms. *Ep.* sed ms. *A.* cum editis. Deinde in eiusdem *Pindari* verbis Ὀαρίωνα scripsi, utriusque codicis msti auctoritate: temere Ὠαρίωνα ed. Ven. quod in Ὠρίωνα mutatum in ed. Bas. & Cas. Ex Athenaei Epitomâ habet Eustathius, ad Iliad. γ'. pag. 903. l. 30. ὁ παρὰ Πινδάρῳ Ὀαρίων, καὶ κατὰ κρᾶσιν Ὠρίων. Conf. Dammii Lexic. Etymol. pag. 2158.

ἐπειδὴ κεῖνται ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταύρου. *Pleiadas* ponunt quidem alii ἐπὶ τὴν πλευρὰν τοῦ ταύρου, ut Scholiastes Hom. ad Iliad. σ'. 486. sed item ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ut in Scholio ad Od. μ'. 63. Interpretationem Pindarici vocabuli ὀρίας, quam hîc tradit *Asclepiades*, adferens Graecus Pindari interpres, improbat eamdem; Pindarum, dicens, si id spectasset, οὐραίαν dicturum fuisse, non ὀρίαν vel οὐρίαν. Confer quae ad Schol. Od. μ'. 63. adnotavit BARNESIUS.

Ex AESCHYLI verbis Epitomator nonnisi duo ista, ἄπτεροι πελειάδες, adposuit. Καὶ Αἰσχύλος δὲ, inquit, ἐμφανέστερον προσπαίζων τῷ ὀνόματι κατὰ τὴν ὁμοφωνίαν φησὶν, ἄπτεροι πελειάδες. Illud verbum φησὶν in opere pleniore, ex frequente Grammaticorum usu omissum subintellectumque est. In *vers.* 2. ad vulgatam olim scripturam, οὐρανός τε γῆ, nulla e ms. *A.* discrepantia enotata. Et nihil mutans STANLEIUS in Aeschyli Fragm. p. 648. *laborem in terris & coelo* interpretatus est. οὐρανοῦ στέγην (i. e. *coeli sustentationem*) corrigebat PAUW, p. 1109. Mihi, ut simplicissima, sic & certissima emendatio visa erat, quam a viro doctissimo DELAPORTE DUTHEIL propositam reperi, ἆθλον οὐρανοστεγῆ, *molestum sustentandi coeli laborem.* στέγειν enim idem ac βαστάζειν valere, Pauwius etiam ex Hesychio adnotaverat.

MOERûs (sive MYRûs) poëtriae versus ductos esse ex Carmine, cui *Mnemosyne* titulus, paulo ante osten-

ſum eſt. Eos ex Athenaeo in Analecta ſua retulit BRUNCK, T. I. pag. 202 ſq. Eosdem habes in *Ioh. Chriſtiani* WOLFII Poëtriis Graecis, pag. 28 ſq. Nonniſi verba nonnul-
b la ex eis excerpta habet Epitoma. *Verſu* 2. non ἤηδει, quod editum erat, habet vetus cod. *A.* ſed ἤειδει, ut SCALIGER correxerat ad Manil. pag. 49. ſuffragante VALCKENARIO, ad Homer. χ'. vs. 280. (in calce repetiti Virgilii cum Graecis auctoribus a Fulvio Urſino collati, pag. 55.) Conf. HEYNII Var. Lect. & Obſſ. ad Homer. l. c. In *Epit.* deeſt illud verbum.

Verſ. 3. Minime improbo τρέφον, quod erat editum. Sed τρᾴφεν, quod eſt in membranis, ex τράφον (aoriſto ſecundo) ortum videri debuit. ἔτρεφον quidem habet Epit. ſed in ea, ut paulo ante monui, non verbum de verbo adpoſitum hoc teſtimonium. *Verſ.* 6. Cum vitioſe editum eſſet, φορέεσκε πετῶν Διῒ μντιόεντι, monuit CASAUBONUS: »Scribe cum *Camerario*:

»γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διῒ μντιόεντι.«

Et ad verum paulo propius, quam editi, accedit ms. *A.* in quo πετὸν ſcribitur. Omiſſâ iſtâ voce, Epitoma ſic habet, γαμφηλῆς (non, ut vulgo, γαμφηλῇ) φορέεσκε Διῒ μντιόεντι. Unde Euſtathius, hunc locum citans ad Iliad. ω'. pag. 1484. l. 50. ἀφύσσων γαμφηλῇς ſcripſit: recte (ut mihi videbatur) in dativo plurali. Nam licet vocabulum illud, (quod *malam*, *maxillam*, proprie ſignificat) ubi de *ave* uſurpatur, poſſis *roſtrum* interpretari, ut apud Apollon. Rhod. II. 188. & apud Ariſtoph. Equit. 198. tamen vel ſic in *plurali* numero uſurpatur, etiam ubi de una ſolummodo ave agitur, ut apud Comicum l. c. *Verſ.* 8. Pro ἐγκατένασσεν, perperam noſter codex Epit. ἐγκατένευσεν habet: ſed veram ſcripturam tenuit Euſtath. l. c.

c Ποσίδιππος τ' ἐν τῇ 'Ασωπίᾳ· Οὐδέ τοι --- πέλειαι. Deerant haec editionibus Ven. & Baſ. ex Italicorum codicum lectionibus tacite adiecta a Caſaubono. Sed pro eo quod ille edidit, Ποσειδ. ἐν 'Ασωτίᾳ, noſtrae membranae habent Ποσιδ. τ' ἐν τῇ 'Ασωπίᾳ. Sic & ex Florentinis codicibus vetus interpres Natalis Comes, pag. 199. *Poſidippus in Aſopia.* Eſt autem huius dramatis titulus ſuo loco inſerendus in albo *dramatum* POSIDIPPI in Biblioth. Graeca Fabriciana: qui ibi deſideratur, quoniam deerat in Indice Auctorum, quibus Athenaeus uſus eſt, a Dalecampio olim confecto. *Aſopiam* antiquum Sicyoniae nomen

fuiſſe diſcimus ex Pauſaniae Corinthiacis, ſive lib. II. c. 1. conf. eiusdem libri cap. 3. ſub fin.

καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας Ἀστρονομίαν. » Circumferebatur olim ſub *Hesiodi* nomine *Aſtro-* » *nomicum* quoddam *poëma*: de quo hîc Athenaeus. Etiam » Theon, Commentariis in Aratum, laudat Heſiodi Ἀστρι- » κὴν βίβλον. Strabo libro ſeptimo citat eiusdem Γῆς περίο- » δον: ut videatur caſcus ille vates coeli & terrae deſcri- » ptionem aggreſſus: de quo vel cogitaſſe illis temporibus, » ſatis luculentum magni ingenii teſtimonium.« Casaubonus. — Vide Fabricii Bibl. Graec. Tom. I. p. 379 ſq. p. 591 ſq. ed. Harl.

AD CAP. LXXXI.

ἐντετορνευμέναι. Sic ms. *A*. cum edd. ut ſupra diximus, d
ad pag. 490. a. ἐντετορευμ. ms. *Ep.*
ὅταν οὖν εἴπῃ. Sic recte mssti; non εἴποι, ut edebatur e
perperam.
τὸ γὰρ δοιοὶ καὶ δοιαί. Sic recte ms. *Ep.* Neſcio an & f
ms. *A*. Ferendus ſane non videbatur artic. αἱ, ante δοιαὶ
vulgo inſertus. *Homericus verſus*, Δοιοὺς δὲ τρίποδας &c. eſt ex Odyſſ. δ'. 129. *Mox*, δοιοὶ θεράποντες, ex Odyſſ. π'. 253. Δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε *&c.* Odyſſ. ε'. 476 ſq.

AD CAP. LXXXII.

δυεῖν Πελειάδων. δυεῖν ex ms. *A*. recepimus. πελιάδων, a
quod ſuo more habet idem, non probavimus. *Ibid.* ὁρῶν- b
ται τοσαῦται. Sic recte mstus uterque, & editt. vett. Perperam τοιαῦται ed. Caſ.

Arati verſus ex Phaenomenis ſunt, num. 262 ſqq. In eorum *primo*, qui hîc adpoſiti, recte μετ' ἀνθρώποις habent mssti noſtri cum edd. ubi perperam μετ' ἀνθρώπους vulgo legitur apud Aratum. Rectius vero apud eumdem ὑδέονται, quam apud Noſtrum καλέονται: cui verbo proprius locus verſu quinto eſt. *Verſ.* 4 *ſq.* ἀλλὰ μάλ' αὔτως εἴρητ'. Non video, quo pacto ferri potuerit εἴρεται, quod ex vulgatis Arati libris tacite Caſaubonus receperat. Veram iudicavi ſcripturam εἴρηται, quam cum editis obtulit ms. *A*. niſi quod elidenda fuit poſtrema ſyllaba. In *Epitoma* nonniſi duo priores exhibentur Arati verſus.

c Vulgo quasi *sextus versus* adiicitur ille,

Ἐξ οἷαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν:

qui tamen iam secundo loco positus erat, neque apud *Aratum* hîc repetitus legitur. Nempe, ut Homericos etiam versus nonnullos bis terve repetitos a verboso *Asclepiade* vidimus: sic idem etiam hunc *Arati* versum suo nomine nunc repetit, ut nimirum ex illo colligat id quod continuo subiicit, τὸ ὁρώμενον οὖν ἐν τοῖς ἄστροις &c.

Qui sequuntur HOMERICI versus, ex Odyss. μ'. 62 sqq. eorum *duo priores* iam pag. 490. b. adpositi erant. In *tertio*, quod pro λὶς πέτρη in ms. *A*. & in editt. vett. λεὶς πέτρη scribitur, id quidem ex more veteris nostri librarii factum; sed hoc loco speciem aliquam eo videri poterat habere, quod λὶς πέτρη apud Poëtam consentientibus interpretibus λεία πέτρη exponi solet. Caeterum *laevem petram* Homerus dixisse mihi visus erat *nudam petram*, quae Polybio λευκοπέτρα vel λευκόπετρον. *Vers.* 4. recte ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι ms. *Ep.* ut apud Homerum; non ἀνίησι, ut erat editum. Recte quidem paulo post in ἐνίεσθαι consentiunt edd. & mssti.

AD CAP. LXXXIII.

e Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ &c. Iliad. λ'. 623. Cum non κυκεῶν', quod erat editum, sed κυκεῶ exhiberet uterque codex mstus; in κυκειῶ hoc mutavi, quod unice verum erat. Nonnisi unum istum versum adposuit Breviator, loco reliquorum adiiciens usitata verba καὶ τὰ ἑξῆς.

ἣ σφῶϊν &c. Iliad. λ'. 627 sqq. Quod in *proximi versus* fine, pro olim edito ἐπ' αὐτῇ, ex msto *A*. adoptavimus ἐπ' αὐτῆς, id ipsum apud Homerum etiam codices nonnulli tenuerunt, in his Venetus Villoisoni. Conf. Ernestum & Heynium ad illum Poëtae versum. Initio eiusdem versus, verba καλὴν κυανόπεζαν, quae desunt vetustis membranis, ex Homericis libris adoptarunt Athenaei editores.

f *Versu* 7. tenui θεοῖσιν, quod habent apud Nostrum eaedem membranae: quamvis commodius esse intelligam θεῇσιν, quod ex hodiernis libris Homericis adsciverant editores Athenaei. *Vers.* 10. ἐκέλευεν eaedem membr. dederunt: non ἐκέλευσεν, quod ex Homericis libris adscitum erat. In eiusdem versus fine rursus κυκεῶ, pro κυκειῶ, scriptum in ms. *A*. erat.

AD CAP. LXXXIV.

Τὸ δὲ, Ἄλλος μὲν μογέων &c. Vide pag. 488. a. Pro μογέων hic κοτέων temere scribitur in Epit. *Ibid.* ἐπὶ μ ό ν ω ν Μαχάονος καὶ Νέστορος. Istud μόνων uterque dedit cod. ms. Sic vero paulo post etiam editi, cum msstis. De *Machaone* & de potione qua eum ex vulnere recreare studet Nestor, disputantem apud Deipnosophistam nostrum vidimus Dioscoridem, lib. I. p. 10. a. Quid sit vero quod hic *Asclepiades* ait, *se alibi ostensurum, ex Homeri narratione non intelligi vulneratum fuisse Machaonem*; mirus interpretandi artifex fuerit necesse est Asclepiades. Perspicue quidem narrat Poëta, Iliad. λ'. 505 sqq. *sagittâ tribus hamis instructâ in dextro humero percussum Machaonem, coactumque esse e praelio discedere.* a

τοῦτο γὰρ (nempe vocabulum ἕ τ ε ρ ο ς) ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς ἐ π ὶ τ ο ύ τ ω ν· Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον &c. Non vidi, quo pacto ferri potuerit κ α ὶ ἐπὶ τούτων, quod habebant edd. Ad quod quum nullam scripturae varietatem ex ms. *A.* enotatam repererim, ὡ ς ἐπὶ τούτων (nescio satis-ne feliciter) correxi, scripturam Epitomae ex parte secutus, quae ὡς τὸ habet. Etiam proxime praecedentia paulo commodius Breviator in hunc modum complexus est: Ἀγνοοῦσι δ' ὅτι ἐπὶ τούτων οὐκ ἄ λ λ ο ς, ἀλλ' ἕ τ ε ρ ο ς εἶπεν ἂν Ὅμηρος. δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν· ἐπὶ δὲ δύο τὸ ἕ τ ε ρ ο ς. ὡς τὸ οἴσετε &c. b

τὸ ὃς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε τίθησι. »Non dicit, ὃς pro ὁ nunquam usurpari; sed *Homerum* ita »nunquam usurpasse, qui est norma Hellenismi. At hoc »poëtae alii sibi licere voluerunt. Nicander initio Alexi»pharm. τέων ἀναδέγμεθα βλάστας. τέων est τῶν: illud »positum pro ὧν: quod reprehendit Scholiastes; quem ite»rum vide sub finem ad ista, τέης ἐχθήρατο κλῶνας. Con»tra Homerus, ut hic observatur, ἀντὶ τοῦ ὃς ὑποτακτι»κοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ: ut Odyss. ῥαψ. β'. »[262.] Κλῦθί μευ ὁ χθιζὸς ἤλυθες.« CASAUBONUS. — Atqui *Nicander* in locis citatis, perinde atque *Homerus*, praepositivo articulo (quem dicunt) pro postpositivo usus est. Quare, nugatum esse Nicandri Scholiasten, recte alii monuerunt. Praepositivus ille, ubi pro postpositivo usurpatur, *accentu* solet notari: & sic etiam in adlato mox Homerico versu, Ἔνθα δὲ Σίσυφος, ex Iliad. ζ'. 153. ὃ κέρδι-

στος habent ambo nostri mssti cum ed. Ven. & Bas. non ὁ κερδ. ut est in ed. Casaub. In monito *Asclepiadis* de usu Homerico, pariter bis πρωτακτ. ὁ scribitur in ed. Cas. cum aspero spiritu absque accentu : at ibi uterque noster codex mstus (quemadmodum & ed. Ven. & Bas.) sic habet, προτακτ. ō, absque spiritu & accentu, sed lineolâ transversâ superne impositâ. Caeterum ex hoc loco corrigendus levis error, qui in scholion prioris Scholiastae Villoisoniani ad Iliad. λ'. 635. irrepsit: ubi ii interpretes, qui istud μογέων ad *Machaonem* referunt, ita scribere perhibentur, ἀλλ' ὢς μὲν μογέων : quae scriptura ὢς, per ω, ibidem iterum iterumque repetitur, cum ἀλλ' ὂς μὲν oportuisset.

c μόλις ἂν ἀπαχεινήσαντος. Tenui hoc, bene sic positum in ed. Bas. & Cas. Nam in ea notione *aoristum* potius, quam *futurum* tempus adhibet Graeci sermonis proprietas. Mox dein, φιλοπώτης, per ω, ex ms. *A.* recepimus: de qua scriptura superiori libro plus semel dictum.

AD CAP. LXXXV.

Σωσίβιος δὲ ὁ λυτικός: id est, *solvendis quaestionibus clarus*, quae super variis Homericis locis iactari solebant. Apud Suidam, in Σωσίβιος Λάκων, Ἐπιλυτικὸς vocatur. Sed rursus Λυτικὸς apud Nostrum, paulo post: & mox dein, τὰς τοιαύτας λύσεις: rursusque λυτικὲ, pag. seq. a. Vide quos ad Suidam Küsterus laudavit, Wowerum DE Polymath. c. 10. & Ionsium, DE Script. Hist. Phil. lib. II. cap. 17. p. 247 sq. Sed CASAUBONUM nostrum audiamus: » Veterum Grammaticorum, inquit, alii appellati sunt ἐνστατικοὶ, alii λυτικοί: illi, quod *propositis quaestionibus* » sui ordinis homines saepe vexarint: hi, quod *solverint.* » Eustathius ad Iliad. σ'. [pag. 1226. l. 50.] Ἐκ δὴ τούτων » δῆλον, ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτὼν κατὰ τοὺς ἐνστατικοὺς ἐπὶ » μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί. Idem, ad » Iliad. χ'. Οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα » εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας. Sed huius tanti dubiorum » solutoris frigidiuscula saepe videntur fuisse commenta & » violenta. Itaque rex pereruditus & urbanus *Ptolemaeus* » *Philadelphus*, cum imitatus parum probabiles eius inven- » tiunculas hominem illusisset, *Teneris*, inquit, *non alienis*, » *sed tuis ipsius technis.* Hoc ita Graece, καὶ ταῦτα, οὐχ

» ὑπ' ἄλλων &c.« — Vide ad pag. seq. a. b. Hanc de *So-*
sibio historiolam idem *Asclepiades*, cuius est prolixa supe-
rior disputatio, narrasse videtur: qui quod eam interpre-
tationem verborum ἄλλος μὲν μογέων, quae a *Sosibio* hic
refertur proposita, in numero ponit absurdiorum illarum
violentarumque solutionum, (lit. *e. f.*) quibus alioquin il-
lum uti solitum esse consequens narratio docet, in hoc
quidem iniquior in hominem fuit: nec enim nimis violen-
ta aut contorta videri debet illa interpretatio, eamdemque
pluribus etiam ex Poëtae interpretibus vulgo probatam
fuisse discimus ex Graecis Scholiis in Iliad. λ'. 635.

γράφει κατὰ λέξιν· » Νῦν τὸ μὲν &c. Absurda erat ra- d
tio, qua distincta vulgo ista verba erant. CASAUBONUS
in Animadv. obiter sic corrigebat, γράφει κατὰ λέξιν οὕ-
τω· Τὸ μὲν &c. νῦν in οὕτω mutans. Nobis mitior pla-
cuit medicina, quâ eâdem DALECAMPIUS usus erat, vo-
cem νῦν ad sequentia trahens: *Nunc poëtam reprehendunt* &c.
Vox οὕτω subintelligi facile poterat. Quod vero mox ἀπο-
λύομεν τὸν ποιητὴν dicit idem SOSIBIUS, videtur ille
λυτικοῦ adpellationem eo retulisse, quod *liberare se* profi-
teretur Poëtam negligentiae aut frigiditatis culpâ, quae a
nonnullis ei ob multa parum commode dicta aut ficta im-
pingebatur. Unde etiam suspicari possis, pro Ἐπιλυτικὸς
apud Suidam Ἀπολυτικὸς scriptum oportuisse: sed nihil
temere mutandum: ἐπιλύειν ἀπορίαν vel ἔνστασιν idem va-
let ac λύειν, *solvere dubitationem* vel *obiectionem*.

τῶν μὲν λοιπῶν πρεσβυτῶν. Sic cod. ms. uterque; non e
πρεσβυτέρων, ut edd. Similiter Scholia minora, ad verba,
Ἄλλος μὲν μογέων, notant: Προσληπτέον, τὸ πρεσβύτης.

Πτολεμαῖος δὲ μεταπεμψάμενος. Abesse utcumque po- f
terat coniunctiva particula, quam ignorat vetus cod. *A*.
Nec tamen incommode ab Editoribus adiectam haud in-
vitus tenui. Eodem loco ὁ δὲ βασιλεὺς scribitur in Epi-
toma.

καὶ ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, b
κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ. » *Teneris*, inquit,
» *non alienis, sed tuis ipsius technis*. Hoc ita Graece, καὶ
» ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, &c. Proverbium est Graeco-
» rum, quo videtur primus omnium scriptorum usus AE-
» SCHYLUS, in Myrmidonibus, ut observat Comici enar-
» rator, ad Aves. [vs. 808 sq. Vide vero & ipsum Comi-
cum ibid. vs. 807 sq. ed. Brunck.] » Galenus libro quar-

b »to DE Hippocratis & Platonis Scitis, disputans adversus »Chrysippum sibi passim contradicentem in suis scriptis: »καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πικροῖς ἁλισ»κόμεθα. Lege, καὶ ταῦτα, & πτεροῖς ἁλ. Apuleius in »Apologiae epilogo: *imo contra ubique, si cum septem pen»nis eum tenui.* Olim questi sumus de menda huius loci. »Sed videtur idem plane dicere voluisse cum Galeno. Ita»que legimus: *Imo contra ubique, si suis captum pennis eum »tenui*: aut, *si captum suismet pennis eum tenui.* B. Chry»sostomus, Homil. XXXVIII. in priorem ad Corinthios: »εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον, καὶ πῶς τοῖς οἰκείοις »ἁλίσκεται πτεροῖς. « CASAUBONUS. — Conf. Suid. in Οὐχ ὑπ' ἄλλων, & in Πάγαις. De ipsius *AESCHYLI* versibus consulendus PORSONUS, ad Eurip. Med. pag. 364 sq. ed. Lips.

AD CAP. LXXXVI.

Ὅλμος. ποτήριον, κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν. »Et *poculi cavum*, & *pila in »qua pinsitur*, [s. *mortarium*] globi dimidiati figuram ha»bent. Inde illa nominum catachresis: cuius testis etiam »Hesychius. Pro Μενεσθένης docti [unus, quem sciam, »Dalecampius] ex coniecturâ Μεγασθένης: cui parce in »talibus fidendum. Non meminimus sane legere hoc no»men: at *Menestheus* probum est, & Graecis usitatum no»men. Pro ἀλβατάνης, mss. αἰθατάνης. Nihil video: nisi »sit nomen foeminae. « CASAUBONUS. — Hesychius: Ὅλμος· περιφερὴς λίθος μαρμάρεος, (ex Valckenarii emend.) ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. καὶ ποτηρίου εἶδος. In nomine Μενεσθένης nil mutat neque vetus codex *A.* neque Natalis Comes. De quo scriptore nihil equidem compertum habeo. Dalecampii *Megasthenes* insignem speciem haberet, si *Indicorum* libri citarentur; sed *Politica* huius scriptoris nemo novit. Ad scripturam ἀλβατάνης, quam habet ed. Cas. nihil ex ms. *A.* adnotatum. In *Epit.* vero deest & auctoris nomen, & totum testimonium. Nec in Aegianis Casauboni lectionibus quidquam adnotatum. Quo magis miror, quibus in msstis αἰθατάνης ille repererit. Fuerit & haec, ut multae aliae lectiones, quas e msstis codicibus ductas ille existimaverat, docti cuiusdam viri coniectura: quae quidem quo fundamento nitatur, mihi non

liquet. Quum ἀλβάταυη in ed. Ven. & Baf. fcriberetur, h tenens hoc DALECAMPIUS, foeminae locupletis nomen effe ftatuit, vertitque, *Albatane tortilem aureum holmum habuit.* Nobis placuit quod apud vetuftiorem Interpretem NATALEM COMITEM reperimus, qui fic habet: *albatanam tortilem, holmumque aureum.* Eodem modo VILLEBRUNIUS vertit, *une albatane torse*: fubiectâ notâ: *Ce mot* (ἀλβατάνην) *eſt ſans doute oriental dans le ſens de* g r o s v a ſ e v e n t r u, *& dont la ſuperficie préſentoit des ſtries ou canelures torſes, comme nous voyons des caraſes.* Spectaverat vir Orientalium linguarum notitia nonnulla tinctus hebraicum vocab. *bethen, venter*; quod idem mutatis folummodo vocalium fonis in aliis Orientis linguis fupereft. Caeterum veritatem interpretationis minime equidem praeftare aufim: fed perquam probabile nobis vifum erat, nomen in accufativo fuiffe efferendum, ἀλβατάνην.

AD CAP. LXXXVII.

Ὀξύβαφον - - - ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ποτηρίου. Defiderabam καὶ in editis: nec vero e cod. *A.* adnotatum eft, adfit-ne, an pariter abfit: fed opportune dedit ms. *Ep.*

Κρατῖνος μὲν ἐν Πυτίνῃ &c. » *Primus verſus* e CRATINI C » *Pytina* allatus legitimam fuperat menfuram, nifi tollas » vocem λίαν: aut initio illa, τὶς ἄν. [ἄν τις voluerat.] » π ό τ ο υ autem fcribe, non ποτοῦ. Caeterum fabulae » huius argumentum habes fufe expofitum apud Arifto- » phanis interpretem ad haec verba ex Equitibus, [vs. » 399.] γενοίμαν ἐν Κρατίνου κώδιον. « CASAUBONUS. — De toto teftimonio Epitoma non nifi poftremum verfum habet: quo e verfu etiam Pollux X. 67. duo verba οἰνηρὸν ὀξύβαφον citavit. Primus verfus in editis fic fcriptus erat:

Πῶς ἄν τις αὐτὸν ἀποπαύσειε τοῦ λίαν ποτοῦ.

In vetere cod. *A.* haefitans librarius titubansque fic fcripfit, fi modo recte accepi: Πῶς τις αὐτὸν πῶς τίς ἂν ἀπὸ τοῦ ποτοῦ παύσειε τοῦ λίαν ποτοῦ. Quibus e disiectis ruderibus varie atque varie confici fenarius potuit. Ex *Cafauboni* ratione talis exiftet:

Τίς αὐτὸν ἀποπαύσειε τοῦ λίαν πότου; five,

Πῶς ἄν τις αὐτὸν ἀποπαύσειε τοῦ πότου;

Nos, in hunc modum edentes,

Πῶς ἄν τις ἀποπαύσειε τοῦ λίαν πότου;

c pronomen personale αὐτὸν facile subintelligi posse putavimus. Sed certiorem etiam rationem expediendi illius versus exspecto.

Vers. 3. Quum συγκεραυνώσω nullo sensu legeretur in editis, monuit idem CASAUBONUS: » Non dubitabis scri- » bendum,

» καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν.

» *cadiscos simul omnes conteram tundendo.* σποδεῖν etiam » παίειν significat, & *quoquo modo perdere* aliquid. « — Atqui id ipsum συγκεραυνώσω perspicue dedit ms. *A*.

Ἀντιφάνης ἐν Μύστιδι &c. » De ANTIPHANIS loco e » *Mystide* vide libro superiore. « CASAUBONUS. — Conferendus utique superior locus, lib. X. p. 446. e. & ibi notata. Recte hic, ut ibi, Μύστιδι antepenacute scribitur in ed. Ven. non Μυστίδι, ut in ed. Bas. & Cas. Est autem μύστις, *foemina initiata*. Quod vero καὶ ἐξεντελίζουσα τὴν κύλικα ὡς βραχὺ consentientibus membranis vulgo legebatur, ibi τὸ ἀξύβαφον scriptum oportuisse, cum res ipsa, tum adiectivum βραχὺ in neutro genere positum, ostendebat: de quo etiam KOPPIERS in Observ. Philol. & CORAY in *Notis msstis* monuerunt. Iam quod d deinde sic vulgo scribitur, εἰπόντος οὖν τινος πρὸς αὐτὴν, τοῦτο μέν σοι πείσομαι, nihil ne in his quidem mutat vetus codex *A*. nisi quod πίσομαι scribit; de qua scriptura supra diximus, Animadv. T. V. pag. 492 sq. In Epitomâ vero cum ibi, tum hic, vix uno aut duobus verbis tangitur totum hoc testimonium. At intercidisse hic verba nonnulla manifestum erat: quae quo pacto supplenda essent, haud obscure superior locus docebat.

Vers. 4. Speciosum utique videri poterat id, quod hoc loco editi libri dabant,

τοῦ τῆς ἑορτῆς. οὐ μὲν ἀρτίως γάρον
ἐξ ὀξυβαφίου &c.

Sed vocabulum γάρον nec hic, nec superiori loco agnoscit vetus liber mstus: qui ibi cum editis ἄρτι γὰρ habet; hic vero in ἀρτίως quidem cum editis consentit, quod ex interpretatione invectum; sed γὰρ tenet, ut supra. Mensuram autem iustam habet senarius, qualis utrobique scribitur, quandoquidem ibi post οὐ μὲν inseritur ἦ μὴν, hic vero οὐ μὲν bis ponitur; quod cum nonnisi semel hic ponendum censuerint primi editores, mensuram versus complerunt, ἀρτίως γάρον scribendo. *Quintum ver-*

ſum, ἐξ ὀξυβ. κερ. ἐπίνομεν, citavit etiam Pollux, X. 67. d

Quod τέκνον *verſ.* 6. compellat anus, poſſis *filium* vel *filiam*, aut *puerum* ſive *puellam* intelligere, a quo (ſive, a qua) ad bibendum invitata fuerat. Sed videtur potius ipſum calicem, quem tenero adeo adfectu illa complectitur, nomine iſto compellare. Quo etiam pertinet, quod *verſ. ſeq.* eumdem calicem pronomine ſecundae perſonae σὲ compellat. Ibi ſic edidit Caſaubonus, ὅς σ' ἐποίησε τῆς, ut in τῆς terminaretur verſus: ad quam ſcripturam nihil hîc ex ms. *A.* adnotatur; ſed quum in ed. Ven. & Baſ. ὅς ἐποίησε τῆς ſcribatur, facile credam eodem modo etiam in membranis ſcribi, nempe temere omiſſâ voculâ σὲ, quae poſt ὅς ἐποίησε poni debuerat, ut habent ſuperiori loco editi cum msto. Articulus τῆς enim, ut ibi, ſic & hîc, perinde initio ſequentis verſus poni potuerat, quia in voce συμμετρίας (*verſ.* 8.) ſyllaba με ob debilem poſitionem perinde & corripi & produci poteſt. In ſcripturâ τῆς ἀσφαλείας hîc nil mutant membranae, in quibus ſupra τῆς ἀφελείας ſcriptum erat.

ἀκουσόμεθα ποτήριον τὸ ὀξύβαφον. Recte, & ex uſu Graeci ſermonis, adiectum τὸ articulum dedere membr. *A.* Ipſi verſus *ARISTOPHANIS* nuſquam, quod ſciam, adpoſiti reperiuntur. Vide Brunckii Fragm. Ariſt. p. 222.

καὶ τὸ τοῖς ἀποκοτταβίζουσι δὲ ὀξύβαφον τιθέμενον. Quod e hîc in *cottabi ludo* ὀξύβαφον dicit, id lib. XV. pag. 666 ſq. ubi e profeſſo de illo ludo agitur, aliis iisque variis nominibus adpellatur, τὸ κοτταβεῖον, ὁ κότταβος, τὸ λυχνίον, τὸ πινακίσκιον, ἡ πλάστιγξ.

Εὔβουλος ἐν Μυλωθρίδι· Καὶ πιεῖν χωρὶς μέτρῳ &c. Ad totum hunc locum nihil adnotavit Caſaubonus; quamvis & titulus dramatis *EUBULI* corruptus eſſet, & verba inde adlata, obſcura atque etiam corrupta haud dubie. ἐν Μυλωθρίδῃ ſcribebatur in ed. Ven. & Baſ. & ſic (puto) etiam in ms. *A.* Peius vero etiam ἐν Μυλωθρίδῃ, in ed. Caſ. Recte vero iam DALECAMPIUS viderat, ἐν Μυλωθρίδι ſcriptum oportuiſſe: id eſt, ut in orâ ille adnotavit »*in Piſtrinaria*« ſive *Piſtrini dominâ.* Maſculinum vocab. μυλωθρὸς, *piſtrini dominus*, occurrebat apud Noſtrum, IV. 168. a. Ab hoc eſt foemininum ἡ μυλωθρίς: non μυλωτρίς, ut mendoſe ſcribitur in dramatum Eubuli recenſu apud Fabric. in Bibl. Graec. In ipſius fragmenti ſcripturâ nil mutant veteres membranae: nec nos in ob-

e scuro & incerto loco quidquam novare in contextu ausi sumus. Quid sit tamen χωρὶς μέτρῳ, non exputo. Si, ut volunt interpretes, *praeter modum*; χωρὶς μέτρου oportebat. Quod si quidem hoc ipsum, χωρὶς μέτρου, dedissent libri; non ego, *praeter modum*, interpretaturus eram; sed, *praeter mensuram*: scilicet, *praeter statutam & definitam mensuram*, ait pistrini domina, *se insuper oxybaphum in commune dare*. In eamdem vero etiam sententiam, nullâ literâ mutatâ, μετρῷ, pro vulgato μέτρῳ legi posse putavi. Quo pacto tamen hîc dicat illa, *unum oxybaphum in commune se dare*, haud satis scio: nam si in commune inter plures partiendum fuit oxybaphum, exigua sane portio unicuique obtigerit, nisi oppido pauci vel paucae fuissent.

Postremos duos *versus* ex mente doctissimi CORAYI interpretatus sum: cuius in *Notis msstis*, nobiscum pro ipsius in nos & in Athenaeum nostrum studio communicatis, ad hunc locum adnotatur: »An ita refingenda verba?

» ἣ μὴν τὸν οἶνον ὄξος εἶναι γνήσιον,
» τὸ δ' ὄξος οἶνον αὐτὸ μᾶλλον θατέρου. «

In eamdem sententiam istum locum etiam DALECAMPIUS interpretatus erat. At Gallici interpretes, in vulgatâ scripturâ adquiescentes, ad verbum sic eam reddiderunt: *Ensuite le vin jura qu'il n'étoit que de vrai vinaigre; & le vinaigre, de son coté, juroit qu'il étoit plutôt du vin que l'autre.*

AD CAP. LXXXVIII.

Οἰνιστηρία. Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὴν σκόλλυν ἔφηβοι &c. CASAUBONUS in Animadv. ad h. l. verba Athenaei repetens, sic scribit: »ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ οἱ μέλλοντες ἀπο»κείρειν τὴν σκόλλυν φησὶ Παμφ. De hoc more diceba»mus ad Theophrastum. Servabatur non Athenis solum, »sed & alibi Graeciae. Varro, in Logistorico: *Itaque Am»braciae primum capillum puerilem demtum, item cirros ad »Apollinem ponere solent.«* — Ubi quod ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ scripsit Animadversor, id invito excidisse videtur: nam Οἰνιστηρία quidem in ipsius editione scribitur, quemadmodum & in superioribus, & in membranis *A*. iidemque libri paulo post, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν. Sed Οἰνιστηρία scribitur in *Epit.* in qua quidem de toto hoc capite nonnisi haec verba exhibentur, Ποτήριον δέ τι καὶ ἡ οἰνιστηρία. Idemque Casaubonus in Comment. ad Theophrasti

cap. XXI. περὶ Μικροφιλοτιμίας, pag. 329. ubi hoc argumentum tractavit, Hesychii verba adposuerat, in quibus οἰνιστήρια, antepenacute quidem, sed tamen (ut in libris nostris) cum vocali ι inter στ & ρ insertâ scribitur. Sed in supra scriptâ Animadversione secutus ille fortasse est lectionem, quae apud Pollucem lib. VI. sect. 22. in veteribus editionibus obtinuerat, ubi ἡ δὲ οἰνίστρια olim legebatur: pro quo ibi hodie, praeeuntibus msstis, sic legitur: ἡ δὲ οἰνιστήρια οἴνου δόσις ὑπὲρ τῶν παίδων ἐν τοῖς φράτορσιν. At, sicut prior illa apud Pollucem scriptura, οἰνίστρια, probatorum codicum auctoritate destituitur; sic haec posterior, ἡ οἰνιστήρια, contra Graecae Grammaticae analogiam peccat; nam si *foeminini* generis velis esse hoc vocabulum, παροξυτόνως scribi debet ἡ οἰνιστηρία, sicut scribitur apud Nostrum cum in titulo capitis, tum rursus deinde, ἣ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν. Et ita quidem scriptum vocabulum, (ἡ οἰνιστηρία) teste PAMPHILO apud Nostrum, nomen *poculi* est. Sed ipsa illa σπονδὴ & ἐπίδοσις, & omnino illius caerimoniae festivitas nomine generis neutrius, (cuius formae sunt fere *festorum* nomina) τὰ οἰνιστήρια vocabatur. Sic quidem Hesychius: Οἰνιστήρια. Ἀθήνῃσιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρεσθαι τὸν μαλλὸν, (idem est autem μαλλὸς & ὁ σκόλλυς, nempe *iuvenilis coma*) εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο Οἰνιστήρια. Similiter apud Polluc. III. 52. ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων οἴνου ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Quod vero apud Eustathium legitur, ad Iliad. μ'. pag. 868. l. 15. ὅτι οἰνιαστήρια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι: id non ex Athenaei Epitoma ille hausit, in qua nonnisi uno verbo tangitur hic locus; nec ex uberiore Athenaei opere, quod numquam ille viderat: sed vel ex Photii Lexico, (in quo pariter οἰνιαστήρια scribitur & reliqua quae apud Eustathium leguntur, teste Alberto ad Hesychium) vel ex alio nescio quo vetustiore Grammatico, e quo eadem Photius decerpsit. Caeterum, ut ad Athenaeum redeamus, quod post verba ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν in editis desiderabatur vocabulum ἔφηβοι, id opportune nobis obtulere membr. *A*.

Ὄλλιξ. Mirum vero, ne hoc quidem loco quidquam adnotasse *Casaubonum*, cui tamen suspectam saltem red-

ſ dere editam ſcripturam debuerat, cum ipſa interpretatio nominis Ὄνυξ, quod hîc exhibebant editi libri, tum vero Epitomae inſpectio. Nam, ex *onyche* lapide confici olim ſolita pocula (ſive pretioſiorem illum lapidem intelligas, qui proprie iſto nomine vocatur, ſive *onychitem*, qui & *alabaſtrites*: de quibus vide Harduinum ad Plin. XXXVI. 7. 12. &, quem is fere ſecutus eſt, Salmaſium in Exercit. Plin. pag. 396. item Henr. Stephanum, Theſ. Tom. II. pag. 1343 ſq.) id quidem pulcre novimus; atque etiam ὀνύχινοι σκύφοι continuo deinde apud ipſum Noſtrum commemorantur. At, ſi ponamus verum eſſe id, quod edita huius loci ſcriptura dicentem faciebat Athenaeum, ipſum etiam vocabulum ὄνυξ Graecis fuiſſe nomen alicuius *generis poculorum*: quis eſt, cui credibile videri poſſit *ligneum poculum* (quod ex PAMPHILI *Atticis dictionibus* traditur) eo nomine fuiſſe adpellatum? Enimvero vocem Ὄνυξ h. l. neuter duorum optimorum noſtrorum codicum agnoſcit. Ὄλλιξ perſpicue habet cod. *A.* idemque rurſus in ora, περὶ Ὄλλικος: pariterque Ὄλλιξ habet etiam codex *Epitomae*, cum in contextu, tum in orâ. Quod adeo vocabulum, quamquam nulli ex aliis Grammaticis (quod ſciam) obſervatum, non dubitare debui quin reſtituerem auctori noſtro; quum praeſertim iſta notio, quam vocabulo ὄνυξ tribuebat edita adhuc ſcriptura, perinde omnibus veteribus ſcriptoribus Grammaticis inaudita ſit.

Deceperat ſcilicet primos editores, ſive iuniores librarios, qui illis in hoc fortaſſe praeiverant, error vulgo in proxime ſequentium verborum distinctione admiſſus: quo factum erat, ut duae diverſae Athenaei obſervationes, altera ad vocabulum Ὄλλιξ pertinens, altera ad vocab. Παναθηναϊκὸν, in unam confunderentur: unde porro, quoniam ſub voce Παναθηναϊκὸν memorantur ὀνύχινοι σκύφοι, ex hac lectione corrigendam putaverant incognitam ſibi vocem ὄλλιξ, & in ὄνυξ mutandam. Nempe ſic vulgo legebatur, Πάμφιλος ἐν Ἀττ. Λεξ. τὸ ξύλινον ποτήριον ἀποδίδωσι παναθηναϊκόν. Ποσειδώνιος ὁ φιλόσοφος &c. Neſcio an eodem pravo modo distincta ſint verba in ms. *A.* Sed eodem quidem errore tenebatur illud operis plenioris exemplum, quo uſus erat Epitomae auctor. Quare ſic ille ſcripſit: Ὄλλιξ: ξύλινον ποτήριον παναθηναϊκόν: tum idem, omiſſis reliquis, ſtatim ad illa perrexit: Πρόαρον: κρατὴρ ξύλινος. Aliquid monſtri alere vulgatam illam ſcripturam

recte DALECAMPIUS viderat: sed, qua in parte situm esset malum, minus perspexerat. Itaque quae cum de *Ollice*, quem in *Onychem* vulgo mutaverant, tum quae de *Panathenaico poculo* ab Athenaeo tradita sunt, ea ille inverso ordine digessit, & in hunc modum interpretatus est: *Posidonius philosophus, libro trigesimo sexto Historiarum, poculorum meminit quae* ONYCHINA *vocant, his verbis:* »*Affuerunt & onychini scyphi, acervatim congesti, ad eos usque,* »*duas cotylas qui caperent: panathenaica maxima, capacia* »*quaedam duorum congiorum, & alia maiora.*« PANATHENAICUM, *ligneum poculum esse, Pamphilus scribit in Atticis dictionibus.* Cautior CASAUBONUS, in reliquâ totâ tractatione nil mutans, *puncto post τὸ ξύλινον ποτήριον ἀποδίδωσι posito*, & vocabulo ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΌΝ maiusculis literis scripto, tamquam nomine diversi poculorum generis, ad cuius explicationem ibi progrediatur Deipnosophista, toti isti loco lucem quae desiderabatur conciliavit: quo magis etiam miratus sum, in praecedenti articulo de scriptura Ὄλλιξ, pro edita Ὄνυξ, nihil ab eo fuisse animadversum.

AD CAP. LXXXIX.

Παναθηναϊκόν. De hoc rursus nihil quidem in *Animadversionibus* adnotavit CASAUBONUS: sed, quo pacto idem, in ipso Graeco Athenaei exemplo, adhibitâ commodâ & unice verâ orationis distinctione, optime de hoc loco meritus sit, proximo capite exposuimus. Ibidem etiam de *scyphis*, qui ὀνύχινοι hîc dicuntur, nonnihil monitum. Quid sit vero quod ait καὶ συνδέσεις τούτων, minus liquet. Hariolando interpretatus sum *& compactiones horum;* quasi *scyphos* dixisset *e pluribus lamellis onychis lapidis compactos.* Dalecampius (ut superiori capite vidimus) *acervatim congestos* reddiderat. Gallici interpretes, συνθέσεις corrigentes, ne hoc quidem vocabulum perspicue interpretati sunt: nam in versione nil aliud posuere, nisi »*Il y avoit des scyphes d'onyx & de grandeur a tenir deux cotyles:*« quasi voce συνθέσεις *magnitudo* significaretur. *Panathenaicorum* poculorum continuo dein, sub voce Πελίκαι, rursus fit mentio: quo ex loco intelligitur id, quod iam per se coniectare licuerat, a festo *Panathenaeorum* nomen illa habuisse.

Πρόαρον. Huius vocabuli nusquam alibi, quod sciam,

nisi in hoc Athenaei loco, vestigium ullum hodie reperitur. Verbi formam κιρνᾶσι, a κίρνημι, (ut ἱστᾶσι, ab ἵστημι) dedit ms. *A*.

AD CAP. XC.

a Πελίκαι. Καλλίστρατος ἐν Ὑπομνήμασι Θραττῶν Κρατίνου ἀποδίδωσι κύλικα. »Id est, *Callistratus in Commentariis ad Cratini fabulam Thrattas interpretatur calycem*. CRATINI *Thrattas*, sive *Threicias*, laudant passim multi veterum. Pollux vero hunc ipsum locum affert, lib. X. cap. XIX. [sect. 67.] Προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου πελίχας, [πελίκας hodie ibi editur:] ἢ κύλικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας. Hesychius: Πελικάν· εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι. Scribendum πελίκα: vel in quarto casu πελίκαν. « CASAUBONUS. — Confer Polluc. X. 78. & ibi Interpp. De toto hoc capite nihil prorsus habet Epitoma.

b Ἴων ὁ Χῖος ἐν Εὐρυτίδαις. Sic tacite correxit *Casaubonus*: recte vero. »Εὐρυτίδαι, sunt Euryti Oechialensis filiae, quas Hercules occidit.« BENTLEY, in Epist. ad Millium, pag. 60. — Confer Hesych. in Ἀθίκτορας, & ibi Interpp.

c Τὴν δὲ ὄλπην Κλείταρχος &c. Felicissima CASAUBONI emendatio, ad vulgatam olim scripturam haec monentis: »In *Ionis Chii* loco vocem ὄλπαις varie acceperunt. Ergo de ea quoque hîc Athenaeus, etsi non suo loco. Τὴν δὲ ὄλπην, ait, καὶ τάριχος Κορινθίους μὲν φησὶ καὶ Βυζαντίους καὶ Κυπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν πρόχοον. Quod nondum, credo, quisquam animadvertit; foede inquinatus est hic locus. Quorsum enim, per omnes Musas, pertinet vox τάριχος? Nam, qui existimarunt ὄλπην aliquando *salsamentum* significare, plus quam toto coelo errarunt. Enimvero faventibus Musis veram lectionem odorati sumus. Nam legendum, τὴν δ' ὄλπην Κλείταρχος Κορ. id est, *Clitarchus scribit, vocem* ὄλπην *Corinthiis quidem & Byzantiis ac Cypriis ampullam significare: at Thessalis guttum*. CLITARCHUS, cuius hîc dissimulatum fuerat nomen, Glossarum auctor fuit: quas passim Athenaeus laudat: vel vide statim sequentem ex iisdem locum.« — De vocab. ὄλπη conf. Hesych. & Suid. & Schol. Theocr. ad Id.

II. 156. Pro quo etiam ἄλεις dicebatur, quod οἰνοχόη interpretatur Hesychius; vidimusque Sapphoni usurpatum apud Nostrum, X. 425. d. sic & Theocr. XVIII. 45. c

AD CAP. XCI.

Πέλλα. *Homerica* verba, Ὡς ὅτε μυῖαι, sunt ex Iliad. π' vs. 641 sq. In illis quum operarum errore εὐπλαγέας irrepsisset in ed. Cas. 1. neque de errore monuisset Casaub. in Animadv. idem vitium propagatum est in ed. Cas. 2. & 3. ἐϋγλαγέας cum ed. Ven. & Bas. tenet codex mstus uterque: quam scripturam TOUPIUS, Emend. in Suid. P. III. pag. 373. praeferendam iudicaverat ei, quae vulgo apud Poëtam obtinet, περιγλαγέας. Neque HEYNIO eam video displicere, cuius consulenda ad Iliad. π'. 642. adnotatio.

τοῦτο δὲ Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα. Ab isto Graeco πελλὶς ductum latinum vocab. *pelvis*, monitum est a doctis. Vide Hemsterh. ad Polluc. X. 78. Alii tamen, nec ii quidem absque specie veri, aliter sentiunt: quorum legas rationes in Vossii Etymolog. h. v. *HIPPONACTIS* versus d quum non distincte scripti vulgo essent, monuit CASAUBONUS: »Debuerant *Hipponactis* scazontes, vere Hippona»ctei, ita distingui:

»Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
»κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

»Et postea:

»— Ἐκ δὲ πέλλης
»ἔπινον ἄλλοτ', αὐτὸς ἄλλοτ' ἀρύτῃ προὔπινεν.

»Ubi malim, αὐτὰρ ἄλλοτ' ἀρυταίνῃ προὔπινεν.« — Ac sunt sane σκάζοντες *Hipponactis* versus isti, quemadmodum & illi qui apud Nostrum IX. 370. b. & is qui III. 78. c. At is, quem postremum hic proposuit doctus Animadversor, nimis profecto σκάζει: nisi προὔπινεν (quod & ipse haud dubie voluerat) ad sequentem versum referas: quo facto, si simul emendationem accipias ab eodem propositam, constabit utique versui metrica ratio, quae vocem ἀρύτῃ quidem omnino respuebat. At, ecce! ipsam illam vocem ἀρύτῃ nullus ante Casaubonum liber, nec scriptus, nec editus, agnoscit: suo iudicio suâque auctoritate tacite illam ipse invexerat. ἀρήτη habent ed. Ven. & Bas. praeeunte vetere cod. *A*. (In *Epit*. deest posterius

d istud testimonium.) Iam vero quid quaeso rei erat, cur haec vox, quam libri omnes adferebant, ita praecise & indictâ adeo causâ damnaretur? Quidni Ἀρύτη proprium nomen mulieris esset? quod sane, ut muliebre nomen, & ex Odyssea & ex philosophantium mulierum historiâ satis notum. Nobis certe eo minus aspernandum hoc loco visum erat, quod & perapte metro convenit ob primam syllabam productam, & sententiam verborum multo efficit commodiorem. Nempe nimis promte in hoc *Dalecampium* secutus Casaubonus est: is *aryte* in versione posuerat: & in ora: » *Arytaenâ*: oleario vase. « — Nunc, restituto *Aretae* nomine, intelligitur, in superiori versu, ubi legitur οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, non ita absurdam esse scripturam αὐτῇ, quam habet ms. *A.* quin vera esse possit, ad eamdem *Aretam* relata; cuius in domo mulieris res acta videtur. Scripturae αὐτοῖς, quam habent ibi editi, patrocinatur quidem Epitoma: sed fieri potest, ut suo iudicio Breviator αὐτοῖς pro αὐτῇ posuerit. At fortasse ne sic quidem adhuc persanatus idem ille versus est, in quo *Aretae* fit mentio: videndumque, ne in hunc modum scribi debuerit:

ἔπινεν ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτ' Ἀρύτῃ &c.

id est: *modo bibebat ipse, modo Aretae propinabat*, hoc est, *bibendum porrigebat.*

Θαλῆς γὰρ &c. » *Phiala*, de qua recitantur *Phoenicis* » versus, illa est de qua tam multa Laërtius in Thalete. « Casaubonus. — Vide Laërt. I. 28 sqq.

e Ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον &c. » Describitur & alter locus » eiusdem poëtae (*Phoenicis*): quem depravatum om- » nes codices nobis exhibent: [in hunc modum:]

» Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῇ γαίῃ
» κωλοῖσι δακτύλοισι θ' ἡ τέρη σπένδει
» τρέμων οἷόν περ ἐν φορυτῷ γωδός.

» Eruditus interpres [*Dalec.*] censuit emendandum, τῷ τ' » Οὐρανῷ καὶ τῇ Γαίῃ: & versu sequente, κολοβοῖσι δακ- » τύλοισι τῇ θ' Ἥρῃ. Non absurde ille quidem: sed lon- » gius tamen recedens ab editae lectionis vestigiis: quae » nos magis premimus, & scribimus: Ἐκ πελλίδος τάρ- » γανον, καί τοι γυίοις χωλοῖσι, δακτύλοις τε, θητέρῃ σπέν- » δει: vel, τῇ θεῇ. Hoc est: *Ille, quamvis debilis artus » & digitos, alterâ manu* (vel, *alteri Deae*) *targanum libat.* » Loquitur *de sene paupere* & vieto: quem ait *libasse* non

» vinum quidem, ſed, quod ad donum aderat, τάργανον. e » Heſychius interpretatur πόμα ἐκ στεμφύλων, loram. οἶνον » στεμφυλίτην alii vocant. Comicus Plato οἶνον τεταργα- » νωμένον dixit iis verſibus qui recitati ſunt [XI. 783. d.] » in Ἄμυστις. « CASAUBONUS. — Iſtae docti Animadverſoris emendationes confirmari quodammodo mihi viſae erant quamvis mendoſâ veteris noſtri codicis ſcripturâ. Nam in καὶ τηγυίοις (verſ. 1.) haud obſcure καί τοῖ γυίοις latere videbatur: eodemque verſu in eodem codice τάργανον, non τάργανον, ſcribitur. χωλοῖσι, vero (vs. 2.) ipſe puto codex habet. Denique & δακτύλοισι τητέρῃ haud dubie ex δακτύλοις τε θητέρῃ (quod & metrica ratio & grammatica flagitabat) corruptum nobis videbatur. Sed verſu 1. ad complendum metrum minuta quaedam etiamnum vocula in medio deſiderabatur: quare aut δὲ τάργανον aut τὸ τάργανον ſcriptum oportuit. Tertio vero, quod perincommode vulgo legebatur ἐν φορηΐῳ: (quod in lectica Dalecampius reddiderat, & intactum Casaubonus reliquit:) id nonniſi operarum errore in editionem Baſ. irrepſerat, indeque in ed. Caſ. propagatum. ἐν βορηΐῳ habet ed. Ven. cum Msto: quod valet ἐν βορείῳ, ſcil. πνεύματι, flante borea. In νωδὸς nil mutant membranae, niſi quod nullo accentu ibi notata haec vox, & ſuperiori perperam coniuncta eſt. Valet autem νωδὸς, edentulus: quod vocab. ſatis-ne aptum eſſet huic loco, addubitare quidem ſubiit; ſed nihil melius certiusve occurrebat.

AD CAP. XCII.

Πενταπλόα. Antepenacute Πεντάπλοα ſcribitur in ed. Ven. quaſi eſſet pluralis a ſing. τὸ πεντάπλοον. At foeminini generis eſſe id nomen, perſpicue patet ex eo quod continuo ſubiicitur, Μνημονεύει αὐτῆς: tum rurſus e fine capitis, πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ καλεῖται, ubi recte penacute ſcribitur etiam in eâdem ed. Ven. Quod autem deinde etiam ſcribitur κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον, ibi adiective accipi id nomen ſatis adparet. Caeterum in vetuſtioribus quoque codicibus msstis initio huius capitis penacute ſcriptum fuiſſe id vocabulum, tamquam ſubſtantivum nomen primae declinationis, intelligitur etiam ex errore qui a Breviatore in hoc loco commiſſus eſt: qui vocem iſtam perperam cum praecedentibus iungens, ſic ſcri-

psit: Βοιωτοὶ δὲ τὴν κύλικα πενταπλόην φασὶν, ὡς Φιλήτας. Ἀριστόδημος δὲ φησὶν &c.

f Ἀριστόδημος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Πινδάρου. De isto *ARISTODEMO* conferre iuvabit quae adnotavit SCHNEIDERUS in Pindari Fragm. pag. 109. *Ibid.* τοῖς Σκειρροις. Perinde & Σκίρα & Σκίῤῥα & Σκεῖρα, item Σκεῖρα, scriptum nomen illius festi reperitur: de quo festo & eius nomine, praeter Meursium in Graecia feriata, Potterum, aliosque, qui de Festis Graecorum commentati sunt, videndus Andr. Schottus ad Procli Chrestom. pag. 53. & Hesychii Interpretes ad vocem Σκείρα. Commode, paulo post, Σκιρ[illegible]δος Ἀθηνᾶς legebatur: ubi Σκιράδος non minus recte, ac forrasse rectius, dedere ambo mssti nostri. Festi nomen hoc loco praetermisit Breviator.

ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. Cum δρόμον in ed. Casaub. legeretur, monuit idem CASAUBONUS in Animadv. »Scribe δρόμου. Quod nuper editum est, habent »antiquissimi libri: sed malo lectionem priorem, quae & »in Excerptis. « — Ubi rursus mirari subit quinam sint illi, quos ait vir doctus, antiquissimi libri. Nam & vetus cod. *A*. & ms. *Ep*. cum ed. Ven. & Bas. in δρόμου consentiunt; nec in Aegianis lectionibus ex Romano codice aliud enotatum.

τὸν καλούμενον ὦσχον. »De *oschophoriis* Atheniensium »passim Grammatici, & Photius, aliique. « CASAUBONUS. — Ferri utique potuerat ὄσχον per o breve scriptum, quod habebant editi. Sed verum rectumque fuit ὦσχον, quod uterque codex mstus nobis dedit. Sic Hesychius, in Ὦσχος, (nam quod ibi Ὧσχος peracute scribitur, id quidem mendosum:) tum in Ὦσχοι, & Ὠσχοφόρια. Eamdem scripturam ex codd. mssris laudavit Schneiderus in Animadv. ad Scholia Graeca in Nicandri Alexiph. p. 297.

a Πέταχνον. Ποτήριον ἐκπέταλον, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ· πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι. In ed. Ven. & Bas. corruptus & mutilatus locus erat in hunc modum: Πέταχνον ποτήριον ἐκπετάλου οὗ μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης *&c*. Correxit & ex parte supplevit CASAUBONUS, sic edens: Πέταχνον, ποτήριον ἐκπέταλον, οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δρωπίδι· πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ· καὶ Ἀριστοφ. & eodem modo scripta verba repetiit idem in Animadversionibus. Qui si scripturam codicis Romani diligen-

tius inspexisset, quam ex Aegianis lectionibus ipse olim a suo Athenaei exemplo adscripserat, animadversurus erat, primum, non Δρωπίδι, sed Δρωπίδη scriptum oportuisse; quemadmodum & hoc loco vetus noster codex cum Romano habet, & III. 125. f. & IV. 171. b. editi scriptique libri. Ac fuit sane Δρωπίδης virile nomen, ex Laërt. III. 1. & ex Platone notum: quamquam quis hic fuerit, qui isti *Alexidis* fabulae nomen dedit, non liquet nobis. Deinde reperturus idem Casaub. erat, *post* vocem μαρτύρων interposito *puncto*, sic in Aegiano codice continuari orationem: μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Ἀριστ. Et repetitum istud verbum μνημονεύει recte etiam nobis nostrae membr. *A.* dederunt; particulam δὲ vero ignorant, qua carere etiam haud aegre potuit oratio, sicut paulo inferius, lit. *c.* rursusque lit. *f.*

Est porro ad hunc locum Casauboni Animadversio haec: »Poculum istud, & *petacnum*, & *petacknum*, per κ »aut χ scribi, auctor est Hesychius. Sed ecce aliam γραφὴν ex eiusdem libris: Πεδαυνὰ, ait, τὰ ἐκπέταλα καὶ »φιαλοειδῆ ποτήρια. Lego πεδαχνά. Nam & verbum agno»scit idem, πεδαχνοῦσθαι: quod exponit, ἐξυπτιοῦσθαι καὶ »τρυφᾶν. Quod ait (Athenaeus,) *iam ante recitatum esse* »*Alexidis testimonium* ubi *petachni* fecit mentionem, per »emendationem nostram verum est hodie. Vide libro ter»tio, cap. ult. [III. 125. f. & ibi not.] In Excerptis con»stanter πεντάχνον: mendose.« — πέταχνον, recte quidem *antepenacute*, sed perperam etiam inserta ν literâ scribitur in nostro ms. *Ep.* In eodem codice dein in *Aristophanis* testimonio simili vitio πενταχνευταί scribitur; sed illud quidem recte, quod *ultimam* in hoc vocabulo *acuit*: unde pro eo quod consentiente msto *A.* editum erat πεταχνεῦται, nos πεταχνευταί edendum existimavimus. Mendosam esse vulgatam scripturam intelligens Brunckius, in Aristophanis Fragm. pag. 243. πεταχνοῦνται correxit: cui Sopingius in Not. ad Hesych. voc. Πεταλοῦνται praeiverat, atque etiam ipse noster Casaubonus, sic monens: »Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστο»φάνης ἐν Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. »De iis fabulis *Aristophanis*, quae *Dramata* vocatae »sunt, disputatum satis libro VII. cap. 14. Quae hic ci»tantur ex illis, mendosa habeo. Quid enim significat vo»cabulum πεταχνεῦται? Ego vero censeo legendum, πάν-

a »ντες δ' ἔνδον πεπάχνουνται: aut sic potius, πᾶς τις δ' »ἔνδον πεταχνοῦται. Non dubitabunt periti harum lite»rarum, hoc posterius esse verissimum: neque alio He»sychium respexisse, cum scriberet, Πεταχνοῦται· ἐξυ»πτίονται, τρυφᾷ.« — Ex eis quae de *Aristophaneis* Δράμασιν ad VII. p. 301. b. post Casaubonum a nobis ex msstis libris cum Athenaei tum Pollucis observata sunt, haud absurde fortasse colligas, nonnisi *unam* fuisse Comici *fabulam*, Δράματα inscriptam, cui titulo aliàs ille adiectus reperiatur ἢ Κένταυρος, aliâs iste ἢ Νίοβος, quoniam in ea sub *Centauri* personâ, cuius nomen Νίοβος fictum esset, (aut sub *Centauri* & sub nescio cuius *Niobi* personâ) traducta fuissent nonnulla superiorum poëtarum *Dramata*.

AD CAP. XCIII.

Πλημοχόη. — — κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, — — χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι &c. Hinc species accedere videri poterat emendationi *Casauboni*, supra p. 479. c. (ubi de κοτυλίσκῳ agebatur) χρῶνται corrigentis pro vulgato χέονται. Sed utrumque suo loco stare poterat: χρῶνται αὐτῷ, *utuntur illo*: & χέονται, *libant illo*, vel *ex illo*. Caeterum de Πλημοχόη consentit Hesychius. τῇ ὑστεραίᾳ, inquit, ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας. Conf. Polluc. X. 74.

b Post καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσιν, ignorant veteres membr. cum ed. Ven. & Bas. repetita verba ὥς φησι Πάμφιλος, quae praeter rem hîc denuo inseri curavit Casaub. Notata quidem eadem ad hunc locum video ex Aegianis lectionibus in Athenaei exemplo, quo olim Casaubonus usus erat: sed is error fuerat sive librarii, sive eius hominis qui ex illo codice lectiones excerpsit.

Si verum est id quod dein in edd. scribebatur, ἀνατρέπουσί τε, ad quod nihil ex ms. *A.* adnotatum video; aut aliud quid turbatum sit in hac regione oportet, aut, aliud verbum interciderit cum isto iungendum. Sed commode ἀνατρέπουσιν ἐπιλεγ. dedit ms. *Ep.*

ὁ τὸν Πειρίθουν γράψας, εἴ τε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος, ἢ Εὐριπίδης, &c. »*Critias* ille, qui appellatur *tyrannus*, »unus erat e triginta tyrannis, quos Lysander Athenien-

»sibus imposuit: sed omnium fere immanissimus & sce- b »lestissimus, ut non iniuriâ ἁπλῶς *tyrannus* nominetur. »Verba illius haec: ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' »εὐφήμως προχέωμεν. non προσχέωμεν. Loque- »batur de inferiis, quae mortuo fiebant effusâ in foveam »libatione. Vide extremo libro nono locum ex Clidemi »Exegetico.« CASAUBONUS. — De *Pirithoo* fabula, quae ab aliis *CRITIAE*, ab aliis *EURIPIDI* tribuebatur, vide FABRICIUM ad Sextum Empir. p. 562. & MUSGRAVIUM in Euripidis Fragm. pag. 587. Verba, quae ex illo dramate hîc citantur, parum feliciter a MEURSIO in Eleusin. c. 30. pag. 89. digesta, legitimum efficiunt versum anapaesticum tetrametrum; quem nos cum MUSGRAVIO (in Eurip. Fragm. pag. 582.) in duo hemistichia divisimus. Veram fuisse Casauboni emendationem, προχέωμεν, cum res ipsa docebat, tum metrica ratio.

Πρίστις. ὅτι ποτηρίου εἶδος, προείρηται ἐν τῷ περὶ τοῦ βατιακίου λόγῳ. »Adi fragmentum, quod capite quar- »to descripsimus: vide etiam in Λαβρώνια. « CASAUBONUS. — Vide XI. 784. a. cap. 27. huius edit. & cap. 68. pag. 484. e.

AD CAP. XCIV.

Ἴων δ' ὁ Χῖος. Potuit suo nomine istud *Ionis* testimo- c nium citare Athenaeus, quemadmodum & supra multo auctiorem eiusdem poëtae ῥῆσιν, cuius haec pars est, citaverat, pag. 463. b. c. Quod si ita hîc accipias, recte stabit δὲ particula. Sed nunc videtur id testimonium a *SIMARISTO* tale, quale hîc adponitur, fuisse citatum: quod si ita est, rectius abfuerit coniunctio. In priori *IONIS* versiculo, qui pentameter est, κρητῆρι quidem (quamquam id uterque codex mstus habet) ferri non potuit: recteque κρητῆρ' e superiori loco hîc receperunt editores. Nec *Casaubonum* equidem reprehendam, quod οἰνοχόοι item receperit; quod ipsum etiam ms. *Ep.* habet. Sed quoniam οἰνοχόαι, quasi de *foeminis famulis* ageretur, cum ed. Ven. & Bas. tenet ms. *A.*, ferendum id hoc loco putavi; quod a *Simaristo* fortasse sic positum erat. Pro θέραπες suo arbitrio Epitomator h. l. θεράποντες scripsit. In προχύταισι *vers.* 2. hic consentiunt ambo mssti

c cum edd. pro quo προχοαῖσι legebatur pag. 463. b. quod ibi fortasse ferendum fuerat.

Φιλῆτας. Constanter Φιλίτας ms. A. ut iam alibi monui.

Ἀλέξανδρος ἐν Τίγονι. Sic editiones omnes: nec aliud e vetere msto enotatum. (In *Epit.* desunt ista.) Dalecampius in ora notavit: »Quidam *Trygone*: quidam *Antigone*. In poëtarum indice, τιγών. « — Ubi quem dicat *poëtarum Indicem* nescio: illud scio, quando in Notis interpres ille ait, *quosdam* sic vel sic legere, plerumque eum proprias suas coniecturas istâ sub formâ proponere. Idem, in Auctorum Indice, *drama* istud (sive qualecumque *poëma* fuerit) *Aetolo Alexandro* tribuit. Casaubonus, in Animadv. repetens verba supra scripta, ἐν Τιγόνι perperacute scripsit, hac adiectâ Notâ: »Vereor ne plus aequo »velim mihi concedi, si postulem rescribi, auctore me, »Ἀλέξανδρος ἐν Ἁλιεῖ. Ita tamen Athenaeus alibi. « — Nempe *Alexandri Aetoli* Ἁλιέα citabat Noster, VII. 269. e. At nimium profecto ab Ἁλιεῖ distat Τίγονι vel Τιγόνι. Duas alias coniecturas Villebrunius in medium proposuit, nescio suo-ne nomine, an ex Adami schedis: alteram, Ἄλεξις ἐν Ἀγῶνι: (at ἐν Ἀγωνίδι, non ἐν Ἀγῶνι scribitur VIII. 339. c. & XV. 678. e. alteram, Ἄρχιππος ἐν Ῥίνωνι, ex loco modo citato, XV. 678. e. Sed, donec aliquid luculentius occurrerit, consultissimum fuerit ἐπέχειν.

Ξενοφῶν ἐν ὀγδόῳ Παιδείας. Leguntur ipsa ista verba in *Cyropaediae* libro VIII. cap. 8. sect. 10. ed. Zeun. Ibi quas προχοΐδας Xenophon dicit, Zeunius cum aliis *urceos* vel *guttos* intelligebat; quibus favere hactenus Athenaeus videtur, quod προχοΐδας τινὰς κύλικας dicit: quod maiorem etiam speciem erat habiturum, si ποτήρια dixisset, quo vocabulo *quodvis genus vasis potorii* significatur, quum κύλιξ species quaedam sit ποτηρίου, quam ad speciem *urceus* aut *guttus* parum commode referri videtur. Sed rectius, ni prorsus fallor, Hesychius Προχοΐδας, τὰς ἀμίδας (id est, *matulas*) interpretatus est, hunc ipsum puto Xenophontis locum spectans. Quare recte in ms. *Ep.* vox κύλικας abesse mihi visa erat.

d In *fine cap.* recte ὀρθούμενοι, ut apud Xenoph. sic & scribitur in ms. *Ep.* Mirum vero, quod de corrupto verbo ὀρχούμενοι nil monuerit Casaub. Videtur illud ex ipsis nostris membr. *A.* (e quibus nulla scripturae discrepantia hic enotata) in alios iuniores codices & in editiones om-

nes propagatum. Alia quaedam exempla earumdem literarum X & Θ inter se permutatarum supra notavimus, ad VIII. 343. f. Animadv. Tom. IV. pag. 563.

Προυσιάς. Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστιν, προείρηται. »Obiter hoc dictum supra, ubi agebatur de *celebâ.*« CASAUB. — Vide p. 475. f. Ibi recte Προυσιάδος penacute scribebatur, a recto casu ἡ Προυσιάς: quam formam, analogiae unice convenientem, hic restituimus auctori, ubi perperam Προυσίας scribebatur non modo in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. (nam in ed. Cas. 2. & 3. nullus accentus voci maiusculis literis scriptae impositus) verum etiam in ms. *Ep.* cum in contextu, tum in ora: pariterque (ut videtur) in ms. *A.*

Νίκανδρος ὁ Καλχηδόνιος. Istam scripturam, loco editae adhuc Χαλκηδόνιος, dedit ms. *A.* De qua scripturâ vide notata ad III. 92. e. Animadv. T. II. p. 121. In ms. *Ep.* omissum est auctoris nomen.

AD CAP. XCV.

Ῥέοντα. »Pocula ῥέοντα videntur quibusdam appel»lata quae aliis ῥυτὰ, sola nominis formatione inter se »differentia. Posteriores versus *ASTYDAMANTIS* sic scri»bendi:

»ῥέοντα δώδεκχ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
»ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρὺψ ἓν, ἕτερον πήγασος. «

CASAUBONUS. — Postremus versus sic editus legebatur,

ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρυψὶ τὸ δ' ἕτερον πήγασος.

nec aliter in ms. *A.* nisi quod in eo non modo post χρυσᾶ, sed & *post* γρυψὶ *hypostigme* ponitur. Gallici interpretes sic corrigendum censuerunt:

δύω δὲ χρυσᾶ· γρὺψ ἓν, τὸ δ' ἕτερον πήγασος.

Sic vero existebat quartus pes dactylus, parum legitimus in ea sede, & praefertim sequente anapaesto ingratum rhythmum efficiens: quod vitaturus incommodum Casaubonus, duas voculas τὸ & δ' deletas voluerat. Nobis, ut expeditius, sic & certius videbatur remedium, si pro mendoso γρυψὶ nominativum γρὺψ ponentes, in reliquis nihil novaremus. Nec enim adiectâ voce ἓν indigebat oratio: & ex satis vulgato sermonis usu, quum sequatur τὸ δ' ἕτερον πήγασος, ad praecedentem vocem γρὺψ intelligebatur τὸ μὲν ἓν, vel τὸ μὲν ἕτερον. Initio eiusdem versus

e nil opus erat verbo ἦν, quod ex scholio irrepsisse videtur: ubi si, pro vulgato δύο Attico more δύω scribas, recte stabit versus. Sic etiam ADAMUS videtur voluisse: sed *Villebrunius* citans ipsius emendationem, ἦν quidem omisit, δύο vero per ο breve scriptum servavit. Mireris autem, si videris, quo pacto duo posteriores illi versus ab Eustathio citentur. Sic enim ille, ad Iliad. ψ'. pag. 1394. l. 8. ῥέοντα δέδωκα τέσσα ἀργυρᾶ, δύο δὲ χρυσᾶ γρυψί. τὸ δ' ἕτερον πήγασος. Nempe haec ipsa, ut alia omnia quae ex Athenaeo Eustathius habet, ex Epitoma ducta sunt. In nostro cod. *Epit.* sic legitur: Ἀστυδάμας· ῥέοντα δώδεκα, τόσα ἀργυρᾶ. δύο δὲ χρυσᾶ· γρυψί· τὸ δ' ἕτερον πήγασος. Pro δώδεκα Eustathius in suo cod. Epit. fortasse δέδωκα scriptum repererat: aut, si δώδεκα ipsius etiam codex habuit, id in δέδωκα mutandum ille censuit; nisi fortasse editores Eustathii pro δώδεκα, quod & ipse scripsisset, δέδωκα suo iudicio posuerunt. Quid in suo codice operis plenioris in hac regione scriptum repererit ipse auctor Epitomae, haud scio: ne id quidem satis scio, quid sit quod ipse hoc loco scripserit, quidve a librariis, qui Epitomam descripserunt, fortasse fuerit mutatum. Illud video, in nostro codice Epitomae in secundâ literâ vocabuli δώδεκα, quod hodie ibi legitur, aliquid post primam scripturam esse mutatum; sed quid fuerit ante, aut unde istae turbae, non potui discernere.

Ῥυσίς. Φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατῖνος, ἐν Νόμοις» ῥυσίδι σπένδων. »De *rhyside*, eadem Hesychius. *Le-»gum*, *CRATINI* fabulae, meminit Pollux lib. VI. cap. X. »& lib. VII. cap. XXII. item Aristophanis interpres ad »Equites.« CASAUBONUS. — Immo vero, egregie deceptum fuisse *Theodorum* illum, quisquis fuerit, ῥυσίδι σπένδων pro Cratini verbis citans, & cum eo Athenaeum & Hesychium, ex ipso nostro Athenaeo perspecte docuit PIERSONUS ad Moerin, pag. 412. Nempe χρυσίδι (non ῥυσίδι) σπένδων scripserat *CRATINUS;* ut ex eodem nostro Athenaeo discimus, pag. 502. b. Illa vox capite truncata erat in eo exemplo, quo usus erat *Theodorus* Grammaticus.

AD CAP. XCVI.

Ῥοδιάς. »Auctore Hesychio, ῥοδιακὸν & ῥοδιὰς, spe-

» cies sunt ποτηρίου καὶ ἐκπώματος: sic enim loquitur. « e CASAUBONUS. — Perperam ῥοδιᾶς, pro ῥοδιὰς, vulgo scriptum apud Hesychium. Recte apud Polluc. VI. 96. ῥοδιάδα, (sive in plurali scriptum ibi oportuit, ῥοδιάδας) ἢ ῥοδιακά. Sic & Photius in Lexico msto, teste Hesychii Editore: Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιὰς, εἶδος ἐκπώματος. Ad ῥοδιὰς, intellige κύλιξ: ad ῥοδιακὸν, ποτήριον. Sic & ῥοδιακοὶ σκύφοι dicuntur pag. 500. b. Sed rursus Ῥοδιὰς p. 497. f. conf. quae notavimus ad pag. 469. b. (Animadv. hoc ipso vol. VI. pag. 84.) Quod vero cum Hesychianâ Glossâ, Ῥοδιᾶς, (sive potius, Ῥοδιὰς·) ποτηρίου εἶδος: a Sopingio confertur id quod apud Athenaeum IX. 403. de ῥοδωνιᾷ vel ῥοδωνιτίᾳ (quae dicebatur) λοπάδι legitur; id quidem prorsus fuit alienum.

Δίφιλος, Αἱρησιτείχει· τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Sic scribitur in ed. Ven. Bas. & Cas. 1. nec aliter in membranis. At CASAUBONUS, in Animadv. verba ista repetens, suo arbitratu ita scripsit, Δίφιλος Αἱρησιτειχεῖ &c. hac adiectâ adnotatione: » *DIPHILI* fabula, cum primum in scenam prodiit, Αἱρησιτειχεὺς nomen habuit: ut si dicas *Pyrgonices* aut *Poliorcetes*. Deinde a poëtâ emendata & denuo edita est novo » titulo Εὐνοῦχας ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles gloriosus*. » Auctor Athenaeus paullo post. [extr. pag.] Sic enim τὸ » διασκευὴ exponimus libro tertio. « — Quid dixerint Graeci διασκευὴν δράματος, ex suae doctrinae copia docuerat Animadversor, ad III. 110. b. (Animadv. T. II. pag. 261 sqq.) Scripturam Αἱρησιτειχεῖ ex proximâ eiusdem Animadversione in editiones Cas. 2. & 3. recepta est: eâdemque ratione extr. hac pag. in eisdem edit. Cas. 2. & 3. Αἱρεσιτειχοῦς scribitur, pro Αἱρεσιτείχους, quod habebant superiores editiones cum membranis. Qua novatione non videtur fuisse opus. Sunt enim Αἱρεσιτείχει & Αἱρεσιτείχους obliqui casus a recto ὁ Αἱρεσιτείχης, τοῦ Αἱρεσιτείχεος, ut statuebat *Henr.* STEPHANUS in Indice Thes. pag. 317. sive ὁ Αἱρησίτειχος, τοῦ Αἱρησιτεύχεος: quorum utrumlibet eiusdem formationis est cum illo ὁ εὐτείχης sive ὁ εὔτειχος, τοῦ εὐτείχεος, unde est accusativus πόλιν εὐτείχεα apud Homer. Iliad. π'. 57. de quo vide Eustath. pag. 1057 extr. & seq. & Scholiasten Venetum. De *Callimacho* quod hîc ait Athenaeus, id accipiendum de illius Πίνακι Διδασκαλιῶν. conf. Callimachi Fragm. p. 470. ed. Ern.

f λέγει δὲ οὕτως· — Πιεῖν γέ τι
ἁδρότερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Primora DIPHILI verba prorsus corrupte in ed. Ven. & Baf. scribuntur, Πιεῖν δὲ ἀνδρ' ἕτερον ἢ τῶν &c. eodemque modo in ms. *A*. (Totum hoc caput de *Rhodiade* omissum est in *Epit.*) Mendosam scripturam tacite correxit Casaub. ex loco statim sequente, pag. 497. a. ubi idem testimonium paulo auctius adponitur. Iam saepius observavimus in vocabulo ἁδρὸς lapsos librarios. Scriptura Ῥοδιακῶν per se nihil suspecti habet, quoniam idem valet (ut vidimus) τὸ ῥοδιακὸν & ἡ ῥοδιάς. Quoniam tamen titulum huic capiti auctor superscripsit Ῥοδιάς: consentaneum erat, ut in primo saltem testimonio, quod citavit, ipsa illa nominis forma occurreret: & quamquam in eo testimonio, quod paulo post ex altera eiusdem dramatis editione citatur, ῥοδιακῶν scribitur, facile tamen crediderim, in priori editione ῥοδιάδων scriptum fuisse: quod etiam e Photii verbis in Lexic. ms. fit probabile, ubi ait: Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιὰς, εἶδος ἐκπώματος. οὕτως Δίφιλος. quasi diceret, utrâque nominis formâ usum esse Diphilum. Mirum vero hic PALMERII fuit commentum, qui (in Exercitat. pag. 519.) quoniam apud Diogenem Laërt. V. 72. (coll. Suid. v. Ῥοίακες) sic olim legebatur in Lyconis testamento: δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ Θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοιάκων ζεῦγος: ex illa apud Laërtium scripturâ hic apud Athenaeum ῥοιάκων corrigendum censuit, atque etiam titulum capitis, Ῥοδιὰς, in Ῥοίαξ refingendum. Immo vero multo probabilius ac paene dicam certum videri debebat, corruptos iam Suidae aetate codices Laërtii fuisse; apud quem pro ῥοιάκων, quod ab aliis deinde in ῥοΐσκων mutatum est, haud dubie Ῥοδιακῶν scriptum oportuit.

Μνημονεύει αὐτῶν καὶ Διόξιππος ἐν Φιλαργύρῳ, &c. Quicumque in *editione Casauboni* istis verbis viderit praepositum titulum, ῬΥΤΑ', uncialibus literis scriptum, quem ignorant ibi superiores editiones; is persuaserit sibi, e manuscriptorum librorum auctoritate hoc ab eo factum, & facti rationem in Animadversionibus redditam esse. At, verum si quaeris, non magis mssti libri, quam veteres editi, eo loci titulum istum agnoscunt: & in *Casauboni Animadversionibus* huius novationis, propria auctoritate ab illo introductae, ne uno quidem verbo fit mentio. Adeo cer-

tus erat vir magnus sui consilii, & de aliorum iudicio securus. Igitur, Casaubonum si audias, *Dioxippum*, *Aristotelem* & *Lynceum* nominavit hoc loco Athenaeus, ut qui *rhytorum* meminerint; nec tamen ullius ex his verba citavit. Sin quaesiveris id quod res est, reperies omnes istos auctores nominari, ut qui *Rhodiacorum poculorum* sive *vasorum* meminissent; ipsa autem illorum verba hic non adponi, quoniam supra erant adposita. DIOXIPPI testimonium habes pag. 472. b. ARISTOTELIS verba ex libro περὶ Μέθης, leguntur pag. 464. c. ubi Ῥοδιακὰς χυτρίδας nominat, quae quidem nonnihil differre videntur ab eis quos alii *Rhodiacos calices* commemorant: sed iam pridem observatum ab ipso Casaubono, quodlibet genus vasorum potoriorum hoc capite complecti voluisse Athenaeum. Denique LYNCEI *Samii* testimonium habes p. 469. b. ubi *hedypotides Rhodiacae* nominantur.

AD CAP. XCVII.

ΡΥΤΟΝ. ἔχει τὸ υ βραχὺ, καὶ ὀξύνεται. Hoc loco titulum, Ῥυτόν, pro more a reliquis verbis distinctum, & minio pictum, codex mstus uterque cum in contextu habet, tum in orâ. Quae scripturae ratio cum in ed. Ven. & Bas. ita turbata esset, ut continuo tenore sic scriberetur, Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἔχει τὸ υ βραχὺ καὶ ὀξύνεται: mirum sane dictu, in hoc ita adquiescere potuisse Casaubonum, ut non modo in contextu, sed & in Animadv. prorsus intactum hunc locum relinqueret. De vocali υ brevi monuit etiam Suidas: ubi conf. TOUPIUM, Emend. P. III. p. 404. Nempe alia vocabula, quae cum hoc confundi quodammodo possent, syllabam ρυ productam habent. Adde Hesych. in Ῥυτὰ, & ibi Interpp. De vase ipso consulendus SALMASIUS, in Exercit. Plin. p. 663. & MILLIN, in Antiq. ineditis, T. I. p. 170.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Vide supra, pag. 481. e. & ibi not. De DIPHILI dramate modo dictum, superiori capite. Duos versus inde hic citatos, ut editi sunt, sic & veteres membranae habent. Epitoma quidem nonnisi postrema verba, τῶν ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Ἐπίνικος δ' ἐν Ὑποβαλλομέναις· Καὶ τῶν ῥυτῶν &c. » EPI» NICI locus ex *Hypoballomenis* ante promissus erat in de» scriptione *elephantis* poculi: [pag. 469. a.] quem locum

a » vide. Ibi fiebat mentio *elephanti, qui capiebat tres congios:* » is de quo hîc *Epinicus, duos* ſolum. Illius verba pertur» bata vulgo, ita concinnabis:

» Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ῥυτὸν
» χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι
» ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
» οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύ γε.

» In τοῦτο eſt figura πρὸς τὸ σημαινόμενον: non enim con» gruit cum ἐλέφας, ſed cum ποτήριον.« CASAUBONUS. — De tribus primoribus illius eclogae verſibus, qui prae caeteris Oedipo indigere mihi videntur, nihil nobis dixit doctus Animadverſor. Equidem eos in contextu reliqui quales cum editis exhibet vetus codex *A*. ſcilicet:

Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία,
πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν
κρουνιζόμενον ἀμφότερα δ' οἰνίζομαι.

Quos latine ſic reddidit DALECAMPIUS:

A. *Rhytorum etiam maxima, quae aderunt, duo*
hodie bibere ad clepſydram oportebit,
ſalientis modo vinum fundentia. B. *Quodnam ſit utrumque*
auguror.

Ad verbum κρουνιζόμενον notavit IDEM: » Hoc vocabu» lum ſignificat, tubulorum modo, per quos fontium aquae » fluit, humorem cum murmure ac ſtrepitu ſuſurrantem » eiicere.« — Cuius ex mente *verſ.* 1, δύο ſcriptum oportebat; *verſ.* 3. vero, κρουνιζόμενα. *Henr.* STEPHANUS, in Theſ. T. II. pag. 461. κρουνιζόμενον intelligebat οἶνον: » *vi» num inde effuſum quod inſtar ſalientis effunditur.*« — VILLEBRUNIUS, pro κρουνιζομ. *verſ.* 3. ſe cum ADAMO χρονιζόμενον legere profeſſus, priores tres verſus Gallice ſic convertit: » A. *Il faudra boire aujourd'hui, pendant un tems » préſcrit, trois rhytes des plus grands qu'il y ait.* B. *Mais » il me ſemble, qu'avec un peu de tems j'en viderois bien » deux.*« —— Quaſi, qui de tribus *duo* dicit, is Graece ἀμφότερα dicere poſſet. Ferenda ea interpretatio foret, ſi (quod ADAMUM quidem in animo habuiſſe puto) *primo* verſu δύο legeretur cum Dalecampio. Audacior doctiſſimus IACOBS, in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. p. 337. in duobus quidem primoribus verſibus nil niſi distinctionem orationis mutans, violentius cum tertio verſu egit, ita ſcribens:

Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία,

πίνειν δεήσει τήμερον, πρὸς κλεψύδραν a
κρουνιζομένων· τὰ μικρότερα δ' εὐωνίζ' ἐγώ.

»Is, qui loquitur, (inquit) *se minora* ait *pocula vilipende-* »*re, habere autem rhytum nihil dissimile elephantis cornu.* – – » κέρατα, elephantis dentes vocant veteres. Vide Oppian. » Κυνηγ. II. 495. ibique Rittershus.« — Nos, quum quid verissimum esset minime liqueret, hariolando utcumque expressimus sententiam verborum, qualia vulgo leguntur.

Quartus versus sic vulgo scribebatur,

ἔστι δ' ἐλέφας ἐλέφαντας περιάγει ῥυτὸν

nullâ verbis interpositâ distinctione. Recte verba distinxit, me iudice, Casaubonus in Animadv. Sed non placet ἐλέφαντας in plurali numero: nec enim *plures* nominaverat is, ex quo hoc quaeritur; nec facile *unum hominem plures simul circumducere elephantos* dixeris: & facit illud vocabulum pedem dactylum in quarta sede, ubi illum non solent frequentare Attici poëtae. Quare ἐλέφαντα utique scripsisse poëtam existimo. Sed huic etiam versui violentiorem adhibendam medicinam censuerat Iacobs, sic corrigens:

ἔστι δὲ, κέρας ἐλέφαντος ὡσπερεὶ, ῥυτὸν,
χωροῦν τε δύο χόας, &c.

Nobis tam insigni novatione non esse opus visum erat. Ne id quidem urgendum putavimus, quod Gallicis interpretibus non sine veri specie placuerat, περιάγεις in *secundâ personâ* ponendum. Videntur hi duo, qui inter se colloquuntur, in tertii alicuius aedibus versari, qui his ingentia illa cornua propinaturus erat.

Quintus cum *sexto* versu sic scripti erant in editis libris:

χωροῦντα, δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας (perperam ἔλεφας ed. Bas. & Cas.) ἐκπίοι
ἐγὼ τοῦτο πέπωκα πολλάκις. b

Ubi *Casauboni* emendationem, vocabulum ἐλέφας in posteriorem versum reiicientis, & δὲ particulam post ἐγὼ inserentis, non dubitavi adoptare: in quo etiam consentientem habui *Iacobsium*. Praeterea vero pro χόας, quod ob ultimam brevem hic non ferendum videbatur, χοᾶς ex *Epit.* recepi; (conf. not. ad pag. 469. a.) ex eademque ἐκπίῃ, pro ἐκπίοι. Eadem verba eodem modo, quo in Epitoma scribuntur, citans Eustathius ad Iliad. ψ'. pag. 1394. 10. nempe, ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοᾶς, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίῃ: adiicit, καὶ σημείωσαι τὸ ῥυτὸς ἐνταῦθα

b *ἀρσενικὸν*: id est, *& nota, vocab. ῥυτὸς hoc loco in masculino genere positum.* Videtur vero poëta non tam τὸν ῥυτὸν, tamquam substantivum masculini generis dixisse, quam ἐλέφαντα ῥυτόν: ut ῥυτὸν esset veluti adiectivum, ad subst. ἐλέφαντα relatum. Quod autem verba ista *Diphilo* auctori tribuit Eustathius, id fecit ab Epitomae auctore deceptus; qui post superius Diphili testimonium sic scripserat, καὶ πάλιν· ῥυτὸν χωροῦντα &c. quasi & haec *Diphili* verba essent. Quod ait poëta τοῦτο πέπωκα, potest quidem cum Casaubono τοῦτο ποτήριον intelligi: sed potuerit fortasse etiam indefinite accipi: *hoc ego saepius potavi*, pro *hanc mensuram, tantum vini.*

Versu penult. cur οὐδὲ σὺ in σύ γε mutaret *Casaubonus*; non modo caussa erat nulla; sed versum etiam prorsus corrumpebat illa novatio. Ad *postremum versum* nihil monuit Animadversor. Atqui haud dubie corruptus ille erat, qualis editus legebatur: quem sic scriptum dabat editio Veneta:

ἕτερον τριήρης τοῦτο τὶς οὐ χωρεῖ. χόα.

neque aliter ed. Bas. & Cas. nisi quod in his deletum est punctum post χωρεῖ. At, quaenam istis verbis sententia insit, nemo facile dixerit. Quare perquam probabilis fuerat doctissimi CORAYI coniectura, τοῦτο τρεῖς χωρεῖ χοᾶς: collato praesertim loco superiore, pag. 469. a. Sed nos veterum membranarum sequi auctoritatem debuimus: in quibus (vitiose quidem distributis vocibus) sic scribitur, του τις ὥς χωρεῖ: quod nihil aliud valet, nisi id quod edidimus τοῦτ' ἴσως χωρεῖ.

In altero eiusdem *EPINICI* testimonio, tenendum putavi vocabulum πύρπνοον, *antepenacute* scriptum in editis: pro quo *penacute* πυρπνόον scribitur in ms. *A*. Istud testimonium omisit Breviator.

φορήματα γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων. Sic com-
c mode ms. *A*. Mox dein, τοιοῦτον, pro τοιοῦτο dedit codex ms. uterque.

Θεοκλῆς ἐν Ἰθυφάλλοις. » De *THEOCLIS Ithyphallicis* versibus dictum est libro sexto, capite XV. « CASAUBONUS. — Vide Casaub. ad VI. 253. d. (Animadv. huius edit. T. III. p. 494 sq.) Quod vero idem Casaubonus (in Animadv. ad VII. 296. a.) poëtam *Theoclem*, qui hîc nominatur, pro eodem habuit cum eo qui alibi falso *Theoclytus* vulgo nominabatur, (cuius verum nomen *Theolytus* a nobis e ve-

tustis membr. restitutum est) in eo errasse doctissimum virum ibidem ostendimus. In *tertio versiculo*, qui ex *Theoclis* huius carmine ithyphallico adfertur, ὡς τ ῶ ν φιλτ. scribitur operarum errore ex ed. Cas. 1. in ed. 2. & 3. propagato. Recte τὸν φιλτ. editt. vett. cum msstis.

Διονύσιος δ' ὁ Σινωπεὺς, - - - ὡς προεῖπον. »DIONY»SII *Sinopensis* locum, quo nos reiicit, in superioribus, »opinor, non invenies.« CASAUBONUS. — Immo vide pag. 467. d.

Ἡδύλος δ' ἐν Ἐπιγράμμασιν, περὶ τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ Κτησιβίου τοῦ μηχανοποιοῦ ῥυτοῦ μνημονεύων, φησί· Ζωροπόται καὶ τοῦτο &c. De celebri mechanico *Ctesibio* confer quae habet Athenaeus lib. IV. cap. 75. huius edit. (pag. 174. ed. Cas.) HEDYLI *Epigramma*, quod hic adponitur, in editionibus omnibus ita lacerum & corruptum legebatur, ut pro sex primoribus versibus, quos exhibemus, nonnisi tres essent, in hunc modum scripti:

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φύλον Ζεφύρου κατὰ νηὸν,
ὃς λιγὺν ἦχον σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν;
† ἡττομένου καὶ πολέμου σύνθεμα καὶ θαλίης,

tum sequebantur quatuor reliqui, Νεῖλος ὁκοῖον ἄναξ μύσταις φίλον, & reliqua, recte scripta. Quo spectat CASAUBONI Animadversio haec: »Subiicitur HEDYLI *Epigram*»*ma*, *de rhyto* quodam machinoso, *quod Ctesibius mechani*»*cus confecerat*, & Veneri *Zephyritidi* sive *Arsinoae* conse»craverat. Videtur Hedylus Epigrammatis suis descripsis»se donaria, quae in Arsinoae templo eius aetate vise»bantur. Nam hoc videtur indicare, cum ait καὶ τοῦτο »in *primo versu*. Sane pleraque Hedyli quae extant hodie »Epigrammata, donariorum sunt ἐπιγραφαί. De *Arsinoae* »cultu & variis nominibus dictum libro septimo, capite »XIX. [ad VII. 318. b. & c. Animadv. T. IV. huius edit. pag. 378. & 382.] »Cum autem & mutilum & multis mo»dis depravatum istud *Hedyli Epigramma* hactenus sit edi»tum: quae desunt quidem, ea nos ex fide membrana»rum supplebimus; sed corrupta emendare non possumus. »Sic igitur libri chirographi:

»Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
»τὸ ῥυτόν· ε ἰ δ ε ί η ς δ' εὖ τὶ δέ τ' Ἀρσινόης
»ὀρχηστὴν Βήσαν Αἰγύπτιον, ὃς λιγὺν ἦχον
»σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἡ τ τ ω μ έ ν ο υ
»κ α ὶ πολέμου σύνθημα. διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν

d »κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
»Νεῖλος ὁ κοῖος ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
»εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.
»Ἀλλὰ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο.
»δεῦτε νέοι νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

» Compotores suos affatur poëta; & ad *rhyti* contempla» tionem vocat, quod arte subtili elaboratum a *Ctesibio*, » hydraulicorum inventore, (ut lib. IV. cap. 33. dictum) » *Arsinoae* Veneri fuerat consecratum. (In ed. Cas. 2. & 3. ex schedis Casauboni hic adiicitur: » In *secundo versu* scri» bebat ὁ μακαρίτης SCALIGER, εἰδυίης δεῦτ' ἴδετ' » Ἀρσινόης. Sic in ultimo versu, δεῦτε νέοι. «) » *Tertio versu*, » lego βῆσαν, minori literâ initiante. Ait, poculum hoc, » quod Graeci alii ῥυτὸν appellant, *Aegyptium esse besam*. Ita » vocabatur Alexandriae genus potorii vasis: quod in fra» gmento capitis quarti ita describitur: Βῆσσα (forte, Βήσας) » ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω » μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. « [Vide supra, XI. 784. b. & in eum locum notata; ubi obliti sumus ad hunc locum provocare, qui cum illo utique conferendus. Tenendumque etiam (quod obiter Casaubonus quoque monuit) rectum casum illius nominis ex *Hedyli* ratione statuendum esse ὁ βήσας, τοῦ βήσου: quare etiam accusativus βήσαν ultimam longam habet.] Pergit CASAUBONUS: » Haec fi» gura convenientissima est poculo isti, quod ad instar hy» drauleos fecerat Ctesibius. Cur ὀρχηστὴν appellet ne» scio: & fortasse locus est corruptus. « [Mihi videbatur ὀρχηστὴς, quasi *saltator* dici; quod ex eo *saliat aqua*, & quasi *saltet*.] » *Quarto versu* lego, πρὸς ῥύσιν ἱεμένου: » (vel cum SCALIGERO, ἁπτομένου.) Ait, *effluente liquore* » *edi aliquando acutum sonum, & quodammodo bellicum*: ideo » comparat *tubae*, classicum canenti: aliquando vero mol» lem edi sonum, & *conviviis atque comessationibus conve*» *nientem*. Quarto disticho, comparat *sistro* dulcisonum hoc » poculum. Et est locus insignis de inventione sistri, imi» tatione susurri quem Nilus edit per confragosa quaedam » fluens. Si quis malit ad hydraulica respici, per me licet. » Sistrum tamen Aegyptiorum sacrorum mystis familiare » fuisse, omnes mihi concedent. « Denique in ed. Cas. 2. & 3. adiicitur: » Pro ἐξ ὑδάτων, SCALIGER emendabat » ἐξ ἀδύτων: de quo iudicet lector. «

Istud HEDYLI *Epigramma* ex Athenaeo in Adpendicem

Anthologiae adsciverat *Henr.* STEPHANUS, sed lacerum, & quale exhibebant veteres Athenaei editiones. Supplementis a Casaubono prolatis auctum, & partim *Scaligeri*, partim suis coniecturis emendatum dedit SALMASIUS, Exercit. Plin. p. 449 seq. Cuius totam rationem adoptavit BRUNCK in Analect. T. I. pag. 483 sq. Totum epigramma deest in *Epit.* Quae vero ex Italicis codicibus supplementa protulit Casaubonus, eadem omnia veteres membranae *A.* nullâ cum discrepantiâ agnoscunt; nisi quod in his (*vers.* 1.) mendose φιλοζειφύρου pro φιλοζεφύρου scribitur. Nec in reliquis verbis quidquam dissensionis ab editis ex eisdem membr. enotatum est, nisi pro ἡττωμένου, (*vers.* 4.) πρὸς ῥύσιν ἠγομένου: quae ipsa mendosa scriptura mirifice confirmat SALMASII emendationem οἰγομένου, quam unice veram iudicavi. Caeterum *versu* 2. pro mendoso εἰδείης, in *Scaligeri* emendatione εἰδυίης adquiescendum putavi; meritam licet laudem tribuens eruditae emendationi Ἰππείης, a VALCKENARIO ad Theocriti Adoniaz. pag. 355. propositam, ex Hesychiana glossa: Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή. *Vers.* 5. Cum καὶ πολέμου σύνθημα vulgo scriberetur, istud tenens *Salmasius*, dein pro διὰ χρυσέου δὲ, διὰ χρυσέου τε correxit. At δὲ tenet ibi ms. *A.* cum aliis codicibus Italicis: mihique unice sese probavit IACOBSII ratio, οὐ πολέμου corrigentis, (in Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. pag. 338.) & *vers.* 6. κώδωνος, pro κώθωνος. Nempe, post οἰγομένου interciderat olim οὐ particula: dein doctus aliquis lector, claudicare metrum intelligens, & de negativâ particulâ nil cogitans, voculam καὶ adiecit. Iam saepius sane observavimus, in corruptissimis etiam poëtarum locis, qui his Athenaei libris continentur, frequenter tamen perapte procedere metri rationem: unde haud temere colligas, olim aliquem doctum Athenaei lectorem, cuius e codice & membranae nostrae *A.* derivatae sunt, & illae quibus Breviator usus est, passim emendare conatum esse depravata poëtarum loca, &, ubi *genuina verba* restituere minus potuit, *metra* saltem utcumque curasse. Quo ipso quidem conatu verendum est ne multo etiam magis obscurata nobis fuerint veteris germanaeque lectionis vestigia. κώδων Graecis dicitur *orificium tubae*: vide Nostrum extremo libro quarto. Caeterum ista iam scripseram, quum animadverti, in lectionibus Aegianis e

d codice Vaticano excerptis hanc exhiberi scripturam, διὰ χρυσέου δὲ γέγονε (hoc quidem male) κώδωνος. Quare suspicor, etiam vetustas membranas *A.* κώδωνος habere, sed effugisse hoc speculatoris nostri aciem. Quod *quarto disticho* de *sistro* agi existimavit Casaubonus, id alienum ab hoc loco mihi visum erat. *Versu* 7. vero, pro ὁκοῖος, necessario ὁκοῖον (scil. μέλος) fuit scribendum. ὁποῖον correxerat *Salmas.* Denique *versu* 8. non ferendam putavi vulgatam scripturam ἐξ ὑδάτων: quae, si nil aliud incommodi haberet, pro reliquo epigrammatis colore nimis certe languet frigetque. Eoque etiam probabilior certiorque videri debuit *Scaligeri* emendatio, ἐξ ἀδύτων, quo magis adparebat, quam facile ex ἀδύτων (praesertim postquam *Nili* mentio facta est) in ὑδάτων aberrare potuerit dormitans aliquis aut festinans librarius. Cur vero *duorum* etiam *postremorum versuum* scripturam cum doctissimo IACOBS suspectam haberemus, nullam satis idoneam caussam nos quidem vidimus.

e Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ Μέθης &c. Et hic locus lacer erat in duabus quidem primoribus editionibus, in quibus sic legebatur: Θεόφραστος δ' ἐν ἥρωσι μόνοις ἀποδ. Supplevit ex msstis Casaubonus in sua editione: sed vocabulum ποτήριον temere omisit, quod non modo nobis noster cod. *A.* exhibuit, sed Casaubono etiam offerebant Aegianae lectiones, quas ipse sua manu in orâ sui libri consignatas habebat. In proximis *DOROTHEI* verbis temere διατετρημμένα geminata μ literâ scribitur in ed. Bas. & Cas. Peius vero etiam διατετριμμένα apud Eustath. ad Iliad. Ψ'. pag. 1394. l. 9. Recte quidem διατετρημένα habet noster ms. *Ep.* cum ed. Ven. puto & ms. *A.*

AD CAP. XCVIII.

f *Sannacra.* - - Φιλήμων δ' ἐν τῇ Χήρᾳ. Vide BENTLEII Emend. in Menandr. & Philem. p. 119. *Ibid.* βατιακῶν μνησθεὶς. Vide supra, XI. 784. a. *Ibid.* ἱπποτραγέλαφοι. Conf. p. 500. d. e. *PHILEMONIS* verba etiam coniectare licet in hunc fortasse modum scripta olim fuisse:

A. Σαννάκρι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια.
B. Σαννάκια; ——

Σελευκίς. Ὅτι ἀπὸ Σελεύκου τοῦ βασιλέως &c. Conf. supra cap. 22. XI. 783. e. item VI. 255. a. τοῦ articulum

hoc loco ex ms. *A.* recepimus. De *seleucide* etiam dictum nonnihil pag. 488. f. nempe, duos fundos habuisse, alterum naturalem, alterum accessorium, i. e. basin cui insisteret.

Πολέμων -- ποτήρια, φησὶ, παραπλήσια· Σελευκὶς, Ῥοδιὰς, Ἀντιγονίς. Varia *similitudinis* genera in eo libro persecutus erat POLEMO: & nunc tria ista poculorum genera fortasse nonnisi hactenus similia ille dixit, quod *nomen* perinde *habuerint ab his qui illis usi essent.* Sic quidem Pollux VI. 96. ait, *thericleum calicem & cantharum nomen habuisse, ἀπὸ τῶν ποιησάντων: Antigonidem vero, Seleucidem, & Rhodiadem,* (vides eadem tria genera iungi) ἀπὸ τῶν χρησαμένων. Pro Ῥοδιὰς h. l. perperam δοριὰς scribitur in ms. *Ep.*

Σκάλλιον. »Et σκαλλίον & σκαλλὸν poculorum »esse nomina, etiam Hesychius observat. Ratio autem »appellationis haec. Σκάλλειν Graecis idem significat ac »σκάπτειν, *fodere, cavare.* Quemadmodum igitur a σκά»πτω deductis nominibus, σκάφη, σκαφὶς, σκαφίον, & »σκύφος, varia instrumenta nominarunt, quae cavando »fieri videbant: sic, a σκάλλω, *cavatum lignum in usum* »*poculi* appellarunt σκαλλόν.« CASAUBONUS. — Hesychius: Σκαλλίον· κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ, Σκαλλόν. Apud quem rectius, ut videtur, penacute σκαλλίον scribitur, quam apud Nostrum σκάλλιον antepenacute. Sed ne hoc quidem veteres libri agnoscunt; in quibus capite truncatum vocabulum κάλλιον scribitur: sic certe ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. rursusque in ora msti *A.* repetitur titulus, περὶ Καλλίου: quod erratum tacite correxit Casaubonus. In *Epit.* prorsus praetermissa est huius poculi mentio.

AD CAP. XCIX.

Σκύφος. Constanter penacute hoc nomen scribunt nostri codices, sive in masculino genere positum sit nomen, sive in neutro: numquam σκῦφος, ut passim editi libri. *Ibid.* σκύφος σκύφους, ὡς τεῖχος τείχους. Duo priora verba, quae deerant editis, adiecta dedit ms. *A.*

In HESIODI, ex *Melampodiâ*, *versu* 1. Τῷ δὲ Μάρης. Sic b editi: recte, ut videtur. Breviator nonnisi secundum Hesiodi versum adposuit. *Vers.* 3. Recte rursus μάντις edd.

b nempe *Melampus*. Pro edito autem olim βιοῦ, monuit HEMSTERHUSIUS (ad Hesych. voc. Ἐπιμαίεσθαι) βοὸς corrigendum: quam ad scripturam paulo propius accedit βιὸς, quod habet ms. *A*. *Vers.* 4. τῷ δ' ἐπόπισθεν scribebatur in edd. Nobis commodius dividi posterior vox videbatur, ἐπ' ὄπισθεν: quod valet ἐπὶ τῷδε ὄπισθεν.

Vers. 6. Quum ἔστειλεν φύλακος scriptum esset in editis, adnotavit CASAUBONUS: »Scribendum est, ἔστειλεν »Φύλακος, maiusculâ literâ initiante. *Phylacus* enim regis »nomen est, ut ex praecedente versu apparet, & ex Bi»bliotheca Apollodori aliisque. Pro ἔστειλε, mssti ἔστειχε: quod minus placet.« — At, cur hoc, quod & nostrae tuentur membranae, minus placere debeat, nulla caussa adparet.

Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ. *ANAXIMANDRUM Milesium iuniorem* videtur dicere. Vide MENAG. ad Laërt. II.
c 2. & WOLFII Prolegom. ad Homer. pag. 162. *Ibid.* καὶ τὸν σκύπφον ἔχων ὃν εἵλετο αὐτῷ. Vide omnino HEYNIUM ad Apollodor. II. 4, 7. cum quo possis αὐτῷ legere: sed & αὑτῷ (ut iam saepe vidimus) idem ac αὐτῷ vel ἑαυτῷ valet. ἔχων, *tenens, retinens*: vide Lexic. Polyb. pag. 292.

Ἀνακρέων· Ἐγὼ δ' ἔχων &c. Vide ANACREONTEM Barnesii, pag. 244. num. 73. In poëtae verbis perperam σκύφον absque π scribitur in ed. Cas. 2. & 3. contra id quod satis diserte docuit Athenaeus; nempe operarum errore. Recte σκύπφον superiores editt. & mssti. Quod dein ait ἐξέπινον, id Gallicus interpres vertit, *j'en bûs un peu*: i. e. *parum de eo bibi*: quoniam scil. continuo subiicit Athenaeus, ἀντὶ τοῦ προέπινον. κυρίως γάρ ἐστι τοῦτο προπίνειν, τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν. Quod sane mire dictum videri poterat, ἐκπίνειν (quod *ebibere* sonat) idem valere ac προπίνειν & *alteri ante se bibendum dare*. ἐξέπινον Ἐρξίωνι, nobis videbatur ita significare *propinavi Erxioni*, ut Hercules, salutato Erxione, prior quidem ebiberet poculum, sed statim denuo repletum illi porrigeret. At, si ita intellexisset Athenaeus, non κυρίως γὰρ dixisset, sed κυρίως δέ ἐστι τοῦτο προπίνειν. Caeterum confer quae de *propinatione* vere nominatâ monuit Noster lib. V. pag. 193. a. Qui
d ex *Odysseá* hîc citatur versus, est ex ραψ. ι'. 57. Alter, ex *Iliad.* ι'. 224. Totum istum de *propinatione* excursum parenthesεos notis inclusimus.

Panyasidis duos versus ex Athenaeo in Analecta recepit Brunck, T. III. pag. 329. & in Gnomic. pag. 131. num. 3.

Εὐριπίδης δ' ἐν Εὐρυσθεῖ. Monuerat Casaubonus: »Scribendum Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ, non Εὐρυσθείᾳ. Nam »τὸ α male adhaesit fini huius dictionis ex sequentis ini»tio. Fabulae argumentum ex ipso nomine satis notum: »nam Herculem novit nemo, quin *Eurystheum* norit. De »*Eurystheâ* muliere nugae. Praeterea *Euripidis Eury»stheum* non semel apud Stobaeum invenies laudatum. »Pollux lib. X. cap. 24. tragicum hunc laudat ἐν Εὐρυσθένει »σατυρικῷ. An pro Εὐρυσθεῖ ἢ potest dubitari.« — Vide Musgravii Fragm. Euripid. ubi plurima fragmenta ex eodem dramate collecta.

Achaei versus ex *Omphale* integer adpositus erat cum aliis, pag. 466. f. ubi de literato poculo agebatur. Ibi recte καλεῖ edd. & mssti: hic perperam καλεῖς ms. *A.* sed καλεῖ correxit Casaub. In edd. Ven. & Bas. post verba, Εὐριπίδης δ' ἐν Εὐρ. ἀρσενικῶς ἔφη, statim sequuntur illa, Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ. Quae interiecta sunt, ea e msstis supplevit Casaubonus, uno tamen omisso verbo ἔφη, quod post οὐατόεντα σκύφον non modo nobis nostrae membranae dederunt, sed & Casaubono Aegianae Lectiones obtulerant. Praecipuam partem eorum quae olim deerant, habet etiam Epitoma: Εὐριπίδης, σκύφος τε μακρὸς, ἀρσενικῶς. Καὶ Σιμωνίδης, οὐατόεντα σκύφον.

Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ· - - - ἐν τῷ σκύφει, τῷ σκύφει ἰδίως ἀπὸ τοῦ σκύφος &c. Postrema verba praetermisit Breviator. In ms. *A.* vero, si modo recte accepi, pro τῷ σκύφει ἰδίως &c. nude τῷ ἰδίως legitur. Vocab. σκύφει opportune ibi adiectum in editis: sed τὸ (non τῷ) σκύφει utique videtur scriptum oportuisse: id est, *hoc vocabulum σκύφει, sic formatum.* Dein vero, pro ἀπὸ τοῦ σκύφος, rectius puto futurum erat, ἀπὸ τοῦ, τὸ σκύφος. Quod vero ait Athenaeus, ἰδίως (i. e. *proprie*, sive potius, *propriâ, peculiari ratione*) *vocabulum illud ita formasse Ionem*: id eo (puto) spectat, quod apud vetustiores scriptores rarius reperiatur dativus casus sic formatus, σκύφει; quodque primus ac fere solus, apud quem illa forma reperiatur, *Ion* fuerit, cum in tertio casu σκύφῳ potius dixerint alii.

Ἐπίχαρμος - - Φέρ' ἐγχέας ἐς τὸ σκῦφος. Sic ms.

A. non εἰς τὸ σκύφος, ut editi. εἰς tamen habet etiam ms. *Ep*. Quatuor postrema verba sunt posterius hemistichium versus Epicharmei. *Ibid*. Ἄλεξις ἐν Λευκαδίᾳ. Nil mutant membranae. Vide not. ad VII. 322. c.

Ἐπιγένης ἐν Βακχείᾳ. Sic Suidas in Ἐπιγένης. Conf. Not. ad III. 75. c. & ad IX. 384. a. Si quis tamen tenendum censuerit Βακχίᾳ, poterit is Hesychii niti auctoritate, apud quem legitur, Βακχία· μανία. Sed & ibi ut Βακχεία corrigatur monet analogia; cum sit nomen a verbo βακχεύω ductum. In PHAEDIMI testimonio, mendose μελεζώροιο scribitur in solâ ed. Cas. 3. Superiores recte μελιζώροιο.

f καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ Ἀριστοφάνης &c. Versus est ex Odyss. ξ'. 112. ubi quidem apud Poëtam vulgo non Πλησ. δ' ἄρα οἱ legitur, sed Καὶ οἱ πλησάμ. Porro, ubi primum versus iste adponitur apud Nostrum, ibi perperam ὤνπερ ἔπινεν scribebatur in Athenaei editionibus omnibus, errore fortasse ex ipsis vetustis membr. *A*. propagato. Recte vero ᾧπερ habet ms. *Ep*. Et Breviator quidem nomina etiam *Aristophanis* & *Aristarchi* (ut in opere pleniore) adposuit. Inde habet Eustathius, ad Od. ο'. pag. 566. l. 4 sq.

Quae ex ASCLEPIADE *Myrleano* dein adferuntur, eadem iam supra (pag. 477. b.) adposita erant. Quare concise hoc loco & commode Breviator: ἔστι δὲ κατ' Ἀσκληπιάδην ποιμενικώτερον ἀγγεῖον.

Καὶ Ἀλκμὰν δέ φησι· id est: *Sed & Alcman ait*. Nempe, ut Aristarchus σκύφον apud Homerum scribi voluit, sic & *Alcman* in quarto casu σκύφον (masculino genere) non σκύφος, dixit. In verbis ex ALCMANE citatis, Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς &c. in contextu nihil ausus sum mutare, nisi id quod membranae dederunt, ἄγγος ἔχοισα, dorice, pro ἔχουσα. In *Epit*. totum deest testimonium. Membr. *A*. caeteroquin nihil mutant; nisi quod in fine, pro ἀργύφεόν τε, vitiose ἀργειοφεονται scriptum habent. Ursinus, quod sciam, & Henr. Stephanus, in Lyricorum Fragmentis, nihil emendationis in hoc tentarunt. In Stephanicis duabus editionibus, quae mihi ad manus sunt, novo etiam vitio Πόλλακι δ' ἀν κορυφαῖς scribitur pro δ' ἐν κορ. Ibidem haec adponitur versio Latina: *Saepe autem in cacuminibus montium, ubi Diis canit multivoca solennitas, aureum vas habens, magnum scyphum, ut pastores viri habent*, * *. De reliquis latine reddendis desperaverant illi: quae

sic DALECAMPIUS vertit: *qualis fictilis est pastoribus viris, a formatum caseum servabat magnum, album, delicatum.* Ad verbum ἐπαλαθεῖσα adnotavit idem DALECAMPIUS: »ἐπι»πλάττουσα: alii ἐπιπαλαθοῦσα.« Ad vocem ἄτρυφον vero: »εὔτρυφον. Nostra exemplaria ἄτρυφον, *lenocinio nullo » conditum, & tanquam incultum.*« — (Poterat vero in ἄτρυφον intensive accipi α, *valde delicatum.*) Idem interpres pro ἐτύρησας, ut ex versione eius intelligitur, ἐτήρησε legebat: ubi tamen, si quid mutandum erat, potius ἐτύρευσας vel ἐτύρωσας corrigendum fuisse videtur; nisi fortasse ipsum ἐτύρησας (a verbo τυρέω, pro τυρεύω vel τυρόω) eâdem notione ferri potuit. Corruptis verbis λεοντέου ἐπαλαθεῖσα non usquequaque quidem certissimam expeditissimamque offerebat medicinam, sed insignem tamen lucem adfundebat locus Aristidis, (T. II. pag. 29. ed. Iebb.) quem FIORILLO protulit, Observ. in Athen. pag. 25 sq. ubi ait: Ὡς ἄρα πολλή τις καὶ ἄμαχος ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνους πτεροῦν, οὐχ ἵππους μόνον. ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέθηκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Quo nisus testimonio, certissimâ quidem ratione *ALCMANIS* versus, Laconici poëtae, in hunc modum corrigendos esse sibi persuasit idem solertissimus FIORILLO:

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα Θεοὺς ἅδῃ πολύφαμος ἑορτὰ,
χρύσεον ἄγγος ἔχουσα, μέγαν σκύφον, οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσι,
χερσὶ λεόντειον γάλα τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἀργύφεόν τε.

»Sermo (inquit) de Bacchâ. Vides *Aristidem* totum *Alc»manis* carmen ante oculos habuisse; sed ea ad *Bacchum* »transtulisse, quae de *Baccha* narraverat poëta. Θεῖσα est »glossa. ἄτρυφον ortum ex ἀργύφεον: vel docta erat glos»sa ἄτροφον. Hesychius: Ἄτροφος·, τυρὸς ὁ πησσόμενος »ὑπὸ Λακώνων. Vocem ἑορτὰ per *Bacchanale* reddo.« — Sic ille: qui quod Θεοὺς ἅδῃ scripsit, ἅδῃ puto voluerat, quemadmodum fere editum erat: vocem Θεῖσα autem e glossa irrepsisse, itemque eiiciendum esse vocabulum ἄτρυφον, aegre persuaserit lectoribus. Probabiliori ratione cum alio docto Viro (in Novellis Literariis Ienens. mens. August. 1803. num. 224.) coniicias, post verba χερσὶ λεόντειον γάλα Θεῖσα intercidisse nonnihil. Sed fortasse

haud absurdum fuerit, si in vulgato ἐπαλαθεῖσα praeter nomen γάλα suspiceris latere participium παλαθεῦσα, pro παλαθέουσα vel παλαθίζουσα, a verbo παλαθέω, quod a nomine παλάθη ductum sit, denotetque *in massam cogere*: nam sicut ἡ παλάθη significat *ficorum* aut *nucum compressam massam*, sic fortasse etiam (ab audaciore praesertim poëta) de aliis rebus in solidam massam coactis dici potuerit. Sed omittamus hariolationes. Quae supersunt in hac *Alcmanis* ecloga tenebrae, eas posthac facile fortasse Oedipus aliquis discutiet. De voce πολύφανος, CASAUBONUS monuit: »Scribam potius πολυφάνος ἑορτά.« — Equidem, cum in dubio haererem, utrum πολύφωνος, an πολύφαμος scriberem, vulgatum in contextu tenui: cum praesertim, ex Dorice loquentium usu, vocalem ω cum α haud raro permutantium, fortasse etiam πολύφανος, pro communi πολύφωνος, dicere Laconicus poëta potuerit.

Στησίχορος - - - σκύφειον δέπας καλεῖ, ἐν ἴσῳ τῷ σκυφοειδές. Quod consentientibus msstis vulgo & hîc & mox in ipsius STESICHORI versu scribebatur, σκυφίον, id substantivum nomen est, diminutivum τοῦ σκύφος: quod quo pacto per σκυφοειδὲς exponi ab Athenaeo potuerit, haud adparet. Ferri utcumque fortasse potuerat σκύφιον, *antepenacute* scriptum, tamquam adiectivum neutrius generis a masculino σκύφιος. Sed analogiae magis consentaneum videbatur, ut σκύφειον scriptum oportuisse
b statueremus. Et in poëtae quidem hexametro, pro eo quod vulgo scribebatur,

Σκυφίον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον, ὡς τριλάγυνον,

penultimam illius vocabuli *productam* necessario desiderabat versus. Sed & ibidem prima etiam syllaba necessario produci debuit: quare CASAUBONO obsecutus sum, recte monenti: »Scribam potius Σκύπφειον δὲ λαβὼν δεπ.« — In *secundo* STESICHORI *versu* nomen Φόλος in parenthesi posuimus: ut metrum impediens, & nonnisi ad complendam sententiam insertum. Pro Φόλος, mendose λόφος habet ms. *Epit*. *Ibid*. Verbum ἐπισχόμενος Dalec. reddidit, *valide manu tenens*. Sic fere vertunt etiam apud Apollonium Rhod. Argon. I. 472.

Ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
πῖνε χαλίκρητον &c.

pleno poculo utrâque manu sublato. Sed quoniam apud Ho-

merum οἶνον ἐπισχεῖν τινὶ (Iliad. ε'. 485. & Od. π'. 444. b
coll. Schol. Aristoph. ad Aves vs. 1167.) valet παρέχειν
& τῷ στόματι προσάγειν: pari ratione verbum medium
ἐπισχόμενος commode intelligetur *ori suo admovens*. Mirum vero, quod hoc loco pro πῖεν ἐπισχόμενος, quod recte editum ut desiderabat metri ratio, in utroque msto codice πῖ' ἐπισχόμενος scribitur.

AD CAP. C.

»Λάγυνον — — καὶ ἐν Πάτραις δέ φησι ταῦτ' εἶ»ναι τὸ μέτρον τὴν λάγανον. Quis φησί? Verius est φα»σί. Et τὴν λάγυνον Epitoma: non τὴν λάγανον.« CASAUBONUS. — τὴν λάγυνον recte uterque codex mstus. Verbum φησὶ sive φασὶ ignorat *Epit.* Codex *A.* vero φησὶ tuetur: pro quo quidem, Casaubono morem gerens, φασὶ scripsi; sed tamen videndum puto, ne in istis potius verbis ἐν Πάτραις mendum insit, lateatque sub illis alicuius *Grammatici nomen*, ad quod verbum φησὶ fuerit relatum. Sive φασὶ verum est, videndum an pro ἐν Πάτραις fortasse ἐν Πέρσαις scriptum oportuerit, quamquam *Patras* Achaiae fuisse civitatem pulcre novimus. Caeterum de vocab. Λάγυνος, cum supra illud praetermisisset auctor, hic nunc extra literarum seriem agit, ex occasione versus *Stesichori*, in extremo capite superiore adlati; in quo δέπας τριλάγυνον commemorabatur. Confer infra, lit. *e*.

Continuo deinde in ed. Ven. & Bas. sic legebatur: ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον Νικόστρατος μὲν ἐν Ἑκάτῃ τῶν κατεσταμνισμένων ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι. ἀρσενικῶς c
δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Κλίνῃ. Editio Casauboni vero, reliqua omnia tenens, insuper *post repetita ista verba*, ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον, nullâ interpositâ distinctione, haec interserit, τινὲς τρίχουν. καὶ πάλιν, τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον: ac tum demum pergit, καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφ. Κλίνῃ. Ad quem locum CASAUBONUS in Animadv. nil aliud nisi hoc adnotavit: »Verte τῶν κατεσταμνισμένων ἡμῖν λαγύ»νων, *lagenarum quas diffudimus*. Pollux lib. VII.« — Scilicet, quid dicant Graeci κατασταμνίζειν, (quod parum perceperat Dalecampius) docet Pollux lib. VII. sect. 162.

c nempe, *vinum ex uno vase in aliud transfundere*, vel *e dolio in lagenas diffundere*. Conf. Pollucis Interpp. & TOUPIUM, in Cur. Noviss. pag. 299. Ex membr. *A.* nullus ab exemplo Casauboniano dissensus enotatus, nisi quod in illis non τινὲς τρίχουν scribatur, sed τινὲς τρίχους: quae scriptura eadem in *Aegianis lectionibus e Romano codice msto* enotata est. Unde manifestum fiebat, quod iam ante perquam probabile videri debueras, alieno loco repetita illa verba esse, ἀρσενικῶς δὲ εἴρ. τὸν λαγ. ista vero, τινὲς τρίχους, esse partem prioris testimonii ex *NICOSTRATI Hecate* adlati, idque testimonium his verbis conceptum fuisse,

— Τῶν κατεστεγνισμένων
ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι τινὲς τρίχους.

Ubi quidem addubitare possis quid sit ex quo pendeat genitivus τῶν λαγύνων: qui, nisi ad aliquid referebatur ex praecedente apud poëtam oratione, quod hîc omissum sit, videtur utique ex pronomine τινὲς pendere, ut in verbis πηλίκοι τινὲς terminetur interrogatio: *In lagenarum numero, in quas vinum nobis e doliis diffusum est, quantae* (sive, *cuiusnam capacitatis*) *sunt nonnullae?* Quam ad interrogationem respondet alter, τρίχους: dicens nempe, *Esse quasdam tricongias.* Sic vocab. τρίχους *pluralis* numeri fuerit: quod si statueris fuisse numeri *singularis*, intelliges respondisse istum, *Esse unam lagenam tricongiam, alias bicongias, &c.* cuius responsi nonnisi prima pars fuisset adposita: quam in partem Breviator videtur accepisse, qui hoc testimonium in hunc modum contraxit: Νικόστρατος· λάγυνος τρίχους. Iam si statuis ista verba, Ἀρσενικῶς δὲ εἴρηκε τὸν λάγυνον, iterum posita fuisse ab Athenaeo; perspicuum est, reiicienda ea esse post illa, Τὸν μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον, hoc modo: Ἀρσ. δ᾽ εἴρ. τὸν λάγυνον καὶ ἐν τῇ ἐπιγρ. Κλίνῃ. Sed multo probabilius videri debuit, nonnisi per librarii incogitantiam esse repetita.

Eiusdem *NICOSTRATI* ex fabula Κλίνῃ (id est, *Lectulo*) testimonium sic vulgo scribebatur continuo tenore: Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον ὄζους. Ubi monuit CASAUBONUS: »Malim πλήρης ὢν ὄζους, quam πλησίον ὄζ. «— At πλησίον tenet uterque cod. ms. cum editis: nec ad sententiam quidquam incommodi habere videtur ea scriptura, & ad senarii versus rationem necessaria erat, cui rationi repugnat id quod est a Casaubono propositum.

In *Diphili* verbis, quae consentientibus msstis & editis sic scribuntur,

Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστὸν,

nec metricam rationem, nec sententiam satis expedio. Senario iambico utcumque constiterit metrum, si δὲ particulam tollas: sed eâ coniunctione haud facile carere posse videtur oratio.

In *Lyncei Samii* verbis scribitur: λάγυνος κατ' ἄνδρα κείμενος οἰνοχοεῖτο πρὸς ἡδονὴν διδοὺς ἑκάστῳ ποτήριον: d ubi διδοὺς non potest ad *Lynceum* referri, sed ad λάγυνος refertur, incommode: nam si hoc dicere voluisset, *lagena dans unicuique poculum*; non adiecisset πρὸς ἡδονήν. Adnotavit Casaubonus: »Malim, ἐδίδουν δ' ἑκάστῳ.« — Et commodum sane hoc foret, ut diceret Lynceus, se fecisse quod hodie apud nos fere in conviviis fieri solet, *unicuique adponi curasse lagenam & poculum.* Sed vulgatum tenent veteres membr. *A.* (In *Epit.* totum hoc deest testimonium.) Quare videndum putavi, ne ποτήριον hîc per metonymiam quamdam pro πότον sit positum, quasi diceret διδοὺς ἑκάστῳ πότον πρὸς ἡδονὴν, *quae* (lagena) *unicuique daret potum ad libidinem*, id est, *quantum cuperet.* Subiit etiam cogitatio, ποτήριον hîc fortasse *certam aliquam mensuram* dici; ut modeste diminutivo nomine usus sit Lynceus pro primitivo ποτὴρ, quod Hesychio teste significat μέτρον ποιόν. Sed non liquet.

Quod in *Rhiani Epigrammate* vulgo legebatur, πίσσης κωπίτιδος, id Dalecampius *picis navalis* vertit, adiectâ notâ: »quâ linuntur *remi* navium.« Quem secuti sunt Gallici interpretes. *Casaubonus* in suâ editione Κωπίτιδος maiusculâ literâ initiante excudendum curans, de loci alicuius nomine cogitasse videtur: quid sit vero quod spectaverit, non declaravit; nam in Animadverss. silentio praetermisit hunc locum. κωνίτιδας legendum docuit Toupius, Cur. Noviss. pag. 244. ed. Lips. (p. 88. ed. Lond.) »Πίσσα κωνῖτις, inquit, est *pix ex cono sive fructu pi-* »*ni expressa.* Hinc κωνίας οἶνος, ὁ πισσίτης, *vinum picatum*, »apud Galen. in Lexic. Hippocr.« — Cuius rationem probavi adoptavique, suffragante Brunckio in Notis ad Analect. pag. 253. Ipsum Epigramma in Analectis exhibetur T. II. p. 526. ad quod consulenda quae adnotavit Iacobs, Animadv. Vol. I. P. II. pag. 327. *Tertio versu*, cur a planâ librorum scripturâ, λεπτοτέρης δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου

κρέας, discedendum *Brunckius* putaverit, non magis equidem vidi, quam quid cum *hoedi cornu* (nam λεπτότερον & κέρας corrigendum ille cenſuerat) commune haberet *lagenae tenuitas*. Mihi hoc plane dixiſſe videtur poëta: *non memini me carnem ediſſe hoedi exilioris & macrioris, quam quae hîc nobis adponitur.* *Verſ.* 4. In verbis αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος, ABRESCHIUS in Dilucid. Thucyd. pag. 246. (ad Thucyd. II. 60. vs. 37.) πάντων per ellipſin pro ὑπὸ πάντων poſitum ſtatuit, provocans etiam ad Athen. XIV. 643. f. Mihi h. l. πάντων, per multo uſitatiorem ellipſin, dictum videbatur pro περὶ πάντων, aut πάντων ἕνεκα.

e Οὐδετέρως δὲ Δίφιλος ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν· Ὦ τοιχωρύχον &c. »Locus *DIPHILI* ex *Adelphis* comicum aliquod »figmentum continet, imperfectâ ſententiâ. Pollux libro »X. cap. 20. [ſect. 72.] hunc ipſum *Diphili* locum intelli»gebat, cum ſcripſit, Τὸ δὲ λαγύνιον εἴρηκε Δίφιλος ἐν »Δελφοῖς. Corrige igitur, ἐν Ἀδελφοῖς.« CASAUBONUS. —*DIPHILI* fragmentum non diſtinctis verſibus ſcriptum erat: ita tamen, ut maiuſculis literis initialibus indicaretur, ab ἔχω βαδίζειν & rurſus ab εἷς λοιπὸς novos incipere verſus. Vellem de ſingulorum verborum conſtitutione & de univerſâ ſententiâ perinde conſtaret atque de verſuum distributione. Sed nonniſi hariolando hîc agere potuimus: & ne coniectura quidem ulla ſatis commoda ad illuſtrandam ſententiae ſummam occurrebat. In *Epit.* deſunt iſta omnia. Codex *A.* nil mutat, niſi quod perperam τυχωρύχον pro τοιχ. ſcribit; tum μέχρι ἂν, ubi commodius μέχρις ἂν editum; denique recte ᾗ, ubi ἢ edd.

Verſ. 2. Pro δυνομένων, eſt δυναμένων in ed. Ven. δυνομένων vero nonniſi caſu in ed. Baſ. poſitum fuiſſe videtur, unde in ed. Caſ. propagatum. Nihil tamen diſcrepantiae ad hanc ſcripturam ex ms. *A.* adnotatum: quae mihi vera viſa eſt eâ notione, quam in lat. verſione expreſſi; ut δυνόμενος dicatur *qui clam in domos irrepit*, vel *in iis ſe abſcondit*, ſcilicet *occaſionem furandi captans.* Ad genitivum autem τῶν δυνομένων, intelligendum putavi nominativum vel accuſativum ἓν, vel πρᾶγμα. In ed. Ven. nulla diſtinctio verbis hac in regione interſerta erat: in ed. Baſ. & Caſ. vero *poſt* λαγύνιον *comma* ponitur, quod ego *ante* λαγύνιον reiiciendum putavi, ut accuſativus caſus λαγύνιον regeretur a verbo ἔχοντα: neceſſario etiam ἔχοντα pro ἔχον ſcribendum videtur. γεύματα Graecis dici mi-

nores & triviales cauponas vidimus apud Nostrum, IX. 380. f. quasi *loca ubi vinum gustare possis.* In fine fragmenti, pro ὑπὸ οἰνοπόλου, quod erat editum, ὑπ' οἰνοπ. per apostrophum scripsi. οἰνοπώλης est *qui vini mercaturam facit*: apud eum ὁ κάπηλος emit vinum, quod hic in caupona eis vendit qui ad eum potatum veniunt. Haec ad singula verba: de sententiae summa si quaeris, iam professi sumus, nihil nos habere quod ad eam aperiendam valeat: nisi fortasse is, qui dicitur *cum lagenâ sub alâ ire in cauponas*, sit ipse οἰνοπώλης, qui, postquam τῷ καπήλῳ specimen obtulerat probabile vini venalis, deinde adulteratum & multo peioris conditionis vinum ei vendit. Gallici interpretes *primum & secundum* versum sic refingendos censuerunt:

Ὦ τοιχωρύχον! ὁ δυνάμενος, λαγύνιον
ἔχων, βαδίζειν εἰς τὰ γεῦμαθ' &c.

Sententiae summam VILLEBRUNIUS (suo-ne nomine, nescio, an & hic ADAMUM secutus) in Adnotatione huic loco subiectâ in hunc modum exposuit: » *Il s'agit d'un* » *homme qui allant gouter différens vins jetoit le reste de ce qu'il* » *goutoit dans un flacon, & vendoit ce mélange de différens vins* » *qu'il rapportoit avec lui.* «

Post haec, vulgo in editis sic continuabatur oratio: τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ· λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. Quae postquam intacta in contextu reliquisset CASAUBONUS, monuit in Animadversionibus: » Inquinatissima. » Nullum dubium, respici versum STESICHORI, qui prae» cedit non longe, [hac pag. lit. b.]

» Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον.

» Ergo ita emendandum: Τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ Στησιχόρου, » λαβὼν δέπας &c. Pertinet autem observatiuncula » haec ad genus vocis λάγυνος, de quo hîc agitur. Inter» pretes plane ridiculi. « — At quid opus fuerat, ista verba λαβὼν δέπας hîc repetere, quae nil faciunt ad id de quo agitur? Satis profecto erat, deleto vocab. λαγύνοις, quod temere ante Στησιχ. insertum erat, sic scribere, τὸ δ' ἐν Γηρ. Στησ. ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον. Et τριλάγυνον (quod recte auctori restitutum est in ed. Cas. 2. & 3.) habet etiam uterque codex mstus: & Epitoma quidem sic, Τὸ δὲ παρὰ Στησιχόρῳ ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον τὴν τῶν τριῶν &c. Ac verum est utique, ex illis verbis δέπας ἐμ-

e μετρον ὡς τριλάγυνον discerni non posse, cuius generis vocem λάγυνος fecerit Stesichorus: sed nec negari potest, parum callide hoc ipsum monitum esse; cum ne *substantivo* quidem nomine λάγυνος, sed *adiectivo* τριλάγυνον usus sit poëta, ad substantivum δέπας relato. Caeterum etiam in voce Γηρυονίδη mendum inerat: & haud dubie Γηρυονίδι scriptum oportuit. Nec enim Γηρυονίδης, sed Γηρυονὶς inscriptum illud STESICHORI carmen erat, de quo hîc agitur. Vide Fabricii Bibl. Graec. T. I. p. 596 sq. Ex eodem carmine decerptos esse versus, supra p. 469. e. f. adpositos, ad illum locum monuimus.

Quod dein subiicitur: Ἐρατοσθένης δέ φησι λέγεσθαι τὴν πέτασον καὶ τὴν στάμνον ὑπό τινων: id fieri non potest quin aut mendosum sit, aut defectum. Nihil enim prorsus huc facit ista observatio, nisi statuas, aut τὴν λάγυνον, non τὴν στάμνον, scribi debuisse, aut post τὴν στάμνον intercidisse haec verba, καὶ τὴν λάγυνον.

AD CAP. CI.

Τὸ δὲ σκύφος ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς σκαφίδος. Confer Casauboni Animadv. ad voc. Σκάλλιον, paullo ante, p. 498. a. & Vossii Etymolog. in *Scyphus*. Aliam etymologiam proposuit Eustathius ad Od. ο'. pag. 566. l. 7 sqq. Si verum est, inquit, a vocab. κύφος ductum esse τὸ κύπελλον, (cf. Athen. p. 482. e.) probabile etiam fuerit, ab eodem formatum esse nomen σκύφος, literâ σ per pleonasmum haud infrequentem voci praefixâ. Cui rationi id unum maxime obstat, quod in κυφὸς (*curvus*) penultima producatur, quare & substantivum τὸ κῦφος accentu circumflexo scribitur; cum in nomine σκύφος penultima corripiatur. Sed eadem ratio obstat etiam derivationi vocabuli κύπελλον ab eodem fonte. De *scaphide* conf. quae notavit Casaub. ad IV. 169. b.

καὶ τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμοίως ἀγγεῖον ξύλινον στρογγύλον. Vocab. ἀγγεῖον, quod hîc desiderabatur, dedit ms. *Ep.*
f Sic & Eustath. ad Iliad. ο'. pag. 566. l. 10. *Homerica verba*, quae dein adponuntur, sunt ex Odyss. ι'. 222 sq. Inde νᾶον hîc correximus, cum mendose vulgo νάων, νᾶων, & νάων scriberetur partim in Msto, partim in edd.

Ἱερώνυμος δὲ ὁ Ῥόδιος -- τὸ μεθύσαι σκυθίσαι φησί.
a Confer supra dicta, X. 427. b. c. *Ibid.* συγγενὲς γὰρ εἶ-

και τῷ φ τὸ θ. Sic φὴρ, aeolice, pro θὴρ: φλίβεται pro a θλίβεται, & similia. Conf. Maittaire de Dialect. pag. 150. & Gregor. de Dialect. pag. 289. ibique Koen.

Vitiosum erat, quod in editionibus omnibus legebatur, κλέος ἔλαβον οἱ Βοιωτοὶ οἱ λεγόμενοι Ἡρακλεωτικοί. Recte vocab. Ἡρακλ. hîc ignorant mssti; cui paulo post suus locus erat, ubi illud iterum habent editi cum msstis. Ad Βοιωτοὶ οἱ ex ms. *A.* quidem nil adnotatum: sed perspicuum erat, perperam hîc repeti οἱ articulum, ac vel Βοιωτικοὶ legendum esse, ut paulo post, vel Βοιώτιοι, quod nobis obtulit ms. *Ep.*

Subiiciuntur ista, χρησαμένου διὰ τὰς στρατείας - - τῷ γένει. Quae sic vertit Dalecampius: *quia primus genere Boeotius in expeditionibus Hercules illis usus est.* Pariter Villebrune: *en ce que Hercule, Béotien de naissance, s'en servit dans ses expéditions.* Nempe τῷ γένει hi de *Herculis genere* accepere: cum hoc dixerit Athenaeus, *Herculem primum usum esse* τῷ γένει, id est, τούτῳ τῷ γένει, *hoc genere scyphorum*, nempe *Boeoticorum*. Et, istud τῷ γένει non ad Ἡρακλέους esse referendum, sed ad verbum χρησαμένου, peculiari etiam distinctione verbis interpositâ videtur significare voluisse Epitomator, sic scribens: χρησαμένου διὰ τὰς στρατείας, πρώτου Ἡρακλέους, τῷ γένει. Caeterum satis utique certum, & per se quidem intelligebatur, de *Boeotico Hercule* hîc agi: a quo etiam nomen habet *Heraclea* urbs, a qua potius, quam directe ab ipso *Hercule*, denominatos esse *Heracleoticos scyphos*, BENTLEIUS monuit in Differt. de Phalaridis Epist. pag. 117 sq. (pag. 64. vers. Lat.) Sane aliud est Ἡράκλειον δέπας, de quo supra (cap. 38. p. 469.) agebatur: aliud sunt *Heracleotici* sive *Boeotici scyphi*; quo de genere ille fuit, quem se vidisse aiebat Noster, (cap. 19. XI. 782. b.) Myis caelatoris opus. De *Herculeo nodo*, qui dein memoratur, vide ERASMUM, in Adag. *Herculeus nodus*: quem etiam Dalec. in orâ versionis Latinae laudavit.

BACCHYLIDIS lepidulum poëmation ex Athenaeo in b Lyricorum fragmenta & in Anthologias receptum est. Habes in Analectis Brunckii, T. I. p. 152. In Scoliorum numero posuit Ilgenius, num. XLVII.

Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Δερκυλλίδας ὁ Λακεδαιμόνιος Σκύφος, &c. » *Dercyllidam Spartanum appellatum fuisse Scythum*, c » ex *EPHORO* narratur: & caussae dicitur fuisse, *quoniam*

C »*inerat moribus illius* πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ θηριῶδες. Ta»les erant & habebantur vulgo *Scythae*. Inde homines tru»culentos & immanes dixerunt Graeci σκυθρούς. Inde etiam »peculiare istud *Dercyllidae* cognomen. At Xenophon, »non *Scythum*, sed *Sisyphum* prodit esse hunc appellatum. »An quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? »illud propter feritatem, hoc propter vafritiem? nam »utrumque fuit Spartanus hic, & πανοῦργος & θηριώδης. »De *Sisyphi* illius antiqui dolis nemo iam monendus est. »An locus *Xenophontis* ex isto Ephori emendandus nobis »hodie?« CASAUBONUS. — Apud Xenophontem, Hellen. lib. III. cap. 1. (sect. 6. ed. Mori) sic vulgo legitur: Δερκυλλίδας - - ἀνὴρ δοκῶν εἶναι μάλα μηχανικὸς, καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. Apud Athenaeum, in Epitomâ quidem, cum in priori loco, quem supra adscripsimus, tum deinde in ipsius *EPHORI* verbis, Σκύθος scribitur: sed in opere pleniore, priori loco Σκύφος scribitur, posteriori Σκύθος. Ita fit, ut non modo inter duo nomina, sed inter tria, quodnam verum statui debeat, incertus haereas, Σίσυφος, Σκύφος, & Σκύθος. Quid quod, etiamsi Athenaeum utrobique (ut est in Epit.) Σκύθος scripsisse statuas, tamen rursus nescias, utrum sic cognominatum voluerit, quatenus σκύθος pro σκύφος dixerint Spartani: an Σκύθος, quasi Σκύθης, *Scytha*. In posteriorem partem Eustathius accepit, ad Od. ο'. pag. 566. l. 18. scribens, ἐσκώπτετο δὲ καὶ τις Λακεδαιμόνιος Δερκυλλίδας ἐν τῷ καλεῖσθαι Σκύθος· ἴσως ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. Quas quaestiones tam erudite, quam subtiliter, in omnes partes agitatas videas a doctiss. MORO, cap. septimo Examinis quorumdam Locorum Historiae Graecae Xenophonteae, quae commentatio editioni Historiae Graecae Xenophontis praemissa est. Cuius disputationis exitum, in gratiam Lectorum, quibus ille liber non in promtu est, hîc subiicere non gravabor: »Omnino Athenaeus (ait, pag. XLIV.) »illo in loco quadrata rotundis miscet, & e collectaneis »suis promsit quidquid de verbo σκύθος & σκύφος nota»tum habuit, sive *poculum*, sive aliud quid significaret; »& huic farragini admiscuit locum Ephori. Ex istiusmo»di vero farragine indigestâ quis verum, sine periculo er»randi, eruat? Compilatores isti [durum sane iudicium; sed (fatendum est enim) haud adeo iniquum] »saepe tur»bant & obscurant rem, quam explanare conatu suo vo-

»luerant. Mihi ergo videtur in Xenophonte nomen Σί-»συφος, quia eſt ſymbolum *vafritiei*, tenendum eſſe; de re-»liquo *Caſauboni* ſententia ſequenda, qui exiſtimat, *Der-»cyllidam a vafritie Siſyphum, a feritate* Σκύθον, i. e. *Scy-»tham*, dictum eſſe: quamquam *Scytha* uſitatius dicitur »Σκύθης, & Σκύθος habere potuit ſignificationem hodie »ignotam. An σκυθρὸς, *truculentus*, poſſit cum σκυθὸς con-»ferri, & inde aliquid erui, alii videbunt.« — »Fuit et-»iam, (ſic IDEM paulo ante) cum putavi, Athenaeum »in vitioſos *Ephori* codices incidiſſe, in quibus male ſcri-»ptum eſſet Σκύφος, pro Σίσυφος.«

AD CAP. CII.

Ταβαίτας. Sic ms. *A.* cum edd. Ταβαίτη ms. *Ep.* ubi d breviter hoc & proxime ſequentia poculorum nomina his verbis expediuntur: Ταβαίτη: ξύλινον ποτήριον. καὶ Τραγέλαφος δὲ, καὶ Τριήρης, καὶ Ὑαστικόν.

Ἀμύντας - - - περὶ τοῦ ἀερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος. »Subiectus locus AMYNTAE, ex *Aſiae Itinera-»rio*, non Graecum ſed barbarum hoc vocabulum eſſe nos »docet. *Arculam* proprie ſignificatam puto illa dictione, »ab Hebraicâ non obſcure deflexâ. ἀερόμελι hodie in offi-»cinis *mannam* vocant. Galenus δροσόμελι & ἀερόμελι.« CASAUBONUS. — In ed. Caſ. 2. & 3. adiiciuntur haec: »*Aërium mel* leges apud ſummum vatem: [Virgil. Georg. »IV. 1.]

»*Protinus aërii mellis coeleſtia dona*
»*exequar.*

»ſed diverſó ſenſu.« — Pluribus hunc locum tractavit SALMASIUS, Exercit. Plinian. pag. 717. qui utique conſulendus. Ab illo diſces etiam, nihil in Hebraeorum linguâ hodie reperiri, ex quo illuſtrari illud vocab. poſſit. De παλάθη Συριακῇ monuit idem, intelligi *maſſam caricarum aut cottanorum* [vide Athen. III. 119. b. & IX. 385. a.] quae e Syriâ in alias regiones exportabantur.

Tragelaphus. De iſto vocabulo videſis quae ad Luciani Prometh. (extremo libello) adnotarunt *Solanus* & *Hemſterh.* Ἄλεξις μὲν ἐν Κονιάτῃ. Praeter rem DALECAMPIUS, in *Coniatis*, plurali numero ſcripſit. Recte vero in orâ notavit: »Sic *tectores* & *albarios* vocant, qui »opere tectorio ſive albario parietes illinunt, obducunt, e

e »laevigant.« — CASAUBONUS monuit: Pollux libro VII. »cap. 27. [sect. 125.] καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις, καὶ τὸ »ῥῆμα κονιᾷν· καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα, κονιάτην. Ἄμφιδος »δὲ καὶ δρᾶμα, Κονιάτης. In dubio mihi est animus, Athe- »naeum-ne ex Polluce censeam emendandum, an ex Athe- »naeo Pollucem.« — Sicut Pollucis codices in *Amphidis* nomen consentiunt; sic apud Athenaeum *Alexidis* nomen cum editis libris tuentur vetustae membranae. In verbis poëtae, vocabulum κυμβία in fine senarii positum fuisse videtur, reliqua initio versus sequentis.

Εὔβουλος δ' ἐν Μετακολλωμένῳ. »Hoc vocabulum »significat eum qui *alibi est agglutinatus quam antea fuisset.*« DALECAMP. — At mirus profecto dramatis titulus: in quo quidem (quod sciam) nil mutant veteres membranae; videndum vero ne Κατακολλωμένῳ scriptum oportuerit, ut IX. 396. a. & X. 442. e. Quam frequenter a librariis permutatae deprehendantur κατὰ & μετὰ praepositiones, nil adtinet ut hîc admoneamus. Illud miratus sum, huius loci mentionem prorsus praetermissam esse in fabularum *EUBULI* recensu, in Fabricianâ Bibliothecâ Graecâ, cum in superioribus, tum in novâ editione.

Μένανδρος δ' ἐν Ἁλιεῖ- - λαβρώνιοι. Sic h. l. membr. A cum editis. Vide not. ad pag. 484. d.

In *ANTIPHANIS* ex *Chryside vers.* 1. Σαπρολούτῳ scribebatur, nullo sensu: nisi proprium esse hominis nomen statueris cum Dalecampio. Sed unice verum videri debuit id quod membranae *A.* dederunt, σαπροπλούτῳ: quod etiam VILLEBRUNIUS, ex ADAMI puto coniecturâ, in versione posuit: ubi quidem mireris graecum vocabulum in Gallica oratione, veluti nomen proprium, servatum; cum tamen in Adnotatione commode moneatur, significare id nomen *sordidum divitem.* (*un riche sordide.*) Est in nostra viciniâ (haud procul Argentorato dico) pagus, cuius incolae si *perquam divitem* esse quempiam dicere volunt, teutonico suo idiomate aiunt, *er ist wüst rich*: quod idem prorsus sonat ac istud Graecum σαπρόπλουτος. Quod
f *vers.* 5 *sq.* ait, τοὺς κάδους μὲν οὖν καλοῦσι γαυλοὺς &c. eo pertinet id quod est apud Hesychium in Γαῦλοι· Τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαύλους καλοῦσι. Quo loco peropportune doctissimus Editor verba Apollonii Rhodii Argon. III. 757. adposuit, ubi ἐν γαύλῳ a Graeco interprete exponitur ἐν κάδῳ.

Triremis. Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις. Vide supra f pag. 469. a. & deinde pag. 479. a. ubi adpositum habes testimonium: utrobique vero recte Ἐπίνικος, quemadmodum hîc correxerunt editores.

Ὑστιακόν. ποτήριον ποιόν. » In Excerptis ὑαστικόν: [sic & in nostro ms. *Ep.*] » perperam. Notanda Hesychii » verba: Ὑστιακκὸς, ποτήριον ποιόν· Ἰταλιῶται. « CASAUBONUS. — De Hesychiana Glossa confer quae monuit VALCKENAER ad Theocriti Adoniaz. pag. 294. Meminerit lector, *RHINTHONEM* poëtam, quem illo vocabulo usum esse docet Athenaeus, Syracusium fuisse. Hesychii scripturam adoptans FIORILLO, (Observ. in Athen. p. 50.) *RHINTHONIS* verba, quae mox adponuntur, sic digerenda censuit:

Ἐν ὑστιακκῷ τε καθαρὸν
ἐλατῆρα καθαρῶν τ' ἀλήτων
κάλφίτων ἀπερρέφεις.

Ἐλατὴρ, *placentae genus*, supra etiam commemoratum, II. 57. a. ubi vide not.

AD CAP. CIII.

Φιάλη. Ὅμηρος - - ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. Iliad. ψ'. 270. & χρυσῆν φιάλην &c. ibid. vs. 243. Quum a vulgo scriberetur χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον, nihil ex ms. *A.* adnotatum, in ms. *Ep.* vero est χάλκεόν τι ἐκπέταλον λεβ. absque καὶ coniunctione. At vel χάλκεόν τι ἀγγεῖον ἐκπ. oportuit, vel χαλκεῖόν τι ἐκπ. Et χαλκεῖον perspicue scriptum erat pag. 468. e. ubi eadem eiusdem Grammatici verba recitabantur: sic etiam mox hac pag. lit. *c.* χαλκείῳ προσεοικυῖαν ἐκπετάλῳ. Γένος τι λέβητος ἐκπέταλον ait alter e Scholiastis Venetis: alter, ἀγγεῖον λεβητῶδες. Totam huius capitis disputationem ex Athenaei Epit. adposuit Eustathius ad Iliad. ψ'. p. 1412.

Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου. Sic recte h. l. ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum membranis. Temere vero mendosa scriptura Διονύσου, quae pag. 467. c. obtinuerat, huc quoque invecta est in ed. Cas. 2. & 3. Intelligendum autem Διονυσίου μαθητής. Conf. not. ad pag. 467. c. Quod ait Deipnosophista, *PARTHENIUM* ἀμφίθετον intellexisse τὴν ἀπύθμενον φιάλην: eamdem interpretationem etiam Suidas in Ἀμφίθετον commemoravit. Quo sensu dicatur vas ἀπύθ-

a *μενον*, nempe *quod basin ab ipsius vasis fundo distinctam non habet, cui insistat*, docuimus supra ad pag. 489. a. Pari modo de *psyctere* Pollux ait, VI. 99. οὐ μὴν ἔχει πυθμένα. Sed mireris haud immerito, quid spectans *Parthenius* accipere vocab. ἀμφίθετον in hanc partem potuerit. An illum voculae ἀμφὶς usum in animo habuit, quae interdum idem fere atque ἄνευ valet?

Nec vero a *Parthenii* interpretatione, rem ipsam si spectes, differre videtur *Apollodori* ratio, aliis licet verbis expressa. Nam quod ait, ἀμφίθετον intelligendum esse τὴν κατὰ τὸν πυθμένα μὴ δυναμένην τίθεσθαι καὶ ἐρείδεσθαι: quem πυθμένα dicit, is intelligi debet *fundus naturalis* vasis; quumque ait, *vas quod in fundo non statui & fundo non tuto inniti vel insistere possit*; intelligitur, primum, *basin peculiarem* non esse vasi; (i. e. quod ἀπύθμενον *Parthenius* dicebat:) deinde, ipsum vasis fundum esse rotundum vel convexum, quam ob caussam scilicet firmiter insistere fundo non possit. Quod ipsum etiam videtur dicere voluisse Grammaticus ille, e quo ducta est Glossa apud Etymologum, pag. 92. l. 36. Ἀμφίθετος φιάλη, ἡ κοῖλον πυθμένα ἔχουσα: *cuius fundus* (nempe *naturalis*) *cavus est*; nempe *intus concavus, extrorsum convexus*. Sic etiam accipienda τὰ κοῖλα ποτήρια, initio cap. 63. pag. 481. d. Conf. Animadv. pag. 231. ad XI. 489. a. Ac fortasse eodem modo accipiendum, quod hic apud Nostrum, paulo post, τὴν στρογγύλην dicit *Dionysius Thrax*. Quum vulgo hic scriberetur, Ἀπολλόδωρος - - ἐν τῷ περὶ τοῦ Κρατῆρος ῥ η σ ε ι δ ί ο υ: potueras intelligere, ἐν τῷ λόγῳ περὶ τοῦ Κρ. ῥησειδίου, *in disputatione de vocabulo* κρατήρ: ut ῥησείδιον (quod per λεξείδιον exponitur apud Suidam & apud Hesychium) intelligeretur *vocabulum*. At ῥήσεις poëtarum, aut aliorum veterum scriptorum, Graeci non tam dicunt *singula vocabula*, quam *totos locos, integras sententias, capita, partes quasdam maiores minoresve disputationis ab illis institutae*. Pari modo λεξείδια apud Epictetum dicuntur non *singula vocabula*, sed *integrae sententiae, disputatiunculae*. (vide Indicem nostrum Graecitatis Epicteteae pag. 382.) Quare recte ab Heynio (ad Apollodori Fragm. pag. 1166.) monitum iudicavi, ῥ η σ ε ι δ ί ῳ hic corrigendum esse; ut intelligeretur *illa pars, illud caput Operis Etymologici*, quo capite de *cratere* egerat *Apollodorus*.

b ἡ δὲ ἀ μ φ ί θ ε τ ο ς καὶ ἀπύρωτος, ἡ ψυχρήλατος, ἡ ἐπὶ

πῦρ οὐκ ἐπιτιθ. Sic non modo editi habent, sed & uterque b codex mstus. Satis tamen manifestum est, vocabulo ἀμφίθετος hic non fuisse locum, sed deinde, ubi recte omnes τὴν δ' ἀμφίθετον &c. Videtur autem posterior interpretatio, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη, i. e. *quae igni non imponitur* vel *adponitur*, utique diversa esse a priori ψυχρήλατος. Quare, licet in scripturam ἢ ἐπὶ πῦρ cum editis consentiat uterque codex mstus, tamen vere hactenus animadversum a CASAUBONO videtur, quod ait: » Vocis ἀπύρωτος duplex » sequitur interpretatio: ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπι» τιθεμένη. « Nempe post ψυχρήλατος commode ἢ scribetur: sed ante ψυχρηλ. recte positus ἡ articulus. Est hoc loco alia CASAUBONI animadversio, minus probanda. » Vo» cant autem (inquit) ψυχρήλατα Graeci, non *frigidis mal*» *leis ducta*: id enim est ineptum: sed τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι » ψυχρῷ βαφέντα: *quae postquam sunt malleo ducta, in frigi*» *dam fuere mersa.* « — Ad quae monuit PALMERIUS, Exercitat. pag. 519 sq. inepte utique a Dalec. in versione positum fuisse, *frigidis malleis ducta*: sed ipsum etiam Animadversorem hoc loco errasse, & parum feliciter nunc *Henr.* STEPHANI interpretationem (ex Thes. Ling. Gr. Tom. I. p. 746. g.) esse secutum. Recte igitur (ut nobis quidem videbatur) idem PALMERIUS ψυχρήλατον intellexit, *non in igne fusam, sed malleo sine igne ductam*, & ideo pretiosiorem. Nam » talia vasa (inquit) non tam facile franguntur, » & etiam hodie sunt in maiori pretio. «

καὶ λέβητα καλεῖ ὁ ποιητὴς τὸν μὲν ἐ μ π υ ρ ι β ή τ η ν, c τὸν δὲ ἄ π υ ρ ο ν. Cum τὸν ἐ ν π υ ρ ι β ή τ η ν in editis & in cod. *A.* scriptum esset, ferri quidem fortasse hoc potuerat ex vetusto more: obsecutus sum tamen CASAUBONO, monenti: » Scribe ἐμπυριβήτην. « Sic vero etiam scribitur in *Epit.* quemadmodum & apud Homerum (Iliad. ψ'. 702.) vulgo scribunt omnes: item apud Nostrum supra, II. 38. a. b. ubi iam idem tractabatur argumentum. Pro τὸν δὲ ἀ π ύ ρ ω τ ο ν, quod ex membr. *A.* in editos libros propagatum erat, praetuli τὸν δὲ ἄ π υ ρ ο ν, quod dedit ms. *Epit.* etiam *commate* post δὲ, itemque post τὸν μὲν interposito. Sic sane, λέβητα ἄπυρον, scribitur in adposito versu Homerico, Καδδὲ λέβητ' &c. ex Iliad. ψ. 885. Item ibid. vs. 270.

τοῦτο δ' α ὖ τ ὸ περιττόν. Sic recte ms. *Ep.* quemadmodum ex coniecturâ scribi iusserat doctissimus CORAY, in

Notis msstis. *Ibid.* ἐπεὶ τὸ ποιῆσαι, θεῖναι πρὸς τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο. Sic Hesychius: Θεῖναι· ποιῆσαι. *Mox*, d Μασσαλιῆται: proba nominis forma; quam cum ed. Cas. 1. & 2. tenent membr. *A.* Vide Animadv. ad X. 429. a.

AD CAP. CIV.

Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισιν· Δέχεσθε &c. Recte Δραπέτισιν veteres membr. cum edd. Vide ad VIII. 344. e. Dein, cum Δέχεσθαι h. l. esset editum, monuit CASAUBONUS: » Scribe Δέχεσθε, ut statim. « — Nempe sic edd. cum Msto paulo post, lit. *f.* Sed & hic recte Δέχεσθε scriptum in ms. *A.* In *Epit.* deest id verbum. Vocab. βαλανειόμφαλος, de quo nunc disputare adgreditur Deipnosophista, certatim in Glossariis suis Pollux & Hesychius & Suidas adnotarunt.

Ἐρατοσθένης - - - τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα. Meminerit lector, *LYCOPHRONEM* eumdem, quem poëtam norunt omnes, etiam Grammaticum fuisse, & Grammatica scripta, sive Philologica, quae vocare consuevimus, edidisse: in his, libros περὶ Κωμῳδίας: quorum *nonum* laudatum vidimus ab Athenaeo haud multo ante, p. 485. d. Conf. VII. 278. a. b. & XIII. 555. a. Adde Fabricii Bibl. Graec. T. II. pag. 424. Huius igitur interpretationes veterum Comicorum passim refutavit *ERATOSTHENES* in libris qui & ipsi Περὶ Κωμῳδίας inscripti erant: de quibus videndus Fabricius, T. I. pag. 759. Ex professo autem *contra Lycophronem* scripsit *Diodorus Tarsensis*, cuius liber πρὸς Λυκόφρονα supra memoratus est, p. 478. b. Isque est *DIODORUS*, cuius nomen hic in Ἡρόδωρος mutatum erat in editis: pro quo perspicue Διόδωρος scriptum dedit ms. *A.* Quo loco obiter moneamus, *Herodori* nomen, quamquam falso & reclamantibus vetustis membranis, tamen consulto ab homine haud indocto huc invectum videri; scilicet qui meminisset, *Herodorum* saepe cum *Apione* nominari ab Eustathio. Quod vero ex *Diodoro & Apione* e hic refert Athenaeus, φιάλαι ποιαὶ, ὧν ὁ ὀμφαλὸς παραπλήσιος ἠθμῷ: *phialarum genus quoddam, quarum umbilicus vel umbo fuerit qualo sive colo similis*: id cuiusmodi sit, profiteor, parum mihi liquere. Vitiose ἰσθμῷ scribebatur in ed. Ven. & Bas. quod ex ἠθμῷ corruptum esse recte Dalecampius vidit: & in contextu hoc recepit Casaubonus,

consentientibus nostris membr. *A*. In *Epit*. totum hoc testimonium deest simul cum *Apionis* & *Diodori* nominibus.

παρατίθεται Λυκόφρονος, οὕτως ἔχοντα. Facile patiar, ut cum TOUPIO (Emend. in Suid. P. III. pag. 200. ed. Lond.) corrigas παρατίθεται τὰ Λυκόφρονος: & post terminationem verbi ται facile intercidere vocula τὰ potuerat. Sed & articulo illo, quem ignorant libri, carere posse videtur oratio. Utrumlibet placuerit, semper subintelligetur substantivum ἔπη. Si articulum adiicias, tale fere erit ac si verbis adlatis contineretur quidquid de vocab. βαλανειομφ. scripsisset *Lycophron*: si omittas articulum, sensus erit, *Didymum ex Lycophronis disputatione verba quaedam huiusmodi adposuisse*.

Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ. Poëmatis titulus Ἑρμῆς, cuius auctor *Eratosthenes*, citatur a Nostro, V. 189. d. & VII. 284. d. Masculinam nominis formam, τοὺς ἐξαγωγοὺς recipere debuimus, offerente vetusto cod. *A*. Eamdem in suo exemplo operis plenioris reperisse Epitomator videtur: qui quum suo iudicio τὰς ἐξαγωγὰς (terminatione quidem nominis non expressâ) scripsisset, dein τοὺς superne adscripsit: sic quidem noster habet cod. *Epit*. Quid sit vero, quod continuo deinde ἀφ' οὗ habet codex uterque, haud exputo. Recte vero utique ἐφ' οὗ ab Editoribus positum videtur. Idem error libros nostros occupavit pag. 503. f.

In IONIS *versu ex Omphale*, pro mendoso Εἶτ' ἐκφορεῖτε, corrigendum Ἴτ', ἐκφορ. obiter monuit CASAUB. in *Animadv*. Sic vero iam correxerat *Henr*. STEPHANUS in Thes. sub voce Βαλανειόμφαλοι: idque ipsum habent ambo codices mssti.

Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ. »Suspectus fabulae titulus, »cum laudatur THEOPOMPUS ἐν Ἄλθαις. Hesychius »ἄλθαν interpretatur θερμασίαν ἢ θεραπείαν, *calefactionem* »*aut curationem*. Luxum balneorum, de quibus hîc loqui»tur Athenaeus, fortasse eâ fabulâ traduxerat poëta: nisi »est verius, scribendum ἐν Ἀλφαίᾳ. Pollux libro deci»mo, cap. 46. [sect. 180.] Θεόπομπος ἐν Ἀλφαίᾳ·

»Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην

»κίστην γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.« CASAUBONUS. — Ex melioribus codicibus ἐν Ἀλθαίᾳ hodie editur apud Pollucem: nec aliter apud Deipnosophistam oportuit: nec Ἄλθαις dederant veteres membranae, sed

Ἄλθαι. Nempe, cum (pro suo more *iota* ad latus scribendi) Ἀλθαίαι debuisset librarius, posteriores duas literas praecedentibus similes temere omisit. Ab *Althaeâ*, Melea-
a gri matre, nomen habuit fabula. Proxima verba in ed. Ven. & Bas. sic scripta erant: *λαβοῦσα πλήρη χρυσέων μεσόμφαλον φιάλην. τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ὡς τοῦ τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* In *ed. Casaub.* vero in hunc modum:

Λαβοῦσα πλήρη χρυσέων μεσόμφαλον φιάλην.

Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Quam scripturam retractans idem CASAUBONUS in *Animadv.* ait: » Lege *Τελέστης δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν, ὡς τοῦ Τελέστου ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* Prima verba sunt *Timarchi*: sequentia *Athenaei*, » ea veluti explicantis. *Telestes*, comici nomen, ut scimus » ex Athenaeo & Suida. Quam absurde ista docti accepe- » rint, piget dicere. « — Nempe absurde utique DALECAMPIUS verterat: *Sunt qui Telesten meri poculum vocent, quoniam Telestes phialam ἄκρατον dixerit, id est, vini non diluti.* At, quam Casaubonus edendam curaverat scripturam, quam dein ipse rursus improbavit, *ὠνόμαζεν ἵν' ὡς*, ea e veteribus libris ducta erat, eamdemque eodem modo veteres membranae *A.* exhibent. Quâ ex mendosâ scripturâ veram pro suo ingenii acumine facile restituit PORSONUS in Excursu ad Euripidis Med. vs. 139 sq. num. x. pag. 367. ed. Lips. monens: » non esse *Theopompi* versum » unum tetrametrum, (ut Valckenarius statuerat, ad He- » rodot. III. 130.) sed duo senarios, sic scribendos:

» *Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον*
» *φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν.*

» Deinde (inquit) addit Athenaeus, *Telesten* (dithyrambi- » cum poëtam scilicet) *ἄκατον* dixisse pro *φιάλην*. Erant » autem multa apud Graecos nomina *navigiorum* & *poculorum* communia: qualia sunt *γαῦλος*, *κύμβη*, *κάνθαρος*, » *τριήρης*, & non absimile *καρχήσιον*. Epitome Athenaei » apud Casaub. Animadv. XI. 4. pag. 782. 62. *Ἄκατος· ποτήριον, ἐοικὸς πλοίῳ.* [supra, cap. 23. huius edit.] Postre- » mo observabis, *Theopompum* Tragicam gravitatem affe- » ctare, ideoque tragicis formis *χρυσέαν* & *νιν* uti. « — Sic ille: erudite, ut solet: quem nos sequi non dubitavimus. A comicis Graecis haud raro citari aliorum poëtarum verba, sive superiorum, sive aequalium, quis ne-

scit? Quidni igitur *Theopompus* comicus, Platonis aequalis, *Telestis* verbum aliquod, dithyrambici poëtae, (quem Olympiade XCV. claruisse Diodorus Sic. XIV. 46. adnotavit) citare potuerit? Pro vulgatâ scripturâ χρυσίων, χρυσίαν scriptum oportuisse, etiam a PIERSONO ad Moer. p. 413. recte monitum erat. Permutatarum a librariis vocalium α & ω obvia ubique exempla. πλήρη χρυσίων, id est, *aureis numis plenam*, frustra defendit TOUPIUS, Emendat. in Suid. P. III. pag. 575. (pag. 325. ed. Lond.) dicens: » Nimirum phiala tam auro, quam vino, ministrando inserviebat. « In *Epit.* desiderantur ista omnia. Nomen *Telestis*, de cuius scripturâ nihil e codice *A.* adnotatum, *penacute* Τελέστης scripsi, ut praeivit *Casaub. in Animadv.* Sic recte scribitur apud Suidam; sic & apud Diodorum Sicul. l. c. itemque apud Nostrum I. 21. f. & 22. a. ubi quidem de alio *Teleste* agitur. Τελεστὴς acute scriptum, adpellativum & commune nomen est: in proprio nomine ad penultimam retrahitur accentus. De vocab. ἄκατος confer quae notavimus ad XI. 782. f. ubi obliti sumus mentionem facere huius loci, in quo id vocabulum Athenaeo ab erudito Britanno restitutum est. a

AD CAP. CV.

Ἀθηναῖοι δὲ τὰς μὲν ἀργυρᾶς φιάλας, ἀργυρίδας λέγουσι. Vide supra, XI. 784. a.

χρυσίδος δὲ Κρατῖνος ἐν Νόμοις. Intellige verbum μνημονεύει, quod modo praecedebat. Propriâ auctoritate, nullâ prorsus urgente necessitate, verbum μνημονεύει tacite hic in suâ editione repetiit CASAUB. Nempe ab his ipsis verbis, quae tamen cum praecedentibus arcte cohaerent, novi veluti capitis initium ille statuerat; & nomen ΧΡΥΣΙ'ΔΟΣ uncialibus literis curaverat excudendum. Ad CRATINI verba, quae consentientibus membranis sic vulgo scribuntur, Χρυσίδι σπένδων γέγραφε ταῖς ὄφεσι πιεῖν διδούς: adnotavit idem CASAUBONUS: » Malim τοῖς σοφοῖς πιεῖν διδούς. « — At parum utique est, quod vel ad sententiam vel ad metrum istâ emendatione lucremur. Equidem fere non dubito, non modo in τοῖς ὄφεσι, sed & in verbo γέγραφε mendum latere. Quo pacto vero procuranda sint ista prodigia, feliciori ingenio vates haud aegre (spero) nos docebit: nobis nunc maxime nihil oc- b

b currebat. DALECAMPIUS τοῖς ὀφείλουσι legerat: *Chrysidi libans, haec scripsit debitoribus cum dedisset quod biberent.* Villebrunius: *Il écrivit en faisant des libations avec une chryside, & en donnant a boire aux serpens.* Si vera est librorum scriptura, intelligi debebit agi de quadam *incantatione*, quae *serpentum* ope peragebatur. Caeterum supra monitum est, (ad pag. 496. e.) pro vocabulo χρυσίδι, quod recte & suo loco hîc ponitur, in eodem *CRATINI* versu perperam ῥυσίδι olim legisse Theodorum Grammaticum.

HERMIPPUS in *Cercopibus* cum ait, Χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον ἐκπιὼν, DALECAMPIUS id accepit quasi esset πανσελήνῳ: *Plenilunio vini chrysidem ebibit.* TOUPIUS in Suid. P. III. pag. 572. nil aliud eo vocab. significari censuit, nisi *plenum poculum*: revocans etiam in memoriam Virgilianum illud, *Pleno se proluit auro.* Quem nos, quum nihil certius occurreret, secuti sumus. Gallici interpretes disertius exprimendam vocabuli vim existimantes, sic reddiderunt: *Il but du vin plein une chryside ronde comme la pleine lune.*

Post Hermippi versum in editionibus omnibus sic continuabatur oratio: Καὶ ὅγε Ἐμβολιμαῖος Ἐγὼ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως &c. Eodemque modo in msto *A.* absque ullo lacunae vestigio: qui tamen pro Ἐμβολιμαῖος, (sic) ἐβολιμαίῳ habet. Quod Ἐμβλολιμαῖος in ed. Cas. 1. scribitur, proprium illius editionis erratum est. Monuit vero CASAUBONUS in *Animadv.* »Post *Hermippi* versum, allatum in sermone de *chryside*, iterum *lacuna* fuit notanda; »etsi vulnus acceptum dissimulant antiquae membranae. »In *Excerptis* tam *Levinianis* quam *Hoeschelianis* legebantur isto loco quae hîc descripsimus. Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ »ΒΑΛΑΝΩΤΗ' φιάλη, ἧς τῷ πυθμένι &c. [Reliqua, sicut a nobis edita sunt, persequitur ibidem CASAUBONUS, & desinit in haec ipsa verba:] »ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ' ποτήρια, ἴσως »ἀπὸ τῆς Χαλκίδος· τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα. ΧΡΥΣΙ'»ΔΕΣ. Ἄλεξις, Ἐγὼ Πτολεμ. &c. « — Eadem vero, quae a Casaubono prolata sunt, habet etiam noster *codex Epitomae*: Ἕρμιππος: χρυσίδ' οἴνου πανσέληνον πιὼν (sic ille, pro ἐκπιὼν) ὑφείλετο. ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ βαλανωτὴ φιάλη &c.

Vocabulum βαλανωτὴ φιάλη a nullo Lexicographo adnotatum reperi. Sed quod ait, τῷ πυθμένι (nempe, *fundo naturali & proprio vasis*) ὑπέκειντο ἀστράγαλοι: similiter

de *psyctere* Pollux tradit, VI. 99. οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, b (nempe *fundum adscititium*, id est, *basin non habet:* conf. not. ad Athen. XI. 489. a.) ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Unde intelligi videtur, βαλανωτὰς *phialas*, &, quae paulo post nominantur, καρυωτὰς, dici *quae loco baseos* inferne *pedes habeant*, illae *glandium* formâ; hae sive *iuglandum*, sive *amygdalarum;* nam utramque notionem vocabulum κάρυον admittit. At in Alexandrinâ librorum Mosis versione, Exod. XXXVII. (al. XXXVIII.) vs. 19 sq. λαμπάδια καρυωτὰ, quae cap. XXV. 33 sq. dicebantur κρατῆρες ἐκτετυπωμένοι καρυΐσκοι, intelliguntur vulgo ipsi *caliculi* sive ipsae *patellae in amygdalarum formam effictae.*

Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα. Quo sensu ita dixerit *Anaxandrides*, sciremus fortasse, si integrum hac parte exstaret plenius Athenaei opus. Nestoreum poculum φιάλην Ἄρεως adpellatum olim fuisse a *Timotheo* dithyrambico poëtâ, *Antiphanes* comicus dixerat apud Nostrum, lib. X. pag. 433. c.

Αἰολεῖς δὲ τὴν φιάλην ἄρακιν καλοῦσι. Rectius videtur quod est apud Hesychium: Ἀράκην· φιάλην. καὶ Ἀράκτην.

AD CAP. CVI.

Φθοῖς. πλατεῖαι φιάλαι &c. Prior notio huius vocabuli, quam unam Hesychius adnotavit, ea est quâ haud multo ante positum illud vidimus, pag. 489. d. ubi *placentae genus* quoddam significat. Sic rursus infra, XIV. 647. e. Plurali numero τοὺς φθοῖς dixit Aristophanes, Plut. 677. ubi vide Schol. Ab ista notione derivata haec, quâ *phialae* quoddam genus significat amplae, sed depressae, puto, & placentae illi quodammodo similis. In *Eupolidis* testimonio scribebatur προσπεπτωκὼς cum in duobus codicibus quibus Casaub. usus est, tum in nostro. Recte vero in Animadversionum Casaub. ed. 2. & 3. ex schedis illius monitum: »Fortasse melius προπεπωκώς.« Id nobis ita certum visum, ut in contextum recipere non dubitaremus. Iam saepius simillimo modo in verbo πέπωκα & eius compositis lapsos librarios observavimus.

Φιλοτησία. — — Δημοσθένης δὲ φησί· »καὶ φιλοτησίαν προὔπινεν.« Locus est in Orat. de Falsa Legat. pag. 380 extr. ed. Reisk. ubi quidem φιλοτησίας in plu-

b rali numero legitur. Apud Nostrum, XI. 431. a. adferuntur Alexidis verba vulgo sic scripta, Τῆς φιλοτησίας ἐγὼ μεστὰς προπίνω: ubi intelligi potest τῆς φιλοτησίας κύλικας. Sin cum Casaub. Τῇ legas, pro Τίνι accipiendum, erit φιλοτησίας accusativus pluralis: possis vero eâdem ratione etiam Τὰς φιλοτησίας corrigere.

In *Alexidis* testimonio mire dictum utique debet videri, Ἐγὼ -- προπίνομεν: ubi si ferendum iudicaveris *pluralem* verbi numerum, eo excusari ille debebit, quod praecedens vox κοινῇ ad *plures* referatur, *quorum nomine unus propinat.* Sed perquam probabile nobis videtur, προπίομαι scripsisse poëtam: quae est Attica verbi forma. cf. X. 446. d. e.

Ἀριστοφάνης· Ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιά 'στιν &c. Ex incertâ *Aristophanis* comoediâ. Notandum vero, ad idem hoc Comici testimonium spectare illam Glossam Hesychianam, Ἑπτάπους σκιά. τοῖς ποσὶ κατεμέτρουν τὰς σκιὰς, ἐξ ὧν τὰς ὥρας ἐγίνωσκον. De eo more vide not. ad Athen. I. 8. c. & ad VI. 243. a. *Ibid.* ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος. Unice verum hoc nobis videbatur, quod etiam Casaubono placuerat. Sic enim ille scriptum hunc locum edidit: » ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς (vel χρόνος: nam in utro» que est χρόος) ὁ φιλοτήσιος. « — Eodem errore cum Casauboni codicibus tenetur noster codex.

Διὰ δὲ τὴν τοιαύτην πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ φιλοτησία. Ante ista verba videtur in Opere pleniore tale quid proxime praecessisse, quale apud Hesychium legitur: φιλοτησία· πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας.

Ibid. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ. *Aristoph. Lysistr.* 203. ubi ad verba καὶ κύλιξ φιλοτησία vetus Scholiastes ait: » Οὕτω » καλεῖται ἡ φιάλη ἡ διδομένη ἐν τοῖς πότοις. ἐν γὰρ τοῖς » συμποσίοις φιλοφρονούμενοι ἀλλήλους ἐπεδίδοσαν οἴνου κύ» λικα, ἣν φιλοτησίαν ἐκάλουν &c. « Eadem fere notantur ad Acharn. 982. ubi eadem dictio occurrit.

Χόννοι. Παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος --- ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι &c. Respicit illud *Cretensium* institutum, (sunt enim Cretenses *Gortynii*) de quo dictum supra, in maiori illo Supplem. ex lib. XI. pag. 782. c. ad quem locum vide notata. Apud Hesychium scribitur: Χόνος· ποτήριον χαλκεῖον. (ubi χάλκεον corrigendum, ut est apud Nostrum.) Item apud eumdem: Χόϊνον· ποτήριον χαλκοῦν. Ex Athenaei Epitoma descripsit hunc locum Eusta-

thius ad Iliad. σ'. p. 1208 extr. *Hermonactis*, qui hîc b nominatur, *Glossae Cretenses* alibi aliquoties ab Athenaeo citantur.

AD CAP. CVII.

Χυτρίδες. Ἄλεξις ἐν Ὑποβολιμαίῳ· Ἐγὼ Πτολεμαίου &c. In his verbis, post lacunam quae in vetustis membr. *A.* indeque in aliis omnibus hodie Operis plenioris codicibus est, continuatur in pleniore opere interrupta oratio. In *Epit.* (ut supra iam memoravi) ita scribitur: Χυτρίδες. Ἄλεξις: Ἐγὼ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως. In opere pleniore scribitur, καὶ ὅγε Ἐμβολιμαίῳ. Quare CASAUBONUS in Animadv. ait: »Praetermisit Epitoma fabulae nomen: »quod corruptum extat in vulgatis libris, ubi hodie poë»tae nomen desideratur. Scribe, Ἄλεξις δ' ἐν Ὑποβολι»μαίῳ· Ἐγὼ Πτολ.« — Et *Alexidis* nomen hîc adiiciendum iam ex coniecturâ viderat DALECAMPIUS, & in versione posuit: *Alexis in Subdiditio.* Eamdem fabulam citaverat Athenaeus noster, X. 431. b. Verba καὶ ὅγε, quae supersunt in opere pleniore, fortasse ad superius caput de *phialis* pertinebant; ut post ἐπιὼν ὑφείλετο sic continuaretur oratio, καὶ ὅγε & reliqua quae interciderunt.

Vers. 2. Videri poterat (quam fuisse ADAMI sententiam Villebrunius tradit) *post* ἀκράτου *comma* ponendum, ut intelligeretur verbum λαβὼν, cui dein responderet προσλαβών: quasi quatuor chytridia in regis honorem, totidemque in reginae se bibiturum dixisset. Sed aliter accepit Breviator: qui, reginae mentionem omittens, sic scripsit, Ἐγὼ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως τέτταρα χυτρίδι' ἀκράτου προσλαβών. Tertium quartumque versum, cum priore parte quinti, omisit Epitomator. *Vers.* 3. ad editam olim scripturam, ἔκπνευστ' ἐκπιὼν, nihil ex ms. *A.* adnotatum: at *iota* saltem in fine adiiciendum desiderabat cum res ipsa, tum metrica ratio. Sed vix dubitandum, ἀπνευστὶ scriptum oportuisse. Sic supra in Ἄμυστις: XI. 783. d. πόσις τις, ἣν ἔστιν ἀπνευστὶ πίνειν. Eodem modo apud Suidam: Ἀμυστὶ πιεῖν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων: rursusque in fine eiusdem loci: Ἄμυστις γὰρ, ἡ ἀπνευστὶ πόσις. Ἐκπνευστὶ quidem quo sensu dici potuerit, haud video.

Vers. 5. καὶ τῆς ὁμονοίας, intell. ἕνεκα. Nisi potius sic c

c concipienda structura verborum, πρὸς τὸ τηλικοῦτον φῶς τῆς ὁμονοίας. *Concordiam* autem dicere videtur coniugium inter fratrem sororemque contractum. *Vers.* 6. ἄνευ λύχνου. Videtur respicere illud *Alcaei*, apud Nostrum XI. 481. a. Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;

Ἡρόδοτος δ᾽ ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἱστοριῶν. Vide HERODOT. *lib.* V. cap. 88. ubi pro eo quod hîc est πρὸς τὰς θυσίας, πρὸς τὸ ἱρὸν scribitur. εἰς τὰς θυσίας habet Athenaei *Epit.*

Μελέαγρος δ᾽ ὁ Κυνικός. MELEAGER *Gadarenus.* Vide IV. 157. b. & ibi not. In huius verbis hîc adlatis, pro χυτρίδα βαθέα, quod hîc edebatur, monuit CASAUBONUS: »Scribe, χυτρίδια βαθέα.« — Id vero ipsum recte dedit noster cod. *A.* In *Epit.* deest Meleagri testimonium.

AD CAP. CVIII.

Ψυγεὺς, ἢ Ψυκτήρ. Hesychius: Ψυκτήρ· ὃν ἡμεῖς ψυγέα. καὶ εἶδος ποτηρίου. Videri poterat ὃν ἡμεῖς de sua aetate dicere Hesychius. Sed vides iam non modo Athenaei aetate, verum etiam multo ante, vocabulo ψυγεὺς usos esse nonnullos: atque ipsa etiam illa verba, ὃν ἡμεῖς ψυγέα καλοῦμεν, *Heracleonis Ephesii* esse docet Athenaeus pag. 503. a. Caeterum vide Moerin pag. 422. & Timaei Lexic. Plat. pag. 278. cum utriusque Interpretibus: denique Suid. in ψυκτῆρα.

Πλάτων Συμποσίῳ. Exstat locus PLATONIS, in *Convivio,* pag. 253. ed. Bipont. Ad eumdem locum respexit Noster, d IV. 180. a. b. *Ibid.* τοῦτον οὖν ἐμπλήσ. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. non τοῦτον μὲν οὖν, ut ed. Cas. In *Epit.* finiuntur Platonis verba in istis, ὀκτὼ κοτ. χωροῦντα: dein statim sequuntur illa, Ἄλεξις τρικότυλον ψυγέα. *Ibid.* Παραμηκύνειν ἐγχειροῦντος τοῦ Ἀρχεβούλου. »Platonis locus »e Convivio desinit in verbo ἐγχεῖν. Sequentia male cum »praecedentibus continuarunt: quae quidem unde sint de- »scripta non indicatur in nostris libris, deficientibus etiam »hîc vocibus aliquot.« CASAUBONUS. — *Lacunam* nos interposito *asterisco* indicavimus. Videndum, supersit-ne hodie vetus scriptum, in quo *Archebuli* fiat mentio: in eo, si exstat, quaerenda fuerint ista verba.

»Sequitur: Διώξιππος Φιλαργύρῳ· Παρ᾽ Ὀλυμπίχῳ δὲ »θηρικλείους ἔλαβεν ἑξιτάτους δύο ψυκτῆρας. Lego, ut

» deleatur vox mendosa & palam corrupta, Ξηρικλείους » ἔλαβεν ἕξ. εἶτα τοὺς δύο ψυκτ. « CASAUBONUS. — At εἶτα non ferebat senarii ratio: quare ἔπειτα correxi. De nomine Ὀλύμπιχος, quod doricâ formâ sic enunciabatur pro Ὀλυμπικὸς, vide Wyttenbach ad Plutarch. de Sera Num. Vind. pag. 19.

Μένανδρος δ' ἐν τῷ ἐπιγρ. δραμ. Χαλκεῖα. Vide Suidam in voce: & Meursii Graec. Fer. voc. Χαλκεῖα, & Atticar. Lection. lib. IV. cap. 24. *MENANDRI* verba, non distinctis versibus, sic edita erant: τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος ἄκρατον ἐβόων τὴν μεγάλην ψυκτῆρα, τὶς προὔπιεν αὐτοὺς ἀθλίους ἀπώλλυον. In *Epit.* ista desunt. Codex *A.* nil mutat. Equidem BENTLEII probavi adoptavique rationes, in Emendat. in Menandr. pag. 70. propositas. In fine tamen, ubi ἀπολλύων ille correxit, ἀπώλλυεν placuit: sed ita, ut istud minime spernam.

STRATTIDIS ex *Psychastis* testimonium, in tres anapaesticos versiculos, quibus constat, distribuimus. Et pro ψυκτῆρα, quod habebant editi, recte ψυκτῆρ' cum apostropho scriptum dabat ms. *A.* Quaenam sit autem potissimum sententia verborum ἀπορῶν κεῖται, tum illorum κοτυλίδ' ἀνὰ χοίνικα μάττει, non liquet nobis. DALECAMPIUS vertit: *anxius iacet, cotylidemque simul & choenicem convasat.* VILLEBRUNIUS: *ils restent-là fort inquiets, quoique dévorant ce qu'il y a dans la cotylis & le chénix en même tems.*

Sequebantur ista, sic scripta & distincta, Ἄλεξις δ' ἐν Ἱππίσκῳ ψυκτηρίδιον καλεῖ διὰ τούτων, ἀπήντων τῷ ξένῳ εἰς τὴν κατάλυσιν ηἀόνην αἴθων ἀνὴρ τοῖς παισί τ' εἶπα,

Δύω (δύο ms. *A.*) γὰρ ἦγον οἴκοθεν τ' ἐκπώματα εἰς (τ' ἐκπώματ' εἰς ms. *A.* & ed. Ven. & Bas.) τὸ φανερὸν ἐκγενιτρωμένα

Ξεῖναι, κύαθος δὲ ἦν (δ' ἦν ms. *A.*) ἀργυροῦς, τ' ἐκπώματα

ἦγεν δύο δραχμὰς, κυμβίον δὲ τέτταρας,

ψυκτήριόν τε (ψυκτηρίδιόν τε ms. *A.* & *Ep.*) δύ' ὀβολοὺς, Φιλιππίδου λεπτότερον.

Epitoma nonnisi haec verba habet, ψυκτηρίδιόν τε δύ' ὀβολοὺς ἄγων. Monuit h. l. CASAUBONUS: » Eclogam *ALE- » XIDIS* ex *Hippisco* lege pluribus & melius descriptam » libro sexto. Sed prima verba valde hîc corrupta. Ita » scribere possumus; certe quidem, ita distinguere:

» — Ἀπήντων τῷ ξένῳ
» εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ᾽ αἴθων ἀνήρ.
» τοῖς παισί τ᾽ εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
» τὰ ᾽κπώματ᾽ εἰς τὸ φ. & caetera ut libro sexto. «

Vide utique lib. VI. cap. 17. pag. 230. b. ibique notata. GROTIUS fragmentum hoc Excerptis suis inserens p. 557. ex corrupto κοίτην, quod membranae cum editis tenent, fecit ἦ συνῆν: ob eamdemque rationem primo versu ἀπήντων τῇ ξένῃ pro τῷ ξένῳ correxit; adnotavitque: » *Aethiopes* solennis comitatus mulierum superbiorum. « — Equidem ἦ συνῆν adoptavi, non quod certissimam putarem emendationem, sed quod pro manifesto vitiosa nihil certius nobis occurrisset. τῷ ξένῳ vero mutare non sum ausus. Ad ἦ συνῆν intelligi poterat ἐμοὶ, *ubi mecum erat.* Sed utique certius aliquid & luculentius requiro. Eo versu, qui hic est *septimus*, ante ψυκτηρίδιον omissa sunt duo verba ἴσως ἑτέρας, quae sexto libro ibi leguntur. In ed. Ven. & Bas. deerant omnia, quae inter verba οἴκοθεν τ᾽ ἐκπώματα & δύ᾽ ὀβολοὺς interiecta ex Italicis msstis supplevit Casaub. quae eadem habet noster codex *A.*

AD CAP. CIX.

EUPHORIONIS primus versus ita scribitur:

Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν.

Ubi de vocab. ψυγέα, ultimam syllabam praeter grammaticorum praeceptum corripiente, vide quae notavit PIERSON ad Moerin, p. 192. & PORSON ad Eurip. Hecub. 876. De postremo vocabulo CASAUBONUS monuit: » Scribendum τὸν ψυκτηρίαν. Eustathius ad nonam Odysseam, » [pag. 359. l. 18.] Genera, ait, poculorum sunt apud » Athenaeum, τὸ ψυκτήριον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας, ὡς κοχλίας. « CASAUBONUS. — At isto Eustathii testimonio nil aliud efficitur, nisi ut intelligamus illum in suo codice Epitomae in isto *Euphorionis* versu τὸν ψυκτηρίαν scriptum reperisse. At noster *codex Epitomae* (quem bonitate praestare ei, quo Eustathius usus est, iam saepius observavimus) cum cod. *A.* & editis perspicue τὴν ψυκτηρίαν.

Vers. 2. τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα. Non dubito, permutatis verborum sedibus sic scripsisse poëtam atque etiam Athenaeum, τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα. Nam τευτ-

λιον aut τεῦτλος *Atticam* fuisse loquendi *formam*, non modo uno ore monuerunt veteres Grammatici, sed & perspicue Alexis poëta docet apud Nostrum, XIV. 621. e. Attamen σεῦτλον ex Antiphane citatur, IV. 170. e.

Vers. 3 *seq.* »Postremis verbis *Euphorionis*,

» — εὖ γὰρ εἶπον ὥσπερ χρυσίου

» φωνῆς ἀπότισιν Πυργόθεμι καταλλαγήν: b

» appellatur φωνῆς καταλλαγὴ, *vocis & sermonum commer-* »*cium*; cum duo aut plures, sermonis vices dant inter » se atque suscipiunt. φωνῆς ἀπότισις, est *sermonis* tam» quam debiti *solutio*: necessitas nempe respondendi cum » fueris interrogatus. Paullo aliter Pindarus χρέος ᾠδᾶς & » λόγου τίσιν dixit in oda, quam diu ante promissam mi» sit tandem Agesidamo cum fenore.« CASAUBONUS. — Mira vero interpretatio doctissimi Viri: si modo id interpretari est, non obscurare. Sed, quod magis etiam mireris, nomen illud ἀπότισιν, quo maxime obscurabatur poëtae sententia, ipsius *Casauboni* erat inventum; qui ne dignatus est quidem docere lectorem, ἀπότισον scribi in ed. Ven. & Bas. nec aliter in msstis. Ipsam hanc autem verissimam scripturam recte perspecteque interpretatus DALECAMPIUS erat: *ut auri, sic tibi Pyrgothemi huius vocabuli est persolvendus collybus.* Ad vocem καταλλαγὴ, quam percommode *collybum* interpretatus est *Dalecampius*, spectat eiusdem Adnotatio in orâ versionis: »Proprie *detri*»*mentum* & *deductio*, quae fit permutatâ in aliâs species pe» cuniâ: vulgo *cambium.*« — Sic recte REISKIUS in Indice Graec. Demosth. voc. Καταλλαγή. »ἐκ πόσου ἦν ἡ κατ» αλλαγὴ τῷ ἀργυρίῳ: *quanti esset intertrimentum* (quod *Agio* » vulgo vocant) h. e. quae esset monetae cuiusque diffe» rentia ratione valoris ad monetam Atticam.«

»Qui dicebat apud *ANTIPHANEM*, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, » καλὸς ψυκτὴρ, hoc voluit: *pulchra haec cassis erit pro pul*» *chro psyctere.* Hesychius: πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περικε» φαλαίας. Etiam Latini *galerum* ac *galericulum* pro *galeâ* » usurpant.« CASAUBONUS. — In *primo* eiusdem eclogae *versiculo*, recte διαιτώμεσθα dedit ms. *A*.

Ἐν δὲ τῇ Κάρνῃ. Habes quidem apud Hesychium glossam: Κάρνη, ἡ ζημία. Sed illius vocabuli nusquam alibi vestigium reperitur; nec videtur is titulus fuisse fabulae *ANTIPHANIS*. Pro ἐν Καρνέοις accipiendum, aut ἐν Καρνέοις legendum coniectaverat DALECAMPIUS. »Sic voca-

» bantur, inquit, quaedam Apollinis festa ob interfectum » Carneum vatem. « — Nihil hîc adnotavit Casaub. Multo vero probabilius nobis videbatur quod est apud Fabricium, Bibl. Graec. T. I. pag. 743. Κάρνη, sive Καρίνη. Atque etiam sic corrigendum utique videtur, ἐν Καρίνῃ, id est, *in Cariâ*, scil. *puella*. Vide Steph. Byz. in Καρία, ibique Interpp. Sive, *in Muliere praeficâ*: coll. Hesych. in Καρίναι. Ex Antiphane nil habet Epitoma. Κάδον simplici δ literâ & hîc & paulo post scriptum dedit ms. *A*.

c In *posteriore eclogâ* ex eâdem fabulâ, quod κυαθίζειν καὶ τὸν κάδδον in ed. Baf. legebatur, id temere ibi sic editum, indeque in editionem Casaub. propagatum erat. κυαθίζειν γὰρ cum ed. Ven. agnoscunt membr. *A*. In eâdem eclogâ, legitimus agnoscitur senarius in illis verbis,

τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβών.

Etiam, quae sequuntur, faciunt iustum senarii initium;

ἀπόφερε τἄλλα πάντα. —

Sed prioribus verbis, nisi multa vel mutes vel suppléas, metrica ratio non constat.

Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος. *Tryphonis filium* intellexerat Dalec. Videndum vero, ne *discipulus* potius intelligi debeat; sicut in illo, Παρθένιος ὁ Διονυσίου, pag. 501. a. & alibi. *Ibid.* τὸν ψυγέα, φησὶν, ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δῖνον. Sic edd. cum *circumflexo* accentu; rectius, puto, quam quod hîc habet uterque noster mstus codex, δίνον. Vide not. ad cap. 32. huius libri, pag. 467. d. Huc pertinet quod est apud Polluc. VI. 99. ὁ δὲ ψυκτὴρ, πολλυθρύλλητος, ὃν καὶ δῖνον ἐκάλουν.

Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς (sic recte cod. ms. uterque) καλεῖσθαί φησι ψυκτῆρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους. » Ψυκτῆρας, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδεις » καὶ συσκίους τόπους. Idem Hesychius: sed scribe apud il- » lum ψυκτήρια, non ψυκτηρίαι. « Casaubonus. — Scripturam ψυκτῆρας ex *Epitomâ* adsciverant editores: sed, quod veteres membr. *A*. habent, ψυκτῆρα, id haud dubie ex ψυκτήρια corruptum. Estque haec forma nominis, ψυκτήριον, fere unice apta ei notioni, de qua hîc agitur: eaque ipsa, nec alia, reperitur in tribus poëtarum testimoniis, quae continuo adponuntur.

Αἰσχύλος, Νεανίσκοις. » Tragoediam Aeschyli Νεανί- » σκους reperies in indice fabularum ejus poëtae, & apud

»Hesychium in Ἀφοίβατον. Eius versum edi iusseram ex »libris,

»Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. « Casaub. Nempe pro ὑπηκόοισιν, quod inepte editum erat, ὑποσκίοισιν recte dedere mssti: & sic etiam noster codex uterque. Sed supererat aliud erratum non minus grave, cum Σαύρας, i. e. *lacertas*, vulgo legeretur. Non *umbrosis*, sed *apricis* locis *lacertae* gaudent. Et omnino, *lacertas* hîc nominasse Aeschylum, nullo modo probabile videri debuit. Fidenter obsequendum Valckenario existimavi, ad Euripidis Hippol. pag. 184. monenti, Αὔρας scriptum oportuisse. »Voci vulgatae σαύρας, inquit, litera praece»dens male adhaesit. « — Vetus tamen is error est, utrique nostrorum codicum communis: nam & Epitoma sic habet: Αἰσχύλος: σαύρας ὑποσκίοισιν &c.

Euripidis testimonium cum sic editum esset, ψυκτήρια δένδρεα, φίλαισιν ὠλέναισι λέξεται: monuit Casaubonus: »Malim δέξεται. « — Vulgatum quidem tenent veteres membranae; sed haud dubie unice vera erat Animadversoris emendatio. In ms. *A.* perperam insuper φίλοισιν pro φίλαισιν scribitur. In *Ep.* deest & hoc & proxime sequens testimonium. Pro δένδρεα, δένδρη maluerat Valckenarius, loco modo cit. Nec tamen satis subesse caussae nobis videbatur, cur vulgatum mutarêmus. a

καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. » *Aegimius* quidem fuit scriptor anti»quissimus, quem περὶ Παλμῶν, sive de Pulsibus scri»psisse omnium primum fuere qui traderent, ut legimus »apud Galenum in quarto de Differ. Pulsuum. Callima»chus quoque *Aegimium* inter antiquissimos Πλακουντο»ποιϊκῶν librorum recensuerat, teste Athenaeo lib. XIV. »[pag. 643. e.] At poëma Αἰγίμιος inscriptum, quem au»ctorem habuerit, etiam prisci critici ignorarunt. Scho»liastes Apollonii ad librum tertium: [vs. 587.] ὁ τὸν Αἰ»γίμιον ποιήσας, διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσ»δεχθῆναι. Idem librum secundum eius operis alibi ci»tat. [ad Apollon. IV. 816.] *Cercops* Milesius, historiae »fabularis auctor fuit antiquissimus, laudatus Apollodoro »libro secundo Bibliothecae. « Casaubonus. — De poëmate, cui titulus Αἰγίμιος fuerat ab *Aegimio* antiquissimo Dorum rege, videndus *Fabricius*, Bibl. Graec. Tom. I. p. 380. & (quos ibi *Harlesius* pag. 592. novae edit. laudavit)

Heynius ad Apollodor. & *H. Valesius*, Emend. lib. I. cap. 32. cum *Burmanni* Notis.

AD CAP. CX.

Ὠιδὸς. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον. Articulum τὸ commode dedit ms. *A.* Epitoma de toto hoc loco nihil habet, nisi haec tria verba: Ὠιδὸς: εἶδος ποτηρίου. *Ibid.* Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικοῖς. Sic editi; rectius, puto, quam Ὀνοματικοῖς, quod est in membranis. Videtur autem idem TRYPHONIS opus hic dicere Deipnosophista, quod aliâs sic citat, ἐν τοῖς περὶ Ὀνομασιῶν. Vide IV. 174. e. XIV. 618. c. & 634. d. *Ibid.* Recte etiam σκολιῷ edd. pro mendoso σκοδίῳ, quod est in membr.

e *Ibid.* μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων τούτων περάνῃς &c. »Περαίνειν Τελαμῶνα aut Παιῶνα aut Ἁρμόδιον, est *recitare antiqua scolia*, quorum & argumenta & tituli illis nominibus declarantur. Habes de his, imo haec ipsa, libro ultimo.« CASAUBONUS. — Conf. I. 23. e. ibique not. & XV. 692. f. & 694 sq.

Ὠοσκύφια. περὶ τῆς ἰδέας &c. Vide supra, p. 488. e. f.

f Ut vero ibi ἐφ' οὗ ἵσταται scribitur, sic haud dubie hic quoque scriptum oportuit, non ἀφ' οὗ. Eumdem in eadem vocula errorem notavimus pag. 501. f.

Ὠόν. - - Ἔστι δὲ ποτίβαζις &c. »Barbarum & (ut videtur) Persicum vocabulum est ποτίβαζις: nisi cui placeat coniectura, ἐπὶ τραπέζης.« CASAUBONUS. — Editam scripturam tenet vetus cod. *A.* In *Epit.* omissum id nomen. Ποτίβαζις ex Dorica dialecto pro ποτίβαγις dici statuit *Ios.* SCALIGER ad Euseb. pag. 112. & esse eamdem vocem, quae apud Danielem prophetam cap. 1. vs. 5. & saepius in eodem capite occurrit, quam ibi Graecus interpres partim τὴν τράπεζαν, partim τὸ δεῖπνον interpretatur.

AD CAP. CXI.

a In *Pindari* verbis, quibus utentem Plutarchum suum facit Athenaeus, quum omissum vulgo esset vocabulum δρόσῳ, monuit CASAUBONUS: »Poëta scripsit, ἀμπέλου δρόσῳ καχλάζοισαν. PINDARI verba, initio Odae *quintae* Olymp.« — *Septimae* scribere voluerat. Nec vero vocab. δρόσῳ *ante* καχλαζ. sed *post* ponitur apud poëtam,

proxime ante verbum δωρήσεται. Quo factum, ut ob similitudinem cum sequenti voce vocabulum illud apud Athenaeum omitteretur a festinante scriba. Et deest quidem in utroque nostro codice: sed haud dubie non praetermissum fuerat ab Athenaeo; quoniam absque illo nullus verbis sensus inest.

περισοβεῖν ἐν κύκλῳ. Conf. IV. 130. c. & X. 426. a. ibique not. Scholion ad Luciani Conviv. c. 15. περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ· ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. Activum verbum περισοβεῖν de *pueris* usurpatur, qui *circumferunt pocula*: sic sane & hic & duobus locis supra adlatis. Paulo aliter tamen accepit Epitomae auctor, qui sic habet: Ὅτι τὸ περισοβεῖν ἐν κύκλῳ, τὸ κύκλῳ πίνειν δηλοῖ. Similiter Hesychius: Περισοβεῖν· ἐν κύκλῳ πίνειν. Quod ita intelligendum, ut ipsi convivae alter alteri in orbem poculum porrigant.

καὶ πάλιν ἐκ Θεοφορ. Καὶ ταχὺ &c. Vide *Bentleii* Emend. in *Menandr.* pag. 31. In EURIPIDIS versu, τὰ δ' ἄλλα b χαῖρε: commodum foret χαίροι, quod interpretatus est MUSGRAV. in Fragm. Eurip. pag. 559. num. 8. *Valeant autem caetera.* Sed ferendum putavi χαῖρε, quod cum editis tenent ambo codd. mssti. *Valete vos, o reliqua omnia.*

Λυσανίας φησὶν ὁ Κυρηναῖος. Sic citra dubitationem scriptum oportuit, pro vulgato Δυσανίας. LYSANIAE libri περὶ Ἰαμβοποιῶν citantur a Nostro, VII. 304. b. & XIV. 620. c. Nescio, an de *Historicis* idem Grammaticus scripserit: nam Historicus scriptor & prosaicus HERODORUS fuit, e quo verba illa, quae hic adponuntur, citata a *Lysania* fuisse ait Deipnosophista. Eratosthenis praeceptorem fuisse hunc *Lysaniam Cyrenaeum*, docet Suidas in Ἐρατοσθένης. Aliud egerat doctissimus Fabricius, quum ei excidit, ut *Berytium* hunc, pro *Cyrenaeo*, faceret in Bibl. Graec. T. VII. pag. 65.

καὶ ὁ τοὺς Μίμους δὲ πεποιηκὼς &c. »SOPHRON, celeberrimus *Mimorum* poëta: quem scribunt veteres ita studiose lectitatum a Platone, ut ei non solum invigilaret, »sed etiam interdum indormiret. [vid. Laërt. III. 18. & ibi Menag.] »Sed descriptis hic verbis nihil fingi potest corruptius. Interpretibus debellando huic monstro vires defuerunt. Utinam maiorem difficultatem alibi non essemus experti. Legendum haud dubie κἢν κεκρατηρίσαμεν» ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν: vel κεκρατηρίκαμεν. *Sophronis* est »locus, productus ut probaret κρατηρίζειν significare idem

» ac πίνειν, ut declarat interpretatio Athenaei. « CASAUBONUS. — At nil opus erat longius a librorum scripturâ discedere; quae in edd. sic habebat, κὴν κρατῆρι χηνιέσαντί του πεπώκειμεν: in ms. *A*. si recte percepi, primores literae hae sunt, κἠκηκρατ. reliquae ut in editis. Latere autem hîc verbum κρατηρίζω in prima pers. plur. plusquamperfecti temporis positum, cum ex iis quae praecedunt, tum e sequente verbo πεπώκειμεν, satis perspicuum erat. Atque a verbo κρατηρίζω, quod futurum dorico idiomate κρατηρίξω format, fuerit id quod quaerimus (ex eiusdem dialecti usu vulgato) ἐκεκρατηρίχειμες: &, praefixâ καὶ praepositione, κἠκεκρατηρίχειμες. Et sic κἠκεκρ. (pro κἠκηκρ. quod codex *A*. habet) utique scriptum oportuit: in penultimâ vero syllabâ, pro terminatione χειμες, nil impedit quo minus credamus χημες dixisse *Sophronem*. Eodem modo, quo nos (membranarum ope ex parte adiuti) edidimus, ex coniecturâ scribendum praecepisse VALCKENARIUM in Epist. ad Roeverum pag. 59. ex *Notis msstis* a *Boissonado* mecum communicatis intellexi.

c Ξενοφῶντα — — ὅς ἐν τῷ Συμποσίῳ φησίν. Exstat locus in *XENOPHONTIS Convivio* pag. 693 sq. Opp. ed. Bas. 1569. In verbis nonnulla eorum, quae Athenaei codices mssti & ed. Ven. dabant, e Xenophontis editis libris correxit Editor Basileensis; quae inde in editionem Casaub. recepta sunt. Sic ille, cum apud Athenaeum legeretur, τὰς δὲ φλόγας ἐγείρει, e Xenophontis libris τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα edidit. Equidem tenendum φλόγας ex Athenaei libris putavi: ac sic forsan & ipse Xenophon scripserat: sed tria verba φιλοφρ. ὥσπ. ἐλ. apud Athenaeum facile omittere festinans librarius potuit, a vocab. φιλοφρ. ad φλόγας aberrans. *Ibid.* Ad τῶν ἀνδρῶν, quod habent editi Athenaei libri cum Xenophonteis, nihil e ms. *A*. adnotatum. Codex *Ep*. in contextu ἀνων habet, quod ἀνθρώπων valet: sed eâdem manu superne ἀνδρῶν scriptum.

d οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι. » Elegantissime di» ctum a *XENOPHONTE*, *plantas nimis ubertim* & ἀθρόως » *rigatas, non posse erigi*, οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι. Ma» nu tamen exarati quidam, οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι: » neque aliter in Excerptis. « CASAUBONUS.— Immo vero, *omnes*, non *quidam*, manu exarati codices, tam operis plenioris, quam Epitomae, istam scripturam tuentur cum Ve-

neta editione. Atque etiam atque etiam videndum puto, ne d unice vera haec sit scriptura, ipsique *Xenophonti* restituenda: apud quem mihi quidem non *elegantissime*, sed perincommode, vulgo legi illud ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι (in istâ utique orationis connexione) videtur. Verbum διαπλοῦσθαι ignorant quidem omnia, quae consulere nobis licuit, Lexica & Glossaria: videri autem debet significatum haud multo diversum habere ab eo quem habet cognatum ἀναπλοῦσθαι, scil. *expandi*. Cuius significatus exemplum mire huc faciens ex Dioscoridis libro II. cap. 188. (in edit. quâ equidem utor, cap. τοζ'. & in lat. vers. cap. 148.) protulit H. Stephanus, in Thes. Tom. I. pag. 487. b. scilicet, ὅπερ κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι: id est, *quod iusto tempore expansum racemos emittit*. Eamdem fere notionem habet etiam simplex verbum ἁπλόω: teste Etymologo, pag. 123. l. 6 sqq. ubi ἁπλῶ, inquit, σημαίνει τὸ ἐπ' εὐθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω. ἐξ οὗ, Ὁ δὲ ἐμὲ τὰς παλάμας ἐν τῷ σταυρῷ ἁπλώσας.

ταχὺ ἡμῶν καὶ τὰ σωμ. Sic recte mssti nostri; non ὑμῶν, ut edd. Iidem mssti cum ed. Ven. ignorant τὶ post λέγειν. Iidem mox cum eâdem ed. Ven. μικρὰ ἐπιψ. pro quo ex Xenophonteis libris πυκνὰ ἐπιψ. posuit editor Bas. tenuitque Casaub. Tum ἐπιψεκάζωσιν quidem, ut vulgo apud Xenophontem editur, sic habent etiam apud Athenaeum editiones omnes cum *Epitomâ*: sed ἐπιψακάζωσιν ms. *A*. quod tenendum existimavi, ut magis Atticum. Sic quidem Moeris: Ψακὰς, Ἀττικῶς. ψεκὰς, Ἑλληνικῶς. Sic apud Athen. XIII. 600. e. ψακάδεσσιν habent mssti nostri, non ψεκάδεσσιν. Sic VI. 269. e. ψακαζέτω ἄρτοισιν. Sic Hesych. Ἐψάκασεν· ἔσταξεν. Conf. Steph. Thes. IV. pag. 700 & seq. Caeterum Xenophontis istum locum respiciens Cicero de Senect. 14. *pocula minuta & rorantia* dixit.

ἵνα καὶ ἐγὼ Γοργιείοισιν ῥήμασιν εἴπω. Non sperno ἐν praepositionem, e Xenophonteis libris ab editore Bas. adscitam: sed nec adiectu necessariam duxi, cum ignorent eam Athenaei codices mssti cum ed. Ven. Γοργιεῖα ῥήματα vocat, qualibus uti *Gorgias* consueverat: cuius figuratam, pretiosam, tumidamque orationem saepe notat Dionysius Halic. verbi caussâ, T. V. ed. Reisk. pag. 458. & T. VI. pag. 760. & 869.

AD CAP. CXII.

e ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν ὁ λαμπρότατος Πλάτων ζηλοτυπίαν. » De *aemulatione* & simultatibus *Platonem inter & Xenophon-* » *tem*, A. Gellii notus est locus. « CASAUBONUS. — Vide A. Gellium, lib. XIV. 3.

Συμπόσια μὲν γὰρ &c. De *Platonis Sympofio* iam alibi disputaverat Noster; itemque de *Xenophontis Sympofio*, in quo & ipso nonnulla vituperabat. Vide librum V. cap. 12 & seq. huius edit. rursusque cap. 56 & sq. Quod hic de f *Platone* ait, ὁ δὲ τὸν Σωκράτην παράγει τῷ ψυκτῆρι πίνοντα &c. paulo ante adlata sunt Platonis verba, p. 502. d. Quo de argumento conferenda quae ab A. Gellio XV. 2. & Macrob. Saturn. II. 8. disputata sunt; qui, quatenus vino honeste indulgeri posse censuerit Plato, docuere. Istos auctores hoc loco DALECAMPIUS etiam in orâ latinae versionis laudaverat.

Κἀν τῷ περὶ Ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων &c. Adiectum oportebat, καὶ τῶν ἀπόντων, *atque etiam absentium*. Nam in praesentium numero commemorare Xenophontem non debuerat, qui per id tempus in Asia versatus erat. Sed *absentium* etiam nonnullorum mentionem factam a Platone videmus, hoc ipso consilio, quo illorum absentiam excusaret: quare in horum numero exspectasses ut *Xenophon* nominaretur.

a Ὁ δὲ Πλάτων - - ἐν τρίτῳ Νόμων. PLATO, *De Legibus lib.* III. Tom. VIII. pag. 142. ed. Bip. Et ibi quidem ἀγαθὸν εἶναι καὶ φιλόπολιν vulgo legitur: quam vocem φιλόπολιν in Athenaei etiam libros invexit Editor Basil. tenuitque Casaub. At minime spernendum, quin potius revocandum nobis visum erat καὶ φιλόπονον, quod cum editione Aldina apud Nostrum & membr. *A.* & *Epitoma* tuentur. Quod vero sequitur, οἰκονομίᾳ δ᾽ οὐ δή τινι οὖν προσεσχηκέναι, id primum a librariis corruptum, ac deinde utcumque incrustatum fuisse mihi videbatur: quare satis habui in orâ scripturam illam adnotasse; istud vero, οὐδὲν τὸν νοῦν, (ab editore Basil. ex Platone olim adscitum) in contextu tenendum existimavi. In *Epit.* omissa sunt verba, οἰκονομίᾳ δ᾽ - - - γυναιξὶ τρέφειν.

b διηγησάμενος ἐφαίνετο· ὁ δὲ καλὸς Πλάτων &c. Sic commode scribitur in *Epitomâ*: fortasse tamen ex ipsius Breviatoris ingenio, qui laboranti orationi succurrere vo-

luisset. In codice *A.* quidem & in ed. Ven. hoc loco ἀνακολουθία est vix ferenda: πάλιν ὁ μὲν Ξενοφῶν συναγαβὰς --- καὶ ἀκριβῶς εἰδὼς --- καὶ --- διηγησαμένου· ὁ καλῶς Πλάτων &c. Nec tamen equidem praecise negaverim scripsisse isto modo Deipnosophistam nostrum; cuius iam satis frequenter miras utique ἀνακολουθίας, quae vix ferendae videri deberent, observavimus. Minime vero consuluit orationi editor Basileensis ita scribens, διηγησάμενος ὁ καλ. Πλάτ. Nonnihil melius, sed haud multo, Casaubonus, διηγησάμενος· ὁ καλ. Πλάτων Mireris vero, pravam scripturam καλῶς, pro καλὸς, ex Aldina editione in reliquas omnes propagatam. b

»Cum ait, μονονουχὶ εἰπὼν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος: »ad *Stesichori* palinodiam alludit,

»Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος·
»οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις,
»οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας.« CASAUBONUS.

Vide Platonis Phaedrum, Opp. T. X. p. 313. ed. Bip. Ut vero apud Platonem scribitur, sic fortasse etiam Athenaeus hîc scripserat, ὁ λόγος οὗτος: sed ὁ omittit ms. *A.* cum editis: Breviator vero ὁ ponens, οὗτος omisit. *Mox*, cum in ed. Bas. & Cas. divisis vocibus scriptum esset ἅπαξ ἁπλῶς, monuit CASAUB. in Animadversionibus: »Scribo, ὁ τοὺς »ἄλλους ἀπαξαπλῶς κακολογήσας.« — Et sic unâ voce scribitur in ed. Ven. & in utroque cod. msto.

ὁ Τήϊος Ἀλεξαμενός. Ubi accentum ponat ms. *A.* mihi non liquet: sed recte *ultimam acuit* ms. *Epit.* Eâdem ratione & paulo post, Ἀλεξαμενοῦ, & Ἀλεξαμενὸν scripsi. Notum est, *accentu* distingui proprium nomen a communi, quod est participium verbi ἀλέξεσθαι. *Ibid.* ὡς Νικίας ὁ Νικαεὺς ἱστορεῖ καὶ Σατίων. *Soterion*, quem hîc nominabant editi, consentiente (quod sciam) vetere codice, inauditum in philosophorum historiâ nomen. SOTIONIS nomen non dubitavi quin restituerem Athenaeo, monente IONSIO, libro II. DE Scriptorib. Hist. Philos. cap. 10. sect. 1. Uterque, *Nicias Nicaeensis*, & *Sotion* Alexandrinus, de Successionibus Philosophorum scripserunt. Et *Sotion* passim alibi memoratus Nostro; & quidem etiam cum eodem *Niciâ*, V. 162. e. c

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Περὶ Ποιητῶν. Idem ARISTOTELIS *liber* DE *Poëtis*, qui ad nostram aetatem non pervenit, in eâdem re citatur a Diogene Laërtio, III. 48. Nominavit

c eumdem librum hoc loco etiam Epitomator; qui, omissâ Niciae & Sotionis mentione, sic scripsit: οὐδ' αὐτὸς εὑρετής ἐστιν, ἀλλ' ὁ Τήϊος Ἀλεξαμενὸς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν φησί. Verba vero Philosophi ille non adiecit: quorum sententiam mihi parum perspectam esse profiteor. Conferenda illa fuerint cum his, quae apud eumdem Aristotelem hodieque in primo capite libri Περὶ Ποιητικῆς leguntur, quorum tamen ipsorum sententia haud multo planior videtur. De hoc loco, in quo versamur, consulendus est Valckenarius ad Theocr. Adoniaz. pag. 194. & pag. 200. qui vellem graecis verbis a se adpositis latinam interpretationem adiecisset. In Dalecampii versione adquievit Menagius, ad Laërt. III. 48. quae sic habet: *Nonne igitur, quos Sophronis Mimos appellant, versibus comprehensos, sermones ac imitationes esse fatebimur, aut Alexamenis Teïi Socraticos dialogos, qui primi omnium prodierunt?* Similiter fere Gallici interpretes: *Ne pouvons-nous pas dire que les Mimes rhythmiques de Sophron sont des discours familiers & des imitations de ce qui se passe dans le commerce ordinaire de la vie? & ne penserons-nous pas de même des premiers dialogues socratiques, écrits par Alexamene de Téos?* Valckenarius Graeca adponens l. c. pag. 194. *interrogationem* non indicavit. Ibidem, pro εἶναι λόγους »scribendum omnino, ait, εἶναι διαλόγους.« In libro tamen De Poëtica, cap. 1. de *dialogis Socraticis* loquens idem Aristoteles, τοὺς Σωκρατικοὺς λόγους dicit. Quod hîc legitur οὐδὲ ἐμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος μίμους, interpretes, quorum versio modo adposita est, particulam οὐδὲ non ad ἐμμέτρους, sed ad sequens verbum φῶμεν retulerunt, duplicem negationem οὐδὲ & μὴ pro simplici accipientes. Recte vero Valckenarius οὐδὲ ad ἐμμέτρους referens, l. c. p. 200. ait »*negare Aristotelem*, ἐμμέτρους fuisse »*Sophronis mimos*.« Nempe erant illi quidem per *cola*, sive membra, distincti, suavique rhythmo decurrebant; sed nulli metrorum legi erant adstricti: de quo iam supra alicubi monuimus.

d ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπών· Ὅταν (οἶμαι) δημοκρατουμένη πόλις &c. »Locus est in octavo *De Republicâ*: »[Opp. Tom. VII. p. 221.] Athenaeo iam non semel descri»ptus. [vide X. 433. & 443 extr. & seq.] Quid autem in »his sit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video.« Casaubonus. — Eo nomine reprehendi hîc Platonem cen-

ſuit Gallicus interpres, quod magiſtratus Athenienſium cum *pravis pincernis* contuliſſet. Mihi videbatur, nihil in iſtis Philoſophi verbis reprehendere Athenaeum, ſed hoc dicere: idem Platon, qui perſpecte noverat, quam ſit lubricum & periculoſum nimiâ velle frui libertate, immodicâ tamen ipſe in maledicendo libertate uſus eſt.

AD CAP. CXIII.

Λέγεται δὲ ὡς καὶ Γοργίας. Sic cod. *A*. non καὶ ὡς, ut erat editum. Λέγεται δὲ ὅτι Γοργ. ms. *Ep*. *Ibid*. τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ διάλογον. Non erat reprobum quod editi libri habebant, τὸν ὁμων. αὐτοῦ: ſed αὐτῷ dedit codex ms. uterque. *Ibid*. Ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν! Heſychius: Ἰαμβίζειν· λοιδορεῖν, κακολογεῖν. Eodem pertinet, paulo poſt, quod νέον Ἀρχίλοχον *Platonem* nominat idem Gorgias. Notum illud Horatianum:

Archilochum proprio rabies armavit iambo.

Ὡς ἐπεδήμησε, φησὶ, ταῖς Ἀθήναις Γοργίας (ſic mssti hoc loco, non ὁ Γοργ.) μετὰ τὸ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἐν Δελφοῖς ἑαυτοῦ χρυσῆς εἰκόνος. Cicero lib. III. De Oratore, cap. 32. ſect. 129. *Gorgiae tantus honos habitus eſt a Graecia, ſoli ut ex omnibus Delphis non inaurata ſtatua, ſed aurea ſtatueretur.* Similiter Valerius Max. VIII. 15, 2. non ipſum ſibi Gorgiam, ſed *univerſam Graeciam* ei ex ſolido auro ſtatuam poſuiſſe, ait. Paulo aliter Plinius, XXXIII. 4, 24. *Hominum primus & auream ſtatuam & ſolidam Gorgias Leontinus Delphis in templo ſibi poſuit.* Cum quo ſentire videtur Athenaeus.

Quod *Gorgiam*, lecto Platonicô dialogo qui ab eo nomen habet, dicentem faciunt libri noſtri, *ſe nihil tale vel ipſum dixiſſe vel a Platone audiviſſe*, fieri non poteſt ut ita ſcripſerit Athenaeus: ſed παρὰ Σωκράτους haud dubie legendum; cum non ſe, ſed *Socratem*, cum Gorgia diſputantem Plato fecerit. *Ibid*. ταῦτά φασὶ καὶ Φαίδωνα εἰπεῖν. ταῦτὰ, non ταῦτα, commode ſcriptum dedit ms. *Ep*. Verbum εἰπεῖν, quod deerat editis, uterque obtulit codex mstus.

In TIMONIS ſillographi verſu, recte in ms. *Ep*. ut in editis, ſcribitur, Ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων. Recte vero θαύματα ambo mssti cum ed. Caſ. pro quo perperam θύματα erat in ed. Ven. & Baſ. Conf. Laërt. III. 26.

f Παρμενίδῃ μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν (temere
omissus artic. in ed. Cas. 2. & 3.) τοῦ Πλατ. Σωκρ. μόλις
ἡ ἡλικία συγχωρεῖ. » Auctore Diogene Laërtio *Parmenides*
» florebat circa tempora Olympiadis sexagesimae nonae,
» iam grandis natu, & πάλαι ἀνδρωθείς. Natus autem So-
» crates Olympiade septuagesimâ septimâ. Itaque etiamsi
» concedamus Parmenidem quam diutissime vixisse, incidet
» tamen iuventus Socratis in aetatem illius decrepitam. «
CASAUBONUS. — Mox, τὸ δὲ πάντων σχετλιώτερον
dedit ms. *A*. Desunt ista in *Epit.*

Ἀλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος &c. » De *secundo Prota-*
» *gorae adventu Athenas* satis libro quinto disputatum est,
» capite XVIII. [c. 59. huius edit.] Sed consideremus Athe-
» naei verba: Ἀλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιπ-
» πος, οἱ Περικλέους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρω-
a » ταγόρᾳ διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθή-
» ναις, οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες. Qui assuetas Helle-
» nismo aures habebunt, concedent mihi non gravate men-
» dum subesse in illis, ἔτι πρότερον. Consulamus Hellenis-
» mo, & scribamus ἔτει πρότερον. Habemus iam oratio-
» nem Graecam, sed ἀνιστόρητον. Ergo etiam huic malo
» medeamur, & legamus, ε'. ἔτει πρότερον. Vera omni-
» no & certa haec emendatio. Nam *anno quinto priusquam*
» *Protagoras veniret iterum Athenas* Periclis filii peste fuerant
» extincti: anno videlicet altero Olympiadis LXXVIII. per
» urbem grassante pestilentiâ. Protagoras erat Athenis an-
» no tertio Olympiadis sequentis. Huius χρονικοῦ ἁμαρτή-
» ματος etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo:
» [cap. 1.] *Paralus & Xanthippus, quibus Pericles pater fuit,*
» *cum Protagora apud Platonem disserunt, secundo adventu Athe-*
» *nis morante; quos multo ante infamis illa pestilentia Athenis*
» *absumserat.* « CASAUBONUS. — Et erudita & speciosa uti-
que est ista emendatio. Nec tamen equidem mutare vul-
gatum, quod cum editis tuentur veteres membranae, (in
Epit. quidem desunt ista, ὅτε - - τελευτήσαντες) auden-
dum iudicavi: neque omnino vidi, quid contra Hellenis-
mum peccarent illa verba, οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες.
Commodius sane videri debebat οἱ ἤδη πρότερον: sed &
ἔτι πρότερον ferendum. Similiter quidem etiam pag. 507
extr. ἔτι πρότερον habes, ubi perinde ἤδη πρότερον scribi
potuerat. Athenaeum vero, Chronologicas huiusmodi ha-
lucinationes Platoni obiicientem, castigavit PETAVIUS,

Doctr. Temp. IX. 39. observante Fabricio, Bibl. Graec. a
T. II. pag. 18. Macrobius loco a Casaub. citato, ut passim alibi, ipsa Athenaei verba ob oculos videtur habuisse. Quare etiam, cum apud eumdem Macrobium proxime ante legantur vulgo haec verba: *Inclutum dialogum Socrates habita cum Timaeo disputatione consumit; quos constat eodem seculo non fuisse:* recte IONSIUS, de Script. Hist. Philos. pag. 36. monuit, non *Timaeo*, sed *Phaedro* scriptum oportuisse praeeunte Athenaeo, pag. 505. f.

AD CAP. CXIV.

δῆλον καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἴωνι ἐπιγραφομένῳ. Sic tacite correxit in sua editione Casaubonus: recte, ut videtur. Sane aut sic oportuit, aut nude *γραφομένων*. Sed istud probabilius. *Epitoma*, praetermissis istis verbis, sic habet: *Ὅτι δὲ καὶ δυσμενὴς ἦν πρὸς ἅπαντας, δῆλον ἐξ ὧν πάντας κακολογεῖ πανταχοῦ·* (superne scriptum *πολλαχοῦ* eâdem manu.) *καὶ τοὺς μεγίστους παρ' Ἀθηναίοις γενομένους, Ἀριστείδην καὶ Θεμιστοκλέα. Μένωνα δ' ἐπαινεῖ* &c. *Mox*, *ἐν δὲ τῷ Μένωνι.* Articulum dedit ms. *A*. & tenuit etiam ed. Ven.

ἐν δὲ τῷ Εὐθυδήμῳ αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ &c. b
Praetermisit ista Breviator. Pronomen *αὐτὸν*, quod in ms. *A*. desideratur, recte adiectum in editis. Fortasse vero, *αὐτὸν Εὐθύδημον* aut *αὐτὸν τὸν Εὐθυδ.* scripserat Athenaeus.

ἐν δὲ τῷ περὶ Ἀνδρείας. »Platonis dialogus *περὶ Ἀνδρείας*, »is est cui titulus *Laches*.« CASAUBONUS. *Ibid.* *Μελησίαν τὸν Θουκυδίδου τοῦ ἀντιπολιτευσαμένου Περικλεῖ, καὶ Λυσίμαχον τὸν Ἀριστείδου τοῦ Δικαίου τῆς τῶν πατέρων ἀρετῆς ἀναξίους εἶναι φάσκων.* Haec DALECAMPIUS latine sic reddidit: *In dialogo de Fortitudine Melesiam, Thucydidis filium, qui a Pericle in administratione dissentiebat*, [rectius dixisset, *dissenserat*] *& iusti Aristidis Lysimachum filium, inquit patrum virtute indignos esse.* IONSIUS vero, de Script. Hist. Philos. I. 2, 5. pag. 15. in hunc modum reddenda censuit: »*Plato - - Melesiam, Thucydidis Pericli adversantis & »Lysimachum Aristidis Iusti patres, maiorum virtute* &c. »Confer Platonem (inquit) Menone & Lachete.« — At ex eiusdem Platonis verbis, initio Lachetis, perspicue intelligi videtur, recte Dalecampium *Melesiam Thucydidis fi-*

lium, & Lysimachum Aristidis Iusti filium intellexisse; ita quidem ut illa τῶν πατέρων ἀρετὴ, quam dicit Athenaeus, de *eiusdem Thucydidis, qui Pericli adversatus erat, & de Aristidis Iusti virtute* intelligatur. *Superior* ille *Thucydides patrem* quidem habuerat *Melesiam*; (vide Meursii Lect. Att. lib. V. cap. 26.) sed & *filium* habuit *Melesiam*, eum qui a Platone in Lachete inducitur; & *nepotem Thucydidem* iuvenem, qui ibidem a Platone nominatur. Similiter *Aristides Iustus patrem* quidem habuerat *Lysimachum*; sed & *filium Lysimachum*, (conf. Plutarch. in Aristide, p. 335. c.) eum qui in eodem Platonis dialogo inducitur; rursusque *nepotem Aristidem* iuvenem, qui ibidem nominatur. Ad orationem quod spectat, cum desideretur in ista ῥήσει verbum finitum, intelligendum e superioribus κακολογεῖ vel ὀνειδίζει.

c ἔν τε τῷ προτέρῳ τῶν εἰς αὐτὸν διαλόγων. Temere ἀπολόγων ed. Cas. 2. & 3. *Ibid.* ὁ γὰρ δεύτερος ὑπό τινων Ξενοφῶντος εἶναι λέγεται. *Posterior Alcibiades* absque ullâ dubitationis significatione *Platoni* tribuitur apud Diogenem Laërt. III. 59. *Ibid.* ἡ Ἀλκυών. Vide Laërt. III. 62. & Interpp. Luciani, ad libellum cui tit. *Halcyon*, T. I. p. 442. ed. Bip. *Ibid.* κατὰ Ἀλκιβιάδου recte ms. *A*. Desunt in *Epit.* omnia, inde a verbis ἔν τε τῷ προτ. usque εὐπρόσωπον.

ὅτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἶρηκε κριτὴν εὐπρόσωπον. »Scribe ἔτι δὲ, non ὅτι. Plenius eadem statim re» petuntur.« CASAUB. — Tuentur ὅτι veteres membranae: & tenenda haec particula videtur, intelligendo, *sed hoc non tacebo*: vel, *sed de hoc quid dicam? quod* &c. Reliqua vero non carent difficultate, & in veteribus libris mendose admodum scripta sunt. δημονικαῖον habent membranae: sub quo quidem nil aliud latere potuit, quam δῆμον εἰκαῖον, quod est in editionibus omnibus. Tum vero εὐπρόκωπον membr. *A*. & peius etiam ἔτι πρόκωπον ed. Ven. & Bas. quod in εὐπρόσωπον tacite mutavit Casaub. quod ipsum vocab. paulo post recte scriptum habebant edd. cum utroque msto. At hoc ipsum molestum, quod paucis interiectis versibus eadem dictio, quae nonnisi semel apud Platonem occurrit, repetitur ab Athenaeo quasi alibi apud eumdem Platonem in eodem dialogo, qui *Alcibiades primus* inscribitur, iterum in aliâ connexione recurrens. Porro, in eodem dialogo verba illa, εἰκαῖον κριτὴν, (nisi admodum ego fallor) ne reperiuntur quidem omnino: ut

nescias, exciderint-ne illa ex Platonis libris, quibus hodie utimur; an ab Athenaeo (aut ab eo auctore, e quo ille hanc in Platonem invectivam mutuatus est) suo arbitrio ita posita sint, cum sententiam magis Platonis quam verba sequeretur. Auctor, e quo ista vel cuncta vel pleraque desumsit Athenaeus, *Hegesander Delphus* esse videtur, quem pag. 507. a. ipse nominavit.

Λακεδαιμονίους δὲ ἐπαινῶν &c. Vide PLATONIS *Alcibiadem primum*, T. V. Opp. ed. Bip. pag. 43 sqq. *Ibid.* καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου Κλεινίαν μαινόμενόν τε ἀποφαίνει. Sic ex Platone (pag. 35. ed. Bip.) corrigendum fuisse adparebat: de quo monuit VALCKENARIUS, in Diatrib. Eurip. pag. 279. *Ibid.* καὶ τοὺς υἱοὺς αὖ τοῦ Περικλέους ἠλιθίους. Habes apud Platonem eodem loco. Hic apud Athenaeum quum τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἠλιθίους vulgo (consentiente utroque cod. msto) legeretur, Περικλέους pro αὐτοῦ scribendum monuerat idem VALCKENARIUS loco modo citato. Nos illud αὐτοῦ suspicabamur ex αὖ & τοῦ ortum: quae duae voculae, in unam αὐτοῦ contractae, nomen Περικλέους dein extrusissent. *Ibid.* Μειδίαν τε ὀρτυγοκόπον. Restituendum fortasse vocabulum Platoni, quod eidem etiam Suidas vindicat, hac ipsa voce: ubi vide quae notavit KüSTERUS, & quem is laudavit *Paul.* LEOPARDUS, Emend. lib. II. cap. 5. in Gruteri Thes. Crit. T. III. pag. 27. Quod a Polluce (VII. 136.) Leopardus ait negari vocabulum ὀρτυγοκόπος veteribus fuisse in usu, eius contrarium docuere meliores Pollucis codices, qui ut maxime usitatum illud ipsum laudant. Conf. eumdem Polluc. IX. 107 sq.

καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον εὐπρόσωπον μὲν εἶναι, δεῖν δ' αὐτὸν ἀποδύσαντας θεωρεῖν· ὀφθήσεται γάρ, φησὶν, περίβλεπτον ἀξίωμα περικείμενος κάλλους οὐκ ἀληθινοῦ. Apud Platonem hodie (l. c. pag. 63.) haec leguntur: εὐπρόσωπος γὰρ ὁ μεγαλήτορος δῆμος Ἐρεχθέως· ἀλλ' ἀποδύντα χρὴ αὐτὸν θεάσασθαι. Quae apud Athenaeum sequuntur verba, apud Platonem hodie (in eo certe dialogo, de quo agitur) frustra quaeras: videntur igitur ab Hegesandro (aut quisquis fuit ille Platonis obtrectator, e quo haec sumta) exegeseos caussâ adiecta; ut verbum illud φησὶν accipi debeat quemadmodum latinorum, *hoc ait*, *hoc dicit*, pro *hoc vult dicere*, *hoc innuit*. Id si non placet, in alia parte operum Platonis quaerenda fuerint ista ver-

ba; aut statuendum, intercidisse illa in *Alcibiade primo* per librariorum culpam. Pro eo quod est ἀποδύσαντα in editis & in ms. *A.*, commodius utique videri debebat ἀποδύντα, quod est apud Platonem. Sed, propius si consideres, eodem fere redire reperies. ἀποδύντα habet significationem passivam sive reciprocam: igitur ἀποδύντα θεάσασθαι significat, *spectare illum postquam personam sibi detraxit, deposuit*. Ad ἀποδύσαντας intelligendum pronomen personale ἡμᾶς: *oportet nos personam illi detrahere, & sic nudum spectare*. Epitomae auctor, suspectam habens scripturam ἀποδύσαντας, quam & ipse in suo exemplo repererat, ἀποδύσαντα in contextu scripsit: quod si placet, non ad αὐτὸν referri debet, sed intelligendum pronomen σὲ, *te oportet personam illi detrahere*. Sed veterem Athenaei scripturam ἀποδύσάντας inter lineas idem Breviator (quod saepe aliâs ab illo factum vidimus) adnotavit. Recte περικείμενος (non περικείμενον) dedere ambo nostri mssti.

AD CAP. CXV.

Ἐν δὲ τῷ Κίμωνι, οὐδὲ τῆς Θεμιστοκλέους φείδεται κατηγορίας, οὐδὲ τῆς Ἀλκιβιάδου καὶ Μυρωνίδου &c. τῷ Κίμωνι tenet codex mstus uterque cum editis. At nec exstat hodie, nec ulli (quod sciam) alii scriptori commemoratus reperitur *Platonis Dialogus Cimon* inscriptus. Nec vero alius hodie dialogus exstat, ad quem utcumque referri possit id quod hîc ait Athenaeus, nisi unus *Gorgias*: quem tamen dialogum ab hoc diserte diversum facit Deipnosophista, & continuo deinde separatim nominat. Quare quid sit quod de hoc titulo ἐν δὲ τῷ Κίμωνι statui debeat, inquirant doceantque nos docti. CASAUBONUS ne uno quidem verbo dubitationem significare dignatus est: qui tamen sua auctoritate deinde pro Μυρωνίδου (quod nomen cum ed. Ven. & Bas. tuentur ambo nostri codices mssti) Μιλτιάδου tacite correxit in sua editione. Videtur ille *Platonis Gorgiam* respexisse, in quo (pag. 148.) simul nominantur *Pericles*, *Cimon*, *Miltiades*, & *Themistocles*: de quibus omnibus ibidem (pag. 151.) dicentem Socratem facit Plato, *eorum nullum fuisse* ἄνδρα ἀγαθὸν τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε τῇ πόλει. Quem locum etiam videri poterat hîc respexisse Athenaeus, in hac

Platonis reprehensione. Ne quis vero existimet, apud Platonem etiam fortasse, sicut apud Nostrum, *Myronidae* nomen pro *Miltiadis* nomine scriptum oportuisse, vetat id quod diserte apud Platonem adiicitur, (p. 150.) Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι: ubi quidem defecta oratio videtur, desiderassesque τὸν ἐν Μαραθῶνι νικήσαντα, aut aliquid tale. Nec vero idcirco eiici ex Athenaei sermone indicta caussa nomen Μυρωνίδου & cum Μιλτιάδου tacite permutari debuerat; cum praesertim minime liqueat, quid sit quod *ex Platonis Cimone* haec apud Nostrum adferantur. Quare restituendum utique Athenaeo Μυρωνίδου nomen putavi. Fuerat autem *Myronides* (cuius quidem hodie nusquam, quod sciam, apud Platonem commemoratum nomen reperitur) paucis ante bellum Peloponnesiacum annis dux Athenienfium adversus Thebanos; rebusque prudenter fortiterque gestis nobilissimos ante se duces, *Themistoclem*, *Miltiadem*, & *Cimonem*, celebritate nominis aequaverat; ut ait Diodorus Sicul. XI. 82. Quod vero pro eo, quod in ms. *A.* & in editis hic legitur, οὐδὲ τῆς Θεμιστοκλέους, in ms. *Ep.* οὐδὲ τῆς Περικλέους scribitur, id indicio esse videtur, utramque scripturam iunctam olim fuisse, atque sic scriptum reliquisse Deipnosophistam, οὐδὲ τῆς Θεμιστοκλέους, οὐδὲ τῆς Περικλέους.

καὶ ὁ Κρίτων δ᾽ αὐτοῦ Σοφοκλέους περιέχει καταδρομήν. *Post* αὐτοῦ *comma* ponit ms. *Ep.* quo ad *Platonem* referatur id pronomen, quod alioquin etiam ad Sophoclem referre poteras; *ipsius Sophoclis.* Sed fortasse duabus vocibus αὖ τοῦ Σοφ. scriptum oportebat. At rursus in *Critone* Platonis, qui hodie superest, nulla (quod meminerim) vel *Sophoclis* mentio vel ad aliquod illius dictum factumve adlusio reperitur.

ἀλλὰ καὶ Ἀρχελάου &c. Intellige περιέχει καταδρομήν. Vide vero Philosophi *Gorgiam*, pag. 53. ed. Bipont. De *Archelao* illo, Macedoniae rege, dictum est supra, lib. V. cap. 58. *Ibid.* οὗτος δ᾽ ἐστὶ Πλατ. Coniunctivam particulam, quae deerat editis, dedit cod. ms. uterque.

Ibid. Εὔφραιον γὰρ ἀπέστειλε τὸν Ὠρείτην &c. „*Euphraeus Orita* is est, qui paullo post vocatur Εὐφράτος, „perperam. Suidas Εὔφραιος, ὄνομα κύριον. Ὠρείτης δ᾽ ἦν „τῷ γένει, μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς.„ CASAUBONUS. — Suidae verba ex Harpocratione translata

ſunt. De *Euphraeo* conferendus omnino Demoſthenes, Philippicâ tertiâ, pag. 126 ſq. ed. Reisk. Nomen ubique Εὐφραῖος penultimâ circumflexa ſcribitur: ſed quod hîc in ms. *Ep.* & pag. 508. d. etiam in cod. *A.* & in editis in Εὔφρατος corruptum erat, id indicio eſt, *antepenacute* Εὔφραιος (ut a nobis editum, utque Caſaubonus in Animadv. ſcripſit) ſcribi debuiſſe. In Suidae editione Mediolanenſi duplici accentu ſignatum nomen, in hunc modum, Εὔφραῖος. Caeterum quod ad rem ſpectat, quae hîc narratur, confer quae ad Diodor. Sicul. XVI. 2. adnotavit WESSELINGIUS.

f πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχειν. Sic recte ms. *A.* & ſic ſcribendum (non πρὸς τὸ, ut editum erat) ex CASAUBONI ſchedis monetur in Animadverſ. ed. 2. & 3. In *Epit.* omiſſa ſunt haec de Protagora. *Ibid.* ὁ μουσικὸς Λάμπρος. De hoc confer quae leguntur apud Noſtrum II. 44. d. *Ibid.* ἐπιλείποι δ' ἄν. Sic ms. *A.* Perperam deerat coniunctio editis.

a καλέσας αὐτὸν φορτικῶς Σάθωνα. &c. Vide ſupra, V. 220. d. ibique not.

AD CAP. CXVI.

Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς ἐν τοῖς Ὑπομνημ. Ab hoc HEGESANDRO *Delphenſi*, ut ſupra dixi, totam iſtam *in Platonem invectivam* (cuius quidem magna pars, propius ſi ſpectes, merae ſunt calumniae) mutuatus eſſe videtur Athenaeus.

b ἅπαξ μὲν τῶν ῥυάκων χάριν. Ad editam olim ſcripturam ῥυακῶν nihil ex ms. *A.* adnotatum: ſed ῥυάκων penacute ſcriptum recte ms. *Ep.* dedit: a ſing. ὁ ῥύαξ, quo vocabulo de *eruptionibus & igneis ex Aetna monte profluviis* Thucydides, Plato, Ariſtoteles aliique utuntur. Conf. Weſſeling. ad Diodor. XIV. 59. De *triplici Platonis itinere in Siciliam ſuſcepto*, videndus Laërt. III. 18 ſqq.

c καὶ Φαίδωνι δὲ &c. » Platonis animi erga omnes maligni » hoc inter caetera affertur argumentum: καὶ Φαίδωνι δὲ » τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη. *Deprehenſus eſt,* » inquit, *cum inſtitueret actionem vindiciarum contra Phaedo-* » *nem.* Conſtat, hunc philoſophum, duram ſervitutem Athe- » nis ſervientem, Socratis familiarium beneficio nactum » eſſe libertatem. Plato, ſi vera haec ſunt, id moliebatur » ut per aliquem ſtatus ei controverſia moveretur, & in » ſervitutem ſententiâ iudicum retraheretur: ſed, ubi pa- » tuerunt eius conſilia, ab incepto deſtitit. Hoc auctor vo- » luit. « CASAUBONUS.

τὸν Πλάτωνα κορώνην γενόμενον ἐπὶ τὴν κεφ. &c. Ad c
hunc locum adnotavit doctissimus CORAY: »ἐπὶ τὴν κε-
»φαλήν μου ἀναπηδήσαντα (forſ. ἀναπηδήσασαν)
»τὸ φαλακρὸν μου κατασκα[illegible], καὶ κρατεῖν περιβλέ-
»πουσαν. Legendum exiſtimo, καὶ κροτεῖν περιλέ-
»πουσαν: *& tundendo circumcirca cutim detraheret.* « —
Erudite ſane, & ingenioſe. Verumtamen quum ſenſum
haud incommodum admittere vulgata ſcriptura videretur,
nihil in contextu novare auſus ſum. Nil variant libri, niſi
quod in ed. Ven. & Baſ. περιβλέπτουσαν temere ſcribi-
tur. Et ἀναπηδήσαντα, & κρατεῖν, & περιβλέπουσαν tue-
tur & ms. *A.* & *Epit.* κρατεῖν ſonat *firmiter tenere*, item-
que *firmiter manere, ſedem ſemel occupatam obtinere & tueri*:
quod non videtur ab hoc loco eſſe alienum. *Mox*, ὦ d
Πλάτων, dedit ms. codex uterque. *Ibid.* πολλὰ κατὰ τῆς
ἐμῆς ψεύδεσθαι κεφαλῆς. ψεύσεσθαι malueram, quod
etiam Epitomae ſcriba videtur debuiſſe, cum ψεύσασθαι
ſcriberet. Sed, teſte etiam Laërtio III. 35. de Platone dixit
Socrates, ὡς πολλά μου κατεψεύδετ' ὁ νεανίσκος.

ὅστις ἔφησεν, ἔσχατον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θα-
νάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα. » Pulcherrimum *Platonis* eſt *di-
»ctum*, quo alludit Athenaeus. Τὴν κενοδοξίαν, inquit Pla-
»to, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθεσθαι.
» Tacitus [Hiſtor. IV. 6.] *Etiam ſapientibus cupido gloriae
»noviſſima exuitur.* (In ed. Caſ. 2. & 3. hic adiicitur: Olym-
»piodorus in Phaedonem: Ἔσχατος χιτὼν καὶ μάλα δυσ-
»αφαίρετος, κατὰ μὲν ὄρεξιν, ἡ φιλοτιμία· κατὰ δὲ γνῶ-
»σιν, ἡ φαντασία.) Euagrius Scholaſticus, libro primo,
»cap. 21. & ex illo Nicephorus Calliſtus, libro XIV. c. 50.
» Sed beatus Chryſoſtomus aliter. Nam, etiam poſt cine-
»res durare ambitionem, eorum exemplo demonſtrat,
»qui ſuperba funera ſibi fieri mandant. Τὰ μὲν ἄλλα παθή-
»ματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ
»μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδεί-
»κνυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σώματι, ὅταν σήματα λαμ-
»πρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκοντα τὴν οὐσίαν ἐπισκήπτω-
»σι τελευτῶντες αὐτοῖς ἀνιστᾷν, καὶ ἐν ταφῇ ἀσωτίαν πολ-
»λὴν σπουδάζωσι προαποτίθεσθαι. Lege quae ſequuntur,
» in morali parte Homiliae XVII. Commentariorum in
» Epiſtolam ad Romanos. Atque hoc eſt quod Platoni hîc
» ab Athenaeo obiicitur: *ipſum, qui exui tandem gloriae cu-
»piditatem dixerat, ſuae* φιλοδοξίας *impreſſa veſtigia reliquiſſe*

» *in iis quae post obitum sibi fieri testamenti tabulis cavit.* « Casaubonus. — Rursus in ed. 2. & 3. adiiciuntur haec: » Platonis gnomen fusius explicat Georgius Pisida, poëta » pius iuxta & elegans; cuius versiculos ita scribe: Ὃν » (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente versu:)

» Ὃν οὐκ ἀκόμψως, ὡς δοκεῖ μοι, καὶ Πλάτων
» προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ,
» ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας. «

Adludere Athenaeum ait *Casaubonus* ad Platonis dictum: ipsum autem Philosophi dictum adponit, his verbis conceptum, τὴν κενοδοξίαν ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Eodem modo Lipsius, ad Tacitum l. c. ait: » Plato ad hanc mentem aptissime: Τὴν κενοδο» ξίαν, ὡς τελευταῖον χιτῶνα, ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθε» σθαι. *Cupidinem gloriae velut ultimam tunicam, anima solet » deponere.* « Vellem vero (quod iam olim in Notis ad Epicteti Dissert. I. 25, 21. professus sum) aperuissent nobis doctissimi viri, quanam in parte operum Platonis ista verba legissent: quae ego quidem nec usquam apud eum legere memini, nec studiose iterum iterumque quaerens reperire potui. Unus ex omni antiquitate Graecus scriptor, nec vero is sane antiquus, Euagrius est, ab ipso etiam Casaubono obiter nominatus, apud quem in Histor. Eccles. I. 21. Platonis verba isto modo concepta leguntur. De Palaestinae monachis loquens: Οὕτως, inquit, τὴν κενοδοξίαν καταπατοῦσιν, ὃν τελευταῖον χιτῶνα, κατὰ Πλάτωνα τὸν σοφὸν, ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Eamdem sententiam, non nominato quidem Platone, his verbis simul expressit, simul egregie declaravit Simplicius, Comment. in Epicteti Enchirid. pag. 170. nostrae edit. Χρήσιμος, inquit, πρὸς τὴν τῶν ἄλλων παθῶν διόρθωσιν ἡ φιλοτιμία. διὸ καὶ ἔσχατος λέγεται χιτὼν τῶν παθῶν ἡ φιλοτιμία· ὅτι τὰ ἄλλα πάθη συνεργούσης αὐτῆς ἀποδυσαμένη ἡ ψυχὴ, ἐσχάτην ἀποδύεται ταύτην, εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀγαθὸν ἀπογυμνευμένη. Rursusque idem ibid. p. 440. Πολλῶν μὲν καὶ σφοδρῶν παθῶν κρατοῦμεν διὰ φιλοδοξίαν. — — διὸ καὶ ἔσχατος λέγεται τῶν παθῶν χιτὼν, ἡ φιλοδοξία· διότι, τῶν ἄλλων πολλάκις δι' αὐτὴν ἀποδυομένων, αὕτη προσίσχεται μᾶλλον τῇ ψυχῇ. Idem Platonis dictum in animo habens, ut videtur, Epictetus Dissertat. lib. I. cap. 25, 21. diversae sententiae adcommodavit. De potestate loquens quae est penes tyrannum nocendi viro bono, quem

ille nempe re familiari exuere, patriâ pellere, supplicio d adficere potest: Τὸ τελευταῖον, inquit, χιτωνάριον τοῦτ᾽ ἔστι τὸ σωμάτιον· τούτου ἀνωτέρω οὐδενὶ οὐδὲν εἰς ἐμὲ ἔξεστι. *Ultima tunica* (quam mihi exuere tyrannus potest) *hoc corpusculum est: ultra hoc nemo ullam in me potestatem habet.* Athenaeus noster, si illud Platonis dictum in aliquo illius Dialogorum legeretur, quorum iam bene multos nominatim citavit, haud dubie titulum Dialogi fuerat adpositurus: nunc quasi apophthegma, quod in ipsius philosophi scriptis non esset consignatum, ex *Dioscoridis* testimonio refert, qui in *Memorabilibus* suis dicti illius fecerat mentionem. Ex eodem Dioscoridis libro Solonis apophthegma quoddam retulit Diogenes Laërt. I. 63. Fuit autem *Dioscorides* ille Chrysippi Stoici familiaris, pater Zenonis, qui Chrysippo in Porticu successit: de quo videndus Ionsius, lib. II. de Script. Hist. Phil. cap. 6. num. 4. Iam vero ipsa Dioscoridis verba si spectes ab Athenaeo (ex *Hegesandri*, ut videtur, *Commentariis* paulo ante nominatis) adlata, cum eisque praesertim si conferas quae apud Laërtium, III. 41-43. leguntur, facile intelliges, alienam ab auctoris mente esse sententiam eâ, quam *Casaubonus* & in Animadversione exposuit, & in ipso Graeco contextu, verba ista ὅστις ἔφησεν - - ἀποδυόμεθα parenthesi includens, indicatam voluerat. Nomina in *plurali* numero posita, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, (sic recte ed. Cas. cum utroque msto; non ἐν κομιδαῖς) ἐν τάφοις, satis ostendebant, non esse haec *Dioscoridis* verba, suo nomine φιλοδοξίαν Platonis reprehendentis, sed esse partem ipsius apophthegmatis Platonis. Neque sane in testamento huius philosophi, quod exhibet Laërtius loco citato, quidquam continetur, quod φιλοδοξίαν illius in eo genere arguat, quod ei ex Casauboni ratione exprobratur. Quare haud dubie delendae fuerunt illae parentheseos notae, quas suo arbitrio tacite adposuerat Casaubonus. Epitomator quidem tantum abfuit ut ea ratione, quae Casaubono placuit, verba ista acciperet, ut plane nullâ interpositâ orationis distinctione postrema verba cum proxime praecedentibus coniunxerit, ita scribens: Ἦν δὲ πρὸς τῇ κακοηθείᾳ καὶ φιλόδοξος· ὃς ἔφησεν· ἔσχατον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα ἐν διαθήκαις ἐν ἐκκομιδαῖς ἐν τάφοις.

ἐξ ὧν ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει. Exstat locus haud longe ab ini-

tio illius dialogi, (pag. 284. Opp. T. IX. ed. Bip.) non quidem eisdem plane verbis conceptus.

AD CAP. CXVII.

e *ἡ τοῦ Πατρόκλου ψυχὴ ἀΐδοσδε κατῆλθεν &c.* Vide Iliad. π'. 856 sq. Nota vero lectionis varietatem, *κατῆλθεν*, pro *βέβηκεν*, quod apud Homerum habent vulgo libri omnes: tum *ἀδροτῆτα*, pro quo apud Homerum plerique libri *ἀνδρότητα* legunt, qui tamen omnes simillimo in loco, Iliad. χ'. 363. in *ἀδρότητα* consentiunt.

f *ὧν γὰρ μήτ' ἀνάμνησίς ἐστιν οὔποτε ἡμῖν.* »Lege *ὅπου* »*γὰρ μήτ' ἀναμν.* « CASAUBONUS. — *μήτ' ἀναμν.* elisa ε vocali habent mssti: sed uterque tenet vulgatum *ὧν γάρ*. *Mox*, pro eo quod consentiente ms. *A*. editum erat, *μήτ' αἴσθησις ᾖ, εἰ καὶ &c.* recte idem CASAUB. monuit delendum verbum *ᾖ*. Et ignorat illud ms. *Ep.* caeteroquin cum ms. *A*. consentiens. Verissime autem hoc in Platonis rationem explicandae immortalitatis dictum, *nihil nostra referre durationem post mortem, si superioris vitae non futuri sumus conscii.*

a *καὶ τὸν Ζάλευκον τοὺς Θουρίους.* Qui curatius distinguunt, *Locrorum* Legislatorem *Zaleucum* tradunt; (cf. X. 429. a.) *Thuriorum* vero *Charondam*. Unde orta super hoc loco disceptatio BENTLEII in *Dissert. upon the Epistles of Phalaris*, pag. 365 sq. De qua quaestione consulendus HEYNIUS, Opuscul. Academ. Vol. II. pag. 162.

Νόμος γάρ ἐστιν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης &c. »*Legis de*»*finitio Aristotelica* exstat in Praefatione Rhetorices ad Alex»andrum: nec multo aliter in ipso opere. « CASAUB.

b *μὴ πείθοι δ' ἡμᾶς.* Nihil utique erat quod in edita olim scripturâ, *μὴ πείθει* desiderares; cum praesertim verbum in indicativo praecedat, *εἰ ἐστίν*. Sed quandoquidem *πείθοι* uterque codex mstus dedit, recipiendum hoc putavi. *Mox*, *οὐ τοῖς οὖσιν*, non *μὴ*, dedere iidem codices.

ἐχρῆν οὖν, ἃ πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν. Speciosa est Epitomae scriptura, *ἐχρῆν οὖν, οὗ εἰσὶ, λέγειν ταῦτα καὶ γράφειν.* Id est: *Oportebat igitur ibi haec dicere scribereque, ubi sunt tales homines quales ille finxit*; vel, *ubi sunt qui talibus legibus uti velint.* Sed videtur Epitomator de suâ coniecturâ vitiosam scripturam veteris codicis, qui

eodem in errore cum nostro ms. *A*. versabatur, in istum modum correxisse. Sub scriptura autem vetustarum membranarum ἐχρῆν αὐ ἀπειοι, videtur illud ipsum latere, quod sive ex primi Editoris ingenio, sive ex docti nescio cuius viri qui ei praeiverat, editum est, ἃ πείσει. Sed pro λέγων, quod cum editis etiam veteres nostrae membranae (ni fallor) agnoscunt, utique λέγειν cum *Epit.* malim. Est porro ad hunc locum CASAUBONI Animadversio huiusmodi: » Vetus fuit Graecorum proverbium: » fracta nave non esse precibus locum, sed prehendi debere quicquid primum fors obiecerit. Multi enim e naufragio arrepta tabulâ evaluerunt: ut Ulysses, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Horsum respexit Athenaeus, scribens de » *Platone*: Ἔχρην [Ἐχρῆν tenent mssti nostri cum edd.] » οὖν ἃ πείσαι λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταῦτα » ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντε» χομένοις. « b

AD CAP. CXVIII.

Θεόπομπος ὁ Χῖος ἐν τῷ Κατὰ τῆς Πλάτωνος Διατριβῆς. DALECAMPIUS: *THEOPOMPUS Chius, libro De Institutis & excercitationibus Platonis.* Rectius IONSIUS, De Script. Hist. Phil. I. 9, 4. *libro contra Platonis Scholam.* Vide III. 102. b. ibique not. tum IV. 186. e. V. 188. d. & 211. d. Caeterum de illo *Theopompi* libro confer quae ad Epicteti Dissert. II. 17, 5. notavimus. *Ibid.* Ad editam olim scripturam ἐνίους δὲ καὶ τῶν Ἀντισθ. monuerat CASAUBONUS: » Scribo, » κἀκ τῶν Ἀντισθ. « — Id ipsum vero nobis uterque mstus codex dedit. c d

Κἀκ τῶν Βρύσωνος τοῦ Ἡρακλεώτου. BRYSON ille *Heracleota* quis fuerit, quidve scripserit, *e cuius disputationibus multa mutuatum esse Platonem* Theopompus apud Athenaeum ait, haud satis liquet. *Brysonem* Iamblichus De Vit. Pyth. sect. 104. in Pythagoreorum numero posuit: & cum aliis Pythagoreorum fragmentis apud Stobaeum Serm. LXXXIII. legitur ecloga ex *Brysonis* Oeconomico. Quem fuisse eumdem quem Theopompus dixisset cum FABRICIO Biblioth. Graec. T. I. p. 498. coniectaveram: & probabile visum erat, *Heracleam Italiae* intelligendam esse huius patriam. Rursus vero, si idem hic est cum illo, quem *Ephippus* comicus nominavit in eis versibus, quos in fine huius libri adposuit Athenaeus; intelligi debebit, scholam Athenis ha-

d buisse hunc *Brysonem*, ibique vel philosophiam vel oratoriam omninoque eam artem docuisse, quam qui profitebantur *Sophistae* adpellabantur. Et Βρύσωνα τὸν σοφιστὴν passim ab Aristotele nominatum videmus, cuius patrem fuisse *Herodorum Heracleotam* ait, Hist. Anim. VI. 5. & IX. 11. (Nam priori etiam horum locorum *Herodorum*, non *Herodotum*, esse legendum, cum ex posteriore loco cum Antigoni Carystii Hist. Mirab. cap. 48. collato, tum ex lib. III. de Generat. Anim. cap. 6. & Plutarchi Romulo pag. 23. a. edit. Francof. intelligitur; quo & veterum nonnullarum editionum & veteris Interpretis testimonium eodem ipso loco accedit. Confer Sylburgii notas ad Hist. Anim. VI. 5. & Camus in Var. Lect. ad IX. 11. Quod autem eumdem Herodorum vel Herodotum etiam μυθολόγον ab Aristotele de Gener. lib. III. cap. 5. dictum statuit Ionsius lib. II. de Script. Hist. Philos. cap. 1. num. 5. in eo erravit vir ille caeteroquin doctissimus sagacissimusque: nam Herodotum Halicarnasseum ibi dicebat Philosophus, ad illius Histor. lib. II. cap. 93. respiciens.) Iam Plutarchum l. c. si audimus, non ab *Italicâ Heracleâ*, sed a *Ponticâ*, *Heracleotes* adpellatus fuerit *Bryson*: nam huius patrem *Herodorum*, eumdem quem *Heracleotam* Aristoteles dixerat, *Ponticum* Plutarchus l. c. adpellat. Rursus nude *Brysonem* passim nominat idem Aristoteles; veluti Rhetor. III. 2, 38. & Analyt. Poster. lib. I. cap. 9. (aliis cap. 7.) p. 139. a. ed. Duval. ubi de *quadratura circuli*: quem locum respexit Casaubonus paulo post in Animadv. ad p. 509. c. Quem ad locum conferenda quae ex Alexandro Aphrodiseo Iul. Pacius adnotavit, in edit. quae Morgiis anno 1584. prodiit, p. 411. *Brysonem* porro, nescio an eumdem, Diogenes Laërtius Prooem. sect. 16. in eorum numero Philosophorum retulit, qui adsensum sustulerunt, & qui, ut tradiderunt nonnulli, nihil scriptum reliquerunt. Et Sextus Empiricus, VII. 23. *Brysonem* cum Alexino & Eubulide aliisque nonnullis in eorum numero commemorat, qui toti se ad logicam philosophiae partem retulerunt. *Brysonem* vero *Achaeum* (τὸν Ἀχαιὸν) nominant Diogenes Laërt. VI. 85. & Suidas in Κράτης & in Ἱππαρχία: quem Cratetis Cynici & Hipparchiae praeceptorem fuisse aiunt. Rursus nude *Brysonem*, nescio quem, nominat Suidas, de Theodoro illo loquens, qui Atheus est cognominatus, ubi scribit: ἤκουσε Ζήνωνος τοῦ Κιττιέως, διήκουσε δὲ καὶ Βρύσωνος.

Denique apud eumdem Suidam in Πύῤῥων legitur, διήκουσε Βρύσωνος, τοῦ Κλεινομάχου μαθητοῦ: pro quibus apud Laërtium, IX. 61. sic vulgo scribitur, ἤκουσε Δρύσωνος τοῦ Στίλπωνος.

Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἅπερ ἐπαγγέλλεται, καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν ἐκ τῶν ἐκείνου λόγων, ὅπερ οὐχ εὑρίσκομεν· ἀλλὰ συμπόσια μὲν &c. » Haec si mendosa non » sunt, ita interpretor: Caetera, inquit, non melius discas » ex Platonis libris, quam ex aliorum scriptis: sed ea so- » lum quae ad *Socratem* pertinent: quamquam ne illa qui- » dem recte sunt ab eo tradita. Non abest mendi suspi- » cio. « CASAUBONUS. — Difficilis utique nec admodum perspicuus locus: quem (eam ipsam fortasse ob caussam, ut fere solet) omisit Epitomae auctor: ab editis vero nil dissentit vetus cod. *A*. Nec tamen, quae nobis minus perspicue dicta videntur, idcirco statim suspecta haberi debent. Teneamus illud, κατὰ τὸν ἄνθρωπον: sed non cum Casaubono ad *Socratem* referamus: quae interpretatio prorsus ab hoc loco aliena est. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἃ ἐπαγγέλλεται significare potuerit *ea quae Plato ad hominem spectantia & ut homine digna professus est*: nempe quae *de hominis praestanti naturâ & excellentiâ praedicavit*; unde exspectasses, ex omnibus huius philosophi scriptis eos animi sensus eosque mores elucere debere, qui consentanei essent illis tam magnifice de hominis naturâ & dignitate dictis. Qui autem haec apud Athenaeum loquitur, aitque καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν, is non iam *Theopompus* est, cuius erant proxima verba: nec ipse Athenaeus haec suo nomine dicere putandus: sed, ut nobis quidem videtur, pergit haec loqui *HEGESANDER* ille *Delphus* vel *Delphensis*, e cuius *Commentariis* tota haec adversus Platonem disputatio ducta videtur, ut iam supra ad pag. 506. c. obiter observavimus. Idem *Hegesander*, nisi nos fallit opinio, & p. 507. d. Dioscoridis verba, & modo nunc Timaei, citaverat: eiusdemque est reliqua omnis oratio usque ad finem huius libri; ita quidem ut etiam illam *Ephippi* comici eclogam, quae hunc librum claudit, ab eodem Hegesandro accepisse Athenaeus videatur: nisi forte statuas, *Hegesandri* verba finiri in istis, καὶ τῶν παρανόμων Νόμων, & reliqua deinde ab Athenaeo suo nomine fuisse adiecta. Sed ut ad hunc locum redeamus, in quo haerebamus, pro ὅπερ οὐχ εὑρίσκομεν, utique αὖπερ scriptum oportuisse videtur.

AD CAP. CXIX.

Εὐφραῖος μὲν γὰρ &c. » *Euphraeus*, non *Euphratus*, » scribi debere iam dictum. « CASAUBONUS. — Vide ad
e pag. 506. e. *Ibid.* Ad editum ἐπίσταται nihil e ms. *A.* adnotatum: recte vero ἐπίσταιτο dedit ms. *Ep.*

καὶ Κάλλιππος δὲ ὁ Ἀθην. &c. De hoc *Callippo* vide Suidam, sed praesertim quem is ipse citavit Plutarchum, in Dione, pag. 981 sq.

f Εὐάγων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς &c. » *Euagon* hîc, aliis est » *Euaeon*; ut Diogeni Laërtio. [III. 46. ubi alii Εὐαίων, alii Εὐαίμων. Alius est Εὐαίων, Demostheni memoratus, in Midiam, pag. 537 sq.] » Hic *Euagon*, ait Athenaeus, δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῇ ἀκροπόλει, καὶ » ἀποστερήσας, τυραννεῖν ἐβουλεύετο. Non facile dictu » quid faciant in hac oratione illa, καὶ ἀποστερήσας: » Nam id verbi Lampsacenis potius conveniat, qui pecu» niam Euagonis detinebant; quam ipsi, cui pignoris loco » arx fuerat tradita. In Excerptis scriptum invenimus ἀφυ» στερήσας: quod etiam interpreteris non facile. Forte » ἀφυστερησάσης, aut καθυστερησάσης: id est, *cum* » *civitas non restituisset dictâ die pecuniam suam Euagoni.* « CASAUBONUS. — ἀποστερήσας cum editis tenet ms. *A.* ἀφυστερησας ms. *Epit.* Utique vero aut ἀποστερηθεὶς malebam, aut ἀφυστερησάσης. De posterioris verbi usu confer Lexicon Polyb. in Ἀφυστερεῖν & in Καθυστερεῖν. Videndum tamen, ne ἀφυστερήσας significare possit, *cum ad tempus non nancisceretur pecuniam.* Qui paulo ante citantur auctores, EURYPYLUS & DICAEOCLES, eorum neutrum alibi commemoratum reperire nobis contigit. Spissum tamen opus fuerint necesse est *Dicaeoclis Cnidii* Διατριβαί: quarum non *vicesimus primus*, ut editi libri habebant, sed *nonagesimus primus* hic citatur. Nam, quod in cod. *A.* scribitur ἐν ἐνηκοστῷ, id haud dubie aut ἐνενηκοστῷ aut ἐν ἐνενηκοστῷ valebat. *Mox*, ἔτι δὲ Δημοχ. dedit codex Mstus, (scil. cod. *A.* nam in *Epit.* haec desunt) non ἔτι δὲ καὶ Δημ. De DEMOCHARIS scripto *pro Sophocle contra Philonem* diximus ad V. 187. d.

a Τίμαιος δ' ὁ Κυζικηνός. In *Timaei* nomen consentit cum editis Athenaei libris codex noster mstus uterque. At, pro *Timaeo*, apud Laërtium III. 46. in discipulorum Platonis numero *Timolaus* Cyzicenus nominatur.

Τοιοῦτοι δ' εἰσὶ καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες &c. Haec de sua aetate dixisse intelligendus est idem, quem paulo ante nominabamus, *Hegesander* Delphensis: quo quidem nonnihil aetate superior fuisse debet is quem mox nominat, *Chaeron Pellenensis*; qui Platonem ipsum etiam, iuvenis quidem senem, audiverat. Caeterum in proxime sequentibus verbis de scripturae veritate addubitare subiit: sententia certe haud satis perspicua nobis videbatur. Nihil tamen in verbis variant libri. Istud παρὰ φύσιν nihil habet quo referatur, nisi παρὰ φύσιν κυριεύσαντες χρημάτων: quibus cum verbis, codicem *Epit.* si sequaris, iungenda fuerint ista διὰ γοητείαν, quae in illo codice prioribus iuncta & interposito commate a sequentibus distincta sunt. Casaubonus vero post κυριεύσαντες posito commate, Dalecampii versionem secutus, ista iunxit διὰ γοητείαν νῦν εἰσι περίβλεπτοι. In ed. Ven. & Bas. itemque in vetere cod. *A.* (ut equidem puto) neutro loco distinguitur oratio.

Χαίρων ὁ Πελληνεὺς &c. Huius hominis, qui a Philippo b
rege tyrannus patriae suae constitutus est, meminit Demosthenes, in Oratione de Foedere cum Alexandro, T. I. ed. Reisk. pag. 214. Et ex Demosthene atque Athenaeo corrigendam esse mendam, quae Pausaniae libros, in Achaic. s. lib. VI. pag. 596. occupavit, (ubi perperam ἐν Χαιρωνείᾳ pro τὸν Χαίρωνα δὲ scribitur,) recte monuit Palmerius, Exercit. pag. 415. *Mox*, τὰ κτήματα, pro olim edito χρήματα, commode dedit uterque noster codex mstus.

AD CAP. CXX.

πολυτελῶς ἠσκοῦντο. » πολυτελῶς ἀσκεῖσθαι eleganter, c
» quod alii dicerent ἀσκεῖν πολυτέλειαν. « CASAUBONUS. — Immo vero πολυτελῶς ἠσκοῦντο ad verbum sonat, *sumtuose excolebant se, ornabant sese, sumtuoso corporis cultu utebantur.* ἀσκεῖν, *studiose elaborare, excolere, ornare.* Homerus, Iliad. κ'. 438.

ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἤσκηται:

currus ei auro argentoque scite elaboratus, exornatus est. Sic apud Lucian. Imagin. cap. 11. νεὼς λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος. Quare nec male Hesychius ἀσκήσας interpretatur κοσμήσας, cum Scholiaste Iliad. δ'. 110. Idem ἤσκει, ἐκόσμει.

e *Ephippi* eclogam omisit Breviator, in verbis *παρανόμων* Νόμων claudens hunc librum. *Quinque* priores *versus*, praeeunte msto *A*. sic editi legebantur:

Ἐπεὶ καταστὰς εὔστοχος νεανίας,
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑπὸ Πλάτωνα, καὶ
Βρύσων ὁ θρασυμαχειολη-ψικερμάτων
πληγεὶς ἀνάγκῃ λη-ψιγομίσθῳ τέχνῃ
συνών τις οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν.

Ad quos sic commentatus est Casaubonus: »Postremo »recitatur *Ephippi* comici elegantissima ῥῆσις, quâ phi»losophi quidam Platonicae sectae comtuli & venustatis »plus aequo studiosi traducuntur. Multa hîc perperam ac»cepta a viris doctis: velut cum tertium versum emen»dant nescio quo modo. Atqui recte Βρύσων. Ex Aristo»tele & aliis veteribus notus *Bryson*; quem tetragonismi »demonstratio etsi minus recta, tamen nobilitavit. [vide supra, ad pag. 508. d. notata.] »De hoc videtur poëta lo»qui. Hunc igitur vocat θρασυμαχειολη-ψικερμάτωνα: hoc »est, *insolentem in disputando, & similem Thrasymacho*, de »quo tam multa Plato: [lib. I. de Republ.] *& sordidi lu»celli avidum*. Ingeniosa nimis huius dictionis compositio: »nam quicquid dixit Plato prolixissima illa disputatione, »qua Sophistae naturam investigat, [in dial. qui *Sophista* inscribitur] »id omne hac sola voce complectitur poë»ta. Addit, πληγεὶς ἀνάγκῃ λη-ψιγομίσθῳ τέχνῃ. Ca»ret analogiâ vox penultima. Legendum λη-ψιμίσθῳ τῇ »τέχνῃ. « — Cum in ed. Ven. & Bas. operarum errore, omissâ μ literâ (*vs*. 3.) θρασυαχειολη-ψ. scriberetur, Grotius in Excerptis pag. 677. hanc eclogam exhibens, istud pro θρασυαχρειολη-ψ. acceperat, indeque versum istum sic constituit:

Βρύσωνα θρασυαχρειολη-ψικερμάτω:

ut iuncta intelligerentur nomina ὑπὸ Πλάτωνα καὶ Βρύσωνα, & ad hos duo philosophos, quos ambo perinde sophistas esse significat poëta, referatur adiectivum in duali numero positum. Idem Grotius *vers*. 4. λεπτολογομεττοῦ τέχνης scribens, quatuor primores versus latine sic reddidit:

Deinde exsurgens iuvenis ingenio valens,
sectator ex Academia Platonis aut
Brysonis infrugiferaudacilucripetae,
subactus artis vi tenuiverbaucupe.

Istas Grotii emendationes unice veras certasque indicavit LENNEP, Animadv. ad Coluthum, pag. 154. Nos *verf.* 3. id quod in praestantissimi viri ratione praecipuum erat adoptavimus, Βρύσωνα, pro vulgato Βρύσων ὁ, tum terminationem *dualem* adiectivi θρασ- -μάτω: sed in priori eiusdem adiectivi parte θρασυμαχειοληψ. nil mutandum, sed ea notione accipiendum id vocab. censuimus, quae est a Casaubono exposita. *Versu* 4. vero vulgatum ληψιγομίσθῳ leviori medicinâ in ληψολιγομίσθῳ mutandum censuimus, praeeunte CORAYO in Notis msstis: ubi »Τέχνη, »inquit, ληψολιγόμισθος est, *quae parum mercedis capit*, ἡ »λαμβάνουσα ὀλίγον μισθόν.« — Eamdem emendationem ADAMUM adhibuisse *Villebrunius* refert. Iam placeret utique genitivus casus, quo Grotius usus erat, ut legeretur, πληγεὶς ἀνάγκῃ ληψολιγομίσθου τέχνης: sed contra membranarum auctoritatem mutandam duorum vocabulorum terminationem non censui; neque admodum necessaria ea novatio videbatur. Itaque interposito *post* ἀνάγκῃ *commate*, duo postrema vocabula ad verba δυνάμενος λέγειν retuli.

In *quinto* versu nil mutavit Grotius. Nec tamen adparet, quo pacto ferri vulgatum συνών τις in ista orationis connexione potuerit. LENNEPIUS l. c. Σίμων τις legendum suspicatus est; *Simonem* illum Atheniensem coriarium intelligens, de quo Laërtius, II. 122. Multo probabiliore ratione CORAY συνοῦσιν proponebat: »id »est, (inquit) δυνάμενος λέγειν τοῖς συνοῦσιν λόγους οὐκ »ἀσκέπτους.« — In eamdem vero sententiam leviori mutatione συνών τισιν scribendum nobis videbatur. οὐκ ἄσκεπτα Grotius reddidit *praemeditata loqui*. Nobis non tam hoc dicere voluisse poëta videbatur, quam *haud inconsiderate dicta, haud absurda, speciosa*. *Verf.* 6. pro ξύστ' ἔχων cod. *A.* suo more ξυστὰ ἔχων habet.

Versu 7. pro eo quod editum erat,

εὖ δ' ὑποκαθιεῖσα τὰμὰ πώγωνος βάθη:

monuerat CASAUBONUS: »Scribe

»εὖ δ' ὑποκαθιεὶς τε μακρὰ πώγωνος βάθη.«

Pro quo quum GROTIUS ex SCALIGERI emendatione sic posuisset,

εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη:

illius emendationis summam probans LENNEPIUS, claudicare istum senarium existimavit: cui vitio medelam ad-

d hibiturus idem, ἄτμητα pro ἄτομα scribendum censuit. Nempe penultimam verbi ὑποκαθιεὶς *necessario corripi* putaverat; non cogitans *posse* quidem ob vocalem ante vocalem corripi, sed *naturâ longam* esse: quod pluribus exemplis BRUNCKIUS docuit, ad Aristoph. Lysistr. vs. 157. Quare recto certoque pede incedit ille senarius: atque ipsam illam Scaligeri emendationem veteres nostrae membranae tuentur, in quibus clarissima illius vestigia supersunt: sic enim in eis scribitur, ὑποκαθιεῖσα το μα πώγωνος.

Octavus & nonus versus adeo corrupte vulgo (consentientibus membr. & editis libris) scribuntur, ut de certâ emendatione propemodum desperandum videatur. Nam ex his,

εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρὸν
κνήμης ἱματίων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν:

quid quaeso sani extundas? — CASAUBONUS, de voce πολλὰ nihil monens, haec adnotavit: » Videbatur *octavo versu* » deesse aliquid ad sententiae συμπλήρωσιν. Sed postea animadverti, ὑπὸ σφυρὸν legi debere, non ξυρόν. Loquitur de calceis: quos istiusmodi homines ornabant lunulis, ut & Romani. *Nono*,

» κνήμην ἱματίων ἰσομέτροις ἑλίγμασι·

» belle describit *fascias tibiales*: de quibus & diximus iam » multa, & dicemus plura, si Dei benignitas siverit, in » commentariis DE RE VESTIARIA. « — GROTIUS ex SCALIGERI emendatione sic edidit:

εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυρον
κνήμης, ἱματίων ἰσομέτροις εἱλίγμασιν
ὄγκῳ τε χλανίδος &c.

Quae latine in hunc modum reddidit:

Bene subter imum tibiae figens pedem
udone vinctum, tum palliolo tumidulo
& tunicâ aequiplice loricatus approbe.

Quorum unam emendationem, πόδα pro πολλὰ merito probans LENNEPIUS, de caeteris haud immerito quaerit: » Quid erit ὑπόξυρον πόδα? quid πόδα κνήμης? an ποὺς » pars erat κνήμης? minime vero. « Denique ὑπόξυλον ipse corrigit, monens id vocab. a Comicis adhiberi solere de rebus, *quae externa specie pulcrae, revera tamen & interne deterioris notae* erant: provocans ad Athen. IX. 385. b. & quae ibi adnotavit Casaubonus. Quae, quamquam haud satis video cur *pedem* hominis prae caeteris ὑπόξυλον dixis-

ſet poëta, tamen ſatis ſpecioſa videri poſſet emendatio, ſi modo conſentirent proxime ſequentia. Sed in illis quid pro κνήμης reponat non habere ſe ipſe profeſſus eſt, niſi id ex καινῆς, & hoc rurſus ex καινῶν corruptum ſtatueret: quare ſequentem verſum ille ſic emendandum cenſuit:

καινῶν ἱματίων ἰσομέτροις εἰλίγμασιν.

At mihi, in eodem hoc verſu, in voce κνήμης quidem error etiam ineſſe videbatur, ſed maxime ſuſpectum nomen ἱματίων erat: cui vocabulo ſi hîc locus fuit, primum, non debuit illud in plurali numero poni: nam ἱμάτιον Graecis *pallium* dicitur: nec vero plura ſimul pallia idem homo geſtat; nec hîc ſermo eſt de eo quod iſte homo ſubinde aliud atque aliud pallium geſtaverit; ſed deſcribitur habitus eius qualis tunc temporis, de quo agitur, fuit. Porro etiam atque etiam dubito, *pallium* dici poſſe *habere* ἰσόμετρα ἐλίγματα vel εἰλίγματα. Denique quum idem iuvenis (*verſ.* 10.) dicatur χλανίδα indutus, quae eſt *laena mollior & delicatior*, (conf. IV. 166. a.) quae tunicae ſuperinduitur; intelligi debet, qui χλανίδα geſtet, eum non ſimul *pallium* (ἱμάτιον) geſtare. Cuius difficultatis aliquid ſenſiſſe Grotius videtur, eâque cauſſâ cum Dalecampio ἱμάτιον *tunicam*, χλανίδα vero *palliolum* reddidiſſe: quod quidem, quantum ſcio, ſermonis uſui prorſus repugnat. Quid multa? Mihi iſtis verbis, quae mirum in modum depravata a librariis ſunt, plane id ipſum dixiſſe poëta viſus erat, quod *Villebrunius*, ADAMO praeeunte, Gallico ſermone ſic expreſſit: *& ſe rendoit la jambe fine en bas par les circonvolutions des bandes placées à égales diſtances & avec art.* Nempe pro ἱματίων non quidem ἱμαντίων, ut voluerant illi, ſed ἱμάντων ſcriptum oportuerat: & pro κνήμης oportebat vel κνήμην vel κνήμας: denique in ὑπὸ ξυρὸν haud dubie latebat participium aliquod: ſed, quodnam id fuerit, minus in promtu eſt definire. ὑποξυρῶν, quod ſtatuerant Gallici interpretes, non video quo pacto eam, quam volumus, efficiat ſententiam: nam illud quidem *ſubradens* vel *ſubtus radens* ſignificat. De verbo ὑποξύνων cogitaveram: ſed hoc quidem, ut praecipiunt artis metricae doctores, penultimam producit, quae corripi hoc loco debet. Quare ſuſpicatus ſum, minus uſitatâ verbi formâ ὑποξύων eâdem notione (ſcilicet, *inferne acuens, in acutum deſinere faciens*) uſum hîc eſſe poëtam. Quae ſi doctis viris minus ſeſe adprobaverit

d ratio, lubens ab his meliora, si obtulerint, accipiam. Non multum vero a nostra sententia abfuisse Casaubonum intelliget, qui eius ad hunc locum Animadversionem supra relatam relegerit.

Vers. 11. Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ.

»Nihil fere eorum praetermittit Ephippus, quae propria »iis erant, quos φιλοκαλία & cultus faciebant notabiles »cum simulatâ quadam gravitate. σχῆμ' ἀξιόχρεων est »*vultus tristis* [*gravis* certe] eorum hominum, quos cum »videas putes quantivis esse pretii. Atque, hos *scipionem* »solitos in manu habere, indicat: prorsus ex more Athe»niensium, ut pridem ad Theophrastum [pag. 170 sq.] »demonstravimus. Antiphanes delicatum philosophum ita »describebat in Antaeo: [apud Athen. XII. 545. a.]

»Λευκὴ χλανὶς, φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
»πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία,
»βαιὰ τράπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
»αὐτὴν ὁρᾷν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

»Ἐπικαθεῖναι σχῆμα ἀξιόχρεων βακτηρίᾳ est, *vultus tristi-* »*tiam praeferentem, baculo incumbere.* Nihil dici poterat ele»gantius.« CASAUBONUS.

Vers. 12. ἀλλότριον, οὐκ οἰκεῖον. Videtur hoc utique ad σχῆμα referendum; quam in sententiam etiam DALECAMPIUS acceperat: *gestu gravi ac venerando, ementito quidem, non, ut opinor, suo.* GROTIUS vero ad verbum ἔλεξεν retulit:

Verba haec, non credo sua, sed adoptatitia
coepit profari. —

e Μέχρι τούτων καὶ ἡμῖν. Omnino aut *delenda* hic incommoda καὶ particula, aut in δὲ mutanda fuit, quod nobis verissimum visum erat. *Ibid.* Ad mendosum πεπαιρώσθω, quod cum editis tenet vetus codex mstus, recte CASAUBONUS monuit: »Scribe π ε π ε ρ α ι ώ σ θ ω καὶ ἤδε ἡ »συναγωγή.«

ANIMADVERSIONES IN ATHENAEUM.

IN LIBRUM DUODECIMUM.

AD CAP. I.

De *Argumento* huius libri haec praecepit CASAUBONUS: p. 510 a
» Convivalium sermonum contenta Libro duodecimo pars, » ad tria capita potest referri. Primum, de *Voluptate* disse- » ritur: quam auctor hic & oppugnat initio libri leviter, » & statim propugnat idem, molli item brachio. Deinde, » ex antiquâ historiâ, *catalogus Gentium voluptuosarum* in- » stituitur: postremo, *virorum*: si viri sunt dicendi, qui- » bus amor voluptatum & luxus mollitiesque, non vera » virtus, nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab ex- » cusatione. Ait, Timocratem suum compellans, non fuisse » se hos de voluptate & voluptati deditis Deipnosophista- » rum sermones in literas relaturum, si sui arbitrii res fuis- » set: nunc *vinci se assiduis ipsius Timocratis precibus.* «

Ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖς &c. De *Cyrenensium* luxu conf. III. 100. f. & ibi notata. Regionis ubertatem, quae facile luxuriam parit, laudat Strabo, lib. II. p. 131. a. ed. Cas. & XVII. 837. b. In *Alexidis vers.* 3. τε particulam, ad metrum necessariam, commode adiecerunt editores. In ms. *A.* plane abest coniunctio: in *Epit.* neglecto metro scribitur καὶ συνωρ. πεντεκ.. De veterum editionum mendosa scriptura *vers.* 2. monuerat CANTERUS, Nov. Lect. IV. 6. in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 596.

ἀλλ' ἐπεὶ πάνυ λιπαρῶς ἡμᾶς ἀπαιτεῖς. » Notemus ve- b
» nustam ellipsin in his verbis. Familiaris est scriptoribus » Atticis huiusmodi ellipsis ante voculas εἰ δὲ μὴ, ut lib.

b »V. cap. 2. [ad V. 187. c.] dicebamus. Hîc eadem est fi-
»gura post ἀλλ' ἐπεί. Nam ita fuit dicendum: ἀλλ' ἐπεὶ »ἀπαιτεῖς λόγον &c. ἀποδώσομεν καὶ τοῦτον. Sed auctor, »animum intendens ad voluptatis naturam de qua dicere »parabat, ab inchoatâ necdum finitâ periodo ad aliam fer»tur.« Casaubonus. — Si revera statuenda ellipsis est, supplendum equidem e superiori oratione censeam verbum προστίθημι. Sed fortasse ἀλλ' ἐπεὶ (ut in latina versione indicavimus) idem fere valet ac latinum *nisi quod*: ut ἀλλ' ἐπεὶ ἀπαιτεῖς perinde dicatur ac si dixisset εἰ μὴ ἀπήτεις. *Etiam mihi optimum foret tacere, nisi tu ita obnixe flagitares.*

AD CAP. II.

Ἡ γὰρ ἀπόλαυσις δήπου μετ' ἐπιθυμίας πρῶτον, ἔπειτα μεθ' ἡδονῆς. »Ex Aristotelis Nicomacheis accuratius disce»re licet quid sit ἐπιθυμία, quid ἡδονὴ, quid ἀπόλαυσις: »item quae voluptates ἐπιθυμίᾳ sint coniunctae, quae con»tra ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. *Perceptio»nem rei cupitae*, sive illa vere sit bona, sive opinione so»lum, Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. *Hanc* ait Athenaeus »*fieri primo cum adpetitu* seu *concupiscentiâ*, ut vulgus lo»quitur; *deinde cum voluptate*: significans obscure, ut vi»detur, duabus de caussis experi voluptates a voluptuo»sis hominibus: primum quidem, ut desiderio satisfiat, »quod in omnibus mortalibus naturâ excitatur: est enim »quidam appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris & »caeterarum voluptatum quae ad reliquos sensus perti»nent. Huic caussae alia accedit postea, non iam natura»lis, aut non ita certe ut illa prior: amor ipse voluptatum »propter ipsas, non propter illum finem, cuius gratia il»lae φυσικαὶ ὁρμαὶ nobis sunt inditae. Haec est illa fruitio »voluptatum, quam peculiari nomine ἡδονὴν vocat, vel »ἀπόλαυσιν μεθ' ἡδονῆς. Subtilius ista & accuratius tractari »poterant: sed memor philologus noster suae professionis, »non tam quid sit voluptas inquirit, quam quid de ea pri»scis scriptoribus dictum sit commemorat. Eius vestigia »sequemur nos, & recensendo huic voluptuario libro tem»poris aliquid, pro instituto nostro, impendemus.« Casaubonus.

Σοφοκλῆς γε ὁ ποιητὴς - - - ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότου. Adiectum malles tale aliquid, quale apud

Platonem de Rep. I. haud longe ab initio & apud Plutarch. T. II. pag. 1094. extr. nempe ὥσπερ τινὸς λυττῶντος καὶ ἀγρίου δεσπότου. Conf. Cic. de Senect. c. 14.

καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ καλὸς ἡμῶν Ξενοφῶν - - - πεπλακέναι. Atqui satis notum est, *Prodico* auctori fabulam illam ab ipso *Xenophonte* tribui, Memorab. I. 2. Operarum errore in ed. Cas. 3. bis positum est nomen Ξενοφῶν. c

κατὰ γὰρ τὸν Ἐμπεδοκλέα &c. » *Empedoclis* locum [uno versu a fine auctum] » habes etiam apud Porphyrium » Περὶ Ἀποχῆς ἐμψύχων, lib. II. [cap. 21.] Inde scribas » melius, [*vers.* 7.] ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν. Poë- d »ticum est ξουθὸς, pro ξανθὸς: & μέλιτα, pro μέλιττα. « Casaubonus. — Similiter ξουθῆς μελίττης νάματα dixit Antiphanes apud Nostrum, X. 449. c. & Sophocles, ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, i. q. ἔργον: in fragm. 4. ex Polyido. Sed hoc loco editam scripturam tenent veteres membr. *A.* (Epitoma nonnisi tres priores versus habet.) Quod *vers.* 5. poëta ait, γραπτοῖς δὲ ζώοισι, id Dalecampius vertens *animalium picturis*, notavit in orâ: » Columbis ad currum iunctis.« Sed ζώοισι rectius, puto, interpretaberis *formis*, *figuris*: de qua notione illius vocabuli, praeeunte Viscontio, monuimus ad V. 196. e.

Μένανδρος - - περί τινος μουσικευομένου λέγων. Verbum λέγων, cum deesset editis, e ms. *A.* adscivimus. In *Menandri vers.* 2. pro ἀεὶ, reclamante metro αἰεὶ habet a ms. *A.* Pro qua voce Grotius in Excerpt. pag. 729. suo arbitrio ἅμα posuit.

AD CAP. III.

ὡς εἴπερ οὐχὶ καὶ δειλίας καὶ φόβου &c. ὡς εἴπερ (sic scriptum) dedit ms. *Ep.* commode; nisi sic malis, ὡσείπερ. Sed & ὥσπερ fortasse, eâdem sententiâ, ferri potuerat.

ὅσα μὲν γὰρ ἀγρυπνῶν ὁ Ζεὺς ἐφρόντιζεν &c. ἐφρόντιζεν, b non ἐφρόντισεν dedit uterque codex ms. Utique autem adiectum vocab. νυκτὸς malles; cui responderet dein istud μεθ' ἡμέραν, i. e. *interdiu*, *mediâ luce*. Respicitur autem historiola, quae narratur Iliad. ξ'. vs. 159 & seqq. *Mox*, ὦφλεν, pro edito ὤφελεν, recte dedere ambo codices. Quod autem dein ait Deipnosophista, φησὶ γοῦν πρὸς τοὺς θεοὺς &c. id est, *dicit autem*, (scil. Mars) *ad Deos*: id qui-

dem non modo ei repugnat, quod apud Poëtam legitur, Odyss. Θ'. 328. ubi *Deorum alius ad alium ista dicit*; verum etiam per se perquam est incommodum. Sed incommodis-
c simum istud postremum, ζωάγρι' ὀφέλλει: quod, structuram orationis si spectes, ad *Vulcanum* videri possit referendum, de quo proxime dicebat χωλὸς ἐών, cum tamen vere ad *Martem* referatur. Taceo quod pro μοιχάγρια, quod est apud poëtam, h. e. *adulterii poenam*, hic ζωάγρια habemus; quod cum aliâs significet *servatae vitae praemium*, ridicule prorsus dictum videri debet, ubi de *immortali Deo* agitur: quare, si modo ita scripsit Athenaeus, *redemtionis pretium* intelligendum videtur cum Dalecampio. Ad editam olim scripturam, quae sic habebat,

χωλὸς ἐὼν τέχνῃ· τῷ καὶ ζωάγρι' ὀφέλλει:

monuerat Casaubonus: »Melius in Homeri versu scribas:

»χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

»Homericum est, τὸ, pro eo quod alii τῷ: ut, [Iliad. »Ψ'. 547.]

— »ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
»εὔχεσθαι. τὸ κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.«

Et τέχνῃσι quidem, & τὸ, ut scribuntur haec in Homericis libris, sic & apud Athenaeum scripta dedit optimus noster codex *A*. (In *Epit.* desunt Homerici versus.) Sed ζωάγρι' tenet idem vetustissimus codex: quod, quamquam minus commodum, tamen cum non adpareat quo pacto per librariorum errorem in Athenaei libros invehi potuerit, in huius scriptoris editione non mutari a nobis debuit.

Οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν 'Αριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβ. καὶ τὸν Σαρδαναπάλλου. »Sic est: »cum sint animi, sint corporis voluptates, usus loquendi »obtinuit, ut illae quae tactu & caeteris corporeis sensi»bus percipiuntur, κατ' ἐξοχὴν ἡδοναὶ & *voluptates* no»minentur. Ergo etiam illa proprie ἡδέα, *quae huiusmodi »voluptatem participant*. Sic, cum bonorum tria genera sint, »animi, corporis, & quae fortunae vocant; tacite tamen »omnium prope populorum consensu, *bona* ἁπλῶς cum »dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae prae»stantissima sunt omnium; neque etiam corporis, quae sunt »illis proxima: sed τὰ ἐκτὸς, quae sunt postremissima om»nium. Melius autem & verius vitam illorum de quibus

» Athenaeus loquitur, ἀπολαυστικὴν cum philosopho, quam » ἡδεῖαν, appellaveris. « CASAUB. — Nomen Σαρδαναπάλλου hic, ut constanter alibi, geminatâ λ literâ scriptum dedit ms. *A*. De *Smindyride* vide VI. 273. b. c. & XII. 541. b. c.

ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ ἔτυχεν, τὸν Ἀνάνιος, οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. » Quis hic *Ananis*? Equidem non scio: » ac vereor ne nimis ineptum sit velle hodie lucifugam » tenebrionem e latebris in lucem protrahere; quem *ne-* » *gat* auctor *ullum nomen dum viveret tanquam esse adeptum*: » hoc enim est, ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Frustra est vir » eruditus, [*Dalecamp.*] qui de *Anaco* vetustissimo rege ne- » scio quid hic muginatur. In Excerptis nulla varietas. In » membranis sic: τὸν Ἀνανίωνος ἀοράτ᾽: neque sane vox » οὕτως locum hic habet. « CASAUBONUS. — Et Ἀνάνιος & οὕτως absque ulla varietate tenet cum noster codex *Epit.* tum veteres membr. *A*. Facile tamen mihi persuadeam, (quod PURSANO & *Villebrunio* video placuisse) οὕτως hic, ut passim alibi vidimus, ex ὄντως esse corruptum. ὄντως ἀοράτου, *revera*, *prorsus*, *obscuri*.

ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάρτυτος ἦν. Nullius frugis erat vulgatum ἀνεύρετος, quod tenet quidem cum editis vetus codex *A*. (In *Epit.* deest tota ῥῆσις, ab istis καὶ τοῦτ᾽ εἰκότως, usque διαγωγάς.) Quam nos adhibuimus emendationem, non minus certam illam, quam elegantem, doctissimi CORAYI ingenio debemus. » Lego ἀνάρ- » τυτος: (inquit:) *sine condimentis*, *simplex*; ut patet ex » opposito ἐξηρτυμένος. καθάπερ valet *quasi*, *ut ita dicam*; » propterea scilicet quod τὸ ἀνάρτυτος, vocabulum culi- » nare, proprie quidem de *cibis*, metaphorice vero de *vi-* » *ta* dicitur. « — Quod adiicit auctor, οὔτ᾽ ἐπιμιξίας οὔσης, DALECAMPIUS reddidit *nec varius*, nempe *victus*: adiectâ Notâ: » ἄμικτος. Huius vocabuli significatus referri » potest ad condimentorum mixtiones & praeparationes. « Similiter Gallicus interpres: *sans les mélanges confus des mets*. At istis verbis οὔτ᾽ ἐπιμιξίας οὔσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων, si quid video, ratio continetur, cur vita victusque priscorum hominum fuerit ἀκατάσκευος & ἀνάρτυτος: nempe, *quoniam commercium* (hoc enim sonat ἐπιμιξία) *nondum existebat*, quo e terris peregrinis varietas cibariorum & condimentorum inveheretur, *nec dum subtilius excultae essent artes*. d

AD CAP. IV.

Πλάτων δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ. Exstat PLATONIS locus, pag. 318 sq. edit. Bip. *Ibid.* ἀλαζονίατατον. Hanc superlativi formationem, pro ista quae ex vulgatis Platonis libris huc invecta erat, revocavi ex ed. Ven. cum qua facit uterque codex mstus: ac fortasse eadem Platoni fuerit restituenda: cuius formationis plura exempla collegit Eustathius ad Od. β'. pag. 90. & Maittaire in Dialectis, p. 32.

Ibid. ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι. »Scribe ἃ δὴ μόνα γίσται.« CASAUBONUS. — Utique rectius hoc videri debet, quod est apud Platonem: sed apud Athenaeum ferendum istud putavi, quod cum editis tenent ambo veteres mssti.

e καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε. »Quod ait de *impu»nitis amantium periuriis*, apud eundem Platonem in Con»vivio sic Pausanias: ὃ δὲ δεινότατον, ὥς γε λέγουσιν οἱ »πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάν»τι τῶν ὅρκων. Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. Mitto »quae passim poëtae utriusque linguae.« CASAUBONUS. — Adnotaverat DALECAMPIUS Ovidianum illud, *Iuppiter ex alto periuria ridet amantum* &c. & Erasmum consuli iusserat in Adagio, *Venereum iusiurandum.*

ὥσπερ, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημένων. Sic uterque mstus cum editis. Facile autem credam, esse haec a librariis ex eis corrupta quae in Platonicis libris in hunc modum leguntur, ὡς, καθ. παιδ. τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημ. Post ἡδονῶν quam facile intercidere vox νοῦν potuerit adparet: quo semel commisso, consentaneum erat ut deinde ὀλίγιστον in λογισμὸν mutaretur.

Alterum PLATONIS locum, *De Republica libro VIII.* habes p. 196. Tom. II. edit. Massey. Istum locum praetermisit Epitomator. *Ibid.* τὸ ὑπὸ τῶν Ἐπικουρείων θρυλλούμενον. Vide *Epicuri* Κυρίας δόξας, num. XXXI. apud Laërt. X. 149. *Ibid.* ὅτι τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν &c. Sic recte ms. *A.* omissâ priore loco μὲν particulâ, quam bis positam habebant editi. *Ibid.* καὶ αὐτοῦ σίτου καὶ ὄψου. Sic ms. *A.* ut apud Platonem: non καὶ τοῦ σίτου.

f ἥ τε ὠφέλιμος, ἥ τε παῦσαι πεινῶντα δυνατή. Recte ἥ τε — ἥ τε apud Nostrum scribebatur, non ἥ τε — ᾗ τε, ut vulgo apud Platonem. Deinde vero tem-

perare mihi non potui quin certissimam, quae videbatur, CORAYI adoptarem emendationem. Nam cum παῦσαι ζῶντα apud Athenaeum, ut apud Platonem, vulgatum esset; apud Platonem quidem hoc interpretantur vulgo, *quia sine ipso vita non sufficit*: at Graecam dictionem si cogites, nihil aliud illa Latine sonat, nisi, *quatenus enecat hominem*: quare, ne absurda prorsus prodeat sententia, pro ζῶντα necessario πεινῶντα legendum videri perspecte CORAYUS monuit. Cui etiam Dalecampius praeiverat, sic vertens: *Cibi vero appetentia num est necessaria duplici ratione, & quod ad sanitatem conducat, & quod animalium famem sedet?* Quoniam vero, ad vocem ζῶντα, e nostro codice *A*. pluralem terminationem τας adnotatam videram, commodius putavi, si παῦσαι πεινῶντας in plurali numero scriberemus. Quod cum iam sic a nobis positum esset, inspectâ dein Venetâ editione illud ipsum παῦσαι πεινῶντας eodem modo ibi legi observavimus; sive quod ex editoris ingenio id ibi ita correctum, aut e iunioris alicuius librarii emendatione receptum fuerit, sive quod eadem sit etiam vetustarum nostrarum membranarum scriptura, cuius priorem partem enotare neglexerit explorator noster: de quo olim, cum ipsum venerandum antiquitate librum coram inspicere licuerit, certius iudicare dabitur. Interim, undecumque ducta sit ea scriptura, illud certum est, ζῶντα istud, quod apud Athenaeum ex editione Basileensi in Casaubonianam transierat, ipsius editoris Basileensis iudicio ex Platonicis libris in Athenaeum fuisse translatum. Porro, ubi vulgo scribitur ἡ μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφότερα, ibi fortasse τοῦ σίτου οὐ κατ' ἀμφ. & deinde, pro ἡ δὲ ὄψου εἴ πῃ τινὰ ὠφελ. fortasse ἤ που aut ἤ πῃ scribendum coniectaverat idem doctissimus CORAY. Quod dein apud Nostrum scribitur, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων ἀπαλλάττεσθαι, praeter necessitatem in ed. Bas. & Cas. post ἐκ νέων ex Platone inserta erant verba καὶ παιδ. ἐκ τῶν πολλῶν, quae ignorat ed. Ven. cum vetustis membranis.

AD CAP. V.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἡδονῆς. Huius scripti mentionem omissam esse a Laërtio in librorum HERACLIDIS catalogo, adnotavit Menagius, ad Laërt. V. 88. a

a At librariorum culpâ intercidisse istum titulum colligas ex his, quae diserte ibidem in fine catalogi leguntur: Τούτων τὰ μὲν κωμικῶς πέπλακεν, ὡς τὸ περὶ Ἡδονῆς, καὶ περὶ Σωφροσύνης &c. id est, *Ex his alia quidem comice finxit: ut ea De Voluptate, & De Temperantia.* Quibus e Laërtii verbis coniectare etiam possis, non suo nomine & serio ista ita dixisse *Heraclidem*, quae ex eo Athenaeus noster talia adposuit, ut Aristippum aliquem aut Epicurum audire disserentem tibi videaris, non Platonis & Aristotelis alumnum.

b ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχοντο ἱμάτια &c. Eisdem paene verbis haec ipsa, & quae sequuntur, legas apud Aelianum, Var. Hist. IV. 22. cuius consuli possunt Interpretes.

c Σιμωνίδης μὲν οὑτωσί λέγων· Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ &c. Tenui librorum nostrorum scripturam, nihil dissentientium. Versiculos distinxi, ut praeiverat Brunck, Analect. T. I. pag. 123. num. 12. Quos Fiorillo, Observ. in Athen. pag. 103. sic distinguendos censuit:

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
  θνατῶν βίος ποθεινός;
ἢ ποία τυραννίς; τᾶς δ' ἄτερ
  οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

d Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι &c. Habet Schneider in Pindari Fragm. n. 3. p. 10. *Ibid.* καὶ Ὅμηρος δὲ &c. Respicit Od. ι'. 5 seqq. Vide mox pag. 513. b. *Dein*, θεοὺς ῥεῖα ζώοντας habes Iliad. ζ'. 138. Od. δ'. 805. & ε'. 122.

AD CAP. VI.

e Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς &c. Libelli titulum in quo ista, & quae p. seq. subiiciuntur, scripserat Megaclides, ex Suida discimus, voce Ἀθηναίας: scilicet περὶ Ὁμήρου. Fuisse autem *Megaclidem* Peripateticum philosophum, ex Tatiani Orat. ad Graecos & Eusebii Praepar. Evang. lib. X. cap. XI. docuit Ionsius, De Script. Hist. Phil. lib. IV. num. 35. unde etiam de aetate qua vixit *Megaclides* constat: nam eos qui De Homeri Poësi scripserunt ordine chronologico se nominaturum professus Tatianus, hunc proxime ante Chamaeleontem posuit, qui fuit Heraclidae Pontici aequalis. Eumdem memorari a Scholiaste Veneto ad Iliad. χ'. 36. & 205. nuper adnotavit Vir doctus *Car. Frid.* Heinrich,

in Praef. ad Hesiodi Scutum Herculis, pag. 63. Nec fere dubitari debet, *Megaclem* illum *Atheniensem*, qui in antiquo ad Hesiodi Scutum Herculis scholio nominatur, non alium esse nisi hunc ipsum *Megaclidem*. Caeterum ad hoc caput spectat quod notavit CASAUBONUS: » Quae de *Her-* » *cule* mox dicuntur, libro nono & decimo fuse proba- » ta sunt. «

εἴποι γὰρ ἄν τις πρὸς τοὺς οὐ ταῦτα παραδέχ. Sic recte ms. *A.* cum editis.

Τοῦτον οὖν, φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν — f ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα. Esse istum cultum Herculis, *recentiorum poëtarum inventum*, Strabo etiam monuit lib. XV. pag. 688. ed. Casaub. ξύλον intelligitur hîc, quod vulgo ῥόπαλον dicunt. Confer VALCKENARII Diatr. Euripid. pag. 204.

Ξάνθος — — πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου. Ex hoc loco cor- a rigendum Aelianum, Var. Hist. IV. 26. monuerunt viri docti, cum ibi perperam πρεσβευτὴς pro πρεσβύτερος vulgo legatur. *Ibid.* οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὁμηρικήν. » Στολὴν Ὁμηρικὴν intellige, *quam Ho-* » *merus tribuit Heroibus suis.* Nam de ornamentis *Herculis* » nihil poëta, neque in eius Hymno, neque usquam ali- » bi. « CASAUBONUS.

πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Non nude, *mutuatus est*; ut vertit Dalec. Sed, *dum mutuatus est, mutavit & corrupit.* *Ibid.* τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην. Vide Schol. ad Aristoph. Pac. 797. & ad Eurip. Orest. 41. & 268. & conf. Wyttenbachii Animadv. pag. 54. ad Plutarch. de Sera Num. Vind.

Ἀντισθένης δὲ, τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, &c. Temere loco *Antisthenis*, *Antiphanem* posuit Dalecampius: quem incaute, ut saepius alibi, secutus est Gallicus interpres. Caeterum licet haud incommodam interpretationem admittat istud praeceptum: tamen utique non satis adparet, quo pacto cum reliqua *Antisthenis* severitate consentiat.

AD CAP. VII.

Οὐ γὰρ ἔγωγε &c. Odyss. ι'. vers. 5. sqq. Quo de loco b iam supra disputatum est, lib. II. pag. 40. d. ubi vocab. τέλος de *sacrificio* exponebatur: quod hîc paulo inferius

b (lit. e.) exponitur τέλος τοῦ βίου. Confule notata ad II. 40. d. Rurfus eumdem locum tetigit Nofter, V. 192. c.

τὸν Ὀδυσσέα καθομιλοῦντα τοὺς καιρούς. » Καθομιλεῖν τοὺς » καιροὺς, quod feciffe dicitur Ulyffes, cum apud Phaea» cas fingeret fe voluptati deditum, eft, ut poëtae inter» pretes loquuntur, κολακεύειν καιρίως, *fcire uti foro*, & » πολύπου ὀργὴν ἴσχειν, *accommodare fefe eorum ingenio qui» buscum verferis*. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, » vel τοῖς καιροῖς, ut obfervatum nobis eft non uno loco » apud paroemiographos, explicantes cur Theramenes Co» thurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρ» νάβαζον, [XII. 535. e.] *aftu demereri Pharnabazum*. « CASAUBONUS. — Καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς legitur apud Scholiaft. Ariftoph. ad Ran. 47. & 546. fed & καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς ex Didymo apud eumdem, ibid. ad Ran. 1101. Apud Paroemiographos vero, in Prov. Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου, quo refpexiffe videtur Cafaubonus, dictionem iftam fruftra quaeras.

c προπυθόμενον τοῦ Ἀλκίνου. Sic, non Ἀλκινόου, habet ed. Ven. cum utroque msto. Neutrum quidem male. Qui fubiiciuntur verfus, Αἰεὶ δ' ἡμῖν &c. funt ex Od. θ'. 248 fq.

Τοιοῦτός ἐστιν καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ &c. *Amphiaraus* loquens inducitur: poëta autem, quem non nominat Athenaeus, PINDARUS eft, ut ex Plutarcho novimus, de Solertia Animal. pag. 978. e. Vide omnino SCHNEIDERI Fragm. Pind. num. XVI. p. 61. & conf. Athen. VII. 317. a. Eclogam in verficulos tribuere aufus non fum, Pindarici metri ignarus. In poëtae verbis, recte πολίεσσιν dedit uterque codex ms. Pro τῷ παρέοντι δ' ἐπαινήσαις, monuit CASAUBONUS: » Scribe, τὸ παρεὸν δ' ἐπαι» νήσας, vel τὰ παρεόντα. « — Potuerat fimul monere, ita fcribi in Epitomâ: nam in noftro quidem cod. *Epit.* fic fcribitur, τὸ παρεὸν δ' ἐπαινήσας. At nihil idcirco mutandum. Breviator commentatoris vice fungi voluerat; veterem fcripturam, ab ufu communi paulo remotiorem, (quam cum editis tuentur vetuftae membr. *A.*) permutaturus cum faciliori. ἐπαινήσαις eft Dorica vel Aeolica formatio participii, idem fonans ac ἐπαινήσας vel ἐπαινέσας. Vide Pindar. Pyth. IV. 336. Tum ἐπαινεῖν τινι (ut apud Homer. Iliad. σ'. 312.) idem valet ac συναινεῖν, *adfentiri alicui, & laudare quae ille dicit.*

d. Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ &c. Quum fic vulgo legeretur,

Νέοι πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου, ὅπως d
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος:

recte BRUNCKIUS, in Fragm. *Sophoclis* iudicavit, intricata & male structa verba corruptelam prodere. Desperans istos versus Breviator prorsus omisit. Nos nonnihil iuvit vetus ms. *A.* πουλύπους exhibens: quam scripturam nunc maxime animadverto etiam in ed. Ven. recte servatam; nec ibi importune post hanc vocem distinguitur oratio. Iam, si pro γνησίου φρονήματος esset γνήσια φρονήματα, satis perspicua reliqua forent. Nescio vero an etiam hoc ipsum γνησίου φρονήματος ferri fortasse possit, intellectâ ἕνεκα vel περὶ praepositione.

καὶ Θέογνις. Integrum distichon adpositum est supra, VII. 317. a. Qui sequuntur *Homerici versus*, quatuor priores sunt ex initio libri quarti Iliados: tum Οὐδέ κεν ἡμέας &c. e ex Od. δ'. 178 sq. denique Ἥμεθα &c. habes in Od. ι'. 162. & 557. item in κ'. 184.

AD CAP. VIII.

Διαβόητοι δὲ ἐπὶ τρυφῇ ἐγένοντο πρῶτοι -- Πέρσαι &c. f
»Inter *voluptarios populos* notissimi iidemque nobilissimi *Persae* fuerunt. Iure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν »primi *Persae* recensentur. De his loquens Athenaeus, »ait, σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλληνικῇ φωνῇ τὸ κρίνον. *Suson* »*enim Graecâ linguâ* (id est, Graece loquentibus) τὸ κρίνον *esse*. Potest scribi, τῇ ἐκείνων φωνῇ: *susum enim ipsorum* »(Persarum) *linguâ esse* κρίνον: sed contra librorum con»sensum nihil mutandum. Nimis rudes sunt harum litera»rum, qui similes ἀμφιβολολογίας inter legendum veteres »non observarunt. Interpretes cui persuadebunt, σοῦσον *li*»*lium* dici Graecis? Hebraei *lilium*, *schuschan*, quasi *folio*»*rum senorum florem*, dixerunt.« CASAUB. — Non aliud, puto, quam quod ipse Casaubonus sensit, voluerat *Dalecampius*, cum in versione sic scriberet, σοῦσον *enim Graeco sermone lilium appellari*: quamquam aliquanto commodius id quod voluerat exprimere potuisset. Si quid mutandum esset, placeret CORAYI coniectura, τῇ Μήδων, pro τῇ Ἑλλήνων: aut τὸ τῇ Ἑλλήνων φωνῇ κρῖνον. Sed non sollicitandum videtur vulgatum, quod ambo mssti tuentur. Pro κρίνον vero, quod habebant editi cum Epitoma, rectius κρῖνον scribitur in ms. *A.* Caeterum videtur & ipsum

f nomen σοῦσον in Graecorum etiam linguam quodammodo fuisse adoptatum. σούσινον certe *unguentum* Theophrastus apud Athen. XV. 689. d. dixit, *ex liliis paratum*. De *mutatâ per vices regiâ sede Persarum* conf. Xenoph. Cyrop. lib. VIII. cap. 6. sub fin.

χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι &c. »Mutilus est locus de »*Parthorum regiis*. Οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν »ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι . . . . τὸ λοιπὸν »τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum censeo, διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro XI. [p. 514. d.] »*Hecatompylon regiam Parthorum* fuisse indicat. Diodorus »Siculus lib. XVII. [c. 75.] urbem appellat εὐδαίμονα; »in quâ magna sit copia omnium eorum quae ad beate vivendum solent expeti. Tres-ne *Parthorum* regias, an »quatuor, (tot enim *Persarum* sunt relatae) Athenaeus »recensuisset hoc loco, deficientibus libris, θεὸς ἂν εἰδείη.« CASAUBONUS. — Post verba ἐν Βαβυλῶνι primus *lacunae signum* adposuit editor Basileensis. Eam lacunam, FREINSHEMIUM si audias ad Curtium, VI. 2, 15. ipsi mssti libri Athenaei sic supplent, διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ. Deceperat virum doctissimum, quod ista verba in orâ edit. Cas. 2. & 3. adposita sunt praefixâ notâ γρ'. Quâ notâ quum aliâs *diversae manuscriptorum lectiones* soleant signari, in illis Casaubonianis editionibus quaslibet etiam *Editoris coniecturas* insigniverunt ii qui illud opus recudendum curavere. In ed. Ven. & in utroque nostro codice nullum lacunae indicium comparet; sed continuo tenore scripta ista verba, χειμάζουσι δ' ἐν Βαβυλῶνι τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Strabo, ex professo de mutatâ diversis anni tempestatibus sede regiâ Parthorum loquens, lib. XVI. pag. 743. d. non diserte quidem meminit *Hecatompyli*, sic scribens: Εἰώθασιν ἐνταῦθα (nempe *Ctesiphonte*) τοῦ χειμῶνος διάγειν οἱ βασιλεῖς (τῶν Παρθυαίων) διὰ τὸ εὐάερον· θέρους δὲ ἐν Ἐκβατάνοις καὶ τῇ Ὑρκανίᾳ: sed sub nomine regionis *Hyrcaniae* intelligere *Hecatompylon* potuit, in Hyrcania sitam: videndum vero ne in supplemento lacunae, quae hîc obtinebat, *Ecbatana* urbs cum *Hecatompylo* fuerit nominanda. Caeterum quod in eisdem Strabonis verbis non *Babylon*, ut apud Athenaeum, sed *Ctesiphon* dicitur *hiemalis* esse *regum Parthorum sedes*; non idcirco pugnare inter se existimandi sunt auctores: nam, post eversam veterem *Baby-*

lonem, eodem hoc nomine recentiores in viciniâ urbes *Seleuciam* & *Ctesiphontem* saepe indigitari novimus.

Καὶ τὸ παράσημον δὲ — — κατεσκευάζετο γὰρ, ὥς φησιν Δίνων, ἐκ σμύρνης καὶ τοῦ καλουμένου λαβύζου. εὐώδης δ᾽ ἐστὶν ἡ λάβυζος &c. » *DINONIS* locum de *cidari* » *Persarum* pluribus descriptum habes in Hesychii glossis. » Conferant studiosi. « CASAUBONUS. — Apud Hesychium haec leguntur: Κίδαρις· πῖλος βασιλικὸς, ὃν καὶ τιάραν. — — ἔστι δὲ ἐκ σμύρνης καὶ λαβύζου. ἡ δὲ λάβυζος, ἐστὶ πολυτιμοτέρα αὕτη τῆς σμύρνης, καὶ ὄζει ἥδιστον, καὶ θυμίαμά ἐστι κάλλιστον παρὰ βασιλεῖ. ἐκ τούτων ἡ κίδαρις πέπλασται. ἢ ἐκ τριχῶν ὕφασμα, ἢ περικράνιον &c. Quorum partem etiam Suidas habet in Κίδαρις. Mira vero res: *pileus*, ex *myrrhâ* & aliâ nescio qua aromaticâ materiâ, quam *labyzum* vocant, *confectus*.: si modo verbum κατεσκευάζετο cum Dalecampio *conficiebatur* exponi debet. Pro eo verbo apud Hesychium habes alia, ἐστὶ & πέπλασται, quae quidem in ista connexione haud sane faciliorem habent explicationem: neque dubitationem nostram levavit BRISSONIUS, loca illa citans lib. I. DE Regno Persarum, sect. 53. Equidem, ne nimis absurde locutus auctor videretur, verbum κατεσκευάζετο magis generali verbo latino *instruebatur* interpretari consultum duxi. Sed lucem huic loco illustrando etiamnum a doctioribus exspecto. Illud ego docere lectorem debeo, in mirâ etiam istâ scripturâ, τοῦ καλουμένου λαβύζου· εὐώδης δ᾽ ἐστὶν ἡ λάβυζος &c. nihil ab editis differre veterem cod. *A.*; quam scripturam suo iudicio Epitomator cum expeditiore permutavit. Caeterum recte πολυτιμοτ. per ο breve scribitur in utroque codice.

διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς &c. » Ait, *Reges Persarum* » *trecentas mulieres solitos habere* in aulâ suâ; *quae totam no-* » *ctem canentes psallentesque ad lucernas eum oblectent.* Et ad- » dit: χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς » τῶν μηλοφόρων αὐλῆς. In multis loquendi generibus prae- » positiones διὰ & ὑπὸ eleganti sermonis compendio vim » habent participii ad perficiendam sententiam necessarii: ut » διὰ μαρτύρων καλεῖν, id est, *praesentibus testibus*. Sic igi- » tur hoc loco, χρᾶσθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς, *uti foemi-* » *nis per aulam admissis*: vel, *per aulam ad eas adeuntem.* » Vel, διὰ accipe pro ἐν: ut cum dicimus, διὰ τῆς πρώ- » της βίβλου, *libro primo*: paullo post, [p. 520. d.] ἱστορεῖ » Ἀριστοτέλης διὰ τῆς Πολιτείας αὐτῶν, *in tractatu de Re-*

»*publica illorum*. Sed de hoc loco statuat eruditus Lector. [Utcumque accipiendum statuas, fatendum fuerit parum commode expressum esse.] »*Malophori* Persarum, inter»pretibus *clavatores* inepte dicuntur; nam Graeca vox erat »retinenda. *Mille numero* erant *satellites regis*, sic appellati »a *colore vestis melino*; incedebant enim πορφυρᾶς καὶ μη»λίνας ἠσθημένοι στολὰς, ut legimus apud Aelianum, [IX. »3.] & infra quoque in Athenaeo; [pag. 539. e. ex Phy»larcho.] etsi hic caussa alia affertur. « CASAUBONUS. — Loca veterum, quibus de *Melophoris* sive *Malophoris* agitur, collecta habes apud BRISSONIUM, de Regno Persarum, libro I. sect. 194 sqq. Idem ibid. sect. 191 & seqq. de *decem millibus* disseruit, quos *Immortales* illi adpellabant.

c. ὑποτιθεμένων φιλοταπίδων Σαρδιανῶν. Confer II. 48. b. ibique not. & VI. 255. e. *Ibid.* ἐνίοτε δὲ καὶ ἐφ' ἵππου. BRISSONIUS hunc locum citans, de Regn. Perf. I. 122. ἐφ' ἵππους legebat. Sed nihil mutandum. Intellige ἐνίοτε δὲ ἐπέβαινε ἵππου. Quin & ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππου dixere Graeci: sic ἀναβάντας δ' ἐφ' ἵππων, *conscendentes equos*, Xenoph. Cyrop. III. 3, 27. parique ratione auctor Epitomae hoc loco etiam ἀνέβαινεν ἐφ' ἅρματος scripsit. Denique, id si minus placet, possis etiam ad sequens verbum ἑωράθη referre: ἐνίοτε δὲ καὶ ἐφ' ἵππου ἑωράθη, πεζὸς δὲ οὐδέποτε.

εἰ δ' ἐπὶ θήραν ἐξίοι. »Subiicit, εἰ δ' ἐπὶ θύραν »ἐξείη. Lego non dubitans, ἐπὶ θήραν, ut in simili »loco apud Xenophontem, primo Παιδείας: [I. 2, 9.] »ὅταν δ' ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν, ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς »φυλακῆς. Neque aliter Excerpta. « CASAUBONUS. — Et θήραν & ἐξίοι recte nobis non modo *Epitoma* dedit, sed & vetus cod. *A*.

AD CAP. IX.

d Κλέαρχος — — ἐπιφέρει καὶ τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν μὴ μόνον ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἦλθον ἀνανδρίας, ὑπόμνημα. Obscura ista verba, ut sunt fere CLEARCHI, sic converterat DALECAMPIUS, *Clearchus — — subiungit, Persas a Medis usum clavas gestandi accepisse, non solum ut iis iniurias propulsarent, & ulciscerentur, si quis inferret, sed velut insigne quoddam luxus satellitum, quantum a pristina sua virtute degeneravissent.* Quo spectans CASAUBONUS, ait: »In-

» terpretes hic sani nihil. *Clearchus* hoc voluit: Persas, d
» cum Medos coëgerunt sibi satellites esse malophoros,
» non solum suas iniurias esse ultos, quas a Medis acce-
» perant dum illis parebant: sed ipsos etiam tali servitio
» monuisse sui pristini luxus, & quo devenissent ignaviae.«
» ἀγύρτας ἀποφαίνειν, membranarum est lectio: qui-
» dam tamen codices, ἀργυρίτας. « — At si hoc voluit
Clearchus; primum, plane contradixerit ille aliis omnibus
scriptoribus, qui (ut modo etiam diserte Athenaeus do-
cebat) in eo consentiunt, *malophoros regum Persarum* non
e Medis, sed *e nobilissimis Persarum lectos fuisse*: tum
vero etiam rem per se oppido absurdam dixerit; nec est
enim consentaneum, ut ex his, quos ob illatas iniurias pu-
nire vult, satellitium sibi rex eligat & corporis custodiam.
Mihi scriptor ille (frigidi quidem & contorti adfectatique
scribendi generis nimium studiosus) id potius voluisse vi-
sus erat: Persarum reges, suis satellitibus more quidem *a
Medis* accepto & nomen & insigne *malophororum* tribuen-
tes, sed illos e *Persarum* nobilissimis fortissimisque legen-
tes, simul his usos esse ad ulciscendam acceptam a Medis
iniuriam, simul id esse secutos, ut cum pudore viderent
Medi, quantum inter superiores ipsorum malophoros & in-
ter hos interesset; hos quippe *viros* esse *fortissimos*, (conf.
Diodor. Sicul. XVII. 15.) illos vero fuisse homines, ut
evirato corpore, sic *effeminatis animis*. Quo etiam pertinere
videtur, quod eosdem cum *agyrtis* comparat, id est, evi-
ratis hominibus, qui, Cybeles nomine stipem mendican-
tes, non nisi suae ignaviae fere ac mollitiei indulgent. Scri-
pturam enim ἀγύρτας cum editis libris tuentur vetustae
nostrae membranae: nec satis caussae esse videtur, cur
cum Sylburgio & Lederlino ad Brisson. lib. I. sect. 196.
ἀργοῦντας malimus.

Τοῖς γοῦν πορίσασί τι αὐτῷ ἡδὺ βρῶμα διδοὺς ἆθλα τοῦ e
πορισθέντος, οὐχ ἑτέραις ἡδύνων ταῦτα τιμαῖς παρετίθει,
πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὸς ἀπολαύοιν αὐτῶν, νοῦν ἔχων·
τοῦτο μὲν γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, καὶ Διὸς ἅμα καὶ
βασιλέως ἐγκέφαλος. » *Clearchi* verba *de praemio dari
» solito ei qui novum aliquem cibi paratum regi Persarum in-
» dicasset*, vitio omnium exemplarium intelligi a nobis non
» sunt quita: etsi mentem utcumque per nebulam vide-
» mus. Sed desunt, opinor, nonnulla. νοῦν ἔχων valet,
» *si mentem haberet*. Scripti tamen quidam, [non hic; sed

e »infra, pag. 529. d.] νοῦν οὐκ ἔχων. Non semel dolui »elegantissimum locum ita male acceptum esse ab imperi»tissimis hominibus. Nam quod iterum hoc libro idem »Clearchi locus tangitur ab Athenaeo, nihil admodum id »nos iuvat.« CASAUBONUS. — Mihi, quidquid obscuritatis illa verba habent, id non tam librariorum culpae, quam ipsius *Clearchi* stylo tribuendum videbatur. In istis quidem verbis, οὐχ ἑτέροις ἡδύνων ταῦτα τιμαῖς παρετίθει, errarunt fortasse aliquid librarii: sed fieri potest, ut etiam ipse ita scripserit Clearchus; cuius mirum dicendi genus cum alibi observavimus, tum praesertim in illa Paphii adolescentuli historiola, lib. V. cap. 57 seqq. moxque rursus cap. XI. huius libri observare licet. Quae modo adposuimus verba, ea sic reddidit DALECAMPIUS: *at caeteris quos honorat, id rex non impertitur;* adiecta Adnotatione: »Solebant Persarum reges de ferculis appositis par»tem aliquam ad eos mittere quos in pretio habebant, vo»lebantque sua benignitate honoratos videri.« Recte, quod ad sententiae summam. Graeca ad verbum hoc sonant: *non adposuit haec, condiens illa aliis honoribus:* id est, nescivit condire tales cibos honore aliis habito, quibus illos simul secum adponi iuberet. Infinitivus vero ἀπολαύειν nulla utique ratione ferendus videtur: sed aut intercidisse existimandum verbum aliquod finitum, aut ἀπολαύει vel ἀπέλαυε scribendum. νοῦν ἔχων recte scriptum arbitror: nec vero eâ quam Casaubonus voluit sententiâ, *si mentem haberet;* sed ita ut ironice dixerit, *mentem habens*, quasi diceret, *nempe pro sua sapientia ita faciebat.* Quo pertinet quod continuo subiicit & ipsum ironice dictum: *nam hoc est, puto, quod dicitur, Iovis & Regis cerebrum:* id est, *Nam, sicut in proverbio delicatissimus quisque cibus Iovis cerebrum solet dici,* (cf. Suid. & Hesych. in Διὸς ἐγκέφαλος) *sic haud infestive etiam dicas, Regis cerebrum in eo maxime cerni, ut delicatum cibum pro merito aestimare, & praemio dato inventori honorare; caeterum nemini alii quidquam de eo impertiens, solus eo frui sciat.* De toto isto CLEARCHI testimonio Epitoma nil aliud nisi haec verba habet: Κλέαρχος δέ φησι, τοῖς πορίσασί τι τῷ βασιλεῖ ἡδὺ βρῶμα δίδοσθαι ἆθλον τοῦ πορισθέντος.

Χάρης δ' ὁ Μιτυλ. Sic recte uterque cod. ms. cum ed. Ven. & Bas. Operarum erratum Χάρις, itemque mox Ἱστορίᾳ, ex ed. Cas. 1. in ed. 2. & 3. migravit. Recte

Ἱστοριῶν ms. *A.* cum ed. Ven. & Baſ. De *vite aurea*, quae f
mox commemoratur, & de *uva ex gemmis compoſita*, conf. infra, pag. 539. d. & Briſſon. De Regn. Perſ. lib. I. ſect. 77. De *aurea* quam vocabant *aqua*, vide eumdem Briſſon. I. 83. a
Confer vero quae Noſter ex Herodoto ſupra adtulit, lib. II. pag. 47. a. b.

AD CAP. X.

Ξενοφῶν δὲ &c. Exſtat *Xenophontis* locus, *Cyropaediae libro VIII.* cap. 8. Epitomae auctor locum iſtum breviter ſic expedivit: Ἐν δὲ ὀγδόῳ Παιδείας Ξενοφῶν πολλὴν αὐτῶν ὑπογράφει ἁβρότητα. Καὶ ζήτει τὸ βιβλίον. Scripturam, πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι τὰς εὐνὰς μόνον, ex ed. Ven. & b
membranis reſtitui: quam nil opus fuerat, ut ex Xenophonteis libris mutaret editor Baſileenſis.

» τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν, periphraſis eſt *panis* & » eorum omnium *quae locum panis obtinent*, ut placentae. « Casaubonus. — Mox ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ χειμ. absque μὴν, c
habent membr. *A.* cum ed. Ven. In eiſdem membr. & in ed. Ven. dein ſcribitur αὐτοὺς ἀρκεῖ: ubi recte αὐτοῖς ed. Baſ. & Caſ.

» *Perſae*, inquit Xenophon, *non contenti, caput, corpus* » *& pedes tectos habere*, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ » χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσι. Neque Grae» ci neque Romani habuere in uſu *manuum tegumenta*; qui» bus etiam ruſtici hodie utuntur. Ideo inter caetera lu» xus & *mollitiei Perſarum* argumenta hoc quoque Xeno» phonti recenſetur, quod *digitabulis contra frigus manus ſuas* » *munitent.* Chaldaei iam olim, ut videtur, iis uſi. Nam » in Lexico Talmudico, *magubh* exponitur *manuum indu*» *mentum.* Graeci veteres, ut dixi, & horum & tibialium » uſum ignorarunt. Poſtea, corruptâ antiquâ diſciplinâ, » coepere etiam apud illos, qui erant molliores, & manibus » extremis & pedibus conſulere: non ſine ſapientum in» dignatione. Muſonius: Οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολ» λαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλεῖν, οὔτε » χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν » μαλακύνειν, τούς γε μὴ νοσοῦντας. Romani temporibus Pli» nii iam eorum uſum didicerant. Nam de ipſo ſcribit Pli» nius iunior: [lib. V. Epiſt. 3.] *In itinere, quaſi ſolutus* » *caeteris curis, huic uni vacabat. Ad latus notarius cum libro*

» *& pugillaribus: cuius manus hieme manicis muniebantur,* » *ut ne oculi quidem asperitas ullum studiis tempus eriperet.* « CASAUBONUS.

αὐτοῖς παρεστᾶσιν recte ms. *A.* ut apud Xenoph.

» Sequitur ex eodem Xenoph. Νῦν δὲ στρώματα πλείω » ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. *Stragula nunc ha-* » *bent super equis plura quam super cubilibus.* Quis credat? » equidem falsum puto. Nam si in altero luxus Persarum » crevit, cur non & in altero? aut quae ratio cur sedere » in equo mollius studerent, quam in lecto iacere? Lego, » ἢ τότ' ἐπὶ τῶν εὐνῶν, vel ἢ πρὶν: etsi aliter hodie in li- » bris mellitissimi scriptoris. « CASAUB. — Ab editis apud Nostrum nil dissentiunt veteres membranae.

d » Demum ait Xenophon, *habere Persas suos* κοσμητὰς, » οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, καὶ τἄλλα ῥυθμί- » ζουσι. Refer ad oculorum pigmenta & intritos colores » ex more Medorum: nam illi soliti ornari ὀφθαλμῶν ὑπο- » γραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ait Xenophon idem ali- » bi. Vide infra in sermone de Sardanapalo. Eadem con- » suetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Phi- » lostratus non solum oculorum ὑπογραφὰς, verum etiam » ζωγραφίας παρειῶν & χειλέων βαφάς. Multa de his nobis » observata in Commentariis De Re Vestiaria. Apud Iu- » lium Pollucem leges στίμμιν ὀμματογράφον. Habes etiam » apud Galenum titulos tractatuum quos olim Crito me- » dicus ediderat in libris περὶ τῆς Κομμωτικῆς, indices si- » milis studii in mulieribus Romanis; quarum gratia vi- » detur Crito eos commentarios conscripsisse, medicum » agens Imperatoris. Eiusmodi sunt tituli, ὀφθαλμῶν ἐπί- » χριστα: & στιμμίσματα ἔγχριστα. « CASAUBONUS. — Apud Xenophontem periodus quae ab his verbis incipit νῦν δὲ τούς τε θυρωροὺς, non desinit in ista, καὶ τἄλλα ῥυθ- μίζουσι: sed sequitur, τούτους πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασιν &c. Quare in fine apud Nostrum puncta non- nulla adieci: in latinâ versione tamen, ut aliquo modo compleretur sententia, verbum *habent* supplevi.

AD CAP. XI.

Λυδοὶ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦλθον τρυφῆς, *&c.* » Persas *Lydi* » sequuntur: de quorum deliciis multa veteres auctores. (*In edit. Cas.* 2. *&* 3. » Initio observat auctor, *primos Ly-*

» *dos γυναῖκας εὐνουχίσαι*, *foeminas castrasse: eiusque inven-* d
» *ti primum* facit *auctorem Andramyten* regem; sed me-
» lius scriberetur sine ν, Ἀδραμύτην. Nam *Adramyten* re-
» gem Lydum, conditorem Adramytii oppidi in Lydia,
» commemorat Graeca historia. Stephanus, in Ethnicis,
» filium ait fuisse Alyattae notissimi regis Lydiae. Sed mi-
» rum, in libello Hesychii Illustris de Sapientibus, aucto-
» rem huius inventi ex eodem scriptore *Xantho* prodi non
» *Adramyten* regem, sed ipsum *Gygen*, de quo Herodotus.
» Ξάνθος, inquit, [Hesychius] Λυδὸς ἱστορικὸς ἐν τῇ δευτέ-
» ρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ Ἱστοριῶν φησιν, ὅτι πρῶτος Γύγης
» ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῷ-
» το ἀεὶ νεαζούσαις.) Quin etiam *spectaculorum* hi primi in-
» ventores fuisse crediti: unde Latinum vocabulum *ludi* es-
» se dictum, praeter Latinos scriptores etiam Graeci ad-
» notarunt.« CASAUBONUS. — Licet in scripturam Ἀνδρα-μύτην uterque noster codex consentiat, tamen corrigere non dubitavi. Nihil frequentius, quam in eiusmodi praesertim propriis nominibus, quae cum communi aliquo nomine similitudinem habent, errantes videre librarios. De *Dionysio* Mitylenaeo, *Scytobrachione* cognominato, videndus Vossius lib. IV. de Historicis Graec. pag. 451 sq. & Meursius ad Hellad. pag. 39. *Castrandarum foeminarum* rationem miram intellexerat DALECAMPIUS: » Castratas, in-
» quit, illas foeminas fuisse putant muliebribus infibulatis;
» ut equarum, quas concipere & parere nolunt, ferreis
» circulis ordine traiectis naturalia clauduntur: quod Gal-
» li vocant *boucler.* « — Modum anatomicis explicandum relinquens SEVINUS, in Actis Academ. Inscript. T. V. pag. 264. effectum quem secutus sit huius inventi auctor, sterilitatem mulierum esse statuit: quod ipsum etiam verbum εὐνουχίσαι indicare videtur. Prorsus vero in contrariam partem VILLEBRUNIUS, de illa circumcidendarum puellarum ratione accepit, iam olim apud Aegyptios atque etiam nunc usitatâ, quae foecunditati potius favet, quam sterilitatem adfert: de quo more consulendus prae caeteris Niebuhr in Arabiae descriptione. De utrâque ratione loca veterum auctorum huc spectantia collegit BRODAEUS, Miscellan. lib. V. cap. 3. in Gruteri Thes. Crit. Tom. II. p. 532 sq.

Κλέαρχος - - Λυδοὶ, φησὶ, διὰ τρυφὴν παραδείσους κα- e
τασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατρο-

e φοῦντο. » *Lydi*, ut ex CLEARCHO narratur, *prae luxu con-* » *structis viridariis, & ad hortorum similitudinem redactis*, ibi » *in umbrâ degebant*. Et Hebraeorum *pardès*, & Graecum » παράδεισος proprie *septum locum arboribusque consitum* si- » gnificant. Fere tamen Graeci *paradisos* vocarunt *vivaria*, » id est, *septa ubi vivae ferae alebantur*. Sive in hac, sive in » priore significatione accipias, differunt παράδεισος, & » κῆπος sive *hortus*: sicut Hebraeis aliud *gàn*, aliud *pardès*. » In veris κήποις, aut *pomariis*, non erant nisi ἥμερα δέν- » δρα, quemadmodum scribit auctor inferius: in paradi- » sis, ubi ferae pascebantur, arbores pangebantur omnis » generis. Haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, » κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες. Nam Dalecampius legit αὑ- » τοὺς, & interpretatur longe aliter. « CASAUBONUS. — Nec vero male fortasse ille interpres vel αὐτοὺς legerat, vel αὑτοὺς pro ἑαυτοὺς acceperat: ut κηπαίους αὑτοὺς ποιή- σαντες valeret *& in hortis viventes*.

f καὶ τέλος πόῤῥω προάγαντες ὕβρεως. Sic uterque cod. mstus: non προαγαγόντες. *Ibid.* εἰς τὸν τόπον τὸν διὰ τὴν πρᾶξιν Ἀγνεῶνα κληθέντα συνάγοντες. » Ἀγνεῶνα » vocem frustra quidam habent suspectam, propter sequen- » tem ἀγκῶνα. Tuentur membranae, Excerpta, & Eusta- » thius. « CASAUBONUS. — Ἀγνεῶνα, ut in ed. Ven. & Bas. & in Animadv. Casaub. sic & in msstis scribitur: temere Ἄγνεῶνα in contextu ed. Cas. 1. (In ed. Cas. 2. & 3. spiri- tus primae vocali non est adpositus.) Eustathius ad Iliad. π'. p. 1108. l. 46. Ἀγνεὼν ἐκαλεῖτο, ait, ὁ τόπος, παικτι- κῶς ἀντιφραζόμενος· ἀληθῶς γὰρ ἄναγνος ἦν. — Pergit CA- SAUBONUS: » Brevis & σύντομος est oratio, cum ait: καὶ » τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναι- » κῶν βίον. Nam accipiendum, quasi esset scriptum ἠλλά- » ξαντο τὸν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον: *virilem* » *vitam muliebri commutarunt*. Legunt omnes libri, quà scri- » pti, quà editi, τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζα- » μένους, σημεῖόν ἐστι βίας: non, ut video emendari, » ὑβριζομένης: [nempe sic *Dalecampius* reddiderat, *in-* *iuriam passae foeminae*:] » etsi eam emendationem stabiliunt » praecedentia, quibus dicitur, *Omphalen foeminam regnum* » *Lydorum occupasse*, μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν. Vulgata lectio » sententiam hanc habet: *Est enim signum coactae nec spon-* » *taneae subiectionis, quod imperio foeminae parerent quotidianis* » *contumeliis ab ea affecti*. « — Quae de *Omphale* hîc & in

feqq. narrat *CLEARCHUS*, alia pro lubitu (ut videtur) fingens, alia miro modo miscens, & suo more frigide exornans, ea nemo aliorum, qui hodie supersunt, scriptorum novit. Vide SEVINUM, loco paulo ante citato, p. 245 sq. Quod ait γυναῖκα τύραννον ὁ βίος εὕρετο αὐτοῖς: placet verbum εὕρατο in aoristo primo positum, quod habet Epitoma. De usu vocabuli βίος, quod idem valet ac *aetas hominum*, *aevum*, & metonymice ipsi *homines* vel *hominum genus*, monuit Casaub. ad XV. 675. d. & 692. a. Conf. Lexic. Polyb. hac voce.

οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα, Γλυκὺν ἀγκῶνα. a » Nihil » mutandum in istis; etsi habent Excerpta γλυκὺν ἀγῶνα, » perperam & exscriptoris vitio: nam etiam Eustathius » utramque agnoscit vocem ἀγκὼν & ἀγών: neque aliter » paulo post. « CASAUBONUS. — Noster codex *Epit.* cum editis & ms. *A.* ἀγκῶνα tenet. Sed oborta nobis suspicio est de istis prioribus verbis γυναικῶν ἀγῶνα, quae vereor ne ex *pravâ scripturâ*, aut ex *temere* ab imperito homine *invectâ correctione*, in vetusto quodam codice locum horum ipsorum γλυκὺν ἀγκῶνα occupaverint; ita ut deinde duae diversae scripturae (altera vera, altera falsa) imperite iunctae fuerint: quod in vetustis nostris membranis haud raro factum observavimus. Unum quidem posterius nomen memoratur infra, pag. 540. f. itemque apud Hesychium ex eodem, a quo haec Athenaeus habet, *CLEARCHO*: Κλέαρχος δέ φησι, τοὺς Αἰγυπτίους (sic quidem ibi perperam vulgo legitur pro τοὺς Λυδοὺς) ἐξυβρίζειν εἰς τὰς τῶν καταδεεστέρων γυναῖκας καὶ παρθένους· καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ταῦτα ἔδρων, ὀνομάσαι Γλυκὺν ἀγκῶνα. Caeterum suo de ingenio *Clearchus* denominationem illam huc transtulisse videtur; quae vetus est paroemialis dictio, qua iam & Platonem Comicum & Platonem philosophum usos esse novimus: de qua videndus & Suidas in Γλυκὺς ἀγκών, & Hesychius, in his quae sub eodem vocab. praemittuntur istis verbis, quae modo citavimus, & Zenobius Paroemiarum Cent. II. 92. & quae ibi ab Andr. Schotto notata sunt; denique consuli potest, qui pleraque huc spectantia collegit, ERASMUS in Adagio, *Dulcis cubitus*. Ex Aegypto derivari solet illud proverbium, a Nili quodam brachio cuius navigatio difficilis admodum & laboriosa fuit; unde ipsum brachium per antiphrasin & euphemis-

mum Γλυκὺς ἀγκὼν dictum. Inde factum, ut apud Hesychium in verbis supra adpositis, pro Λυδοὺς, temere a nasutulo aliquo scriba Αἰγυπτίους inveheretur. Plato vero Comicus, apud Suidam, ἀγκῶνα, *cubitum*, metonymice pro *amplexu* acceperat: quam notionem in animo habuisse Clearchus videtur. Conf. Dammii Lexic. Etym. in Ἀγκὼν, pag. 1333.

Λυδῶν γυναῖκες ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν. Confer Herodot. I. 93.

b *τῇ παρ' αὐτοῖς* (nempe, τοῖς Λυδοῖς) Μίδου βασιλείᾳ. *Midam, Phrygiae* regem, novimus omnes: eumdemque in animo habuisse Clearchum intelligitur ex his quae mox subiiciuntur. Nusquam vero idem *Midas Lydiae* etiam *imperasse* & quidem *simul cum Omphale* reperitur, quod sciam, nisi in ista Clearchi fabulosa narratione. *Ibid.* ὑπ' ἀνανδρίας. Praetuli hanc scripturam, quam dedit ms. *Ep.*

ἀμφοτέρους ἐκόλασε· τὸν μὲν, ὑπὸ ἀπαιδευσίας κεκωφημένον, τῶν ὤτων ἐξελκύσας, – – – τὴν δὲ * *. »Non erat »attendenti arduum cognoscere, quod etiam Excerpta & »membranae quaedam [non membranae, sed virorum doctorum coniecturae aut Adnotationes ex Epitomâ petitae] »me docuerunt, post ista, τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε, deesse ali»quid. Nam *de amborum* (Midae & Omphalae) *suppliciis* »dicere aggressus, in Omphala nostram expectationem elu»dit. Recte igitur in Excerptis post illa, quae diximus, »verba erat additum, τὴν δὲ . . . . . Forte, τὴν δὲ κτεί»νας.« CASAUBONUS. — In vetustis membr. *A.* sicut in editis vulgo, post ἐπωνυμίαν ἔσχε· continuo sequuntur ista, πρῶτοι δὲ Λυδοὶ &c. absque ullo lacunae indicio. In nostro vero cod. *Epit.* sicut in Hoescheliano, post ἔσχε· scribitur τὴν δὲ & dein *vacuum spatium* relictum *duorum fere digitorum latitudine.* In praecedentibus verbis DALECAMPIUS genitivum τῶν ὤτων cum κεκωφημένον coniunxerat, & ἐξελκύσας pro ἐξελάσας acceperat, sic vertens: *hunc vero prae ignorantia captum auribus, & surdum, regno eiiciens.* In orâ idem commendavit *Erasmum*, in Prov. *Midas auriculas asini.* Nos, quum in superioribus editionibus nulla post κεκωφημένον distinctio esset interposita, curatiorem codicis nostri *Epit.* rationem sequentes, post τὸν μὲν & post κεκωφ. *commata* interposuimus; quo fiebat, ut iuncta intelligerentur ista τῶν ὤτων ἐξελκύσας, quod interpretati sumus *aures in longum extrahens:* proprie dicen-

dum erat, *hunc diducens* (sive, *distrahens*) *auribus*: aut, *hunc auribus prehendit, easque ei in longum extraxit*: quasi esset τὸν μὲν λαβὼν ὦτων καὶ αὐτὰ ἐξελκύσας αὐτῷ.

AD CAP. XII.

τὴν καρύκην ἐξεῦρον. καρύκην simplici κ literâ in medio scribitur h. l. in utroque msto, sicut in edd. Sic & apud Suid. & apud Polluc. VI. 56. Alibi geminatâ κ, ut IV. 173. d. & apud Hesychium, cuius interpretationem vocabuli adponemus: Καρύκκη, περίεργος ζωμός. βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων (ἐδεσμάτων apud Suid.) συγκείμενον. Quo loco plurimi alii auctores ab Interpretibus laudati sunt.

οἱ τὰ Ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι, Γλαῦκός τε ὁ Λοκρὸς, &c. »In accurata eorum Scriptorum enumera»tione qui Ὀψαρτυτικὰ ediderant, omittitur *Paxamus*; »nisi vitium est in nostris codicibus. Sed caussa huius »praetermissionis esse potuit, quod de antiquis solum lo»quitur Athenaeus, non de aequalibus suis, ut hic fuit; »ut ex ipsius testimonio cognoscitur libro nono. [p. 376. »d.] At Pollux in simili catalogo eum non praetermisit; »etsi paullo natu grandior, sicut existimamus nos, Athe»naeo. Locus est libro sexto, cap. 10. [sect. 70.] ubi »quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athe»naeum dico, fugere potuerunt. *Criton*, qui in hoc albo »nomen suum profitetur, non est opinor alius ab eo qui »περὶ κομμωτικῆς κακίας, ut loquitur Galenus, accura»tissime scripserat; sunt enim adfinia argumenta & τοῦ »αὐτοῦ ἤθους.« CASAUBONUS. — Quod *Paxamum Athenaei aequalem* statuit Casaubonus, lubrico fundamento atque plane nullo niti illam sententiam supra ostendimus in Animadv. ad IX. 376. d. Itaque etiam in Artis Culinariae scriptoribus nominatus est hic auctor non modo a Polluce, qui haud dubie paulo superior fuerat Athenaeo, verum etiam a Columella, qui sub Claudio imperatore vixit, DE Re Rustic. XII. 4. Quod autem illum in hoc albo non nominaverit Athenaeus, caussa esse potuerat quod eius oblitus esset: sed fortasse etiam, quod *Lydiacae carycae* non meminisset ille scriptor. Sic &, quos hic silentio praeteriit, Ὀψαρτυτικῶν & Μαγειρικῆς διδασκαλίας scriptores, *Heracleonem Ephesium*, *Philotimum*, & *Parmenontem*

c *Rhodium*, nominaverat lib. VII. pag. 308. f. Rursus alios nonnullos, qui de conficiendarum placentarum maxime ratione scripsere, memorat XIV. 643. f. Quod vero in eodem albo *bis* nominatur *Dionysius*, id non potest quin mendi moveat suspicionem: nam si revera duos nominavit Athenaeus, debuerat saltem alterum ab altero a patriâ aut ab alio quodam adiuncto discernere: quare etiam Breviator (reliquos nominans usque ad *Archytam*, post cuius nomen satis habuit καὶ ἄλλοι scribere) *Dionysii* nomen nonnisi semel posuit. *Dionysii* liber Ὀψαρτυτικὸς citatur a Nostro, VII. 326. f. ubi videtur dici *Uticensis* ille *Dionysius*, cuius *Georgica* laudantur, XIV. 648. e. f. Sic & alii qui de *Arte Coquinaria* scripserunt, iidem etiam *Georgica* ediderunt: velut ipse ille *Paxamus*, de quo proxime agebamus. Pro duobus *Heraclidis Syracusiis*, qui hîc commemorantur, nonnisi unus nominatur a Polluce, VI. 71. & *Heraclidae Syracusii* (quasi nonnisi unus hoc nomine cognitus fuisset) Ὀψαρτυτικὸς passim laudatur a Nostro, veluti II. 58. b. III. 105. c. & alibi. Scripturam Συρακόσιοι, ut aliâs, sic & hîc dedit ms. *A*. Alius est *Heraclides Tarentinus* qui Συμπόσιον conscripsit, passim citatus Nostro. Φιλιστίων, qui hîc nominabatur, eius nomen rectius Φιλιστίων scriptum erat, III. 115. d. unde eamdem scripturam huc transtuli. Vide FABRICII Bibl. Graec. T. XIII. pag. 366 sq.

d μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἄλεξις ἐν Παννυχίδι &c. » ALEXI» DIS de *candaulo* ῥῆσις non integre descripta est, & mul» tis modis corrupta. Poteramus multa restituere nullo ne» gotio; sed malumus integrum negotium iis relinquere, » quibus vires ingenii hîc periclitari libitum fuerit; nam » orium maius nonnulla desiderant.« CASAUBONUS. — Nobis in eâden ῥήσει oppido pauca, non dico emendare posse, sed vel intelligere contigit: ita sunt turbata & corrupta pleraque, non minus in vetustis membranis, quam in editis. Quare etiam Epitomae auctor, nonnisi haec verba adposuit: Ἄλεξις· Κάνδαυλον ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδει τοὺς δακτύλους. *Versu* 1. pro Ὅτι δέ σοι, quod est in membranis, tenui Ἔτι δέ σοι, quod editum erat: quod sententiae quidem, nec vero metro satisfacit. Mox & istud, παρὰ τοῦτο, mendosum videtur. *Versus* 3. cum sic decurtatus scriberetur,

ἀλλ' οὐδ' ἀκήκο' οὐδέπετε;

Piersonus ad Moerin pag. 461. in hunc modum corrigendum integrandumque censuit: d

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἀκήκο᾽ αὐτὸν οὐδεπώ ποτε.

Possis vero etiam ex Dalecampii ratione ita scribere:

ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἀκήκο᾽ οὐδεπώ ποτε, νὴ Δία.

Sic enim ille latine interpretatus erat:

Ac ne audivi quidem, vel ita me amet Iuppiter.

Sed silentio praeterire non debeo, particulam ἀλλ᾽ *non comparere in vetustis* nostris *membranis:* sed ex iuniorum coniecturâ esse adiectam.

Versus 4. & 5. sic scribebantur, distinguebanturque:

Θαυμαστὸν ἐμὸν εὕρημα πάνυ. πολὺν δ᾽ ἐγὼ
ἐὰν παραθῶ σοι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους. e

Quo spectans Casaubonus ait: »Ita conceptos istos versus velim:

»Θαυμαστὸν ἐμὸν εὕρημα· πάνυ πολλὴν δ᾽ ἐγὼ
»ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους.

»*Mirus sum artifex*, inquit, *parare candaulum: cuius si vel* »*maximam copiam tibi apposuero, tu* nihilominus, quantum- »cumque fuerit appositum, totum comedes, & *tuos insu-* »*per tibi digitos arrodes.* « — πολλὴν, puto, imprudens scripsit Animadversor; pro πολὺν, quod recte editum erat: cum quo adiectivo iungendum esse adverbium πάνυ adsensus sum docto viro. Pro πολὺν δ᾽ ἐγὼ, Coray in Notis msstis ὃν νῦν δ᾽ ἐγὼ malebat. προσκατεδεῖ, Atticâ terminatione, recte scribitur in utroque msto: & quidem cum accentu in ultimâ, non (ut Brunckius ad Comici Concion. 595. & ad Pac. 717. maluerat) in penultimâ. Et quamquam in primâ personâ κατέδομαι Attici dixere pro κατεδοῦμαι, potuerunt tamen secundam κατεδεῖ ultimâ circumflexâ formare.

Vers. 6. σαυτοῦ γε pro σαυτῷ γε cum Corayo malim: sed & hoc ferendum censui. Quae hoc versu & tribus proximis sequuntur, ea pro desperatis habui. De vocab. βατανίων (*vers.* 8.) vide IV. 169. d. e. f. Quod *vs.* 9. ait ᾠὸν ἐπιτετμημένον, similiter ᾠὰ ἡμίτομα memorata vidimus, II. 60. a. Ad *vers.* 10. vide quae monuit Pierson ad Moer. pag. 363. Quid sit vero ὀξύβαφον ἀπὸ τηγάνου, aut quo pacto vel iungenda vel separanda aut omnino constituenda sint verba, minime nobis liquet. Dalecampius iungebat μέλιτος ὀξύβαφον, *mellis acetabulum*; tum ἀπὸ ταγήνου τυροῦ, *frixi casei*,

Verſ. 12. βοτρύδιόν τι χορεῖον. Ad ſcripturam χορεῖον hîc nihil e msto enotatum, ſed in extremâ eclogâ, pro edito χορεία ex eodem notatur χόρια: & ſimiliter fortaſſe hîc χόριον oportuit: de quo vocabulo vide Animadv. ad III. 105. f. Quid dicat vero coquulus βοτρύδιόν τι χόριον vel χορεῖον, non liquet nobis. In fine verſus *comma* poſt ποτηρίῳ erat in ed. Baſ. & Caſ. quod rectius ignorat ed. Ven. Conſentaneum certe videtur, ut ἐν ποτηρίῳ ad ſequens γλυκὺν referatur. Dalecampius: *e poculo dulce vinum affundemus*. Niſi forte γλυκὺ oportuit, ad μέρος referendum.

f Pro *poſtremo verſu* haec verba legebantur,

κανδαύλους λέγων καὶ χορεῖα καὶ βατάνια.

quibus ſi metrica ratio aeque bene, atque ſententia, conſtaret, non auſus eſſem tria ſequentia adiicere verba; quae ſenarium utique iambicum nec incipere nec claudere poſſunt. Sed utcumque haec apud poëtam digeſta aut enunciata fuerint; illud certum habui, male iſta vulgo pro Athenaei verbis ſic edita fuiſſe: Πᾶσαν τὴν ἡδονὴν μνημονεύει τοῦ κανδαύλου καὶ Φιλήμων &c. Nam in *Philemonis* ῥήσει quae ſubiicitur nonniſi uno verbo memoratur *candaulus*: de eius *deliciis* vel *condimento* (nam utroque modo ἡδονὴν intelligere poſſis) nihil quidquam; non magis quam in *Nicoſtrati* & *Menandri* teſtimoniis, quae cum illo iunguntur. Quare iſta tria verba πᾶσαν τὴν ἡδονὴν non dubitavi ad *Alexidis* verba adiungere.

Φιλήμων ἐν Παριόντι. Probabilior videtur titulus, quo iſta fabula apud Noſtrum lib. IV. pag. 170. f. inſignitur, Παρεισιόντι. Verſus ab Athenaeo hîc adlati, quum nullâ prorſus metri habitâ ratione distributi eſſent, digeſſi ut praeivit Bentley, in Emend. in Philem. p. 115. Cum eodemque tertium verſum adiectâ particulâ δαὶ vel δὲ integrandum exiſtimavi. Aliud Toupio placuit, & ſenſui & ſenario ſe proſpexiſſe autumanti, ἐν στενωπίῳ pro ἐν στενῷ legendo. De *thrio* notavit Clericus in Philemonis Fragm. pag. 319. fuiſſe edulium in uſu apud Athenienſes, ſic dictum quod θρίῳ ſeu *folio ficus* eſſet involutum. Frequens huius cibi vel condimenti mentio apud Noſtrum: vide Animadv. ad IX. 379. e. Saepe acuto accentu ſignatum nomen reperitur, quemadmodum & hîc editum erat; neſcio an conſentiente ms. *A*. e quo nil enotatum: in *Epit.* autem deeſt Philemonis teſtimonium. Sed recte θρῖον circumflexo accentu ſcripſit *Bentley* l. c. quem-

admodum desiderabat metri ratio. Constanter enim producitur prima huius vocab. syllaba; de quo etiam BRUNCKIUS monuit ad Aristoph. Acharn. 1102. Sic apud Nostrum, IX. 405. d. Et sic apud eumdem Nostrum, cum alibi scriptum malim, tum praesertim scribi debuerat IV. 170. b. & 172. b. ubi producendam syllabam manifeste versus declarat. In *NICOSTRATI versu* 2. rursus θρίον erat editum, a quod ibi & ms. *Ep.* tenet, puto etiam membr. *A.* Et metri quidem caussâ perinde & productae & brevi syllabae locus erat: sed quum de quantitate ex reliquo poëtarum usu satis constet, etiam hîc mutare non dubitavi.

Μένανδρος, Τροφωνίῳ. Ἰωνικὸς πλούταξ· ὑποστάσεις ποιῶ, &c. » *MENANDRI* locum alibi exposuimus. « CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad IV. 132. f. Quam ibi in contextu ponere non ausus eram sagacissimam CORAYI emendationem, eamdem nunc non potui quin reciperem, & ibi receptam velim.

οἱ Λυδοὶ παρατάττονται μετὰ συρίγγων καὶ αὐλῶν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. Vide *HERODOT.* I. 17. *Ibid.* καὶ Λακεδαιμόνιοι δὲ μετ' αὐλῶν ἐξορμῶσιν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, καθάπερ Κρῆτες μετὰ λύρας. Lubens tenui ἐπὶ τοὺς πολεμίους, quod tacite sic CASAUBONUS posuit pro eo quod libri dederant, ἐπὶ τοὺς πολέμους. Lacedaemonios a Cretensibus, ut alia, sic illam partem disciplinae militaris accepisse referunt auctores: &, *Cretenses aeque ac Lacedaemonios tibiam & rhythmum ad bella adhibuisse*, ait Polybius Historiar. IV. 20, 16. *Lyrâ* etiam eodem consilio *usos esse Cretenses* nemo, quod sciam, nisi auctor noster tradidit: id ipsum tamen diserte repetit infra, lib. XIV. p. 627. d.

AD CAP. XIII.

Ἡρακλείδης δ' ὁ Κυμαῖος, ὁ τὰ Περσικὰ συγγράψας, ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Παρασκευαστικοῖς &c. » De *HERACLIDIS Parasceuasticis* ante dictum. « CASAUB. — Vide IV. 145. a. quem ad locum quae cum de hoc *Heraclide*, tum de aliis cognominibus adnotavit Casaubonus, ea in *Indice Auctorum*, quibus usus est Athenaeus, a nobis referentur. Ibi τὰ Παρασκευαστικὰ DALECAMPIUS intellexerat librum *De Epulorum apparatu* conscriptum, idque etiam in Auctorum Indice eodem modo repetiit: at hic tamen re-

ctius in versione posuit, *in Libris quos Praeparantes nuncupat.*

ὁ ἐν τῇ λιβανοφόρῳ χώρᾳ βασιλεὺς αὐτόνομός τε ἐστὶν, καὶ οὐδένος ὑπήκοος. Haec quum perabsurde interpretatus esset Dalecampius, monuit CASAUBONUS: »*Rex* ille *Ara»biae thuriferae*, qui dicitur hîc αὐτόνομος καὶ οὐδενὸς ὑπή»κοος, *sui iuris fuit*, *& nemini parebat*: nempe [nulli] »maiori Regi, ut infiniti alii in Oriente reguli.«

διατρίβει τε γὰρ ἀεὶ ἐν τοῖς βασιλείοις. Obsequendum existimavi doctissimis duumviris, pro vulgato βαλανείοις sic corrigendum monentibus, WESSELINGIO ad Diodor. Sicul. III. 41. & VALCKENARIO ad Eurip. Phoen. p. 618. Quod subiicitur, δικαστὰς αὐτὸς ἀποδεικνύει, malebam αὐτοῖς: sed vulgatum tenet mstus codex uterque.

c *Mox*, ubi (consentientibus eisdem libris) scribitur καὶ αὐτὴ ἀλύσει δέδεται, equidem καὶ αὕτη malebam.

AD CAP. XIV.

d Παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς &c. »Lydis subiiciuntur orti Lydis »*Etrusci* veteres. Olim magnae eius populi opes, ut sci»mus ex historia Romana: luxus igitur & deliciae pro »opibus. Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a »Platone multo post institutae. Ait enim, τρέφειν δὲ τοὺς »Τυῤῥηνοὺς πάντα τὰ γινόμενα παιδία, οὐκ εἰδότας ὅτου »πατρός ἐστιν. Sed eripiamus nos ex his cloacis.« CASAUBONUS. — Nec nobis immorari his animus est. Pauca sunt, quae de scripturâ monere debemus.

πολλάκις καὶ μετ' ἀνδρῶν. Sic ms. *A.* Paulo aliter *Ep.*

e πρὸς ἑαυτάς τε καὶ μετ' ἀνδρῶν. *Dein*, παρ' οἷς ἐὰν τυχ. & οἷς ἐὰν βουληθ. uterque dedit codex mstus: a qua scripturâ nil opus erat ut discederent editores. Paulo inferius, ubi legebatur, ἐπιχώριον γὰρ καὶ τοῦτο παρ' αὐτοῖς. ἐπεὶ καὶ τοσούτου &c. ibi vocem ἐπεὶ ignorant ambo mssti; sed pro ea in ms. *A.* scribitur παρ' αὐτοῖς ἐστίν, ut edidimus: in *Epit.* vero abest verbum ἐστίν. In eadem *Epit.* finitur disputatio de *Etruscis* in hisce verbis, καὶ τοσούτου δέουσιν αἰσχρὸν ὑπολαμβάνειν, ὥστε καὶ ὁμολογοῦσιν.

f In his quae sequuntur, tria verba ἢ κατὰ συγγενείας adiecta dedit ms. *A.* Dein eodem praeeunte ἔτι καιομένων edidimus. Post αὖθις vero verbum εἰσάγουσι ex

coniecturâ adiiciendum & e superioribus repetendum existimavimus.

παρὰ Σαυνιτῶν utriusque codicis mssti auctoritate b restituimus auctori. Sic solent nomen illius populi efferre Graeci scriptores. Vide quae notavimus ad Appiani Praefationem Historiis Romanis praefixam, cap. 14. & ad Polyb. I. 6, 6. Suo arbitrio editores Σαμνιτῶν hic posuerant.

AD CAP. XV.

αἱ τῶν Σικελῶν τράπεζαι. Vide I. 25. e. & ibi not. Ad- c de COGNATI Adagia, inter Erasmiana, pag. 446.

Ibid. τὴν παρ' αὐτοῖς θάλατταν. Sic recte mssti ambo; non αὐτῶν.

λουτροχόοι καὶ παραχύται. Confer Casauboni Animadv. ad XI. 484. b.

ἀνὴρ Συβαρίτης, -- ἔφη, ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, d αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν. » Homo delicatulus cum videret qui » agrum foderent, ita offensus est aspectu laborantium, » ut *sibi ipse videretur fodi.* Id dixit auctor, ῥῆγμα λαβεῖν: » sic enim maluit, quam ὄρυγμα. Cedo autem, quid aliud » est ῥῆγμα λαβεῖν, nisi ὀρύττεσθαι? Non assentior eru» ditissimo medico, [Dalecampio,] qui ῥῆγμα hic ex arte » suâ aliter interpretatur. Proxima narratiuncula [de eo qui » pulverem in palaestrae usum fodiebat] nostram exposi» tionem satis firmat. « CASAUBONUS. — Immo vero (de quo etiam PALMERIUS monuit pag. 520 sq.) optime DALECAMPIUS in versione posuerat, *ruptam sibi fibram*; adiectâ Notâ in orâ: » ῥήγματα & σπάσματα, usitata Medicis » vocabula, *fibrarum carnis, venarum, arteriarum, nervorum » diruptiones, effractiones, elisiones*, ob lapsum corporis ex » alto, incussa quae gravia sunt, vehementes conatus sal» tandi, onera gestandi, feriendi, & eiusmodi alios. « — Confer FOESII Oeconom. Hippocr. p. 551 sq. Narratiunculas, quas hic tradit Auctor, easdem habes apud Senecam, lib. II. DE Ira, cap. 25. ubi nomen etiam hominis editur *Mindyrides*, idem qui Nostro *Smindyridas*, XII. 511. c. VI. 273. b. & XII. 541. b.

ἐν Κρότωνι. Sic ms. *Ep.* constanter cum edd. a recto casu Κρότων, quae est maxime legitima in hoc nomine forma, quam & subinde membr. *A.* tenent: sed in his

d sicut hic Κροτῶνι, sic pag. 528. b. in accusativo casu Κροτῶνα scribitur, tamquam a recto Κροτών.

Ibid. σκάπτοντί τινι τὴν τῶν ἀθλούντων κόνιν. Istum τὴν articulum, adiectum dedit uterque codex mstus: quem malles quidem post ἀθλούντων reiectum, ut (quemadmodum in superiorum editionum scripturâ) arctius cohaererent verba τινὶ τῶν ἀθλούντων, intelligereturque fuisse eum qui *arenam fodiebat*, liberum hominem, *unum ex illis ipsis qui in palaestra exerceri consuevissent.* — » De *Athletarum* aemulatione in *fodiendâ terrâ*, satis in Theocriticis Lectionibus. « Casaubonus. — Vide Theocriti Interpretes ad Idyll. IV. vs. 10. & praesertim Casauboni Lection. Theocrit. cap. 6. Adde quae cum ab aliis, tum a nobis, notata sunt ad Epicteti Dissert. III. 15, 4. Ἁφὴν a Graecis proprio nomine vocari solitum *pulverem*, quo se invicem conspergere nitebantur athletae, monuerat etiam hoc loco Dalecampius.

e Ἄλλος δὲ Συβαρίτης παραγενόμενος εἰς Λακεδαίμονα &c. Eamdem rem iam narraverat Noster libro IV. p. 138. *d. e.* Conf. Meursii Miscell. Lacon. lib. I. cap. 10. & Petr. Victor. Var. Lect. III. 15.

AD CAP. XVI.

πλοκαμῖδας. Sic, cum *acuto* accentu, scribitur id nomen in utroque cod. ms. *Ibid.* ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς. Unde pendeat hic infinitivus, haud adparet. Parum quidem commode ad id, quod superiori ῥήσει legitur, ἔθος δὲ referas: nam ipsum hoc verbum ἐπιχωριάζειν idem fere valet ac ἐν ἔθει εἶναι, *in usu esse*, *usitatum esse in aliqua regione*, ut apud Nostrum, XI. 484. f. & apud Polyb. VI. 46, 3. Itaque sic scribere potuisset auctor, ἐπιχωριάζει δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τρυφὴν τρέφειν ἀνθρωπάρια &c. sed vulgatum tenent ambo mssti codices. Quae scriptura si ab Athenaei manu est, subintelligendum fuerit verbum φασὶ, ut frequenter aliâs. Suspicari etiam poteras, in verbis paulo post subiectis, ὥς φησιν ὁ Τίμων, *abundare* ὡς particulam, ex terminatione praecedentis vocabuli perperam invectam; tum vero, pro ὁ Τίμων coniectare possis Τίμαιος scriptum oportuisse: ut a verbis φησὶν ὁ Τίμαιος penderet ille infinitivus ἐπιχωριάζειν cum suis accusativis. Sed merae hae hariolationes

sunt: rursus in illam scripturam ὥς φησιν ὁ Τίμων ambo mssti consentiunt; videnturque haec verba ad unum vocabulum σκωπαίους referenda, & *Timon* intelligendus *Sillographus*. Verumtamen paulo ante (lit. *d.*) diserte *Timaeus* auctor citatus est: rursusque pag. seq. *b.*

ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκωπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρά τισι στίλπωνας. Ad scripturam olim vulgatam σκοπαίους, monuit CASAUBONUS: »*Nani* σκοπαῖοι in antiquis per ω magnum scribun»tur, σκωπαῖοι, recte. Eustathius: [ad Odyss. ε'. p. 207. »l. 46.] Ἴσως δὲ τῶν σκώπων (id est nomen avis imitatri»cis & saltatricis) παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκω»παῖοι, παρὰ Λάκωσιν ἐπιχωριάζοντες· ἀνθρωπάρια ἐκεῖνοι »μικρὰ, καλούμενα παρά τισι στίλπωνες. Incogitantiâ di»xit παρὰ Λάκωσι, cum debuisset παρὰ Συβαρίταις. « — Quos *antiquos* codices dixit Casaubonus, in quibus σκωπαίους per ω magnum scribatur, non sunt illi codices quibus plenius Athenaei opus continetur; sed *codices Epitomae:* nec aliunde eam scripturam Eustathius noverat; cuius error etiam, quod de *Lacedaemoniis* hîc agi putavit, ex eâdem Epitomâ repetendus: nam cum ibi post id quod *Spartae* accidisse narravit Athenaeus, omissis istis ex opere pleniore de *pueris purpuram indutis*, continuo hoc de *pumilis* subiiciatur, ad Spartanos haec pertinere Eustathius existimavit. Codices plenius opus exhibentes & vetus noster *A.* cum editis σκοπαίους tenent. Nusquam vero alibi hodie nec hoc vocabulum, nec alterum, στίλπων, de eo prodigiorum genere, de quibus hîc agitur, usurpatum reperitur. Praetuli autem scripturam a Casaubono commendatam, quoniam ea probabilem saltem aliquam nominis rationem (eam nempe ipsam, quam spectaverat Eustathius) ostendere videbatur: quae ratio etiam probabilior fit ex eis quae de *scope* ave *Conradus* GESNERUS (qui *asionem* illum latine nominat) adnotavit, Historiae Animal. lib. III. de Avibus, pag. 223 sq. Caeterum priscum illum *Sybaritarum* morem, quem hîc narrat Athenaeus, longo post tempore aemulati sunt Romani, & mulieres praesertim Romanae, quibus *pumilos & contortos & alia id genus prodigia* in deliciis fuisse passim apud Romanos scriptores legimus. Vide quae ad Suetonii August. cap. 83. cum a CASAUBONO, tum a GRAEVIO adnotata sunt: post quos consuluisse iuvabit quae de eodem argumento nu-

per BOETTIGERUS disputavit in libro reconditae eruditionis pleno, qui *Sabina* inscriptus est. Vocabulum σκοπαῖος vel σκωπαῖος HERMOLAUS BARBARUS suspicatus erat latere in illius homuncionis nomine, quod *Conopas* vulgo editur apud Plinium, Hist. Nat. VII. 16, 16. Nanos στίλπωνας fortasse eo dictos fuisse coniectavit DALECAMPIUS, quod *Stilpo* philosophus sic pusillus fuisset: at de hoc quidem nemo tale quidpiam memoriae prodidit. Eustathius, loco citato, στίλπωνας, quasi στίλβοντας, *nitentes*, *pulcros*, dictos statuit, in memoriam revocans id quod de *simiis* Pindarus dixit, Pyth. II. 132. καλός τοι πίθων, παρὰ παισὶν ἀεὶ καλός.

Μασανάσσης. Sic fere efferunt Graeci scriptores *Masinissae* nomen, ut ex *Epit.* editum erat. Caeterum & Μασσανάσσης reperitur, ut habet ms. *A.* De cuius nominis variâ scripturâ passim ad Appianum & ad Polybium diximus. Παρ' ὑμῖν, ὦ οὗτος, αἱ γυναῖκες οὐ τίκτουσι παιδία; » *Massanissae* apophthegma, sive ut auctor vocat » ἀπόκρισιν, imitatus est Caesar eo dicto quod refertur a » Plutarcho in vita Periclis. « CASAUB. & DALECAMP. — Vide ipsum initium vitae Periclis apud Plutarch.

a Καὶ γὰρ πόσῳ &c. » Distingue versus *EUBULI*,
» Καὶ γὰρ πόσῳ κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
» ἄνθρωπον ἔστ' ἄνθρωπον, ἂν γ' ἔχῃ βίον.
» *Quanto honestius est, obsecro, hominem alere hominem, si cui* » *opes suppetant!* « CASAUB. — Nempe *versu* 1. verbum ἱκετεύω commatibus vulgo non erat interceptum. Eodem versu, quum in voce κάλλιον penultimam constanter corripiat Homerus, in eo eram ut complendae versus mensurae caussâ ἱκετεύω σε scribendum censerem; cum produci eamdem syllabam ab Atticis poëtis animadverti. Sic sane Aristoph. Plut. 938. Sophocl. Oed. Tyr. 55. &c.

Versu 2. nude ἂν ἔχῃ scribitur in membr. *A.* ut in edd. Ubi tutius utique videri debebat, aut ἄν γ' ἔχῃ corrigere cum Casaub. aut ἢν ἔχῃ cum GROTIO in Exc. pag. 657. Denique etiam ἐὰν scribere poteras. Sed & nudam scripturam ἂν ferri posse existimavimus. Vide Animadv. ad VII. 289. a. vs. 26. & ad VIII. 336. c. T. IV. Animadv. pag. 510. Verba ἂν ἔχῃ βίον praetermisit Breviator.

Vers. 3. » Addit *EUBULUS*, ἢ χῆνα πλαταγίζοντα » καὶ κεχηνότα. Anserum πλαταγισις sive πλατύγισις, » sonus ille est quem in lacu edunt aut stagno, aquas alis

»tundentes. Nam quando gratitant aut gingriunt, παππά-»ζειν Graecis dicuntur, si modo recte scriptum in libris »Pollucis: quod alibi considerandum. « CASAUBONUS. — Vide Polluc. VI. 90. πλατυγίζοντα, non πλαταγ. dedit mstus cod. uterque, recte. Suidas: Πλατυγίζει· τοῖς πτεροῖς κρούει. Inde metaphorice pro ἀλαζονεύειν, apud Aristoph. Eq. 827. Est tamen in usu & vicinum verbum πλαταγεῖν: quod κροτεῖν interpretatur Hesychius.

Ἀθηνόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς. Sic b editiones omnes, id est, *De Seriis & Iocis*, ut commode latine reddidit VOSSIUS lib. II. DE Historic. Graec. cap. 5. pag. 184. sive, *De Studio & Ludo*, ut PERIZONIUS ad Aelian. Var. Hist. XII. 15. DALECAMPIUS vero, *De Studiis & Institutione disciplinarum* vertens, de suâ coniecturâ καὶ Παιδείας legerat: quam ipsam licet scripturam veteres membranae tueantur, tamen tenendam illam putavi quae sive ex iunioris alicuius librarii sive e primi editoris ingenio edita erat. Quemadmodum veteri nostro librario nihil solennius vocalium ι & ει permutatione, sic sigillatim illa ipsa nomina παιδεία & παιδιὰ cum in aliis libris, tum in nostris frequenter inter se permutata reperiuntur.

Quae sequuntur, sic edita erant: Ἀρχύτην φησὶ τὸν Ταραντῖνον πολιτικὸν ἅμα καὶ φιλόσοφον γενόμενον, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα, ἀεὶ τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφιεμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι. Ibi CASAUBONUS: »Lego (inquit) cum Excerptis, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα »ἀεὶ, τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ »συμπόσιον ἥδεσθαι. *Archytam cum plurimos semper haberet »servos, solitum oblectari, si ipso cibum sumente, illi in coena»tionem venirent.* Haec ita in Excerptis. Vulgo ἀφιεμένοις »εἰς τὸ συμπ. Sed, quorsum hoc? iure quaerat aliquis. »Nam agit hîc auctor non de moderatione clementis do»mini erga servos: verum de *oblectatione quae ex infantibus »capitur honestius, quam ex pumilis aut simiis.* Constat no»bis, quaesito verborum compendio depravatum esse hunc »locum. Nam de eodem loquens Aelianus [Var. Hist. XII. »15.] ita narrat, Archytam vernulis suis plurimum esse »oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ »Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, »πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα »ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων., μάλιστα δ' ἐφίλει »αὐτοῖς τέρπεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur institutum

b »ab Athenaeo sermonem spectes, sive Aeliani testimo»nium, scribendum paret hoc modo: τοῖς τούτων παι»δίοις παρὰ τὴν δίαιταν· ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμ»πόσιον ἥδεσθαι: *solitum oblectari, si ipso cibum sumente, eo»rum nati in coenationem venirent.* Convenienter huic nar»rationi addit auctor: Ἀλλ' οἱ Συβαρῖται ἔχαιρον τοῖς Με»λιταίοις κυνιδίοις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις. Appel»lat *homines non homines*, non ut in vetere gripho, [X. »452. c.] eunuchos, sed *pumilos*: quos, & similes ipsis, »Augustus [apud Sueton. c. 83.] vocabat *ludibria naturae* »*& mali ominis.* De his ad Suetonium.« — Nos Epitomae scripturam adoptavimus; non quod certissimam iudicaremus, sed quod certior non suppeteret. Fortasse vero *plura quaedam verba* hic iam in vetustiore quodam codice, e quo & noster cod. *A.* derivatus est, & ille quo Breviator usus erat, *interciderant*: & quum ἀφιεμένοις in suo quoque codice Breviator reperisset, id ille suâ coniecturâ in ἀφικνουμένοις mutasse videtur. ἀφιεμένοις vero, quod veteres membranae habent, ex ἀφειμένοις corruptum mihi videbatur, id est, *si remissioribus animis essent, si liberius agerent*: ac fortasse utrumque hic iunctum legebatur, delectari solitum Archytam, & cum servos suos, cibum capientes, remissioribus esse animis & liberius agere videret, & cum illorum parvuli suis epulis intervenirent: qua occasione *crepitaculum*, parvulorum ludicrum, a philosopho inventum esse probabiliter coniectavit Perizonius l. c. KÜHNIO vero (in Notis ad Aelian. l. c.) probabiliter quidem ἀφιεμένοις apud Athenaeum in ἀφειμένοις mutandum censenti, sed ista verba, παρὰ τὴν δίαιταν ἀφειμένοις εἰς τὸ συμπόσιον, sic accipienti, *illis inter coenandum prandendumve in convivium admissis*, aegre adsentiaris. ἀφίεσθαι enim *dimitti* vel *remitti* sonat, *admitti* significare non potest. Caeterum parum commode *Casaubonus* adverbium ἀεὶ ad superiora relatum voluerat, quod perapta orationis distinctione in nostro ms. *Epit.* haud ambigue cum sequentibus iungitur. Sic enim in hoc codice scribitur: Καὶ Ἀρχύτας δὲ ὁ Ταραντῖνος πλείστους οἰκέτας ἔχων πολιτικὸς ἅμα καὶ φιλόσοφος γενόμενος, ἀεὶ τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις ἥδετο. Ubi omissa sunt verba εἰς τὸ συμπόσιον: quae ex interpretatione verborum παρὰ τὴν δίαιταν videri possent irrepsisse, nisi vocabulum συμπόσιον non modo *convivium*, sed etiam *coenaculum* significaret, sicut V. 205. f.

& alibi; quâ notione etiam hîc recte Casaubonus accepit, *coenationem* latine reddens. Scripturam olim vulgatam sic reddiderat Dalecampius: *voluptatem semper inde cepisse, si quando praeter consuetum victum eos convivatum dimitteret.* At παρὰ τὴν δίαιταν haud dubie nil aliud sonat, nisi *inter coenandum.* Quod deinde ait auctor, *homines non homines:* id non tam ad *pusillam* nanorum *staturam*, quam eo referendum, quod in illo genere *monstrosissimâ* etiam quâque *corporis formâ* maxime delectarentur, quâ fiebat ut isti homunciones satyris aut simiis aut cuivis prodigio similiores quam hominibus essent. Conf. REINESII Var. Lect. lib. I. c. 23. cuius verba etiam Potterus ad Clementis Alex. Paedag. lib. III. cap. 4. adposuit.

AD CAP. XVII.

εἰς τὰ τῶν Νυμφῶν ἄντρα τῶν Λουσιάδων. *Lusiades Nymphae* nusquam alibi, quod sciam, memoratae reperiuntur. A *lavando* (ἀπὸ τοῦ λούσασθαι) nomen habere certum videtur. Ceres Λουσία, indidem sic dicta, commemoratur Pausaniae, VIII. 25. p. 649. Commodeque ad voc. Λουσιάδων hîc adnotavit DALECAMPIUS: »Sic vocabant, quod ex »illis speluncis scaturirent fontes in quibus lavarentur.« c

προσκηρύττοντες οὐκ εὔνοιαν. »*Sybaritae*, inquit, *publica* d »*convivia saepe agitare soliti:* καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέν»τας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν »ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες »οὐκ εὔνοιαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis »Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, si quis de »republica bene esset meritus, huic *corona* praemium dari »solita; quae eius capiti imponebatur cum vel sacrorum »vel ludorum caussâ maxima undique turba hominum con»venisset. Accedebat *praeconis elogium*, & ut dicam cum »Iurisconsultis *superdictum*, proclamantis, *haberi* τῷ δεῖνα »*hunc honorem* εὐνοίας ἕνεκα τῆς εἰς τὸν δῆμον. At *Syba»ritae*, cum lautos convivatores donarent coronis, usita»tam formulam, quae fuit eorum vaesania, in istam mu»tarunt: χορηγίας ἕνεκα τῆς εἰς τὰ δεῖπνα: *magni»ficentiae ergo, quam in epulis publicis exhibuissent.* Inter»pres cum non animadverteret quam vim haberet prae»positio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam sententiam »corrupit. Atqui manifesta est allusio ad formulam a prae-

d » cone solitam coronandis *superdici.* In Ctesiphontis decre» to, quo decernebatur corona Paeanieo oratori, fuit scri» ptum: Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφανῶσαι τὸν Δημοσθένην » τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ καὶ πᾶσι τοῖς » Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνειπεῖν τὸν κήρυκα, ὅτι στε» φανοῖ Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανιέα ἡ πόλις ἀρετῆς συμ» πάσης ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτήν. Cicero ver» tit: [De Opt. gen. Orator. c. 7.] *Ctesiphon scitum fecit,* » *ut coronâ aureâ Demosthenes donaretur, eaque donatio fieret* » *in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur: Eum* » *corona* [*donari*] *virtutis ergo benevolentiaeque quam er-* » *ga populum Atheniensem haberet.* Sic in Senatusconsul» to quo decernitur statua Demetrio Diodoti F. Syracu» sano ita scriptum: Ἔδοξε τὸ δόγμα τόδε κολάψαντας ἐς » χαλκώματα δύο, τὸ μὲν ἓν ἀναθέμεν εἰς τὸ βουλευτήριον, » τὸ δὲ ἄλλο ἀποδόμεν Δημητρίῳ Διοδότου Συρακουσίῳ ὑπό» μναμα τᾶς ποτὶ τὸν Δᾶμον εὐνοίας. Et in altero decreto » in eiusdem honorem facto a Melitaeis: Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ » εὐνοίας ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν ἡμέτερον δῆμον. Allusit » apud Aristophanem in Philonida, [apud Nostrum XI. » 472. d.] qui de hero dicebat, ἐμοὶ ὁ δεσπότης θηρίκλειον » ἔδωκεν, οἶμαι χρηστότητος ἕνεκα. « Casaubonus. — In Graeco contextu fortasse intercidit nonnihil: certe sic scriptum malles, προσκηρύττοντες οὐκ εὔνοιαν εἰς τὸν δῆμον, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. Continuo dein, si vera est scriptura, quam cum editis tenent membranae *A.*
e ἐν οἷς στεφανοῦσθαι καὶ τῶν μαγείρων &c. subintelligi debebit verbum φησὶ, scil. ὁ Τίμαιος.

πύελοι — ἐπυριῶντο. » Sequitur aliud luxus argumen» tum: Παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν καὶ πύελοι ἐν αἷς κα» τακείμενοι ἐπυριῶντο. Non sunt πύελοι *coenacula,* [ut ver» tit Dalec.] sed *balneorum solia* aut *cellae.* Neque aliud » voluit auctor quam fuisse inventam a Sybaritis novam » cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intel» ligit autem πυριατήριον, sive *cellam sudatoriam:* aut solii » machinosam aliquam formam, quae esset ἀντὶ πυριατη» ρίου. « Casaubonus. — Vide H. Steph. Thes. T. III. p. 630. & Foesii Oeconom. Hippocr. voce Πυρία.

πρῶτοι δὲ καὶ ἀμίδας ἐξεῦρον. » De *matulis tricliniaribus* » dictum libro primo. « Casaubonus. — Vide I. 17. e. & ibi notata. *Ibid.* γεγηρακέναι ἐπὶ ταῖς τῶν ποταμῶν γεφύραις. *Inter duos fluvios, Crathin & Sybarin,* sita erat Sy-

baris. Illi fluvii pontibus iuncti fuisse videntur commode & magnifice constructis, in quibus convenire & deambulare consuessent cives.

AD CAP. XVIII.

Huius capitis primora verba quum sic vulgo scripta essent, Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτι ἐκ τῆς χώρας &c. monuit hoc loco CASAUBONUS: »Deesse aliquid videtur in istis, Δοκεῖ δὲ μέγα &c. puta »σημεῖον aut τεκμήριον: & periodi eiusdem postrema verba sunt corrupta, nisi ita concipias, συμπαροξύναι πάντας ἐκτρυφῆσαι, καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως. Sed meliorum librorum expecto hîc »auxilium.« — Priora verba in eam sententiam, quae Casaubono placuit, etiam DALECAMPIUS acceperat, vertens: *Eorum quidem felicitatis magnum hoc argumentum, quod* &c. Sed in sequentibus verbis miro quodam modo a perspicuâ auctoris sententiâ idem aberravit interpres: de cuius erroribus iam nihil adtinet dicere. In *Epit.* tota deest periodus. Vetus codex *A.* nihil ab editis dissentit, nisi quod μετὰ τῆς εὐδ. habeat, (quam scripturam etiam ex Aegianis lectionibus e codice Vatic. adnotatam a Casauboni manu video in Athenaei exemplo, quod olim ipsius fuerat) & quod συμπαροξῦναι penultimâ circumflexâ scribat: quorum utrumque verum est. Sed orationis progressionem connexionemque turbant duo verba, εἶναι & ὅτι: quae aut ex uno quodam alio (nescio quo) corrupta fuerint, aut temere invecta ab homine, qui, totam periodi comprehensionem non perspiciens, deesse aliquid eo loci suspicaretur. Sed quoniam insertis illis verbis tamen ne sic quidem vel tantulo commodior existit gressus orationis, immo multo etiam magis turbatur; perquam mihi fit probabile, non tam consulto intrusa a sciolo quodam esse ista verba, quam casu & per errorem nata ex alia quadam voce, quam eo loci scripsisset auctor; quae quidem talis fuisset, ut eâ etiam prorsus omissâ tamen vel sic ratio constaret reliquae orationi. Itaque duo illa verba, εἶναι, & ὅτι, ut suspecta uncis includens, & scripturam μετὰ restituens auctori, reliqua omnia sana atque integra esse existimavi; in eam sententiam accipienda, quam in latina nostra versione satis puto perspicue expressimus. μετὰ cum

genit. casu *praeter* significat, vel *iuxta cum*, quemadmodum f X. 413. c. & saepe aliâs. *Ibid.* ἡ δὲ πόλις αὐτῶν ἐν κοίλῳ κειμένη. Particula δὲ notione explanativâ intelligenda, *scilicet*: vel caussali, ut item fere ac γὰρ valeat; *est autem*, pro, *est enim*. Dicit autem *in cavo* sitam urbem; scilicet quae a septemtrione praealtos montes planitiei praetentos haberet. Conf. Heyne, Opusc. Acad. Vol. II. pag. 128. Scripturam πρὸς ὑγίειαν dedit ms. *A*.

a ὅθεν καὶ ῥηθῆναι. Ad hunc infinitivum rursus (ut paulo ante) intelligere possis φησὶν ὁ Τίμαιος: possis vero etiam ad praecedentem particulam ὥστε referre; quasi dixisset, καὶ ὥστε ῥηθῆναι ἐκ τούτου. *Ibid.* οὔτε δυόμενον οὔτε ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ὁρᾷν. Conf. VI. 273. c.

ὧν ἦν εἷς Ἄμυρις. » Corrupte, ἔπεμψαν δέ ποτε καὶ » εἰς θεοῦ τοὺς χρησομένους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις. Nam scribendum, ὧν ἦν ὁ Ἄμυρις: vel ὁ Θάμυρις. Hic est » qui proverbio celebratur, Ἄμυρις μαίνεται, aut Θάμυρις: nam utroque modo scribitur. Consule Eustathium, » & Paroemiographos.« Casaubonus. — Vide Suidam voce Ἄμυρις, & ibi Küsterum, qui & ad Diogeniani Adag. Cent. 3. num. 26. provocavit, & Eustathii verba ex Comment. ad Iliad. β΄. pag. 225, 27 sqq. adposuit, quae ille e Pausaniae Lexico Rhetorico transscripserat. Diversum est proverbium, Θάμυρις μαίνεται, ad alium hominem aliamque historiam spectans: de quo vide Zenobii Adag. Cent. IV. num. 27. & Suidam in Θάμυρις. *Sybaritae* huic Ἄμυρις nomen fuisse videtur: &, quod apud Athenaeum corrupte scribebatur ὧν ἦν Ἰσάμυρις, id haud dubie ex ὧν ἦν εἷς Ἄμυρις erat corruptum, de quo perspecte monuit doctissimus Coray in Notis msstis. Eodem modo corrigendum hunc locum iam olim Adamus viderat, teste Villebrunio. Ipsa ista verba desunt *Epit.* In ms. *A.* ει & ι quavis occasione inter se permutari novimus. Totam historiam in hunc modum contraxit Breviator: Πυνθανομένοις δὲ Πυθῶδε μέχρι τίνος εὐδαιμονήσουσιν, ἡ Πυθία ἔφη, μέχρι τότε εὐδαιμονῆσαι (εὐδαιμονήσειν puto debuerat librarius) ἔστ᾽ ἂν πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίσωσι. Καὶ οἱ μὲν ἐδόκουν οὐδέποτε παύσεσθαι τρυφῶντες &c.

καὶ ἡ Πυθία ἔφη· Εὐδαίμων &c. » Versus primus *sortis* » *editae Sybaritarum legatis*,

» Εὐδαίμων σὺ ἔσῃ τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων,

» ex duobus conflatus est. Nam alibi scriptum:

» Εὔδαιμον Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ a
» ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων. « CASAUBONUS. — Speciem integritatis habebat primus versus, qualis vulgo editus erat. Et quamquam *alibi*, (ut suo more vage & obscure Casaubonus significavit) nempe apud Stephanum Byzant. voce Σύβαρις, loco unius duo illi versus leguntur, quos adposuit Animadversor, tamen licuerat Athenaeo duos in unum contrahere. At, non ita, ut editus ille versus erat, scriptum reliquisse auctorem, docuerunt nos nostrae veteres membranae, in quibus sic scribitur: Εὐδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ ἐν θαλίῃσιν ἔσῃ τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων, &c. Quâ ex scripturâ, collatâ cum eâ quae est apud Stephanum, perquam probabile videri debet, eo modo quo nos edidimus scripsisse Athenaeum.

Vers. 3. Ad editam scripturam εὖτ' ἂν δὴ προτ. quae eadem apud Stephanum edita est, nihil ex ms. *A*. adnotatum. At si probum est εὖτ' ἂν, id est, *Quando, quum*; tum utique εὖτ' ἂν δὲ, non δὴ, videtur scriptum oportuisse, *quando vero* &c. ut ab his verbis incipiatur nova periodus, cuius protasis tertio versu contineatur, apodosis autem quarto. Atque sic scriptum malim. Si genuina scriptura δὴ est, pro εὖτ' ἂν praestabit ἔστ' ἂν, (id est, *usque dum, donec*,) quod, quemadmodum paulo ante docuimus, habet Epitoma. Sic vero tertius versus non *maiori* distinctione, sed *minori*, a secundo fuerit distinguendus.

ἐγένετ' οὖν αὐτοῖς τῆς τύχης ἡ μεταβολὴ &c. » Insignis b
» est historia, quam & alii narrant, deletae Sybaridis irâ » Deûm, unius ob culpam. Πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις » κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Ea culpa fuit: reverentia erga pa» trem quam erga numen maior. Simillima caussa & Co» riolanum perdidit: plus enim apud illum matris nomen, » quam patriae maiestas aut Deorum religio valuit. Scri-
» be γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπολείας. « CA- c
SAUBONUS. — Postrema desunt Epitomae, εἶτα - - - διεφθάρησαν. Codex *A*. vero vulgatum tenet, σημείων πολλῶν καὶ ἀπωλείας: quod equidem non ferendum ratus, τῆς ἀπωλ. ut voluit Casaub. correxi. Suspicor tamen, transpositis verbis Athenaeum fortasse sic scripsisse, σημείων καὶ πολλῶν ἀπωλείας vel τῆς ἀπωλείας. Dein quum sic vulgo scribatur, περὶ ἧς νῦν οὐκ ἔτ' ἐπείγει &c. non invitus equidem caream particulâ ἔτι, quam delendam Co-

RAYUS censuit. Poterat tamen adiectâ istâ particulâ significare Athenaeus, se, priusquam *de Sybaritarum exitio* loquatur, (quod argumentum deinde pag. seq. extr. breviter quidem tangit) adhuc nonnulla documenta luxuriae eorumdem commemoraturum. Vulgatam scripturam tenuit TOUP, hunc locum citans ad Longin. pag. 233. edit. in formâ quadratâ.

AD CAP. XIX.

d *ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος.* Videtur musicis usitatum verbum fuisse *ἐνδιδόναι τινὶ μέλος*, *canticum incinere, praecinere, praeire.* Eodem verbo usus est in eâdem historiolâ Aelianus DE Nat. Anim. XVI. 23. qui argumento ex ipso Athenaeo nostro (ut videtur) desumto caeteroquin suum stylum adhibuit. Sic pro eo quod paullo post Athenaeus ait, *τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες ηὐτομόλησαν*, Aelianus scripsit, *ἀπεσείσαντο μὲν τοὺς ἀναβάτας, ἐσκίρτων δὲ καὶ ἐχόρευον, καὶ τὴν τάξιν συνέχεαν.*

ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων ἐν δευτέρῳ Ὥρων. Vide supra, ad XI. 475. b. *Ibid.* *ἡγεμὼν δὲ τῶν Βισαλτέων ἦν Ὄναρις.* Pro mendoso *ναρις*, quod hîc cod. *A.* habet, mox deinde idem in *Ὄναρις* consentit cum editis. Ducis nomen utrobique omisit Breviator. Genitivus pluralis *Βισαλτέων* videri poterat a sing. *ὁ Βισαλτεὺς* derivatus: sed non erat in usu haec forma nominis gentilis. Ionicâ formatione *Βισαλτέων* *CHARON* scripserat, pro communi *Βισαλτῶν* a sing. *ὁ Βισάλτης, τοῦ Βισάλτου*: quemadmodum & *Καρδίην*, & *Καρδίῃ*, & *Καρδιηνὸς*, pro *Καρδίαν*, *Καρδίᾳ*, *Καρδιανὸς*, &
e *ἀπίξονται* pro *ἀφίξονται.* Mox deinde, *περὶ τούτου* commode dedit ms. *A.* non *περὶ τούτων.*

τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο ἐξεπιστάμενοι τὰ αὐλήματα. Incommode Dalecampius: *ac stantes, prioribus pedibus, modorum intelligentiâ, ad saltationem uterentur.* Commodius Gallici interpretes: *marquant par les gestes de leurs pieds de devant la mesure des airs de la flûte.* Nempe, si *posterioribus pedibus insistentes* revera *saltarunt*, necessario eisdem posterioribus pedibus *motus saltatorios* exsequi debuerunt: quod autem dicit auctor *ὠρχοῦντο τοῖς προσθίοις ἐξεπιστάμενοι τὰ αὐλήματα*, (id est, *ὠρχοῦντο τὰ αὐλήματα ἃ ἐξηπίσταντο*) in hac dictione verbum *ὀρχεῖσθαι* de *gesticulatio-*

ne intelligi debet, *pedibus anterioribus ad praeeuntes tibiae modos peractâ.* Vide I. 21. a. & 22. a. & X. 454. f.

ἐφ' ᾧ οὔτε ῥαντισθήσεται. »Elegans historia est de Sy- a »baritâ illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, condu- »cto navigio, pactus dicitur cum navis magistro ἐφ' ᾧ οὐ »ῥανθήσεσθαι, *ne aquae guttis aspergeretur.* Recte Dalec. ac- »cipit de aquâ palmulis remorum tunsa: illud non recte, »quod navigationem hanc in fluvio factam censet, neque »ad locorum situm, neque ad auctoris sui verba atten- »dens.« Casaubonus. — Ne existimes corrigendum ῥανθήσεσθαι: probum est ῥαντισθήσεται, quod tuentur veteres membr. cum editis. Caeterum *festiva* fortasse videri haec narratiuncula poterat: *elegans* vero cur dicatur docto Animadversori, non admodum video.

μόλις ἄν σου ὑπήκουσα, εἰ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔμελλες πεζεύειν, καὶ μὴ παρὰ τὴν γῆν πλεῖν. Haud satis adparet, qua in re potissimum aut acumen responsi insit, aut stoliditas & mollitiei significatio, quam videtur notare voluisse auctor. Dalecampius interpretatus erat: *respondit ille, vix se pariturum ac obsecuturum fuisse, si secus mare pedibus ingredi vellet, aut iuxta terram navigare.* Adieceratque hanc Adnotationem: »Stolidi & vesani utrumque: nimi- »rum pedibus iter facere in litore, cum navis ad manum »sit: fluvioque navem ac se committere, cum tuta per »terram eunti via est.« Qua in interpretatione mireris, nihil aliud, quod reprehendi mereretur, reperisse Casaubonum, nisi quod interpreti excidisset, ut *fluvio se committere* scriberet, cum *fluctibus* scribere voluisset. Equidem, sicut prorsus non intelligo quaenam insit illi responso sententia ex Dalecampii versione, sic illud perspicue mihi videor videre, Gallicos interpretes plane contrarium dicentem facere auctorem eius quod verba illius manifeste sonant. Sic quidem Villebrunius, nescio an *Adamo* praeeunte: *Fort bien, car j'aurois eu bien de la peine à vous accorder votre demande, si vous aviez eu dessein de suivre la côte à pied, & non dans cette barque.* At satis aperte profitetur hic homo, *minime se velle maritimi itineris socium esse.* Prior ille delicatulus, navi Crotonem traiecturus, pactus erat cum naviculatore, ut operam daret ne sibi in traiectu ullum molestiae genus crearetur: alter vero tam mollis est, ut *navi sese committere nullo pacto* audeat. *Fortasse*, inquit, *sed & hoc ipsum aegre, comitaturus te eram, si terrestri itinere profici-*

sci voluisses. Difficultas huius loci inde nascebatur, quod verbum πεζεύειν nimis strictâ notione acceperint interpretes, *pedibus ire* intelligentes. Atqui, Sybari pedibus ire Crotonem, (quae ducenta stadia, id est, XXV. millia passuum, inde aberat) id vero homini Sybaritae adeo portentosum inceptum videri debuerat, ut de eo ne cogitare quidem sustineret. Equo aut vehiculo illud iter suscipere, id ipsum iam nimis laboriosum molestumque homini nostro videbatur. (Vide pag. 519. *c.* & *e.*) Ista quidem, ni fallor, huic loco sententia inest. Verbum πεζεύειν non solum valet *pedibus ire*; sed & omnino *terrestri itinere proficisci*, (quod ipsum latine nonnumquam *pedestre iter* dici solet,) licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. Vide Lexicon nostrum Polybianum, voce Πεζεύειν, item in Πεζικὸς, in Πεζομαχία, & in Πεζός.

AD CAP. XX.

b ἀνθινὰ φορεῖν. Intellige ἱμάτια. Sic ποικίλα, λευκὰ, μέλανα, &c. Vide TOUP, in Suid. Part. III. p. 357.

ἐὰν μή τις αὐτῶν συγχωρῇ ἑταίρα εἶναι κοινή. » *Syracusanae legi*, qua fuit cautum *ne qua mulier vestem gestaret floridi coloris, aut purpurâ praetextam, nisi quae inter publica scorta nomen profiteri vellet*, addit Eustathius, [ad Iliad. τ'. pag. 1252. l. 40.] velut interpretans: καὶ οὕτω οἰκεῖα εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρᾳ: *& ita pertinere ad aureum Venerem, quae etiam* ἑταίρα *cognominatur*. Est autem, *pertinere ad Venerem*, censeri inter mulieres illi sacras, quae corpore in eius templis merebant. & Corinthi & alibi. Strabo ἱεροδούλους vocat. « CASAUBONUS.

ἄνευ τῶν γυναικονόμων. Conf. VI. 245. a. & (quem ibi laudavimus) Meursium, Lection. Atticar. II. 5. Illud ἄνευ τῶν γυναικονόμων non cum Dalecampio & Gallicis interpretibus intelligendum *si abessent, si non comitarentur gynaeconomi*; sed, *illis inscijs & invitis*. Vide Reiskii Indicem Graecitatis Demosthenicae, pag. 66.

c Συβαρῖται — — ἔγραψαν νόμον *&c.* » Huic legi (Syracusiae,) frugalitatis magistrae, subiicitur *Sybaritarum lex* contraria, vere nepotina. Συβαρῖται, inquit, ἔγραψαν νόμον, τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ

» τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. Ne- c
» mo harum rerum peritus aestimator negabit, postquam
» attenderit diligentius, corrupta esse in istius legis verbis
» nonnulla. Quoquo enim te vertas, nunquam recte illa
» exponas, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι &c. Non clam me est,
» quid de hoc loco magni viri scripserint: quorum sen-
» tentia est, verborum aliquot traiectione depravatum eum
» esse, neque alius indigere medicinae. Nobis tamen aliter
» videtur: nam & detractione & mutatione vocum non-
» nullarum censemus hic esse peccatum. Sic autem scri-
» bimus: καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ
» τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου
» τὴν παρασκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσ-
» μου, προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. Id est: *sanxerunt,*
» *mulieres ad festorum epulas vocandas: & ut ii qui illas ad sa-*
» *crificia vocaturi essent, anno prius invitarent: ut pro spatio*
» *temporis digne praeparatis vestibus, & caeteris ornamentis, sic*
» *prodirent ad convivia.* Omnino ita scribendum esse omnes
» mihi assentientur viri cordati, si legis, de qua auctor
» loquitur, non aliam fuisse sententiam probaverimus. Esto
» igitur mihi eius rei testis Plutarchus, qui in Septem Sa-
» pientum Convivio [Opp. T. II. ed. Francf. pag. 147. e.]
» ita scribit: Συβαρῖται, ὡς ἔοικε, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλή-
» σεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐκγένοιτο κατὰ σχο-
» λὴν παρεσκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ
» δεῖπνον. *Sybaritae ante annum mulieres ad convivia vocant;*
» *ut per otium instructae vestibus auroque ad coenam veniant.*
» En sententiam hoc loco reponendam: nam ex lege, quam
» PHYLARCHUS hic commemorat, morem illum manas-
» se, quem ait Plutarchus, ne dubitandum quidem est. Ve-
» ra ergo & firma emendatio, quam proferimus. Quod au-
» tem putarunt doctissimi viri, ad vocatores designatores-
» que epuli sacri haec pertinere, probarem, si probari
» posset solitum aliquando fieri ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς,
» ut mulieribus invitatis de publico vestes darentur. Quo
» loco scribimus, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι, pos-
» sumus servatâ lectione editâ ita emendare, πρὸ ἐνιαυτ.
» τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι. Quod di-
» xit Plutarchus φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Phylarchus, προά-
» γειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Est enim προάγειν, *progredi, prodi-*
» *re*: atque haec vox appositissime hic usurpatur: nam,
» ut ait Comicus, χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναικῶν ἔξοδοι: id est

c. » autem προάγειν: ut cum προάγειν agmen dicitur. « CASAUBONUS. — Quem doctissimum virum commemorat Animadversor, is *Iosephus* SCALIGER est, qui sub nomine *Yvonis Villiomari* latens in libello Genevae anno 1597. edito, cui titulus *In locos controversos Roberti Titii Animadversorum liber*, libro II. c. 1. sic legendum hunc locum censuerat: καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιοῦντας τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἵνα ποιούμενοι ἀξίως τοῦ χρόνου, προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. Id est, ipso interprete: *Sybaritae in luxum lapsi lege sanxerunt, mulieres ad solennia vocari, atque uti designatores sacrificiorum anno priori comparent quae vestitui quaeque ornatui sunt, ut illud pro dignitate temporis exequentes postmodum producant eas in convivium.* Cuius rationem cum Casauboni ratione quisquis contulerit, non dubitabit cum HEYNIO, Opusculor. Acad. Vol. II. p. 150. Casaubono potius quam Scaligero adsentiri. Nec tamen ita expedita certaque mihi videbatur illa emendatio, ut in contextum recipere auderem; cuius vulneri fortasse, nullo verbo mutato, unâ voculâ τὴν ante τῶν τε ἱματίων insertâ, mederi possis. Epitomator ea ipsa verba, quibus difficultas inest, ἵνα ἀξίως - - - εἰς τὰς κλήσεις, praetermisit. Codex *A.* ab editis nihil discrepat, nisi quod τῶν τε ἱμ. non τῶν θ' ἱμ. scribat. Miratus sum vero doctissimis duumviris Casaubono & Heynio de participio ποιούμενοι in masculino genere posito nullam obortam esse dubitationem: cum enim posterius membrum orationis totum ad *mulieres* videatur spectare, omnino (ex eorumdem quidem Virorum interpretatione) ποιούμεναι legendum nobis videbatur.

Εἰ δέ τις τῶν ὀψοποιῶν &c. » Non capio proximam legem » latam in eâdem urbe de *Coqui praerogativâ, qui novum » aliquem ciborum paratum invenisset:* Εἰ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ » μαγείρων, inquit, ἴδιον [sic recte ms. *Ep.* cum edd. non ἥδιον, ut ms. *A.*] » εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξου» σίαν μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἕτερον πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ » αὐτῷ [ἀλλ' αὐτῷ uterque ms.] τῷ εὑρόντι τὸν χρόνον » τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὑρὼν καὶ τὴν ἐργασίαν ἔχῃ πρὸς » τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐτοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς » τοιούτοις. Posterior periodus sine dubio corruptissima. » Scribendum, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὑρόντι. ὅπως τὸν χρόνον τοῦ» τον ὁ πρῶτος εὑρὼν καὶ τὴν ἐργασίαν ἔχῃ, πρὸς τὸ τοὺς

» ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλλεσθαι τοῖς C
» τοιούτοις. Planissima sententia. Lex hoc iubet: *Si quis » coquus peculiarem & excellentem aliquem cibum invenerit, ne » cui alii fas sit eo uti ante annum, nisi ei qui invenerit: ut » toto illo tempore auctor eius inventi quaestum inde faciat: quo » laborent & alii omni studio sese invicem talibus inventis su» perare.* « CASAUBONUS. — Nos de huius loci *sententiâ* docto Animadversori adsentientes, in editâ *scripturâ*, quam verbotenus tuentur ambo nostri mssti, nihil mutandum censuimus. Ad illa verba, ἀλλ' αὐτῷ (id est, μόνῳ) τῷ εὑρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, e praecedentibus repetenda ista, τὴν ἐξουσίαν εἶναι χρήσασθαι τούτῳ. Illa paulo speciosior videri poterat emendatio, πρὸς τὸ φιλοπονεῖν, pro vulgato φιλοπονοῦντας. Sed quidni structuram orationis in hunc modum concipere liceat? πρὸς τὸ ὑπερβάλλεσθαί φιλοπονοῦντας, *ut superent deditâ operâ, ut omnes vires intendentes superent alii alios.* Denique ne illud quidem opus est, ut αὐτοὺς in ἀλλήλους mutetur. Possis αὐτοὺς intelligere *illos qui novi atque praecipui aliquid invenerunt:* ut nimirum *alii vires omnes intendant, quo superent hosce*, adeoque & ipsi similem praerogativam (qualem vernaculo sermone *brevet d' invention* vocamus) consequantur. Nec admodum repugnat, quod αὐτοὺς nunc in plurali numero ponitur, cum antea singularis obtinuerit, τὶς τῶν μαγείρων, & ὁ πρῶτος εὑρών: nihil enim frequentius, quam eiusmodi transitus a singulari numero ad pluralem, ubi *singularis* intelligebatur de *quolibet* ex eo genere de quo agitur. Sin utique placeat haec sententia, *ut sese mutuo* vel *ut alii alios superent;* ne sic quidem necessario vox ἀλλήλους requirebatur: quandoquidem haud ita raro apud probatissimos quosque scriptores αὑτοὺς, αὐτοὺς & ἑαυτοὺς, pro ἀλλήλους, posita reperiuntur. De quo usu monuimus ad VII. 277. b. Animadv. T. IV. pag. 20. Idque ipsum indicare voluisse Epitomator videtur, aut certe is qui nostrum codicem *Epit.* descripsit, cum voci αὐτοὺς, leni spiritu notatae, simul *asperum* spiritum superne inter lineas adponeret.

AD CAP. XXI.

Πάνυ οὖν ἐξοκείλαντες εἰς ὕβριν. Desunt haec Epi- d

tomae: ex ms. *A.* vero nulla enotata dissensio: iamque eodem modo paulo ante (lit. *b.*) ἐξωκείλαντες scribebatur, nullo librorum dissensu. Constans tamen Graecorum scriptorum usus ἐξοκείλαντες desiderabat per ο breve scriptum. At quum iam in eo essem, ut sic corrigerem, retraxit Hesychius, apud quem quidem eadem reperitur scriptura: Ὠκείλαντες, ὁρμήσαντες, - - ἐξωκείλαντες. Rursusque apud Nostrum pag. 528. b. & pag. 543. a. in infinitivo modo ἐξωκεῖλαι vulgo scribitur: sed pro hoc quidem pag. 528. b. ex codice *A.* ἐξοκεῖλαι *o brevi* adnotatum video.

e Συβαρῖται τὴν Τήλυος τυραννίδα καταλύσαντες. »De *Telyis* tyrannide lege Diodorum Siculum libro XII.« CASAUBONUS. — Quem *tyrannum* hîc dicit Heraclides Ponticus, eumdem *demagogum* nominat Diodorus lib. XII. cap. 9. Quod quidem nemini mirum debet videri: nam, qui demagogi & patroni plebis volunt haberi, eorum consilia factaque quam parum distent saepenumero a saevissima tyrannide, cum veteres multorum populorum historiae abunde docent, tum recentissimâ memoriâ ipsi vidimus. Sed reliqua etiam Diodori narratio mirum quantum ab ea, quae hîc legitur, dissentit. Diodori autem narrationi favere Herodotus videtur, V. 44. ubi vide WESSELINGII notata, cum eisque confer quae commentatus est PERIZONIUS ad Aeliani Var. Hist. III. 43. & quae ad Plutarch. de Sera Num. Vind. pag. 52. WYTTENBACHIUS adnotavit. Editam olim apud Nostrum scripturam Τήλιος tueatur-ne vetus codex *A.* nescio. In *Epit.* deest tota haec pars narrationis, a verbis καὶ οὐδὲ οὕτως usque τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα. Nos Τήλυος corrigere non dubitavimus, cum omnes alii auctores in scripturam per υ consentiant.

f φονεύοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν ἀπήντων. Sic satis commode legitur in editis libris omnibus. Videndum tamen ne aliud quid lateat sub scripturâ ἅπαντες, quam habent membranae *A.* quam eamdem e Vaticano codice in Aegianis lectionibus adnotatam video.

τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον κατεχάλκωσαν θυρίσι. Istud κατεχάλκωσαν, pro edito κατεχάλκευσαν, dedit uterque codex mstus. Θυρίδας hoc loco ridiculum fuerit *fenestras* intelligere cum Dalecampio. Recte Gallici interpretes: *ils couvrirent de tables d'airain tout l'endroit.* Θυρίδα Atticorum sermone (quem aemulatus hîc esse Ponticus Heraclides videtur) idem subinde ac δέλτον valuisse, id est,

tabulam, *tabellam*, ex Hesychio & ex Polluce X. 57. discimus.

οἱ καὶ τῶν Ὀλυμπίων τὸν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐθελήσαντες. » Historiam de improbo *conatu Sybaritarum abo-» lendae* (quod in ipsis foret) *solennitatis Iovis Olympici*, » quae in Elide celebrabatur, paucis perstrinxit Athenaeus: » idemque mox addit, non deesse auctores qui de *Croto-» niatis* id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Syba-» ritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetustis-» simus Periegeseos auctor, iambicorum poëta, de Sy-» bari loquens: a

» Λέγεται γὰρ αὐτοῖς [immo αὐτοὺς] μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
» τοῖς τοῦ Ζαλεύκου τἀκόλουθα συντελεῖν·
» τρυφὴν δὲ καὶ ῥᾴθυμον ἑλομένους βίον
» χρόνῳ προελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ κόρον·
» σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ὅπως
» ἀγῶνα καταλύσωσι, τὰς δὲ τοῦ Διὸς
» ἀνέλωσι τιμὰς τῇδε τῇ παρευρέσει.
» Ἀδρομίσθιον Διῒ γυμνικόν τιν' ἐπετέλουν
» κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἠλείοις· ἵνα
» πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοις ἀγόμενος
» σπεύδοι καταντᾷν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.« CASAUB.

AD CAP. XXII.

In *Epit.* perquam breviter expeditur totum hoc caput. De *Democede Medico* quae hîc narrantur, ea copiose exposita sunt ab Herodoto, lib. III. cap. 131 - 137. Πολυκράτει τῷ Σαμίων τυρ. non τῷ τῶν Σαμίων, dedit ms. *A.* *Mox*, βουλομένου τε ex eodem recepimus codice. ἐπιλαβομένου est genitivus participii absolute positus: verbum autem ἐπιλαβέσθαι regit genitivum βουλομένου. Dicimus enim ἐπιλαβέσθαι τινὸς, *prehendere aliquem*. b

ἐκεῖνον μὲν ἀφείλαντο οἱ Κροτωνιᾶται. ἀφελέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, atque nude etiam ἀφελέσθαι, *in libertatem vindicare*. Rariorem verbi formationem in *aoristo primo* rursus dedere membr. *A.* De qua formatione diximus in Notis ad Epicteteі Enchiridii Paraphrasin Christianam, in Epicteteae Philosophiae Monumentor. Tomo V. pag. 28. Idem codex *A.* paulo post dedit ἔχων στολὴν, pro eo quod editum erat, στολὴν ἠμφιεσμένος. Nihil istorum omnium habet *Ep.* c

AD CAP. XXIII.

d Ἐφόρου δὲ &c. »*Tarentinorum luxuriam* describens »[CLEARCHO auctore, Clearchique stylo] Athenaeus, ἐφό»ρουν, ait, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ τῶν γυ»ναικῶν ἁβρύνεται βίος. Vel ᾗ scribendum pro οἷς: vel ita »potius concipienda sententia, ἐφ. καὶ παρ. διαφανῆ, πάν»τα τε οἷς νῦν.« CASAUBONUS. — Vulgatum tuetur uterque noster codex mstus. Operam autem ludere mihi videtur, qui stylum quo *Clearchum* delectari iam saepius observavimus, corrigere adgreditur. Sed hoc quidem loco ne admodum quidem insolens videri debebat id quod Casaubonum offendit: haud incommode enim οἷς intelligas, *quo genere rerum* vel *vestimentorum*. Possis etiam coniectare, praeter istud παρυφὴν διαφανῆ, aliud aliquod vestimenti genus hic nominasse Clearchum, cuius mentionem facere neglexerit Athenaeus: nec vero displiceret καὶ πάντα οἷς &c. si addicerent libri. Sed possit etiam pluralis numerus οἷς simul ad istum *vestium luxum*, simulque ad id quod proxime dictum erat de *cutis deglabratione* referri; ut perapposite οἷς dixerit auctor, id est, *quibus rebus*. Caeterum, quid dicat παρυφὴν διαφανῆ, explicantem vide SPANHEMIUM ad Callim. pag. 42. διαφανὴς non modo *pellucidum* sonat, ut cum Dalecampio accepere Gallici interpretes, sed & *splendidum*; quod hic cum Spanhemio de *purpurâ* potissimum intelligendum videtur. Ab isto Tarentinorum usu, vestis talaris splendido eiusmodi limbo ornata Ταραντῖνον vocatur apud Nostrum, XIV. 622. b. nam sic ibi scriptum oportebat, non Ταραντίνιον.

e εἰς τὰ τῶν Καρβινιατῶν ἱερά. Sic ms. *A.* non Καρβινατῶν. Verba ista desunt *Epit.*

ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις &c. »Sicut dicimus ἑστιᾶσθαι »vel εὐωχεῖσθαι simpliciter, pro *explere desiderium alicuius* »*rei*: sic Athenaeus [immo, CLEARCHUS] hoc loco θοι»νᾶσθαι τὴν ὥραν dixit, pro *libidinem explere*. Ait, loquens »de *captivis Carbinatibus*, quos in loca publica Tarentini »concluserant: καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῆ πα»ραπηδῶν ἀγέλην ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροι»σθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλιστα δὲ ὧν ἥκι»στα ἐκεῖνοι προσεδόκων θεῶν. Postrema accipiunt male, »qui ἐκεῖνοι referunt ad Carbinates: de Tarentinis cape,

» & verte, *omnibus spectantibus, Diis quoque, de quibus ipsi* » *minime cogitabant.* « CASAUBONUS.

μέχρι καὶ νῦν ἐν Τάραντι ἑκάστη τῶν οἰκιῶν, ὅσους ὑπεδέξατο τῶν εἰς Ἰαπυγίαν ἐκπεμφθέντων, τοσαύτας ἔχει στήλας πρὸ τῶν θυρῶν. Haud dubie verum recteque curatum est id quod habent editi, ὅσους: manifeste vero vitiosum, quod est in ms. *A.* οὓς οὐχ ὑπεδ. Quid in suo codice repererit auctor Epitomae, non liquet: nam totam posteriorem huius capitis partem ille praetermisit. Casaubonus vero quid secutus sit, cum, contra quam superiores editiones praeiverant, ἑκάστῃ in dativo casu excudi curaret, non video. Si contra ipsius consilium sic dederunt operae typographicae, de errore monere ille debuerat in Animadversionibus.

AD CAP. XXIV.

Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄν, τῶν κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων καὶ κατοικησάντων. Leve est, quod ἀνακολουθίᾳ satis Athenaeo usitatâ laborat ista oratio; cum sequatur nihil, ad quod referri illud ὂν participium possit. Quae si cui non ferenda videbitur inconsequentia, facile is eam sustulerit ὂν in ἦν mutando. Sed veteres libri vulgatum tuentur; atque etiam in suo codice repererat Breviator; qui incommodae orationis structurae remedium adhibiturus, deinde pro οἳ μετὰ τούτους λήθην λαβόντες, in neutro singulari λήθην λαβὸν scripsit. At illud minime ferendum, quod de *Glauco* nescio quo hic commemoratur: de quo post ea quae Dalecampius adnotavit, mireris utique nihil a Casaubono animadversum. Sic ergo DALECAMPIUS: » *Glaucus*, cum se in mare de» iecisset, nec usquam emergeret, quaesitus & expectatus » diu, pro maris Deo habitus est. Copiarum Minois, in » Sicilia occisi, Iapyx, eius & Cretensis mulieris filius, » dux fuit: is post regis obitum collectas exercitus reli» quias cum in Apuliam traduxisset, a suo nomine Iapy» giam vocavit. Strabo. « — Strabonem vide lib. VI. p. 279. ed. Cas. ubi Iapygem quidem non Minois, sed Daedali filium habitum fuisse reperies: de *Glauco* vero, in totâ istâ historiâ, cum apud Strabonem, tum apud alios, altum silentium. Herodotum consule lib. VII. c. 170. & Diodorum Sicul. IV. 79. denique Cononem Narrat. XXV.

nec dubitabis κατὰ Δαιδάλου ζήτησιν scriptum oportuisse: quamquam difficile dictu sit, quo pacto ab hac scripturâ, Δαιδάλου, ad istam, Γλαύκου, aberrare potuerit librarius. Paulo pronior fuerat a Κωκάλου ad Γλαύκου transitus: at *Cocalum* non *quaesiverunt Cretenses*, sed ab eo postulaturi Daedalum, duce Minoë, in Siciliam profecti erant; & adversus eumdem post obitum Minois, caedem regis sui ulturi, iterum (ut quidem Herodotus narrat) novam expeditionem susceperunt.

b προειπόντας μεθίστασθαι τοῖς Κρείττοσι. Dalec. *praefantes ad praestantiores illos commigrare.* Similiter Villebrunius: *en commençant par dire qu'ils les faisoient passer en meilleure compagnie.* Nescientes, scilicet, τοὺς Κρείττονας Graecis dici *Superiores Naturas, hominibus praestantiores*, i. e. *Deos & Semideos.*

βαλλόμενοι πυρὶ καὶ χαλκῷ, ταύτην δίδοσαν τὴν φήμην. Dalec. *fulmine percussi, igne simul ac aere poenas exsolverunt;* quasi esset, ταύτην ἔδοσαν τὴν τιμήν. Posteriora verba melius Gallici interpretes: *& longtems on a parlé de cet évenement:* sed in prioribus, praeter rem, χαλκῷ in χαλάζῃ mutandum censuere, *ils furent frappés de la foudre & de la grêle.* Immo vero, quid dicat auctor πυρὶ καὶ χαλκῷ, & cur adiiciat ταύτην διδόσαν τὴν φήμην, id proxime sequentibus verbis declarat: ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόῤῥω κεχαλκευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βελῶν. Ad quae est CASAUBONI Animadversio haec: »Videtur deesse vox σημεῖα, vel potius εἴδωλα, aut alia similis: & βελῶν scriberem, non βολῶν. Hoc enim dicit: *mansisse diu facta ex aere simulacra fulminum*, quibus icti fuerant Iapyges. More poëtarum, *fulmina* appellat *coelitus missa tela.* « — Atqui *tela* quidem *coelitus missa* utique *fulmina* intelligit auctor: at id non solum poëtarum more, verum etiam ex vulgi opinione; quod scilicet lapides sicubi reperiuntur vel cuniformes vel teretes & inferne acuminati, eos pro *fulminibus* habere solet, & pro *telis ex fulgure coelitus delapsis.* Quare nihil hîc opus erat *simulacra fulminum* arte facta comminisci, quae in rei memoriam fuissent *ex aere cusa.* Sunt enim etiam *lapides metallici*, aut qui metallici esse videantur, quibus ea forma est, ut illos vulgus pro telis de coelo ex fulgure delapsis, adeoque pro *monumentis fulminis* habeat. Eiusmodi lapides quum in Apulia reperirentur, habiti sunt pro documentis monumentisque illius ca-

lamitatis, de qua hic loquitur auctor, & in illius memoriam ad posteros sunt conservati & ostendi soliti: ad eamdemque opinionem pertinet, quod ait auctor *ἐξ οὐρανοῦ βαλλόμενοι πυρὶ καὶ χαλκῷ*. *βελῶν* nobis non opus fuit ex coniecturâ corrigere: est haec veterum membranarum nostrarum scriptura. Ad istam dictionem *κεχαλκευμένα τῶν βελῶν* supple *τινὰ* pronomen, quod nullo incommodo omitti poterat. Recte vero *ἐμφανῆ* habent editi: scriptura *ἐφάνη*, quam praeferunt membranae, eo manifestius mendosa est, quod sequitur verbum *ἦν*, quod ipsum eaedem membr. cum editis tenent. Epitoma ex istis omnibus nihil aliud nisi haec verba habet, *διόπερ ἐξ οὐρανοῦ ἐβλήθησαν πυρί.* *Mox*, *πένθιμον στολὴν* dedit ms. *A.* ubi ms. *Ep.* cum edd. inverse *στολὴν πενθ.* agnoscit. b

AD CAP. XXV.

Ἴβηρες δὲ, καίτοι ἐν τραγικαῖς στολαῖς καὶ ποικίλαις προϊόντες. Ad quosnam *Iberos* sive *Iberes* hoc spectet, scire velim. *Stolatos* quosdam & *togatos* dictos Hispaniae Iberos Strabo commemorat, lib. III. pag. 151. c. & pag. 167. a. sed de sua aetate ibi loquitur: & in illis maxime Celtiberos nominat, qui olim omnium Hispanorum habiti erant ferissimi.

Quod deinde de *Massiliensium* commemoratur *mollitie & luxuria*, id parum convenire cum eo quod de gravitate disciplinae Massiliensium ab aliis auctoribus proditum est, post ERASMUM in Adagio, *Naviges in Massiliam*, adnotavit etiam hoc loco *Dalecampius*. Consentit tamen cum Nostro alius (nescio quis) vetus auctor, e quo simile proverbium Suidas protulit huiusmodi: *Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις*: quod dici ille ait *ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν καὶ τεθρυμμένων*, *in homines effoeminatos & delicatos*: *παρ᾽ ὅσον ἐκείνους φασὶ θηλύτερον στολίζεσθαι, μεμυρισμένους, καὶ τὰς τρίχας ἀναδουμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονεῖν.* Eodem Plauti verbum ex Casina, *Ubi tu es, qui colere mores Massilienses postulas?* retulit BRODAEUS, Miscellan. lib. III. cap. 27. qui de his consuli meretur, in Gruteri Thes. Crit. T. II. p. 505. Adagii verba, ut edita sunt, *Πλεύσαις εἰς Μασσαλίαν*, sic tenet ms. *A.* non *Πλεύσειας*, ut Erasmus scripsit. c

Καὶ οἱ τὴν Σίριν δὲ κατοικοῦντες, ἣν πρῶτοι κατέσχον

1. οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ Κολοφώνιοι. Cum ὕστερον δ' ὑπὸ Κολοφωνίων esset editum, monuit CASAUBONUS: »Deest una vox, cum istis iungenda, ut sit »plena sententia. Supplendum ἀνεκτίσθη, aut tale quid.« — Teneri editam scripturam posse censuit ABRESCH, in Dilucid. Thucyd. pag. 118. ex superiori verbo κατέσχον hîc repetendo κατεσχεθεῖσαν. Quod quidem durum utique videri debebat. Cum editis tamen, ni fallor, facit noster cod. *A*. Sed opportune ὕστερον δὲ Κολοφώνιοι dedit ms. *Ep*. Nomen Σίρις sic penacute scribitur cum apud Nostrum, tum apud Stephanum Byz. & apud Strabonem. Ex senarii tamen versus praescripto, quem ex *Archilocho* mox adfert auctor, Σῖρις scribi debebat: nam poëta quidem primam vocis syllabam producit. *Mox* dein, recte
d διὰ τοῦτο dedit mstus cod. uterque.

ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Vide Iliad. π'. 419. & quae ibi ex Eustathio adposuit Clarkius: cum quibus conferenda quae a Dammio monita sunt in Lexico Etymol. pag. 2659. Qui dein adponuntur ARCHILOCHI versus, eos Analectis suis inseruit Brunck, T. I. pag. 44. num. 22.

AD CAP. XXVI.

f Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Vide Aristoph. Plut. 1003. & ibi Schol.

a οὓς ἐκεῖνοι Γέργιθας ἐκάλουν. Speciem habet Epitomae scriptura Γέργηθας, & dein Γεργήθων in primo oraculi versu, ubi producendam esse mediam vocabuli syllabam ipsum metrum docet. Eamdem scripturam ex Athenaei Epitomâ tenuit Eustathius ad Od. β'. pag. 79. l. 7. Sed & eodem modo apud Strabonem constanter editur, qui tria oppidula eodem fere nomine, ab eodem populo cui *Gergithes* vel *Gergethes* nomen erat, (qui veterum Troianorum reliquiae esse perhibebantur) commemorat: unum Γέργηθα nomine, in Lampsacenorum agro; alterum *αἱ* Γέργηθες, in Cumaeorum; (lib. XIII. pag. 589. c. d.) tertium, oppidum sive vicus Troadis, Γέργηθα. (eod. lib. p. 616. c.) Sed nihil impedit, quo minus etiam *iota vocalis* in illo nomine produci potuerit: & Γέργιθα pariter scribebatur apud Nostrum, lib. VI. pag. 256. c. Pariterque Γέργιθας populum nominat Herodotus, lib. V. cap. 122.

& VII. 43. conftanti librorum confenfu. Quare hic ab a
editâ fcripturâ, quam tuentur veteres noftrae membranae, non difcedendum iudicavimus: nifi quod accentum ex penultimâ, ubi eum ponebant editi libri, ad antepenultimam retraximus. Caeterum, *Gergithas* vel *Gergethas* vulgo dictam fuiffe *Milefiorum plebem*, a nemine praeter hunc auctorem commemoratum reperimus.

εἰς ἀλωνίας. Tenendam duxi rariorem vocabuli formam, quam cum ed. Ven. Baf. & Caf. 1. tuentur membr. *A*. Temere ἀλονίας per ο breve ed. Caf. 2. & 3. Ne id quidem novandum putavi, ut cum H. STEPHANO (hunc locum citante, Thefauri Tom. I. p. 326. g.) ἁλωνία *afpero fpiritu* fcriberem: nam & ἀλωὴ (Ionico praefertim idiomate) pro communi ἡ ἅλωα vel ἡ ἅλως dicitur; & alia eiusdem vocis derivata fimiliter *leni fpiritu* efferri folent. Apud Suidam quidem fcribitur, Ἁλωνία, ἡ τῆς ἅλωνος: afpero fpiritu, & obfcura interpretatione. Apud Hefychium vero habes, Ἀλωῆς, cum interpretatione ἀλωνίας; nam fic ibi fcribunt veteres editiones; lenem autem fpiritum fua auctoritate in afperum mutavit poftremus Editor. Suidae vero gloffa fic refingenda videtur: Ἁλωνίας· (five Ἀλωνίας·) τῆς ἅλωνος.

βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. »Forte βοῦς τε ἐπαναγαγόντες. Male autem editum συνηλλοίησαν: quod »leviculum mendum de rectâ fententiâ deturbavit inter»pretes. Significant autem haec verba, *divitum liberos a »iunctis bobus fuiffe contritos, tanquam in areâ frumentum tri»turantibus*: & ideo ait, mifellos *effe congregatos* εἰς ἀλω»νίαν. « CASAUBONUS. — Recte συνηλοίησαν dedere ambo mssti. In βοῦς συναγαγόντες nil mutat ms. *A*. Brevius Epitomator, βουσὶ συνηλοίησαν. Subitus a fingulari numero ad pluralem tranfitus, haud infrequens Graecis fcriptoribus: de quo etiam haud multo ante monuimus. *Ibid.* κατεπίττωσαν. Sic recte mssti, & ed. Caf. 1. & 2. Perperam κατεπίπτωσαν ed. Ven. Baf. & Caf. 3. Vide proxime fequentem Animadverfionem. Recte vero mox, pro eo quod eft in ms. *A*. ἀπήλαυνεν αὖ τοῦ μαντείου, editores pofue- b
runt ἀπηλ. αὐτοὺς τοῦ μαντ. Mutatâ orationis formâ in *Epit.* fcribitur ἀπηλαύνοντο τοῦ μαντείου.

Καί μοι Γεργίθων τε &c. »*Oraculum* quod *Milefiis editum* »narratur,

»Καί μοι Γεργίθων τε φόνος μέλει ἀπτολεμίστῳ

b » πισσήρων τε μόρος καὶ δένδρον ἀειθαλές:
» neque integrum est; aliquid namque deest a fine poste-» rioris versus; & tertius etiam, ut puto, fuerat adiectus, » aut etiam plures: neque mendâ caret. Legendum enim » ἀπτολεμίστων: quod etiam in Excerptis invenimus. [In ms. *A.* est ἀπτολεμίστω absque iota finali, omissâ nempe lineolâ superne adiiciendâ, quae literae ν vice fungeretur.] » Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων, *est caedes puerorum patrata » a Gergithibus.* ἀπτολέμιστοι, *imbelles*, infantes & pueri » sunt. At πισσήρων μόρος, est *mors eorum qui pice illitâ fue-» rant combusti*, & perierant πισσοκωνήτῳ μόρῳ, ut locuti » sunt Aeschylus & Cratinus. [vide Hesych. in Κωνῆσαι, & in Πισσοκωνήτῳ.] » Addit; καὶ δένδρον ἀειθαλές: quia, » ut dictum est, ad tanta scelera quasi exhorruerat & *ex-» aruerat sacra olea.* « CASAUBONUS. — Ex postremis huius Animadversionis verbis colligens PALMERIUS, pro ἀναφθῆναι, quod paulo ante vulgo legitur, ἀναυθῆναι maluisse Casaubonum, vulgatam scripturam merito defendit, Exercitat. in Auct. Graec. pag. 521. Posteriori oraculi versu, pro δένδρον, poëticam formam δένδρεον, ad metrum peraptam, obtulit nobis uterque codex mstus. Supererat in extremo vocabulo ἀειθαλές menda, quam & luxatum metrum profitebatur, & minus commoda sententia; nam sicut dicebat Deus, *caedem Gergithum & mortem picatorum sibi dolere*, sic &, ubi *oleam* commemorat, non *semper-virentem* dicere debebat, sed *id sibi dolere* quod illa tamdiu iam *virere desierit*: quare αἰεὶ ἀθαλλές corrigendum putavi. Et ἀθαλλές quidem haud dubie verum esse mihi persuasi: pro αἰεὶ autem videndum ne aliud quid commodius substituendum occurrat.

ἔπειτ' ὀνειδιζομένους, λέγειν ἑαυτοῖς· » Οἶκοι τὰ Μιλήσια » κἀπιχώρια, καὶ μὴ ἐν τῷ μέσῳ.« In hunc modum invertere placuit *Clearcho* (a quo istam narrationem Athenaeus mutuatus est) proverbium, quod vulgo nonnisi tribus verbis Οἶκοι τὰ Μιλήσια efferebatur, nec tam ab ipsis *Milesiis*, quam in illos & illorum similes ab aliis usurpari solebat; cuius originem rationemque expositam vide in Zenobii Adagiis, Cent. V. num. 57. & apud Suidam in voc. Οἶκοι.

AD CAP. XXVII.

c εἶτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀθλιώτατοι βροτῶν διὰ τὴν

ὕβριν. ἀγριώτατοι corrigit LENNEP, ad Phalarid. Epist. p. 86. provocans ad Strabonem, lib. VII. p. 258. d. ed. Cas. Speciose utique: ac satis quidem nota *Scytharum feritas saevitasque*. Sed, quod paulo etiam ante professus sum, lubrica res & irritus plerumque labor nobis esse videtur, in *CLEARCHI* narrationibus de coniecturâ quidpiam velle corrigere: ita & adfectato insulsoque stylo delectatur frigidus ille scriptor, & ita temere misereque res omnes miscet turbatque, ut aut ipse prorsus fatuus ineptusque fuisse, aut consulto illudere voluisse lectoribus videatur. At hîc quidem, cur in vocabulo ἀθλιώτατοι magnopere haereamus, nullam caussam equidem video. Quod vero mox commemorat idem scriptor de *Scytharum luxuriâ*: novimus sane *vino* insigniter *deditos* Scythas fuisse; (cf. X. 427. a. b.) quo & spectat illud Theognidis, vs. 807. ed. Brunck.

Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον.

Sed reliquam eorumdem τρυφὴν, id est *mollitiem & delicatam vitam, qua omnes alios homines*, si *Clearcho* credimus, *superarunt Scythae*, nemo, puto, praeter ipsum noverit. Ubi nos εὐροίας posuimus, ibi εὐῤῥοίας (sic) editum erat; veteres vero membranae εὐβοίας habent, nimis manifesto vitio, sub quo nihil aliud nisi εὐροίας videtur latere: cuius vocabuli usum LENNEPIUS l. c. pluribus exemplis illustravit. *Mox*, τοῦτο δὲ δῆλον dedere eaedem membr. In *Epit.* multa hîc desunt, a verbis ἕτεροι, τῶν πάντων &c. usque ἀπόγονοι μεταστάντες.

ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας. Iurares, CLEARCHO auctore, Scythis in usu fuisse *quibuslibet bello captis nares praecidere*. Vis scire quod res est: Herodotum adi, lib. IV. c. 71. & disces, mortuo Scytharum rege, cadaver eius exenteratum & cerâ obductum per singulos populos imperio subiectos plaustro vehi solitum, & quocumque illud pervenisset, ibi vulgo homines cum alia insignis luctus documenta barbaro more edidisse, tum *comam detonsisse, & frontem naresque ultro sibi lacerasse*. At *Clearchus*, quo suo invento colorem conciliet, monumentum etiam illius supplicii, quod ipse finxit, superesse ait in nomine quod ad ipsius aetatem gerant posteri eorum, qui tale ab Scythis supplicium passi essent. Nempe oppidum illud cogitans in Palaestinae & Aegypti confinibus, quod pro *Rhinocoruris* Graeci *Rhinocolura* nominare maluerunt, quo fidem fabulae facerent, quae a *re-*

sectis olim civium *naribus* nomen repetebat: illud igitur oppidum in memoriam revocans fabulator noster, cuius supplicii auctorem alii regem Aethiopiae statuunt, ut Strabo lib. XVI. pag. 729. d. alii Persarum regem, ut Seneca de Ira lib. III. c. 20. eiusdem supplicii *Scythas* auctores facit. Similis vero videtur ratio esse illius narrationis, quae subiicitur de *Thracicis mulieribus*. Lege rursus Herodotum V. 6. aliosque quorum testimonia ibi Wesselingius collegit; & parum probabile tibi videbitur, *Thracicarum mulierum morem* illum *punctis notandi cutem* originem cepisse ex illatâ illis olim a Scythis contumeliâ. Morem istum tetigerunt & alii scriptores, & Plutarchus de S. N. V. p. 52. ed. Wytt. ad quem locum vide quae adnotavit WYTTENBACHIUS in Animadv. p. 67 sq. ubi etiam de *delendo* apud Athen. *articulo* τῶν ante περιοίκων monuit.

e Πάντων δὲ οὕτως ὑπερηφάνως - - - τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν οἷα τις (perperam ῥῖά τις edd.) ἦν. &c. » Σκυθῶν ῥῆ» σις proverbium: de iis quae acerbe, crudeliter & barba» re dicuntur aut imperantur. Vide Adagium, *Scytharum* » *oratio*. Inde tractum etiam vocabulum σκυθρωπὸς, *torvus*. » Locus hic in exemplari Graeco admodum vitiosus. « DALECAMPIUS. — Vide Suidam in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: &, quem ibi Küsterus citavit Diogenem Laërt. I. 121. item Demetrium DE Elocutione, sect. 216. & 297. Praeter rationem de mendâ suspectum hunc locum habuisse Dalecampium, monuit CASAUBONUS, haec insuper adnotans: » Agitur [hoc capite] de *pristinâ Scytharum felicitate, & ca-* » *lamitatibus quae corruptam illorum vitam sunt secutae. Crudeles* » *in subditos captivos & servos fuisse: unde manarit proverbium,* » ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: *eorumdem postea miserias alteri proverbio* » *locum dedisse*, quo celebratur *tonsura Scythica*. Nihil est » mendi in explicatione prioris paroemiae. Posterioris ex» positio non sine ratione suspecta nobis. Quia tamen con» sentiunt mssti, potes ita vertere: *Igitur propter multitu-* » *dinem calamitatum quas perpessi sunt, quando simul cum opi-* » *bus suis, etiam comis universi per luctum fuerunt spoliati:* » *alii populi tonsuram quae contumeliae caussâ fit vocarunt* ἀπο» σκύθισιν. Graece sic: Διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχου» σῶν αὐτοὺς συμφορῶν ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν
f » βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, » οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευ» σαν· vel, ut in Excerptis, ἀπεσκυθίσθαι. « — Sic

ille. Consuli autem de hoc loco insuper potest KÜSTERUS ad Suidam voce Περισκυθίσαι, &, quem is laudat, REINESIUS Variar. Lect. lib. III. c. 6. p. 458. item *Coelius* RHODIGINUS, Lection. Antiq. lib. XVIII. c. 24. sed prae caeteris consulendus LENNEP, ad Phalarid. Epist. pag. 74 sq. Docent nos veteres Grammatici, qui ex luculentioribus scriptoribus quam erat *Clearchus* sua hauserunt, & aptius quam ille, quae distinguenda sunt, distinxerunt, verbo *ἀποσκυθίσαι* proprie significari *illum Scytharum morem*, quem Herodotus IV. 64. descripsit, *caesis hostibus capitis comam cum ipsâ cute recidendi*; (quem morem nos tetigimus in Animadv. ad Athen. IX. 410. c.) tum vero eodem verbo etiam simpliciter nonnumquam *capillorum tonsuram* denotari. Sic Etymologici Magni auctor, pag. 125 extr. & Suidas, in Ἀπεσκύθιζον, in Ἀποσκυθίσαι, & in Περισκυθίσαι. Hesychius posteriorem verbi usum solum adnotavit: Ἀπεσκύθισται, κέκαρται. Ἐσκυθισμένης, κεκαρμένης. Ambigue vero idem: Ἀποσκυθίσαι, περιτεμεῖν. Priorem usum tamen idem Hesychius tetigit in voc. Σκυθιστί: de quo loco ad Athen. IX. 410. c. diximus; sed illud ibi monere obliti sumus, temere apud Hesychium ad *captivos* videri referri id, quod nonnisi de *caesis* hostibus Herodotus dixerat. Posteriorem usum solum etiam Stephanus Byzantinus (aut illius certe Epitomator) in Σκύθαι adnotavit: Ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. (ubi quod praecedit vulgo, Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος, id aut Breviatoris culpâ aut librariorum corruptum utique videri debet: nam nude καὶ Σκύθης σίδηρος scriptum oportebat. Nempe Σκύθῃ σιδήρῳ Aeschylus dixerat, in Sept. ad Theb. vs. 823. pro Σκυθικῷ σιδήρῳ, ut ibi in Scholio notatur.) Iam, ubi de *tonsura* utuntur illo verbo Graeci, *tonsuram* eam dicunt qua *in graviore luctu* sponte & ultro usos multos populos novimus. Sic quidem Euripides, Troad. vs. 1026. & Electr. 241. Et de *luctu* etiam loquebatur hîc *Clearchus* noster, διὰ τὸ πένθος dicens: sed suo more res diversas miscens, cum illâ in luctu tonsurâ alteram istam, qua *cum capillis ipsa cutis resecatur*; confundit; aut tertium quoddam (ut videtur) tonsurae genus, ignotum & Scythis & Graecis, quam τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν dicit, comminiscitur. Sed, quemadmodum idem scriptor illam *in luctu ob defunctum regem sponte susceptam lacerationem*, quam ab Herodoto IV. 71. commemoratam paullo ante vidimus, pro *inflicto hominibus sup-*

ſ*plicio* nobis venditavit: ſic & *comae detonſionem*, ibidem ab eodem Herodoto memoratam, in eumdem ſenſum detorſit. Quod vero adiicit, διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν βίων ὄλβον περιεσπάσθησαν, id eo pertinere videtur, quod ei hominum turbae, quae plauſtrum cadaver regium vehens comitabatur, lautum epulum praebere tenerentur ii, quorum in regionem pompa illa perveniſſet: cuius rei quidem Herodotus, ubi de pompa regii funeris loquitur, non fecit mentionem: ſed ex his, quae paullo poſt (cap. 73.) de privatorum pompâ funebri narrat, facile colligas quid in hoc genere uſitatum fuerit in regio funere. Miram orationis ſtructuram, quae in iſtis poſtremis maxime *Clearchi* verbis haud immerito Caſaubonum offenderat, in omnem partem vertens LENNEPIUS loco citato, parum profeciſſe videtur. Nos inficeto ſcriptori ſuam relinquere ſtribliginem conſultum duximus. Unum mutavimus, a manuſcriptis libris moniti: nam quum pro eo quod editum erat ἀποσκυθίσαι, non modo codex noſter *Epit.* cum Hoeſcheliano ἀπεσκυθίσθαι daret, ſed & eadem ſcriptura in mendoſo ἀπεσκυθίσαι, quod veteres membranae habent, latere videretur, iſtud verum atque auctori reſtituendum iudicavimus. Eamdem ſcripturam ex Athenaei Epitoma produxit Euſtathius, ad Iliad. ψ'. pag. 1403. l. 11. φορτικὴν quamdam κουρὰν commemorans, ἣν ἔπασχόν τινες (inquit) ὑπὸ Σκυθῶν· ἣν καὶ μισοῦντες, τὸ οὕτω πάσχειν ἀπεσκυθίσθαι προσηγόρευον.

AD CAP. XXVIII.

Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ &c. Veluti ſoluta oratio, continuo verborum tenore, adpoſita illa verba erant. Nec ego, quo metri genere adſtricta ſint, ſatis ſcio. Videntur tamen iſta, Τί γὰρ ἡ - - Ἰωνία, ſenarium efficere ſatis legitimum. At ab iis quae ſequuntur, εἶφ' ὅ τι πράσσει, alter ſenarius initium capere non potuit, niſi δ' ἐ aut aliud neſcio quid ante πράσσει fuerit interſertum. FIORILLUM ſecuturus eram, ſic diſtinguendos verſus praecipientem: (Obſervation. in Athen. pag. 4.)

— — Τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος
Ἰωνίας, εἶφ' ὅ τι πράσσει —

ſi modo, quodnam metri genus ille in animo habuerit, percepiſſem. Illud miratus ſum, vitioſam ſcripturam Ἰω-

ριας, ex operarum errore in editiones Caf. 2. & 3. invectam, quae fenfum verborum prorfus corruperat, non correctam esse a ftrenuiffimo verfuum correctore.

Χαίρω διαπόντιον &c. »In HERMIPPI verfibus de Abyde»norum mollitie, cum alia non recte videntur fcripta, tum »hic verfus manifefto corruptus: Gaude, [immo, Gau»deo,] inquit, κόμη τε νεανικῆ, φρίγει τε βραχιόνων. a »Scribo, χλίδει τε βρ. Paulo poft, [hac pag. lit. e.] ἐφό»ρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. Poëtica funt vocabu»la, χλίδη, χλίδημα, χλιδὼν, & χλῖδος, pro ornamentis »quae collo aut brachio appenduntur.« CASAUBONUS.*— Equidem, cum nec verba, nec fententiam, nec metrum in hac ῥήσει expedire valerem, Graeca ut edita erant intacta reliqui, latinam verfionem utcumque potui concinnavi. Vocab. στράτευμα, (verf. 1.) quod aliàs exercitum fignificat, hoc loco idem ac στρατεία videtur valere; quemadmodum fere apud Herodotum, III. 49. Infolens autem prorfus dictio στράτευμά τι πραττόμενος, ut habent editi: nec tamen, quid promoveat membranarum fcriptura πραττομένων, perfpicere potui. Videndum vero, ne στράτευμα πράττεσθαι intelligi debuerit exercitum comparare, & per iocum fic dixerit poëta turbam Ionicarum meretricum. In Epit. tota ecloga deeft, & omnia quae de Abydenis porro fubiiciuntur. Pro φρίγει verf. 3. probabilis mihi vifa erat Gallicorum interpretum coniectura σφρίγει, fubftantivum τὸ σφρίγος ftatuentium, unde derivatum fit verbum σφριγάω, turgeo. Verf. 4. τὸν Ἄβυδον fcribitur in ed. Ven. & Baf. ubi τὴν correxit Cafaub. confentientibus membranis. Nifi diferte ad Abydenos hunc verfum retuliffet Athenaeus, fufpicari licuerat τὴν Ἄβυδον fortaffe hîc dici Sinopen meretricem, quam Abydon vocatam fuiffe docet ipfe Athenaeus, XIII. 586. a. Sed vel fic videndum, ne non vana fit illa fufpicio. Plurimum ingenio fuo indulferat DALECAMPIUS in interpretanda ifta ecloga, quam latine fic reddidit:

A. Gaudeo equidem cum trans mare bellum gero,
afpectu & fpecie molliufculis cum corporibus:
capillo Ionico: Phrygiis brachiis.
B. Abydum te acceffiffe nofti, o bone vir?

VILLEBRUNII verfio huiusmodi eft: »A. *J'ai du plaifir à »faire une expédition militaire outre mer, indiquant par mes »regards, par ma belle chevelure & la rondeur potelée de mes*

a » *bras, toute la mollesse de mon corps!* B. *Vois-tu donc ce* » *qu'est devenu cet homme d'Abydos.* «

Ἀριστοφάνης Τριφάλητι. » Super *Ionum moribus* citantur » versus ARISTOPHANIS ex *Triphalete* eius comoediâ: quam » invenies apud Iulium Pollucem libro IX. & X. saepe no- » minatam. Capite autem XXXVII. libri X. [sect. 162.] ex- » tat hic versus ex eâdem fabulâ: καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με » κυρβασίαν δοκεῖς; Perperam vulgo editum κοινῆν. *Tertium* » *versum* hîc lege,

» ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χῖον:

» pro πωλήσειεν ἐς Χῖον: ut statim, ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας. « CASAUBONUS. — *Triphaletem*, titulum illius fabulae, *Bene vasatum* interpretatus est TOUP, in Addendis ad Theocrit. pag. 409. ubi etiam ipsum hoc fragmentum de suis coniecturis emendatum exhibuit, quas fere adoptavit BRUNCK in Aristophanis Fragm. pag. 271 sq. Nos *versu* 3. in simplicissimâ Casauboni emendatione adquievimus: ὅπως cum *futuro indicativi* haud male construi censentes. Ibidem, licet ὅπως habeant membranae, tamen editum ὅκως tenuimus; quoniam duobus continuo sequentibus locis ὅκως tenent eaedem membranae, saltem id dare manifeste debuerint, cum mendose ὁ κῶς (sic) in illis scribatur. *Eodem versu* nil opus esse putavi, ἔχων in ἄγων cum *Toupio* & *Brunckio* mutare. *Vers.* 5. Pro eo quod legebatur εἰς Ἔφεσον & εἰς Ἀβ. praetuli ἐς, quod iisdem viris placuerat. Denique ex eorumdem praescripto extrema ῥήσεως verba, in quibus prorsus neglectum erat metrum, mutavi.

b Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λοιδορίας. Dalecampius: *Antiphon in oratione qua conviciatur Alcibiadi.* Eodem modo accepisse videtur *Petrus van* SPAAN, in Dissert. DE Antiphonte, in Reiskii Orat. Graec. Vol. VII. pag. 822 sq. ubi ait: » Scripsit Antiphon Ἀλκιβιάδου λοιδορίας, laudatas a Plutarcho in Alcibiade pag. 192. f. Ἐν δὲ ταῖς Ἀντιφῶντος λοιδορίαις γέγραπται, ὅτι &c. « Cui Plutarchi testimonio mox hoc Athenaei testimonium subiungit. Et continet sane fragmentum ab Athenaeo hîc adpositum invectivam Antiphontis in Alcibiadem: sed titulus orationis, quem exhibet idem auctor, eiusdem modi est quales sunt illi, *Lysiae* ἐν τῷ κατὰ Μικίνου, φόνου: scil. περὶ φόνου: VIII. 365. b. κατὰ Θεοπόμπου, αἰκίας, II. 67. f. ὑπὲρ Φανίου, παρανόμων, XII. 551. e. & alii bene multi. Ex quo

intelligitur, esse hanc orationem, responsionem ad convicia & maledicta ante ab Alcibiade in Antiphontem coniecta. b *Ibid.* ἀποπλέων εἰς Ἄβυδον. Conf. p. 534 extr. & seq.

τὰ σαυτοῦ χρήματα. Sic edd. & sic mox τῇ σαυτοῦ παρανομίᾳ etiam ms. *A.* cum editis, item paulo post βίῳ σαυτοῦ. Sed nec praecise damnandum id quod hîc idem ms. *A.* habet, τὰ αὑτοῦ χρήματα, eamdem scilicet in sententiam. Nam nudum etiam αὑτοῦ perinde & ἑαυτοῦ & ἐμαυτοῦ & σεαυτοῦ potest valere; ut in Lexico Polybiano pag. 105. num. 4. demonstravimus. *Ibid.* παρανομίᾳ. RUHNKENII coniecturam, παροινίᾳ, laudavit *Spaanius* l. c. pag. 823. *Ibid.* ὅπως -- ἔχοις. Sic ms. *A.* pro edito olim ἔχῃς.

AD CAP. XXIX.

Ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες *&c.* Ad δὴ, quod hîc edebatur, nihil quidem e ms. *A.* adnotatum: sed δὲ commode dedit ms. *Ep.* — »Nota etiam ex proverbio antiquo »*Magnetum mala*: [vide Suid. in Μαγνήτων, & rursus in Τὰ Μαγν. & Strabo lib. XIV. p. 647 extr.] »quae illis contigerunt *ex amore insano voluptatum*, ut hîc scribitur. Ait »enim: Ἀπώλοντο δὴ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, »διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις, »καὶ Ἀρχίλοχος. *Meminerunt*, inquit, *calamitatum quas Ma»gnetes ad Maeandrum passi sunt, Callinus & Archilochus.* De »Callino videtur Clemens dissentire: qui antiquiorem eum »poëtam facit Magnetum rebus adversis. Sic ille primo li»bro Stromatum, [pag. 398. edit. Pott.] de Archilocho & »Simonide locutus: Καλλῖνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν »γὰρ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχίλοχος ἀπολωλότων, ὁ δὲ εὐημε»ρούντων μέμνηται. Theognis: [vers. 613. ed. Brunck.] c

»Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρις.

»De *Callino*, Strabo lib. XIII. « CASAUBONUS. — *CALLINUM*, *Elegiarum* poëtam, laudavit Strabo, lib. XIII. pag. 604. c. sed & idem lib. XIV. pag. 647. de *Callino* & de *Archilocho* eadem dicit, quae ex illo Clemens Alexandr. loco citato desumsit. Καλλῖνος nomen poëtae scribitur apud Strab. & Clem. Nos scripturam Κάλλινος tenuimus, quam apud Athenaeum (consentiente, ni fallor, vetere msto *A.*) editam repereramus. Theognis rursus de eisdem *Magnetibus*, simulque de aliis Ionicis civitatibus, vs. 1061. ait:

c "Υβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
καὶ Σμύρνην. —

Foedum mendum, ἑάλασαι, pro ἑάλωσαν, ex ed. Caf. 2. in editionem tertiam propagatum eft.

κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά. »Quid fint *veftimenta ῥόμβοις* »*ὑφαντὰ*, quaerimus accurate in commentario De Re Ve- »ftiaria. Euftathius fcribit in primum Odyff. [p. 15. l. 24.] »δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, affe- »rens hunc ipfum locum. Sed in antiquo exemplari Athe- »naei, quo ufus eft is qui Excerpta confecit, fcholium »fuit adiectum; quod a Breviatore confervatum hîc ap- »pingemus, cuicuimodi illud fit. Sic autem is Grammati- »cus. Ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου ὅθεν αἱ παρεκβολαὶ, »τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου. Ῥόμβος ἐστὶ »τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι »περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔ- »πολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ.« Casaubonus. — Idem Scholion & in fuo codice Epit. repererat Euftathius, ut difcimus ex loco a Cafaub. citato, fcil. ex Comment. in Od. α'. pag. 15. l. 21 fqq. ubi poftremum iftud vocab. βρυτὴρ idem valere ait ac ῥυτὴρ, i. e. χαλινός. Sed in noftro ms. *Ep.* atque etiam in ms. *A.* (cuius in ora idem Scholion, inde a verbis Ῥόμβος ἐστὶ &c. exhibetur) βρυκτὴρ fcribitur. Rurfus vero βρυτὴρ fcribebatur in Corfelii codice ms. *Epit.* e quo illud protulit Andr. Schottus, Obferv. Humanar. lib. I. cap. 6. pag. 10. Denique βρυτὴρ fcribitur etiam apud Etymologum, in Ῥόμβος, pag. 706 med. ubi idem Scholion eisdem verbis conceptum legitur, nifi quod περιδονεῖσθαι pro περιδινεῖσθαι fcribitur. Adde Scholiaften Apollonii Rhod. ad I. 1139. cuius verba emendata dedit Ruhnkenius ad Timaei Lexic. Plat. pag. 229. Sed ex his nondum adparet, qualia fint veftimenta quae ῥόμβοις ὑφαντὰ dixerit Democritus Ephefius. Euftathium fi audias, *rhombi* in hac dictione *inftrumenta* quaedam *textoria* intelligi debent: quam notionem huius vocabuli nemo e vetuftioribus vel Grammaticis vel aliis auctoribus novit. Mihi probabilior vifa eft Dalecampii interpretatio, *intextis rhombis*: ita ut *rhombus* intelligatur figura illa e quadrato oblonga & obliqua, quam & Geometrae & vulgus hominum ifto nomine adpellat. Videtur autem (liceat hoc in transcurfu adnotare) figura illa nomen inveniffe ab ipfo illo ludicro inftrumento, quod latine *turbo* & graeco

etiam vocabulo *trochus*, graece vero proprie olim *ῥόμβος* c vocabatur: quod instrumentum non, ut hodie fere turbines quos pueri nostri circumagunt, unius coni inversi formam habebat, sed formam duorum conorum ad bases iunctorum; quo fiebat, ut a latere adspectum instrumentum, aut in medio secundum longitudinem dissectum, eam speciem figuramque referret, quam *rhombum* vulgo vocamus. Quare & *rhombum solidum* Archimedes in lib. de Sphaera & Cylindro (referente Martinio, in Lexico Philologico) sic definit: Ῥόμβον καλῶ στερεὸν, ἐπειδὰν δύο κῶνοι, τὴν αὐτὴν βάσιν ἔχοντες, τὰς κορυφὰς ἔχωσιν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ἐπιπέδου τῆς βάσεως, &c. *Vestimenta* igitur, quae dicit auctor, intelligimus fuisse *rhombis* (nempe, *figuris rhomboideis*) *diversorum colorum variegata.*

Non minor vero difficultas, atque etiam maior, inest proximis verbis, *αἱ δὲ κεφαλαὶ κατ' ἴσα διειλημμέναι ζώοις.* Quae, ab Epitomae auctore omissa, atque etiam a Casaubono in Animadv. silentio praetermissa, latine sic reddiderat DALECAMPIUS: *capita vero, animalium imaginibus, aequaliter collocatis, distincta.* In orâ vero idem interpres adnotaverat: » Ζώοις. Legendum puto *ζώναις*, *fasciis*, *vittis.* « — At in editâ scripturâ nil mutant veteres membranae. Gallici interpretes: *Ils se couvrent la tête avec des étoffes où l'on voit différentes figures d'animaux*: quasi hîc de *capitis tegmine* ageretur: quod nullo modo probabile mihi videtur. Aut mendum inest in ipsa voce *κεφαλαί*: aut hoc vocabulo significatur vel vestimenti genus aliquod, vel *pars superior earumdem vestium de quibus modo dixerat auctor:* & in hanc posteriorem sententiam, quum certius aut probabilius nihil occurreret, interpretatus sum. Praeiverat eamdem interpretationem LEDERLINUS, qui cum Brissonii libros de Regno Persarum ederet, Graecorum auctorum testimoniis, Graece solummodo a Brissonio adpositis, latinam versionem adiecit: is igitur lib. II. pag. 551. praescripta verba latine sic convertit: *summitates vero* (nempe, *vestium*) *animalium imaginibus aequaliter collocatis distinctae.* Nempe inferior pars amiculi rhombis diversi coloris erat variegata: *superior aliis pictis figuris formisque distincta.* Nam, ubi de picturâ aut sculpturâ agitur, iam saepius observavimus, *ζῶα* Graecis non modo *animalium imagines*, sed generatim quaslibet *formas figurasque* dici.

καὶ σαράπεις μήλινοι &c. » *Sarapis* hîc vestis Persicae d

d »nomen est, *coloris melini*: aliis dicitur fuisse coloris μεσο»λεύκου.« CASAUBONUS. — Conf. infra, pag. 537. e. f. Porro videndus Hesychius & Pollux, & qui horum testimonia excussit BRISSONIUS, de Regn. Pers. lib. II. p. 549.

καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς. De *calasire* vide Briss. pag. 551. Cur vero Dalecampium, Κορινθιουργεῖς reddentem *opere Phrygio depictas*, Lederlinus etiam apud Briss. pag. 550. secutus sit, mirari subiit. Nulla profecto caussa erat, cur *Corinthiaci* artifices hîc suâ laude fraudarentur. *Officinam omnium artificum atque artificiorum* haud immerito dictam esse Corinthum novimus: (vide Oros. Hist. V. 3.) & *pingendi* praesertim *fingendique & alias omnes ad id genus spectantes artes* in illa urbe floruisse, diserte Strabo ait, lib. VIII. pag. 382. Quidni ergo in texendi arte aut acu pingendi praestantes etiam artifices potuerit eadem habere? Stragulas quidem vestes Corinthiacas etiam prae caeteris laudatas olim fuisse discimus ex Antiphane comico, apud Nostrum, I. 27. d.

εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ, - - αἱ δὲ ὑακίνθινοι. Cum ferri non posset ὑάκινθοι, quod quidem etiam membr. *A.* cum editis tenent, monuit CASAUBONUS: »Scribe ὑα»κίνθιναι. Nec aliter Eustathius.« — Nempe mutatâ orationis structurâ ὑακινθίνας habet Eustath. ad Od. α'. p. 19. l. 22. idque ex *Epit.* in qua eodem modo scriptum. Nobis mediâ incedendum viâ videbatur, adiectivam formationem ex Epitomâ adoptando, terminationem οι vero cum vetustis membranis tenendo; quum analogiae sit consentaneum, ut plurisyllabum adiectivum ὑακίνθινος sit generis communis. ὑακινθινοβαφεῖς maluerat DORVILLE ad Charit. p. 545. At, quod ea voce & Xenophon usus est, Cyrop. VI. 4, 2. & Chariton, pag. 103. id satis caussae non erat, cur eamdem Athenaeo aut Demetrio Ephesio obtruderemus. Leve est, sed tamen, oblatâ nunc maxime occasione, non praetereundum: cum πορφυραὶ (sic) scriptum hîc reperisset idem DORVILLIUS, monendum duxit: »Ne mutes πορφυραὶ in πορφύρεαι vel πορφυραῖ. »Passim enim haec scriptura obtinet: unde πορφυρὸς pro »πορφύρεος fuisse usurpatum colligeres. Sic habes apud Lu»cian. T. I. pag. 131. & 701. & T. III. pag. 617.« — Ad haec in promtu sunt quae moneam nonnulla. Primum quidem, scriptura ista πορφυραὶ in editione tertiâ Casaubonianâ, quâ usus videtur Dorvillius, nonnisi casu & per ty-

pothetae errorem huc invecta est: πορφυραῖ hic habent ed. Cas. 1. & 2. ut constanter aliàs. Pari quidem casu in ed. Ven. & Bas. etiam πορφυραὶ hic scribitur, in quibus aliàs (quoad memini) constanter circumflexo accentu vox ista notatur; quemadmodum paulo ante πορφυροῖ habent, non πορφυροί. Et sic constanter etiam codex *Epit.* circumflexo accentu utitur. E contrario, in vetere cod. *A.* hoc ipso quidem loco ad πορφυραῖ (quod habet ed. Cas. 1. ad cuius exemplum ille codex exactus collatusque est) nulla dissensio est enotata: sed paulo ante, pro πορφυροῖ, ex eodem codice enotata est scriptura πορφυροὶ, & sic in eodem plerumque ac tantum non constanter *acuto* aut *gravi* (quem vulgo vocamus) *accentu* signatur illud vocabulum, ubi circumflexus desiderabatur: quod hucusque, quia levioris momenti rem & scripturam manifeste vitiosam iudicaveram, (cum praesertim & aliàs in accentibus ponendis valde negligens fuerit eiusdem codicis scriba) adnotare neglexi. *Ibid.* θαλασσοειδεῖς: *marini coloris.* Graecum nomen fere tenentes Latini poëtae, *thalassicas* & *thalassinas vestes* dixerunt: ut Plautus & Lucretius.

ἴδοι δ' ἄν τις, φησὶ, καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασι. ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν &c. » Athenaeo auctore, *actaea* vestis » dicta est Graecis ἡ σπαθητὴ, *densa*, & contraria *rallae.* » Plinius vocat *crebram papaveratam.* De voce ἀκταῖα mul- » ta Eustathius. « Casaubonus. — De vocab. ἀκταῖα egit Brissonius l. c. pag. 551 sq. ubi & Eustathii verba ex Comm. ad Od. α'. pag. 19. l. 21 sqq. adposuit: quae tamen ad declarandam vocabuli vim nihil promovent. Videtur nomen esse origine Persicum, a Graecis in formam Graecae similem detortum. ἡ σπάθη (unde ductum verbum σπαθᾷν, & adiectivum verbale σπαθητὸς) cum alia significat, tum *instrumentum textorium, quo licium telae firmiter inculcabatur*: quod quale fuerit nescio, sed diversum fuisse a *pectine*, quo vulgo utuntur textores, diserte Hesychius adnotavit in Σπαθατόν. Plinii verba a Casaub. citata, leguntur lib. VIII. cap. 48. sect. 74. ubi vide Harduin. & quos ille citavit.

κατατέπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις. Verbo κατατέπλασται non videtur esse hic locus. Commode Dalecampius vertit, *aureis milii granis conspersum*: id est autem κατατέπασται: quod idem verbum & *distin-*

ctum & *variegatum* reddi poterat. Sic *κατάπαστος* veteres Grammatici interpretantur *πεποικιλμένος*.

AD CAP. XXX.

e 'Ασίου ποιήματα. De *Asio*, vetere poëtâ Samio, conf. III. 125. b. & ibi not. *Ibid.* ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. Hesychius: Χλιδῶνες· κόσμοι, ὧν [οὓς malles: sed intelligi potest τούτων ὧν, quod valet τούτων οὓς: *ornatus ex eorum genere, quos*] αἱ γυναῖκες περὶ τοῖς βραχίοσιν εἰώθασι φορεῖν καὶ τοὺς τραχήλους.

τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον. »*Proverbium*, cuius »obiter mentio fit ex *Duride*, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγ-»μένον, ita potius concipiendum, Βαδίζειν ἐς Ἡρ. ἐμπεπλ. »*Vadere ad Iunonis festum cum implexis capillis*: ex ipsius »Duridis narratione: non, ut doctissimi viri vertunt, *in-»cedere Iunonium.*« Casaubonus in Animadv. ed. 1. Pro istis vero, in ed. 2. & 3. haec leguntur: »*Proverbium*, cuius »obiter mentio fit ex *Duride*, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγ-»μένον, inveni alicubi ita conceptum a viris doctis, Βάδι-»ζε βλέμμα Ἡραῖον, *Incede vultu Iunonio.* Sed vera lectio »est, quam hîc refert Athenaeus. Vertendum, *Incedere Iu-»nonium, habentem capillos implexos*, sive, *diligenter pexos* »*& in humerum demissos*, ut modo dicebat Duris. Ἡραῖον »hîc est, non *Iunonis more*; sed, *more eorum qui Heraea*, »id est, *Iunonis festum celebrabant.* Hos autem peculiari qua-»dam gravitate incessus fuisse insignes, declarant etiam ver-»ba Horatii, satyrâ tertiâ lib. I. *Saepe velut qui currebat* »*fugiens hostem: persaepe velut qui Iunonis sacra ferret.*« — Tetigit istud proverbium Erasmus, p. 61. sic concipiens, *Ingredi Iunonium.* Copiosius tractavit Cognatus, inscribens *Iunonio incessu ambulat*, inter Erasmiana, p. 197. In *Ios.* Scaligeri Proverbiis Stromateis, quae Andr. Schottus cum Graecis Paroemiographis edidit, idem proverbium isto hexametro comprehenditur, Βάδιζε βῆμ' (non βλέμμ', ut scribitur in Casauboni Animadv.) Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον. pag. 606. num. 501. Ex *Asii* poëtae verbis, quae continuo subiiciuntur, videri poterat Ἡραῖον hîc dici *Iunonis templum*; βαδίζειν Ἡραῖον vero in proverbio, brevitatis caussâ, dictum pro βαδίζειν ἐς Ἡραῖον.

f Οἱ δ' αὔτως φοίτεσκον &c. »Antiquissimi poëtae *Asii*

» versus *de luxu Samiorum* pessime scribuntur in omnibus f
» libris: ita nempe:

» Οἱ δ' αὔτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
» εἰς Ἥρας τέμενος πεπυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
» χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
» χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὥς,
» χαῖται † δορευτανέμω [immo δωρευτ.] χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς,
» δαιδαλέοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοσι, †
» νήσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

» *Primus versus* & *secundus* ex *Duridis* paraphrasi clari sunt.
» *Tertio* significat poëta, *syrmata eos gestasse & vestes albas
» poderes*, sive *ad terram pertinentes*. Interpres nescio quid
» legerit pro εἶχον: sed ferri potest εἶχον πέδον χθονὸς, pro
» *pertinebant ad terram, eamque tangebant. Quarto*, vocat *corym-
» bas cicadis similes*, tutulos Samiorum eâdem formâ cum At-
» ticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους *insertis cica-
» dis ornatos*. Samii ab antiquis Atheniensibus hunc morem
» retinuerant: quod non est obscurum ex praeclara magni
» illius Historici praefatione: ubi notabis illa verba, διὰ
» τὸ ἁβροδίαιτον: quod huc inprimis facit. Sed locum prae-
» stat adscribere, mire enim illustrabit *Asii* hos versus.
» Καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ait, τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαι-
» τον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαν-
» το φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρώβυλον ἀνα-
» δούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. [Vide Thucyd. I. 6.
& ibi Interpp.] — » *Quintum* (versum) sic emendamus:

» χαῖται δ' ἠώρηντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς.

» *Agitabatur coma flatu venti aureis* adstricta *vinculis*: intel-
» lige autem capillos extremos; nam capiti pars proxima,
» quae vincta erat, agitari non potuit. *Sextum* & *septi-
» mum* ita scribo:

— » ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν
» ὥσπερ ὑπασπιδίῳ πολεμιστῇ. —

» partim certâ, partim probabili coniecturâ. « CASAUB.

In *Epit.* tota deest ecloga. *Vers.* 1. recte φοίτεσκον posuerunt editores, pro φοιτέεσκον quod erat in ms. *A*. *Tertium versum* latine sic reddiderat DALECAMPIUS: *terraeque late niveis tunicis solum radebant*: quasi legisset εὐρὺ ἔσαιρον, ut monuit IACOBS, Exerc. Crit. T. I. pag. 121. At id quidem nimis a veteris scripturae vestigiis recedit. Nec vero video, quo pacto ferri possit εἶχον πέδον χθονὸς eâ notio-

f ne, quam Casaubonus voluit. εἴχοντο πέδου oportebat; non εἶχον πέδον. Nec rursus Lennepii probare potui quamvis & ingeniosum & eruditum commentum, statuentis (in Animadv. ad Coluthum, pag. 45 sq.) postrema verba duorum versuum, *tertii* & *quarti*, sedes inter se permutasse, cum prius ita scripti fuissent illi versus:

»χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος ὥς.
»χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ᾽ αὐτῶν τέττιγες εἶχον:

tum vero hos ipsos versus in hunc modum refingendos censentis:

»χιονέοις τε χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρυοδείης, (nempe φοίτεσκον:)
»χρυσείους δὲ κόρυμβοι ἐπ᾽ αὐτῶν τέττιγας εἶχον.«

Quarum novationum ut violentiam taceam; non cogitasse videtur vir doctus vocabulum τέττιγας penultimam constanter producere. Nobis hoc loco, ut expeditissima, sic certissima Westoni emendatio visa erat, in fine *vers.* 3. ἷκον pro vulgato εἶχον ponentis, in Hermesian. p. 44. Ut saepe Homerus οὐρανὸν ἷκεν dixit, sic *Asius* poëta hîc πέδον χθονὸς ἷκεν. Et pro eo, quod est apud Virgilium, Aeneid. I. 408. *pedes vestis defluxit ad imos*, inversâ orationis structurâ Graecus poëta ait, *vestibus homines ad solum usque terrae perveniebant.* In *quarto* versu, qui spondeum pro dactylo in penultimâ sede habet, nihil mutandum videtur: quamquam haud satis perspicuum sit quo referatur illud ἐπ᾽ αὐτῶν: quod videri quidem possit ad χιτῶνας referendum; sed, quoniam κόρυμβαι sunt *capitis ornatus*, ἐπ᾽ αὐτῶν rectius ad *homines Samios* referetur: *super ipsis*, nempe, *super eorum capitibus sunt aurei ornatus, veluti cicadae.* Illud notandum, κορύμβας in *foeminino* genere alibi non reperiri.

into versu, emendationi a Casaub. propositae rursus dubie praestabat & unice vera nobis visa ea erat,) eodem Westono ibid. ex Iliad. Ψ. 367. adscita est, δ᾽ ἐῤῥώοντο ἀνέμῳ. Quod vero ἀνέμοις idem pro proposuit, nec necessaria illa mutatio est, & ingrarum commoda futura hîc erat terminatio pluralis, s similes casus qui continuo sequuntur.

6. ἀμφὶ βραχίοσιν perspicue scribitur in ms. *A.* vero sic abrupte pergit idem codex, πάντες ὑπα- ν πολεμιστήν: ut perspicuum videatur, sextum ver- a haec verba olim exiisse, βραχίοσιν ἦσαν, sed ab

illo verbo ἦσαν, omiſſis nonnullis aberraſſe librarium ad aliud paulo poſt poſitum verbum, quod in ησαντες aut in aliquid tale deſiiſſet. Id verbum quodnam fuerit, quaerendum iis qui ingenio valent relinquimus. Caſaubonianum quidem ὥσπερ ὑπασπιδίῳ πολεμιστῇ, & nimis abit ab his quae ſuperſunt veteris ſcripturae veſtigiis, & alioquin quid huc faciat exputare equidem non potui. Gallici interpretes in hunc modum explendum verſum cenſuerunt:

» οὕτως μιμήσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν. «

Non cogitantes, verbum Graecum non eſſe μιμήσαντες, pro μιμησάμενοι.

Quam deinde *Heraclides Ponticus*, de eisdem *Samiis* loquens, τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν dicit, intelligi (puto) debent *mutuae in ipſos contentiones ex avaritiâ* ortae: nempe, ut fit, ex divitum avaritiâ, & ex tenuiorum invidiâ. Pro iſtis, quae vitioſe edita erant, ὥστε Συβαρ. & ἀπωλέσαι, recte ὥσπερ Συβ. & ἀπολέσαι dedit ms. *A.* In *Epit.* deſunt haec omnia. a

AD CAP. XXXI.

ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἔζων. Sic uterque mstus. ἐς τρυφ. edd.

Ibid. διησκημένοι τὰς κόμας. »In *Philarchi* [immo »*Phylarchi*] teſtimonio, προήεσαν διησκημένοι τὰς κό»μας χρυσῷ κόσμῳ, non eſt τὸ διασκεῖσθαι ſimpliciter *exor»nari*, ſed *discretim ornare comam*: hoc eſt, διακριδὸν ἀσκεῖ»σθαι. Nam ita ſoliti homines ἁβροδίαιτοι & facere & lo»qui. Lucianus in Amoribus: [cap. 3. Tom. V. ed. Bipont. »p. 259.] Ἀλλὰ λιπαραὶ παλαίστραι μέλουσί σοι, καὶ φαι»δρὰ μὲν ἐσθὴς, μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν (in ed. Caſ. 2. & »3. eſt »τὴν παρυφήν: ita ſcribe, non τρυφὴν.) καθειμένη, »διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια.« Casaubonus.

Xenophanis teſtimonium, ex illius *Elegiis*, alibi a Noſtro nominatim citatis, deſumtum eſt. Ex eodem nonniſi pauca verba hîc adpoſuit Breviator. *Verſus ſecundus*, b qui totus deeſt Epitomae, perquam mendoſe ſcribitur in ms. *A.* in hunc modum: ὄφρα τυραννίης ησσα νευ στυγερῆς. Recte curatus videtur ab editoribus, ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς ſcribentibus: & loquitur, ni fallor, de *tempore quo ſteterat adhuc Lydorum regnum.* Sed cum in vocab. τυραννίης penultima *brevis* ſit, quam hîc *longam* deſiderabat

h metrum, τυραννείης videtur scriptum oportuisse; formato nomine a verbo τυραννεύω, quod perinde ac τυραννέω in usu erat.

» *Quartum versum* Xenophanis, *οὐ μείους ἤπερ χίλιοι* » *εἰς ἐπίπαν*, accipe de astypolis, qui fuerunt Colophone » haud pauciores mille, sicut mox sequitur. « Casaub. — Vide mox lit. c. Tenuimus editam scripturam ἤπερ, & εἰς ἐπίπαν. Sed, pro eo quod veteres membranae habent ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, malueram equidem ἤπερ χίλιοι ὡς ἐπίπαν. Vereor sane, ne istam dictionem εἰς ἐπίπαν non agnoscat Hellenismus.

Vers. 6.

αὐχαλέοι χαίτῃσιν ἀγαλλόμεν' εὐπρεπέεσσιν.

En rursus mirae fiduciae documentum, qua coniecturas suas lectoribus subinde obtrudere consueverat incredibili doctrinae suae copiâ fretus Casaubonus. Nihil ille ad hunc versum adnotavit. Atqui ipse suo arbitratu commodissimam & unice veram membranarum & veterum editionum scripturam αὐχαλέοι in aliam huic loco nullo modo convenientem αὐχμαλέοι mutaverat; atque eo ipso alios etiam doctrinâ & ingenio praestantissimos viros in errorem induxit, ut intelliges ex virorum doctorum Notis ad Hesychianam glossam: Αὐχαλέοι· σεμνοί. Eâdem ex glossâ vocabulum istud, a recentioribus Lexicographis neglectum, prudenter in Thesauri sui Indice adnotaverat H. Stephanus, his verbis: » Αὐχαλέοι, Hesychio sunt σεμ- » νοί: *gloriosi*, vel etiam *iactabundi*. « — Diceres, ipsum istum Xenophanis versum respexisse Glossographum. Pro χαίτῃσιν suo more inepte χαίτιαιν scripsit calligraphus in vetustis nostris membranis. Haereo in penultimâ eiusdem versus voce. ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν scribitur in ed. Ven. & Bas. quod utique mensurae versus adversabatur. ἀγαλλόμεν' εὐπρεπέεσσι tacite correxit idem Casaubonus, elisâ diphthongo οι: quae an in ista voce ita elidi aut cum sequenti ευ coalescere potuerit, dubitare subiit. Nihil tamen discrepantiae ad istam scripturam e membr. *A*. enotatum. Nescio vero, an ἀγαλλέμεν (ionicâ formâ, pro ἀγάλλειν) fortasse hic scriptum oportuisse dicam; qui infinitivus ab illo nomine αὐχαλέοι regeretur: *gloriantes, superbientes ornari*, i. e. *eo quod ornentur*. Minus dubitaturus eram, si satis scirem, verbum ἀγάλλειν in activâ formâ notione passivâ vel reciprocâ pro ἀγάλλεσθαι vel ἀγάλ-

λειν ἑαυτὸν accipi posse: cuius usus nullum in promtu habeo ex probato auctore ductum exemplum. Confecta quidem res posset videri, si fides esset glossae, quae apud Suidam in ed. Porti & Küsteri sic scribitur: Ἀγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν: sed vel sic suspicari licuerit, ἑαυτὸν fortasse ad ἀγάλλων in illâ glossâ fuisse referendum, & ad verbum σεμνοποιῶν deinde rursus idem pronomen supplendum. In principibus vero Suidae editionibus prorsus etiam ambigue scribitur, Ἀγάλλων ἑαυτὸν σεμνοποιῶν, nullâ interpositâ distinctione; ut, quid potissimum voluerit Lexicographus, haud liquido adpareat. b

Versu 6. rursus probum vocabulum, quod dederant veteres editiones, suâ auctoritate tacite mutavit CASAUBONUS; pro χρίμασι, quod illae offerebant, χρίσμασι scribens, invitis membranis, quae vel id ipsum χρίμασι, vel ex eo corruptum χρήμασι habent, ut noster vetus cod. *A*. Ionicus scriptor *Xenophanes*, quidni molliori nominis forma χρῖμα, quae perinde legitima erat, usus esset? Pro ὀδμῇ vero quod erat editum, nos membranarum auctoritate ὀδμὴν scripsimus, quod magis etiam Graecum esse iudicavimus. ἀσκητοῖς ὀδμὴν, *exquisitis quoad odorem*, vel *solerter paratis ad odorem*.

οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον &c. Id de Sybaritis vulgo dici solitum supra vidimus, pag. 520. a. *Ibid.* ὅς ἔτι καὶ ἐφ' ἡμῶν ἦν. Sic recte ms. *A*. In *Epit.* ista desunt. *Ibid.* μέχρι μέσης ἡμέρας. Tenui hoc, quod commodius editum videbatur, quam μέσου, quod est in msto. Etiam μέχρι λύχνων ἁφῶν recte editum erat: perperam ἀφ' ὧν Ms. Sic περὶ λύχνων ἁφὰς, Herodot. VII. 215. c

ὃ δὴ καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν. Ad vulgatam scripturam ὅθεν notaverat CASAUBONUS: »Lege ὅ γε καὶ βασ. vel »ὅπερ: non ὅθεν.« — Ferri utique non potuit ὅθεν, quamquam utriusque msti auctoritate nitens. Nobis ὃ δὴ placuit: quod etiam a CORAYO in *Notis msstis* propositum vidimus. Adiecit idem Vir doctus, legi quoque posse, ὅτε καὶ βασ. σπαν. τοῦτ' ἦν.

In *ANTIPHANIS* testimonio, anapaesticis versiculis (ut monuit KOPPIERS, Observ. Philolog. pag. 38.) comprehenso, praetuli codicis *Epit.* scripturam, Πόθεν εἰκήτωρ εἶ; τίς Ἰώνων. Mox, quod ἡδυπαθεῖς scribebatur, erratum erat ex ed. Bas. in ed. Cas. translatum: de quo corrigendo monuit CASAUB. *in Animadv.* Vitiosam scripturam tamen in d

d contextu reliquerunt qui editionem Caf. 2. & 3. curarunt; veram fcripturam in orâ notaffe fatis habentes.

ἡ χρυσῆ παροιμία. » Haereo in illis: Θεόφραστος δὲ » ἐν τῷ περὶ Ἡδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνάς φησι διὰ τὴν » ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία » διαμεμένηκε. Oratio primum offendit me: neque dubi- » taverim affirmare deeffe aliquid. Deinde, quaenam illa » *aurea paroemia?* Ego fane non fcio: nifi eo refpexit Theo- » phraftus, quod omnia *delicata & mollia* dicuntur παροι- » μιακῶς *Ionica;* & homines ἀβροδίαιτοι, *Ionici*: ut apud » Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ: & μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ » faepe. Etiam apud Latinos, *Ionici motus.* « CASAUBONUS. — Deeft tota ῥῆσις in *Epit.* Veteres vero membranae *A.* ab editâ fcripturâ nil difcrepant. *Aureâ paroemiâ*, quam hîc memorantem *THEOPHRASTUM* facit vulgata fcriptura, ERASMUM fi audimus, (in Adag. p. 459.) fignificatur proverbium his verbis conceptum, *Rifus Ionicus*, Γέλως Ἰωνικός: quod vereor ne nemini aut admodum paucis ille perfuaferit. Perquam fane probabile eft, & verba nonnulla hîc intercidiffe, & in voce χρυσῆ mendum ineffe. *Paroemia*, quam dixit *Theophraftus*, ea videtur effe quam Cafaubonus quoque intellexerat; fcilicet, quod quaevis infignis mollities & luxuria Ἰωνικὴ τρυφὴ vulgo fuerit nominata. Conf. Hefych. in Ἰωνικόν: & ibi Interpretes. Caeterum quo pacto reftituenda fint verba philofophi, in Athenaei libris corrupta, hariolari licet; certâ quâdam ratione, quid ille fcripferit, nemo puto hodie nos docere velle praefumferit. Eam coniecturam, quam in fcholio fub contextu pofui, LEDERLINI olim noftratis manu orae exempli Athenaei, quo is ufus erat, adfcriptam reperi; ab ipfo-ne excogitatam, nefcio, an aliunde acceptam. Poftrema verba fortaffe fic olim concepta fuerant: καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐν χρήσει ἡ παροιμία διαμεμένηκε.

AD CAP. XXXII.

e ἀκόλαστοι καὶ συνουσιάζειν καὶ πίνειν εἰθισμένοι. Dalec. *ad compotationes & venerem intemperantes.* Similiter Gallici interpretes, Villebrunius certe, verbum συνουσιάζειν de *veneris voluptatibus* accepit. Et illâ quidem notione haud raro accipi pulcre novimus: fed ubi συνουσιάζειν & πίνειν iunguntur, ita quidem ut praecedat verbum συνουσιάζειν,

non aliter nisi de *sodalitatibus quae ad epulandum vel comessandum conveniunt* intelligendum putem. Sic συνουσίαν cum aliàs saepe, tum V. 217. b. & c. & 195. f. & ipsum verbum συνουσιάζειν, XII. 517. f. de *convivio* usurpatum vidimus. e

ἐπὶ τῶν καπηλείων recte ms. *Ep.* Καλχηδόνιοι vero dedit cod. mstus uterque: quam formationem nominis in *Theopompi* testimonio non aspernandam putavi; licet paulo ante, ubi suo nomine loquebatur Athenaeus, vulgatam formam Χαλκηδ. cum editis teneant (quod sciam) veteres membranae. Vide notata ad III. 92. e. Adde Nostrum, XI. 496. e.

πρὶν μὲν μετασχεῖν αὐτοῖς τῆς πολιτείας. Commode Dalecampius: *priusquam eiusdem publicae administrationis forent participes.* Perperam Gallicus interpres: *avant qu'ils se fussent emparés du Gouvernement.* Adnotatum hoc loco a viro docto vidi, αὐτοὺς pro αὐτοῖς legendum videri: qui non recordatus videtur, percommode accusativum αὐτοὺς omitti potuisse, facili negotio supplendum, sed dativo αὐτοῖς carere non posse orationem: dicimus etiam μετασχεῖν τινι τινὸς, *participare aliquid cum aliquo, eiusdem rei cum aliquo participem esse.* Vide Lexic. Polyb. voc. Μετέχειν.

καὶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον. Suspicatus eram intercidisse hîc nonnihil: sed nil mutat aut addit ms. *A.* & ferri utcumque potest illa scriptura. In *Epit.* quidem omissa sunt ipsa illa quinque verba. *Mox,* φιλοπῶται per ω μέγα scriptum, ut alibi constanter, sic & hîc dedit ms. *A.* f

Quae de *Umbrorum* gente subiicit auctor, ea praetermisit Breviator. περὶ τὸν Ἀδρίαν dedit ms. *A.* Si πρὸς malles, πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ oportebat.

AD CAP. XXXIII.

De *Thessalorum luxuriâ* confer quae ex eodem, quem a hîc citat, Theopompo iam supra retulit Deipnosophista, VI. 260. b. Adde Platonis Criton. cap. 15. Tria verba, καὶ ταῖς αὐλητρίσιν, quae deerant editis, dedere ambo mssti codices. *Mox,* vocem τοιαύταις cum ms. *A.* tenebant ed. Ven. & Bas. ut adpareat nonnisi casu omissam esse in ed. Cas. In *Epit.* desunt ista omnia, καὶ ταῖς τοιαυτ. ἀκολ. & plura deinde. Quae sequebantur in editis verba παραθέσονται & παρασχήσονται, haud male utique in in-

dicativo modo ponebantur: sed quoniam terminationem subiunctivi modi dedere veteres membranae, non repudiandam putavi.

b Περὶ δὲ Αἰτωλῶν Πολύβιος &c. Paullo uberiora haec habes, ex Excerptis Valesianis, in Reliquiis *libri XIII. Historiae Polybianae* a nobis collectis cap. 1.

AD CAP. XXXIV.

c *Aristophanis* testimonium de *mensis Siculis*, neglectâ versuum distinctione, sic scriptum erat in ed. Cas. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκλ . . . . καιναν. Quem ad locum est Casauboni Animadversio haec: »*Aristophanis* locum e fabulâ cui nomen fecerat Δαιταλεῖς, & mutilum & corruptum, ita restituendum monemus: Ἀλλ' »οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἀλλὰ μᾶλλον »πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαριτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ. »*Non ea didicistis quorum caussâ vos illuc miseram: sed potius bibere; deinde, Syracusanas mensas, Sybariticasque lautitias assidue habere in ore: & Chium merum e Lacaenis calicibus.* Leviter nos mssti adiuverunt: at lacunam ex libro superiore explevimus.« — Duo postrema verba, quae omittere hoc loco licuerat Athenaeo, supplevit Casaubonus ex lib. XI. pag. 484. f. unde etiam vocabulum λακαινᾶν restituit: quod quidem ipsum etiam editiones Ven. & Bas. exhibebant, nonnisi in accentu errantes, cum ἐκ λάκαιναν darent; ut mireris, in mediâ illâ voce lacunam signatam fuisse in ed. Cas. Similiter in accentu eiusdem vocabuli erratum est in ms. *A.* qui & in toto reliquo hoc testimonio cum editis consentit, nisi quod Συρακοσίων scribit, quemadmodum & paulo ante Συρακόσιοι. Magis concise, nec sine mendâ, in *Epit.* scribitur, Συρακουσίους τράπεζαν Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας. *Brunckius* in Fragm. Aristoph. pag. 238. num. 12. de constituendo metro desperaverat. Sed, esse legitimos versus Iambicos tetrametros, ita ut a nobis factum distinguendos, haud ita pridem, uno fere eodemque tempore, a tribus doctis viris monitum est: quorum primus, *Ricardus* Porsonus, in Praef. ad editionem secundam Hecubae Euripideae (quae Cantabri-

giae MDCCCII. prodiit) pag. XLI. nihil quidquam in verbis mutavit: reliqui duo vero, GROTEFENDIUS in Notis msstis, & FIORILLO in Obferv. in Athen. pag. 57. (*verf.* 1.) ταῦτ' ἐμοῦ γ' εἰπόντος corrigendum cenfuerunt, & καλῶς (*verf.* 2.) pro κακῶς.

In *PLATONIS* verbis (ex eiusdem feptimâ *Epiftolâ*) commode editum videri poterat, ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα d ξυνέπεται τῷ βίῳ: fed τούτων apud Athenaeum noftrum dedit uterque codex mstus, quemadmodum apud Plat. vulgo legitur. Quod dein μελήσας ποτὲ fcribitur in ed. Caf. error eft ex ed. Baf. propagatus: recte μελήσαι ποτὲ ed. Ven. cum msstis.

Alterum *PLATONIS* teftimonium legitur *libro III. de Republ.* pag. 210 & fq. ed. Maffey.

AD CAP. XXXV.

Ποσειδώνιος δὲ ἑκκαιδεκάτῃ Ἱστοριῶν. »*POSIDONII* lo- e »cum de *Syrorum molli vita* reftituimus libro quinto, »capite XIII. « CASAUBONUS. — Vide lib. V. pag. 210. f. & ibi not. Quo ex loco, pro γραμματίοις, quod hîc legebatur, γραμματείοις reftituimus. Suidas: Γραμματεῖον, διδασκαλεῖον. Ex eodem loco hîc correximus οἰκητηρίοις f ἐνδιαιτώμενοι.

AGATHARCHIDIS teftimonium de *Arycandenfibus*, omifit Breviator. Recte vero Ἀρυκανδεῖς dedit ms. *A.* a fingulari Ἀρυκανδεύς. Vide Steph. Byz. in Ἀρύκανδα.

Zacynthios, ait idem *Agatharchides*, effe ἀπείρους πολέμου, a id eft *rudes belli & imperitos*. Sic quidem uterque codex mstus, recte: non πολέμων, ut editum erat; quod qui primus ita fcripfit, is *bellorum expertes* intellexiffe videtur.

AD CAP. XXXVI.

Πολύβιος δ' ἐν τῇ ἑβδόμῃ. Vide *POLYBIUM* noftrum, in Reliquiis *libri feptimi*, cap. 1. & quae ad eum locum notavimus. *Ibid.* πλοῦτον περιβαλομένους. Sic fcriptum b oportuiffe putavi in *aorifto*, licet περιβαλλομ. cum editis teneat vetus codex. Pro duabus vocibus, Breviator unum verbum πλουτήσαντας pofuit. *Ibid.* ἐξοκεῖλαι, per ο breve, nunc recte dedit ms. *A.* Vide vero quae notavimus

b ad pag. 521. d. Ipsum illud verbum hic omisit Breviator.
Ibid. Κρότωνα. Vide ad pag. 518. d.

ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. »Tolle vocem δεινὰ aucto»ribus libris: & est sine dubio alterius glossema.« Casaubonus. — Omitti utique nullo incommodo vox δεινὰ potuerat: ac praesertim *Polybius*, cuius est ista narratio, subinde ἀνήκεστόν τι πάσχειν dicit, nullo alio vocabulo adiecto. Sed quemadmodum idem auctor lib. IV. cap. 53, 3. ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιπίπτειν dixit: sic potuit etiam ἀνήκεστα δεινὰ hic scribere, ubi istam vocem cum editis vetustae membranae agnoscunt. Libri, ad quorum auctoritatem provocat Casaubonus, nulli alii sunt nisi quibus *Epitoma* Athenaei continetur, cuius auctor brevitati studens illam vocem omisit.

Πετηλῖνοι. Sic recte mstus uterque codex: non Πετιλῖνοι. Poterat vero etiam Πετηλινοὶ scribi, cum accentu in ultimâ, ut apud Stephanum Byz. in Πετηλία, & apud Appianum, Hist. Annibal. cap. 29. quod eodem redit.

c *Ibid.* συνευδοκούντων Ῥωμαίων. »Capuanorum mol»litiei opponitur *Petelinorum constantia*: qui, deseren»tibus Romanos omnibus vicinis populis, manserunt in »fide soli. Sed hi cum diuturnam obsidionem passi essent, »οὐδενὸς βοηθοῦντος, οὐδὲ συνευδοκοῦντος Ῥωμαίων »παρέδοσαν ἑαυτούς. Ita narrant Athenaei omnes codices. »Ego non capio quid *ad Petelinorum gloriam* faciat, quod »*nemine Romanorum consentiente* deditionem fecerint: nam »inde contrarium potius sequatur, tandem eos patientiam »rupisse, & Romanorum amicitiae renuntiasse. Legen»dum vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντος τὰ Ῥωμαϊκά: *cum nemo »opem ferret, neque Romanorum partes sequeretur.* Livius, »*Petelini uni ex Bruttiis manserant in amicitiâ Romanorum.*« Casaubonus. — Nobis in emendatione a docto Animadversore propositâ, nec Graeca dictio, nec sententia satis placuit. Dalecampius locum sic reddiderat, *cum nec Romani nec ulli ex confoederatis ac sociis auxilio venirent:* satis commodâ sententiâ, sed quae Graecis verbis non inerat. Habuerat ille interpres ante oculos scripturam editionis Basileensis, οὐδενὸς βοηθοῦντος τῶν συνευδοκούντων Ῥωμαίων: ubi ille videtur Ῥωμαίοις legendum censuisse; ut οἱ συνευδοκοῦντες Ῥωμαίοις intelligerentur *Romanorum socii.* Villebrunius, contra reliquum suum institutum Casauboni emendationem secutus, ita habet: *sans recevoir*

aucun secours, & d'ailleurs personne n'embrassant avec eux le parti des Romains. Nos olim cum Polybium ederemus, eamdem quam modo adposuimus editionis Basileensis scripturam respicientes, levissimâ mutatione, articulo τῶν post συνευδοκούντων reiecto, aut plane abiecto, veram Polybii scripturam restitui posse iudicavimus, in hanc sententiam, *consentientibus Romanis & fidem eorum collaudantibus.* Ac ne nunc quidem aliter constituendum hunc locum censuimus, licet utrumque codicem nostrum mstum id ipsum tueri viderimus, quod a Casaubono editum erat, οὐδὲ συνευδοκοῦντος. Nam sicut manifeste vitiosa & Polybii menti contraria haec scriptura est: sic illa quam nos restituimus, συνευδοκούντων Ῥωμαίων, sententiam efficit cum per se unice commodissimam, tum mire cum Liviana narratione consentientem. Diserte Livius narrat, legatis Petelinis praesidium a Romanis petentibus responsum esse a senatu, *nihil iam longinquis sociis in se praesidii esse; redirent domum, fideque ad ultimum expletâ consulerent sibimet ipsi.* In eamdemque sententiam Appianus, De Bello Annib. c. 29. ait, Romanos finito bello Annibalico reliquos e Petelinis, fugâ dispersos, studiose conquisitos patriae restituisse, *singularem illorum erga se fidem & benevolentiam virtutemque admirantes.*

AD CAP. XXXVII.

Τοὺς δὲ Κουρῆτας &c. »De *Curetibus* docte & uber»tim Strabo libro decimo.« CASAUBONUS. — De *Aetoliae Curetibus* hîc agitur: quorum nomen qui a mollitiei vel luxuriae quodam genere & praesertim a capitis cultu derivabant, ii (ut Strabo docet, lib. X. p. 466 extr. & 467. init. ed. Cas.) rursus duplex etymon sequebantur, spectantes alii τὴν θρέψιν τῆς τριχὸς, id est *rationem alendi comam*, alii τὴν κουρὰν, id est, *tonsuram*: & illi quidem a vocabulo κόρη vel κούρη derivabant id nomen, a comae curâ quae *puellis* magis quam viris conveniat; quemadmodum etiam Hesychius ait, Κουρῆτες, οἱ τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντες, διὰ τὸ κουρικῶς (i. e. *puellarum in morem*) ἀναδέσθαι τὰς κόμας. Alteri a vocabulo κουρὰ, a *tonsurâ* repetebant eamdem denominationem. Possis vero etiam, si tanti videtur, utramque rationem inter se conciliare, ita quidem ut in utrâque utrumque simul etymon (& ἡ

c κόρη vel κούρη, *puella;* & ἡ κουρὰ, *tonsura*) spectetur: nam qui *puellarum* more comam studiose curant, hi partem quidem studiose *alunt*, partem vero *detonderi* sibi curant. Sed *Aeschylus* quidem in adpositis versibus prius maxime etymon spectasse videtur: *Agathon* vero alterum perspicue secutus est. Caeterum de istis *Curetibus* confer Eustathium, ad Iliad. β'. pag. 213. med. & ad Iliad. ψ'. pag. 1403. init. ubi hunc etiam Athenaei locum ex Epitomâ adposuit.

Aeschyli duo versus in membr. *A.* sic scribuntur, ut vulgo editi legebantur:

> Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς,
> ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ἤνεσαν.

Id est, interprete Dalecampio:

> *Delicati crines, ut molliusculis virginibus,*
> *unde Curetum genti nomen id tributum est.*

Ego vero, fieri quidem potest ut erraverim, sed omnino praeferendam iudicavi scripturam in *Epitomâ* nobis servatam: *priori versu*, ὥστε παρθένου ἁβρᾶς, quae verba eodem modo etiam Eustathius l. c. adtulit; *posteriori*, λοιπὸν, *in posterum.* Nempe in animo quidem habuerat Aeschylus nomen populi illius, qui Κουρῆτες dicebantur: sed eo loco, unde desumti sunt illi versus, de uno quodam homine (nescio quo, cum praesertim index fabulae non sit adiectus) agebatur.

d τοὺς τὴν Πρώνακτος θυγατέρα μνηστεύοντας. »Πρώναξ, Talai filius est, Adrasti frater, Lycurgi pater, de »quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, & Pausanias »in Laconicis: apud quos Πρώναξ melius per ω magnum.« Casaubonus. — Atqui etiam hic apud Athenaeum recte Πρώνακτος, per ω magnum, non solum ambo nostri mssti dedere, sed eodem modo in Aldina editione scribitur.

Agathonis versus primus cum sic scriptus esset,

> Κόμας ἐκειράμεθα φησὶ μάρτυρας τρυφῆς:

monuit Casaubonus: »Scribe, Κόμας ἐκειράμεσθα (φησὶ) μάρτυρας τρυφῆς.« — Et dedit nobis veram scripturam ἐκειράμεσθα noster ms. *Ep.* Porro vero, quum modo praecesserint verba, ἐπεὶ δ' ἀπέτυχον τοῦ γάμου, malles utique φασὶ quam φησί. Sed ferendum hoc putavi, quamquam minus commodum. *Dicit*, nempe poëta: id est, *dicentes illos facit.*

e Περὶ μὲν οὖν ἐθνῶν. Sic *absque* τῶν articulo commode

dedit ms. *A*. In *Epit.* haec talia, quae ad transitum orationis pertinent, prorsus omitti solere iam saepius observavimus. e

AD CAP. XXXVIII.

καὶ οὗτος οὖν ἔνδον μένων. » Hactenus de publicâ variorum populorum intemperantiâ & studio voluptatis: » dein agit Athenaeus περὶ τῶν κατ' ἄνδρα. Initium ducit etiam huius partis a Barbaris. Ait, καὶ οὕτως οὖν » ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν. Melius, καὶ οὗτος. Non enim » solus *Ninyas*, sed & alii plerique omnes reges Assyriae » *casarii* fuerunt, & *domi latuerunt.* « CASAUBONUS. — Conf. pag. 530. e. & 517. b. Non modo autem *melius* est οὗτος, sed *unice vera* scriptura, quam ipsam tuetur vetus cod. *A*.

Τοιοῦτος δ' ἦν καὶ Σαρδανάπαλλος. Tenui scripturam, quam in hoc nomine constantissime servant vetustissimae nostrae membranae, geminatâ λ literâ. Vide Animadv. ad VIII. 335. f. Ex eisdem membr. *A*. adoptavi scripturam Σπαραμείζου, ubi Παραμείζου editum erat. Ipsum id nomem omissum in *Epit.* Mox dein, μόλις αὐτῷ ἐπετράπη commode dedit uterque mstus. Uterque etiam οὖν particulam ignorat, quam inter ὡς & εἰσελθὼν insertam habebant edd. Iidemque verbum ἐψιμυθιωμένον sic scriptum dederunt, non ἐψιμμυθ. f

ἀναβάδην &c. » Ait de *Sardanapalo*, ἀναβάδην τε μετ' αὐ- » τῶν καθήμενον τὰς ὀφρῦς, γυναικείαν δὲ στολὴν ἔχοντα. » Non obscurum est, *deesse participium* cum illis iungen- » dum, τὰς ὀφρῦς: nisi malumus in alium locum eas vo- » ces transferre, & scribere mox καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς » ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς. Et pingebant supercilia οἱ » παλαιοὶ τρυφηταὶ, & unguentis illinebant. Antiphanes, » Thoryciis: [apud Athen. XV. 689. f.] a

» Ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην.

» Alexis: [apud eumd. XIII. 568. c.]

» Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ.

» Clemens Alexandrinus, Paedagogi libro tertio: καὶ ταῖς » ὀφρύσι τὴν ἄσβολην ἀναματτόμεναι. Et moris fuisse scri- » bit Artemidorus libro primo, ut formae studiosae mu- » lieres *atramento supercilia* sibi *inficerent.* αἱ γυναῖκες, ait, » ὑπὲρ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρύας. « CASAU-

BONUS. — Fortasse sic edi oportuerat, καθήμενον, * * τὰς ὀφρῦς: ut defectus participii indicaretur. Facile enim credas, scriptum olim fuisse ἐγκεχρισμένον μὲν τὰς ὀφρῦς, γυναικείαν δὲ &c. aut tali quodam modo. Apud Suidam, in Σαρδανάπαλος, ex Nicolao Damasceno habes, ἐγχριόμενος τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογραφόμενος. Sed ad sententiam quidem parum interest. De vi dictionis ἀναβάδην καθῆσθαι vel ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι, consulendus Suidas & Hesychius; sed praesertim Scholiastes Aristoph. ad Plut. vs. 1124. & ibi Hemsterh.

ἦν δὲ καὶ γάλακτος &c. CASAUBONUS *parentheseos initium* in verbis ἐπεὶ δὲ ponens, haec adnotavit: » Quae » notis parentheseos includuntur, ut inventa sunt in mem» branis, eo loco descripsimus: penitus tamen integra non » arbitror. « — Nempe post ὑπεγεγρ. τοὺς ὀφαλμοὺς, in ed. Ven. & Bas. statim ista verba sequebantur, οἱ μὲν πολλοὶ &c. omissis his ἐπεὶ δὲ καὶ προσεῖδε usque ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς: quae ex Italicis codicibus & ex Lectionibus Aegianis e Vaticano codice excerptis supplevit Casaubonus. Desunt eadem in *Epit.* sed agnoscit ea vetus codex *A.* reliquorum codicum fons & exemplar. Nobis commodius visum est, parentheseos initium ab illis verbis ἦν δὲ καὶ γαλ. facere: & sic satis integra oratio videtur, licet insit in apodosi deinde levis quaedam ἀνακολουθία, satis quidem usitata Deipnosophistae nostro; quae tamen in errorem induxisse Dalecampium videtur, ut ea quae sequuntur, ὑπὸ τούτου - - συγκεντηθέντα ἀποθανεῖν, ita interpretaretur, quasi *Arbaces ipse suo se gladio confodisset.* Quem secutus pro suo acumine VILLEBRUNIUS, in eamdem sententiam scripsit: *Arbace à cet aspect, indigné d'avoir un tel homme pour roi, se perça lui-même, & mourut sur le champ:* contra manifestam auctoris mentem. Epitomae auctor, ut frequenter aliâs, sic & hoc loco, paulo commodiore orationis structurâ utens, quemadmodum in protasi dixerat Athenaeus, ὡς εἰσελθὼν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος, sic nunc pergit, ἀγανακτήσας εἰ τοιοῦτος αὐτῶν βασιλεύει, συγκεντήσας αὐτὸν ἀνεῖλεν. Pro eo quod in parenthesi scribitur, τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς, POTTERUS ad Clementis Alex. Paedagog. lib. III. p. 294. monuit, apud Athenaeum ex Clemente corrigendum τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τῶν ὀφθαλμῶν: quod ille vertit, *albuginem oculorum sustollens.* Mire vero; ac sententiâ certe frigidâ, &

prorſus ab hoc loco alienâ. Sed deceperat virum doctum ipſe Clemens, Athenaei verba (ſive ea *Cteſiae* ſunt, ſive *Duridis*) in ſimilem quemdam ſenſum detorquens. Sane non dubitandum videtur, Graecis verbis, quae apud auctorem noſtrum leguntur, eam ſententiam ineſſe, quam recte idem quem modo nominavi Gallicus interpres (quem lubens laudo, ubi frugi quidpiam ſive ſuo ex ingenio, ſive ex ADAMI doctrinâ profert) his verbis expreſſit: *Sardanapale n'eut pas plutôt vû Arbace, qu'il reprit du blanc, & en frotta le contour de ſes yeux.* Facile tamen credo, Clementem olim apud Athenaeum (e quo ſua ille hauſiſſe videtur) aut apud eumdem auctorem, e quo haec Athenaeus habet, non ἐπαναλαβὼν, ſed ἐπαναβαλὼν ſcriptum reperiſſe: ac fortaſſe ad ſignificandum id ipſum, quod volumus, commodior ſcriptura fuerat, τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς, (non utique τῶν ὀφθαλμῶν) quam ἐπαναλαβών. a

εἰς πόλεμον αὐτὸν καταστῆναι, καὶ ἀθροίσαντα πολλὴν στρατιὰν, καὶ καταλυθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρβάκου, τελευτῆσαι, ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις. Iſta, εἰς πόλεμον αὐτὸν καταστῆναι, καὶ ἀθροίσαντα &c. cum haud dubie ad *Sardanapallum* referantur, prorſus in contrariam partem nunc torquentur in *Epitoma*, in qua ſic ſcribitur: Κτησίας δέ φησιν, εἰς πόλεμον καταστῆναι τῶν (ſic) Ἀρβάκη, ἀθροίσαντα πολλὴν στρατιὰν, καὶ καταλυθέντα, ἑαυτὸν ἐμπρῆσαι ἐν τοῖς βασιλείοις. At fieri non poteſt ut ita ſcripſerit ipſe auctor Epitomae, homo ſane & doctus & prudens; niſi forte invito ei excidiſſe ſtatuas, ut τὸν Ἀρβάκη pro τὸν Σαρδανάπαλον ſcripſerit. At ne hoc quidem verum puto: quin potius perſuaſum habeo, a librario leviter eſſe erratum, τῶν non pro τὸν ſcribente, ſed pro τῷ. Nempe ſic ſcripſerat Breviator: Κτησίας δέ φησιν, εἰς πόλεμον καταστῆναι (ſubintelligendo αὐτὸν, nempe *Sardanapallum*) τῷ Ἀρβάκῃ, ἀθροίσαντα &c. id eſt, *bello implicitum fuiſſe adverſus Arbacen, bellum ei obortum eſſe cum Arbace, & contractis ingentibus copiis* &c. De re ipſa confer Diodorum Sicul. lib. II. c. 24 ſqq.

Spectat ad hunc locum Animadverſio CASAUBONI, qua b *exempla veterum* collegit vir doctus, *qui vivicomburium omnibus mortis generibus praetulerant.* » *Sardanapalum*, inquit, per » infames voluptates & omnis generis delitias actam *vitam* » *ſpontaneo finiviſſe vivicomburio*, cum *Cteſia* ſcribunt alii e

b »veteribus multi. Atque ego miratus sum saepe, cum sit »ignis supplicium τῶν κολαστηρίων τὸ μέγιστον, ut ait Cle- »mens Alexandrinus, aut inter maxima certe tormenta »censeatur; quî factum sit, quod tam multi olim, quibus »liberum erat mortis arbitrium, hanc potissimum leti viam »probarint. Nam praeter Sardanapalum sic Zimri periit, »cuius historia legitur Regum primo libro, cap. XVI. Sic »Calanus Indus: sic vulgo Indorum sapientes: sic passim »multi incolae insularum Chenerag, quos Dugbiin vo- »cant, ut narrat Beniamin in Itinerario. Eundem exitum »fecit & Iudacilius Asculanus, de quo Appianus libro »primo Ἐμφυλίων: [cap. 48. nostrae ed.] Scapula etiam, »miles Pompeianus, de quo idem auctor libro secundo: »[cap. 105.] item Statius Samnis & Cestius quidam, de »quibus idem Appianus libro quarto: [cap. 25. & 26.] »qui & libro quinto [cap. 49.] alius Cestii similem inte- »ritum narrat. Memoriae etiam proditum est, Timanthem »Cleonaeum athletam, cum fractis prae senectute viri- »bus, queis olim plurimum praestiterat, vitae afficeretur »taedio, pyrâ exstructâ se combussisse. Taceo de Hercu- »le, de Aesculapio, quod in prisci aevi fabulis legitur. »Taceo etiam Peregrini historiam, de quo extat Luciani »liber integer. Quid quod universi populi genus hoc mor- »tis aliis omnibus, quae quidem infinita sunt, anteposue- »runt? Exemplo sint Saguntini, Astapenses, Metulii, & in »Lycia Xanthii: quorum omnium miserabilem inter arden- »tis ignis flammas exitum narrant historici. Sed Xanthio- »rum insignis fortuna prae caeteris: non semel enim, sed »saepius factum, ut eius urbis populus incendio sese ab »hostili manu liberaret: bis ait Plutarchus; semel ἐπὶ τῶν »Περσικῶν, iterum cum a Bruto obsiderentur: Appianus »[de Bell. Civil. lib. IV. cap. 80.] ait ter; semel ob »Harpalum, iterum ob Alexandrum, tertio propter Bru- »tum.«

χρυσᾶς κλίνας. Sic ms. *Ep.* cum edd. χρυσᾶς & hîc & paullo post scribitur in cod. *A.* quemadmodum etiam πορφυροὶ, πορφυραὶ, & similia, pro πορφυροῖ, πορφυραῖ *&c.* de quibus paullo ante monuimus, ad p. 525. d. *Ibid.* οἴκημα ἑκατόμπεδον. Verissima haec esse scriptura nobis visa erat, medium tenens inter eam quam habet ms. *A.* cum editis, & illam quae est in ms. *Epit.* Vide Hesych. in Ἑκατόμπεδον, ibique Interpp. & Heynium ad Iliad. Ψ'. 164.

Ibid. μετὰ καὶ τῆς γυναικὸς. Sic ms. *A.* αὐτός τε καὶ ἡ γυνὴ ms. *Epit.* b

προπεπόμφει εἰς Νίνον. Νῖνον codex ms. uterque. Rectior vero videri quidem debuit scriptura *penacuta*, quam habebant editi; quandoquidem penultimam eiusdem vocabuli, in regis certe nomine, corripiunt poëtae, ut p. 530. e. & f. Sed totum illud nomen ab hoc loco alienum & vitiosum esse, perspecte monuit WESSELINGIUS ad Diodor. Sic. lib. II. c. 26. quandoquidem in ipsa urbe *Nino* fuit illa regia, in qua se combussit Sardanapalus. Diodorus l. c. ait, εἰς Παφλαγονίαν πρὸς Κότταν τὸν ἔπαρχον. Quae vero hîc & deinde ad *unum* regem *Sardanapallum* referuntur, ea ad tres diversos reges cognomines referenda statuit FRERET, in *Mémoires de l'Acad. des Inscript.* Tom. V. pag. 576 sqq.

ἐνταῦθα ἐπέθηκε. Sic recte ambo nostri mssti, non περιέθηκε. *Mox dein,* Ͻυσίας ἐπιτελεῖν recte scribitur in cod. *Epit.* ac fortasse quoque in ms. *A.* quamquam ex hoc codice nullus ab editâ scripturâ Ͻυσίαις dissensus enotatus est. c d

AD CAP. XXXIX.

Κλέαρχος δὲ &c. Priora CLEARCHI verba, quae hîc referuntur, iam supra adposita erant, pag. 514. e. ubi vide quae notavimus. Ad ista dein, quae hîc subiiciuntur, ὅθεν ὁ πάντων εὐδαιμονέστατος &c. necessario adiici debuit verbum φησὶ aut aliquod in eamdem sententiam.

οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν πεποίηται. * ποιούμενος δὶς ἐν χορῷ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδή. » In monumento » regis huius post illud praeclarum praeceptum, *Ede, bibe,* » *lude*, sculptum erat in imâ tabulâ, [vide pag. seq. *b. c.*] » ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. *Quia caetera omnia non* » *sunt facienda* h u i u s. Quid significaret illud τούτου, de» clarabat *erecta manus, habens duos digitos* (pollicem nimi» rum & medium) *in summo iunctos.* Strabo & Athenaeus [ille, lib. XIV. pag. 672. ed. Cas. Athenaeus, pag. seq. uterque vero *Aristobulo* auctore] » τούτου explicant τοῦ » τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. Sic in Adelphis Teren» tius, *huius non faciam.* Defectum codicem [hoc loco in » *Clearchi* verbis] ex coniectura explere atque emendare » non facile est. « CASAUBONUS. — Nempe de sententiae e

e summâ haud utique difficile est coniecturam facere, collatis praesertim *Aristobuli* verbis ex sequenti paginâ: sed sub istis verbis ποιούμενος δὶς ἐν χορῷ quid lateat, aut quid sit quod interciderit, ingeniosioribus dispiciendum relinquimus. Gallici interpretes tali quodam modo refingendum hunc locum censuerant, οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου τοῖς δακτύλοις ποιουμένου. διοσῇ δὲ ἐν χώρᾳ τῇ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδῇ φαίνεται οὖν οὐκ ἄπρακτος &c. Quam in sententiam VILLEBRUNIUS in Gallica versione ait: *On voit dans deux endroits, que Sardanapale, occupé d'autres choses que de ses plaisirs, n'a pas toujours été oisif:* Διοσσὴν χώραν (*duplicem locum*) intelligens *Anchialen* & *Ninum* urbem. Quae ratio nobis quidem parum probabilis videtur. Verba, ἡ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδὴ, haud dubie ad superiora spectabant, significabantque *studium quod ponunt homines in aliis rebus praeter eas quae ad voluptatum fruitionem pertinent.* In vetere codice *A.* nullum hîc praesidium: omnia enim eadem habet quae editi libri, excepto lacunae indicio, quod nullum in msto adest. Epitomae auctor, omissis verbis quibus difficultas inest, post ista, ἆθλα ἐτίθει νοῦν οὐκ ἔχων, continuo sic pergit, οὗ καὶ ἐπιγέγραπται τῷ μνήματι· Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξεω &c. Nec tamen ipsa ea verba, in quibus haeremus, prorsus neglexit idem Breviator: sed ea paulo inferius *Aristobuli* verbis, quae pag. 530. b. c. leguntur, in hunc modum subiunxit: ἔοικε δὲ λέγειν τοῦ ἀποκροτήματος· καὶ δεικνύειν ἐνταῦθα οἷον καταγέλαστος ἀξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν χορεύων πεποίηται. Videtur ille in suo codice non aliam quidem scripturam reperisse, quam quae ex membranis *A.* in alios codices & in editos libros derivata est, sed ex illo veteris scripturae fragmine ἐν χορῷ suo de ingenio verbum χορεύων effinxisse. Caeterum de *Sardanapali monumentis* quae partim *Anchialae* partim *Nini* exstitisse perhibentur, praeter ea quae hîc & p. sq. Athenaeus habet, itemque lib. VIII. pag. 335 extr. & seq. conferendi sunt e veteribus Strabo l. c. tum Diodorus Siculus, II. 23. Stephanus Byz. in Ἀγχιάλη, Arrianus Exped. Alex. lib. II. pag. 67 sq. & Cicero Tusc. Quaest. V. 35. E recentioribus vero, prae caeteris, BOUHIER in *Dissertation sur Sardanapale, dernier Roi d'Assyrie*, Tomo tertio Tusculanarum Ciceronis in Gallicam linguam conversarum, aliique quos in Animadv. ad VIII. 335. f. nominavimus.

In *Amyntae* verbis, ista ἐν τῇ Νίνῳ non (ut *Dalecampius* fecit) *in Nino* verti debebant, sed *Nini*; hoc sensu, ut intelligeretur *ad Ninum*, *prope Ninum*: nam, *extra urbis moenia* fuisse illum tumulum, inde adparet, quod ait auctor, destructum eumdem esse a Cyro urbem obsidente. Id ipsum vero quod ait κατασπάσαι Κῦρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ, vitiose scriptum censuerat Freret, in Mem. de l'Acad. T. V. pag. 378. Κυάξαρον legendum contendens: contra quem scripturam vulgatam defendit Bouhier, loco cit. pag. 369 sq.

ὃ μετενεγκεῖν Χοιρίλον ἔμμετρον ποιήσαντα. εἶναι δὲ τοῦτο. Dalecampius: *quod metrorum lege ac numeris Choerilus sic vertit.* Quasi, quae subiiciuntur verba, Choerili versus essent: cum sint manifeste solutâ oratione concepta. Ipsos versus, qui *Choerilo* poëtae tribui solent, supra adposuerat Noster, VIII. 336. a. de quibus consulendus Bouhier loc. cit. p. 372 sqq. & Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. 1. pag. 375 sqq. f

In *Aristobuli* testimonio, postquam dixit, καὶ ἦν -- τὸ τοῦ Σαρδαναπάλλου μνημεῖον, ad verba sequentia ἐφ' οὗ ἑστάναι necessario verbum finitum φησὶ, aut potius φασὶ adiiciendum videtur, quod idem deinde rursus ad infinitivum ἐπιγεγράφθαι subintelligendum. Eiusdem *Aristobuli* testimonio in eâdem re Strabo usus est, lib. XIV. p. 671 extr. & sq. Confer quae paulo ante a Casaubono notata sunt, ad *Clearchi* verba, pag. 529. e. Hoc loco pro Ἀναχυνδαράξεω, quod hîc ut pag. praec. editum erat, Ἀναχυνδαράξου dedit uterque codex mstus. b

Ista, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν, Dalecampius sic converterat: *Haec scilicet illa loquebatur inscriptio.* Quo spectat Casauboni monitum: »Post Aristobuli verba, »male accipiuntur haec, τοῦ ἀποκροτ. &c. quae ex superioribus plana sunt.« c

AD CAP. XL.

Ἀνδρόκοτος ὁ Φρύξ. »*Androcotus*, aliis dicitur *Sandrocotus*, »ut ad Strabonem observabamus.« Casaubonus. — Eum vide ad Strabon. lib. II. p. 70. d. & confer eumdem Strabonem, XV. 702. *c.* & alibi. Sed is *Sandrocotus* sive *Sandrocottus*, cuius etiam Athenaeus I. 18. *d.* meminit, *Indorum* rex fuit; cum *Androcotus* hic *Phryx* fuisse perhibea-

tur. Possis coniectare, eumdem fortasse hic dici, quem apud Diodor. II. 26. *Cottam* nominatum supra vidimus, *Paphlagoniae praefectum*, qui, cum defecisset Arbaces aliique praefecti, in fide Sardanapalli manserat.

In *Clearchi* verbis, recte τιτθῆς pro edito antehac τιθῆς, & μασώμενος pro μασσώμενος, dedere ambo nostri mssti: sed iidem dein perperam πονέσειεν (sic) pro πονήσειεν.

d Χεῖρες μὲν ἁγναὶ &c. » *Versus*, quem dicitur *Aristoteles* » usurpasse de *Xenocrate*,

» Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μιάσματα:

» Euripidis est, ex Hippolyto coronato, [vs. 319.] Sed male » scriptum μιάσματα, pro μίασμά τι. « Casaubonus. — Recte vero μίασμά τι nobis dedit ms. *Ep.*

e In *Iambis* σκάζουσι *Phoenicis Colophonii*, *vers.* 2. ubi legitur, ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον, dictionem hanc cum istâ Sophronis, πόντος ἀγαθῶν contulit Toupius, Emend. in Suid. P. III. p. 368. Conf. Suid. in Πόντος, & Schol. ad Aristoph. Plut. 1051. *Ibid.* πολλῷ dedit ms. *Ep.*

Quartus versus quum sic scriptus esset in editis,

ὃς οὐκ ἰδ' ἀστέρ', οὐδ' ἵζων * ἐδίζητο.

monuit Casaubonus: » Ita corrigendus, οὐδ' ἰδεῖν ἐδίζητο. *Numquam domo egressum* significat. « — Ipsum posterius hemistichium, cum duobus sequentibus versibus, omisit Breviator. In cod. *A.* vero sic scribitur, οὐδίζων ἐδίζητο, absque lacunae indicio. In quo latebat, οὐδ' ἵζων ἐδίζητο, scilicet ἰδεῖν. ἵζων autem intelligi poterat, ἔνδον ἵζων, *intus sedens*. At sic *spondeus* fuerit in *quarta* sede.

Vers. 6. ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων. Quem θεὸν dicit poëta, ipse *ignis* est, Persis pro Deo cultus. *Virgarum* fasciculi, quas manu tenentes Persarum sacerdotes sacra facientes, Strabo meminit, lib. XIV. pag. 733. *a.* Ex Pausaniae narratione, lib. V. c. 27. pag. 449. intelligi videtur, eisdem *virgis* subinde eos commovisse cineres; & ignem sub eis latentem, cum extinctus videretur, excitasse. Conf. Brisson. de Regno Pers. II. 17. p. 352. & Hyde de Relig. Pers. cap. 29. pag. 356.

Vers. 7. In fluctuante librorum scripturâ, cuius varietatem sub contextu indicavimus, nihil aliud latere nobis videbatur, nisi id quod in contextu posuimus, οὐ μυθιήτης. Vocabulum hoc quidem, eâdem hac formâ, a nemine Lexicographorum adnotatum reperi: sed ne θωπὶκ

quidem, quod ex Casauboni ingenio procusum est. Repe- e
riuntur vero huic adfinia, μυθητὴρ & μυθητής: de quibus vide H. Stephani Thes. T. II. pag. 984. c. d. & quem ille laudavit Eustathium, ad Od. φ'. p. m. 748. l. 37. & Hesychium, in Μυθητῆρες: ubi licet nude στασιασταὶ exponatur id vocabulum, satis tamen intelligitur nonnisi secundariam esse hanc notionem; eâdem fere ratione quâ apud nos vernaculo vocabulo, *raisonneur*, proprie quidem *dissertatorem*, sed saepe etiam *hominem seditiosum* significamus.

Vers. 8. οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι. »Vox λεωλογεῖν, quam alibi vix invenias, nihil aliud si»gnificare potest, nisi *loqui de populo*; ut θεολογεῖν, *loqui »de Deo*; φυσιολογεῖν, *de natura*; παθολογεῖν, *de morbis*. »Prorsus inepta vox hoc loco. Lego, οὐ λεπτολογεῖν »ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρ. *neque literas didicerat, neque numerare*. »Studia literarum vocat λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρῆσαι, »clarum erat scribi debere ἀριθμῆσαι: nisi constaret nobis, »ita etiam dixisse veteres, factâ literarum metathesi, quem»admodum in aliquot aliis. Hesychius: Ἀμιθεῖν, ἀριθμεῖν. »Sed omnino legendum ἀμιθρεῖν: praecedit enim, Ἄμι»θρος, ἀριθμός. Hunc opinor *Phoenicis* versum respiciens »Eustathius, [ad Od. π'. pag. 604. l. 9.] καινολόγος τις »ποιητὴς, inquit, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν.« CASAUBONUS. — At verbo λεπτολογεῖν, quod nonnisi de *subtilioribus Dialecticorum disputationibus* usurpari solet, minime hîc locus esse videtur. Nec vero satis idonea caussa erat, cur poëtae non licuisse putaremus verbo λεωλογεῖν hac notione uti, ad *populum verba facere*. Quod ipsum tamen si cui minus placuerit, SALMASIUM is (puto) potius probaverit, ἐλλογεῖν corrigentem, Exercit. Plinian. pag. 708. *non rationes ducere, nec numerare norat*. Verbum ἀμιθρῆσαι (ex eodem hoc *Phoenicis* versu, ut videtur) etiam apud Suidam adnotatum habes.

Vers. 9 *sq.* Ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν f
κηρᾶν. —

Cum κερᾶν olim scriberetur, *vinum miscens* interpretatus erat Dalecamp. Quem notans CASAUBONUS, monuit: »Postremum verbum (quod non animadverterunt viri do»cti) ita scribi debuit, κ' ἐρᾶν. Quis ignorat, semper haec »tria coniungi, *edere, bibere, ludere?* Homerus, [Od. ο'. »372.]

f » ὦν ἔφαγόν τ', ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
» Et paullo ante, in Sardanapali tumulo, ἔσθιε, πῖνε, παῖ-
» ζε. Nam παίζειν & *ludere*, nihil aliud significant nisi ἐρᾷν.
» Sed interpretibus ruborem exprimat versus 19. χ' ὡκόσσ'
» ἠράσθην.« — Casaubono obsequentes qui editiones Cas. 2. & 3. curarunt, κ' ἐρᾷν dederunt: commode. Nos vero codices nostros secuti sumus: quorum alter quidem (ms. *A.*) κηρᾶν absque apostropho habet; sed ms. *Ep.* sic κή-ρᾶν, neglecto quidem iota utrique vocali subscribendo. Sic vero καὶ & ἐ in κὴ contracta videmus in κἤπειτεν, apud Aristoph. Acharn. 745. & saepe in aliis, similibus. Ista (*vers.* 10.) τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει, commode reddens Dalecampius, *caettra in saxa amandabat*, adnotavit in orâ: » *Negligebat, parvi faciebat.*« Provocavitque ad Erasmi Proverb. *In caput praecipitari*: ubi scilicet ille eamdem hanc *Phoenicis* poëtae ῥῆσιν tractavit, pag. 711. Haud absurde cum eâdem ῥήσει Gallicus interpres Horatianum illud contulit, *Tradam portare ventis in mare Creticum.*

Vers. 12. Perincommode, me iudice, distincta verba erant in hunc modum:

ὅκου Νίνος νῦν ἐστι. καὶ τὸ σῆμ' ἴδε.

Si vera scriptura est ἴδε, haud dubie ante hoc verbum (ut a nobis factum) distinguenda erat oratio; quo significaretur ab hoc ipso verbo initium capere praeceptum, quod spectatori dare Sardanapallus fingitur: verba καὶ τὸ σῆμα vero sic intelligenda, καὶ ὅπου ἐστὶ τὸ σῆμα αὐτοῦ. Sin ἰδεῖν scripsit poëta, (quod indicare videtur membranarum *A.* scriptura ἰδει, omissâ lineolâ superne adponenda, quae literae ν vice fungeretur) intelligemus, καὶ ὅπου ἰδεῖν ἐστι τὸ σῆμα αὐτοῦ, *& ubi videre est monumentum illius.* In *Epit.* deest iste versus, cum tribus sequentibus.

Quod *vers.* 14 *sq.* ait poëta, ἡ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομητής: *superiores paludes* intelligebat Dalecampius: » In quas exundantes (inquit) Indus & Ganges restagnant.« — Villebrunius in Notâ: » *Les grands lacs qui sont sur* » *les hauts plateaux de l'Asie, tels que le lac Baïkal, la mer* » *d'Aral* &c.« Ἰνδὸν κομητὴν uterque, ut ipsa verba sonant, interpretatur *Indum capillatum.* Mire vero Fiorillo, in Adnotat. ad Herodem Attic. p. 63. κομητὴν ait dici *Indum, ob arundines ad ripam crescentes.* Libellus ipse nunc nobis non est in promtu: sed non animadvertisse videtur doctus adolescens, de *populo* hic agi, non de *fluvio.* Nobis obser-

ta suspicio erat, non Ἰνδὸς, sed Σινδὸς hic scripsisse poëtam, intellexisseque *Sindos*, *Ceraxorum* vicinos, ad *Maeotidem paludem* incolentes: quorum nomen interdum cum *Indis* a librariis permutatum novimus; ut apud Herodot. IV. 28. & alibi.

Vers. 18. *sq.* ἔχω δ' ὁκόσσον ἔδαισα, χ' ὡκόσσ' ἤεισα, χ' ὡκόσσ' ἐράσθην. —

»Per δαίειν intelligit esum & potum: per ἀείδειν caeteras »voluptates conviviorum comites, quae auribus perci»piuntur. Versum autem, mutilum hodie, ita licet expleas, »χ' ὡκόσσ' ἐράσθην· ταῦτα μοῦν' ἔχω λοιπα.« CASAUB.

Vers. 21. ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον. Sic mstus uterque: a quo- a rum praescripto nil opus erat discedere.

AD CAP. XLI.

τὸν Σιδώνιον βασιλέα. Non sic loqui solent Graeci: sed τὸν Σιδωνίων diceret optimus quisque Graecus auctor. At multa singularia adfectasse THEOPOMPUM, e quo haec ducta sunt, novimus: quare nihil mutare voluimus, cum praesertim vetus admodum illa scriptura sit, quam & membr. *A.* tenent, & in suo codice Breviator etiam repererat; unde ille quoque (mutatâ quidem verborum structurâ) ὁ Σιδώνιος βασιλεὺς scripsit. Nude vero Στράτων ὁ Σιδώνιος scripsit Aelianus, Var. Hist. lib. VII. cap. 2. quod totum caput ex hoc Athenaei loco translatum est. Ibi videsis quae ab Interpretibus cum de *Stratone* illo, tum de *Nicocle* adnotata sunt. *Nicoclis*, Cypri regis, sed qui ab hoc diversus fuisse videtur, mentio fit etiam apud Athen. VIII. 352. d.

παρακεκινήκει πρὸς τὰς ἡδονάς. Dalec. *ad voluptates titillabatur.* Inde CASAUBONUS: »Παρακινεῖν πρὸς τὰς ἡδο- b »νὰς male interpretati sunt, *ad voluptates titillari.* Est enim »contractum genus dicendi: quod si velis implere, dicen»dum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, »πρὸς τὴν ἡδ. *deflectere de viâ virtutis ad voluptatem.* Sic lo»quitur *Theopompus* apud Nostrum, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον »ἐκείνων παρακεκινήκει πρ. τ. ἡδ. *& tanto magis quam illi* »*ad voluptates exorbitaverat.*« — His IDEM in Addendis haec adiecit: »Ponitur aliquando simpliciter pro *furere.* Libro »XIII. [pag. 586. f.] Ἀντίκυραν αὐτὴν φάσκων κληθῆναι, »ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσι.« — Similiter qui-

b dem etiam Suidas Παρακινοῦντα interpretatur ἐξιστάμενον. Conf. Xenoph. Memorab. IV. 2, 35.

ὅσῳ οἱ μὲν Φαίακες. Quod editum erat, ὥστε οἱ μὲν Φ. id vel e recentioris alicuius librarii vel e primi editoris ingenio erat, qui recte vidissent ferendum non esse ὅθεν, quod habent veteres membranae. (In *Epit.* omnia ista in breve admodum contracta sunt, mutatâ etiam orationis structurâ.) Atqui ad id quod hîc praecedebat, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον &c. desiderabat Graeci sermonis usus, ut ὅσῳ deinde inferretur, quod perperam in ὅθεν ab imperito aliquo librario fuerat mutatum: nec opus est, ut, quemadmodum cum τοσούτῳ, sic etiam cum ὅσῳ diserte iungatur aliquis comparativus adiectivi vel adverbii. Plura id genus exempla collecta vide a Dukero ad Thucyd. VI. 89. pag. 424. Tom. IV. ed. Bipont.

ἑτέρας δὲ παιδίσκας. Sic recte ms. *A.* cum ed. Ven. non ἑταίρας. In *Epit.* alia est orationis structura, αἱ μὲν, αἱ δὲ &c.

d ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. De *Nicocle* extremo fato confer quae ex Polyaeno & Maximo Tyrio adnotavit PALMERIUS, Exercit. in Auct. Graecos, p. 521. Sed huc spectat DALECAMPII Nota, in orâ Athenaei: » *Nicocles* sive *Nicocreon*, Evagorae filius, misso a Ptolemaeo » exercitu qui eius regnum turbaret, laqueo vitam finiit: » illius vero fratres mortem sibi consciverunt, &c. Polyae» nus. Leopardus, Emendat. lib. I. cap. 10. «

AD CAP. XLII.

e ἄλσος ἔχον πολὺ &c. Omissa haec, cum aliis multis, in *Epit.* Sed tenet (quod sciam) editam scripturam vetus cod. *A.* Minime vero nobis liquet, quaenam potissimum vis voci πολὺ hîc insit: sit-ne πολὺ ἄλσος, *amplus lucus*, an *spissus*, an *frequentes luci.*

καὶ πρὸς τῷ διαιτηθῆναι κεχαρισμένον. » Minus recte διαι» τᾶσθαι *immorari* verterunt, cum de *quodam loco Thraciae* » dicitur, fuisse illum πρὸς τῷ διαιτηθῆναι κεχαρισμένον. » Solent enim Graeci id verbum usurpare de iis qui *genio* » *indulgent*, & *molliter ac delicate se habent.* « CASAUBONUS. — At nobis quidem haud ita male habere ista Dalecampii interpretatio videbatur. Potest sane διαιτᾶσθαι de eis dici, qui genio indulgent, qui convivantur & epulantur;

quemadmodum verbum ἐνδιαιτᾶσθαι usurpatum vidimus, e pag. 527. f. At non per se inest ea notio huic verbo; quod generatim significat, *morari alicubi*, *vitam agere*, *diem* vel omnino *tempus alicubi traducere*: quo sensu etiam τὴν δίαιταν ποιεῖσθαι dicebant Graeci, ut Polyb. IV. 18, 2. & Xenoph. Cyrop. VIII. 6, 22. Quare loco modo citato, (p. 527. f.) de epulis & aliis oblectationibus continuo deinde disertis verbis adiicitur, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας γαστριζόμενοι ἐν αὐτοῖς &c. Et hoc loco, quod ad *mollitiem* & *delicias* spectat, id ex eis quae sequuntur intelligitur, non in ipsa verbi vi continetur: de cuius verbi usu, quod satis est, praecepit etiam H. STEPHANUS, Thes. T. I. pag. 984. f. g. Sed in Graeca huius loci scriptura, vix sanum illud esse arbitror πρὸς τῷ διαιτηθῆναι, omninoque πρὸς τὸ διαιτ. scriptum oportuisse mihi videtur.

τῶν ὑπὸ Κότυος προκριθέντων. » Adversus eum [*Cotyn*, Thraciae regem] » bellum gessit Timotheus, & mille du» centa praedae talenta retulit in aerarium. Aemylius Pro» bus. [Cornel. Nepos, XIII. 1.] *Cotyis* filiam Thressam » Iphicrates uxorem duxit, ex eaque suscepit Mnestea fi» lium. [Nepos, XI. 4. & Athen. IV. 131. a.] Interfectum » *Cotyn* a Pyrrhone philosopho tradit Laërtius, [IX. 65.] » propterea que honoris ergo Philosophum ab Athenienfi» bus civitate donatum. « DALECAMPIUS.

ἀφικομένου δὲ ἐκείνου. Sic recte ms. *A*. In *Epit*. desunt ista verba. a *Ibid.* τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνετ. Cum parum interesset, nec satis certus essem de veteri scriptura, reliqui haec ut a Casaubono edita inveni. In ed. *Bas*. utrobique αὐτοῦ scribitur. In ed. Ven. priore loco αὐτοῦ, posteriore loco αὐτοῦ. Ex ms. *A*. enotatum est τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ταῖς αὐτοῦ χερσίν. In ms. *Ep*. scribitur τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, omissis tribus proximis verbis.

AD CAP. XLIII.

Οὐ δυνάμενος δὲ ζῆν ἐν τῇ πόλει &c. Quae de *Chabriâ* b & aliis Atheniensium principibus viris hic ex THEOPOMPO traduntur, eadem eodem auctore Cornelius Nepos tradidit, XII. 4.

Χάρητός τε νωθροῦ τε ὄντος. Particulam τε repetitam dedit ms. *A*. eamdemque eodem loco agnoscit ms. *Ep*. Quod

c dein subiicitur, καί τοι γε καὶ πρὸς τρυφὴν ἤδη ζῶντος: perincommode isto loco posita particula καί τοι videtur; quae, sequente potissimum voculâ γε, vix aliâ notione usurpari solet, nisi ut Latinorum *quamquam* vel *licet*: cuius loco hic potius *nam*, *utpote*, *quippe*, aut talem aliquam exspectasses coniunctionem.

αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας. Perperam παιζὰς ms. *Ep.* Verum est πεζὰς, quod cum editis tenet codex *A*. Nec vero vertendum cum Dalecampio, *meretrices pedibus prosequentes*; quem bona fide secutus est Villebrunius. πεζαὶ ἑταῖραι veteribus dicebantur *vilissimae, abiectissimae meretrices, pura puta prostibula*; quae ne in speciem quidem aliud quidpiam profitebantur, (veluti musicam, ut αὐλητρίδες & ψάλτριαι) sed plane nonnisi corpore quaestum facere noverant. Vide Hesychium in Πέζας, (pro quo Πεζὰς scriptum oportebat,) & Procopium apud Casaub. ad Suetonii Neronem, cap. 27. Praeterierat vero hic *Theopompi* locus doctos Hesychii interpretes l. c. Praeterierat etiam H. STEPHANUM, qui in Thes. Gr. Ling. T. III, pag. 122. g. referens id quod ex Oro Grammatico auctor Etymologici Magni p. 658. adnotavit, Πέζαι, ἑταῖραι αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσαι: illud quidem perspecte monuit, non πέζαι, sed πεζαὶ scribendum videri, ut sit foemininum adiectivi πεζός. Nempe indivulse scriptum oportuit πεζαὶ ἑταῖραι. Idem Scholion, quod ex Oro protulit Etymologus, habet etiam Scholiastes Euripidis, ad Alcest. vs. 446. (vs. 453. ed. Musgr.) ubi mendose quidem πέξαι pro πέζαι vel πεζαὶ, & ἕτεραι pro ἑταῖραι vulgo scribitur: quae mendae (quamquam de eis corrigendis CUPERUS monuerat, Observat. lib. I. c. 16. p. 116 sq.) tamen effugerunt observationem virorum longe doctissimorum, Musgravii, Vol. IV. p. 518. & Brunckii nostri, in Fragm. Sophoclis ex Aiace Locro, num. 5. Dictae autem sunt πεζαὶ, sive ea ratione, qua omnino πεζὸς dici solebat pro κοινὸς vel ταπεινὸς, de quo significatu idem Hesychius monuit; ut πεζὴ ἑταῖρα verbotenus idem fere valeat ac χαμαιτύπη: sive iocosâ quadam ratione, ut quemadmodum τῇ ἐμμέτρῳ ῥήσει (*dictioni poeticae*) opponitur πεζὴ ῥῆσις, *sermo pedestris*, sic *meretricibus* ψαλτρίαις & αὐλητρίσι, quae veluti *poeticae* sunt & *musicae*, opponantur *pedestres*, veluti *prosaicae* & *vulgares*.

τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ

κατέλιπεν Ἀθήνησι. Dalecampium temere ſecutus Caſau- c
bonus, *τὰ δ' αὐτοῦ* edi curaverat; quae ſcriptura etiam in ed. Caſ. 2. & 3. ſervata eſt. Retractaverat tamen eam idem ipſe CASAUBONUS, in Animadv. ita ſcribens: »Da-»lec. legit, *τὰ δ' αὐτοῦ.* Verum eſt, *αὐτοῦ*: *partem ibi* »*reliquit Athenis.*« — Pergit ibidem CASAUBONUS: »Pro-»xima his verba, *τοῖς τε λέγουσι, καὶ τὰ ψηφίσματα γρά-»φουσι*, *demagogorum Athenienſium* periphraſin continent: »neque aliter erant accipienda.« — Nempe partim parum apte, partim prorſus contra auctoris mentem ſic reddiderat Dalecampius: *qua oratorum criminationes leniret & comheſceret, & iudicum decreta promulgantium aſperitatem mitigaret.* Priora verba Gallicus interpres recte reddidit, *pour gagner les orateurs;* poſteriora vero magis etiam imperite quam Latinus, *ceux qui écrivoient les ſuffrages.*

»Ambigua ſunt quae ſequuntur, *καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς* »*δικαζομένοις.* Poteſt ita accipi, pecuniae partem Athenis »relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea »divideretur; *partim privatis, ſi quis litibus torqueretur, aut* »*iudicio condemnatus iudicatum ſolvere non poſſet.* Ita omnes »Athenienſes ſibi conciliabat Chares. Vel accipe quaſi eſ-»ſet ſcriptum, *τοῖς δικαζομένοις αὐτῷ, ſi quis privatorum ab-»ſenti litem intenderet.*« CASAUBONUS. — In poſteriorem ſententiam Latinus & Gallicus interpretes acceperunt: nobis altera potior viſa erat.

Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ &c. Iſta ſic interpretatus erat d
Dalec. *Idem in opere, cui titulus praefixus eſt, Syngramma,* [in orâ: *Commentarius.*] *tradit, ex ea pecunia quae direpto Apollinis Delphici templo compilata fuerat, Athenienſi Chareti a Lyſandro data fuiſſe talenta ſexaginta.* Ad quae CASAUBONUS: »*THEOPOMPI* liber, inquit, quem interpres »inſcribit *Syngramma*, titulum habuit *De iis quibus Del-»phicum templum ſpoliatum fuit.* Quis credat, communiſſi-»mam appellationem omnium *ſcriptorum*, praeſertim *hiſto-»ricorum*, [id enim ſignificat *σύγγραμμα*, *ſcriptum quodvis*, ſed praeſertim *hiſtoricum*] »ulli hiſtoriae narrationi fuiſſe »pro titulo praeſcriptam? Sic accipe haec verba: *Ἐν δὲ* »*τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεοπόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ* »*Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι φησὶ τῷ Ἀθ.* Le-»vicula traiectio verborum viros doctos fefellit. Libro »XIII. [pag. 604 extr. & ſeq.] *Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν* »*συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων.* Qui hiſtoriam *belli ſa-*

d » *cri* norit, & libri huius argumentum norit. Initio Theo- » pompei testimonii verbum deest: Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ » Λυσάνδρου τάλαντα ἑξήκοντα: supple ἐδόθη, vel simile » aliud. « — Sic ille: ego vero miratus sum, de istis verbis διὰ Λυσάνδρου nullam doctissimo viro suspicionem fuisse obortam. Sane de Spartano illo Lysandro, qui Athenas olim ceperat, cogitari hîc non potest: nec vero alius *Lysander*, quod sciam, in horum temporum historiâ, quibus *Chares* floruit, memoratus reperitur. Totam ῥῆσιν, in qua versamur, omisit Breviator; post superiora ista, τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν, statim sic pergens, Οὗτος ὁ Χάρης ποτὲ πολυτελῶς Ἀθηναίους ἐδείπνισεν ἐν τῇ ἀγορᾷ &c. Veteres membranae vero ab editis hîc nihil quidem discedunt: sed videndum utique, ne sub duabus illis vocibus, διὰ Λυσάνδρου, lateant alia quaedam verba, & in his illud ipsum quod ad complendam sententiam hîc desideratur. Ni a vestigiis scripturae nimis recederet, διαναλωθῆναι suspicarer: sed feliciori ingenio probabilius quidpiam facile fortasse occurret. Videtur autem verbum desiderari in *infinitivo* modo positum.

ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ad editam olim scripturam, Ἀθηναίοις, nihil quidem e ms. *A.* adnotatum. Recte vero CASAUBONUS monuit: » Scribe Ἀθηναίους. « — Et sic in *Epit.* scriptum modo commemoravimus. Quod e sequitur, θύσας τὰ ἐπινίκια τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους: id pertinet ad unam (& quidem, ut videtur, ad priorem) duarum illarum expeditionum ab Atheniensibus adversus Philippum pro Olynthiis susceptarum, quarum dux *Chares* fuerat: de quibus videndus Philochorus apud Dionysium Halic. in Epist. I. ad Ammaeum, c. 9. Sequitur, ὧν ἡγεῖτο μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτρυὼν ἐπικαλούμενος: ubi ἡγεῖτο recte scribitur in ed. Ven. & Bas. & in msstis. *Adaei* nomen, eiusdem (ut videtur) qui hîc commemoratur, auctori nostro e vetustis membranis restituimus lib. XI. pag. 469. a. Post Ἀλεκτρυὼν vero intercidisse δὲ particula videtur, quae praecedenti μὲν respondebat. Sic solet Athenaeus propriis nominibus cognomina, interpositis duabus illis particulis, iungere: iam enim haec Athenaeus non tam Theopompi verbis, quam suis, loqui mihi visus erat; quare ante verba ὧν ἡγεῖτο, pro *simplici commate*, quod ibi superiores editiones habebant, *maiorem distinctionem* posui. *Theopompus*, in copiosâ rerum

Philippicarum narratione, *Adaeum* hunc iam ante debuerat nominare: & verba illius Scriptoris, quibus hic usus est Athenaeus, in illis finiri mihi videntur, πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους. Nomen vero ducis (ex superiore utique eiusdem Theopompi narratione) nunc adiecit Athenaeus, quo nancisceretur occasionem *Heraclidae comici versiculos* adponendi. Nam quod VALCKENARIUS (in Epist. ad Roever. pag. 21.) statuebat, versus istos Athenaeo nonnisi ex ipso *Theopompo* innotuisse, id mihi vir doctissimus minus persuasit: parum enim probabile videtur, Theopompum in narratione rei sua aetate gestae ad obscuri alicuius poëtae testimonium, eamdem rem in aliqua suarum fabularum commemorantis, provocare voluisse. Taceo, formulam illam, qua utitur auctor in citando poëtae testimonio, περὶ οὗ καὶ - - - μέμνηται οὕτως, talem prorsus esse, quali Deipnosophista noster, ubi suo nomine loquitur, uti consuevit.

Ἀλεκτρύονα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβών. Hunc HERACLIDIS versum respexit Zenobius, Paroemiarum Cent. VI. num. 34. cuius verba adprime huc facientia, quoniam rarior liber, hic adponemus: Φιλίππου ἀλεκτρυών. Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγὸς, ὃν ἀπέκτεινεν, ὥς φασὶ, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικὸς, καὶ Ἀντιφάνης. Id est: *Philippi gallus. In eos dicitur, qui in leviculis successibus se iactant. Hoc enim nomine dux quidam Philippo regi fuit, quem Chares Atheniensis, ut ferunt, occidit. Meminit eius Heraclides comicus, & Antiphanes.*

Tertius HERACLIDAE *versus* cum *duobus sequentibus* sic editi legebantur:

κατέκοψεν. οὐ γὰρ εἶχεν, οὐδέπω λόφον
ἕνα κατακόψας, μάλα συχνοὺς ἐδείπνισε.
Χάρης δ' Ἀθηναίων τόθ' ὥσπερ γενναῖος ἦν.

Monuerat vero CASAUBONUS: » In *Heraclidis* versibus » mendae insunt plures; quas ex *Epit.* tolle, & scribe:

» κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
» εἶτα κατακόψας μάλα συχνοὺς, ἐδείπνισε
» Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν. «

Sic ille. At ne sic quidem prorsus in liquido est vel orationis constitutio, vel sententia verborum. Et *tertio* quidem *versu* utique tollenda distinctio fuit, quae post εἶχεν

e perperam posita erat in ed. Bas. & Cas. tum vero post λόφον distinguenda oratio. At quid est quod ait poëta, οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον? DALECAMPIUS, cum his iungens vocem ἕνα, quae initio sequentis versus posita erat, sublatâ prorsus (nescio quo ausu) negatione, vertit, *cristâ quidem unâ relictâ*: adiectâ notâ: » Exercitum eius profligavit: quibusdam tamen superstitibus, quibus collectis bellum renovatum est. Haec ἀλληγορικῶς. « — Super qua interpretatione Casaubonus mentem suam non aperuit. Gallici interpretis haec est versio: *il le coupa en pieces, sans lui laisser même de crête.* Tum adnotatio: » Λόφος, *mot équivoque, qui signifie aussi une é m i n e n c e où un ennemi vaincu se retire. Adée ne put le faire; & ainsi il n'eut plus de c r ê t e.* Plat jeu de mots. « — Non videtur ille cogitasse, in hanc sententiam οὐκέτι scriptum oportuisse, non οὐδέπω. Eustathius, ad Od. δ'. pag. 144. l. 45 sqq. ex Athenaei Epitomâ citans istos versus, aliam vocabuli λόφος amphiboliam spectans, *versum secundum & tertium* ita interpretatur: Ἔστι δὲ τὸ μὲν » ἀωρὶ κοκκύζειν τὸν Ἀδαῖον ἀλεκτρυόνα « τὸ παρὰ καιρὸν ἐπιβαλεῖν τῇ μάχῃ· τὸ δὲ » μήπω λόφον ἔχειν « τὸ ἄοπλον ἔτι ὄντα περιπεσεῖν κινδύνῳ. Nobis alia mens poëtae fuisse videtur. Scilicet, ridet poëta *Charetem*, in leviculo successu (ut Zenobius ait, loco paulo ante citato) mire se iactantem. *Gallum*, inquit, *cecîdit*: nec magnum facinus, nec difficile: *nondum* enim *ne cristam quidem habebat*; id est, juvenis & imperitus erat, qui nullo negotio superari posset.

Vers. 4. Quum in nostro codice *Epitomae* sic scribatur, κᾆτα κόψας, in promtu erat κ ᾆ τ α κ α τ α κ ό ψ α ς corrigere: quod etiam versus ferebat. Reliqua idem noster codex eadem habet, quae e suo depromsit Casaubonus: nempe *comma* post μαλὰ συχνοὺς, & deinde Ἀ θ η ν α ί ο υ ς τόθ', & ὡ ς γενναῖος ἦν: e quibus quidem nihil aliud nobis adoptandum visum est, nisi ὡς vel ὥς, pro ὥ σ π ε ρ, quod utique nec ad sententiam satis aptum erat, & versui nullo modo idoneum: reliqua ex Breviatoris ingenio mutata existimavi. Itaque tenui Ἕ ν α κατακόψας, quod habet vetus cod. *A*. cum editis: opponuntur enim ἕνα, & μάλα συχνοὺς, quae duo postrema verba (deleto puncto, quod importune post ἐδείπνισε inserebatur) ad sequentia referuntur. Si quid in ἕνα mutandum, χ' ἕνα malueram, i. e. καὶ ἕνα. μάλα συχνοὺς Ἀ θ η ν α ί ω ν aeque bene

dici videtur, ac Ἀθηναίους: & istud stylo poëtico etiam paulo convenientius. δὲ vel δ' particula post Χάρης temere in ed. Bas. invecta erat, indeque in ed. Cas. propagata.

AD CAP. XLIV.

διὸ καὶ ἵππων καὶ ἑτέρων πολλῶν &c. »Narratur ex f »*Idomeneo*, *Pisistrati filios Hippiam & Hipparchum* εὑρεῖν »θαλίας καὶ κώμους· διὸ καὶ ἵππων καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρεῖαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν. Excerptorum auctor non agnoscit quaecunque hic leguntur inter duas voces, κώμους & ὅθεν. »Credo illi mirum esse visum, *equos* dici adhibitos aut ad »θαλίας, *epulas*, aut ad κώμους, *commessationes*: & merito: nam neque ad convivia, neque ad lascivorum iuvenum nocturnas commessationes equis est opus. Forte, »διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἑταιρῶν πολλῶν.« CASAUBONUS. — DALECAMPIUS, *equos* tenens, pro ἑτέρων, ἑταιρῶν legebat, *scortorum magnum numerum* vertens, notansque in orâ: »Alii [sic ille loqui solet; *alios* dicens, ubi aliam suam proponit coniecturam:] »ἑταίρων, *domesticorum, familiarium.*« — Dalecampium secutus est, ut fere solet, Gallicus interpres. Nos in vulgato, quod tuentur veteres membranae, adquiescendum putavimus, *equos & alias res* intelligentes *quae ad luxum pertinerent.* In verbo εὑρεῖν paululum haesimus, & ἐρᾷν fortasse legendum suspicaturi eramus, nisi rectius cum genitivo casu, quam cum accusativo construeretur id verbum.

φύλακας ἐφίστα. Sic recte mstus codex uterque; quemadmodum paulo post καθίστα habent edd. cum msstis.

ὅπερ ὕστερον ἐποίησε καὶ Κίμων. »De *Cimonis* liberalita- a »te, eadem Plutarchus in Pericle: nam & hic non minus »suarum rerum profusus populo largitor.« CASAUBONUS. — Adde Corn. Nep. V. 4.

ἔπειτα τὴν οἰκίαν παρεῖχε κοινὴν ἅπασι, καὶ δεῖπνον b ἀεὶ εὐτελὲς παρασκευάζεσθαι — καὶ τοὺς ἀπόρους — — δειπνεῖν. Perincommodi sane sunt in hac verborum comprehensione infinitivi isti. In promtu foret cum *Epit.* παρεσκευάζετο corrigere, nisi rursus eodem tenore δειπνεῖν sequeretur. Sed suo ingenio istud mutasse Epitomae auctor videtur, turbatae orationi remedium adlaturus;

sequentia autem verba prorsus omisit. Nobis probabile videtur, ὡς vel ὥστε, ante καὶ δεῖπνον intercidisse.

καὶ λέγουσιν, ὡς περιήγετο ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ (δύ' ἢ ms. *A.*) τρεῖς *&c.* »Clarum est, de *Cimone* loqui auctorem, » cum ista scribit. Erram igitur auctor Excerptorum & Eu» stathius eum secutus, [ad Iliad. α'. p. 1519. l. 17. sub fi- nem libri,] » qui de Pisistrato haec accipiunt, contra aper» tissimam Athenaei narrationem. Et ait quoque Probus in » Cimonis vita: [Corn. Nepos l. c.] *Semper eum pedissequi » cum nummis sunt secuti, ut, si quis opibus eius indigeret, ha» beret quod statim daret.* Vide caetera: nam ille auctor qua» si ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus » in medium sermonem de *Pisistrato* interiecit quae de *Ci» mone* commemorat: redit enim postea ad Pisistratum.« Casaubonus. — *Ibid.* τούτοις τε διδόναι. Sic ambo mssti;
c non τούτοις δὲ διδ. *Ibid.* κελεύειν αὐτῷ, commode ms. *A.* non αὐτόν. μεταμφιέννυσθαί τινι, *vestem cum aliquo permutare.* Contraxit ista Excerptorum auctor. Operarum autem vitio κελεύει scriptum in ed. Cas. 2. & 3.

Ὁ δὲ Πεισίστρατος καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινές φασιν εἰκόνα. » Vult probare, *Pisistratum gravem & exosum multis Athe» niensium* fuisse. Id ex eo constare dicit, quod *multi exi» stiment, simulacrum* aliquod *Bacchicum, quod Athenis fuit, esse » Pisistrati imaginem.* Verba quae adscripsimus habent hanc » mentem; non quam putarunt viri docti. Sed quomodo » hinc probatur quod erat propositum? Arbitror, imagi» nem Bacchi, de qua loquitur auctor, eiusmodi fuisse, ut » tristitiam vultus prae se ferret, & animum truculentum. » Cum igitur duraret apud Athenienses πατροπαράδοτος » opinio, eam esse Pisistrati expressam ad vivum figuram; » recte, qui ita crediderunt, ex ea imagine colligebant, » talem ipsum cum viveret fuisse. Sed de eo simulacro » aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, sentiebant. Mi» rum sane, Pausaniam nullam huius rei fecisse mentio» nem, virum adeo omnium ἀρχαιολογιῶν diligentem. Il» le vero, ut existimo, ne hoc quidem praetermisit: huc » enim refero quod de *Acrati* effigie narrat: [lib. I. cap. 2. » p. 7.] Ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἀμφὶ Διόνυσον, » Ἄκρατος. πρόσωπόν ἐστιν οἱ μόνον τοίχῳ ἐνῳκοδομημένον. » *Est in fano Bacchi unus Bacchi comitum Deus Acratus: » faciem solam habet parieti inclusam.* Prorsus de hac facie

» loqui Athenaeum censeo: nam quod effigies eadem ha- c
» bita sit ab aliis δαίμονος Ἀκράτου, sive *Meribibi*, ab aliis
» hominibus saevi & truculenti, rationem manifestam ha-
» bet. Lego igitur in Athenaeo, ὅπου· καὶ τὸ Ἀθήνησιν
» εἶν Διονύσου πρόσωπον: *cum etiam facies quae Athenis in*
» *Bacchi templo*, &c. non τοῦ Διονύσου, qui articulus
» non est in Excerptis. « CASAUBONUS. — Ab auctoris
mente utique aberraverat DALECAMPIUS, verba supra scri-
pta in hunc modum reddens: *Pisistratus certe, quamvis mul-
tis rebus gravis ac molestus fuerit, tamen faciem Bacchi quae
Athenis visitur, eius imaginem esse quidam aiunt.* Nempe in
connexione praesertim orationis erravit hic interpres; cum
particulam ὅπου, quae *caussalem* vim habet, *quandoquidem*,
quippe, & similia significans, perperam pro *adversativâ* vel
exceptivâ acciperet. At, si quid ego iudicare valeo, multò
etiam magis in huius loci interpretatione a vero aberra-
vit Casaubonus, & alieno prorsus loco doctrinam osten-
tavit, ingenioque indulsit: quem Villebrunius, veluti ira-
tis Musis quod sana praecipientem audire dedignaretur,
nunc errantem fideliter secutus est. Nobis vero perspicue
id dicere visus erat auctor, quod in latinâ versione po-
suimus: *At Pisistratus* (quamquam, ut paulo ante dictum,
& moderatior fuerit quam filii, & liberalis ac benignus in
populum, tamen) *etiam multis in rebus gravis* (id est, ar-
rogans, insolens, adeòque odiosus) *fuit: quippe etiam vul-
tum Bacchi illius qui Athenis est, imaginem ipsius esse aiunt
nonnulli.* Quibus e verbis, plane contra quam Casaubo-
nus statuit, intelligi par erat, praecipuum aliquod Bacchi
signum, quod Athenis consecratum erat, Pisistrati aetate
ipsiusque auspiciis fuisse confectum; & (quum pulcerri-
mâ faciei formâ semper fingeretur ille Deus) ipso iuben-
te Pisistrato aut certe consentiente, ut qui suae praestan-
tiâ formae confideret, faciem illius Bacchi ad Pisistrati si-
militudinem fuisse expressam. τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρό-
σωπον cum editis tenent veteres membr. *A.* τὸ Ἀθήνησι Διο-
νύσου πρόσωπον ms. *Ep.* Verbum εἶναι, quod ante εἰκόνα
in ed. Cas. insertum, perinde & superiores editiones &
mssti libri ignorant.

AD CAP. XLV.

Περικλέα δὲ τὸν Ὀλύμπιον. Amat Athenaeus nomini *Peri-*

clis, per iocum fere, cognomen istud adiicere; quod unde ille invenerit docet Plutarchus in eius vita, Opp. T. I. d pag. 156. a. b. *Ibid.* μετὰ Ἀσπασίας τῆς ἐκ Μεγάρων ἑταίρας. *Milesiam* fuisse *Aspasiam* illam, Periclis amicam primum, dein uxorem, inter omnes constat. Eadem hîc ἐκ Μεγάρων per contemtum dicitur, quoniam (ut videtur) priusquam Athenas habitatum concessisset, *Megaris* artem suam erat professa: quo ab oppido aliâs etiam in proverbio vulgares meretrices Μεγαρικαὶ σφίγγες adpellabantur.

διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ. Sic recte scriptum nomen dedere ambo nostri codices mssti. Mox dein, iidem recte item συνυπέζευξεν: quemadmodum pro edito συνεπέζευξεν corrigendum monuerat WYTTENBACH, ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 38. ἀνεβίβασεν vero non modo mssti, sed etiam Veneta editio tenebat: a qua scriptura temere discessum in ed. Bas. & Cas. Caeterum notavit hoc loco CASAUBONUS: » *IDOMENEI de Themistocle verba,* » *quorum ancipitem* esse *mentem* Athenaeus ait, quoniam ipse » non adscripsit, nos adscribemus: Οὐχ ἅρμα ζευξάμενος » ἑταιρῶν πληθυούσης ἀγορᾶς, εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν » δὲ αὗται Λαμία καὶ Σκιώνη καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. Vi» de libro sequente. [pag. 576. c.] Quod si loquendi genus » attendimus, non potest ζεύξασθαι ἅρμα ἑταιρῶν aliter ac» cipi quam de *iunctis more iumentorum scortis ad trahendum* » *currum.* Non dubium est, eo interdum progressam lasci» vorum hominum petulantiam: qua de re plura in Cir» censibus nostris. Si aliter interpreteris, similis de Anto» nio historia in secundâ Philippicâ.« — At paucis, puto, persuaserit vir doctus, in eam partem accipienda esse *Idomenei* verba, in quam ille inclinabat. Satis profecto petulantiae lasciviaeque fuerat, & res prodigio similis eâ aetate qua vixit Themistocles, civem videre Atheniensem *cum quatuor meretricibus in quadrigis sedentem* per medium forum transvehi. Ne illud quidem existimo, serio dubitasse Athenaeum, utram in partem accipiendum sit id quod dixerit *Idomeneus.* Caeterum ipsa verba, quibus usus erat hic scriptor, hoc ipso loco potius, quam eo ad quem provocavit Casaubonus, prolata ab Athenaeo malles.

Πόσσις δ' ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν. Rursus hoc loco, ut alibi, nomen illius scriptoris *geminatâ σ literâ* scriptum dedere nostrae membr. Vide ad VII. 296. d.

e Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ περὶ Φιλίας. Sic recte, non

Φιγαλίας, titulum huius libri exhibet optimus cod. *A.* e quemadmodum Fabricius legendum coniectaverat Bibl. Graec. T. II. pag. 655. Idem cod. *A.* itemque *Epit.* ignorant verba ἐν Μαγνησίᾳ, quae hîc post Θεμιστοκλέα φησὶν in editis libris e superiori loco (lit. *d.*) temere repetita leguntur. Quae vero dein vulgo hîc obtinebat scriptura, τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν - - ἀγαπᾷν ἔφησεν, ea quo pacto vel ferri vel excusari potuerit, non vidi. φῆναι utique scriptum oportuisse dicas: sed expeditior certiorque ratio nobis videbatur, ὡς particulam supplere, quae per librarii festinationem intercidere potuit. Simillima quidem ratione paulo etiam ante dixerat auctor noster, Περικλέα δὲ τὸν Ὀλύμπιόν φησιν Ἡρακλείδης - - ὡς ἀπήλλαξεν &c.

Ibid. Non sperno πληρώσει, quod in editis hîc legebatur: sed cum πληρώσειεν dederit vetus codex *A.* atque etiam πληρώσεις ed. Ven. restituendum hoc auctori putavi. In ms. *Ep.* terminatio huius verbi prorsus non expressa est, ut plane nescias quid vel voluerit vel debuerit librarius.

Ad eumdem locum spectat Casauboni Animadversio haec: »Narrat ex Clearcho, *Themistoclem exstructo* Magne»siae *triclinio pulcherrimo, dixisse,* ἀγαπᾷν εἰ τοῦτον φίλων »πληρώσει: *existimare se, belle secum actum iri, si triclinum* »*oecum amicis posset implere.* Cum magnos fecisset sumtus »Themistocles in ornanda omnibus modis *coenatione*, quam »aedificandam curaverat *trium lectorum capacem*, reprehen»sus est a familiaribus suis, quod nimis angustam fecisset. »Iis igitur respondens vir sapientissimus, hoc ἀπεφθέγ»ξατο: ita significans quod planius dixere multi; ut Pin»darus in Nemeonicis: Παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν »καμάτου μεταλαμβάνειν. *Triclinium* non multos homines »capit. Novem convivae tribus lectis fere capiebantur: »lecti autem tres solum in triclinio: alioquin non τρίκλι»νος οἶκος, sed vel τετράκλινος vel πεντάκλινος esset dicen»dus. — Nempe sic Graeci certe distinguunt: Latinos quidem satis constat latiore etiam notione vocabulum *triclinium* saepe posuisse.

AD CAP. XLVI.

προθεὶς τὸ »Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει &c. »Non obscu»rum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς *Artemon* ille no-

» men habet, quem ex *Anacreonte* potissimum nobis descri-» bunt veteres. Athenaeus igitur hoc loco primum *Ana-» creontis* haec de illo verba recitat, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ [sic recte ed. Cas. cum msstis: perperam Ξανθῇ δ' ἐν Εὐρυπύλῃ ed. Ven. & Bas.] » μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων. In-» terpres τὸ μέλει in μένει vel ἀμέλει aut utrumque mu-» tatum voluit: frustra. Verte, *Flavae Eurypylae curae est.* » Amatorium est verbum: unde etiam μέλημα, ut latine, » *mea cura*, familiaria amantibus verba. [Conf. Animadv. » ad V. 192. f.] Cur autem *Artemonem* περιφόρητον vocarit f » *Anacreon*, caussam affert Deipnosophista, διὰ τὸ τρυφε-» ρῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι: *quod delicate vivens, in* » *lectica gestaretur.* Alii caussam adferunt, quod propter pul-» critudinem raperetur ab omnibus. Volunt enim ταχθῆ-» ναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάν-» των παιδός: praeter Grammaticos, Plutarchus in Peri-» cle. « Casaubonus. — Non suo nomine ista tradit Athenaeus, sed diserte ait, *Chamaeleontem Ponticum* haec dicere in Commentario ad illa Anacreontis verba, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ &c. Nam ad illa, quae hîc leguntur, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν, intelligendum verbum φησὶ, ut alibi frequentissime. *Eurypyle*, de qua queritur Anacreon, etiam ab aliis ut amica huius poëtae commemoratur. Vide Iacobs Animadv. ad Anthol. Vol. I. Part. II. p. 390 extr. & sq. Quos Grammaticos dixit Casaubonus, nullum alium, qui id, quod ille ait, tradiderit, novimus, nisi Aristophanis Scholiasten ad Acharn. vs. 850. Nec Plutarchus in Pericle, T. I. Opp. pag. 167. a. b. id dixit, quod eum dicentem facit doctus Animadversor; sed eamdem rationem cognominis adfert, quam ex *Chamaeleonte Pontico* Athenaeus tradit, nonnisi in hoc ab illo dissentiens, quod *Heraclidem Ponticum*, non *Chamaeleontem* nominat: sive quod apud alterum utrum librarii erraverint in nomine, sive quod Heraclides sua Chamaeleonti subripuerit, quod Ionsius ex Laërt. V. 93. probabile fecit, lib. I. De Script. Hist. Phil. cap. 17. p. 106 sq. Caeterum, si, quae hîc Athenaeus refert cum iis contuleris, quae & Plutarchus & Aristophanis vetus Interpres locis citatis tradunt, intelligi videtur, duos fuisse *Artemones*, quorum utrique cognomen Περιφόρητος fuerit: priorem illum, de quo hîc Athenaeus loquitur, ex paupere divitem factum, & deinde mollitiei & delicatae vitae singulariter indulgentem; alterum, Periclis

aetate clarum, virum gnavum solertemque mechanicum; f qui, quod claudus esset, lecticâ circumferebatur: de quo posteriore conferendus Plinius, lib. VII. cap. 56. sect. 57. pag. 415 sq. ed. Hard. & Diodorus Sicul. XII. 28. itemque Servius ad Aeneid. IX. 505. Prior ille Artemon non vulgo περιφόρητος cognominatus fuisse videtur, sed ab uno Anacreonte sic forte adpellatus: alteri ex ipsa re, quam apud Plutarchum Ephorus narrat, illud ipsum cognomen impositum, quo usus Anacreon erat ubi de priore Artemone locutus est. Signum vero *Artemonis Periphoreti*, Polycleti opus, cuius Plinius meminit lib. XXXIV. cap. 8. sect. 19. num. 2. ad utrum pertinuerit illorum Artemonum, haud definierim. Diceres, istos duos in animo habuisse Hesychium, ubi ad voc. Περιπόνηρος Ἀρτέμων adnotavit, εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. At, verum si quaeris, in Aristophanis verbis, Acharn. 850. ad quae refertur ista Hesychiana glossa, de *tertio* aliquo *Artemone* agitur, vili & putido poëta, qui Comici aetate vixit: sub cuius nomine cur *Cratinum* a Comico traductum esse statuat Graecus interpres, non video, atque eo magis etiam miror, quoniam *Artemonem* ibi diserte a *Cratino*, proxime ante nominato, distinguit poëta. Ad tertium istum *Artemonem* spectant quae leguntur apud Suidam in Ὄζων. Eum Comicus περιπόνηρον lepide & praeter exspectationem adpellat, ad alterius Artemonis cognomen, Περιφόρητος, adludens. Fuerunt, praeter tres istos, alii etiam *Artemones*, Plinio passim memorati, de quibus hic nil adtinet dicere: rursusque alios nonnullos Fabricius recenset in Bibl. Gr. T. I. pag. 575. De istis loquendi formulis, Χαμαιλ. ἐν τῷ Περὶ Ἀνακρέοντος, & προθεὶς τὸ, vide Animadv. ad VII. 281. e.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον &c. » Ut probet Athenaeus, » *e paupere factum esse Artemonem & divitem & luxuriosum*, » describitur eiusdem Lyrici (*ANACREONTIS*) canticum: » cuius prima verba tenebricosa, mihi quidem. Ait, πρὶν » μὲν ἔχων βερβέρινα καλύμματα ἐσφηκωμένα, καὶ » ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶν, &c. Haec lectio est om» nium exemplarium: prius erat βερβέριον κάλυμμά » τ' ἐσφ. Utraque vox necessario derivanda nobis a dictio» ne barbara βέρβερι, quae conchae margaritariae genus » significat, de qua libro III. [p. 93. b.] ex Androsthene. » Sed quî convenient *berberina integumenta* Iro alicui? nam » certum est, paupertatem Artemonis his verbis describi.

f » Eruditiss. Dalecampius βερβένια legit: quia scribit Hesy» chius, Βερβενίους esse γένος τι Ἀρκαδικόν. Neque est alie» num a similitudine veri, egenae gentis (ut fere omnes » in Arcadiâ) vestes fuisse pretii minimi. Idem Hesychius » auctor est, βερβίνια dicta fuisse *ligna clavis confixa, ex qui» bus lychni pendebant* in pauperum cellis. Quare videndum, » an legi possit hoc loco, Πρὶν μὲν ἔχων βερβίνιον κατάλωμα » κ' ἐσφηκωμένον: ut dicatur Artemon domo caruisse (quod » supra dicebamus extremae paupertatis habitum esse argu» mentum) & gallinis fuisse similem, quae noctu ad sua » petaura se recipiunt & tabulas illas, in quibus solent » cubare. Vulgatam lectionem qua ratione exponamus re» cte, non video: nisi cui placeat βερβέρινα καλύμματα » appellari *pauperum gurgustiola angusta*, & *conchae similia*. » Pro ἐν ὠσί, quod defendunt mssti, docti viri [nempe » Dalec. in versione] ἐν ποσί: ut puto, non male.« CASAUBONUS.

Totus hic de *Artemone* locus in Epitoma sic decurtatus & partim inversus exhibetur: Ὅτι ὁ παρὰ τῇ παροιμίᾳ περιφόρητος Ἀρτέμων οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ τρυφερῶς βιῶν, (βιῶναι haud dubie debuerat librarius) καί τοι πρώην, ὡς Ἀνακρέων φησὶ, πένης ἦν· ψιλὸν μὲν ἔχων περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος· ἀρτοπώλησι καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων· κίβδηλον εὑρίσκων βίον· πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα· πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλάκι δὲ κόμην πώγωνα τ' ἐκτετιλμένος. μέμνηται δ' αὐτοῦ Χαμαιλέων ὁ Ποντικός· ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων. Nos in priori parte ANACREONTEI *carminis*, quae praesertim multas habet difficultates, veteris nostri codicis *A*. praescriptum presse sequendum putavimus, editorum librorum & Epitomae discrepantias virorumque doctorum coniecturas infra contextum adnotantes. Prorsus tamen missa fecimus & nunc etiam in his Animadversionibus omittenda duximus imperita *Samuelis* PETITI commenta, quibus ille in Miscellaneor. lib. VII. cap. 7. emendare illustrareque hoc carmen conatus est. Carminis versiculi in membr. *A*. non distincti sunt, quemadmodum ne alii quidem umquam versus in eodem codice. Atque etiam in ed. Ven. & Bas. in quibus aliâs plerumque in poëtarum fragmentis initia versuum, partim maiori quodam spatio relicto, partim maiusculis literis distinguuntur, hi Anacreontei nullâ notâ distincti veluti prosa oratio adponun-

tur. Primus *Casaubonus* poëtae verba per versiculos, suo f arbitratu distribuit: quam distributionem quamquam ex artis lege factam minime praestare velimus, hîc tenuimus; cum de certiore ineundâ ratione nos quidem desperaremus. Adponamus tamen hîc lectorum in gratiam, quibus BARNESII editio Anacreontis non est ad manus, idem carmen ex huius editoris ratione, quae in nonnullis fortasse commodior haud immerito videbitur, distributum. Sic igitur ille, pag. 258 & sqq. totum carmen concinnavit:

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.
  Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρια,
καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους
ἐν ποσὶ, καὶ ψιλὸν
περὶ πλευρῇσι βοὸς
νεόπλυτον εἴλημα
κακῆς ἀσπίδος·
ἀρτοπώλησι κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων
ὁ παμπόνηρος Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς
αὐχένα, πολλὰ δ' ἐνὶ τροχῷ,
πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ
μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.
  Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων,
χρύσεια φορέων καθέρματα
παῖς Κύκης,
καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

Vers. 1. Quod βερβέρινα, *lectionem* esse *omnium exemplarium*, ait CASAUBONUS: id quale sit ii viderint, quibus, quidquid ab hoc Viro sane quam doctissimo adfirmatum legunt, id oraculi loco esse solet. Editio quidem Veneta & Basil. βερβέριον habent: ad quam scripturam e Vaticano certe codice in Aegianis lectionibus, quibus Casaubonus usus est, nulla enotata discrepantia: idque ipsum βερβέριον veteres membranae *A.* tenent. Cui vocabulo quidem quaenam subiecta notio sit, mihi non magis quam Casaubono liquet: sed suspicari subiit, neque improbabilis coniectura videtur, quemadmodum persaepe in illis

f membranis, aliisque codicibus eodem fere seculo exaratis, κ litera & β ob formae similitudinem qua illae pingebantur, frequenter inter se permutari solent, (de quo erroris genere vide Animadv. ad II. 71. a. T. I. pag. 475. & ad III. 129. e. T. II. pag. 396.) sic hoc loco simile quidpiam accidisse, nempe Κερβέριον scriptum oportuisse. Id si ita statuere licet, consequens erit, ut coniiciamus, Κερβέριον, scilicet ἱμάτιον, *Anacreontem* dixisse *triste, vile & miserum amiculum*: cui interpretationi haud mediocrem veri speciem inesse nemo facile negaverit, qui, quae habet Hesychius in Κερβέριοι, contulerit cum his quae de eodem vocabulo alii (quos laudavit doctissimus Hesychii Editor) adnotarunt, Scholiastes Aristoph. ad Ran. 189. Etymologus, pag. 513. l. 45 sqq. Eustathius ad Odyss. λ'. pag. 415 extr. denique cum ipso Homero, Od. δ'. vs. 14-19. Et quod modo dicebam de literarum κ & β permutatione, eius exemplum in eodem Eustathii loco, quem modo citavi, habemus: ubi βερβερίους (in Basileensi quidem editione qua utor) perperam pro κερβερίους scriptum.

Quid (*vers.* 1. & 2.) dicat poëta καλύμματα ἐσφηκωμένα, haud satis scio. *Integumentum adstrictum* reddidit Dalec. *vestes colligatas* Barnes. Satis notum & Homericum etiam verbum σφηκοῦν istâ notione: sed, quid huc magnopere faciat, haud adparet. Villebrunius, partim Dalecampium, partim puto Adamum secutus, quatuor verba ἔχων βερβ. καλυμμ. ἐσφηκ. his Gallicis reddidit, *qui avoit un bonnet pointu d'Arcadie*: nempe ἐσφηκωμένον intelligens *acuminatum, in acutum desinens*, quam notionem & ipsam idem verbum admittit; κάλυμμα autem sigillatim de *capitis integumento* accipiens, quemadmodum cognatum vocabulum κάλυπτρα Hesychius κεφαλῆς καλύμματα interpretatur: de quo vocab. confer quos laudavit Hesychii editor. Qua si notione (quod facile credas) vocem καλύμματα poëta posuit pro *causiae* vel *pilei* quodam genere, quod capiti impositum Artemon gessisset; (quo de genere consule quae collegit Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. pag. 344 & sq.) tum vero ἐσφηκωμένα haud incommode fortasse *adstricta* intelligere possimus hac sententiâ, ut dicatur ille homo olim *vilem pileum capiti adstrictum gestasse*, idem *cui postea umbellam eburneam peregrina mulier praeferre solebat*. conf. not. ad vs. 16. & ad p. 536. a. Quod sequitur, ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, Dalecampius ἐν ποσὶ legens, *calones* vertit, id est,

calopodia, *ligneos calceos*: similiter Barnesius, *ligneas carbatinas*. Prudentius mihi videbatur Gallicus interpres fecisse, librorum scripturam tenens, quam suo sermone ita reddidit, *& des osselets de bois aux oreilles*. conf. vs. 14.

Vers. 3. Speciosum erat, ac fortasse verum, quod ex ms. *Ep.* tacite Casaubonus adscivit, νεόπλυτον: quod ipsum etiam DALECAMPIUS ex coniecturâ his verbis expresserat, *ac costas operiret depilato bovis corio nuper abluto*. At νεόπλουτον, quod cum editione Ven. & Bas. veteres membranae tuentur, intelligi fortasse possit salse & mordaciter dictum in hanc sententiam, quod *integumentum illud*, (quod quidem *quale* dixerit poëta, non satis percepi) *quamvis vile & miserum*, tamen *pretiosum* visum fuisset illi homini, qui *nuper demum eius compos factus* fuerit, eoque haud secus superbiverit ac homo subito ditatus *divitiis suis recens adquisitis*. *Vers.* 4. εἴλυμα, quod tenet instus codex uterque, praeter rem in εἴλημα mutatum erat ab editoribus. Vide Odyss. ζ'. 179. Versum hunc cum praecedente *Barnesius*, Dalecampium fere secutus, latine sic reddidit: *& exile circa latera bovis nuper-ablutum* (corium,) *velamen cariosi clypei*. *Vers.* 5. haud dubie verum erat ἀρτοπώλισιν, quod dedere membr. *A.* BARNESIUS, licet ἀρτοπώλῃσι scribens, vertensque *cum pistoribus versatus*, recte tamen adnotavit, ἀρτοπώλιδας Aristophanem dixisse *de rixosis & scurrilibus mulierculis*. Sic enim Comicus, Ran. 881 sq. (857 sq. ed. Br.)

—λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.

Vers. 6. Rectius in edd. omissus videtur articulus, ad nomen Ἀρτέμων repertus: quem tamen, cum de metri ratione praesertim minime certus essem, adpōnendum putavi cum membr. *A.* *Vers.* 10. σκυτίνῳ. Sic ms. *A.* cum ed. Ven. & Bas. sive quod vocabulo μάστιξ in masc. gen. usus sit Anacreon, sive quod in adiectivo σκυτίνος terminationem ος utrique generi communem usurparit, sive quod praecedente vocab. νώτῳ deceptus librarius temere σκυτίνῳ scripserit, pro σκυτίνᾳ, quod tacite hîc posuit Casaubonus. *Vers.* 11. Θωμιχθείς. Hunc ipsum locum in animo habuisse Hesychius videtur, cum glossam adnotaret, Θωμιχθείς· μαστιχθείς.

Vers. 13 *sq.* » Extremo cantico, Artemonis luxum significans poëta, νῦν δὲ, ait, ἐπιβαίνει σατινέων. Veteres

a »σατίνας exponunt ἁμάξας. ANACREON vero non plau»strum, sed currum vel ἁρμάμαξαν aut lecticam eâ voce »designat: quod ex superioribus verbis Athenaei clarum. »Addit, χρύσεα φορέων καθέρματα. Ita codices; me»lius quam vulgo, καὶ θέρματα. Legendum autem χρ. »φορ. καθέματα. Hesychius: Κάθεμα, ὁ κατὰ στήθους ὅρ»μος: torques, monile in pectus demissum. (In ed. 2. & 3. adiicitur:) Lege Hieronymum in caput Ezechielis XVI. Alio»qui καθέρματα fuerint, quae aliis ἕρματα nominantur. »Odyss. σ'. [296.]

»ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἔνεικαν.« CASAUBONUS. — Recte σατινέων, ut edidit Casaubonus, sic habet ms. A. In Hesychii glossis habes istam: Σατῖναι ἅμαξαι: quo loco eamdem vocem ex Homeri Hymn. IV. 13. & Eurip. Helen. 1327. adnotavit Editor. Quod vs. 14. φαρέων scribitur in ms. A. & in ed. Ven. & Bas. pro eo recte, haud dubie, φορέων posuit Casaub. De vocab. καθέματα vide Albertum ad Hesych. eumdemque in Notis ad Glossarium Graecum Novi Foed. pag. 73. Sed non est cur dubitemus, καθέρματα ab Anacreonte eâdem notione dici ac ἕρματα apud Homerum l. c. & Iliad. ξ', 182. ubi ἐνώτια interpretantur Scholiastae. Sic verba haec adcurate respondebunt illis superioribus, ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί.

Eodem vers. 14. παῖς Κύκης. »Quod vocatur a poë»ta Artemon παῖς Κύκης, suspectum habuerunt viri do»cti: haud scio an iure: [»an immerito« puto, scribere »voluerat:] nam *servum servâ natum* videtur significare. »Quod enim emendant iidem, ἄκικυς, [*stupidus & imbellis* »*adolescens*, Dalec.] non dubito falsos esse iudicii. *Cyca*, »servile nomen foeminae, ut Manes viri.« CASAUBONUS. — Alibi quidem, quod sciam, non reperitur illud nomen Κύκη: nec vero id satis caussae erat, cur contra veterum librorum fidem illud mutaretur. Quare quamvis specie non careat emendatio, παῖς τύχης, a TOUPIO proposita in Epist. Crit. pag. 148. tamen multum abest, ut (quod visum erat auctori) nihil eâ certius sit.

Vers. 15 *sq.* καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ γυναιξὶν
b αὔτως. Postrema verba, ad quae nihil animadvertit Casaubonus, vertunt, *instar mulierum*. At istum particulae αὔτως usum, ni me omnia fallunt, prorsus non agnoscit Hellenismus: nam, ad quem versum in Adnot. ad hunc

locum provocavit BARNESIUS, is totus ex propriâ ipsius b officinâ est. Porro, qui, *umbellis flabellisque* utebantur delicati homines, hi *non* tam *ipsi gestare eas* solebant, quam *per servos*, aut *per ancillas* (easque *peregrinas* potissimum) *sibi gestandas curabant*. Conf. Casaub. ad Suetonii August. cap. 82. Quare nihil videtur probabilius emendatione a doctissimo IACOBS proposita, Animadv. ad Anthol. Vol. I. P. II. pag. 391. φορεῖ γυνὴ ξέν' αὐτῷ. Caeterum pro his, quae istis versibus continentur, alia quaedam apud Plutarchum l. c. (in Pericle, pag. 167.) posuit Ponticus Heraclides, sive ex ingenio amplificans ea quae Anacreon scripserat, sive compluribus nonnullis versibus auctius illius poëma ob oculos habens. Sic enim apud Plutarchum legitur: τὸν δ' Ἀρτέμωνα φησὶ (nempe *Anacreon*; sive Heraclides, *auctore Anacreonte*) τρυφερὸν μέν τινα τῷ βίῳ, καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα, τὰ πολλὰ μὲν οἴκοι καθέζεσθαι, χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν· εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι Περιφόρητον.

AD CAP. XLVII.

De *Alcibiade*, SATYRO auctore, qui Illustrium Virorum Vitas scripsit, (conf. Voss. lib. III. DE Historicis Graec. pag. 400 sq.) legimus ὅτι ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὢν Ἰώνων ἐφαίνετο τρυφερώτερος: ubi vocabulum Ἰώνων, quod ob scripturae similitudinem cum his quae praecedunt, exciderat in msstis, recte adiecerunt editores. Ad rem quod spectat, conf. Nepotem in Alcib. cap. 11. & Plutarch. p. 203. b. c.

τῶν Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος. » *Aleuadae*, in Larissâ Thes» saliae nobilis familia. « DALECAMPIUS. — » De *Aleua» dis*, nobilissimis Thessalis consulendus Valesius ad Sozo» meni Prologum, & Valckenar. ad Herodot. VII. 6. « TOUP, ad Theocr. pag. 220. ad Idyll. XVI. 34.

ἐν Σπάρτῃ δὲ καρτερίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐπιτηδεύων. Sic uterque mstus cum editis. Quae si vera scriptura est, ἀσφάλεια fortasse *constantiam* & *fidem* significaverit. Nec vero, quod sciam, admodum in usu est id vocabulum eâ notione. Minus autem placet Dalecampius, *animi securi*

b *tranquillitatem* interpretans. Nepotem & Plutarchum si inspicias locis modo citatis, aliud quidpiam hîc desideres. Commodissimum foret εὐτέλειαν: sed hoc quum a scripturâ librorum nimis longe recedat, videndum ne φειδωλίαν fortasse eamdem in sententiam scripserit auctor.

Τὴν δὲ αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἕτερος ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς. » Nisi deest aliquid ante haec verba, » prorsus legendum est Ἄγιδος pro αὐτοῦ: utique au» tem ἑταίραν, pro ἕτερος. « Casaubonus. — Nil variant libri, nisi quod pro αὐτοῦ (quod habet ms. *Epit.* cum edd.) αὑτοῦ scribitur in ms. *A.* quod perinde est. Nec vero ulla caussa erat, cur a librorum discederetur scriptura; quae & per se probabilem & perspicuam sententiam offerebat. Uxorem habuit *Alcibiades* (teste Plutarcho, pag. 195. c.) Philareten, castam mulierem, & mariti amantem. Ille vero, periculum virtutis facturus illius, sicut alias multas a se ipso corruptas noverat, sic *huic alieno nomine ingentem pecuniae summam mittens* experiri voluit, an hac tendiculâ capi se illa passura esset. Nihil planius: nihil ingenio & moribus perditi mariti convenientius. Nempe decipi se passus erat Casaubonus a Dalecampio, qui hunc locum ita expresserat: *Timaeam Agidis uxorem is veluti scortum de stupro solicitavit, missis Daricis mille.* Cuius rationem a Gallico etiam interprete adoptatam nil mirum: sed illud mireris, Casauboni emendationibus (τὴν δ' Ἄγιδος γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἑταῖραν) veluti unice verâ scripturâ usum esse Ruhnkenium, ad Timaei Lexic. Plat. pag. 210. Nempe acciderat praestantissimo viro, quod iam aliâs observavimus principibus viris subinde in citandis Athenaei locis accidisse; ut, cum uterentur Athenaei editione Casauboniana secunda aut tertia, (quarum in orâ quaelibet emendationes a Casaubono in Animadv. propositae ita exhibentur, ut *notam* γρ'. in fronte gerant,) puras putas Animadversoris coniecturas pro germanâ veterum librorum scripturâ haberent. De *Agidis uxore* infra loquitur Deipnosophista p. seq. *b.* & lib. XIII. pag. 574. d. e.

c Κάλλιστος δ' ὢν τὴν μορφὴν, κόμην τε ἔτρεφεν ἐπὶ πολὺ τῆς ἡλικίας. Cum operarum erratum, κόμην δὲ ex ed. Bas. in editionem Cas. esset propagatum; Casaubonus, in *priori* δὲ post κάλλιστος erratum esse existimans, monuit in Animadversionibus: » Scribe κάλλιστός γε ὤν. « Qui si

hoc loco aut editionem Aldinam, aut Epitomam inspexisset, ibi κόμην τε scriptum reperturus erat; quam scripturam etiam veteres membranae *A.* tuentur. Quâ restitutâ, nihil iam in istis verbis merito desideres. Sed vellem, super illius dictionis sententiâ, κόμην ἔτρεφεν ἐπὶ πολὺ τῆς ἡλικίας, mentem suam aperuisset doctissimus Animadversor. DALECAMPIUS interpretatus est, *magnâ aetatis parte comam aluit*: adiectâ Notâ: »Contra morem Atheniensium; qui puberes facti, comam detonsam »alicui Deo sacrabant.« — At, quod de more iuvenum Graecorum tondendi comam cum pubertatis aetatem ingrederentur commemoratur, (de quo more videndus Petrus Victorius Var. Lection. VI. 22. quem ad Athen. VI. 225. a. laudavimus) non is ad totius capitis tonsuram referendus: sed unum modo aut alterum cincinnum, aut certe anteriorem solummodo comam tondebant; posteriores capillos nihilo minus alentes. Conf. Eustath. ad Iliad. β'. pag. 124 extr. Quare probabilior mihi visa est verborum istorum ea interpretatio, quam in latinâ nostrâ versione uncis inclusam priori subieci. Paulo post, recte Ἀλκιβιάδες habent mssti cum prioribus editionibus. Confer Polluc. VII. 89. & ibi not. c

αὐτόπτης γεγονὼς τοῦ Ἀλκιβιάδου. Sic recte ms. *A.* In *Epit.* αὐτοῦ scribitur, pro τοῦ Ἀλκιβ. Quod ἀπαίδευτον *Alcibiadem* dixisse *Antisthenes* perhibetur, id non placuerat Dalecampio; qui plane contra, *optimis institutis eruditum*, in versione posuit. Quod dein ait, ὡραῖον ἐφ' ἡλικίας, id his verbis, *quovis decursu aetatis*, reddidit idem interpres: cum quo convenit quod Plutarchus pag. 192. περὶ τοῦ κάλλους Ἀλκιβιάδου loquens ait, ὅτι καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα, πάσῃ συνανθῆσαν τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὥρᾳ τοῦ σώματος, ἐράσμιον καὶ ἡδὺν παρέσχεν. At in eam sententiam δι' ἡλικίας potius, quam ἐφ' ἡλικίας, dicendum fuisse nobis videbatur.

τέσσαρσι τῶν συμμαχίδων πόλεων &c. »Quod ait *de* d »*quatuor urbibus, quarum opibus ad suam libidinem abutebantur Alcibiades*, melius capias ex Plutarcho.« CASAUBONUS. — Plutarchum vide pag. 169. c. Inde recte, ut videtur, Χῖοι posuerunt Athenaei editores, pro Κῖοι, quod uterque mstus codex hîc dabat. ἡ Χίων πόλις legitur apud Plutarch.

Ἀγλαοφῶντος γραφήν. *Aglaophon*, Polygnoti pater, te-

ste Pausania, lib. X. cap. 27 extr. Eumdem pictorem Plinius laudavit, XXXV. IX. 36, 1. & Cicero, De Orat. III. 7. & Aelianus in Epilogo librorum De Nat. Animal.

e ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος. Ineptam Dalecampii versionem, *qui ulnis fulmen amplectretur*, cum alii notarunt, tum Palmerius Exercit. pag. 521. Recte iam interpretatus erat H. Stephanus, Thes. T. I. pag. 40, e. f. praeeunte Budaeo.

προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων. Vide not. ad XI. 496. b. *Ibid.* ἐπὶ τῷ κυλικείῳ. Sic recte edd. pro κυλικίῳ, quod est in membr. *A*. Vide ad V. 201. d. & XI. 460. d. e. f. Ipsa ista verba desunt h. l. ms. *Epit.* Apud Plutarch. pag. 193. d. est ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις

f τὰς τραπέζας. Etiam ista desunt Epitomae, εἶθ' οὕτω φιλοφρονησάμενος τὸν Ἄνυτον: ubi recte editores τὸν Ἄνυτον posuisse videntur, pro τὸν αὐτὸν, quod est in vetustis membranis: *comiter compellato* vel *salutato Anyto.* Si nude αὐτὸν scriptum esset, ferri fortasse poterat, ad *Thrasyllum* referendo, intelligendoque, *postquam illud benevolentiae documentum illi exhibuit.* Sed in editorum emendatione adquiescendum.

AD CAP. XLVIII.

Λυσίας δὲ ὁ ῥήτωρ &c. » Lysiae locus extat & libro XIII. « Casaubonus. — Conf. XIII. 574. e. ubi, quae hîc Μεδοντιὰς (utroque cod. msto cum editis consentiente) vocatur, eiusdem nomen mulieris Μεδοντὶς minus recte vulgo editur. De *Alcibiadis* profectione *Abydum* susceptâ, dictum est etiam nonnihil pag. 525. b. Sed hîc mireris intactum reliquisse Animadversorem foedum errorem, qui hunc locum obsederat. Nam cum in ed. Ven. levi opera-

a rum errore καὶ ξυνωκείπην pro καὶ ξυνῳκείτην scriberetur, infelici conatu editor Basileensis καὶ Ξυνωκείπην maiusculâ literâ initiali edidit; unde Dalecampius *Medontiadem & Xynoceipen* in versione posuit: quod portentum nominis in ed. Cas. eodem modo repetitum legitur: de quo procurando monstro monuit *P. F. S. T.* (id est, *Paulus* Fermat, *Senator Tolosanus*) in Notâ quae in Athenaei ed. Cas. 2. & 3. pag. 704. exhibetur, his verbis: » Mirum, » viros doctos non animadvertisse hîc mendum subesse; » cum, si ponas *Axiochum & Alcibiadem duas uxores duxisse*

»ſe, *Medontiadem & Xynoceipen*, tota periit lepidae [ſic il- a
»le] narrationis gratia. Legendum vero pro Ξυνωκείπην,
»συνῳκείτην, a verbo συνοικέω, numero duali praeteriti
»activi imperfecti, id eſt, *concumbebant*, Axiochus nem-
»pe & Alcibiades, uni tantum Medontiadi: quae cum
»illis filiam peperiſſet, dubium quidem erat ex utrius ſe-
»mine nata eſſet: ideoque cum puber eſſet facta, uterque
»in illius amplexus ruebat, eo praetextu, quod non ex
»ſe, ſed ex altero ſuſceptam diceret. « — Recte vero
ξυνῳκείτην & perſpicue ſcriptum in ms. *A*. Epitomae qui-
dem auctor in eodem verbo, quod in ipſius codice cor-
ruptum fuiſſe videtur, offenderat: nam in noſtro certe
ms. *Ep.* ξεινόκοιτιν (ſic) ſcribitur, & praeterea initio vo-
cis ſuper ει inter lineas vocalis υ adpoſita. Tota ῥῆσις *Fra-
gmentis Lyſiae* inſerta legitur, T. II. ed. Reisk. p. 7.

In *Eupolidis* verſiculis quodnam acumen inſit, aut omnino quae ſententia, haud ſatis liquet. Ad metrum quod adtinet, illud perſpicuum erat, minus recte verba iſta, Τί ληρεῖς; οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις, ſic ſcripta fuiſſe quaſi uno ſenario continerentur. Praeterea illud certum, ne initium quidem ſenarii iambici a verbis Τί ληρεῖς fieri potuiſſe. Quare nude Ληρεῖς ſcriptum oportuiſſe ſuſpicatus ſum, reliquam autem illius verſus partem omiſſam eſſe ab Athenaeo. *Tertio verſu*, pro σεαυτῷ, quod temere exhibebant tres editiones Caſaubonianae, recte σεαυτοῦ dedere ed. Ven. & Baſ. cum ms. *A*. In *Epit.* totum deeſt teſtimonium: cuius haec fortaſſe fuerit ſententia, ut, qui ait,

Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω:

hoc dixiſſe intelligatur: *Deſinat tandem Alcibiades eſſe mulier!* Cui reſpondeat alter: *Heus tu, nugaris.* Mulierem putas eſſe Alcibiadem: *quin potius domum tu ito, & uxorem tuam exerceto:* i. e. ſeverâ diſciplinâ eam exerce, & cave, ne illam corrumpat, & nimis ſe *virum* praeſtet is, quem tu *mulierem* eſſe ais.

Ἐπιπληττόντων δ' αὐτῷ τινῶν &c. Eadem habet Plutar- b
chus, pag. 597. a. b.

τήν τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν. Eadem c
Damaſandra vocatur infra, XIII. 574. e. Sed verum nomen *Timandra*. Vide Hemſterh. ad Ariſtophanis Plutum, pag. 59.

AD CAP. XLIX.

c *καὶ ἀναψάμενος τὰς αἰχμαλώτους ναῦς ἠκρωτηριασμένας.* Postremum verbum recte DALECAMPIUS vertit, *extremis partibus mutilatas*: adiectâ Notâ: » detractis acrostoliis, si» ve rostris. Plutarch. « — Nec eodem quidem verbo, nec eamdem prorsus in sententiam, sed paulo fortasse curatius, expressa ea res apud Plutarch. pag. 209. b. ubi sic: πολλὰς δ' ἐφελκόμενος αἰχμαλώτους, ἔτι δὲ πλείω κομίζων ἀκροστόλια τῶν διεφθαρμένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ κεκρατημένων· ἦσαν γὰρ οὐκ ἐλάττους συναμφότεραι διακοσίων. *Alias* ait *captas naves secum duxit; aliarum vero a se captarum & perditarum acrostolia & insignia.* Nec incommode vero apud Nostrum hoc adnotatur, *ipsas captas naves quas secum ducebat* fuisse ἠκρωτηριασμένας: id est, *insignia*, quibus ornari extrema prora solebat, *iis fuisse detracta.* Sic enim fere victores notare *captas* naves solebant. Conf. Xenoph. Hellen. VI. 2, 24. At illud quid monstri est, quod ἀναψάμενος *succendit* reddidit Interpres? *hostium naves quae in potestatem venerant, extremis partibus mutilatas succendit.* Simili imperitiâ Villebrunius: *il brula deux cens vaisseaux ennemis, dont les proues avoient été brisées, & qu'il avoit pris.* At hîc describitur ipsum agmen navium, quas velut in triumpho Athenas duxit victor Alcibiades. ἀναψάμενος id ipsum sonat quod verbo ἐφελκόμενος Plutarchus expressit: nempe *ex quaque suarum navium navem captivam religari iusserat, quae illam pone sequeretur.* Illum morem simillimo verbo ἀναδήσασθαι significare Polybius & Appianus consueverunt. Vide Lexicon nostrum Polybian. & Indicem Graecitatis Appiani, voce Ἀναδέω.

d προσέτρεχεν ἁλουργοῖς ἱστίοις. Praeferenda videtur *Epitomae* scriptura προέτρεχεν. Caeterum haec, & quae sequuntur, ex *Duride Samio* esse desumta, (quem paulo inferius, velut in alia re, citat Athenaeus) ex Plutarchi observatione l. c. intelligitur. Quod de *Chrysogono* ait, ἐνδεδυκὼς τὴν Πυθικὴν στολήν, eo indicatur fuisse illum Πυθιονίκην: quod diserte adnotavit Plutarchus. Verbum ἐκέλευε in imperfecto tempore positum dedere ambo nostri mssti. De illo dicto, Οὔτ' ἂν δύο Λυσάνδρους &c. conf. Aeliani Var. Hist. XI. 7. & ibi Interpp.

e καθομιλῶν Φαρνάβαζον. » Exposuimus capite primo. At» que hoc illud est, quod Plutarchus scribit de Alcibiade:

» Ἦν μία δεινότης αὕτη τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ e » θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς » ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. « CASAUBONUS. — Vide Animadv. ad XII. 513. c.

AD CAP. L.

Παυσανίας - - τὴν Περσικὴν ἐνεδύετο στολήν. Verbum in *imperfecto* tempore expressum h. l. dedere ambo mssti. Agitur de *more* & *instituto Pausaniae*. Sic infra (lit. *f.*) κατεσκεύαζεν dedere iidem ambo libri, ubi de *Demetrii more* agitur. Paulo ante, de Alcibiade scribitur τὴν Περσ. ἐνεδύσατο στολήν: nempe id non pro instituto & constanter *faciebat* Alcibiades; sed *tum fecit*, cum sibi conciliare Pharnabazum, adeoque ei se adcommodare vellet.

Διονύσιος ξυστίδα καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ περόνῃ μετελάμβανε. Etiam atque etiam dubites, an suo loco stent ista verba ἐπὶ περόνῃ, aut satis-ne integra sit oratio. Ξυστὶς quodnam dicatur vestimenti genus, fuse atque varie Suidas & alii exposuerunt. conf. Hemsterh. ad Luciani Nigrin. cap. 11. De illo, qui paulo ante nominabatur, *Callipide tragoedo* loquens Plutarchus l. c. ait: Καλλιππίδην τὸν τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριτὴν, στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον. Tragoedias adamasse Dionysium novimus: (conf. Aelian. V. H. XII. 18.) Inde factum, ut fatuus homo *cultum* etiam *tragicum* amaret. Apud Suidam de *xystide* cum alia, tum haec leguntur: Ξυστίς· - - τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. Id est: *Xystis, est vestimentum tragicum, ad usum scenae comparatum, & habens fibulas quibus constringeretur.* Quare, quum περόνη idem valeat ac πόρπη & ἐπιπορπὶς, (conf. Schol. ad Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 32.) si ista verba ἐπὶ περόνῃ ad ξυστίδα referri possent, aliquam tamen rationis speciem erant habitura, quamquam ne sic quidem pro satis sanis haberi possent. At, ut nunc iacent verba, prorsus non video quaenam ex eis sententia extundi possit. Membranae *A.* nil mutant: in *Epit.* vero omissus totus de Dionysio locus. Silet Casaubonus. Dalecampius sic vertit: *abollam, quae tragica vestis est, induisse cum aureâ coronâ, fibulis aureis consertâ.* Gallicus interpres, haud absurde permutatis verborum sedibus: *Denys de Syracuse prit la robe tragique, avec son agrafe, & la couronne d'or.*

f Haud multo faciliorem explicationem habent quae mox subiiciuntur, ἦν γὰρ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας σχέδον ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, &c. quem locum tetigimus in Animadv. ad V. p. 210. d. & ex H. STEPHANI mente interpretati sumus. Haud dissimili sententiâ Dalecampius locum sic convertit: *Forma propemodum illa fuit, quae virilis calceamenti, inculcata pretiosissimâ purpurâ. His artifices, anteriori posteriorique parte iniecto filo aureo, multa & varia intexebant.* Nec incommode Gallici interpretes: *Quant à la forme de l'ouvrage, c'étoit une espèce de brodequin de feutre de couleur pourpre la plus précieuse. L'art y avoit presenté par devant & par derrière divers desseins en or, formant une broderie des plus riches.* Ego vero hunc locum retractans & cum superiori illo (lib. V. pag. 210. d.) conferens, qui paulo etiam inferius (p. 540. c.) eisdem verbis repetitur, videndum putaveram, ne vocabulum πίλημα eodem modo hîc atque illic sit accipiendum; ita quidem, ut, quum πίλημα Hesychius ζώνην vel μίτραν interpretetur, μίτραν vero rursus ταινίαν, λημνίσκους vero pariter τὰς στενὰς ταινίας; quumque in eodem vocabulo πίλημα proprie insit *constringendi, convolvendi, complicandi* notio: (conf. Foesii Oecom. Hippocr. p. 508. & Casaub. ad Athen. V. 210. d.) his, inquam, inter se collatis videndum putaveram, ne, sicut altero loco πίλημα λημνίσκων proprie intelligenda videtur *convolutio vel complicatio lemniscorum* e quibus confiebat corona, sic hoc loco ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας intelligi debeat *cothurnus taeniis revinctus & adstrictus ex pretiosissimâ purpurâ fabricatis*; nempe ut πίλημα significet *circumplicationem fasciarum vel taeniarum, quibus solea circa imum pedem usque ad medium fere crus adstringebatur.* Iamque in eo eram, ut in istam sententiam interpretarer hunc locum, quum me Plutarchus retinuit; qui de eodem *Demetrii* fastu loquens, pag. 909. a. his verbis utitur, περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένοι (τὸν Δημήτριον) ἐμβάδας: ubi ἐμβάδες χρυσοβαφεῖς ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης vix aliter intelligi posse videntur atque *soleae auratae ex purâ purpurâ compactâ* confectae, quemadmodum & Plutarchi interpres accepit, & H. Stephanus Thes. III. 298. a. monuerat, συμπεπιλημένην πορφύραν Plutarcho dici *lanam purpuream coactam.* Sed haec ulterius disquiren-

da eruditis relinquimus: illud interim adhuc obſervantes, f
quam diſtinctionem inter τὰς ἐμβάδας & τοὺς ἐμβάτας Pollux fecit, IV. 115. ubi ait: τὰ ὑποδήματα, κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες· ἐμβάται δὲ, τὰ κωμικά: eam nec uſu auctorum firmari, & aliorum Grammaticorum obſervationi repugnare. Certe qui ἐμβάται apud Athenaeum dicuntur, ἐμβάδες ſunt Plutarcho: & apud Lucianum ἐμβάται plus ſemel non comici ſocci, ſed *tragici cothurni* dicuntur, ut Necyom. c. 16. de Salt. c. 27. itemque in Iove Tragoedo, c. 41. ex Graeci interpretis quidem lectione, qui ibi etiam diſerte adnotavit: Ἐμβάτας, τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Caeterum de eiſdem duobus vocabulis vide Ammonium pag. 49. & ibi Valcken. itemque viros doctos ad Thomam Mag. pag. 300 ſq. &, quem illi laudarunt, Ez. Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. vs. 759. In voce πίλημα leviter erravit librarius codicis *A.* πίλημμα ſcribens: in *Epit.* nimis decurtatus eſt totus locus.

αἱ δὲ χλαμύδες αὐτοῦ ἦσαν ὄρφνιον ἔχουσαι τὸ φέγγος τῆς χρόας &c. In ed. Ven. mendoſe ἄρφινον ſcribebatur: quod in ἄρφνιον mutavit ed. Baſ. & tenuit hoc ed. Caſ. conſentiente (ni fallor) codice *A.* Fortaſſe ὀρφνινον oportebat; quemadmodum Pollux VII. 69. ait, τὰ μέλανα ἱμάτια, ὀρφνινὰ ἐκάλουν: itemque apud Platonem, in Timaeo, ὄρφνινα ſcribitur; & apud Xenoph. Cyrop. VIII. 3, 3. ubi conf. quae Zeunius adnotavit. Apud Heſychium tamen ſic legitur, Ὀφνίον· τὸ μέλαν ἱμάτιον: ſed id mendoſum iudicarunt docti viri. De *Demetrii chlamyde* confer Plutarch. pag. 909. a. b. qui unam tantum nominat, ſingulari illâ ratione, quam commemorat Noſter, confectam; nec eam tamen umquam perfectam abſolutamque. Quod ait Athenaeus, τὸ δὲ πᾶν, videtur elliptice dictum, pro ὥστε τὸ πᾶν εἰπεῖν.

μίτρα δὲ χρυσόπαστος ἦν, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν a
ἔσφιγγεν. Iſtud ἣ latere videbatur ſub mendoſa membranarum ſcripturâ ἦν: ſed ſimul ἦ deſiderabatur, quòd habebant editi. Deinde vero pro vulgato φέρουσαν, ſi quid video, neceſſario φέρουσα ſcriptum oportuit, quod participium ad μίτρα referretur. Quod autem ait, μίτρα ἣ καυσίαν ἔσφιγγεν, id eſt, *faſcia* vel *taenia*, *quae cauſiam vel pileum adſtringit*, eo firmatur id quod haud multo ante ad verba καλύμματα ἐσφηκωμένα (pag. 533. f. coll. p. 534.

a a. b.) monuimus; nam idem valent σφηκοῦν & σφίγγειν, ut Hesychius docet in ἐσφηκωμένον, & ἐσφήκωνται. Cum ait auctor τὰ τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων, illa καταβλήματα non tam, ut apud Hippocratem interpretantur, (conf. Foesii Oecon. Hipp. pag. 312.) intelligam *ligamenta quae exterius iniiciuntur ad deligationem constringendam*, quam *ligamentorum vel fasciarum extremas partes*, *quae infra nodum liberae solutaeque dependent*.

γενομένων δὲ τῶν Δημητρίων Ἀθήνησιν. *Demetria* hic non illa dici adparet, quae in τῆς Δήμητρος honorem celebrabantur, sed quae in *Demetrii* (de quo etiam monuit Eustathius hunc locum citans, ad Iliad. ς'. pag. 453. l. 4.) cuius in honorem *festos Bacchanalium dies* (τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια) *mutato nomine* Δημήτρια *ab Atheniensibus adpellata esse* Plutarchus scribit, p. 894. b. Confer Athenaeum, VI. 253. b. & ad eum locum Animadvers. Tom. III. pag. 491 sqq.

χαλκοῦν τὸν ἀνακειμ. &c. Sic ed. Ven. & Bas. puto &
b ms. *A.* τὸν χαλκοῦν Ποσειδῶνος κρατῆρα *Ep. Ibid.* ὡς αὐτὸς ἀναθεὶς, ὑποθεὶς τόδε τὸ ἐπίγραμμα. Sic commode ms. *A.* Quae subiiciuntur post ὡς αὐτὸς ἀναθεὶς, omnia omisit Breviator ad *Pausaniam* spectantia.

Pausaniae Epigramma ex Athenaeo in Analecta sua adscivit Brunck, T. III. pag. 179. num. 144. In illius *versu* 4. pro Κλευμβρότου, quod in ed. Ven. legebatur, Κλεμβρότου scribitur in ed. Bas. indeque *Clembroti* in Dalecampii versione. Quo spectat CASAUBONI Animadversio haec: » Libero metu illos, qui Κλεμβρότου contra Hellenismum » scribunt in Epigrammate Pausaniae, ne fiat versus hy» permeter. συνίζησις huic incommodo satis medetur. Alio» qui Κλευμβρότου scribendum foret. « — Ad Κλεομβρότου, quod est in ed. Cas. 1. & 2. nihil quidem e cod. *A.* adnotatum: nobis autem recte factum in ed. Ven. videbatur, quod Κλευμβρότου poneretur, e Dorismi usu, qui patrius fuit Spartano Pausaniae. Temere vero in ed. Cas. 3. rursus istud Κλεμβρότου invectum est.

AD CAP. LII.

Φάραξ ὁ Λακεδαιμόνιος. De hoc videndus Plutarchus, cum alibi, tum in Timoleonte, pag. 241. a. b. Memoratur etiam *Pharax*, classis praefectus Lacedaemoniorum,

apud Diodorum Sicul. XIV. 79. & apud Xenoph. Hellen. lib. III. cap. 2. pag. 123 sq. Sed videndum, ne, qui Athenaeo & Plutarcho hîc nominatur, is sit qui Pharacidas Diodoro, XIV. 63 & 70. *Mox*, recte χύδην edidit Casaub. consentiente utroque msto codice. *Dein*, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην αὐτὸν habent ed. Ven. & Bas. cum vetustis membranis; non αὐτὸν ταύτην, ut ed. Cas. c

Ἀρχίδαμος ὁ Λάκων. *Archidamum* eum intelligebat *Dalecampius*, qui decennali bello (primis decem annis belli Peloponnesiaci) saevo & crudeli Atticam vexavit. At, quod hîc tradit Athenaeus, id ad illius nepotem, *Archidamum tertium* pertinere, collatis aliorum auctorum testimoniis, Strabonis, Diodori, Pausaniae, Plutarchi, demonstravit Meursius, de Regno Lacedaem. cap. 19. Quod dein edidimus, συνειθίσθη, id haud dubiâ nititur veterum librorum auctoritate. *Ibid.* ἐσπούδασεν tenuimus, quod cum editis dedit ms. *A*. e quo etiam scripturam αἰεὶ adscivimus: quae particula nisi adiecta esset verbo, praelaturus eram *imperfectum* ἐσπούδαζεν, quod offerebat ms. *Ep*. Recte dein συνεξελθεῖν dedere ambo mssti. d αὐτοῦ τὸ σῶμα dedit ms. *A*. In *Epit*. omissum αὐτοῦ pronomen.

Θρᾳκῶν φησι τῶν καλουμένων Κροβύζων. Horum & Strabo meminit, lib. VII. pag. 318. b. & Stephanus Byzant.

διά τινων ὑπολαμπάδων. »Refert philologus, *Ptolemaeum secundum*, κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὥς ποτ' οὖν ἐρᾴϊσε, [ἐῤῥᾴϊσε dedit ms. *Ep*.] καὶ κατεῖδεν διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπί τε τῆς ἄμμου χύδην ἐῤῥιμμένους, εἰπεῖν, ὢ τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. Domi in valetudinario adhuc inclusus semiaeger Ptolemaeus, aërem apertis »fenestris non admittebat: sed *per specularia aut simile quid* »foràs prospiciebat. Hae sunt quas ὑπολαμπάδας auctor »vocat; quod non plane cubiculum illustrarent, sed velut »sublustris noctis imaginem in illud inducerent. Ita inter»pretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendi»mus, & sibi non intellectam confessus est auctor Epi»tomae. [Scilicet omisit Breviator tres voces διά τινων ὑπολαμπ. quod etiam brevitatis studio facere ei licuerat.] »Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convi»via agitarent Aegyptii. Ego divino, id factum per oc- e

e » casionem alicuius festi & δημοτελοῦς ἑορτῆς. Tunc soliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis hostiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa, quae erant circa Nili ripam, πανσυδεὶ exiissent Alexandrini; pars in ipsis aedibus sacris, pars in adiunctis τεμένεσιν epulabantur, plerique secundum Nili ripam. Mos fuit Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius lib. IV. cap. 5. *Si secundum flumina aedes sacrae fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis ripas videntur spectare debere.* Praeterea constat, veteres si quando vellent genio indulgere, riparum virideis vestitus & litorum amoenitates solitos sectari: quas Graeci Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi sermone tritum, Σήμερον ἀκτάσωμεν, quoties sese liberalius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam cum per religionis suae ritus non cogerentur, frequentia ad Nilum agitasse convivia. Photius, in Excerptis ex Isidori vita: Αὖθις δέ ποτε παρὰ τὸν Νεῖλον ἑστιωμένοις ἀμφοτέροις, παρῆν δ' ἐκ τρίτων ὁ ἡμέτερος φιλόσοφος, ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλόκαμος, ὡς ἰδεῖν, πεντάπηχυς.« CASAUBONUS.

Postrema verba, Ὦ τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι, citans VALCKENARIUS ad Phoeniss. p. 573. γενέσθαι με scribendum censuit cum Eustathio ad Odyss. ε'. pag. 233. l. 49. At voculam hanc suo arbitrio ille adiecit, quam nec ms. *A.* nec ms. *Ep.* agnoscit, utpote facile per se subintelligendam. Ellipticam phrasin, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι ibidem interpretatur Eustathius, ὅτι μηδὲ τούτων εἷς ἐγενόμην, vel, ὡς δυστυχὲς γέγονέ μοι τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. Plura eiusdem generis exempla Valckenarius l. c. collegit.

AD CAP. LII.

f Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες. *Luxuriae Calliae, Hipponici filii*, uno verbo meminerat Noster lib. IV. p. 169. *Adulatorum* eius nulla ibi mentio. Eiusdem *Calliae* mentionem fecerat lib. I. ut ex Epit. pag. 23. f. discimus, ubi ex Eupolidis fabula, cui *Adsentatores* titulus, (conf. ibi Animadv.) nonnihil de eo adfertur: ibi igitur fortasse in Opere pleniore paulo uberius de hoc locutus erat Athenaeus. De eodem *Callia*

confer, quem iam supra laudavimus, PERIZONIUM ad Aelian: Var. Hist. IV. 16. & 23.

ἐν ἀγρῷ τῷ ἐκείνου. Sic commode ms. *A.* a quo praeter rationem recesserunt iuniores. In *Epit.* omissa ista verba cum aliis pluribus, & omnino nimis concisa haec narratio. *Ibid.* *εἰς οἴκημά τι θέμενος.* Sic scripsi, pro vulgato *εἰς οἴκημα τιθέμενος.*

προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν. a »Tolle alterutrum duorum verborum, *γενέσθαι ποιῆσαι*: »nec multum refert utrum potius.« CASAUBONUS. —— Utique e duabus lectionibus conflata ista scriptura videtur. Habes apud Polybium aliosque scriptores dictionem, *ἀνάστατον ποιεῖν πόλιν*, *evertere, funditus delere urbem*; *ἀνάστατον ποιεῖν χώραν*, *vastare regionem & cultoribus vacuam reddere*; *ἀναστάτους ποιεῖν*, *eversa urbe, sedibus pellere cives*: item illam, *ἀνάστατον γενέσθαι ὑπό τινος*, *everti, deleri, sedibus suis pelli.* Ambo verba citra incommodum vix iungi possunt. Videtur *ἀνάστατον γενέσθαι* scripsisse auctor: tum in orâ aut inter lineas adiectum fuisse verbum *ποιῆσαι*, scholii vice fungens. Utramque scripturam imperite dein iunxit librarius: quod in vetere nostro codice saepius factum observavimus. Confer quae ad finem huius Capitis notamus. In *Epit.* tota ῥῆσις deest.

παρ' Ἱππόνικον τὸν Καλλίου. In nobili illâ & opulentâ familiâ, per plures continuas generationes, *Hipponici* & *Calliae* nomina alternatim obtinuerunt. Paulo post rursus nominatur *Hipponicus*, *Calliae* illius famosi *pater*: is Hipponicus dicitur Athenaeo ab *ἐκείνου γεγονὼς*, *ab illo* prius nominato *ortus*, nempe illius nepos, & ipse Calliae filius & Calliae pater. Cuius familiae successionem luculenter illustravit PERIZONIUS ad Aelian. XIV. 16.

ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἁπάντων τῶν Ἐρετριέων. »Interpres, *omnibus Eretr. occisis.* Immo vero, *translatis* »*alio*, *μετοικισθέντων*. Eretrienses fuisse omnes occisos ne»mo Historicorum dixit: sed eversâ ipsorum urbe trans»latos esse in Asiam.« CASAUBONUS. —— In servitutem redactos, & dein Susa in Persiam translatos, Herodotus scribit lib. VI. cap. 101. & 119. Hesychius: *Ἀνασκευάζειν· μετατιθέναι. Ἀνασκευαζόμενοι· μετοικιζόμενοι.* Confer Valesium ad Harpocr. v. *Ἀνεσκευάσατο*, Hesychii etiam editori laudatum.

ἵν' οἰκοδομήσηται τοῖς χρήμασιν. Sic codex ms. b

uterque. Subintelligendum est autem nomen οἶκον vel οἴκημα, in ipso verbo latens. *Ibid.* τούτων οὖν τῶν χρημάτων. Sic ms. *Ep.* cum edd. τούτων οὖν ὄντων τῶν χρημάτων ms. *A.* ubi quaenam potissimum vis insit participio ὄντων non video. *Ibid.* τί πλῆθος οὐχ ἑταιρῶν περὶ αὐτὸν ἦσαν. Dalecampius, *multis scortis stipatus:* a quo praeter rem ἑταίρας pro ἑταίροις huc invectas esse monuit Hemsterhusius ad Luciani Timon. c. 12.

c εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος. » Vide » Proverbium, *Calliae defluunt pennae.* « Dalecamp. — Adde Perizon. ad Aelian. IV. 23. qui etiam de errore monuit, quem Aelianus, quum ea quae hoc capite continentur Athenaeo suffuraretur, commisit.

Τὸν δὲ Νικίου φησὶ τοῦ Περγασῆθεν &c. φησὶ, *ait;* nempe idem *Ponticus Heraclides*, e quo desumta ista de *Callia*. Περγασὴ, (unde Περγασῆθεν) δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Stephanus Byz. & Harpocration. *Ibid.* Αὐτοκλέης. Sic perspicue ms. *A.* quod haud dubie magis Graecum nomen est, quam Ἀντοκλέης, quod temere editum erat. De secundâ huius nominis literâ nescio quis scrupulus iniectus erat Breviatori, aut ei certe calligrapho qui nostrum codicem *Ep.* exaravit: nam in hoc sic scriptum, ἀ τοκλέης, duarum fere literarum spatio inter α & τ relicto. Eumdem *Autoclem* Theophilo comico memoratum supra vidimus, XI. 472. e. *Ibid.* Ἐπικλέης. *Epicles*, diversus puto ab hoc, nominatur infra, XIII. 591. c. pater Phrynes Thespiensis.

ἅμα τὸν βίον ἐτελεύτησαν. Quod paulo ante observavimus, in vetere cod. *A.* duas scripturas imperite iungi, id hîc rursus in eodem codice usu venit; ubi sic scribitur, ἅμα τὸν βίον καταναλῶσαν ἐτελεύτησαν. At huius erroris origo diversa esse videtur atque illius de quo modo monebamus. Ibi veteri scripturae iungebatur interpretamentum, ex scholio in contextum invectum. Hîc primum per incogitantiam videtur librarius ex his quae modo praecedebant repetiisse verbum καταναλῶσαι, cui hîc non erat locus: (nam τὸν βίον καταναλίσκειν in eam sententiam quae huius loci est, *vitam finire*, Graece dici non posse videtur:) deinde vero errorem intelligens, veram & propriam huius loci scripturam adposuit; sed (quod ipsum etiam aliâs subinde ab eodem factum vidimus) mendosam scripturam vel oblitus est delere, vel consulto non delevit, cum librum liturâ deformare nollet.

AD CAP. LIII.

Περὶ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς. Contra aucto- d
ris mentem Dalecampius: *de Alexandri nimio luxu*: nempe τῆς πάνυ corrigens, nec cogitans Ἀλέξανδρον τὸν πάνυ idem sonare ac id quod latine dicimus *Alexandrum Magnum*. *Ibid.* Ἔφιππος μὲν ὁ Ὀλύνθιος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡφαιστίωνος καὶ Ἀλεξάνδρου τελευτῆς. » *Ephippi Olynthii* verba de Alexandro confer cum iis quae ex eodem Historico habentur libro decimo. « Casaubonus. — Vide X. 434. a. & quae ibi de titulo libri adnotavimus. *Ibid.* ἐχρημάτιζε recte ed. Ven. cum utroque msto.

Νικοβούλη. Eamdem *Nicobulen* nominans lib. X. pag. 434. c. adiecerat, ἢ ὁ ἀναθεὶς ταύτῃ τὰ συγγράμματα.

Ibid. οἱ ἀγωνισταί. Hesychius: Ἀγωνισταί· ὑποκριταί.

τὴν τοῦ Ἄμμωνος πορφυρίδα καὶ περισχιδεῖς καὶ e
κέρατα. » Περισχιδεῖς, in Ephippi narratione, *calceorum* » *genus quoddam, pretiosorum*, ut vel ex hoc loco apparet. » In quorum albo Iulius Pollux σχιστὰς & λεπτοσχιδεῖς » recenset. At Hesychius *calceos* πολυσχιδεῖς [περισχιδεῖς] inter viles vult fuisse. « Casaubonus. — Confer Animadv. ad VI. 259. c. Sub scripturâ Epitomae, καὶ περισχιδῆ, nescio an aliud quid lateat. Si abesset καὶ particula, videri poterat auctor Epitomae πορφυρίδα περισχιδῆ ea notione accepisse, qua ὁ χιτὼν σχιστὸς dicitur: de qua videndus H. Steph. Thes. III. 1196. c d. e. & Hesychius in σχιστός, ibique Interpp. At id quidem muliebre vestimentum esse traditur. Sed vel sic fortasse de *vestimenti* quodam genere cogitaverat Breviator.

ἔχων τὴν Περσικὴν στολήν. Sic ms. *A*. Et ad sententiam desiderabatur tale aliquod participium. Quatuor illa verba desunt *Epit*.

ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ· τὰ μὲν ἄλλα σχεδὸν &c. Omissis verbis, quae reliquo sermoni haud admodum expeditâ ratione interiecta sunt, breviter in Epitomâ & luculente ita scribitur: Ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἑρμοῦ, (scilicet ἐσθῆτα ἐφόρει) τά τε πέδιλα καὶ τὸν πέτασον &c. Quod in parenthesi ait auctor καὶ χιτῶνα μεσόλευκον, id Q. Curtius III. 3, 17. his verbis effert, *purpureae tunicae medium album intextum erat*. Confer supra, Animadv. ad V. 215. c.

Ἐν Ἐκβατ. δὲ ποιήσας τῷ Διονύσῳ θυσίαν &c. Nihil sequi- a
tur quod ad istum nominativum ποιήσας referatur: e quo

ſatis adparet, haud integram eſſe orationem. Totam hanc narrationem omiſit Breviator: vetus codex *A.* nihil ab editis diſſentit.

b εἷς τις τῶν ὀπισθοφυλάκων. Ὀπισθοφύλαξ dicitur *dux extremi agminis*, qui aliâs ὁ οὐραγός. Quae notio non convenire videtur huic loco: videturque, ſicut paulo poſt ὁπλοφύλαξ adpellatur ille homo, ſic & hîc ὁπλοφυλάκων ſcribi debuiſſe. *Ibid.* στεφανοῖ χρυσοῖς τρισχιλίοις, καὶ - - μυρίαις πανοπλίαις &c. Verbo στεφανοῦν Graecos ſubinde generatim uſos eſſe pro τιμᾶν, *honorare*, monuit Harpocration in Στεφανῶν. Vide Lexicon noſtrum Polybianum, voc. Στέφανος & Στεφανοῦν, & loca ibi indicata. *Ibid.* καὶ, ὅταν Ἀθήνας πολιορκῇ. Athenienſibus cum alias ob cauſſas, tum praeſertim ob receptum intra urbem Harpalum, infenſum Alexandrum in Graeciam traiicere conſtituiſſe, Athenas oppugnaturum, conſtat. Vide ſaltem Curtium, X. 2.

AD CAP. LIV.

Ὅτε, φησὶν, εἷλε Δαρεῖον. ἀνεῖλε malebam. Sed εἷλε tenet Aelianus: qui totam fere hanc narrationem ſive ex eodem, e quo illam Athenaeus hauſit, CHARETE deſcripſit, ſive (quod ex reliquis hominis plagiis fit probabile) ex ipſo Athenaeo noſtro in Variarum ſuarum Hiſtoriarum compilationem tranſtulit, lib. VIII. cap. 7.

Ibid. γάμους συνετέλησεν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων φίλων. Harum nuptiarum mentionem faciens Plutarchus lib. I. De Fort. Alex. Opp. T. II. pag. 329. ἑκατὸν, ait, Περσίδας νύμφας, ἑκατὸν νυμφίους Μακεδόνας καὶ Ἕλληνας, &c.

c ἑκάστη ἦν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾶ· ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους ἦν. Cum μνῶν ἀργυρῶν legeretur, vertit Dalecampius: *Stragulis nuptialibus, quorum pretium fuerunt argenteae minae viginti, quemque lectum ornatum fuiſſe; regium vero, pedibus inſuper aureis.* Similiter Gallicus interpres, niſi quod ἑκατὸν pro εἴκοσι legit: *Ils étoient ornés comme pour un jour de noces, & avoient couté chacun cent mines d'argent.* Nobis vera videbatur ſcriptura ἀργυρᾶ, quam dedit ms. *Ep.* Quod codex *A.* habet ἀργυρᾷ *cum iota* (pro illius more) *ad latus ſcripto*: id ad στολῇ referebatur, perincommode; nam ex eo quod ſubiicitur, ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους ἦν, intelligi par erat, ἀργυρᾶ

hîc ad κλίνη referri debere, idemque valere ac ἀργυρόποδες: quam in partem etiam Aelianus acceperat, diserte ita scribens: καὶ ἑκάστη κλίνη ἀργυρόπους ἦν, ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόπους. Sed fortasse, quod in ms. *A.* scribitur ἀργυραῖ, id non ἀργυρᾷ valet, sed ἀργυραῖ plurali numero: quod verum videtur; quandoquidem ad praecedens pronomen ἑκάστη relatum adiectivum aut verbum, perinde & in singulari & in plurali numero poni potest.

ὑπὸ δὲ ταῦτα πορφυροῖς &c. *sub quibus* (aulaeis) *alia* d *erant purpurea* &c. »Alia, a superioribus tecta, ne pulve»re inquinarentur; sed quae praesentibus rege & convi»vis detegerentur.« DALECAMPIUS. *Ibid.* αὐλαίαι - - κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους. DALECAMPIUS, *aulaea*, - - *auratis argentatisque regulis suspensa*: adiectâ ad vocem *regulis* Notâ: »Sic ego verto κανόνας, ligna regulis similia »in parietes transversim porrecta, quibus clavis tapetes »affiguntur: vulgo *liteaux*.« — VILLEBRUNIUS: »*Ces tapis étoient terminés à leurs extrémités par des rouleaux dorés & argentés.*

Θαυματοποιοὶ δὲ ἦσαν. Facile mihi persuasi, sic scripsisse e se Athenaeum; quamquam δὲ particulam ignorent ambo mssti. De θαυματοποιοῖς nonnihil dictum ad I. 6. f. Qui hîc nominantur *praestigiarum artifices*, *Scymnus Tarentinus*, &c. eosdem iam supra nominaverat auctor, I. 20. a. Ibi Συρακούσιος ex Epit. editum: hîc Συρακόσιος recepimus e ms. *A.* Omissis omnium artificum nominibus, locum hunc sic exsecutus est Breviator: Καὶ ἐλειτούργησαν πάνυ πολλοὶ καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων. καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς θαυματοποιοὶ ἦσαν διαπρέποντες, [sic ille parum commode ista iunxit; quoniam δὲ particulam non habebat exemplum operis plenioris, quo utebatur:] καὶ ψιλοκιθαρισταὶ, καὶ αὐλῳδοὶ, καὶ ποιηταὶ τραγικοί τε καὶ κωμικοί· [*tragoedos* & *comoedos* pro *poëtis tragicis* & *comicis* acceperat:] ὧν ἐκτίθεται ὁ ῥήτωρ οὗτος Ἀθήναιος καὶ τὰ ὀνόματα.

Ἀριστώνυμος Ἀθηναῖος. Idem gryphorum lusu clarus perhibetur, X. 452. f.

Ibid. Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης. Diversus puto ab illo, f qui *Metathemenus* cognominatus est; de quo vide VII. 281. d. e. *Mox*, pro οἱ πρῶτοι, quod erat editum, commode οἳ πρῶτον dedit ms. *A.* *Ibid.* τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. »Apollinis dimicationem cum serpente Pythone.« DALECAMP. *Ibid.* Τιμόθεος. Idem fortasse tibicen, qui memo-

f ratur lib. XIII. pag. 565. a. & apud Suidam in Τιμόθεος, T. II. ed. Küst. pag. 475. ineunte. Pro Φρύνιχος, *Paulus* LEOPARDUS Emend. IX. 21. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 185.) Φρῦνις legendum censuit: illum puto tibicinem intelligens, cuius Suidas meminit in Φρῦνις κιθαρῳδός. Istud ab eodem LEOPARDO verissime observatum iudicavi, pro eo quod vulgo hîc legebatur, Σκαφισίας, Καφησίας scriptum oportuisse; ut intelligeretur idem qui memoratur XIV. 629. b. & apud Laërt. in Zenone, VII. 21. Apud Plutarchum quidem in Pyrrho, pag. 387. d. per *iota* vocalem Καφισίας scriptum nomen editur, uti hîc edebatur. Porro alius est Καφησίας, cuius idem Plutarchus meminit in Arato, pag. 1029. d. & Καφεισίας, apud eumdem DE Deo Socratis, Opp. T. II. pag. 575. ubi tamen fortasse pariter Καφησίας scriptum oportuerat.

Διονυσιοκόλακες. »Miro errore, ubi est scriptum, »Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν, habent Excerpta Διονυσοκομικοὶ »& Ἀλεξανδροκομικοί. At in membranis, Διονυσιοκόλακες. »De his satis libro sexto.« CASAUBONUS. — At noster codex *Epit.* veras tenet scripturas, Διονυσιοκόλακες & Ἀλεξανδροκόλακες. Ad editam vero scripturam Διονυσοκόλακες nihil h. l. ex ms. *A.* adnotatum; quod nescio an & hîc, ut aliâs, teneri a nobis debuerit. Vide Animadv. ad VI. 249. f. Caeterum verba illa, καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλουμ. Διονυσ. &c. commodius starent paulo inferius post ista (pag. 539. a.) μυρίων πεντακισχιλίων.

Θεσσαλὸς καὶ Ἀθηνόδωρος. De eisdem *tragoedis* conf. Plutarchum, lib. II. DE Fort. Alex. pag. 334. d. e.

a Οἱ δὲ πεμφθέντες, φησὶ, στέφανοι ὑπὸ τῶν &c. Φησὶ, *ait*: nempe *Chares* historiarum scriptor, initio huius capitis nominatus. Caeterum poteras etiam suspicari, φασὶ scriptum oportuisse, id est, *aiunt.* Omisso illo verbo, post στέφανοι in ms. *Ep.* inseritur vox, cuius posterior pars intricato admodum nexu comprehenditur, nec vero aliud nisi τηλικαῦτα significare potest: quam vocem utrum in operis plenioris codice repererit Epitomae auctor, an suo arbitratu exegeseos caussa adiecerit, non ausim definire.

AD CAP. LV.

b Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν &c. Vide IV. 144. f. & lo-

ca ibi citata. *Clearchea* ista omisit Epitomae auctor; nihilo magis, ut videtur, quam nos, frigidis ingenii flosculis, quibus ille scriptor mire sibi placuit, delectatus.

Ὧν εἷς ὢν καὶ Ἄγνων &c. Hanc *de luxu amicorum Alexandri* narrationem rursus ex Athenaeo in suos loculos transtulit Aelianus, Var. Hist. IX. 3. ubi consuli possunt Interpretes. In scripturam ὑφ' αἷς, pro qua est ἀφ' αἷς apud Aelianum, consentiunt apud Nostrum ambo codices mssti cum editis. Pro edito olim καταστρατοπεδιαῖς, in ms. *A.* fortasse ει & ι permutatis καταστρατοπεδίαις scribitur: recte vero καταστρατοπεδείαις dedit ms. *Ep.* quemadmodum apud Aelian. c

περιϊστάντες recte dederunt ambo mssti. Iidem, paullo post, ὑφ' ἣν, non ὑφ' ἧς, ut perperam edebatur. De *aurea platano aureaque vite* vide Brisson. De Regno Pers. lib. I. sect. 77. *Vitis aureae, uvarumque e gemmis compositarum* supra etiam, pag. 514. f. mentio facta. Quod ἐχούσας hîc legitur, pro eo utique ἔχουσαν malles, quod ad *vitem* solam referretur. Sed pluralem numerum, cum editis, tenent ambo mssti: quae si vera scriptura, intelligentur simul *uvae vitis*, simul *platani fructus*, qui pariter *racemorum* quodammodo formam habent. d

χρυσοῖ δὲ κίονες πεντήκοντα κατεῖχον αὐτήν. Sic pro eo quod hîc legebatur, κίονες ὀκτὼ, cum ex Aeliano, tum ex Polyaen. IV. 3, 24. corrigendum monuerat Perizonius ad Aelian. l. c. Ipsam autem veram lectionem πεντήκοντα perspicue scriptam nobis exhibuit noster ms. *Ep.* Pro eo quod apud Athenaeum & Polyaenum subiicitur, οὐρανίσκοι, Aelianus ὁ ὄροφος posuit, quod est alterius vocabuli interpretamentum.

ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν. Desunt ista e Epitomae. Ferri autem nullo modo potuit editum ἐκπεμπόμενοι: in quo nihil quidem (quod sciam) mutat ms. *A.* sed certissimâ ratione ex Aeliano & Polyaeno corrigendum docuit Perizonius. *Ibid.* μηλοφόροι περὶ αὐτὴν ἐντὸς εἱστήκεσαν. Dalecampius, *foris adstabant*: nempe ἐκτὸς corrigens. At ἐντὸς cum omnibus Athenaei libris tenet & Aelianus & Polyaenus. De *malophoris* dictum est pag. 514. b. c. ἐξησκημένοι valet *ornati*, *exornati*. Vide XI. 409. c. Mox ἐφειστήκει cum editis recte habet ms. *Ep.* f

παρὼν Θεόκριτος ὁ σοφός. Monuit Valesius ad Polyb. a VIII. 11, 13. nostrae editionis, pro σοφὸς apud Athenaeum

a σοφιστὴν corrigi debere ex Strab. XIV. p. 645. Et σοφὸς quidem tenent cum editis apud Nostrum codices mssti: sed Valesii sententiae favet lemma, quod ab antiqua manu scriptum in *orâ membranarum A.* in hunc modum: Τὸ ἐπὶ τῇ ἐπιστολῇ λεχθὲν ὑπὸ Θεοκρίτου τοῦ Χίου σοφιστοῦ. Apud Suidam, in Θεόκριτος Χῖος, idem ῥήτωρ adpellatur: de quo praeter Suidam videndus FABRICIUS Bibl. Graec. T. II. pag. 435 sq. Idem *Theocriti dictum*, de quo hîc agitur, refert Plutarch. DE Educat. Pueror. Part. II. cap. 16.

Homericum versum habes Iliad. ε'. 83. π'. 334. & υ'. 477. Nos eum hîc dedimus sicut in utroque codice nostro, praeeunte Homero, scribitur. Iunior aliquis librarius, sive primus Athenaei editor, voces Τὸν δὲ eodem hexametro inclusurus, suo arbitratu sic scripserat:

Τὸν δ' ἔλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

AD CAP. LVI.

Ἀντίοχον δὲ τὸν Γρυπὸν ἐπικαλούμενον. Eamdem historiam iam supra (lib. V. pag. 210. d. e.) retulerat Deipnosophista.

b περὶ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ Ἀντιόχου λέγων, τοῦ ἐπ' Ἀρσάκην εἰς Μηδίαν στρατεύσαντος. *Antiochum* hunc fuisse, qui *Sidetes* cognominatus est, supra monuimus, ad V. 210. d. De cuius & immani luxuriâ & expeditione adversus Parthos susceptâ videndus praesertim Iustinus lib. XXXVIII. cap. 10. tum Appianus DE Rebus Syriacis, cap. 68. Oros. V. 10. & Livii Epit. lib. LIX. Apud quos quidem omnes *Phraates* nominatur Parthorum rex, qui apud Nostrum *Arsaces*, scilicet nomine omnibus Parthorum regibus communi; ut Iustinus docet, XLI. 5, 6. & Strabo, XV. 702. d.

c χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφατνιζομένων. De posteriori verbo vide Animadv. ad VI. 270. d. Caeterum pro eo quod sequitur σωρευμάτων, fortasse ut V. 210. d. sic & hic σωρεύματα scriptum oportuerat, ad sequentia referendum. At ibi quidem desunt duo verba καὶ ἐκφατνιζ. hic vero genitivum σωρευμάτων tuentur ambo codices mssti.

καὶ μετὰ ταῦτα μελιπήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πιλήμασι πλῆθος. » Scribe ex libro quinto, [pag. 210. d.] σὺν ἀνδρομήκεσι λημν. « CASAUBONUS. — Deest h. l. tota ῥῆσις in *Epit.* Ab editis autem nil dissentit ms. *A.* Nos vero in loco haud

ſatis caeteroquin expedito nihil auſi ſumus mutare. Vide quae ad V. 210. d. olim notavimus, rurſusque paulo ante ad XII. 535. f. Quemadmodum vero hîc iunguntur *bellaria & lemniſci*, ſic & apud Suetonium, in Neron. c. 25. quem ad locum quae de *lemniſcis* docuit Caſaubonus, conſuluiſſe iuvabit. Inprimisque notanda Feſti verba: *Lemniſci, id eſt, faſciolae coloriae dependentes ex coronis.* Mira porro dictio videri poteſt, *coronae ex myrrhâ & thure;* cuius ſimilem notavimus pag. 514. a. Quae ita accipienda videntur, ut *faſciae*, e quibus complicatae coronae erant, intelligantur *odoribus illis* fuiſſe *imbutae:* quam in ſententiam Gallicus interpres commode dixit, *des couronnes parfumées de myrrhes & d'encens.* c

AD CAP. LVII.

Κλύτος δὲ ὁ Ἀριστοτελικός. Deeſt nomen in *Epit.* Sed Κλύτος, non Κλεῖτος, dedit ms. *A.* quemadmodum lib. XIV. pag. 655. b. c. Obſcurus caeteroquin ſcriptor. *Mox* dein, τὸν Σαμίων τύραννον ſcripſi cum ms. *Ep.* Sic loquuntur Graeci. Si abeſſet vocab. τύραννος, commode dictum foret Πολυκράτη τὸν Σάμιον. Ad res nobiles, quas d undique coëgiſſe perhibetur *Polycrates*, referendum etiam quod apud Noſtrum lib. I. pag. 3. a. de *librorum collectione* memoratur. *Moloſſorum canum* nota nobilitas: item *caprarum e Scyro*, de quibus conf. I. 20. a. Satis etiam nota lana ex *Mileſiis ovibus:* de quibus vide Bocharti Geogr. Sacr. Part. I. lib. 1. c. 6. Et ex quo Samum tranſlatae ſunt Mileſiae oves, *Samia lana* non minus quam Mileſia nobilitata eſt, ut ex Theocriti Idyll. XXV. 126. intelligitur.

Ἄλεξις δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων Ὥρων. » Sequitur, Ἄλεξις » δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων Ὅρων. Non hîc ſolum, ſed & libro » ſequente, [XIII. 572. f.] *ALEXIDIS* Σάμιοι aut Σαμιακοὶ Ὅροι laudantur: ut nullam excuſationem mereatur do» cti viri περιεργία, cui placitum hîc ſcribi ὡρῶν: ut eſſet » libri titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei con» ceſſerit vel ἀκροθιγῶς Graece doctus, librum eo argu» mento, quod ipſe hariolabatur, poſſe inſcribi Περὶ ὡρῶν » Σαμίων. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, » & vertamus, *De Samiacis Finibus.* Familiaris hic antiquis » ſcriptoribus titulus, cum alicuius urbis τοπογραφίαν in» ſtituerent aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere

d » qui Ἀθηνῶν ὅρους vel ὁρισμοὺς inſcriptos libros ederent: » quorum mentio in Scholiis Ariſtophanis ad Aves. [*verſ.* » 998.] Libro ſeptimo laudatur Heropythas in Κολοφωνίων » ὅροις: libro octavo, Creophylus ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὅροις. Ita » *Alexis Samiacos fines* deſcripſerat. De hoc opere ſen- » ſiſſe Antigonus Caryſtius videtur, cum ſcribit: [c. 132. » ed. Beckm.] Ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὅρους συγγεγραφὼς, » ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, » φησὶ χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Sed & Duris Samius & » Aëthlius quidam eodem titulo libros conſcripſerant: quo- » rum non uno loco Athenaeus meminit. « CASAUBONUS. — His in ed. Caſ. 2. & 3. haec adiiciuntur: » Quum au- » tem omnibus iis quos indicavimus locis, ὅρων conſtanter » ſcriptum ſit: quumque eam lectionem manifeſto confir- » met quod dicebamus laudari ſcriptorem incertum in Scho- » liis Comici, in Ὁρισμοῖς Ἀθηνῶν, non poteſt dubitari, in- » terpretationem quam attulimus rectam eſſe. Ὀρογράφοι » igitur ſunt, [ſic ille ſcribere voluerat, non ὡρογράφοι, ut in ed. 3. ſcriptum video] » *qui regionem aliquam deſcripſe-* » *runt*: quos cave confundas cum iis qui a veteribus Grae- » cis dicti ſunt ὡρογράφοι, quaſi dicas *Annalium Conditores*: » nam ὧρος illis erat *annus*. Cenſorinus: *Sunt qui tradant* » *hunc annum trimeſtrem Horon inſtituiſſe: eoque ver, aeſtatem,* » *autumnum, hiemem, ὥρους, & annum ὧρον dici, & Graecos* » *annales ὥρους, eorumque ſcriptores horographos*. Sic accipien- » dum in Plutarchi libello DE Herodoto, [Opp. T. II. pag. 869. a.] » οἱ Ναξίων ὡρογράφοι, *qui Annales Naxiorum ſcri-* » *pſerunt*. « — Haec Caſaubonus; merito utique Dalecam- pium reprehendens, ὡρῶν de ſuâ coniecturâ corrigentem: at non minus ipſe reprehendendus, quod ſcripturae editio- nis Baſileenſis, quam ob oculos & ipſe & Dalecampius habuerat, ὥρων, non modo non dignatus ſit meminiſſe, ſed & diſerte adfirmaverit, ὅρων eſſe *omnium librorum lectionem*. Atqui in principe editione Venetâ pariter ὥρων ſcribitur, e qua id accepit Baſileenſis. Iam illud equidem neſcio, an in vetuſtis etiam membranis noſtris hic ὥρων ſcribatur: nullus quidem ex illis a Caſauboni editione, quae ὅρων habet, hoc loco diſſenſus adnotatus eſt: ſed fa- cile unius literae differentia effugere potuit aciem diligen- tiſſimi alioquin adoleſcentis, qui illum codicem noſtri cauſ- ſâ excuſſit. Quidquid ſit, nullam hucusque rationem vi- dimus, cur ab ea ſententia diſcederemus, quam in Anim-

adv. ad IV. 175. e. satis stabilitam putamus, Ὧρων, non Ὅρων, cum hoc loco tum in omnibus similibus locis scriptum oportuisse. Et Grammaticorum testimoniis, quae ibi collegimus, de *Horographis* Graecarum civitatum, adiici merebantur duo testimonia, ab eodem Casaubono (in his, quae ex Schedis eius in ed. 2. & 3. adiecta sunt) prolata; alterum Plutarchi, Censorini alterum. Movere nos poterat aliquantisper, de sententiae summâ deturbare non debuit id quod ex Aristophanis vetere interprete protulit Casaubonus. Ille cum ait, Μελίτη γὰρ ἅπαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς Ὁρισμοῖς γέγραπται τῆς πόλεως, manifeste loquitur de re ad *topographiam* Atticae unice spectante. Videntur autem illi Ὁρισμοὶ τῆς πόλεως *instrumentum* aliquod vel *documentum publicum* fuisse, quo & ipsius urbis Athenarum descriptio consignata erat, & antiqua nomina finesque singulorum Atticae pagorum. Contra, quaecumque testimonia Athenaeus ex Ionicarum civitatum Ὧροις adfert, in eis non tam de locorum situ aut nominibus potissimum agitur, quam de *prisca civitatum Historia*.

ὡς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ. De *Polycratis ad-* e
versus Anacreontem zelotypiâ, uberiora leges apud Aelianum, Var. Hist. IX. 4.

ναῦς πήξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε. Peculiari structurâ fuere *Samiae* quae vocabantur *naves*: de qua vide Hesychium in Σαμίων τρόπος, &, quem ibi Interpretes laudarunt, Plutarchum in Pericle, pag. 166. d. e. ubi quidem non Σαμία ναῦς, sed Σάμαινα dicitur, quod perinde est. Conf. Hesych. in Σάμαινα, & Suid. in Σαμίων δῆμος.

ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. Conf. XII. p. 515. e. & sqq. f
& XV. 690. c. Adde Suidam in Λυδιάζειν. *Ibid.* ὅθεν τῷ μὲν Σάρδεων Ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις Λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἔπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων Λαύρα στενή τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα, καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων, ὧν ὄντως ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα. τὰ δὲ Σαμίων ἄνθη, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κάλλη διάφορα, ἔτι δὲ τῆς συμπάσης πόλεως ἐν ἑορταῖς τε καὶ μέθαις. Nihil in his ab editâ scripturâ, quam eamdem veteres membr. *A.* tenent, discessimus; nisi quod πλήθουσα praeeunte ms. *Ep.* inseruimus, & deinde ὧν ex constante virorum doctorum coniecturâ adiecimus. Ecce vero iterum *Clear-*

f *chus*, & acumen hominis, flosculique! Videamus primum generatim quid sit de quo agitur: deinde de verbis dispiciemus. In urbe Samo vicus erat, in quo prae caeteris venalia erant omnia cupediarum genera: ibidem fortasse etiam magnus numerus mulierum habitabat corpore quaestum facientium. Is vicus veluti *proprio* nomine Λαύρα dictus fuisse videtur; quod aliàs *generale* nomen *vici* sive *viae in urbe* est. Iam *Clearchus*, Samiorum luxum cum Lydorum mollitie collaturus, *illum vicum*, ait, *a Polycrate Samiorum tyranno, Lydiarum deliciarum aemulo, per ipsam illam aemulationem constructum & de industriâ oppositum fuisse illi apud Lydos Sardibus famoso loco turpibus voluptatibus consecrato*, quem γλυκὺν ἀγκῶνα vulgo dictum fuisse supra aiebat, apud Nostrum, XII. 516. a. *Eisdemque rebus*, quae in illo vico venales erant, (nempe & mulieribus corpore merentibus, & delicatis cibis) *Graeciam implevisse Polycratem* ait: nihil aliud, puto, significans, nisi, ex *Ioniâ* potissimum omne luxuriae genus in Graeciam esse translatum. Caeterum in delicatorum etiam ciborum genere *Samiae* potissimum *placentae*, ut prae caeteris aestimatae, commemorantur apud Plutarch. de Sanitate Tuenda, pag. 124. f. In *verbis Clearchi*, quae huc spectant, pro στενή τις, eruditissimus Coray, in *Notis msstis*, στέγη τις corrigendum censuit, quod Hesychius (in Τέγη) per οἴκημα interpretatur; quod ipsum vocabulum haud raro turpiori notione pro *lupanari* accipitur. Eamdem emendationem occupaverat Gronovius ad Herodot. lib. I. c. 80. (vide Observ. Gronov. ad calcem Herodoti ex editione Wessel. pag. 82. Observ. ad pag. 72, 41.) Eamdemque etiam Adamo probatam fuisse reperio. At ipsum nomen λαύρα satis videtur indicare, non de singulari domo, sed de pluribus deinceps domibus, verbo, de *integra vico* vel *via in urbe* agi. Si quid mutandum, στενωπός τις malles cum Casaubono, cuius Animadversionem mox subiiciemus; aut στενωπή τις, cum Toupio, in Curis Noviss. in Suid. pag. 248. quod quidem nomen *terminatione foemininâ* nusquam, quod sciam, reperitur, nisi in loco huc spectante ex Proverb. Alexandr. citato ab Hesychii Editore ad voc. Λαύρα, his verbis: Ἡ Σαμιακὴ λαύρα στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοις. Sed nulla satis idonea ratio subesse videtur, cur editam scripturam, quam uterque mstus codex tuetur, damnemus: & στενή τις commode ita intelligi potuerit,

ac si dixisset Clearchus, ἡ μὲν Σαμίων Λαύρα, στενή τις f λαύρα ἦν &c. Eustathius vero ad Iliad. π'. pag. 1108. l. 50. quum ait, hunc ipsum locum respiciens, λέγει δὲ λαῦραν μὲν, στενήν τινα περιοχὴν, vocabulum περιοχὴν non ita adiecit ac si illud apud Athenaeum reperisset: sed suo nomine istud dixit; Athenaei vero verba ex *Epitomâ* paulo ante adposuerat, quae illud substantivum ignorat. Iam cum post verba στενή τις ἦν continuo sequerentur illa γυναικῶν δημιουργῶν, recte TOUPIUS videns verbum aliquod desiderari, μεστὴ γυναικῶν δημ. legebat: nobis vero in eamdem prorsus sententiam verbum π λ ή θ ο υ σ α codex *Epitomae* dedit: quod verbum miror ex Epitomâ Hoeschelianâ aut ex Eustathio non esse a Casaub. adnotatum; nam id ipsum Eustathius loco citato agnoscit. Totam *Clearchi* ῥῆσιν his verbis complexus est Breviator: Ἀπώλετο δὲ ζυλώσας, ὥς φησι Κλέαρχος, τὰ Λυδῶν μαλακά. ὃς τῷ Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ (perperam γλυκὺ habet noster cod.) προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ Σαμίοις λαύραν ἀντισκευάζειν, σ τ ε ν ή ν τινα οὖσαν καὶ γυναικῶν δημιουργῶν π λ ή θ ο υ σ α ν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν. Post haec continuo sic pergit: Ὅτι Ἀλκισθένης ὁ Συβαρίτης &c. Superest, in eâdem ῥήσει ut quaeramus quasnam *Clearchus* γυναῖκας δημιουργοὺς dixerit. Casaubonus cum Dalecampio eâ notione accepit, quae libro V. pag. 172. a. est exposita, ubi vide Casauboni Animadv. Quos sequens CORAYUS, illud perspecte monuit, eâ ratione post δημιουργῶν *delendam* esse καὶ particulam: » ut constructio (inquit) atque sensus sit, γυναικῶν, αἳ ἐδημιούργουν τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν » βρώματα.« — At, si nonnisi de *delicatis cibis* hic cogitaverat *Clearchus*, haud adparet cur hanc *Samiorum lauram* cum *Lydorum* γλυκεῖ ἀγκῶνι contulerit, qui locus alii generi voluptatum prae caeteris erat dicatus. Quare probabilior nobis EUSTATHII visa est interpretatio; qui honestiore vocabulo rem turpiorem significare Clearchum voluisse existimavit, δημιουργοὺς γυναῖκας dicentem quas alii στοδησιλαύρας, πανδοσίας & λεωφόρους vocant, nempe *publica prostibula*. Eum vide ad Iliad. π'. pag. 1108 extr. & ad Odyss. χ'. pag. 777 extr. & sq. Dein vero post βρωμάτων intercidisse ἂν pronomen, recte a CASAUBONO, consentientibus aliis doctis viris, monitum est.

Haec de *Samiorum Laura*. Iam quod de *Floribus* subiicitur, id cum in verbis, tum ad sententiam, intricatius est,

f & est hîc vere *Clearcheus* flosculus. Quod aliàs amantem hunc scriptorem vidimus, idem & nunc facit. Vetus aliquod & obscurum ambiguumque arripiens proverbium, suum in sensum torquet. Circumferebatur olim proverbium his verbis, Σαμίων ἄνθη, *Samiorum flores*; nescio qua origine vulgari coeptum, aut quo sensu usurpari vulgo solitum. Videri poterat a prisco *Sami* nomine repetendum: quae insula, cum Ἀνθέμουσα & Ἀνθεμὶς olim dicta fuerit, (vide Steph. Byz. in Σάμος, & eius Interpp.) *floribus* potissimum *amoena* fuisse videtur. At Suidam si audis, Σαμίων ἄνθη in eos dici solebat, *qui infimis utuntur voluptatibus*: ἐπὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων. CLEARCHO nostro placuit, τὰ Σαμίων ἄνθη interpretari *pulchritudinis flore praestantes mulieres virosque*, & omnino *totam civitatem in festivitate & temulentiâ*, id est, quod hodie nonnulli *in floribus* aiunt, *viventem*. Et haec quidem interpretatio utcumque rationem habere videri possit: de qua confer TOUPII Cur. Nov. pag. 248. & quem ille laudavit Libanium, Epist. 20. ad Maximum. At, quid sit quod de *Lydorum floribus* memorat, quos a nemine alio nominatos reperimus; id non magis liquet nobis, quam quid dicat, *Polycratem Lydorum floribus implesse omnia, (ut essent) pervulgati Samiorum flores*: nam hoc quidem sonant, ni fallor, verba ista, τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἔπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα. Quae verba citans TOUP. l. c. nihil in eis mutandum censuit: DALECAMPIUS vero sic converterat, *Lydorumque floribus famosos illos Samiorum flores opposuit ex adverso*: ut, pro πάντα ἔπλησε, ἀντεποίησε legisse videatur, quemadmodum ex illius mente PURSANUS correxit: VILLEBRUNIUS quidem, pro suâ sermonis Graeci peritiâ, ἀντέθηκε (sic) proposuit. Doctiss. CORAY adnotavit: »Forte, καὶ τοῖς τῶν » Λυδ. ἄνθεσιν ἀντανέπλησε τὰ διαγγ. Σαμ. ἀνθ.« Caeterum in fine, post καὶ μέθαις, desiderari videtur verbum aliquod, ad complendam sententiam necessarium.

Gratulari nobis possemus, e difficili loco, nec eo admodum per se notabili, utcumque tandem nos emersisse: sed ecce superest spissa CASAUBONI ad eumdem locum Animadversio; quam pro instituto nostro, quod plerisque probari Lectoribus huius operis intellexi, integram debeo adponere. Scilicet *decimum caput Animadversionum Casauboni in duodecimum Athenaei librum*, multa quidem non magnopere huc facientia continens, totum tamen ad hunc

Clearchi locum refertur. Cui capiti hanc inſcriptionem
praefixit doctus Animadverſor:

» *Samiorum* λαῦρα. στενὴ *pro* στενωπὸς. λαῦρα *vicus. Bea-*
» *torum* λαῦρα, *quae Alexandriae.* λαῦρα *&* λάβρα. λαυ-
» ρὸν *&* λαβρὸν, *& ſimilia. Epiphanii locus exponitur,*
» *male a quibusdam acceptus.* λαῦραι *diverſae ſub Archi-*
» *epiſcopo Alexandrino.* ἄμφοδος *idem ac* λαῦρα. *Veterum*
» *monachorum* laurae *vel* labrae. *Euagrii locus emendatus.*«

Animadverſio ipſa huiusmodi eſt: » *Polycratis, Sa-*
» *mi tyranni, luxuriem* commemorans Dipnoſophiſta, ſic
» inſit ex *Clearcho:* Ὅθεν τῷ Σαρδέων [rectius Σάρδεων
» edd. & mssti.] ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ
» τοῖς Σαμίοις λαῦραν [λαύραν edd. & mss.] ἀντικατεσκεύα-
» σεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille infamis Sardium urbis
» locus Γλυκὺς ἀγκὼν dictus: de quo ſatis ſupra hoc ipſo
» libro. Aemulatione Sardianorum Polycrates exſtruxit
» in urbe Samo eam quae dicta eſt λαῦρα Σαμίων. Quid
» ſit, mox explicatur: ἡ Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν γυναι-
» κῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάν-
» των βρωμάτων. ὧν ὄντως (vel οὗτος) ἐνέπλησε τὴν Ἑλ-
» λάδα. Poſtrema verba ita ſcribi & diſtingui debent, in
» editis male concepta. *Samiorum laura*, inquit, *vicus fuit,*
» *ubi habebant mulieres quae placentas & dulciaria opera con-*
» *ficiebant, & omnes cibos ad voluptatem & luxuriam.* Niſi eſt
» mendum, στενὴν ἀντὶ στενωποῦ poſuit; id eſt, pro *vico*
» aut *via in urbe*: erit igitur ellipſis nominis ὁδὸς. Sed for-
» taſſe verius eſt, omiſſam vocem incuriâ librariorum re-
» ſtitui debere: & ſcribendum, στενὴ ἄμφοδός τις, vel στε-
» νωπός τις ἦν. Graecum eſt purum putum vocabulum λαῦ-
» ρα, Latino *vicus* reſpondens. Utraque dictione ſignificatur,
» & *via in urbe*: & συνοικία, ſive *plures domus coniunctae,* quae
» unam magnam *inſulam* efficiunt. (In ed. Caſ. 2. & 3. haec
» adiecta: » Herodotus lib. I. de Babylone: πυλίδες ἐπῆ-
» σαν, ὅσαι περ λαῦραι.) Eadem voce & *Alexandrini* ſunt
» uſi: de quibus ſtatim ſubiicitur, Οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ
» τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦράν τινα καλουμένην μέχρι
» καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖ-
» το. *Novi ego quoque apud Alexandrinos meos quendam vi-*
» *cum, qui vocatur hodieque Beatorum vicus, ubi quae-*
» *cumque ad delicias faciunt vendebantur.* Alexandriae Λαῦ-
» ρα εὐδαιμόνων, ut Romae *Tuſcus vicus*: nam, ut dixi-
» mus, λαῦρα & *vicus* idem. Nihil autem intereſt ſive λαῦ-

f » ρα scribas per υ sive λάβρα per β. etsi enim aliud pro-
» prie λαῦρον aliud λαβρὸν, vulgo tamen & pronuntiatio
» & scriptura eadem. [nempe ex pravo librariorum me-
» diae & infimae Graecitatis usu.] Sic λαυρὸν ὕδωρ apud
» Homerum & Hippocratem, & λαυρὸν ἐπαιγίζειν apud
» Apollonium in Argonauticis, pro λαβρόν: sic καλαύροψ
» & καλάβροψ passim. νεβρίδιον & νευρίδιον, πέταβρα &
» πέταυρα apud Suidam: &, cum significatu longe diffe-
» rant ἄβρα, *delicata*, & αὖρα, *aura*, tamen ἀπὸ τῆς στε-
» ρεᾶς ἄβρας ἐμπνεῖσθαι, leges apud Epiphanium lib. tertio.
» Quamobrem errat insigniter vir ille magni nominis, [Va-
tablum, puto, dicit:] » qui vocem λάβρα apud eundem
» Epiphanium, quae nihil aliud est quam λαῦρα, peregrinam
» dictionem vult videri. Locus Epiphanii eximius, & dignus
» qui obiter hîc a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tra-
» ctatus de Ario & Arianorum secta: Φασὶν αὐτὸν Λίβυν
» τῷ γένει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς
» προΐστατο τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκάλεως οὕτω καλουμένης.
» ὅσαι γάρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξ-
» ανδρείᾳ ὑπὸ ἕνα ἀρχιεπίσκοπον οὖσαι, καὶ κατ᾽ ἰδίαν ταύ-
» ταις ἐπιτεταγμένοι εἰσὶ πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησια-
» στικὰς χρείας τῶν οἰκητόρων πλησίον ἑκάστης ἐκκλησίας
» αὐτῶν καὶ ἀμφόδων, ἤτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων
» ὑπὸ τῶν τὴν Ἀλεξανδρέων κατοικούντων πόλιν. Sedebat
» Alexandriae archiepiscopus & patriarcha, regendae uni-
» versae ecclesiae totius regionis. Erant praeterea in sin-
» gulis urbis vicis constituti presbyteri, qui ecclesiastica
» negotia suorum quisque vicanorum curabant. Uni ha-
» rum minorum ecclesiarum Baucalis nomen fuit: quia
» videlicet in vico eiusdem nominis erat sita: nisi fuit ali-
» qua peculiaris caussa eius appellationis. Ἀμφόδους ap-
» pellat Epiphanius cum omnibus Graecis *vicum in urbe*, id
» est, *plures domos cohaerentes invicem* ad modum magnae
» insulae: quod & nomen declarat: nam ἄμφοδος est συνοι-
» κία περὶ ἣν ἐστιν ὁδὸς, *multae domus quos via publica am-*
» *bit*. Et addit Epiphanius, has ἀμφόδους Alexandrinis di-
» ci vulgo λαύρας. Alexandriam Graecam urbem fuisse,
» & vulgo Alexandrinos Graece locutos esse, imperitissi-
» mi sunt veteris historiae qui nesciunt, impudentissimi
» qui negant. Illi igitur vicos suos, & ἀμφόδους quidem,
» ut alii Graeci; sed magis usitate λαύρας vocabant, aut
» quod idem est λάβρας. Credamus ita esse, vel quia Epi-

» phanius hoc scripsit: vel propter Athenaeum, homi- f
» nem Aegyptium, qui vocem λαῦρα pro *vico* solitam esse
» usurpari Alexandriae ita clare demonstrat, ut clarius ni-
» hil queat. At viro illi docto de quo diximus, ne creda-
» mus: qui tantum verborum perdidit, ut de voce λά-
» βρα, & loco isto Epiphanii ea nobis persuaderet quae
» sunt falsissima. Omnino enim quaecumque sunt ab illo,
» partim in Academia, partim in Notis ad Biblia super
» hoc adnotata, ἄῤῥητα sint ἀμείνω. An negabit vir eru-
» ditus ἀμφόδους ab Epiphanio dici *vicos?* atqui sic vete-
» res interpretantur: quorum testimoniis supersedeo. Ga-
» lenus in XVI. De Usu partium, τὰς ἐν ἀμφόδοις κρήνας
» appellat, *fontes vicanos*. Procopius De Aedificiis Iust. διε-
» λὼν τοῖς στενωποῖς τὰς ἀμφόδους ἁπάσας. Alii ἄμφοδα
» potius dixerunt. Vide Suidam in Ἀγυιαί. Significat ἄμ-
» φοδος & *viam in urbe*, ut Latinorum *vicus*. Procopius
» De Aedificiis Iust. libro quinto, loquens de Hierosoly-
» mis, τὰς ἀμφόδους ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὀρθίου εἰς τὸ
» πρανὲς κατατείνοντες. Porro, quemadmodum plura in
» urbe aedificia invicem cohaerentia λαύρας vel λάβρας di-
» xerunt: sic etiam monasteria ubi plures monachi ha-
» bitabant in diversis cellis, sub uno tamen praefecto Ab-
» bate *lauras* Ecclesia vetus appellavit. Euagrius libro IV.
» capite VII. συνήκμαζε τῷ Ζωσιμᾷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοὔνομα,
» ταῖς ἀρεταῖς παραπλήσιος, ἐν Χουσικᾷ τῇ λαύρᾳ. Capite
» XXXVIII. Εὐστόχιος κατακρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ
» καλουμένῃ νέᾳ λαύρᾳ τῶν τὰ Ὠριγένους πρεσβευόντων δό-
» γματα, πᾶσαν ἔθετο σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι. Aper-
» tius idem lib. I. cap. XXI. loquens de Eudocia Theodosii
» uxore, quae pietatis zelo Hierosolyma venerat, & mul-
» ta ibi devoti animi monimenta reliquit: ὥστε, ait, καὶ
» εὐαγῆ δείμασθαι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύ-
» ρας· ἐν αἷς ἡ μὲν δίαιτα διάφορος, ἡ δέ γε πολιτεία ἐς ἕνα
» τελευτᾷ θεοφιλῆ σκοπόν. Ita scribendus hic locus, qui in
» editis libris corruptus est. Phocas Imp. in Constitutio-
» ne quadam, Κελλία δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρή-
» μοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἴργομεν. Alibi λάβραι indiscriminatim
» pro eodem scriptum offendes. In constitutione Manue-
» lis Comneni, qua immunitas ecclesiasticis & monachis
» conceditur: Διὰ τοῦ παρόντος Χρυσοβούλλου θεσπίζει καὶ
» διορίζεται πάντα τὰ σήμερον νεμόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν
» ἄνωθεν ἀριθμηθέντων μοναστηρίων, ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἢ

» καὶ ἀναχωρητικῶν κελλίων, ἢ λαβρῶν, καὶ ἁπλῶς κατοι-» κητηρίων μοναχικῶν. Auctor Historiae miscellae, libro » XXIV. *Monasteria duarum magnarum labrarum, sanctae vide-» licet memoriae Charitonis, & Cyriaci Sabae.* Paullo post: » *Similiter autem & laurae eremi opinatissimae, sancti Charito-» nis & sancti Sabae, & reliqua monasteria & ecclesiae desertae » factae sunt.* Etiam hodie montis Atho incolae monachi, » sua coenobia *lauras* vulgo nuncupant. Haec si observas-» set eruditus ille vir, nunquam de superiore Epiphanii » loco adeo alienam vero sententiam in medium protulis-» set. « (Istis in ed. Cas. 2. & 3. adiiciuntur haec: » Po-» stremo non praetermittemus dicere, aliud fuisse *lauras*, » aliud *coenobia*. Nam in vita S. Euthymii anachoretae, quam » Cyrillus quidam scripsit, ita scriptum est: *Te oportet ve-» nire ad meam lauram, & fratrum quidem cellas diruere ab » ipsis fundamentis, coenobium vero aedificare illic, ubi meum » aedificasti coemeterium. Non enim lauram, sed coenobium po-» tius esse locum, Deo placet.*) « Haec ille: cum quibus con-ferri possunt quae collegit Du Cange in Glossar. Graec. voce Λαῦρα, & in Gloss. Latin. voce *Laura*. Ad CLEARCHI vero verba, quae nos hucusque exercuerunt, multa uti-liter adnotavit H. STEPHANUS, Thes. T. II. pag. 543.

AD CAP. LVIII.

a Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Θαυμασίοις. » Historia de *panno » illo mirabili Alcisthenis* desumta dicitur ex ARISTOTELE » ἐν τοῖς Θαυμασίοις. Intelligit librum περὶ θαυμασίων ἀκουσ-» μάτων, ubi extat hodieque totidem paene verbis planeque » iisdem narratio haec. Merito igitur priorem lectionem ἐν » τοῖς περὶ τρυφῆς θαυμασίοις respuimus: falsa est enim. « CASAUBONUS. — Exstat haec narratio in libello, quem dixit Casaubonus, cap. 99. ed. Beckm. pag. 200 & sq. & quidem auctior a fine, descriptâ ipsius panni fabricâ. Re-cte vero idem Casaubonus e libri titulo duo verba περὶ τρυφῆς abiecit; quae quidem mssti libri cum editis ante Casaub. agnoscunt. Etenim non modo alibi nusquam hoc titulo citatur ille libellus, qui sub *Aristotelis* nomine cir-cumfertur: sed, non potuisse ita inscribi, (περὶ Τρυφῆς) ipsa libri inspectio docet: in quo non de *luxu* aut *luxu-ria* agitur; sed nonnulla quidem artis humanae, pleraque vero omnia naturae miracula sunt, quae narrantur. Est

tamen vetustis nostris membranis antiquior hic error: qui a eum etiam codicem, quo Breviator usus est, occupaverat. Vetustior ille librarius, a quo iam saepe simillimas turbas in Athenaei libros invectas observavimus, cum oculis aberrasset in vocabulum τρυφῆς, quod continuo deinde legitur, per incogitantiam titulum libri sic scripserat περὶ τρυφῆς: tum, cognito errore, verum titulum Θαυμασίοις adiecit; sed, obstinate propositum tenens, lituram facere noluit. Sic prodiit falsus ille titulus, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς θαυμασίοις, quem integrum codex *A.* servavit. Epitomae auctor, quum nullius fere libri ab Athenaeo citati titulum adponere consuesset, exceptis eis libris qui *Aristotelem* auctorem habent aut ei vulgo tribuuntur, eumdem titulum sic decurtavit, ut ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς scriberet.

ὑπὸ τρυφῆς ἱμάτιον τοιοῦτον κατασκευάσαι τῇ πολυτελείᾳ. Verba ὑπὸ τρυφῆς non leguntur in Aristotelico libello, nec ibi his erat locus. Suo arbitratu haec Athenaeus adiecit: quia, tamquam *luxuriae exemplum*, haec narratio ab illo adlata est. At cum istis verbis minime congruit id quod sequitur, κατασκευάσαι: quo verbo significatur, *ipsum* illum hominem *sua manu* vestem illam *confecisse:* quod quidem insignis & *solertiae* fortasse & *patientiae* argumentum foret, non vero *luxus* aut *luxuriae.* Quare fere non dubito κατασκευάσασθαι scripsisse Athenaeum, i. e. *conficiendam sibi curasse.* In ipso libello, unde haec ducta, sic scribitur, Ἀλκισθένει τῷ Συβαρίτῃ φασὶ κατασκευασθῆναι ἱμάτιον. Sin *ipsum* statuas *confecisse* vestem, ut qui quaestum ex illa facturus fuisset; parum commode verba ὑπὸ τρυφῆς ab Athenaeo fuerint adiecta.

Paulo post, quum nude sic legeretur, καὶ τῶν δεικνυμένων πάντων ἐκεῖνο θαυμάζεσθαι, recte monuit CASAUBONUS: »Scribe ex Aristotele, καὶ τῶν δεικνυμ. μάλιστα » πάντων &c. — Etiam hic vetus error fuerat in Athenaei libris: quem correcturus Epitomae auctor ita scripsit: καὶ δεικνύμενον, πρὸς πάντων θαυμάζεσθαι. b

Quae huic narrationi in ipso Aristotelis (qui perhibetur) libello subiiciuntur, ea huc adponere lubet; cum quod minus intellecta interpretibus videam, tum quod mire confirment id quod de significatione vocabuli ζῶα vel ζώδια, ubi de pictura vel sculptura agitur, iam saepius monuimus. Ἦν δ' αὐτὸ μὲν (sic ibi continuatur narra-

b tio) ἁλουργὲς, τῷ μεγέθει πεντεκαιδεκάπηχυ. ἑκατέρωθεν δὲ διείληπτο ζωδίοις ἐνυφασμένοις, ἄνωθεν μὲν Σούσοις, κάτωθεν δὲ Πέρσαις· ἀνὰ μέσον δὲ ἦν Ζεὺς, Ἥρα, Θέμις, Ἀθηνᾶ, Ἀπόλλων, Ἀφροδίτη. παρὰ δὲ ἑκάτερον πέρας Ἀλκισθένης, ἑκατέρωθεν δὲ Σύβαρις. Vides, ζώδια hic non *animalia* dici; sed *urbium*, *Deorum*, & *hominum figuras*. *Superne*, urbis *Susorum* species erat; *inferne*, variae stabant *Persarum figurae*: in medio, *Dii* erant cum *Deabus*: versus *extremam* oram, *ab uno latere*, *ipse Alcisthenes* acu pictus erat; *ab altero*, patriae *Sybaris* imago.

Περὶ δὲ Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου &c. HERODOTUM vide *lib. VI.* cap. 126. De eodem homine confer Nostrum, VI. 273. b. & notata ad XII. 511. c. Item Aelianum Var. Hist. XII. 24. & IX. 24. *Ibid.* ὡς ἀποπλέων. Ex ratione iustae structurae orationis aut verbum finitum sequi debebat ad istud participium relatum; aut ὡς ἀπέπλει scriptum oportebat, vel ἀπέπλεεν, ut PURSANUS correxit. Sed haud rarae sunt apud Deipnosophistam nostrum eiusdem generis ἀνακολουθίαι. Nomen *filiae Clisthenis*, apud eumdem Nostrum VI. 273. edebatur Ἀγαρόστη consentientibus msstis: recte vero Ἀγαρίστης hic habent libri omnes, ut est apud Herodotum & apud Aelian. XII. 24. In una ed. Cas. 3. vitiose Ἀγαρίτης scribitur.

c Quae subiiciuntur verba, εἵποντο γοῦν αὐτῷ χίλιοι μάγειροι καὶ ὀρνιθευταί: non sunt ea Herodoti; sed vel *Timaei*, quem continuo deinde citat Athenaeus, vel *Chamaeleontis Pontici*, quem superiori loco citaverat. Qui ὀρνιθευταὶ nominantur, eos HEYNIUS (in Opusc. Acad. T. II. pag. 134.) non tam *aucupes*, quam *volucrium altores & fartores* intelligendos censuerat. At hos ὀρνιθοτρόφους Graece dixeris. Ὀρνιθευτὴν non alium nisi τὸν ὀρνιθοθήραν vel ἰξευτὴν, id est *aucupem*, interpretantur veteres Grammatici omnes: & ὀρνιθευτικὴ & ὀρνιθεία, *aucupium* dicitur Polluci, VII. 139. & verbum ὀρνιθεύειν apud Xenophontem, loco ab H. Steph. Thes. III. 1457. d. citato, non aliud nisi ὀρνιθοθηρᾶν sonat. A qua notione cur hic discederemus, nullam nos quidem satis idoneam caussam vidimus. Quid sit quod in membr. *A*. scribatur Τίμαιος ἐν τῇ τῆς ἑβδόμης, nescio. Suspicari licebat, debuisse fortasse ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἑβδόμης: sed adquiescendum putavi in eo quod editum erat, ἐν τῇ ἑβδόμῃ.

Διονύσιος -- εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, &c. » De hac

»historia adi ad Strabonem libro sexto.« CASAUBONUS. — Habes apud Strab. lib. VI. p. 259 sq. & apud Aelian. lib. IX. cap. 8. quorum narrationem cum *Clearcheâ* hac, quam Athenaeus adposuit, contulisse iuvabit.

ἐπὶ τῆς ἰδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως ἐνηκολάστευον αὐτοῖς. Duo verba, μεθ' ὕβρεως, in editis omissa, dedit uterque codex mstus. αὐτοῖς tenent mssti cum editis: pro quo, si verum esset αὐτὰς, quod dein in editis subiicitur, hic αὐταῖς oportebat. Et *foeminino* quidem genere utrobique Aelianus usus est: sed cum αὐτοῖς apud Athenaeum convenit & αὐτοὺς, quod deinde habet Epitoma, & τελευτησάντων, quod libri omnes agnoscunt. Nempe in τῶν τέκνων numero etiam *filius* erat *adolescentulus*, ut Strabo docet: cuius respectu sequentia pronomina & participium in *masculino* genere efferri potuerunt.

τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νειμησάμενοι. In Athenaei exemplo e quod KÜSTERI olim fuerat, ipsius manu h. l. in orâ sic scriptum: » *An* νειμάμενοι ? « —. Scilicet haud immerito ista verbi forma insolentior visa erat Küstero: quae apud nullum alium (quod sciam) auctorem hodie reperitur. Adnotatam eam tamen apud Suidam videas, fortasse ex ipso hoc Athenaei loco: Νεμήσασθαι· διαμερίσασθαι. Nempe ab antiquo verbo νεμέω, idem valente ac νέμω.

ὅθεν πρὸς τὴν ἀνόσιον ἀρὰν κατήλεσαν αὐτῶν τὰς σάρκας. Cum pro κατηλέησαν, quod in ed. Ven. & Bas. legitur, percommode κατήλεσαν scribatur in Epitoma, a καταλέω, *molâ frango, in mortario vel pistrino comminuo*; eo magis mireris Casaubonum tacite κατηλόησαν hic edentem, cui idem ipsum verbum κατήλεσαν Strabo, ad quem nos remittit, in eâdem narratione offerebat. Quod autem κατήλεσαν αὐτῶν τὰς σάρκας hic scribitur: pro τὰς σάρκας, licet consentiant mssti libri cum editis, haud cunctanter tamen τὰ ὀστᾶ corrigendum censuissem, nisi *CLEARCHI* stylum a nullo ineptiarum genere admodum abhorrentem iam nimis frequentibus documentis cognovissemus. Eodem pertinet quod continuo sequitur ἵν' ἡ τροφὴ σιτοποιουμένων κατεδεσθῇ: ubi si abesset verbum κατεδεσθῇ, in promtu erat ᾖ pro ἡ corrigere: ἵν' ᾖ τροφὴ σιτοποιουμένων. Sed κατεδεσθῇ tenent mssti cum editis: quare relinquendum *Solensi scriptori* genus scribendi patriam redolens. Verum enimvero, — ne quid temere! ne quid praecipitanter! maxime vero caveamus, ne quid ira-

e te aut invidiose dicere videamur! *Solensis* sane non modo *Clearchus* fuit & huius similes scriptores: verum ex eodem oppido oriundos etiam novimus nobilissimos auctores, Chrysippum philosophum, Philemonem comicum, Aratum Phaenomenorum auctorem. Ac fieri potest, ut, quod iam saepius professi sumus CLEARCHI genus scribendi inficetum & frigidum & fatuum nobis videri, quodque persaepe in declarando dictorum illius sensu aqua nobis haesit, eius rei culpa non in *Clearchum*, sed in *nos ipsos* fuerit conferenda; qui per nostram tarditatem acumen huius Scriptoris & elegantias flosculosque nec capere, nec pro merito aestimare valeremus. Quidquid sit: hoc quidem loco nulla *Clearchi*, nonnisi *librariorum* culpa subesse videtur: & gratias habemus VILLEBRUNIO, aurem nobis vellicanti, ac veram (uti nunc quidem videtur) auctoris scripturam, sive suo ex ingenio, sive, quod facile credas, ex ADAMI felicissimâ coniecturâ, aperienti. Nempe non κατεδεσθῇ, sed καταδευθῇ scriptum oportebat, a verbo καταδεύω, *madefacio*. Eâque ratione ne id quidem adeo male habebit, quod non τὰ ὀστᾶ, sed τὰς σάρκας dixit. Licet enim diserte Aelianus scribat, *carnes eos ab ossibus separasse*, ac *dein ossa comminuisse*; facile tamen intelligitur, crudis ossibus multas adhuc carnosas partes adhaesisse. Etiam ista initio, πρὸς τὴν ἀνόσιον ἀρὰν, quae minus recte Dalecampius converterat, *posteaquam diras sunt imprecati*, rectius iidem Gallici interpretes reddiderunt, totum locum his verbis interpretantes: *Pour satisfaire à cette exécrable imprécation, ils passèrent ces chairs sous la meule, afin que le pain de ceux qui y moudroient leur bled en fût impregné.* In Notâ monuit VILLEBRUNIUS: »*Je lis, comme il le faut*, αὐταῖς καταδευθῇ.«

μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος. Sic mssti cum editis. Eustathius vero hunc locum citans, ad Od. ρ'. pag. 636. l. 36. scribit: μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος ἢ τύμπανον κρούων. Aelianus vero, μητρ. καὶ τύμπανα κρούων καὶ καταυλούμενος. At τυμπανοφορούμενος (quod idem utique sonat ac τυμπανιζόμενος) non valet *tympanum pulsans*: sed *cui tympanum pulsatur, cui adest aliquis tympanum pulsans*; quemadmodum καταυλούμενος non dicitur *tibiâ canens*, sed *cui tibiâ canitur, cui adest tibicen.* Consentaneum est autem, ut dixisse Clearchum intelligamus, *ipsum Dionysium tympanum pulsasse*, quod facere illi agyrtae sole-

bant. (conf. PERIZON. ad Aelian. & quem is citat Suetonium, Auguſt. c. 68.) e Quare τυμπανοφορῶν hîc legendum videtur: cui verbo fortaſſe, ut apud Aelianum, adiectum fuit alterum καὶ καταυλούμενοι, quae duo per incogitantiam veteris librarii in unum confuſa fuerint.

Εὐλαβητέον οὖν τὴν καλουμένην τρυφὴν &c. Mireris quid ſit quod τὴν καλουμένην τρυφὴν dixerit *Clearchus*. Nobis id ipſum dixiſſe videtur, quod in latina verſione dicentem fecimus. Quemadmodum aliâs fere proverbio aliquo, ad rem de qua agitur utcumque adcommodato, concludere narratiunculas ſuas ſolet hic ſcriptor: ſic nunc in vocabulo τρυφὴ veriverbium maxime ſpectat; recteque τρυφὴν nominatam ait, quae omnia *frangat* & *evertat perdatque*.

AD CAP. LIX.

Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ Βιβλιοθήκης. »Nunquam factum ut *DIODORUS Siculus* hiſtoricos ſuos Annales inſcriberet *De Bibliothecâ*: ſed *Bibliotheca*, quod longe eſt aliud. Praeterea apud Diodorum Siculum libro XI. [cap. 25.] non eſt vox Γέλωνι in ſermone de *piſcinâ*: ne- f que ex eius verbis poſſis eam tueri. Adde quod *Agrigentum* non Gelonis, ſed Theronis in poteſtate tum fuit. Haec παροράματα ſunt huius philologi, dum Excerptorum ſuorum fidem ſequitur.« CASAUBONUS. — Facilis is error erat, cum paulo & ante & poſt iſta Diodori verba, de *Gelone* agatur. De Therone, Agrigenti dynaſta, vide ibid. cap. 20.

ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων. Adnotaverat doctiſſimus CORAY, ποταμίων ſcribendum videri: percommode ſane. At ποταμῶν etiam apud ipſum Diodorum hodieque vulgo ſcribitur.

ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. Utique περὶ Ἀγαθοκλέους deſiderabam: & ſic correcturus eram, niſi iterum eodem modo legeretur lib. XIV. p. 618. c. ἐν δευτέρῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα.

κάλλει διάφορον. Percommode διαφόρως legebatur a in editis. Sed praeter rationem disceſſum est a vetere ſcripturâ, quam e ms. *A.* reſtituimus. In *Epit.* deſunt iſta verba. Eaedem veteres membranae, paulo poſt, ὃν καλεῖσθαι dedere, non καλεῖσθαι δέ. In *Epit.* eſt ὃς καλεῖται Μῦθος. Καλλατιανὸς geminatâ λ literâ cum eiſdem

membr. scripsimus: quae quidem si vera scriptura, e Moesia oriundus fuerit *Silenus* ille, quem hic nominat Athenaeus; de quo consulendus Vossius lib. III. De Historicis Graecis, pag. 375 sq. De *Callatiâ* vero Moesiae vide Cellarii Orb. Antiq. lib. II. cap. 8. pag. 589. & Steph. Byz. in Κάλατις. Calatianus fuit Demetrius ille, qui de Asia & Europa scripsit, Straboni memoratus, & Laërtio, V. 83. At multo est verisimilius, *Siculum* natione fuisse hunc scriptorem ex Καλῇ Ἀκτῇ, de qua in Animadv. ad Athen. VI. 272. f. dictum est. Itaque aut Καλακτῖνος scripserit Athenaeus, quemadmodum gentile istud nomen apud Diodorum Sicul. XII. 29. vulgo scribitur; aut, quod rectius foret, Καλακτῖνος, quemadmodum apud Diodorum Wesselingius, & apud Athenaeum Holstenius corrigendum censuerat in Notis ad Stephanum Byz. p. 239.

b Καλλίας ἐν ὀγδόῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα Ἱστοριῶν. Sic ms. *A*. Ἱστοριῶν deest ed. Cas. In ed. Ven. & Bas. est, Καλλίας ἐν ὀγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, omissis novem verbis. Caeterum conf. pag. 541. f. & ibi not.

περὶ Δαμοφίλου λέγων &c. »De *Siculo Damophilo*, *au*»*ctore belli* Siculi [belli *Servilis*] lege eiusdem Diodori Re»liquias libri XXXIV. [T. X. edit. Bip. p. 104 sqq. & Ex. cerpt. Peiresc. pag. 366.] »Παραδρομάς eleganter Athe»naeus vocat homines *ad utrumque latus accurrentes*, cum »Damophilus rhedâ aut lecticâ veheretur.« Casaub.

AD CAP. LX.

Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, ὥς φησι Δοῦρις, — — τὰ λοιπὰ πάντα διὰ τὴν ἔμφυτον ἀκρασίαν ἠφάνιζε, &c. Insunt in his, & in eis quae sequuntur, nonnulla quae parum convenire videantur in *Phalereum Demetrium*: de quibus monuit Bonamy, in Vita Demetrii Phalerei, in *Memoires de l'Acad. des Inscript.* T. VIII. pag. 157 sqq. veluti statim hoc ipsum, quod de immodica profusione, tum quod de flagitiosis amoribus memoratur. Quare specie non caret, quod, quae apud Athenaeum nostrum, consentientibus libris, *Phalereo Demetrio* tribuuntur, eadem apud Aelianum Var. Hist. IX. 9. ad *Poliorceten Demetrium* referantur. At recte tamen Perizonius (in Notis ad Aelian. ad quas remittimus Lectores) iudicasse videtur, deceptum potius Aelianum esse aut illius librarios, quam

Athenaeum. Ac ſane, quamvis alioqui laudetur Demetrii Phalerei adminiſtratio reipublicae, & aucti per eum civitatis reditus; (conf. Laërt. V. 75. & Strab. IX. pag. 398.) nihil tamen magnopere impedit, quo minus credamus multa eum etiam privatae luxuriae cauſſâ profudiſſe. Facile praeterea credi poteſt, multa adverſus eum a multis, praeſertim poſt Caſſandri mortem invidioſe & mendaciter dicta atque ſcripta fuiſſe, & praeſertim a *Duride Samio*, e cuius Hiſtoriis iſta refert Athenaeus; quem quidem ſcriptorem & alia multa adverſus Athenienſes mentitum eſſe, Plutarchi teſtimonio novimus, in Pericle, pag. 167. Nec vero illud profecto incredibile aut inauditum, hominem & philoſophiam profeſſum, & cuius talia praecepta celebrata eſſent, quale illud *Demetrii Phalerei*, (apud Laërt. V. 80.) *Iuvenes oportere domi parentes, in itinere obvios, in ſolitudine vero ſe ipſos revereri*; eumdem tamen ſecreto nonnumquam turpibus voluptatibus operam dediſſe. Neque vacaſſe eâ culpâ Phalereum Demetrium, ſatis ex eis quae de eodem Laërtius adfert intelligitur: quamquam & hac parte exaggeratum fortaſſe nonnihil a *Duride* eſt; a cuius tamen narratione neutiquam diſſentit *Caryſtii Pergameni* teſtimonium, quod continuo ſubiicitur.

θοίνας τε &c. Sic neceſſario ſcriptum oportuiſſe (τε, c
non δὲ) orationis conſecutio manifeſte indicare nobis videbatur. Ex ms. A. quidem nihil adnotatum: ipſa autem iſta verba, usque ἔχων, deſunt *Epit.* *Ibid.* τῇ δὲ καθαρειότητι. Dedit hoc ms. *Ep.* quod non aſpernandum duxi. Vide II. 65. d. & ibi notata; item Anim. ad III. 74. d.

ἀνθινά τε (temere ἄνθινά τε in ed. Caſ. ſed recte in eius- d
dem Animadv.) πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο διαπεποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. » *Multa in an-* » *dronibus pavimenta conficiebant florida, picturata ab artificibus* » *muſivariis.* Graeci veteres hos artifices ψηφοθέτας voca- » bant, ut dictum eſt ad Suetonium: [v. ad Sueton. Iul. c. » 46.] recentiores, imitati Latinos, μουσιοῦν uſurpant pro *pi-* » *cturare de muſivo.* μουσίωμα illis opus eiusmodi. μουσιώτης, » *artifex muſivarius.* ἀνθινὰ *pavimenta* appellat, vel *picta mul-* » *tis diverſis coloribus*, vel *in queis veri flores depicti.* « Casaub. — De voc. ἀνδρὼν vide eiusdem Animadv. ad IV. 148. b.

ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος. Haud dubie ad *Phalereum* hoc pertinet: de quo loquens Strabo l. IX. pag. 398. ait: οὐ μόνον οὐ κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ

καὶ ἐπηνόρθωσε· δηλοῖ δὲ τὰ ὑπομνήματα ἃ συνέγραψε περὶ τῆς πολιτείας ταύτης ἐκεῖνος. Edidit autem cum alia huc spectantia, tum περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας *libros quinque*; teste Laërt. V. 80. Adde quae de νομοθεσίᾳ Demetrii, etiam apud Ptolemaeum, collegit Menagius ad Laërt. V. 77. Istud quoque, quod subiicitur, de *artis lenociniis quibus formae speciem conciliare studuit*, ad *Phalereum* potius quam ad *Poliorceten* pertinere, PERIZONIUS demonstratum ivit, ad Aelian. IX. 9. Monuerat etiam h. l. CASAUBONUS: » Quod *Demetrius* ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως, arguit *Calliblephari* cognomen, ab hoc studio illi inditum. « — Non *Callibleph*a*rum* quidem, sed eamdem in sententiam Χαριτοβλέφαρον cognominatum fuisse reperio, apud Athen. XIII. 593. f. & apud Laërt. V. 76. indeque apud Suidam, in Δημήτριος Φανοστράτου.

e ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων ἣν ἔπεμψεν (sic ms. *A.* non ἔπεμπεν) - - ἡλιόμορφος προσηγορεύετο. Videri hoc poterat ad *Poliorceten Demetrium* spectare, ad eam scilicet rem quae a Nostro lib. VI. cap. 62 & seq. exposita est, ubi etiam exhibetur carmen Ithyphallicum, in quo (pag. 253. e.) ἥλιος δ' ἐκεῖνος in Poliorceten Demetrium dici legimus. At propius si spectaveris, longe diversa ratio esse intelligetur. Nam, ut alia taceam, *Demetrius* is, de quo hîc agitur, eodem tempore *archon* fuit *Athenis*: at Poliorcetes Demetrius, Antigoni filius, quo tempore illa in eius honorem panegyris instituta est, de qua superiori loco agebatur, *Rex* ab Atheniensibus & *Servator* nominatus erat; atque ipsum etiam nomen illius dignitatis, quam qui gerebant *Archontes* vocabantur, abrogatum erat, teste Plutarcho in Demetrio, pag. 893. (conf. Wesseling. ad Diodor. lib. XX. c. 73. l. 22.) Annus is fuit secundus Olympiadis CXVII. (Diodor. Sic. XX. 45 sq.) *Phalereus* vero *Demetrius*, servatâ veteris reipublicae formâ, *Archon* creatus erat Olymp. XCVII. 4. teste Diodoro, XX. 27. Porro ἡλιόμορφος adpellatus est hic Demetrius; id est, *facie* vel *formâ Soli similis*; alter, *Sol ipse*. Quid quod hîc adponuntur ipsa carminis verba, longe diversa ab illis quae in Ithyphallico carmine leguntur. Praeterea istud carmen totum *in Demetrii honorem* compositum; hoc contra *in Bacchi honorem*, cuius laudes *archon Demetrius* (obiter ἡλιόμορφος adpellatus a choro) celebrat. Denique ipse *numerus libri Historiarum Duridis*, quem utroque loco diserte

nominavit Athenaeus, argumento esse poterat, in hac e narratione, quae e *Duridis libro decimo sexto* desumta est, de *Phalereo Demetrio* agi; quum illa de Demetrio Poliorcete, quae tertio anno post gesta sunt, *libro vigesimo secundo* ab eodem *Duride* exposita fuerint.

ᾖδεν χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολέως, ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο·
Ἐξόχως δὲ εὐγενέτας ἡλιόμορφος
ζαθέοις ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

» Assentior *Dalecampio*, legenti ποιήματα Καστορίωνος τοῦ Σολέως. Eius poëtae facta mentio libro decimo » extremo. « CASAUBONUS. — At non tam Dalecampium, quam *Paulum* LEOPARDUM nominare doctissimus Animadversor debuerat, cui ille emendationem istam debuit. Et Σολέως, pro eo quod editum erat Σωλέως recte ms. *A*. dedit; in Σειρώμενος vero nil mutat. Quo in nomine peccatum esse a librariis non equidem dubito: sed pura puta *coniectura* LEOPARDI erat, cum Καστορίωνος corrigendum censeret, Emend. lib. VI. cap. 20. (in Gruteri Thes. Crit. T. III. p. 121.) *Castorionem* illum *Solensem* poëtam nemo alioquin novit, nisi ex frigidis quibusdam in *Panem* compositis versibus, quos e Clearcho Solensi auctor noster adposuit, lib. X. pag. 454 extr. & seq. Neque ita clara illius nominis vestigia in huius loci scriptura insunt, ut insignior aliqua veri species coniecturae illi inde accedat. Poteramus certe, si quid inde lucraremur, alias atque alias de nomine, quod hîc corruptum legitur, coniecturas facere nihilo minus probabiles. *Chori verba*, continuo tenore vulgo edita, in *tres versiculos* (quam recte, doctiores viderint) distribuimus. Illud vero fidenter faciendum duximus, ut pro ἠπιόμοιρος, quod hîc nullo sensu & contra manifestam auctoris mentem legebatur, ἡλιόμορφος corrigeremus: de quo KUHNIUS monuerat, ad Aelian. Var. Hist. XII. 14. Vulgatam quidem scripturam tenet uterque codex mstus, qui tamen paulo ante in ἡλιόμορφος consentiunt. Epitomae auctor, cum eamdem scripturam ἠπιόμοιρος in suo exemplari reperisset, speciem quamdam conciliaturus errori, ita scripsit: ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο· ἐξόχως τε εὐγενέτας· ἠπιόμοιρος. Quem locum ob oculos habens Eustathius, ad Od. ζ'. pag. 456. c. priora verba adposuisse satis habens, omisit postremum verbum. Dalecampius, vulgatum tenens, *in-*

e *genium mite sortitus* latine reddidit. Similiter Gallici interpretes, *le coeur plein de bonté.* At dubitari non potest, vocabulum ἡλιόμορφος, quod ipsum maxime notare voluerat Athenaeus cum Duride, in istis versiculis poni debuisse.

αἰτίαν ἔχων ὡς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. DALECAMPIUS: *eo praetextu quod occiso fratri se parentalia sacrificare diceret.* Et *idem* in orâ: » Ἐπιφόνια, quasi *peremptalia,* aut » *peremptoria*: non ἐπιφάνεια. « — Multis modis rectius doctiusque CASAUBONUS: » Sequitur, inquit, *Demetrium occiso fratre ipsius Himeraeo ab Antipatro, cum Nicanore versatum esse,* αἰτίαν ἔχοντα ὡς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ » θύοντα: id est, *credente vulgo,* [vide Animadv. ad IX. » 368. b.] *fratri suo Epiphania sacra ipsum facere.* Impietatis » crimen est, quod hic Demetrio impingitur: quasi ille » fratrem suum in Deorum numerum retulerit, & more » caeterorum Deorum statis sacrificiis festisque colere in» stituerit; consecrato honori eius die, quem *Epiphania* » appellabat. Graeci ἐπιφανείας *Deûm* vocant *eorum prae» sentiam in terris,* quando vel oculis spectandos se exhi» berent, vel aliquo modo praesentiam suam testatam fa» cerent. Dionysius Halic. libro secundo: [cap. 68.] Πάνυ » δ' ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν ἐπε» δείξατο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις. Idem paullo » post Epicureos graviter reprehendit, & omnes philoso» phos, τοὺς διασύροντας τὰς ἐπιφανείας τῶν θεῶν. In Grae» corum historiis frequens dictio est ἐπιφάνεια, hoc sensu. » Cicero *praesentiam* latine vertit, cum ait in secundo De » Naturâ Deorum: *Itaque & in nostro populo, & in caeteris,* » *Deorum cultus religionumque sanctitates exsistunt in dies maio» res atque meliores. Idque evenit non temere, nec casu: sed* » *quod praesentiam saepe suam Divi declarant.* ὅτι πολλάκις τὴν » ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ ἐπιδείκνυνται. Et libro extremo: » *Praeterea ipsorum Deorum saepe praesentiae quales supra com» memoravimus,* &c. Inde sunt instituta *festa Epiphania* ad » celebrandam memoriam alicuius Deorum ἐπιφανείας. Sic » populus Christianus *Epiphania* appellavit diem consecra» tum in honorem & memoriam τῆς πρώτης ἐπιφανείας » Domini nostri Iesu Christi. Sic *Demetrius Phalereus,* ut » ex hoc loco apparet, *Epiphania fratris sui,* crudeliter *ab* » *Antipatro trucidati* (ut legere est apud Plutarchum in » Demosthene, & in Excerptis Photii ex Arriani historiis » τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον) agitabat. Existimo autem, De-

» metrio fratrem in quiete visum, aut tale quid acci-» disse, quod eum impulerit, ut ei *Epiphania* faceret, & » privatam hanc solennitatem instituerit. Veteres Athe-» nienses impietatis eos arcessisse, qui defunctis honorem » ullum Diis proprium haberent, testis est Attica historia: » & nota omnibus calumnia in Aristotelem. «

Κασάνδρῳ δὲ γενόμενος φίλος, &c. Haec quin ad *Phaleneum* spectent, dubitari non posse videtur. *Ibid.* τρεῖς f συνοικίας. συνοικία, *insula in urbe, ampla domus multarum aedium;* (conf. PERIZON. ad Aelian. XIII. 12.) praesertim vero, *quam dominus aliis habitandam elocat,* ut docuit REISKIUS, in Ind. Graec. Aeschin.

Θεόγνιν. » *Theognis, deliciae Demetrii*, in msstis est » Δίογνιν. « CASAUBONUS. — Illi *mssti*, sunt codices *Epitomae:* atque etiam noster ms. *Ep.* Δίογνιν habet; sed adpositis superne duobus punctis, quibus in hoc codice notari solet vitiosa aut suspecta scriptura.

περιπατ. παρὰ τοὺς Τρίποδας. » *Tripodes:* Athenis via, » sic dicta quod in ea starent dicati aenei tripodes. Pau-» sanias. « DALECAMP. — Pausanias lib. I. c. 46.

AD CAP. LXI.

Νικόλαος — ἐν τῇ δεκάτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστ. Haud a dubie mendosus prior numerus. Sed quid scripserit Athenaeus aegre definias. *Ibid.* Λεύκαλλον, φησὶν, *&c.* » De » *Lucullo*, plura auctor libro sexto sub finem. « CASAUB. — Vide ipsum extremum caput illius libri. Utque ibi Λεύκολλος habent mssti cum editis, sic rursus h. l. codex ms. uterque recte, & ex constanti usu Graecorum scriptorum. *Ibid.* ἐξωκεῖλαι. Ad istam editionum omnium scripturam nihil hic e ms. *A.* adnotatum: quare ferendam putavi ob ea quae ad p. 521. adnotavimus. Omissum id verbum cum aliis nonnullis in *Epit.* *Ibid.* δυεῖν βασιλέων. Sic recte ambo mssti, non βασιλέοιν. Ubi *numerus binarius* diserte adiicitur, ibi nil opus est, ut *substantivum* nomen in *dualis numeri formâ* ponatur. δυεῖν pro δυοῖν, etiam in masculino genere positum apud Nostrum iam subinde observavimus. Tenent quidem eamdem formam mssti cum editis.

Διαβόητος δ' ἦν παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Σίττιος ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ. Neminem turbet, quod DALECAMPIUS, in versione quidem *Sittium* tenens, in orâ adnotavit: » Quidam legunt: *Famosos etiam ob luxum & mollitiem apud*

» *Romanos Quinti filios Rutilus fuisse tradit*; ut de Arrii gna-
» tis hoc dicatur, de quibus Horat. Sat. 3. lib. II. *Quinti*
» *progenies Arrii, par nobile fratrum* &c. « — Et *Sittii* & *Rutilii* nomen tenent libri omnes, quibus quidem uberius Athenaei opus continetur: nam praetermissa haec in *Ep.* quam ne viderat quidem Dalecampius. Sed (quod iam saepius observavimus) sic ille Interpres *suas* interdum *coniecturas* solet proponere. Temere vero Gallicus interpres *Sextium* pro *Sittio* in ipsa versione posuit. Fuisse sane Romanae familiae nomen Σίττιος, ex Appiano constat aliisque scriptoribus a Reimaro ad Dion. lib. XLIII. c. 3. laudatis: quamquam is *Sittius*, cuius luxuriam *Rutilius* notaverat, nusquam alibi memoratus hodie reperiatur. De *Rutilio* confer Nostrum, IV. 168. *d. e.* ubi etiam *Apicius* memoratur, quem omnes homines luxuriâ superasse Posidonius scripsit. De aliis *Apiciis*, eodem nomine famosis, vide quae notavimus ad lib. I. pag. 7. a.

b. Πανσανίαν δ' ἐ καὶ Λυσ. Rectius hoc esse iudicavi, quod editum erat, quam Πανσανίαν τε, quod est in ms. *A.* Sed fortasse verissimum erat quod habet ms. *Epit.* Καὶ Πανσ. δ' ἐ καὶ Λυσ.

In *Theopompi* sermone de *Lysandro*, καὶ θεραπεύειν δυν. scripsimus praeeunte ms. *A.* In *Epit.* omissa ista verba. Dein, ἡδονῶν ἁπασῶν uterque codex ms. dedit.

AD CAP. LXII.

c. Παῤῥάσιον τὸν ζωγράφον &c. » De *Parrhasio* iterum » libro ultimo. « Casaubonus. — Vide XV. 687. b. c. & ibi adnotata. Etiam haec quae de *Parrhasio* hic habet Noster, eadem in Variarum suarum Historiarum libro nono retulit Aelianus, cap. XI. quo in libro ille, quae de *hominibus luxuriae nomine famosis* commemoravit Athenaeus, pleraque eodem fere ordine ac tenore, nonnisi dictionem subinde suo stylo mutans, descripsit. *Epitoma* h. l. ita habet: Ὅτι Παῤῥάσιος ὁ Ἐφέσιος ζωγράφος πορφύραν ἀμπεχόμενος &c. ubi illud ὁ Ἐφέσιος suo arbitratu adiecit Breviator, *patriae* nomen huc transferens e sequente Epigrammate, cuius nonnisi primum versum dein adposuit.

οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας. Omisit ista Breviator. Si vera scriptura ὑπὲρ τὴν γραφικὴν, videtur praemittenda fuisse particula coniunctiva, παρὰ μέ-

λαι καὶ ὑπὲρ τὴν γρ. Si esset ὑπὲρ τῆς γραφικῆς, sententia haec foret, *praeter modum ob artem suam se efferens*. Quam in sententiam Plinius ait: *Foecundus artifex: sed quo nemo insolentius & arrogantius sit usus gloriâ artis.* Sed nil mutandum: rursus simillimo modo pag. 687. b. scriptum, παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας.

'Αβροδίαιτος ἀνὴρ &c. » *Habrodiaetum*, inquit Plinius, *se* d » *appellavit Parrhasius*; respiciens versum hic descriptum. « Casaubonus. — Plinium vide lib. XXXV. cap. x. sect. 36. num. 5. Quo vero potissimum sensu vocabulum ῥαβδοδίαιτος ceperit is, qui illud adscripsisse fertur, haud certo definiam equidem; nec multum interesse videtur. In ed. Ven. & Bas. omissa sunt ista omnia, καί τις ὑπεραλγήσας, & quae sequuntur usque τάδ' ἔγραψε: ita ut ab illo hexametro, qui solus statim adponitur, continuo pergatur ad pentametrum, qui illum in subiecto Epigrammate excipit. Quae deerant, ea supplevit *Casaubonus*; eademque habet noster ms. *A*. & maiorem partem etiam *Ep*.

Quae subiiciuntur *Epigrammata* tria, Analectis suis inseruit Brunckius, T. II. pag. 60. cuius simul conferendae Notae & Emendationes, T. III. pag. 138. In *primi Epigrammatis vers.* 1. pro τάδε γράψε, rectius divisis vocibus τάδ' ἔγραψε scripsit idem vir doctus: eodemque modo in ms. *A*. distinctae sunt voces, postremo vero verbo adiecta ν litera, ἔγραψεν. Eodemque prorsus modo, τάδ' ἔγραψεν, editum etiam erat pag. 687. b. & hic paulo superius, τόδ' ἔγραψε, ubi primus versus solus adponitur. *Vers.* 3. Cum ὅς γ' ἀνέφυσε, ut editum repererat, sic *Brunckius* tenuisset, perspecte Iacobs in Animadv. Vol. II. P. 1. pag. 185. monuit, mire ineptam sibi eo loco positam videri γε particulam, & ὅς νιν ἔφυσε legendum proposuit. Et ignorat sane importunam voculam vetus noster codex, labante quidem metro; cuius commodum fulcrum adhibuimus ex docti Viri emendatione, qui recte etiam monuit nihil incommodi hic habere *tertiae personae pronomen*: quo tamen si quis fuerit offensus, is facili negotio ὅς μ' ἀνέφυσε corriget. *Vers.* 4. πρῶτα φέροντα τέχνης. Insolentiorem dictionem πρῶτα φέρειν, pro φέρεσθαι, contra ea quae a Wesselingio & Valckenario ad Herodot. IX. 78. disputata sunt, defendit Iacobs l. c.

Ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως. Dalecamp. *nec citra invidiam*. Cuius rationem secutus Gallicus interpres, legere se ait,

Ηὔχησε δ' αὖ νεμεσητῶς. Immo vero in istam sententiam, οὐκ ἀνεμεσήτως scripturus auctor fuerat: & sic correcturus eram equidem, si quid mutato opus esse censuissem. Sed in vulgata scriptura adquiescendum putavi. Primum epigramma reprehensores invenisse dixerat auctor: nunc ait, neminem commemorari, qui hoc alterum reprehendisset. Poterat etiam hoc respectu *minus invidiosum* hoc epigramma videri, quod, quamvis sua arte mirum in modum glorietur *Parrhasius*, tamen ad extremum profiteatur, *nihil effici a mortalibus posse, quod non sit reprehensioni obnoxium:* quodque ipse fassus sit, *incredibilia se dicere.* Confer quae ad eadem verba adnotavit *Casaubonus*, in Animadversione paulo inferius subiectâ.

Sed videamus ipsum Epigramma. Cuius primum versum ita scripsimus:

e Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων τάδε, φημὶ γὰρ ἤδη.

Mire vero turbata haec erant in editis: aliquantulo minus in membranis. In ed. Ven. totus locus sic descriptus erat. Ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως·

Ἐν τούτοισι καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγῳ (sic)
φημὶ γὰρ ἤδη τέχνης εὑρῆσθαι
τέρματα τῆσδε σαφῆ χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης. ὑπέρβλητος
δὲ πέπηγεν
οὖρος ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

Aliter digesti sunt versus in ed. Bas. atque etiam verba nonnulla mutata, in hunc modum: Ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοισι, καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων.

φημὶ γὰρ ἤδη,
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης, ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν.
οὖρος ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

Quae ob oculos habens DALECAMPIUS, sic interpretatus est: » *Gloriatus quoque est arroganter, nec citra invidiam quamvis audientibus narraret incredibilia, de sua peritia, in his quoque:*

Iam vero nunc aio,
huius artis finem inventum esse
meis manibus: at insuperabilis me hîc affixit
terminus: sic mortalium cuivis est quod conqueratur.

Qui illud recte viderat, tollendam post πέπηγεν (*vers.* 3.) distinctionis notam, & post οὖρος (*vers.* 4.) ponendam: sed vocem οὖρον perperam accipiens, ad vocabulum *terminus*

haec Notam in orâ retulit: »In eius sepulcro videntur »haec scripta fuisse.« — CASAUBONUS, universam editionis Basileensis scripturam adcurate tenens, (nisi quod recte post οὖρος (*vers.* 4.) non post πέπηγεν, orationem distinxit) ad totum locum haec adnotavit: »Alibi diximus, ὅρον aut πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi *summum* esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, *summa amicitia, summa paupertas*. πέρας τέχνης, *ars perfecta*, »*cui nihil possit addi*. [Vide I. 12. b. & IX. 377. a. & utrobique notata.] »Cocus apud Hegesippum: [apud Athen. VII. 290. b.]

»Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης
»εὑρηκέναι ταὐτὸν νόμιζε μόνον ἐμέ.

»Sic in descripto hic Epigrammate, postquam dixit *Parrhasius, sibi inventa artis suae* τέρματα: addit, ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς. »Pessime viri docti ista acceperunt, qui οὖρον sive ὅρον *tumulum* interpretati sunt. Nihil ineptius. Nam *Parrhasius* »pergens in gloriatione consummatae artis: *Haeret*, inquit, *terminus, nulli* pictori *superabilis. Caeterum nihil est in rebus humanis, quod reprehensioni non sit obnoxium*. Venusta plane epigrammatis clausula. Ubi autem legerunt interpretes μωμήσασθαι pro *conqueri?* Iidem, [at omnes illi, quos *plurali numero* dicit, *interpretes*, non sunt nisi unus Dalecampius; nam ad Natalem Comitem hoc non spectat, cuius etiam perraro rationem habuit Animadversor] »cum »in praecedentibus hisce verbis, Ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ »τούτοισι καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων, negationem desiderari animadvertissent, quod nimis certum est: ante vocem ἀνεμεσήτως eam collocarunt: quod non probamus »nos, qui ita potius scribendum censemus: Ηὔχ. δ' ἀνεμεσ. »ἐπὶ τούτοις, ὥτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων. »Id est: *Gloriatus est citra invidiam, facile credentibus qui audiebant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps sequuntur. »Si cui placeat magis τὸ, οὐκ ἀνεμέσήτως, dicemus respexisse Athenaeum iudicium illud, quo magnis suffragiis superatus est Parrhasius a Timanthe Sami.« — Principium Epigrammatis non attigit doctissimus Animadversor. Cuius rationem primum secutus BRUNCKIUS, Analector. T. II. p. 601. idem deinde in Notis & Emendd. T. III. pag. 138. collato Aristidis testimonio in Orat. περὶ τοῦ Παραφθέγματος, pag. 386. (ubi sic vulgo scribitur: ἀλλ'

e ἐμὲ πρώην ἀνὴρ ἑταῖρος — — ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τουτονὶ κἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη &c.) primum Epigrammatis versum, permutatis inter se duorum verborum ἄπιστα & κλύουσι sedibus) sic constituendum censuit:

»Οὐχὶ κλύουσιν ἄπιστα λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη.«

Iacobs, in Animadv. in Anthol. Vol. II. P. 1. pag. 189. videndum ait, ne minori mutatione sic concinnandus versus fuerit:

»Οὐ κεν ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη.«

Fiorillo, Observation. in Athen. pag. 95. »verissime reponere« sibi visus est:

»Κἀγὼ ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε. &c.«

Nobis primora Epigrammatis verba in ipsa librorum Athenaei scriptura haud admodum obscure latere videbantur. Nam τούτοισι καὶ, ex pravo veteris nostri librarii usu, valet τούτοις εἰ καὶ. Igitur, acceptâ (ut par erat) ex Aristide voculâ τάδε, ad complendum versum necessariâ, oriebatur versus commodissime habens, qualem edidimus:

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγω τάδε· φημὶ γὰρ, ἤδη.

Ubi post τάδε, apodoseos caussâ ad protasin Εἰ καὶ &c. relatae, subintelligitur ὅμως λέγω, vel οὐδὲν ἧττον λέγω. *Licet incredibilia audientibus dicturus sim haecce, nihilo minus dicam. Aio enim, iam artis huius repertos esse terminos*, &c. sive (ut Plinius eadem Graeca verba l. c. latine reddidit) *artem hanc a me iam esse consummatam.* Pro λέγω, nescio an λέγων habeat vetus cod. *A.* Ad hanc scripturam quidem λέγων, quam ed. Cas. ex Bas. acceperat, nihil ex cod. msto adnotatum est: & ferri etiam utcumque hoc possit. Commodius tamen videtur λέγω, quod & apud Aristidem reperitur, & apud Nostrum in Veneta editione, nisi quod in hac temere *iota* sub ω subscriptum sit; quod quidem operarum errore factum videtur, quae *punctum*, quod *post* λέγω ponere debuerant, sub extremâ verbi literâ posuerunt. Denique haud dubie verum est id, quod ed. Ven. cum ms. *A.* dedit, ἐν, non ἐπὶ τουτ. ut sit ἐν τούτοις, *in hisce*, nempe *in his verbis*, quae continuo subiiciuntur: quâ formulâ ἐν τούτοις nulla apud Deipnosophistam nostrum frequentior. *Epitomae* auctor totum locum his verbis expedivit: Ηὔχει δὲ οὗτος, τὰ τῆς τέχνης εὑρῆσθαι αὐ-

τῷ τέρματα. ἐπάγων καὶ ὅτι ἀνυπέρβλητος αὐτῷ πέπηγεν οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἐγένετο βροτοῖς.

Ἀγωνιζόμενος δέ ποτε πρὸς καταδεέστερον ἐν Σάμῳ τὸν Αἴαντα. Quemadmodum ἀγωνίζεσθαι στάδιον Graeci dicunt, *inire certamen cursus in stadio*, & ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα πρός τινα, *de fabulâ docendâ cum aliquo certare*, & alia similia: sic *Parrhasius* hîc dicitur ἀγωνιζόμενος τὸν Αἴαντα πρὸς καταδεέστερον, *decertasse de pingendo Aiace* (nempe, de illius contentione cum Ulysse super armis Achillis) *cum pictore qui in arte erat inferior.* Haec paulo enucleatius Aelianus his verbis expressit: Τὸ δὲ ἐπίγραμμα (*titulus* vel *argumentum picturae*) ἦν αὐτῷ ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνισάμενος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Pro eo quod Athenaeus ait, πρὸς καταδεέστερον: idem Aelianus suo arbitratu scripsit, συνέτυχε δὲ ἀντιπάλῳ οὐ κατὰ πολὺ ἐνδεεστέρῳ αὐτοῦ. De eadem re Plinius l. c. sic scribit: *Magnis suffragiis superatus a Timanthe Sami in Aiace armorumque iudicio, herois nomine se moleste ferre dicebat, quod iterum ab indigno victus esset.*

στρόφιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχεν. Postremum verbum, quod deerat editis, uterque dedit codex ms. De vocab. στρόφιον conf. Toup in Suid. P. III. pag. 445 sq.

σκίπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ. Recte σκίπωνί τε dedere ambo mssti: quod vocabulum & Euripidi, in Hecub. 65. & Aristophani in Vesp. 727. e msstis codicibus restituit Brunck: cuius vide utrobique Notas, & confer Porsonum ad Eurip. l. c. Etiam apud Aelianum in eadem narratione, IX. 11. κατεῖχε δὲ σκίπωνα scribitur. Cf. Nostrum, XII. 553. e. χρυσᾶς ἕλικας, *aureas veluti capreolas* reddidit Dalecamp. de *vitium capreolis* cogitans, quae ἕλικες vocantur. χρυσὰς suo more habet ms. *A.* quemadmodum & πορφυρὰς, & similia, pro χρυσᾶς, πορφυρᾶς. De verbo ἐμπαίειν dictum ad XI. 488. b.

χρυσοῖς δὲ ἀνασπαστοῖς (sive ἀνασπάστοις) ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Dalecampius: *aureis habenis adstringebat calceorum ansas.* Aeliani interpres: *aureis fibulis superne calceamentorum ligulas constringebat*: nempe *ligulas*, a ligando nominatas, *corrigias* dicens sive *lora*, quibus ligatur calceamentum. (Vide Vossii Etymologicon, voc. *Ligula.*) Quem reprehendens Perizonius, & rectius a Dalecampio exposita ista verba pronuncians, τοὺς ἀνασπάστους intelligebat *corrigias*, *vincula*, quae im-

f mittebantur in ansulas, & dein *retro trahebantur* : ἀναγωγέας vero, *ansulas* crepidarum, utrimque ex calceis vel crepidis surgentes, quae ansulae per vincula ista sursum ducuntur vel trahuntur. Has easdem *ansulas* idem Perizonius *ligulas* etiam nominans, in versione sic posuit : *& aureis corrigiis calceamentorum ligulas constringebat*. Quod mihi plane inversâ & contrariâ ratione, atque oportebat, factum videtur : recteque a vetere Aeliani interprete VULTEIO expositum hunc locum arbitror. Vocabulum ἀγωγεὺς haud dubie *lorum* significabat Graecis. Hesychius : Ἀγωγεύς· ἱμάς. Suidas : Ἀγωγεύς· ὁ λῶρος. καὶ, Ἀγωγεῖ, ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. Cuius usus exemplum habes ex Xenophonte a Budaeo, & H. Stephano, Thes. T. I. pag. 67. d. itemque a Küstero ad Suid. adpositum : duo alia ex Polybio notavimus nos in Lexico Polybiano. Quare ἀναγωγεὺς vix aliud quid significare poterit atque *lorum quo aliquid attrahitur* vel *sursus trahitur* ; & οἱ ἀναγωγεῖς τῶν βλαυτῶν erunt qui aliâs οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων dicuntur, nempe *lora, corrigiae, vincula*, quibus *adducuntur liganturque crepidae & calcei*. Quod τὰς ἀναγωγὰς scribitur apud Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 990. l. 40. id sive codicis Epitomae, quo ille usus erat, sive librariorum qui ipsius Commentarium descripserunt, erratum est : noster quidem codex *Epit.* τοὺς ἀναγωγέας tenet. Et aut hoc ipsum in suo etiam codice reperisse Eustathium, aut certe suspicatum esse sic legendum, satis ipse significavit, quum eodem loco, ubi ista Athenaei verba adfert, moneat vocabulum ἀναγωγεὺς idem valere ac τελαμὼν, nempe *lorum*. Quod vero ibidem mox adiicitur, λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων : si ipse ita scripsit Eustathius, tum vero καλάμια *quae* suâ aetate *vulgo vocari* ait, nisi velimus manifeste eum pugnare secum & contrarium dicere ei quod modo dixerat, pariter intelligi debebunt *corrigiarum* aut *vinculorum quoddam genus quibus calcei ligantur*. At idem alibi observat, (ad Iliad. τ'. pag. 1248. l. 7.) καλάμιον *dici*, χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, id est, *parvum quoddam ornamentum cincinnos continens*. Quo pertinet quod est apud Hesychium : Καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους : & quod apud Pollucem V. 96. in mundo muliebri recensentur, κάλαμος καὶ καλαμὶς καὶ ἔντροπον, χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα πάντα. Quare quum *aureum illud ornamentum*, quo

crepidas adstrinxit Parrhasius, apud Athenaeum & Aelianum non vocabulo ἀναγωγέας significetur, sed illis verbis quae vulgo sic scribuntur, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, suspicari licebat Eustathium loco citato non scripsisse λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων: sed λεγ. δὲ ἡ ἱστ. βλαυτῶν ἀνασπάστους, τὰ --- καλάμια τῶν ὑποδ. & καλάμια intellexisse eum *aureas* quasdam *fibulas*, quibus corrigiarum extremitates *adstrictae* fuissent. Cui tamen coniecturae rursus repugnare illud videtur, quod hîc καλάμια ait τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα, id est, *vulgo*, *vulgi sermone sic dicta*: altero loco autem, ubi καλάμιον *aureum ornamentum* interpretatur, diserte adiecit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν. Sed hoc utcumque sit: illud certum manere videtur, τοὺς ἀναγωγέας hîc dici *lora*, *vincula*, *corrigias*, quibus adducuntur calcei liganturque. Iam hos ἀναγωγέας quum dicatur *adstrinxisse* Parrhasius, sive *coërcuisse*, (ἐπέσφιγγε) χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, vocabulo hoc (quamcumque statuamus veram illius scripturam) vix aliud significari potuit, nisi *fibulae aureae*: quae *in calceis*, quoniam *linguae* exsertae speciem referebant (quemadmodum etiam in icone conspicitur, quam ex Balduino adponi Perizonius curavit) vulgo γλῶτται & γλωττίδες, latine *linguae*, *lingulae*, & rescissâ *n* literâ *ligulae*, dicebantur. Vide Hesych. in Γλώσσας, & Platonem comicum apud Athen. XV. 677. a. Sed de ipsius vocabuli scriptura, quod hoc loco & Athenaeus & Aelianus posuissent, oritur dubitatio. Parum quidem dissentiunt libri. Apud Athenaeum in editionibus omnibus ἀνασπαστοῖς scribitur, nec ad hanc scripturam aliud quidpiam ex ms. *A.* adnotatum. Quod ἀναπάστοις habet noster ms. *Epit.* id quidem proprium huius codicis erratum est, qui haud dubie ἀνασπάστοις debuerat, quemadmodum apud Eustathium l. c. & apud Aelianum vulgo scribitur. At, quo pacto *fibula* quae ad *constringendum* vel *coërcendum vinculum* valeat, ἀνασπαστὸν aut ἀνάσπαστον (sive masculam formam statuas, ἀνασπαστὸς aut ἀνάσπαστος) nominari potuerit, difficile dictu fuerit: habent enim haec vocabula passivam notionem, significantque *id quod adstrictum sit*, non *quod adstringat coërceatque aliud quidpiam.* Desiderabatur tale nomen, quod per suam formationem significet *instrumentum quo aliquid adstringatur*, *attrahatur*,

contineaturque. Habebis autem id ipsum quod quaerimus, si statuas, ἀνασπάστροις hic scriptum oportuisse, & corruptum fuisse a librariis nomen. ἀνασπᾷν est *attrahere, contrahere*, & potest etiam pro *adstringere, constringere* poni. Inde legitime deductum fuerit nomen ἀνάσπαστρον: quemadmodum ab ἐπισπᾷν formatur ἐπίσπαστρον, satis obvium vocabulum.

Quae de *picto a Parrhasio Hercule* subiiciuntur, eadem apud Plinium habes loco supra citato.

AD CAP. LXIII.

a καὶ μονόχρονον αὐτὴν εἶναι. »Μονόχρονον *voluptatem* appellat auctor ex *Aristippi* sententia, *cuius sit unum tempus.* » Vulgo tempus dividitur in praeteritum, praesens & futurum. At *voluptas* Aristippo *unum* dicitur *habere tempus*; » *praesens* nempe: quia praeteritae voluptates non sentiuntur amplius; futurae nondum. Auctor ipse explicat » se: neque aliter accipiendum.« CASAUBONUS. — Notum est, in hoc dein dissensisse ab Aristippo Epicurum, qui & ex praeteritarum etiam voluptatum recordatione, & ex bona spe de futuris, beatam effici vitam statuit.

d Ἀρίστιππος ῥαινόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου θεραπόντων. Paulo hoc honestius, quam quod apud Laërtium legitur, II. 67. Διονυσίου δὲ προσπτύσαντος αὐτῷ &c.

Ibid. σκωπτόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι. Recte σκωπτομ. mssti: perperam vero iidem cum editis ἐπὶ τὸ ἀνεχ. Dicunt Graeci σκώπτειν τινὰ εἴς τι, vel ἐπί τινι. Quare ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι correxi: praeeunte & ALDOBRANDINO & MENAGIO ad Laërt. l. c.

Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Vide XENOPHONTIS *Memorab.* lib. II. cap. 1. *Ibid.* Ἔχω, καὶ οὐκ ἔχομαι. Conf. Menag. ad Laërt. II. 75. Adde Nostrum, XIII. 588. e. *Ibid.* παρὰ Διον. διηνέχθη τισὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν τριῶν γυναικῶν. Nimis breviter & obscure haec dicta. Uberius rem, quam innuit Deipnosophista, narrat Laërtius V. 67.

e καὶ μύροις ἐλούετο. Per se non reprobum erat ἐλοῦτο, quod habent edd. Sed sequi debuimus veterum codicum praescriptum, quorum uterque ἐλούετο dedit.

Ibid. κἂν βακχεύμασιν οὖσ' ἥ γε σώφρων &c. Verba sunt EURIPIDIS, in Bacchis, vs. 317 sq. Aliâ occasione pronunciata illa ab Aristippo fuisse tradit Laërt. II. 79. Et facile credi potest, plus semel fuisse ab eodem usurpata.

Alexidis, ex Galateâ, *versus tertius & quartus* sic con- e
cepti legebantur in editis:

ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἦν
ὥς φησ', Ἀρίστιππός τις σοφιστὴς εὐφυής.

Ibi monuit Casaubonus: » Tertius versus vulnus acce-
» pit in medio. Expleri sic potest:

» — καὶ φιλοσοφεῖν
» ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνησι Κυρηναῖος ἦν
» ὥς φησ' Ἀρίστιππος. «

In *Epit.* omissis primis versibus, argumentum solum reliquorum adpositum est. In ms. *A.* vero *tertius versus*, unâ voce auctus, sic scribitur,

ἐπέθετο Κυρηναῖος ἦν ἐνταῦθα.

Eamdem vocem ἐνταῦθα Grotius in Excerptis, pag. 563. ex ingenio supplens, in hunc modum constituerat versum:

ἐπέθετο. Κυρηναῖος ἐνταῦθ' ἦν τότε.

Nos, quum verbis, quae membranae habent, nonnisi unam syllabam ad complendum senarium deesse videremus, certissimam rationem in integrum restituendi versus fore iudicavimus, si voculam τις e medio *quarto versu*, in quem invito metro invecta erat, in *tertii* finem reiiceremus. Sic servatâ & suum in locum restitutâ voculâ, quam prorsus abiecit Grotius, omnia bene habent.

Vers. 5. De adiiciendo pronomine τῶν, quod post f
ἁπάντων ob soni similitudinem exciderat, recte monuit Casaubonus.

Vers. 8 *sq.* — καὶ τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ
ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτηρίαν συνήρπασεν.

» In fine scribe, τὴν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε, vel ἀρτυ-
» λίαν. Artem μαγειρικὴν intelligit, ut recte Dalec. Ta-
» men ἀρτηρίαν mssti. « Casaubonus. — Sic nempe interpretatus erat Dalecampius:

— » *Sub coque artis haud ita multum*
» *didicit, verum condimentariam arripuit.* «

Et in orâ notaverat: » ἀρτυρίαν, *culinariam maximo studio*
» *est amplexus.* « Eamdem emendationem amplexus Grotius, totam eclogam latine sic reddidit:

Herus meus olim literis operam dedit,
adolescens cum esset, & promisit philosophum.
Tunc Cyrenaeus forte in his locis fuit,
nomine Aristippus, doctus, ingenio valens;
qui facile primas ferret aetatis suae,

f *sed idem luxu anteiret caeteros.*
Herus isti sese in disciplinam tradidit
dato talento: atque arte de sapientiae
nil didicit; arte de saporis, plurimum.

Extrema verba in eamdem sententiam reddidere Gallici interpretes, *il attrapa au moins quelques bons avis sur la cuisine.* Nobis, licet in contextu nihil auderemus mutare, unice tamen probanda visa est Corayi nostri observatio, ex reconditis artis & doctrinae thesauris, quibus abundat Vir praestantissimus, depromta. Ille igitur in *Notis msstis* ad hunc locum: » Ἀρτυρίαν, inquit, vel ἀρτυλίαν » Dalecampii & Casauboni stare non potest. Unice verum » est ἀρτηρίαν: dummodo quod mox sequitur verbum » mutes in συνέσπασεν. Sensus est: *& artem quidem non » admodum didicit; arteriam vero* (pulmonis scilicet) *rupit:* [sive, *convulsa est ei arteria:*] » id est, eo usque saginatus » fuit, [& omni generi luxuriae indulsit,] ut *in peripneu» moniam incideret.* Hoc infra, pag. 549. c. de alio helluo» ne ita expressit Menander:

» Ἐτρύφησεν, ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾷν χρόνον.

» De hoc *pulmonis morbo* loquens Hippocrates (De Intern. » Affect. segm. 2. T. II. pag. 200 extr. ed. van der Linden) » ait: Ἢν δὲ ἡ ἀρτηρία σπασθῇ, ἤ τις (lege ἤ τις) » τῶν ἐς τὸν πλεύμονα τεινουσῶν φλεβῶν ταῦτα πάσχει, » κ. τ. λ. Huiusce morbi causas alibi (lib. I. De Morbis, » segm. 33. pag. 29.) declarat: in his *frigus post compota» tiones strenuas & frequentes:* ὁκόταν πόσιες ἁλέες τε καὶ » ἰσχυραὶ κάρτα λάβωσι - - - ὁκόταν ῥιγώσῃ καὶ ψυχθῇ, » συνέλκεταί τε καὶ σπᾶται ἥ τε σὰρξ ἡ ἐπὶ τῷ πλευ» ρῷ καὶ τὰ φλέβια. « — Ἀρτηρίαν, simpliciter, veteribus Medicis dici *asperam* quam vocamus *arteriam, quae ab ore in pulmones descendit*, monuit Foesius in Oecon. Hipp. pag. 95. Graecae dictioni respondere videtur latina illa apud Plautum, *pulmones distrahuntur:* in Curcul. II. 1. 22.

Ἀντιφάνης δ' ἐν Ἀνταίῳ. *Antaeus*, cuius nota fabulosa historia, possit esse *tragoediae* titulus: *comoediae* parum videtur convenire. Comoedias autem scripsit Antiphanes: tragoedias, quod sciam, nullas. Quare vera videtur scriptura, quae alibi apud Nostrum obtinet, ἐν Ἀντείᾳ: III. 127. b. (ubi vide notata) & XV. 690. a. Fuit autem Ἄντεια, *Antea*, meretricis nomen: a cuius ordinis mulieribus multis Comoed[illegible] ovimus impositos. Et

diserte etiam comoediam ab *Antea* meretrice denominatam bis memorat Noster, lib. XIII. pag. 567. c. & p. 586. e. f. ubi tamen mireris non *Antiphanem* nominari auctorem, sed ignobiliores poëtas *Eunicum aut Philyllium.*

Cum *Antiphanis versibus*, qui hic subiiciuntur, conferendi sunt illi *Ephippi*, qui leguntur lib. XI. pag. 509. c. d. simili argumento. *Vers.* 4 *sq.* »In *quarto* Antiphaneo »scripsimus πιλίδιον ἁπαλὸν, *pileolus delicatus*, ex msstis. »Prius legebatur πολίδιον, inepte: nec minus inepte, *quin*»*ti* initio, βεβαία τράπεζα, renuente etiam metro.« Casaubonus. — πιλίδιον recte scribitur in Epitoma. βαιὰ τράπεζα, a Casaubono iam in ipso contextu positum, tenuit Grotius, *non nimia mensa* in versione ponens. Sic & Gallicus interpres, *une petite table*. Et ego, cum certius nil haberem, tenui quod Casaubonus dederat; licet haud satis videam quo sensu hic *exigua* vel *modica mensa* commemoretur. Quod si in illâ scripturâ, βεβαία τράπεζα, quam cum editis habet vetus noster codex, commodiorem aliquem sensum mihi visus essem percepisse, metrica quidem ratio me non retinuisset quo minus βεβαία restituissem: possit enim vox haec anapaestum pedem efficere, penultimâ diphthongo ob sequentem vocalem correptâ. Sed videndum, ne in voce τράπεζα insit mendum: pro qua tamen nihil melius nobis occurrebat. In cod. *Ep.* sic scribitur, βαιατράπεζα, quasi una haec vox esset: tum initio vocis superne adscripta syllaba βε. In eodem cod. *Ep.* deinde pro τί μακρὰ &c. τί μικρὸν δεῖ λέγειν scribitur, haud dubio errore.

AD CAP. LXIV.

Ἀριστόξενος — — — ἀφίκεσι παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρεσβευτὰς πρὸς τὴν Ταραντίνων πόλιν. »Ne membra»nae quidem antiquae manus aliter haec nobis exhibent »quam ut vulgo eduntur: Ἀριστόξενος δ' ὁ μουσικὸς ἐν τῷ »Ἀρχύτα βίῳ ἀφίκεσι παρὰ Διονυσίου &c. cum tamen ma»nifestissimum sit, ἀφίκεσι scripsisse homines imperitos, pro »ἀφικέσθαι φησί.« — Potuerat utique sic scribere Athenaeus ut voluit vir doctus: at, si ἀφικέσθαι scripsisset, deinde non πρὸς τὴν Ταρ. πόλιν (puto) scripturus erat, sed εἰς τὴν Ταρ. πόλιν. Si quid mutato opus esset, coniectaturus equidem eram, ἀφεῖσθαί φησι scriptum

a oportuisse. Sed optime habet id quod consentientibus nostris etiam vetustissimis membranis editum est. Ex probatissimorum Graecorum scriptorum usu, Ἀριστόξενός ἀφίησι, idem valet ac ἀφεῖσθαί φησι, vel ἀφεῖσθαι λέγει: prorsus ut apud Thomam Magistrum pag. 187. aiebat nescio quis, Γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν οὐρανὸν: pro γεννητὸν vel γεγεννῆσθαι λέγει. Quem ad locum plurima exempla eiusdem generis ab HEMSTERHUSIO collecta sunt, & in illis hoc ipsum quod prae manibus habemus. De eâdem loquendi formulâ recte monuerat Casaubonus in Notis ad Theophr. Charact. cap. 8. pag. 216. & ad Athen. IX. 387. f. Cuius observationis eidem nunc non succurrebat memoria. Conf. XI. 490. a. & ibi notata. Breviator, omissis istis, caput hoc ab his statim verbis incipit: Ὅτι Πολύαρχος ὁ ἡδυπαθὴς ἐπικαλούμενος, ἐμπεσούσης ποτὲ ἀπορίας &c.

ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον. Sic ms. cod. uterque cum ed. Ven. Bas. & Cas. 3. Temere Πολίαρχον ed. Cas. 1. & 2. Memoratur tamen Πολίαρχος (nomine sic scripto) apud Aelian. Var. VIII. 4. & ipse quidem *mollis* homo, sed Atheniensis, & ab hoc (ut videtur) diversus.

Ibid. ὄντα δὲ γνώριμον τῷ Ἀρχύτᾳ. Aliud est γνώριμος τοῦ Ἀρχύτου, (sive, Doricâ formâ, τοῦ Ἀρχύτα) *Archytae discipulus & familiaris*: aliud, γνώριμος τῷ Ἀρχύτᾳ, *Archytae notus, cui aliqua cum Archyta notitia intercedit.*

b εἰς τὰ τεμένη. DALECAMPIUS, *ad lucum*; adiectâ Notâ: »Tarenti locus is fuit.« — Quod quidem quo auctore statuerit vir doctus, incompertum nobis.

c καταδουλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας, οὔτε ἔμφρονος &c. »In *Polyarchi* dissertatione, qua probare nititur sapientis esse ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς, turbant ista verba; »τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις, »οὔτε εὔφρονος, οὔτε εὐτυχοῦς, οὔτε ξυνιέντος εἰδέναι »τίς ποτε ἐστὶν ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σύστασις. Illud quidem non dubium, εἰδέναι perperam scriptum esse pro »εἶναι: *non esse eius qui intelligat* &c. Sed est in voce κατα»δουλοῦσθαι nonnulla difficultas. Apud philosophos, & sa»crarum etiam literarum auctores, *servi cupiditatum* appel»lantur, qui totos se illis dediderunt. Si ita hîc accipia»mus, sensus erit: *parum sapere qui adversantur & quasi »reluctantur naturae cupiditatibus: & item eos, qui ita sese il»lis manciparunt, ut ipsis, quasi dominis, serviant.* Optima

» quidem ſententia: ſed an hoc *Poliarchus* (ſive *Polyarchus*: utroque modo enim ſcribitur) voluerit, id vero » quaeſtionis eſt: non enim videtur haec ſententia ei theſi quadrare quam ipſe propugnat. Itaque *καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις* potius interpretor, *invitum parere cupiditatibus*. De incontinentibus loquitur, qui aſſidue cum » cupiditatibus ſuis pugnantes, aſſidue ſuccumbunt, & illis ἑκόντες ἀέκοντι θυμῷ manus dant. Serviunt igitur & » iſti voluptatibus, non minus quam intemperantes, ſed » ſerviunt coacti: qui poterant, imo qui debuerant, ex » huius Thaletis praecepto, naturam ducem ſecuti carere eâ moleſtiâ, & aequo animo frui voluptatibus.« CASAUBONUS. — Haud paulo feliciori ſucceſſu loci huius difficultatem, quae ex pravâ editorum librorum ſcripturâ exſiſtebat, expedivit HEMSTERHUSIUS; ad Thomae Magiſtri obſervationem illam, *Δουλοῦμαι τὸν δεῖνα*, *Ἀττικοί· οὐ δουλῶ*: haec monens pag. 249 ſq. » Levis corruptela in » *Ariſtoxeni* verbis virum ſummum Iſ. Caſaubonum, quod » miror, habuit exercitum. Scribe vero, *τὸ δὲ ἀντιτείνειν » καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας*, *frangere & coërcere cupiditates*: ſententia conſtabit, omnis expers difficultatis.« — Verba, de quibus quaerebatur, praetermiſſa ſunt in *Epit.* Ipſum autem id quod a praeſtantiſſimo viro propoſitum eſt, *τὰς ἐπιθυμίας*, nobis exhibuere optimae membr. *A.* Eaedem porro, pro edito *εὔφρονος*, recte *ἔμφρονος* dedere: ſed in *ξυνιέντες εἰδέναι* cum editis (quod ſciam) conſentiunt; ubi *Caſauboni* monitum ſecuti, *εἶναι* poſuimus. Quod paulo poſt ſubiicitur, *τεκμήριον δ' ἰσχυρὸν εἶναι*, abeſſe ibi infinitivum *εἶναι* malebam, qui in *Epit.* etiam omiſſus eſt. Sed poteſt ille pendere ab eodem verbo *φησὶν*, quod praecedebat, quo *naturae vox* ſignificatur. Potuit vero etiam ſuo nomine Athenaeus infinitivo hîc uti, ſubintellecto verbo *ἔφη*, nempe ὁ Πολύαρχος: nam & in ſequenti diſputatione promiſcue modo finitâ oratione utitur, modo infinitâ.

καὶ εἴ τις που τυραννίδος &c. Non ferendum iudicavi, d quod poſt *νῦν μὲν τοὺς Περσῶν βασιλεῖς* vulgo ſcribebatur *νῦν δὲ καὶ εἴ τις* &c. Iſtud *νῦν δὲ* haud dubie dormitanti alicui exciderat librario. Ad *νῦν μὲν τοὺς Περσῶν βασιλεῖς* refertur id quod mox ſubiicitur, *πρότερον δὲ τούς τε Λυδῶν καὶ τῶν Μήδων*. Ibidem invitis & msstis libris & ſuperioribus editionibus *καὶ τῶν Μήδων βασιλεῖς* in ed.

Casaub. legitur, vocabulo βασιλεῦ praeter necessitatem tacite adiecto ab editore. Quod sequitur καὶ ἔτι ἀνώτερον καὶ τοὺς Σύρων: satis notum est, quos praeeuntibus sacrarum literarum monumentis *Assyrios* vulgo vocamus, eosdem a plerisque Graecis scriptoribus *Syros* nominari.

e οὐκ ὀλιγωρητέον οὖν. Sic commode ms. *A.* non ἂν, ut editi. In *Epit.* omnia ista brevius expedita. Et, tollendam quidem ἂν particulam, perspecte etiam CORAYUS monuerat.

AD CAP. LXV.

f τὸν ἡμέτερον τύραννον. Sic recte edd. Ferendum sane non fuisse ὑμέτερον, quod habent veteres membranae, manifestum fit ex initio huius narrationis. τὸν νεώτερον Διονύσιον hîc scripsit Epitomae auctor. *Ibid.* ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἥ γε Ἀσία ὅλη χορηγεῖ. »Cum ait, ἥ τε Ἀσία ὅλη, deesse aliquid apparet, nisi legas ἡ Ἀσία vel ἥ γε Ἀσία. Sed »verius opinor, desiderari unum aut alterum verbum. »Nam Persae tunc temporis praeter Asiam parebat Europae etiam pars aliqua, & Aegyptus fortasse, quam plerique ab Asia separarunt.« CASAUBONUS.

a τῆς Σύρων ἐξουσίας. Sic recte ms. *A.* Ad proxima verba notaverat CASAUBONUS: »Scribe, Μήδους δὲ Πέρσαι »διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, non ταιαύτην.« — Recte: & τὴν αὐτὴν dedit ms. *A.* In *Epit.* omissa tota ῥῆσις, inde ab Ὅτι μὲν οὖν περιμαχ. usque ἡδονῶν ἀπόλαυσις.

οἱ δὲ νομοθέται, ὁμαλίζειν βουληθέντες τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ μηδένα πως τῶν πολιτῶν τρυφᾷν. Articulum τῶν, qui omnino desiderari videbatur, ex *Epit.* adscivi. Verbum ὁμαλίζειν *transitivâ* notione (quam Grammatici vocant) interpretatus est Dalecampius, *mortalium sortem aequare.* Nobis rectius *intransitive* & *absolute* accipi videbatur, ut idem fere valeret ac μετριάζειν.

b ἔγραψαν νόμους περὶ συναλλαγμάτων καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ὅσα ἐδόκει πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἀναγκαῖα εἶναι. *Deletâ* καὶ particulâ, iuncta ista malim, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἐδόκει πρὸς τὴν &c. Ipsam illam ῥῆσιν, καὶ ὅσα usque ἀναγκαῖα εἶναι omisit Breviator.

καί που τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο, Δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Cuius istud verbum poëtae sit, incertum. *Pindari* esse, haud improbabiliter coniectaverat ERASMUS,

in Adagio *Fictilis homo*, p. 714. Inde in Pindari Fragmentis num. 130 retulit *Schneiderus*. Etiam alterum, Τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας, quis primum protulerit auctor haud constat. Tamquam tritum sermone proverbium adfert Polybius, XXIV. 8, 3. Ἔστι τις Δίκης ὀφθαλμὸς, ἣς μηδέποτε δεῖ καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας. Celebratur etiam, nescio quo auctore, senarius proverbialis, Erasmo laudatus in Adag. *Iustitiae oculus*, pag. 434.

Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

Quod autem ibidem statuit ERASMUS, sumtum esse proverbium, Δίκης ὀφθαλμὸς, ex illa Chrysippi descriptione, quae apud A. Gellium lib. XIV. cap. 4. legitur: non meminerat ille huius loci apud Athenaeum, e quo intelligitur multo fuisse vetustius.

καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας γίνεσθαι Δίκῃ. Sic recte ambo codices mssti: non Δίκης. *Ibid.* μετὰ ταύτην δὲ καὶ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν ἐπεισεκώμασαν. Cum ἐπεισεκόμασαν (sic) scriberetur in ed. Bas. qua usus erat DALECAMPIUS; vertit ille, *Temperantiam & continentiam invexerunt*; adiectâ ad oram Notâ: "Ἐπεισεκόμισαν. Budaeus legit ἐπεισεκώμασαν." — Peraptum sane huic loco verbum foret ἐπεισεκόμισαν, *insuper introduxerunt, invexerunt*: & haud dubie hoc ipsum in animo habuerat voluptatis patronus *Polyarchus*, cum ista loqueretur; sed consulto in invidiosum verbum ἐπεισεκώμασαν detorsisse videtur; quam quidem scripturam cum ed. Ven. & Cas. tuentur ambo nostri mssti. Non solet quidem aliàs cum accusativo casu construi id verbum, sed absolute ponitur, aut cum dativo personae, *comissatum ire apud aliquem, sese ingerere*. Quare BUDAEUS, in Comment. Gr. Ling. p. 1083. hunc locum citans, constructionem verborum sic mutavit, quasi scriptum esset, καὶ σωφροσύνη καὶ ἐγκράτεια ἐπεισεκώμασαν. Id est, ut ipse interpretatur, *inter virtutes sese intulerunt, eodemque nomine dignatae sunt*. Simili ratione apud Nostrum, VI. 231. e, legitur ἐπελάμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. At hîc quidem vulgaram structurae formam tenent libri omnes: quam nihil impedire videtur quo minus in hanc sententiam accipiamus, *insuper obtruserunt illi nobis, inculcaruntque*.

ὥστε καὶ τὸν πειθαρχοῦντα τοῖς νόμοις, καὶ τῇ τῶν πολλῶν φήμῃ, μετριάζειν περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονάς. Particulam καὶ post ὥστε adscivi ex *Epitoma*, quae illam com-

e mode eo loco insertam dedit. Perperam quidem dein τῶν πειθαρχούντων scribitur in nostro cod. *Epit.* pro τὸν πειθαρχοῦντα. Recte vero rursus idem codex deinde *post* φήμῃ *commate* interposito distinguit orationem. Quae distinctionis nota quum deesset editis, Dalecampius verbum μετριάζειν cum dativo τῇ φήμῃ construens, mirum in modum sententiam huius loci pervertit, latine sic vertens: *ut qui magistratui & legibus pareret, vulgi opinione ac sermonibus corporis voluptatem metiretur.* Quam versionem quum absque animadversione transmisisset *Casaubonus*, nec in *Adami* schedis quidquam ad hunc locum adnotatum reperiretur, fideliter Dalecampium suum secutus Villebrunius, eamdem absurdam interpretationem lectoribus suis obtrusit, his verbis: *de sorte que tout homme soumis aux lois mesuroit l'étendue de ses plaisirs sur l'opinion publique.* Non recordati erant optimi viri, aliud esse μετρεῖν, aliud μετριάζειν: cuius verbi significationem proximum quodque dictionarium illis erat aperturum.

AD CAP. LXVI.

ὡς ἦν τὸ παλαιὸν &c. Sic recte ambo mssti: non καὶ παλαιόν.

d οἰνοβαρὲς &c. Iliad. α'. 225. *Ibid.* ὡς ἀμφὶ κρατῆρα &c. De *Agamemnonis caede*, Odyss. λ'. 418.

Φιλήδονος δ' ἦν καὶ Σπεύσιππος &c. Vide supra, lib. VII. p. 279. e. f. & ibi notata.

AD CAP. LXVII.

e Οὐ μόνος δὲ Ἀρίστιππος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ τὴν κατὰ κίνησιν ἡδονὴν ἠσπάζοντο, ἀλλὰ καὶ Ἐπίκουρος, καὶ οἱ ἀπὸ τούτου. Falsum hoc esse, quod in *Epicurum & Epicureos* hic dicit Athenaeus, post Gassendum monuit Menagius ad Laërt. X. 136. At in hoc capite nonnisi tunc ab Aristippo discessisse Epicurum, quum ab adversariis se pressum sentiret, ab aliis monitum est. οἱ ἀπὸ τούτου posteriori loco, non ἀπ' αὐτοῦ, commode dedit uterque codex mstus.

ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπεντρώματα; ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισ-

μοὺς καὶ τὰ νύγματα. »His quatuor vocabulis solitus e »uti Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruen»tis impetus. Sed vocem ἐπεντρώματα quis ferat? Equi»dem referamus censeo inter eas Epicuri dictiones, quae »damnatae antiquis Criticis: de queis olim ad Librum X. »Diogenis Laërtii dicebamus aliquid.« CASAUBONUS, *in Animadv. ed.* 1. Sed *in ed.* 2. & 3. ex eiusdem schedis haec exhibentur: »Equidem referebam id verbi inter eas Epi»curi dictiones, quae damnatae antiquis Criticis; de qui»bus olim ad librum X. Diogenis Laërtii aliquid observa»bamus. Sed haereo nonnihil; quia apud elegantissimum »scriptorem Philonem id vocabulum observo. Proferam »eius locum, ut discat lector, quo sensu novam vocem »usurparit Epicurus: nam Dalecampius, qui vertit *vulne»ra*, non simpliciter errat. Philo in Allegoriis: [pag. 87. ed. Francof. 1691.] »Ὁ προκόπτων, inquit, λέγεται τὰ »ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἱκα»νὸς γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ ἐὰν »τὰ ἐγκοίλια αὐτῆς· τουτέστι, τὰ ἐπεντρώματα, ἅ φασιν »οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναί τινας τῶν προηγουμένων ἡδο»νῶν, ἃ γίνεται ἀρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων περιερ»γίᾳ. Non est hic locus explicandi allegoricam interpre»tationem, quam ibi persequitur Philo, verborum Mosis »Levit. I. 13. sed apparet mediocriter attendenti, ἐπεν»τρώματα Philoni, vel potius ei quem laudat Philo, (is »autem est procul dubio *Epicurus*) esse gulae scitamenta, »quae non ad alimoniam eduntur, sed ad voluptatem: »qualia sunt, ait Philo, quae parantur ab artificibus con»dimentorum, & a panificibus, hoc est, confectoribus aut »confectricibus panum vel placentarum, vel similium cu»pediarum. Ex his constat, ἐπέντρωμα non deduci ab ἐπεν»τιτρώσκω, sicut apud Hippocratem τρῶμα, quod signifi»cat *vulnus*: sed ab ἐπεντρώγω, quod est *edere aliquid su»pra consuetum cibum*; puta panem & obsonium.« — Sic ille: at ἐπέντρωμα non a τρώγω derivari posse, sed a τρώω deduci debere, recte monuit ERNESTI ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 133. provocans etiam ad Eustathii Comment. in Odyss. φ'. pag. 761. l. 28. qui ab eodem themate deducit, & locum hunc Athenaei citans, ἐπέντρωμα, ait, hic videri significare ἐρεθισμόν τινα τρυφητικόν: id est, *irritationem quamdam* (cum pungimur & veluti *inflicto vulnere* stimulamur) *ad voluptatem*. — »Latine *morsiunculas* dicas:«

ait Ernesti l. c. καὶ τὰ νύγματα recte ambo dedere mssti.

ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς. Sic recte ms. *A.* ut libro VII. pag. 280. a. ubi eadem verba iam protulerat Deipnosophista.

f Περὶ γαστέρα, ὦ φυσιολ. Τιμ. περὶ γαστέρα ὁ κατὰ φύσιν &c. Sic idem codex *A.* prorsus ut eodem loco quem modo citavimus; ubi vide notata.

AD CAP. LXVIII.

a Ἄλκιον καὶ Φιλίσκον τοὺς Ἐπικουρείους ἐξέβαλον. » *Epicurei Româ pulsi* consulto senatus nominantur hîc *Al-* »*cius & Philiscus.* Aelianus libro IX. cap. XII. *Alcaeum* » vocat. « CASAUBONUS. — Rectius scriptum nomen apud Aelianum videtur: haud dubie vero mendosum Ἄλιον, quod habet ms. *Ep.*

Λευκίου τοῦ Ποστουμίου ὑπατεύοντος. *L. Postumio* Albino, M. Popilio Laenate Consulibus, anno Urbis DLXXX. Vide PERIZONIUM ad Aelian. l. c. & HEYNIUM in Opusc. Acad. Vol. IV. pag. 423. De illis Senatusconsultis cogitaverat Dalecampius, quae ab Aulo Gellio referuntur, Lib. XV. c. XI. Nihil incommodi habebat scriptura Ποστομίου, quam exhibebant editi: & quoniam corripitur in latino sermone secunda huius nominis syllaba, rectius etiam per ο, quam per ου, in Graecâ scripturâ videri poterat efferri. Sed solent Graeci Ποστούμιος scribere: & sic scribitur etiam in membr. *A.* In *Epit.* omissum Consulis nomen.

Ἀντίοχος δὲ ὁ βασιλεὺς &c. Supple e praecedenti ῥήσει verbum ἐξέωσε, a quo pendet genitivus τῆς αὐτοῦ βασιλείας: quod in ms. *Ep.* indicatur etiam *commate* post τοὺς φιλοσόφους interserto. Quisnam vero ex *Antiochis* sit is, de quo hîc agitur, incompertum nobis. Fortasse primus fuit illius nominis, is qui *Soter* est cognominatus.

b διότι κρεμήσονται. Vide ad X. 459. a. *Ibid.* καὶ μὴ ἄλλως γίνηται. Sic recte uterque codex mstus. Ad mendosum γένεται, quod habebant editi, notaverat CASAUBONUS: » In fine *edicti Antiochi contra Philosophos* scribe καὶ » μὴ ἄλλως γένηται: supple ὅρα. «

c SOPHOCLIS iambi ex *Antigonâ* exstant num. 1165 & seqq. ed. Brunckii. Iidem iam supra ab Athenaeo nostro adpo-

siti erant, VII. 280. b. c. Recte hic *vers.* 4. πλούτει τε scribitur in *Epit.* & in edd. ubi πλουτεῖ τε habet ms. *A.*

AD CAP. LXIX.

Λύκων δὲ ὁ Περιπ. - - ἐπιδημήσας παιδείας ἕνεκα ταῖς ἐν Ἀθήναις. *Studiorum caussâ Athenis agebat Lyco:* erat enim patriâ Troadensis, ut docet Laërtius V. 65. *Ibid.* ὥς φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος: nempe, in Vitis Philosophorum. Vide Indicem Auctorum; & praesertim Ionsium, De Scriptorib. Hist. Phil. lib. II. cap. 4. *Ibid.* περὶ συμβολικοῦ κώθωνος. πρὸ συμβ. κωθ. ed. Cas. 2. operarum errore, in ed. 3. propagato.

ὥστε καὶ πολλοὺς ὀῤῥωδεῖν &c. » *Lyconem* philosophum, » qui familiam Athenis duxit, ita damnosum & πολυτελῆ » fuisse scribit dipnosophista, [immo Antigonus *Carystius*,] » ὥστε καὶ πολλοὺς ὀῤῥωδεῖν καὶ βουλομένους προσιέναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς » πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλήρες » εὐλαβουμένους προσάγειν. *Ad scholam huius sophi,* inquit, » *sic verebantur accedere & illi nomen dare, quemadmodum iure* » *aliquis metuat civis fieri male institutae civitatis, cuius vi-* » *deat cives ordinariis pro republicâ impensis esse exhaustos.* Dua- » bus vocibus auctor complexus est omnes sumtus, qui » olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro re- » publicâ necessario fiebant. Χορηγίαι, sumtus ad solennia » sacrorum & ludos. Λειτουργίας multa erant genera: ut, » propter bellum aut annonae angustiam. Athenis maxi- » mum onus fuit trierarchia, & illae quas vocabant ἐπι- » δόσεις. Huiusmodi quaedam onera sustinenda erant iis » qui *Lyconi* vellent operam navare. « Casaubonus.

αὕτη (ἡ ἀρχὴ) ἦν ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν ἐπιχειρούντων. Quae hinc sequuntur duodecim verba, cum deessent editis, opportune nobis obtulere optimae nostrae membranae *A.* Eadem cum plurimis aliis consulto praetermiserat Breviator. Mireris vero, non animadversam esse a doctissimo Casaubono lacunam, cum manifeste interruptus esset orationis nexus. In verbis quae ex membr. supplevimus, ubi legitur λαβόντα ἀφ' ἑκάστου τῶν ἐπιχειρούντων, malles utique ὑφ' ἑκάστου, id est, *ab unoquoque:* sed eamdem fere in sententiam ferenda fortasse membranarum scriptura ἀφ' ἑκάστου, quae proprie valeat, *pro*

unoquoque; quod Gallice diceremus, *à raison de chaque écolier*.

f καὶ τῶν Μουσῶν ἐπιμελητὴν γενέσθαι. » Sic Athenienses » μυστηρίων ἐπιμελητὴν appellabant regem sacrorum. « DALEÇAMPIUS. — Certe collegae regis sacrorum ita vulgo adpellabantur Athenis. Vide Polluc. VIII. 90.

ἃ δὴ πάντα ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ φιλοσοφίας εἶναι, τρυφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. Haec sic latine reddiderat DALECAMPIUS: *quae omnia profecto parum consentire videbantur cum ratione ac Philosophiâ; sed magis luxui & stolidae multitudinis circumfusis coronis ac circulis convenire*. Ad quae refertur CASAUBONI Animadversio huiusmodi: » Opponit philosophiae περίστασιν: id est, vitae » alienae a curâ rerum humanarum, occupatam & solici» tam, qualis solet esse vulgo hominum. περιστάσεις di» cuntur casus qui hominibus usu veniunt, laeti aliquan» do, saepius adversi & tristes. Hic περίστασις est vita » exposita huiusmodi casibus: in sacris literis est ὁ κόσμος, » cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Frequens vox » in Stoicorum libris & eiusdem aetatis scriptoribus; de » qua plura alibi. Apage hinc *coronas* & *circulos* interpre» tum. « — Sane frequens in Stoicorum libris est iste usus, quem dicit Casaubonus, vocabuli περίστασις: cuius bene multa exempla collecta dedimus in Indice Graecitatis Epicteteae, item in Lexico Polybiano, pag. 473. num. 2. Sed, quam aliena sit ab hoc loco illa notio, mireris non animadvertisse eruditissimum virum. Multis profecto partibus propius ad veram auctoris sententiam, si quid ego iudicare valeo, Dalecampius accesserat. Scilicet haud raro περίστασις sonat *circumstantium hominum coronam* sive *circulum*: deinde vero etiam significat *magnificum quemlibet adparatum*, & *copiam rerum ad pompam & fastum & ostentationem* pertinentium: quod declarant exempla, quae in Lexico Polybiano l. c. num. 3. collegimus. Qui significatus haud dubie huius loci esse nobis visus erat.

ἀπὸ βραχείας καὶ τῆς τυχούσης ὁρμώμεναι χορηγίας. Simillima locutio apud Xenophontem, Cyrop. lib. I. 6, 17. & apud Epictetum, Dissert. III. 21, 9.

οὐ γὰρ ἵνα συῤῥυέντες &c. » Ante haec desunt aliquam» multa verba: nam superioribus non cohaerent sequen» tia. Loquitur enim de conventibus & *sodalitatibus alio» rum philosophorum*; *quos* ait *non voluptatis ergo unà esse sa-*

» λῖτος, ἀλλ' ἵνα φαίνωνται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φυ- a
» σικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. *Nicolaus* STURIO
» emendabat φιλικῶς: & est sententia optima. Non pro-
» bo tamen; quia in omnibus libris, [cum his qui plenius
opus exhibent, tum in Epit.] » diserte φυσικῶς, id est,
» *secundum naturam hominis.* Homo enim est φύσει ἀγελαῖον
» ζῶον, & societatis amans. Hoc maximum coagulum est
» sodalitatis καὶ συμπεριφορᾶς, id est, *mutitationum*: id
» enim est συμπεριφέρεσθαι, *mutitare*, sive *mutuitare*. vide
» libro IV. [Animadv. ad IV. 177. d. T. III. pag. 21-23.]
» Addit, ἕνεκεν ἀνέσεως καὶ φιλολογίας. Excerpta, φιλολο-
» γήσεως. Quid ἄνεσις, quid φιλολόγησις hoc loco, ele-
» ganter explicat A. Gellius, libro XVIII. cap. 2. « CA-
SAUBONUS. — Noster vero ms. *Ep.* a vulgatâ scripturâ
non dissentit: habet quidem vocabulum in fine decurta-
tum; sed compendio scripturae, quo ille utitur, vix aliud
significari potuit quam ipsa vox φιλολογίας, quae in ple-
niore opere exstat.

εἶχεν εἰκοσίκλινον οἶκον. Ferri poterat εἰκοσάκλι- b
νον, quod erat editum: nam eâdem forma etiam alia no-
mina reperiuntur ex εἴκοσι composita. Sed in εἰκοσίκλινον
consentiunt ambo nostri mssti. *Ibid.* ἦν δὲ ὁ Λύκων καὶ
σφαιριστὴς &c. Conf. Laërt. V. 67.

AD CAP. LXX.

Τῶν Εὐδαιμονικῶν καλουμένων Ἀναξάρχῳ. Conf. VI. 250.
f. & ibi notata. Ferri potest Τῶν Εὐδαιμονικῶν καλουμέ-
νων: sed, quoniam sigillatim prae aliis *Anaxarchus* eo no-
mine adpellatus est, (ut l. c. monuimus) utique Τῷ Εὐδαι-
μονικῷ καλουμένῳ equidem malebam. Adnotavit h. l. CA-
SAUBONUS: » In narratione de *Anaxarcho* multa perver-
» tunt interpretes. Studiosi eorum peccata emendabunt:
» nos ad alia properamus. « — Nos, quoad licuit, operam
dedimus ut Dalecampianae versionis vitaremus errores.

παιδίσκη πρόσηβος. De vocab. πρόσηβος consulendus
Hemsterhus. ad Luciani Somnium, cap. 1. *Ibid.* ἀνασύ-
ρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρα-
σίαν. Dalecampius, *eorum revera illam spectantium intempe-
rantiam instigavit & inflammavit.* Partim in eamdem senten-
tiam, partim multo etiam magis a mente auctoris aber-
rans Gallicus interpres, sic vertit: *capable de provoquer l'in-*

tempérance de ceux qu'il employoit à ce ministère. Perspecte vero doctissimus DU THEIL in Notulis msstis, quarum vellem largiori copiâ uti nobis licuisset: *mais, qui à dire la vérité, ne dévoiloit* (ἀνασύρουσα) *que l'incontinence de ceux qui la faisoient servir à un pareil ministère.* De ista notione verbi ἀνασύρειν vide TOUPII Epist. Crit. pag. 68 sq. & quem ille citavit Laërt. II. 116. Nempe ingeniosus suo more esse voluit *CLEARCHUS*, cuius ista verba sunt. ἀνασύρειν est *vestem sursum retrahere, nudare:* & refertur hoc verbum ad id quod modo dicebatur γυμνὴ παιδίσκη.

e ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ. Sic corrigendum esse ex ipso Athenaeo [IV. 183. b.] & Polluce, monuit CASAUBONUS. — Anapaesticos *ANAXILAE* versiculos ex metri ratione distinximus. *Vers.* 2. χλανίδας θ' ἕλκων dedit uterque mstus codex: non δ' ἕλκων. *Vers.* 4. ᾠὰ κολάπτων. » *Ova tundens.* Sic recte omnes libri, non λάπτων. Ovum » in calido cinere coctum qui vult esse, *tundat* oportet; » id est κολάπτειν. « CASAUBONUS. — Neminem equidem novi, qui λάπτων corrigere voluisset: quod ne ferebat quidem metrica ratio. *Ova exsculpens* reddiderat Dalecamp. *Ibid.* κήρυκας ἔχων. Dalec. *calices multos habens:* nempe κύλικας corrigens; quod tamen nec ad sententiam aptum est admodum, metro vero prorsus repugnat. Pro ἔχων, TOUPIUS ad Suid. T. II. pag. 476. (ut ex *Fiorilli* Observ. in Athen. pag. 95. intellexi: nam in Lipsiensi qua utor editione Emendationum in Suidam non reperi locum) ἔδων correxit; speciose sane: quam tamen emendationem minime necessariam iudicavit FIORILLO; recte. Vide Athen. VII. 287. f. & quae ibi monita sunt.

Vers. 7. Ἐφεσήϊα γράμματα καλά. Aliud egerat (puto) FIORILLUS, quum illa Ἐφεσήϊα γράμματα ad *obscoenas* nescio quas *picturas* referret. *Picturae* quidem non *in coriaceis sacculis* solent *gestari.* Suidas: Ἐφέσια γράμματα· ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι. Id est: *Ephesiae literae: incantationes quaedam obscurae.* Uberiora etiam habes apud Hesychium, in Ἐφέσια (vel Ἐφέσεια) Γράμματα. Adde quos laudarunt Suidae & Hesychii Interpretes. Imprudenti eidem *Fiorillo* exciderat, ut *versu primo* Ξανθοῖσι scriberet, reclamante metro, pro Ξανθοῖς, quod recte vulgo ibi legitur. Ad ista verba *literas Ephesias* (*vers.* 7.) commode adnotaverat DALECAMPIUS: » *Notas & voculas magicas:* quas » qui gestarent, mirâ felicitate, tanquam virgulâ divinâ,

» quidquid optarent, assequerentur. Vide Proverbium, » *Ephesiae literae.* «

AD CAP. LXXI.

Πόσῳ γὰρ τούτων βελτίων Γοργίας ὁ Λεοντῖνος. &c. Sic ms. *A*. Brevius *Epit.* Γοργίας γε μὴν ὁ Λεοντῖνος διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν &c.

ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Sic recte uterque mstus. *Mox*, ἐν τετάρτῳ (non ἐν τῷ) περὶ Ποιημάτων dedit ms. *A*. Eadem scriptura etiam in lectionibus Aegianis ex cod. Vat. adnotata a Casaubono: qui tamen tacuit in Animadv.

Τὸ μηδὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκεν πεποιηκέναι. ἕνεκεν scripsi cum ms. *A*. Saepius ea formâ occurrit haec vox, licet non sequatur litera vocalis. (Sic, paulo ante, ἡδονῆς ἕνεκεν πράξας dedit idem codex: & paulo post, διαφυλάξειν τὴν βασιλείαν.) In πεποιηκέναι consentiunt libri omnes. Istud vero responsum, quod a *Gorgia* datum *Demetrius Byzantius* ait, *Nihil umquam se alterius caussâ* (vel, *alterius in gratiam*) *fecisse*, quo pacto conveniat cum illo quod *Clearchus* retulit, *Nihil se voluptatis caussa fecisse*, haud admodum adparet. Id doctos quosdam viros induxerat, ut πεπωκέναι hic legendum suspicarentur. Sic *Hieron*. WOLFIUS in Comment. suo ad Ciceronis Officia, & MELANCHTHON in Praef. ad Ciceronis Catonem Maiorem: ut quidem hoc loco in ora unius ex Athenaei exemplis, quibus utor, adnotavit olim vir doctus nescio quis. Sed nec satis commoda haec emendatio videtur; nec citra graviorem caussam deserere librorum scripturam debuimus. Gallicus interpres sententiam sic supplevit: » *Jamais je n'ai rien fait* » *par complaisance pour autrui* (contre ma santé.) «

Ὦχος δὲ &c. » *Ochus*, Artaxerxis filius, de quo vide » Plutarchum. « DALEC. — At quae de Ocho, Artaxerxis filio, & Plutarchus in Vita Artaxerxis extr. & alii auctores tradunt, parum ea conveniunt cum elogio quod sibi ipsi hic ille tribuisse statuitur.

Κηφισόδωρος, φησὶν, ὁ Θηβαῖος. φησὶν, scil. Καρύστιος. Tum vero ad Κηφισ. ὁ Θηβ. rursus intelligendum φησὶν, aut γράφει.

ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ. Dalecampius: *cum glabro tapete croceo, instar straguli, parvi pretii.* Ad quae CASAUBONUS: » Ne » quem decipiant qui ista corrigunt, ψιλοτάπιδα ἔχοντα

e »κρικωτὴν &c. id eſt, *ſuper tapete laevi annulos habente, ut* »*illa ſegeſtria quibus annuli involvuntur.* Habuiſſe τοὺς στρω- »ματεῖς annulos quibus utebantur in conſtringendis ſtra- »gulis, teſtis locuples Theophraſtus, Hiſtoriae Planta- »rum libro quarto, [cap. 2 extr.] loquens de arbore cu- »cifera [ſive *cuci*, ex emend. Bodaei] quam & ipſam Pli- »nius vocat *cuci. Habet*, inquit, πυρῆνα μέγαν καὶ σφό- »δρα σκληρὸν· ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι τοὺς εἰς τοὺς »στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους. Plinius [XIII. 9, 18.] ver- »tit, ſed accommodans ſententiam ſeculo ſuo, *lignum in-* »*tus grande, firmaeque duritiae, ex quo velares detornant an-* »*nulos.* Uberius iſta in Commentario de Lectis Veterum. »I nunc, & lege κροκωτὴν cum Dalec. ac de *croceo colore* »interpretare.« — Sic ille. Nos primum obiter monemus, ne quem decipiat quod in orâ ed. Caſ. 2. & 3. hoc loco adpoſita eſt nota, γρ'. κροκωτήν: quaſi hanc lectionem commendaſſet Caſaubonus. Qui editiones illas, quas dixi curarunt, ii neglectim inſpicientes extremam Caſauboni animadverſionem, *ſerio* ab illo *dici* putarunt, quod *per ironiam & deriſionem* ab Animadverſore dictum eſſe ſatis adparet. Caeterum ſententia huius loci, quem totum ſilentio praeterirt Epitomae auctor, minime adhuc ad liquidum perducta eſt: nec ſatis equidem percepi, quo pacto illum intellectum voluerit Caſaubonus. Illud quidem ſtatim perſpicuum eſſe videtur, non *Polydori* Medici, ſed *Antipatri Regis, tenuitatem in victu cultuque* hîc laudare voluiſſe auctorem, cuius iſta verba ſunt. Quare vix dubitari poteſt, perperam vulgo ἔχοντα ſcribi, cum ἔχοντι (nempe Ἀντιπάτρῳ) ſcriptum oportuiſſet: quod perſpecte etiam ab eodem, quem haud multo ante laudavi, docto viro Delaporte Dutheil in Notis msstis monitum eſt. Porro, οἱ στρωματεῖς & hîc apud Athenaeum, & apud Theophraſtum, non, ut aliâs, *involucra ſtragularum* intelligenda; (de qua notione vide Animadv. ad I. 4. b. & ad XI. 473. d.) ſed *ſtragulae ipſae, vela, aulaea, cortinae.* Conf. H. Stephani Theſ. T. III. pag. 1060. a. b. ubi & hunc ipſum Athenaei locum & illum Theophraſti tractavit. Nec aliter Theophraſti verba Plinius intellexerat; apud quem *velares anuli* ſunt, quibus aulaea, vela, cortinaeque contrahuntur aut expanduntur; quemadmodum cum Henr. Stephano l. c. Harduinus ad Plinium interpretatur. Igitur ſententia verborum Carystii & Cephisodori

apud Athenaeum haec esse videtur: *Antipatrum pro stragulâ, super quâ mensae adcumbere solebat, quo tempore convictor illius erat Polydorus medicus, habuisse velum haud magni pretii & satis vulgare, quod ipsum etiam aliâs (ut declarabant annuli,* quibus erat instructum) *vice aulaei vel cortinae fungebatur.* Denique cum vulgo sic scriberetur ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι κάδους τε χαλκοῦς, nullâ interpositâ post κατακεῖσθαι distinctione; sententia ea erat, quam & Dalecampius & Gallicus interpres expressit: scil. *super illo tapeto vel velo positos fuisse cados aeneos & pauca pocula.* Quae quam aliena sit sententia, nil opus est multis verbis exponere. Recte vero in ed. Ven. *post* κατακεῖσθαι *comma* interseritur; quo declaratur verbum κατακεῖσθαι non ad κάδους & ad sequentia pertinere, sed ad *Antipatrum*, ac fortasse etiam simul ad medicum: ita quidem ut accusativi κάδους & ποτήρια a remotiori verbo ἔχοντι pendeant: quod magis etiam fit perspicuum ex scripturâ nostrarum membranarum, in quibus non κάδους τε, sed κάδους δὲ scribitur.

AD CAP. LXXII.

Τιθωνὸν δὲ &c. Esse *Clearchi* ista verba, nisi ipsius Athenaei testimonio, lib. I. p. 6. c. constaret, satis ipse stylus & color erat proditurus. Vide ad locum citatum notata. Haud sane incommode editum erat, ἐπιθυμία πρὸς ἑσπέραν ἐπήγειρεν. Singulari numero etiam usus est Breviator, sed orationis structuram sic mutans, τῇ ἐπιθυμίᾳ ἐπεγείρετο: quae verba cum aliis ex Athenaei Epitomâ adposuit Eustath. ad Odyss. α'. pag. 51. l. 14 sq. Nos vero tenendam putavimus veterum membranarum scripturam, ἐπιθυμίαι & ἐπήγειρον.

ὅθεν καὶ συγκοιμᾶσθαι λεχθείς. Hoc dicere videtur Clearchus: Cum totum diem dormiret, per noctem vero crapulae indulgens redeunte aurorâ cubitum ire consuesset, inde nata fabula, ut *cum aurorâ concumbere* diceretur. Pro istis verbis, διὰ τὸ ταῖς ἐπιθυμίαις ἐμπεπλέχθαι ἐπὶ τῷ γήρᾳ καθεῖρχθαι, Dalecampius in versione haec Latina posuit: *propterea quod per senectutem cupiditatibus irretitus, ut vinculis, obstringeretur.* Gallicus interpres totam postremam ῥῆσιν his verbis reddidit: *Outre cela, comme il s'étoit laissé prendre dans les filets de la volupté, on ajouta que*

f *dans sa vieillesse il avoit été réellement suspendu dans un nid où il étoit enfermé.* At, ἐπὶ τῷ γήρᾳ, nec *per senectutem* sonat, nec *in senectute.* Et καθεῖρκται potest quidem significare, *constrictus* vel *conclusus* est: sed verbum εἴργω, vel (quod perinde est) εἵργω, cum suis compositis, multo frequentius notione *praecludendi*, *intercludendi*, *arcendi*, *prohibendi*, usurpatur. Quare, τῷ γήρᾳ καθεῖρκται, significat, *senectute prohibitus est*, nempe *usu voluptatum:* quod Homeri Scholiastes, ad Iliad. λ'. vs. 1. his verbis enunciavit: ὁ δὲ, γέρων γενόμενος, καὶ ἀχθόμενος ὡς τῶν ἐν βίῳ μεταλαμβάνειν οὐ δυνάμενος. Eamdem sententiam auctor Hymni Homerici in Venerem, vs. 234 sq. sic expresserat:

> Ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
> οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ', οὐδ' ἀναεῖραι.

Id est:

> *Verum quum iam omnino odiosa senectus urgeret,*
> *nec posset ille suorum membrorum ullum movere aut attollere.*

Quem Hymnum dum prae oculis habeo, ubi continuo post praescripta verba ponuntur haec:

> ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
> ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, &c.

intelligo, ex hoc loco defendi potuisse apud Athenaeum, lib. I. p. 6. c. ἐν θαλάμῳ: ubi ex aliorum auctorum praescripto ἐν ταλάρῳ posuimus. Sed, ut eo redeamus, unde digressi sumus: si ea est, quam diximus, sententia verborum τῷ γήρᾳ καθεῖρκται, fatendum omnino, ἐπεὶ τῷ γήρᾳ scriptum oportuisse, non ἐπὶ τῷ γήρᾳ. Quo posito, consequens erit ut statuamus, defectam deinde esse orationem, & aut proxime post καθεῖρκται intercidisse nonnihil, v. c. ἐν ταλάρῳ (vel θαλάμῳ) κρέμαται, ut I. 6. c. aut post κρεμαστὸς ὢν ἐκ τούτων intercidisse nonnulla verba in eam sententiam, quam Scholiastes Homeri ad Iliad. λ'. 1. sic expressit, ἐκάλεσε (rectius παρεκάλεσε, vel παρεκάλει, ut habet Scholiastes Venetus) τὴν θεὸν ὅπως αὐτὸν τοῦ ζῆν ἀπαλλάξῃ. Scripturam ἐπὶ (pro ἐπεὶ) tenet quidem uterque noster codex mstus: sed *post* ἐμπεπλέχθαι recte *comma* interseritur in ms. *Epit.*

a Καὶ Μελάνθιος &c. Eumdem MELANTHIUM (de quo etiam conf. VIII. 343. c.) cum *Tithono* composuerat idem Clearchus apud Nostrum, I. 6. c. *Ibid.* κνισότερος ὤν. In istam scripturam cum editis consentit ms. *A.* Perinde etiam κνισσότερος scribi potuit; quod ex *Epit.* habet

Eustath. ad Odyss. ρ'. pag. 626. l. 39. & ad Iliad. φ'. pag. 1331. l. 7.

Διονύσιος, φησὶν, ὁ Κλεάρχου &c. » Historia de *Dionysio*, » *Heracleae tyranno*, qui ὑπερεσάρκησεν, extat etiam in Me» mnonis fragmentis, [apud Photium, pag. 367. & 369. » ed. Hoesch.] & apud Aelianum, libro IX. cap. 13. « CASAUBONUS. — Vide Aeliani Interpp. l. c.

ἀδηφαγίας, ut alibi, sic & hîc, simplici literâ δ scriptum dedere ambo mssti. *Ibid.* αἷς διὰ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κοιλίας διωθεῖν. ἃς desiderabam: & sic apud Aelianum, ταύτας -- διωθεῖν. Similiter apud Polyb. XXII. 11, 17. διωθεῖν τὰς σαρίσσας διὰ τὰ τρήματα. Ac sane, si διωθεῖν ex primitivâ verbi notione intelligas *pellere per*, *adigere acum per latera*, nonnisi cum *accusativo* casu construi potuerit. Sed quoniam etiam significat *perrumpere*, *penetrare*, *pertundere*; ferendus fortasse etiam *dativus* casus *instrumenti*, quem tenet hîc cum editis uterque codex mstus. b

ὑπὸ τῆς πεπωρωμένης ἐκ τοῦ στέατος σαρκός. Sonant haec verba id quod DALECAMPIUS his verbis reddidit, *carne in callum spissatâ ob nimiam pinguedinem*. Mireris vero eruditum hunc Medicum nihil offensum fuisse istâ locutione: qua, si corporis humani constitutionem rectius notam habuisset, non usurus erat *NYMPHIS*, e cuius historiâ haec adferuntur; sed satis habiturus erat scribere, μέχρι μὲν οὖν τινος ὑπὸ τοῦ στέατος οὐκ ἐνεποίει τὴν αἴσθησιν. Eamdem vero dictionem non modo tenuit Aelianus, verum etiam suo more amplificavit, διὰ τῆς πεπωρωμένης καὶ τρόπον τινὰ ἀλλοτρίας αὐτοῦ σαρκός: *per carnem callosam*, & *quodammodo alienam ipsi*. VILLEBRUNIUS sic reddidit: *& de les enfoncer jusqu'à ce qu'on arrivât aux chairs, après avoir percé au-delà de la graisse*: prudenter, ut Medicus; ut interpres, parum fideliter.

τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχων διαλέγοιτο τοῖς ἀπαντῶσι. Sicut apud Athenaeum ὑπερέχον edebatur, sic & apud Aelianum vulgo etiam nunc legitur. Quod autem ibi communi consensu maluerunt Interpretes, ὑπερέχων, id ipsum nobis hîc obtulerunt ambo nostri codices mssti. c

Μένανδρος ἥκιστά γ' ἂν λοίδορος. Recte γ' ἂν posuerunt Editores pro τ' ἂν, quod est in vetustis membranis; non ferendum sane, nisi aliud quid intercidisse statuas. Ipsa verba ἥκιστα &c. omisit Breviator. Recte item λοίδορος ed. Ven. & Bas. cum msstis: temere λοιδορὸς ed. Cas.

e Qui sequuntur *Menandri* versus, eos correctos esse a Salmasio de Usuris pag. 566. monuit me *Boissonadus*: eorumdem emendationes nonnullas propositas esse ab *Adr.* Heringa Observ. cap. 28. pag. 239. in clarissimi Du-Theil Notis msstis observatum video. Quid sit vero, quod ab illorum utroque propositum est, cum neutrius liber nunc ad manus sit, nec habeo dicere; nec, praeter ea quae nobis in promptu erant subsidia, alia admodum desideraveram. Ad *primum senarium*, a fine decurtatum, haec monuit Casaubonus: » Qui apud *Menandrum* di» cebant, παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, *exules erant He*» *racleotae*: qui liberam sibi fuisse in patriâ facultatem que» rendi de suis malis negabant: metuisse enim tyrannum, » quem vocabant παχὺν ὗν, ut Latini *porcos* appellant, » quos edacitas obesos reddidit. Est autem allusum ad pro» verbium, βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας, quo usus Aeschy» lus, & alii Tragici. « — *Alterum senarium*,

Ἐτρύφησεν ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον:

latine sic reddidit Grotius, Excerpt. pag. 708.

Nepotem ita egit, agere ut non posset diu.

Qui dehinc sequuntur quatuor versus, eos trochaicos tetrametros esse satis adparebat, quamquam duo medii iusto breviores erant. *Primus versus*, cum sic vulgo scriberetur,

Ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται:

orationis ἀνακολουθίᾳ offensus Grotius, commode Ἴδιον ἐπιθυμοῦντι correxit: quam emendationem ferebat etiam metri ratio, si dactylum in imparem trochaici versus sedem admitti placeat. Grotii emendationem *Clericus* adoptavit, in Menandri Fragm. p. 10. nec improbavit Bentleius in Emendatt. Audacior Iacobs, Animadversion. in Anthol. Vol. II. P. III. pag. 261. sic maluerat:

Πόλλ' ἐπισκοποῦντι μόνος μοι &c.

Nobis tenenda visa est illa sive ἀνακολουθία, sive *casus enallagen* dicere malueris, quam cum editis veteres nostrae membranae tuentur. Quemadmodum nominativus participii pro genitivo absoluto frequenter positus apud Graecos poëtas reperitur: sic & idem nominativus pro quolibet alio casu, quem proprie desiderabat sequentis orationis structura, poni potuit; a quo genere ne prosaici quidem scriptores abstinuerunt. Vide Perizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. II. cap. XI. Breviator, omissis duobus pri-

moribus verbis, ab his demum, μόνος μοι θάνατος, in- c
cepit istam eclogam: perperam autem dein in nostro qui-
dem cod. *Epit.* φαίνεται ἀθάνατος scribitur, pro εὐθάνατος.
Secundus versus sic editus legebatur:

Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰ χολάδας κεῖσθαι παχύν.

Ubi Casaubonus monuit: »Scribe, ἔχοντα πολλὰς »χολάδας κεῖσθαι πάνυ: *aucto ventre & bene farcto.* « — Qui cur πάνυ maluerit, quam παχὺν, quod tenent ambo mssti cum editis, nulla ratio adparet. πολλὰς χολάδας vero editio Veneta cum utroque msto dabat. Et probum quidem πολλὰς erat, sed nondum satis ad metrum, nisi aut χολλάδας scriberes geminatâ λ literâ, aut πολλὰς τὰς χολάδας. Sed de ipsorum horum verborum sententia dissentire video interpretes. Casaubonus χολάδας, quas dicit poëta, ad *hominis intestina* retulisse videtur: pariterque Grotius, qui πολλὴν τὴν χολάδα in Graeco corrigens, *tentis ilibus* in versione posuit. At χολάδα, vel χόλικα, Graeci vocabant *intestinum crassum* sive *omasum* animantium: qui delicatus in primis cibus habebatur, saepius apud Nostrum memoratus. In eam partem recte, ut nobis videtur, Dalecampius acceperat, sic vertens: *si quis multis intestinis omasisque distentus obesus iaceat.* In eamdemque puto sententiam Clericus, *oppletum intestinis multis iacere pinguem*: & Gallicus interpres, *couché à table avec un ventre rempli de gras intestins.* Iacobs l. c. sic corrigendum censuit:

εὐθ. ἔδοντα πολλὰ καὶ χολάδας κεῖσθαι παχύν.

At minus commode ἔδοντα ibi dicturus fuisse videtur poëta, qui mox ἐσθίοντα subiicit. Sin vel maxime locus ibi isti verbo esset, nullo incommodo pro eodem teneri librorum scriptura ἔχοντα eâdem notione potuisset, ut paulo ante ad pag. 548. c. monuimus. Immo vero percommode hoc ipso loco verbum ἔχοντα positum videtur; cuius significatus latius patet, ut in utramque partem accipi possit, sive *iam in ventre habentem*, sive *mensae adposita*, sive simul utrumque.

Tertium trochaicum, cum capite truncatum exhiberent d
editi libri,

μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω:

de defectu, quo laborabat versus, nihil quidem suspicatus erat Casaubonus; Grotius vero, suffragante *Clerico*, sic eumdem complevit:

d ὕπτιον καὶ μόλις καλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντα πᾶν ἄνω.
IACOBSIUS proposuit:

πανῦρα καὶ μόλις λαλοῦντα καὶ τὰ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω.

Nobis vocabulum ὕπτιον, quod in ipso versus initio omissum erat, uterque noster codex mstus obtulit. Ad posterius hemistichium adnotaverat CASAUBONUS: »Cum »ait *Menander*, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, intelligit quam »Medici vocant ὀρθόπνοιαν.« — Vocant autem ὀρθόπνοιαν Medici *magnam respirandi difficultatem*; quam ab Hippocrate πνεῦμα μετέωρον dici docuit CLERICUS l. c. simul haec monens: »Dicitur πνεῦμα esse ἄνω, quod aër admis»sus tam cito reiiciatur, ut vix videatur descendere in in»timos pulmonum recessus, sed in *summâ* tantum eorum »*parte* aestuare & reciprocari.«

πραότητι καὶ ἐπιεικεία διενηνοχώς. Recte ἐπιεικείᾳ dedit ms. *A*. Breviator adiectivo nomine usus est, ἐπιεικέστατος.

AD CAP. LXXIII.

Τοιοῦτος ἐγεγόνει καὶ Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος Αἰγύπτου βασιλεύσας. Τοιοῦτος, scil. πάνυ παχύς: *mirum in modum obesus*: unde etiam cognomen ei datum Φύσκων, i. e. *ventricosus*. *Ibid.* ὁ αὐτὸν μὲν &c. Casu quidem magis, quam consilio, αὐτὸν positum erat in ed. Bas. unde in editionem Cas. propagatum: eodem vero modo scribitur in ms. *Ep.* Saepe autem iam observavimus, idem valere αὑτὸν ac ἑαυτόν: & frequentius a librariis aut editoribus αὑτὸν in αὐτὸν mutatum, quam vice versa. *Ibid.* ὑπὸ δὲ Ἀλεξανδρέων Κακεργέτης ὀνομαζόμενος. Vide IV. 184. c. & ibi notata. In Κακεργέτης recte hic consentiunt ambo mssti cum edd.

Ποσειδώνιος οὖν ὁ Στωϊκὸς, συναποδημήσας Σκιπίωνι &c. Errasse hic Athenaeum, nec enim *Posidonium*, aetate posteriorem, sed *Panaetium Stoicum*, *Scipioni comitem fuisse itineris in Aegyptum* suscepti, monuit VOSSIUS lib. I. DE Historic. Graec. pag. 155. Eumdem autem errorem rursus erravit Deipnosophista, lib. XIV. p. 657. f. POSIDONIUS vero utique in *Historiis* suis mentionem fecit illius peregrinationis; de qua confer Nostrum, VI. 273. a. & Ciceronem Acad. Quaest. II. 2. ibique Davis.

Mira locutio, in qua nihil (quod sciam) mutant ve- e
teres membranae, ὑπὸ παχύτητος, καὶ γαστρὸς καὶ μεγέθους, ἣν δυσπερίληπτον εἶναι συνέβαινεν. Utique vero aut priori loco, aut posteriori, delenda καὶ particula: cum praesertim pronomen ἣν ad μεγέθους referri non possit, sed ad γαστρὸς sit referendum. Praeterea staturâ sane non magnâ fuisse perhibetur: *Statura brevis*, ait Iustinus, XXXVIII. 8, 9. & *sagina ventris non homini, sed belluae similis*. Multo commodius in *Epitomâ* scribitur: ὑπὸ παχύτητος καὶ γαστρὸς δυσπεριλήπτου τὸ μέγεθος.

προῄει μηδέποτε πεζὸς, εἰ μὴ διὰ Σκιπίωνα. *Minusculâ* literâ initiali scribebatur in editionibus omnibus διὰ σκιπίωνα: interpretatusque Dalecampius erat: *Pedibus nunquam ille e regia prodibat, sed perpetuo scipione fulcitus*. Pariterque Gallicus interpres, *sans se soutenir avec un bâton*. At id quidem vix memoratu dignum fuerat: & Graece id non sonabat διὰ σκιπίωνα, sed σκίπωνι στηριζόμενος, (conf. XII. 543. f. & 553. e.) aut διὰ σκίπωνος. Multo rectius, immo unice recte, & Graecae syntaxi convenienter, NATALIS COMES reddiderat, *propter Scipionem*. De cuius interpretationis veritate nemo dubitaverit, qui ista apud Plutarchum in Apophthegm. pag. 200 extr. & seq. legerit: Τοῦ δὲ βασιλέως (de eodem *Ptolemaeo* agitur) μόλις ἁμιλλωμένου βαδίζοντος αὐτοῖς (scil. *Scipioni* & *Panaetio*, legatis Romanis) δι' ἀργίαν καὶ τρυφὴν τοῦ σώματος, ὁ Σκιπίων ἀτρέμα πρὸς τὸν Παναίτιον ψιθυρίσας εἶπεν· Ἤδη τι τῆς ἐπιδημίας ἡμῶν Ἀλεξανδρεῖς ἀπολελαύκασιν· δι' ἡμᾶς γὰρ ἑωράκασι τὸν βασιλέα περιπατοῦντα.

Ἀρτεμίτια. Homo Laco apud Aristoph. in Lysistr. f
vs. 1251. Ἀρταμίτιον dicit pro Ἀρτεμίσιον: item Philistus Syracusius. Historicus, qui genere Naucratita fuisse traditur, Ἀρτεμίτιον pro Ἀρτεμίσιον scripsit, teste Stephano Byz. in Ἀρτεμίσιον: quod *Dorice fortasse* a Philisto scriptum idem Stephanus ait. Similiter fortasse vulgari Cyrenaeorum aut Alexandrinorum idiomate Ἀρτεμίτια dicebatur, pro Ἀρτεμίσια. Fortasse vero etiam non tam ab *Artemide*, quam ab aliâ origine, nomen invenerat hoc festum, quod ad *Apollinem* magis quam ad *Dianam* spectasse videtur. Quicquid sit, restituere auctori nostro debuimus veterem scripturam Ἀρτεμίτια, quam unice agnoscunt membr. A. eandemque in contextu codex *Epit.* habet, literis σι nomini superne inter lineas adscriptis. Proxima verba, ea

seriē qua edidimus, μεγίστη ἑορτὴ ἐν Κυρήνῃ, exhibentur in utroque msto: in ms. *A.* vero post Κυρήνῃ perperam repetitur nomen ἑορτή.

πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων. Ad editam olim scripturam ἀγριμίων notavit CASAUBONUS: »Scribe τῶν ἀγρι»μαίων, ex libris & Eustathio. *Ferinam* vocant ἀγριμαῖα. « — Libri isti sunt, quibus *Epitoma* continetur. Eustathii locus, ex eâdem Epitomâ decerptus, exstat in Comment. in Iliad. χ'. pag. 1379. l. 17. Mireris vero, non simul monuisse Animadversorem, ἡμέρων scriptum oportuisse, non ἱμέρων: quae scriptura ex operarum errore in editionem Bas. irrepserat, indeque in ed. Cas. erat translata. ἡμέρων quidem recte editio Ven. dabat, consentiente utroque cod. msto & Eustathio. l. c.

a πολλάκις δέ τινες καὶ καθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. Omissa haec sunt in *Epit.* Nos CASAUBONUM secuti sumus, ad vulgatam olim scripturam haec monentem: »Adiicit Ptolemaeus, πολλάκις δέ τινες καὶ κιθά»ριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. Non potest κιθάριον aliud »significare quam *parvam citharam*: quod alienum est. Qui »accipiunt pro κιθαριστὴν, negligunt analogiam. Legen»dum καθάριον, *mundum*, *elegantem*. Fere apud aucto»res [quod iam saepius apud Nostrum observavimus] »*mundities* opponitur τῇ πολυτελείᾳ. Ita hic accipiendum. »Significat, *datum puerum a pedibus*, non magnae rei, sed »*quem cultus mundities commendaret.* Descriptis *impensis*, »*quas priores sacerdotes soliti facere*, narrat Ptolemaeus, se »*omissis illis omnibus*, *phialas ex argento confecisse*, τὸ τίμη»μα ἔχουσαν ἑκάστην ἧς προειρήκαμεν δαπάνης: id est, »*quae tanti constabant singulae*, *quanti totus ille apparatus*, »quem ante descripsit, *constabat.* « — τὰ τοιαῦτα, adiecto articulo, recte dedit ms. *Ep.*

Εἰς πάχος δὲ ἐδεδώκει καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Ad hanc scripturam nihil e membr. *A.* adnotatum. Sicut vero pag. 549. a. εἰς πάχος ἐπέδωκαν, sic hic necessario ἐπεδεδώκει scriptum oportuisse arbitror: aut fortasse ἐνδεδώκει. Manifeste quidem mendosum ἐκδεδώκει, quod habet ms. *Epit.*

AD CAP. LXXIV.

c εἴ τις ἢ τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων, ἢ τὸν ὄγκον τοῦ

Mira locutio, in qua nihil (quod sciam) mutant veteres membranae, ὑπὸ παχύτητος, καὶ γαστρὸς καὶ μεγέθους, ἣν δυσπερίληπτον εἶναι συνέβαινεν. Utique vero aut priori loco, aut posteriori, delenda καὶ particula: cum praesertim pronomen ἣν ad μεγέθους referri non possit, sed ad γαστρὸς sit referendum. Praeterea staturâ sane non magnâ fuisse perhibetur: *Statura brevis*, ait Iustinus, XXXVIII. 8, 9. *& sagina ventris non homini, sed belluae similis.* Multo commodius in *Epitomâ* scribitur: ὑπὸ παχύτητος καὶ γαστρὸς δυσπεριλήπτου τὸ μέγεθος. e

προήει μηδέποτε πεζὸς, εἰ μὴ διὰ Σκιπίωνα. *Minusculâ* literâ initiali scribebatur in editionibus omnibus διὰ σκιπίωνα: interpretatusque Dalecampius erat: *Pedibus numquam ille e regia prodibat, sed perpetuo scipione fubnixus.* Pariterque Gallicus interpres, *sans se soutenir avec un bâton.* At id quidem vix memoratu dignum fuerat: & Graece id non sonabat διὰ σκιπίωνα, sed σκίπωνι στηριζόμενος, (conf. XII. 543. f. & 553. e.) aut διὰ σκίπωνος. Multo rectius, immo unice recte, & Graecae syntaxi convenienter, Natalis Comes reddiderat, *propter Scipionem.* De cuius interpretationis veritate nemo dubitaverit, qui ista apud Plutarchum in Apophthegm. pag. 200 extr. & seq. legerit: Τοῦ δὲ βασιλέως (de eodem *Ptolemaeo* agitur) μόλις ἁμιλλωμένου βαδίζουσιν αὐτοῖς (scil. *Scipioni & Panaetio*, legatis Romanis) δι' ἀργίαν καὶ τρυφὴν τοῦ σώματος, ὁ Σκιπίων ἀτρέμα πρὸς τὸν Παναίτιον ψιθυρίσας εἶπεν· Ἤδη τι τῆς ἐπιδημίας ἡμῶν Ἀλεξανδρεῖς ἀπολελαύκασι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἑωράκασι τὸν βασιλέα περιπατοῦντα.

Ἀρτεμίτια. Homo Laco apud Aristoph. in Lysistr. vs. 1251. Ἀρτεμίτιον dicit pro Ἀρτεμίσιον: item Philistus Syracusius, Historicus, qui genere Naucratita fuisse traditur, Ἀρτεμίτιον pro Ἀρτεμίσιον scripsit, teste Stephano Byz. in Ἀρτεμίσιον: quod *Dorice fortasse* a Philisto scriptum idem Stephanus ait. Similiter fortasse vulgari Cyrenaeorum aut Alexandrinorum idiomate Ἀρτεμίτια dicebatur, pro Ἀρτεμίσια. Fortasse vero etiam non tam ab *Artemide*, quam ab aliâ origine, nomen invenerat hoc festum, quod ad *Apollinem* magis quam ad *Dianam* spectasse videtur. Quidquid sit, restituere auctori nostro debuimus veterem scripturam Ἀρτεμίτια, quam unice agnoscunt membr. *A.* eamdemque in contextu codex *Epit.* habet, literis σι nonnisi superne inter lineas adscriptis. Proxima verba, ea f

ferie qua edidimus, μεγίστη ἑορτὴ ἐν Κυρήνῃ, exhibentur in utroque msto: in ms. *A.* vero post Κυρήνῃ perperam repetitur nomen ἑορτή.

πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων. Ad editam olim scripturam ἀγριμίων notavit CASAUBONUS: »Scribe τῶν ἀγριμαίων, ex libris & Eustathio. *Ferinam* vocant ἀγριμαῖα. « — Libri isti sunt, quibus *Epitoma* continetur. Eustathii locus, ex eâdem Epitomâ decerptus, exstat in Comment. in Iliad. χ'. pag. 1379. l. 17. Mireris vero, non simul monuisse Animadversorem, ἡμέρων scriptum oportuisse, non ἱμέρων: quae scriptura ex operarum errore in editionem Bas. irrepserat, indeque in ed. Cas. erat translata. ἡμέρων quidem recte editio Ven. dabat, consentiente utroque cod. msto & Eustathio l. c.

a πολλάκις δέ τινες καὶ καθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. Omissa haec sunt in *Epit.* Nos CASAUBONUM secuti sumus, ad vulgatam olim scripturam haec monentem: »Adiicit Ptolemaeus, πολλάκις δέ τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. Non potest κιθάριον aliud »significare quam *parvam citharam*: quod alienum est. Qui »accipiunt pro κιθαριστὴν, negligunt analogiam. Legendum καθάριον, *mundum*, *elegantem*. Fere apud auctores [quod iam saepius apud Nostrum observavimus] »*munditiès* opponitur τῇ πολυτελείᾳ. Ita hic accipiendum, »Significat, *datum puerum a pedibus*, non magnae rei, sed »*quem cultus mundities commendaret.* Descriptis *impensis*, »*quas priores sacerdotes soliti facere*, narrat Ptolemaeus, se »*omissis illis omnibus*, *phialas ex argento confecisse*, τὸ τίμημα ἐχούσας ἑκάστην ἧς προειρήκαμεν δαπάνης: id est, »*quae tanti constabant singulae*, *quanti totus ille apparatus*, »quem ante descripsit, *constabat.* « — τὰ τοιαῦτα, adiecto articulo, recte dedit ms. *Ep.*

Εἰς πάχος δὲ ἐδεδώκει καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Ad hanc scripturam nihil e membr. *A.* adnotatum. Sicut vero pag. 549. a. εἰς πάχος ἐπέδωκαν, sic hic necessario ἐπεδεδώκει scriptum oportuisse arbitror: aut fortasse ἐνδεδώκει. Manifesto quidem mendosum ἐκδεδώκει, quod habet ms. *Epit.*

AD CAP. LXXIV.

c εἴ τις ἢ τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων, ἢ τὸν ὄγκον τοῦ

σώματος προπετὴς ἐφαίνετο. Ad editam olim scripturam notavit CASAUBONUS: »Scribe εἰ ἢ τὸ σχῆμα, non »εἰ ἦν: pendet enim oratio ab ἐφαίνετο. De hoc *Lacedae*»*moniorum instituto* Aelianus Variae Historiae libro XIV. »cap. VII. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον »δὲ καὶ τοῦτο. ἀσκεῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ προ»γάστορας· τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς ζώνης »μέτρον, ζημιοῦσθαι.« — Necessario εἴ τις scriptum oportuit: quemadmodum est in utroque msto. Etiam εἴ τις ἦν commode haberet, nisi sequeretur verbum ἐφαίνετο, quod omisit quidem Breviator, sed agnoscit codex *A*. Tum προπετὴς, si vera scriptura, idem sonat quod προγάστωρ apud Aelianum & apud Strabonem loco a Casaub. citato. Sed, si προπετὴς scripsit auctor, usus Graeci sermonis desiderabat adiectum participium ὢν, nempe προπετὴς ὢν ἐφαίνετο. Probabilius autem videtur προπετῆ, quod habet Epitoma, ad ὄγκον relatum; ut intelligatur structura orationis in hunc modum, εἴ τις ἐφαίνετο ἔχων ἢ τὸ σχῆμα ἀνανδρ. ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετῆ. Quod subiicitur κατὰ δέκα ἡμέρας idem valet, ac διὰ δέκα ἡμερῶν apud Aelianum: cuius totam narrationem & quae ibi notarunt Interpretes, cum hac Athenaei narratione contulisse iuvabit.

κρεωσκευασίας recte dederunt ambo msti; non d iunctâ voce κρεοσκευασίας, quam ne analogia quidem ferebat: oportebat saltem κρεωσκευσίας, per ω magnum. *Mox*, ubi scripsimus ὁ Ἀγαθαρχίδας, articulum adiectum dedit ms. *A*. Ibidem vero cum scribitur, κἀν τῇ ἑβδόμῃ εἰκοστῇ, id est, *Porro libro vicesimo septimo*; ob cognatum praesertim argumentum narrationis cum praecedente narratione, quae *ex vicesimo septimo libro* ducta dicebatur, exspectasses ut hîc diceret Athenaeus, κἀν τῇ αὐτῇ δ' ἑβδ. εἰκ. id est, *Porro in eodem libro vicesimo septimo*. Sin nude κἀν τῇ ἑβδ. εἰκ. scripsit ille, consequens erit ut aut hîc, aut proxime ante, in *numero libri erratum* esse intelligamus. *Ibid.* Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου. Operarum erratum τῶν Πολυβ. ex ed. Cas. 1. in editionem 2. & 3. propagatum erat.

ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς ταῖς μὲν στολαῖς &c. Articulum e ταῖς ibi flagitabat usus loquendi: & latebat ille in τοὺς, quod in ms. *A*. perperam eo loco repetitum legitur. In *Epit.* inversis verborum vicibus scribitur στολαῖς μὲν

&c. non μὲν στολαῖς: atque ita, nullo incommodo, abesse articulus poterat. Sed quoniam sequitur τοῖς σώμασι cum *articulo*, quem ibi etiam ms. *Ep.* agnoscit, ad στολαῖς quoque articulus desiderabatur.

f Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ῥήτωρ. Huius obiter mentio facta apud Nostrum, II. 50. f. De eodem vide Suidam, & quos ibi laudavit Küsterus.

ὡς Λέων ἱστορεῖ ὁ πολίτης αὐτοῦ. *Leo Byzantius*, Philosophus & Historicus: de cuius scriptis Suidas consulendus. Notandum vero, quae ex *Leonis* testimonio de *Pythone* hic narrat Athenaeus, eadem ad ipsum *Leonem* referri apud Suidam; cui Philostratus praeiverat in Vita Sophist. lib. I. cap. 2. Cuius confusionis ratio ex iis intelligitur, quae de eodem Leone Byzantio Plutarchus tradit, in Praecept. Polit. pag. 804. cuius verba & Küsterus ad Suidam, & Olearius ad Philostr. pag. 316. adposuit. Nempe *Leo*, quum legatus Athenas missus rideretur ob staturae brevitatem, simili quadam ratione respondit Atheniensibus, qua apud Byzantios usus erat *Pytho*.

Mira orationis structura in istis, καὶ Βυζαντίοις ποτὲ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους τοῖς πολίταις παρακαλῶν εἰς φιλίαν ἔλεγεν. Naturalis constructio postremorum verborum, ex Graecae syntaxeos lege haec est: ἔλεγε τοῖς πολίταις, παρακαλῶν (scil. αὐτοὺς) εἰς φιλίαν. Quo posito, praecedentia necessario aut ita enuncianda erant, καὶ Βυζαντίων ποτὲ στασιαζόντων πρὸς ἀλλ. aut abiectâ voce Βυζαντίοις sic scribendum, καί ποτε στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους τοῖς πολίταις, παρακαλῶν εἰς φιλίαν, ἔλεγεν. Percommode ista, ut multa alia, in hunc modum concinnavit Breviator: Λέων δ' ὁ Βυζάντιος παχὺς ὢν τὸ σῶμα, τοῖς πολίταις ποτὲ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους, παρακαλῶν εἰς φιλίαν, ἔλεγε.

Ὁρᾶτέ με, ἄνδρες κτλ. Sic ambo mssti, non μὲν. Iidem mox ὅταν οὖν tenent quidem cum editis; sed commodius dein ἐὰν δὲ dederunt.

AD CAP. LXXV.

Πόσῳ οὖν κάλλιόν ἐστιν &c. »Posteaquam multa dixisset »Athenaeus *de praepinguibus* quibusdam *& catasarcis*, ad »*Timocratem* suum converso sermone, Πόσῳ οὖν, inquit, »κάλλιόν ἐστιν, ἀγαθὲ Τιμόκρατες, πεπεισμένον εἶναι λεπτὸ-

» τερον ὃν καταλέγει Ἕρμιππος, &c. Pendet oratio haec » usque ad illa, quae intervallo satis magno sequuntur, » [pag. 552. f.] Πολλῷ οὖν κάλλιόν ἐστι τοιοῦτόν τινα εἶναι » τὴν ἰδέαν, ἢ ὥς φησιν Ἀντιφάνης, & quae sequuntur. In» ter haec sermo interiectus est *de quibusdam mirae tenuitatis* » *hominibus atque adeo prodigiosae*. Talia enim revera sunt » nonnulla eorum quae hîc narrantur exempla. « CASAUB.

τῷ Ταναγραίῳ κήτει ἐοικέναι. » Vide proverbium, *Tana-* a » *graeus cetus*. « DALECAMPIUS. — Tanagra, Boeotiae oppidum maritimum: a quo in proverbio dici *Tanagraeum gallum gallinaceum & athletam*, Suidas adnotavit. *Tanagraeus cetus* apud nullum veterum, quod sciam, praeter Athenaeum, memoratus reperitur. Probabiliter ERASMUS, Adag. pag. 397. statuit, locum proverbio dedisse immani magnitudine cetum ad Tanagram olim adpulsum.

ὁ Ἕρμιππος πρὸς τὸν Διόνυσον τὸν λόγον ποιούμενος νῦν — Οἱ γὰρ πενόμενοι &c. Sic distincta sunt verba in ms. *A.* In *Epit.* prorsus abest νῦν particula.

Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. » Primi in » hunc censum (hominum mirae tenuitatis) nomina sua » deferunt *Leotrephides* & *Thumantis*, quorum simul memi» nit *HERMIPPUS* in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi lo» cus in antiquis Comici scholiis ad *Aves*: [vs. 1406.] at» que ibi scriptum Λεωτροφίδης, non solum apud interpre» tem, verum etiam apud ipsum poëtam, qui huius meminit » illâ in fabulâ. In versu *Hermippi*, pro Θουμάντιδος rescri» psit Dalecampius Θαυμάντιδος, & de Iride interpretatur » φιλοσοφικώτερον. Quam vellem acumine isto ingenii es» set usus alibi. Nam hîc quidem non licuit ei esse inge» nioso, propter frigus sententiae quam invehit; propter » constantiam vulgatae lectionis in omnibus exemplaribus, » etiam apud Scholiasten Aristophanis, qui haec ipsa de» scribit; postremo propter ipsum etiam Aristophanem, » qui *Thumantidis* huius sic meminit in Equitibus: [vs. » 1268 sqq. ed. Br.]

» μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
» λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ.
» καὶ γὰρ οὗτος, ὦ φίλ' Ἄπολλον,
» πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοις
» σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
» Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

» Ex quibus verbis duo licet cognoscere: &, prae fame

» exsuccum ac macilentum hunc fuisse: & fatidicam Apol-
» linis laurum solitum mordere: atque inde nomen. Nam
» Θούμαντις, est θύμαντις. Ita nullus Thaumantidi illi sup-
» posititiae locus relictus. « CASAUBONUS. — Λεωτροφίδου
recte scribitur in cod. Ep. Confer Suidam sub eâdem vo-
ce: qui quidem sua Scholiastae Comici debet.

Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ &c. Sic codex ms. uterque, prae-
b posita καὶ particula, quae aberat editis. *Ibid.* λέγων οὑτωσί· Καὶ τίς νεκρῶν &c. » *Versus primus ῥήσεως Aristo-
» phaneae ex Gerytade*, sumtus est (ut plurimi alii eius poë-
» tae) de Euripide, initio Hecubae. « CASAUBONUS. —
Recte vero ex οὕτως & εἰ, quae leguntur in vetustis mem-
branis, unam vocem οὑτωσὶ fecerunt Editores. De totâ
istâ *ARISTOPHANIS* eclogâ, nonnisi pauca verba adposuit
Breviator, καὶ ἀϊδοφοίτας τούτους καλεῖ· οὓς φησὶ καὶ ἐπὶ
λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθαι. Eodem vero pertinet, quod no-
mina hominum initio statim adiecit, sic scribens: Καὶ Ἀρι-
στοφάνης δὲ λεπτοὺς καταλέγει Σαννυρίωνα τραγῳδὸν, καὶ
Μέλιτον καὶ Κινησίαν. Ex coniecturis doctorum viro-
rum & suis emendatam eclogam dedit BRUNCKIUS, in
Aristophanis Fragm. pag. 230 sq. in *secundo* & *quarto versu*
TOUPIUM secutus, (Emend. in Suid. P. III. p. m. 546.)
in nono vero & *decimo* BENTLEIUM, qui eum locum fuse
tractavit in *Dissert. upon the Epistles of Phalaris*, pag. 298
& sqq.

Vers. 2. Cum ἵνα δ᾽ ἀφ᾽ ἑκάστης τέχνης vulgo scribe-
retur, & claudicabat versus, nec satis apta huic loco δὲ
coniunctio videri debuit. Quare Brunckius cum Toupio
sic scripserat,

ἔτλη κατελθεῖν. ἵνα γ᾽ ἀφ᾽ ἑκάστης τῆς τέχνης.

Nobis expeditior ratio visa est, quam HERMANNUS prae-
ivit, De Metris pag. 154. δὲ in γὰρ mutans: quae parti-
culae frequenter invicem permutari solent a librariis.

Ad *vers.* 4. haec adnotaverat CASAUBONUS: » Quartus
» manifesto corruptus initio,

οὐ σημαίνοντας ἀϊδοφοίτας —

» Nihil enim illa significant, οὐ σημαίνοντας: praeterea lex
» metri mendam arguit. Legebam, ἐκεῖ μένοντας. Sed, quia
» sequitur θαμὰ ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας, melius ὧδὶ μένον-
» τας: *qui etsi habitant inter vivos, inter mortuos tamen saepe
» comparent.* « — Sic ille. TOUPIUS sic corrigebat;

οὐ σώματ᾽ ὄντας, ἀϊδοφοίτας, &c.

quod adoptavit Brunck. Equidem unice verum iudicavi id, b
quod a praestantissimo TYRWHITTO in Appendice ad Toupii Emend. in Suid. p. 424. propositum ex *Boissonadi* nostri Notis msstis cognovi:

οὖς ἦσμεν ὄντας ἀϊδοφοίτας. —

Vide Etymolog. p. 438 extr. & seq. & Euripidis Hecub. vs. 1102. ed. Pors. Ἀϊδοφοίτας non incommode Dalecampius *legatos ad inferos* interpretatus est. Hesychius: φοίτης· ὁ κήρυξ. παρὰ τοῦ φοιτᾷν πανταχοῦ. Confer eumdem in Ἀϊδοφόλοι, & ibi Interpretes.

Vers. 7. μάλιστα γ' ὥσπερ Θρᾳκοφοῖται. Sic ms. *A.* commodius quam δ' ὥσπερ, quod erat editum. Cur vero μάλιστα δ' εἴπερ scripserit Brunckius, exputare non potui.

Vers. 8 *sq.* Πρῶτα μὲν Σαννυρίων ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν. Vulgatam scripturam τραγῳδῶν, quamvis manifesto corruptam, intactam reliquerat Casaubonus, & prorsus silentio transmiserat. KÜSTERUS sua manu ad oram exempli Athenaei, quod ipsius olim fuerat, hoc loco adnotavit: »Scri»be κωμῳδῶν. *Sannyrion enim fuit comicus.* « Pariter »re»ponendum sine haesitatione ἀπὸ τῶν κωμῳδῶν « monuit PERIZONIUS, ad Aeliani cap. 4. libri decimi: quod caput totum rursus ex Athenaeo desumtum est. At, in eamdem quidem sententiam, cum aliqua tamen (ut videtur) contemtus significatione, ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν restituendum auctori fuisse, extra dubitationem BENTLEIUS posuit. Cf. Brunck ad Aristoph. Nub. 296. & ad Acharn. 400. Diserte etiam monitum est ab Athenaeo nostro, II. 40. b. *comoediam* olim τρυγῳδίαν fuisse nominatam.

Vers. 10. Μέλιτος. »Μέλητος, constanti errore, ter c
»scribitur, pro Μέλιτος. Ita igitur posthac emendemus. »Nam τὸ η in media syllaba vocis huius respuunt versus, »& qui hic recitantur, & omnes alii in quibus miselli »huius tragici fit mentio. Aristophanes, Ranis: [vs. 1337.]

»Σκολιῶν Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων.

»Enarrator vetus: Τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ »ἐστιν ὁ Σωκράτη γραψάμενος. Omitto Aelianum, [apud quem recte Μέλιτος scribitur] »Poikilns libro decimo, capite »sexto.« Haec CASAUBONUS: — vere utique praecipiens, Μέλιτος scriptum oportuisse: quemadmodum etiam in nostro ms. *Epit.* scriptum nomen supra vidimus. Sed in eo doctissimum virum fefellit ratio, quod versuum mensuram, in quibus hoc nomen occurrit, *productam* non fer-

c re *mediam syllabam* existimavit: quod plane contra est. Nam in versibus hîc recitatis & in aliis apud Aristophanem, ipsa etiam scriptura Μέλιτος constanter mediam vocalem productam habet: & quod de versu ex Nub. a Casaub. prolato *Benthius* rationibus evicerat, eiiciendam esse καὶ particulam, temere intrusam, id ipsum *Brunckius* codicum manuscriptorum auctoritate firmatum dedit. In eodem *vers.* 10. pro edito olim κυκλικῶν recte idem BRUNCKIUS, praeeunte eodem BENTLEIO, κυκλίων posuit: quod ipsum etiam in mendosa membranarum nostrarum scriptura, κυλικων, latebat. Confer Perizonium ad Aelian. l. c. & Hesychii Interpretes ad vocem Κύκλειοι, quae perperam ibi sic pro Κύκλιοι vulgo scribitur. De *Cynesia*, qui extremo versu nominatur, adnotavit CASAUBONUS: » In *Cynesiae gracilitatem* extant & alii Aristophanis ioci: » ut in Ranis, [vs. 1437. ed. Br. aliis olim 1485.]

» εἴ τις πτερώσει Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
» αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

» Habes apud Galenum, in septimo Commentario ad Aphorismos Hippocratis, Platonis Comici de hoc *Cynesia* lepidos versiculos. «

Vers. 11. Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὤχεσθ' ἄρα. Recipiendam putavi membranarum scripturam ὤχεσθ' in *secundo aoristo*. Certe nulla satis idonea caussa erat, cur *praeteritum imperfectum* ὠχεῖσθ', quod editum erat, cum *praesente* ὀχεῖσθ' BRUNCKIUS mutaret: quem eo nomine reprehendit PORSONUS ad Euripid. Orest. 69. ubi dictionem istam, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, spissâ exemplorum sylvâ Vir doctus illustrat. In ed. Ven. & Bas. prorsus vitiose ᾠχεῖσθ' scribebatur, cum *iota* sub ω.

Duos postremos versus, quorum nec de scripturâ, nec de sententiâ, satis mihi liquere profiteor, ita scriptos dedi, ut in membranis exhibentur:

Τούτους γὰρ, ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαῤῥοίας ποταμὸς ἐξοιχήσεται.

A qua scriptura non dissentiebant editi, nisi quod πολλῶν pro πολλῷ habent. Sententiam *Dalecampius* sic expressit:

Etenim hos, quamvis multos, si fortassis ingruat,
diarrhoeae fluvius abripiet, & abibit.

Quam ad sententiam in penultimo versu legendum foret, Τούτους καὶ ἂν πολλοὺς &c. ut Latina illius interpretis graece expressit PURSANUS. In orâ notaverat idem DALECAM-

PIUS: »Ridet ut valetudinarios, qui corporis exilitate fer- c
»re non possent diarrhoeam, id est, alvi profluvium, tum
»morbum popularem.« — CASAUBONI haec est Animadversio: »Proximi tres versus, qui apud poëtam non longe a praecedentibus erant collocati, habent hanc sententiam: *Eorum, qui legatos istos adeo tenues & leves in Orcum misissent, spes esse admodum tenues: quia periculum ingens esset, ne istos parvi ponderis legatos Diarrhoeas fluvius correptos secum deferat, si eius aquae forte intumuerint.* Poëtae »verba sunt, leviter a nobis emendata:

»Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα.
»τούτους γὰρ, ἢν π ο λ λ ὸ ς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
»ὁ τῆς Δ ι α ρ ο ί α ς ποταμὸς, ἐξοιχήσεται.«

Gallica versio sic habet: *Ma foi, vous partez avec de bien minces espérances; car si le fleuve qui en fait la séparation grossit, il emportera tous ces gens dans ses flots.* Subiecta est adnotatio, haud sane incommoda: »Ce badinage roule sur »l'équivoque de διάῤῥοια, de διαῤῥεῖν, qui signifie *couler »entre.* Allusion aux *Styx*, dont l'eau, dit Virgile, faisoit »neuf fois le tour du Tartare, & en empêchoit l'entrée: »*Novies interfusa coërcet.* Ensuite ce mot signifiant *diarrhée*, »indique que si la *diarrhée* prend les messagers, adieu la »commission. Ces plats badinages étoient du gout des Co»miques [*rectius fortasse dixisset*, du Parterre] d'Athénes.« *Versu penult.* πολλὸς a Casaubono accepit Brunck; cum eodemque *vers. ult.* διαροίας simplici ρ scripsit, ἐξοιχήσεται tenens. ο ἰ χ ή σ ε τ α ι corrigendum censuit DAWES in Miscell. Crit. pag. 321. Sic & CORAY; cuius est ad duos postremos versus ingeniosa Animadversio huiusmodi: »Possint haec fortasse ita refingi:

»Τούτους γὰρ ἢν π ο δ ῶ ν ἐ ξ έ λ κ ῃ, ξυλλαβὼν
»ὁ τῆς διαῤῥοίας ποταμὸς, ο ἰ χ ή σ ε τ α ι.«

Quae in editis proxime sequebantur, Περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν: eis contineri versum tribus prioribus iungendum existimans DALECAMPIUS, latine ita vertit: — *& abibit,*
cum Sannyrionis coriaceo praesidio.

Etiam Gallicus interpres verba ista eiusdem Comici esse censens, superioribus adiecit, sic vertens: *Quant a Sannyrion, le cuir qui lui sert d'appui & le protège* . . . Adiectâ notâ: »Le sens n'est pas achevé.« — Perspecte vero CASAUBONUS in dubio rem reliquerat, haec monens: »Quar-

c »tum his versum adiicit Dalec. de *Sannyrione*. Sed locus »apparet mutilatus: neque est caussae, cur cum illo sen»tiamus.« — Mutilatus utique erat locus: quem opportune expletum, ita ut nihil amplius desideretur, nobis dedere optimae membranae Veneto-Parisienses. Adparet, a voce Σαννυρίωνος priori loco positâ ad alterum locum, ubi eadem repetebatur, fugitivo oculo aberrasse iuniorem aliquem librarium.

STRATTIDIS Comici fabula Ψυχασταὶ saepius alibi citata Athenaeo. Suidas, eumdem Athenaeum testem citans, etiam *Sannyrionis* fabulam eodem titulo exstitisse ait: qui fortasse error est, ex neglectim inspecto hoc ipso Athenaei loco oriundus. Quod ait poëta σκυτίνην ἐπικουρίαν, *coriaceum* vel *pelliceum auxilium*: »Sic vocat (inquit DALECAMPIUS) »coriaceum thoracem, quo pectus circum»dabat, ut firmior esset truncus corporis.« — ERASMUS, in Adagio *Coriaceum auxilium*, pag. 95 sq. ait, Athenaeum indicare, dictum hoc esse in Sannyrionem, *quod praeter pellem nihil haberet*. Adiicitque: » Apud eumdem (Athenaeum) »lib. XIII. Antiphanes philosophos *macilentos* notans: κα»τὰ σοφιστῶν νὴ Δία λεπτῶν, ἀσίτων, σκυτίνων: id est: »*cum Sophistis per Iovem macilentis, impastis, pelliceis.*« — Antiphanis iste locus nobis nunc non est in promtu: sed quidquid sit, spectat huc Hesychiana glossa, cuius etiam idem Erasmus meminit: Σκυτίνη ἐπικουρία. Ἀττικοὶ, ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων. Quo loco miratus sum, unice de Aristophanis verbis Lysist. vs. 110. cogitasse Interpretes, nec huius loci quemquam meminisse.

In scribendo SANNYRIONIS versu ex fabula *Risu*,

— Μέλιτον τὸν ἀπὸ Ληναίου νεκρὸν:

indicavimus, *deesse primum senarii pedem*. Nam media syllaba vocabuli Μέλιτον, ut supra monuimus, producitur: & duae priores syllabae eiusdem vocis efficiunt pedem iambicum, qui secundam senarii sedem tenet. νεκρὸν *Melitum* vocat poëta, ob *cadaverosum corporis habitum*, *sceleto* magis quam vivo homini *similem*. Λήναιον, *Lenaeum*, notum est fuisse locum Athenis, ubi Bacchi templum, & theatrum fabulis agendis. Vide Hesych. & Suid. in Ἐπὶ Ληναίῳ: & praesertim HEMSTERHUSIUM in Auctario Emendationum ad Hesychii Tomum I. pag. 999. 10.

AD CAP. LXXVI.

Κινησίας εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράττις. Vide d CASAUB. ad VII. 327. e. Animadv. T. IV. p. 455 sq.

παίζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἔφη· Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ. Id est, *ludens in eius formam & corporis habitum, dixit, o Phthiota Achilles.* Qua compellatione quo pacto in *formam hominis & habitum corporis* luserit comicus, haud satis video; nisi forte ad verbum φθίω vel φθίνω adlusit, quia *phthisi* laborabat Cinesias. Sic Φθιώτην cum adpellavit, φθισιῶντα intellexerit: aut sic scriptum oportuit, φθίω τ' Ἀχιλλεῦ, quasi cui iratus Deus dixisset, *perdo te, Achilles.*

ὡς καὶ Ἀριστοφάνης πολλάκις. Vide Comici Aves, vs. 1377. ed. Br.

Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Ὑπὲρ Φανίου παρανόμων ἐπιγραφομένῳ λόγῳ. Vide Harpocrationem in Κινησίας, & TAYLORI Fragm. Lysiae, num. LXXII. In *LYSIAE* verbis hîc e adpositis, in ed. Ven. & Bas. post ista, ὅτι Κινησίας ἐστὶν, statim sequebantur illa, ὁ τοιαῦτα περὶ θεοὺς &c. omissis interiectis, quae e msstis supplevit Casaubonus.

Ibid. ἃ τοῖς μὲν ἄλλοις αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν, τῶν f κωμῳδιδασκάλων δ' ἀκούετε. Vide Aristoph. Ran. 369. & Concion. 330. collat. cum Schol. ad Ran. 153. Quae loca *Taylorus* indicavit.

Ἀπολλοφάνης, καὶ Μυσταλίδης δὲ, καὶ Λυσίθεος. *Apollophanes*, comicus; Athenaeo subinde nominatus. De *Mystalide* & *Lysitheo* nihil alioquin compertum nobis.

Ibid. ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς τοὔνομα θέμενοι. »Novilunio Apollini sacra faciebant, & »cum amicis epulabantur: νουμηνιάζειν id dicebatur: un- » de νουμηνιαστής. *Cacodaemonistarum* nomen adsumebant, »quod Diis essent infensi.« DALECAMPIUS. — Confer MEURSII Graeciam Feriatam, in Νουμηνία, pag. 214. Eo die οἱ εὐδαιμονέστεροι (ut ait Herodotus in Vita Homeri, a Meursio citatus) epulas celebrabant, & pauperioribus cibos impertiebant. Videntur hi, quos Lysias dicit, κακοδαιμονιστὰς se ita adpellasse, tamquam *infelices* & *male se habentes*, qui tamen haud secus ac οἱ εὐδαιμονέστεροι epulis celebrare novilunium vellent. Sed invidiose interpretatur orator: qui tamen quod ait, οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι, quid dicat τοῦτο διαπραττόμενοι, (id est, ad verbum latine si reddas, *hoc efficientes*) parum percipio:

exspectaveram ὡς τοῦτο πράττοντες, id est, ὡς κακῶς πράττοντες, *tamquam qui essent infelices & miseri.* Sed videtur κακοδαιμονιστὰς potius dicere *malorum geniorum evocatores*; aut aliquid tale; & deinde, οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον, *nec vero cogitarunt illi se re ipsa id efficere*, nempe malos genios adversus se ipsos concitare, & infesta sibi numina reddere Deorum.

a ἐκείνων μὲν οὖν (scil. trium illorum modo nominatorum) ἕκαστος ἀπώλετο ὥσπερ εἰκὸς τοὺς τοιούτους. Nempe ut vulgo dici solet, κακὸς κακῶς ἀπώλετο. *Ibid.* τοῦτον δὲ τὸν ὑπὸ πλείστων &c. Articulum τὸν adiectum dedit ms. *A.* *Mox*, ἵν' ἴδωσιν recte uterque codex, non εἰδῶσιν.

Ibid. καὶ τὰς συμφ. καὶ τὰς νόσους. Sic ms. *A.* Omissa ista in *Epit.*

AD CAP. LXXVII.

b Λεπτότερος δ' ἦν καὶ Φιλήτας &c. » Quoties lego quae » de *Philetae* & vatis *Archestrati* parvitate & gracilitate nar» rant Graeci scriptores, non possum quin satyrico poëtae » subscribam, cuius est dictum, *& quicquid Graecia mendax* » *audet in historia.* De *Phileta* probabilior saltem Aeliani » narratio: qui gestasse eum scribit *non globos*, sed *soleas* » *plumbeas*: & quaerit idem non iniuriâ, si tanta fuit Phi» letae imbecillitas, quî potuerit haec inter eundum ponde» ra trahere. « CASAUBONUS. — *Gracilitatem* istorum hominum commemorant Graeci; *non parvitatem*, quod sciam, nisi *Hipponactis*, de quo paulo post. Aelianus eo loco, quem supra citavimus, quo totam hanc Athenaei de macilentioribus hominibus narrationem persequitur, (Var. Hist. X. 6.) *Philetae* tantum verbo meminit, Φιλήτας ποιητὴς ἑξαμέτρων: cum de eodem iam ex professo lib. IX. c. 14. dixisset. μολύβου dedit ms. *A.* quod nil opus fuerat ut in μολύβδου mutaretur. Sed & μολίβου ferri potuit, quod est in ms. *Epit.* Vide viros doctos ad Moerin p. 256. *Ibid.* ὡς καὶ — — ἔχειν recte edd. In ms. *A.* ultima litera ν lineolâ transversim superne impositâ debuerat indicari, quam lineolam adiicere oblitus est librarius.

c Ἀρχέστρατον — — ὀβολοῦ ὁλκὴν εὑρεθῆναι ἔχοντα. » De » *Archestrato*, quis adeo communi sensu careat, qui cre» dat quod hîc narratur? *repertum esse, cum appenderetur*, » ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχοντα. Nam in librariorum culpam conii-

» cere, haud scio an sit licitum. Aelianus enim per omnia » huic narrationi consentit. « CASAUBONUS. — Haud dubitavit tamen quin contenderet PALMERIUS, Exercitat. p. 522. ὀβολῶν scriptum olim fuisse, *praemissâ notâ numerali*, quae per librariorum incuriam intercidisset. Ex hyperbolicâ poëtae cuiusdam narratione manasse fabulam statuebat PERIZONIUS ad Aelian. X. 6.

κενὴν λήκυθον - - τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων &c. » Etiam » *Hipponax inter homunculos*, de quibus hîc est sermo, » recensetur: sed additur, fuisse eumdem adeo ἀκρότονον & » *validis lacertis*, ὥστε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον » βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα: id est, *ut praeter alia ro-» boris argumenta quae edebat, etiam inanem ampullam ia-» ceret longissime.* Duplex hîc non poenitendarum virium » specimen: *quod ampullam longe vibraret*: quod *vacuam*: » facilius enim plena, quam vacua, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς » impulsa feratur. Male in Excerptis [etiam in nostro ms. » *Ep.*] καινὴν, pro κενήν. « CASAUBONUS. — Si fictilem ampullam cogites, aut aeneam, satis ponderis etiam vacua habuerit: sed memineris quod CASAUBONUS ad Theophrasti Charact. cap. 6. pag. 169. ex Schol. Theocr. Idyll. II. 156. & ex Plutarcho docuit, *coriaceis* vulgo *ampullis* usos esse: & ex valde quidem tenui corio vel pelle confectas fuisse oportet, quippe ita pellucidae erant, ut per corium (si luci obiecta teneretur ampulla) conspici posset quantum olei intus superesset, ut docet ibidem idem Scholiastes. Conf. Athen. IV. 162. a. & 163. c. ibique not. Recte μέγιστόν τι, non τε, dedere ambo mssti.

καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερίδῃ τῷ ῥήτορι, λέγων αὐτὸν &c. λέγοντι oportebat: sed ab huiusmodi ἀνακολουθίαις non abhorruisse scriptorum Graecorum stylum iam saepius observavimus. Simili locutione Menandrum usum esse haud multo ante vidimus, ἴδιον ἐπιθυμῶν, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται &c. pag. 549. c. Possis tamen λέγων etiam ad λόγος referre.

Ἑρμῆ, θεῶν προπομπὲ &c. » ALEXIDIS versus de » *Philippide*,

» Ἑρμῆ θεῶν πρόπεμπε καὶ Φιλιππίδου:

» duplici nomine suspectus mihi. προπεμπτὸς Graecum non » est, sed προπομπός. *Mercurius* autem non est Deorum » προπομπὸς, sed mortuorum. Lego Ἑρμῆ νεκρῶν προπομπὲ καὶ Φιλ. Supra [pag. 551. b.] dicebantur Ἀϊδοφοῖται

» similes Philippidae homunciones. Id ipsum aliis verbis » significat *Alexis*. Similiter statim Aristophon mortuis ac» censet Philippidam. « CASAUBONUS. — Corrigendum hîc προπομπὲ iam ante Casaubonum H. STEPHANUS monuerat, Thes. T. III. pag. 209. a. Et accedit ms. *A*. nisi quod accentum aliter ponat. In *Epit.* desunt haec. In θεῶν nil mutant membranae: nec nos mutare debuimus, quamvis νεκρῶν maluissemus. Sed consulto fortasse obscurius locutus est poëta, intelligi autem sic voluit, quasi dixisset Ἑρμῆ ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθεὶς πρὸς τὸ προπέμπειν τοὺς νεκρούς.

e *Vers.* 2. νυκτὸς τ' ὄμμα cum particulâ coniunctivâ dedere membranae. Caeterum *Philippidae gracilitatem* ab eodem *Alexide* in fabulâ etiam Hippisco derisam supra vidimus, VI. 230. c. & XI. 503. a.

ARISTOPHONTEAE eclogae *versus* 2. cum sic vulgo scribatur,

ἰσχνότερον ἀποφανῶ Φιλιππίδου:

fieri potest ut interciderit pes ultimus senarii. Sed nihil probabilius, quam quod IACOBSIO visum erat in *Notis msstis*, e superiori hemistichio vocem αὐτὸν in hunc versum reiiciendam esse.

Μένανδρος δὲ, Ὀργῇ· Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον λαβών. Pronomen ὑμῶν Clericus in Menandri Reliq. pag. 139. cum Grotio in Excerpt. pag. 736. ad ὁ λιμὸς retulit. Quod minus convenire adsentior BENTLEIO: & ὑμῖν utique malebam, quod ille (in Emendatt. in Menandr. p. 49.) ita hîc reponendum censuit, ut cum elegantiâ quadam, nec sine emphasi, redundet quodammodo, quemadmodum saepe aliâs dativi μοὶ, σοὶ, ἡμῖν, ὑμῖν, apud Comicos, cum Graecos, tum Latinos.

πεφιλιππιδῶσθαι ἔλεγον τὸ λελεπτύνθαι &c. » A » *Philippide* manavit, sicut observatur hîc, ut *supra mo*» *dum extenuatum* dicerent πεφιλιππῶσθαι. Ita bis scriptum » in plerisque libris omnibus: [immo, prorsus in omnibus, quod sciam; nisi quod priori loco, vitiosius etiam, πεμφιλιππῶσθαι scribitur in ed. Bas.] » immo bis peccatum. » Nam πεφιλιππιδῶσθαι rectum est, alterum falsum: etsi » non nescimus ita scribi apud Suidam quoque: falso: ut » cum analogia, tum lex metri arguunt. De iisdem dici » solitum, posse ipsos per annulum traiici. Aristophanes: » [Plut. 1036.]

» διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.

» Locum *Alexidis* ita lege: e

» Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀκαρὴς νὴ τὸν Δί' εἶ,
» πεφιλιππίδωσαι· μή σύ καινῶς μοι λάλει.
» ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταλαιπώρου πάθους. « CASAUBONUS. —— Scripturam πεφιλιππῶσθαι non modo Athenaei libri omnes, cum typis vulgati, tum mssti, hodie tenent, sed & apud Aelianum sic legitur, X. 6. & apud Suidam in Φιλιππίδης. At istam scripturam, (ut recte Casaubonus monuit) non modo analogia, verum etiam versus qui subiicitur *Alexidis*, manifestissimi vitii arguit. Quare adsensus sum eidem Casaubono, tum MEURSIO in Lect. Atticis, II. 5. KÜSTERO ad Suid. l. c. & TOUPIO, Emend. in Suid. P. III. pag. 545. (p. 287. ed. Lond.) uno consensu πεφιλιππιδῶσθαι corrigentibus: quibus omnibus praeiverat H. STEPHANUS, in Indice Thes. pag. 1657. Contra quos vulgatam scripturam, Eustathii maxime auctoritate, defendens PERIZONIUS ad Aelian. l. c. parum utique firmo usus est patrocinio. Nam quod ille in Comment. in Odyss. κ'. pag. 379 extr. ita scripsit: Ἄλεξις τὸν Φιλιππίδην συγκόψας, ἤγουν συγκοπὴν ποιήσας τοῦ τοιούτου ὀνόματος, πεφιλιππῶσθαι εἶπε τὸ λελεπτύνθαι· οὐ κατά τινα Φίλιππον δηλαδὴ, ἀλλὰ κατὰ τὸν συγκοπέντα Φιλιππίδην: nihil aliud ea re evincitur, nisi quod Eustathius in codice Epitomae Athenaei, quo ille usus est, eodem modo scriptum repererit, quo hodieque in nostro codice *Epit.* h. l. legitur; scilicet: Ἀπὸ τούτου δὲ (nempe Φιλιππίδου) καὶ Ἄλεξις πεφιλιππῶσθαι εἶπε τὸ λελεπτύνθαι. Quod si auctoritatibus stabiliri haec scriptura posset, postremo loco in eorum testimoniorum numero, quae eidem favent, ponendum foret Eustathii testimonium; non modo librorum Aeliani testimonio & Suidae longe postponendum, verum etiam utriusque nostri codicis Athenaei auctoritati. At omnes istas auctoritates evertit invictum illud argumentum, quod ex metri ratione petitur: nam, quidquid facias, & quidquid contra nitatur Perizonius, fieri nullo pacto potest, ut vulgata scriptura cum *Alexidis* senario, ad quem ipse Athenaeus provocavit, concilietur. Quamvis enim neglecto metro & multis mendis deformata vulgo scripta exhibeantur poëtae verba, tamen manifestum est fuisse illa iambici metri legibus adstricta, & secundum senarium ab ipso illo verbo olim initium cepisse, quod πεφιλιππῶσθαι hodie scribitur: atqui, licet verum sit quod

Perizonius contendit, syllabam φι produci posse, tamen ob sequentes duas syllabas longas λιππω numquam sedem istam tueri verbum hoc potuerit, nisi πεφιλιππιδῶσ. non πεφιλιππῶσ. scriptum a poëta fuisse statuamus. Iam cum sic vulgo scripta fuerint poëtae verba, Κακῶς ἔχει στρουθὶς ἀκαρὴς κὴ δί' εἰ πεφιλιππῶσθαι, μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει ὅσῳ μου τέθνηκε τοῦ ταλαιπώρου πάθος: haud dubie felicissime duos priores senarios correxit constituitque *Casaubonus*, nisi quod dubitari possit, necesse-ne fuerit ut στρουθὶς in στρουθὸς mutaretur: nam, quod nusquam alibi hodie vox στρουθὶς reperiatur, id quidem non satis caussae erat, cur praecise damnaretur. Possit στρουθὶς esse diminutiva forma vocabuli στρουθὸς, idem valens ac στρουθίον. Quare tenendam putavi vocem, Casaubono, Meursio, Toupioque damnatam. Omitto eumdem *Meursium, vers.* 2. κακῶς, pro καινῶς legentem, metro prorsus refragante. In *tertio versu* haud dubie illud verum erat quod *Casaubono* placuerat, τέθνηκα, pro vulgato τέθνηκε: sed quod idem ex ὅσῳ μου, quod hîc legebatur, ἐγὼ fecit; id quidem, ut violentum nimis, sic & per se satis frigidum, & omnino parum probabile erat. Paulo probabilius videri poterat ὤ μοι, quod Meursio placuit; nisi scripturam unice veram, quae sua luce alias omnes coniecturas obscurat, acutissimus Toupius nobis aperuisset, ὅσον αὖ τέθνηκα scribens. Eiusdem veteris scripturae paulo clariora etiam, quam in editis libris, vestigia in vetustis nostris membr. *A.* supersunt, in quibus οσο μου (sic; non ὅσω μου aut ὅσῳ μου) scribitur. In *Epit.* desunt Alexidis versus. Eosdem versus Gallicus interpres (nullâ aliâ, ut videtur, caussâ ductus, nisi ut Casaubono obganniret, a quo *corrupta hîc esse* clamat *quae corrigi debebant*) longe aliter constituendos censuit, alia tenens, alia mutans in hunc modum:

A. Κακῶς ἔχει, στρουθὶς ἀκαρὴς νὴ Δί', ἐκπεφιλιππίζεται. B. Μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ὅ γ' ἐμαῦ τέθνηκε. φεῦ! τοῦ ταλαιπώρου πάθους.

De cuius ratione quid statuendum sit, iudicet lector eruditus. Graeca ista sic Gallice idem convertit: » A. *Il est » fort mal! on diroit un chétif moineau, tant il est philippidi» fié.* B. *Fi donc, de ces nouveaux mots dont tu te sers! Oui » je vois bien que le mien est mort! Hélas! quel funeste mala» die!* « Nec vero relinquere hunc locum possum, quin mi-

ram Dalecampii interpretationem commemoraverim. Sic ille:

A. *Male habet penis, exiguus, ac pusillus est, ac* περιλιπτίδωται, *extenuatus est.*

B. *Novis verbis ne me alloquitor: miserum me, quam emortuum est desiderium meum.*

Adparet, pro πάθους illum πόθου legisse: sed, unde significatum eum arripuerit vir ingeniosus, quem voci στρουθὶς subiecit, reperire equidem non potui.

AD CAP. LXXVIII.

Κηφισόδωρος μὲν ἐν Τροφωνίῳ &c. Voculam ἐν adiectam a dedit ms. *A.* » *Morem* fuisse *veterum delicatorum, pedes un-* » *guentis ungere*, probatur testimonio *CEPHISODORI* in *Tro-* » *phonio*; cuius versus ita distingue:

» Ἔπειτ' ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι πρίω
» μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον.

» Eius fabulae Pollux meminit libro VII. [sect. 40.] Τὴν δὲ » σμηκτρίδα, inquit, (sic enim legendum) Κηφισόδωρος ἐν » Τροφωνίῳ εἴρηκεν. Meminit & aliis locis. « CASAUBONUS. — In editis vulgo vox μύρον priori versui erat adtributa: *vers.* 1. vero & *vers.* 3. πριῶ cum accentu in ult. scribebatur cum in editis, tum in ms. *A.* contra analogiam & contra usum. Ut enim ab ἵσταμαι imperativus praesentis temporis formatur ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: sic a πρίαμαι, πρίασο, πρίαο, πρίω. Cf. Aristoph. Nub. 614. & Acharn. 34. & 870. Apud Etymologum tamen, p. 132. l. 50. scribitur: πριῶ, (praes.) πριάσω. - - - πριῶ οὖν, πρίημι ἐξ οὗ καὶ, πριῶ μοι, φησὶν ὁ κωμῳδὸς, σελάχιον. Sed, ut apud Aristophanem editur, sic apud Hesych. & Suidam scribitur, Πρίω, ἀγόρασον. Iidem *Cephisodori* versus repetuntur lib. XV. pag. 689. f. sed mendosius ibi scripti. *Epitoma* de toto hoc Capite nil aliud, nisi haec verba, habet: Ἔθος δ' ἦν Ἀθήνησι καὶ τοὺς πόδας τῶν τρυφώντων ἐναλείφειν μύροις· ἰρίνῳ ἢ ῥοδίνῳ ἢ ἀμαρακίνῳ ἢ μεγαλλείῳ ἢ ἄλλοις τοιούτοις.

Εὔβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρίωνι. Sic recte ms. *A.* per *iota*, non υ, in antepenult. Conf. X. 449. e. & ibi not. Totus locus, quem intactum praetermisit Casaubonus, sic editus erat: Εὔβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρύωνι ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον. ἐν δὲ κύκλοισιν παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακὰ κατάθρυπτε τὼ πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροισι

a τρίψουσι τὸν ἐμόν. Quem sic Latine convertit DALECAMPIUS:

Laenas virginum in orbem circumiectas, delicatas,
in lecto molli decumbens nunc obtero:
amaracinis unguentis mei pedes confricantur.

Scilicet κύκλῳ νῦν legens, pro κύκλωνιν: & καταθρύπτω, pro κατάθρυπτε. Gallicus Interpres *duo Eubuli fragmenta* istis verbis contineri statuit, quorum prius in verbum κατακείμενον desinat: tum sequentia verba sic ille refingenda censuit: Ἐν δὲ Κύκνῳ· Νῖν παρθενικὴ (i. q. παρθένος) τρυφερὰ χλανιδίῳ μαλακῷ καταθρύπτει· τὸν πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροισι τρίψασα τὸν ἐμόν. Quae Gallice sic reddidit: *Un jeune tendron le berce délicieusement dans une couverture mollette: après m'avoir frotté le pied avec du parfum d'amaranthe.* Nonnisi *unam* esse *eclogam*, eamque *hexametris versibus* comprehensam, recte vidit FIORILLO, Observat. in Athen. pag. 11. Sed quum *venustum* dicit *fragmentum*, cuius *veram scripturam* a se *restitutam* gloriatur, in hunc modum:

Ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον, ἐν δὲ κύκλῳ νῦν
παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδας μαλακὰς κατάθρυπτε,
τὸν πόδ' ἀμαρακιναῖς τὸν ἐμὸν τρίψουσι μύροισι:

primus quidem & *tertius* versus recte sic constituti possint videri; at sensum verborum, aut certe naturalem orationis structuram, quam minime equidem percepi, vellem nobis explicasset acutus Observator. Illud quidem postulare nimium foret, ut tota sententia, quam in animo habuisset poëta, plane aperiretur: nam *griphus* hic esse videtur eorum de genere, qui libro X. pag. 449 sq. eâdem ex fabulâ prolati sunt. Nos, si quid minus nobis liquet, non dedecere nos putamus, inscitiam nostram fateri: quod hoc loco usu nobis venit, ubi Graeca, quorum sententiam non percepimus, hariolando interpretati sumus. Pro edito olim κύκλωνιν, ex ms. *A.* haec enotata est scriptura, κυκλῳ νιν: pro χλανίδια, est χλανίδανα: pro κατάθρυπτε, est κατάθρυπτοι. Videant qui ingenio & doctrinâ valent, an ex his ruderibus sani quidpiam certique erui possit.

b ἐν δὲ Προκρίδι. ἐν δὲ Προκρίδα ms. *A.* manifesto errore. In eclogae illius, ex *EUBULI Procride*, *versu* 5. ubi legitur γάλακτι χηνὸς, id est, *lacte anseris*, nil variant libri.

Iocose utique dictum hoc videtur: nec incommode adnotatum a DALECAMPIO: »Pretiosissimo condimento. Sic in »proverbio est *lac gallinaceum.*« — *Vers.* 6. Μεγαλλίῳ μύρῳ. *Megallio unguento*: cui nomen ab inventore *Megallo*, ut docet auctor noster lib. XV. p. 690. f.

ἐν δὲ Μητραγύρτῃ. Eidem fabulae *ANTIPHANIS* ti- c
tulus est Μηναγύρτης (eâdem quidem sententiâ) apud Grammaticum San-Germanensem, teste RUHNKENIO ad Timaei Lexic. Plat. p. 11. *Vers.* 3. ἐκέλευ' ἀλείφειν. Sic ms. *A.* In *vers.* 4. & 5. nescio quae turbae invaserant libros omnes. In ed. *Ven.* continuato versu sic scribitur: ὡς θᾶττον ἡ παῖς τῶν ποδῶν διήψατο αὐτοῦ γ' ἔτριψε τ' ἀνεπήδησεν. Eodem modo in ed. Bas. nisi quod *comma* interponitur *post* διήψατο. CASAUBONUS, nihil in Animadversionibus monens, in contextu sic posuit:

ὡς θᾶττον ἡ παῖς τῶνδὶ ἥψατο, αὐτοῦ τῶν ποδῶν
γ' ἔτριψε τ' ἀνεπήδησεν.

Quam ad scripturam nihil e ms. *A.* adnotatum, nisi quod is codex ignoret γ' ante ἔτριψε. In ed. Cas. 2. & 3. pro τῶνδὶ ἥψατο, est τῶνδ' ἥψατο. Nos recte curatum hunc locum a KOPPIERSIO iudicavimus, sic corrigente, (in Observ. Philol. p. 38.) ut a nobis editum.

καὶ ἐν Ζακύνθῳ. Recte, ut nobis videbatur, ab eodem *Koppiersio* pag. 39. ἐν Ζακυνθίῳ correctum. Cur vero, *vers.* 2. pro καὶ τὰς ἑταίρας, idem καὶ τάς γ' ἑταίρας posuerit, caussam nullam vidi equidem.

καὶ ἐν Θορικίοις. Pro edito olim Θορυκίοις, recte monuit d
CASAUBONUS: »Scribendum per ι, Θορικίοις. *Plena* in»scriptio est libro XV. [pag. 689. e.] Θορικίοις ἢ Διορύτ»τοντι. Traducebat haec fabula *Thorycios.* Thoricus »unus erat τῶν δήμων agri Attici.« — Eadem ecloga loco modo citato legitur paulo emendatior, quam hîc vulgo edebatur. Commodius hîc *versu* 2. χρυσοκολλήτου γε edd. quam ibi δὲ, quod & ibi codex *A.* tenet; in quo hîc mendose prorsus χρυσοκόλλη τε καλπ. *Vers.* 3. χεῖρας est in msto, quod in χέρας commode mutarunt editores: sed rectius videtur τὰ σκέλη, quod lib. XV. legitur.

Vers. 4. Non φοινικίῳ, ut hîc editum erat, sed φοινικίνῳ dedit ms. *A.* ut lib. XV. quod significat *palmeo.* At non tam a *palmulis*, quod sciam, quam a *Phoeniciâ* regione nomen invenerat illud unguentum, ut quidem ipse auctor noster docet lib. XV. pag. 688. f. & Plinius initio li-

bri XIII. Unde fit probabile, φοινικικῷ scriptum olim fuisse. *Vers.* 5. Pro σισυμβρίῳ, quod & hîc & inferiori loco legebatur, σισυμβρίνῳ recte dedit ms. *A.* In eodem vero codice, *vers.* 7. perperam ἑρπυλλίνῳ scribitur, pro ἑρπυλλίνῳ: & γύνι, pro γόνυ.

ANAXANDRIDAE versiculi corrupte admodum & perturbate scripti erant in hunc modum:

Μύρῳ δὲ παρὰ Πάρωνος οὗπερ ἀπέδοτο,
e Ἐχθὲς μελανώπῳ πολυτελοῦς ἐν Αἰγυπτίῳ συναλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου. Quibus in verbis nil fere mutat ms. *A.* nisi quod magis etiam vitiose ἐν Αἰπτίῳ pro ἐν Αἰγυπτίῳ habet. Monuit vero CASAUBONUS: » *Anaxandridae* » versus scribendi sic ex libro XV.

» Μύρῳ δὲ παρὰ Πάρωνος οὗπερ ἀπέδοτο
» ἐχθὲς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
» ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου. «

At lib. XV. pag. 689. f. non Πάρωνος scribitur, sed Πέρωνος: & sic hîc quoque habet ms. *A.* Eodemque modo scriptum nomen illius unguentarii repetitur p. 690. a.

καὶ τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους δὲ βίον &c. » Sequitur, *TE-* » *LECLIDEM in fabulâ Prytanibus* luxu diffluentem exagi- » tasse τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. Haec scriptura non » *Themistoclem* privatim, sed omnes *qui eius seculo vixerunt* » accusat. Interpres, τὸν τοῦ Θεμιστοκλέους βίον. Dissen- » tiunt libri. « CASAUBONUS. — Malebam abesset praepositio: sed tenent eam veteres membranae. Sed video omissam eamdem etiam a Breviatore, qui paulo inferius, post historiam de *Venere callipygo*, haec verba inseruit: Ὅτι καὶ τὸν Θεμιστοκλέους βίον ἁβρὸν τινὲς παραδιδόασι.

Κρατῖνος τ' ἐν Χείρωσι. » Alibi, ut in Pericle Plutar- » chi, & in scholiis Aristophanis, inscribitur haec fabula » non Χείρωνες, *Chirones*: sed Χείρονες, *Deteriores*. Hesy- » chius contra, in Αὐτόφορτος, Χείρωνα, *Chironem*: notum » nomen ex fabulis. « CASAUBONUS. — Lib. XI. p. 461. f. scribitur Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν Χείρωνι. Alibi vero ἐν Χείρωσι, ut IX. 392. f. ad quem locum vide Animadv. T. V. pag. 162.

τὴν τῶν παλαιτέρων. Sic commode ms. *A.* non παλαιοτέρων.

Verba CRATINI, neglecto metro, sic vulgo scribebantur, ἁπαλὸν δὲ σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον, παρ' οὖς (sic) ἐθάκει παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων σκίπωνά τ' ἠγόραζεν. Nec

illius ex Msto dissensus adnotatus. CASAUBONUS, omissa e metrica ratione, haec animadvertit: » Ex hoc *Cratini* lo» co apparet, varie ad oblectationem aut voluptatem flo» ribus esse usos veteres. Caput, collum, & pectus coro» nis ornasse illos notum omnibus. Multa libro XV. de eius » generis coronis. Sed etiam *auribus flores* aut solutos aut » sertos imponebant. Argumento sunt Cratini verba: *mol» le sisymbrium, aut rosa, aut lilium auri insidebat.* Legimus » namque παρ' οὖς, non παρ' οὗς, quod ferri non potest. » Remansit in moribus nostris haec consuetudo: cuius hic » testimonium habes antiquissimum. Praeterea tribuit Cra» tinus habrodiaeto quem depingit, *malum in manu, & sci» pionem* sive *baculum*. De *malo* quaeritur mox: [cap. » sq.] de *scipione* dictum extremo libro undecimo. « [ad XI. 509. e. conf. XII. 543. f.] — Casaubonianis istis haec adiecit eruditissimus noster CORAY in *Notis msstis:* » Ob» tinet etiamnum apud Graecos mos flores solutos inter » tempora & aures inserendi, ita ut pediculus extremus » quidem sub pileo teneatur lateatque, flos vero pendeat » saepe aure imâ tenus. Hunc usum indicat & Anacreon in » pervenustis (Od. V.) his versiculis:

» Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
» κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
» πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες. «

AD CAP. LXXIX.

Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς &c. Verbosam istam *CLEARCHI* super re minutâ disputationem fere totam omisit Breviator: ac levis admodum futura erat iactura nostra, si eamdem Athenaeus quoque praetermisisset. Ut amat verbis ludere ille scriptor: sic nunc in vocabulorum ὥρα & ὡραῖος praesertim ambiguitate & paronomasiâ se iactat illius oratio.

Ubi legitur vulgo, *διὰ τοῦτο οὖν οἱονεὶ δεῖγμα τῆς ὄψεως* f *τὰ ὡραῖα μετὰ χεῖρας ἔχουσιν*: non video quo sensu *δεῖγμα τῆς ὄψεως* scribere *Clearchus* potuerit; omninoque *τῆς φύσεως* legendum videtur cum Dalecampio, qui *naturae veluti specimen* in versione posuit. Gallico tamen interpreti vulgata scriptura in hanc sententiam teneri posse visa est: *de sorte qu'on cherche ainsi à fixer les regards par ces belles choses qu'on aime, & qu'on se plait à porter à la main.*

f ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται. (sic ms. *A.* γίγνεται edd.) » Proponitur haec quaestio ex *Eroticis* CLEARCHI: *cur flores, fructus, & id genus alia, manibus gestamus?* Summa responsionis est: *Quoniam per ista & occasionem colloquendi nanciscimur, & praebendi exemplum desiderii nostri*; id est, docendi sub exemplo quid ipsi expeteremus. Hoc ita Clearchus: ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων. Quid appellat ἀρχὴν εὐτυχίας? an *principium amoris*, quam isti summam felicitatem putant? [Dalec. *foelicitatis initium.*] Nugae. Legendum συντυχίας, *colloquii.* Declarat quae subiicitur ab eodem explicatio: αἰτηθεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι· δοῦσι δὲ προϋγράφειν ὅτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. Cum habet aliquis prae manibus aut flores aut fructus & bellaria; qui vident concupiscunt. Movet enim, aiunt, obiectum potentiam. [appetentiam, *puto, scribere vir doctus voluerat.*] Petunt igitur. Inde *colloquiorum occasio & principium. Qui dant autem*, ait Clearchus, *hoc ipso satis indicant quid postulent*, & quid sibi dari aequum censeant. ὑπογράφειν, ut dicebamus ad Strabonem, [ad lib. I. pag. 40. ed. Cas.] est *loqui tacendo*, & *tecte aliquid significare.* « CASAUBONUS. — Sic ὑπογράφειν ἐλπίδας, *spem ostendere*, saepe apud Polybium. Vide Lexic. Polyb. pag. 634.

a Ἢ τὴν τούτων ὥραν παραψυχὴν καὶ παραμυθίαν τῆς ἐπὶ τῶν ἐρωμένων ὥρας ταῖς ἐπιθυμίαις χαίροντες ἔχουσιν αὐτοῖς. Nil mutant membranae. Si quem vero sensum velis in istis Clearchi verbis inesse, vix alius in illis quaeri posse videtur atque is quem (praeeunte fere Dalecampio) in latina versione expressimus. Neque dubito, primum, non ἐπιθυμίαις, sed ἀθυμίας scripsisse Clearchum; ut cohaererent ista, παραμυθίαν τῆς ἀθυμίας. Tum vero in illis, ἐπὶ τῶν ἐρωμένων ὥρας ταῖς, continebatur caussa, e qua illa ἀθυμία oritur: scilicet *ex absentiâ* (ut consentaneum est) τῶν ἐρωμένων: cui *absentiae* (ἀπουσίᾳ) opponitur deinde ἡ τούτων παρουσία. At, cum a vestigiis veteris scripturae longius absit vocabulum ἀπουσίᾳ, aliud erat quaerendum. Hariolabar ἀορασίᾳ: quam vocem quidem *caecitatem* vulgo interpretantur Lexicographi: sed quum ἀόρατον dicatur id quod est *invisibile, quod in oculos non incurrit*, haud aegre credas, ἀορασίαν Clear-

chum dixisse pro *invisibilitate*, vel *absentiâ* quâ fit ut rem *non habeamus oculis subiectam*. Id si minus placet, haud absurde coniectaveris, ἀωρία fortasse scriptum fuisse, eo sensu, ut, quemadmodum ἀωρεῖν (Hesychio & Suida testibus) idem valet ac ὀλιγωρεῖν, ἀλογεῖν, sic ἀωρία idem ac ὀλιγωρία sonet.

ἐκκρούεται γὰρ ὑπὸ τῆς τούτων παρουσίας ὁ τῶν ἐρωμένων πόθος. Proprium erratum est ed. Cas. 1. & 2. πότος, pro πόθος.

καλὸν γὰρ ὅτι τὰς ὀπώρας καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον &c. Vitiosam esse scripturam, quamquam per se in oculos incurrebat, indicaverant etiam Editores *asterisco* vel *cruciculâ* post ὅτι τὰς interpositâ. Quo spectat CASAUBONI animadversio: »Lego, sublato asterisco, καλὸν γάρ »ἐστι τὸ τῆς ὀπώρας &c.« — Potuerat etiam nude, καλὸν γὰρ τὸ τῆς ὀπώρας &c. item καλὸν γὰρ ἕν τι τὸ τῆς ὀπώρας. *Est enim una ex pulcris rebus*, i. e. *est enim pulcrum quidpiam*. Sic mox dein φυσικὸν γὰρ δή τι ait.

οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριαινόμενοι. »Parum »usitatum verbum est ὡριαίνεσθαι, quo utitur *Clearchus* »pro eo quod usitatius dicitur ὡραΐζεσθαι.« CASAUBONUS. — Sed, minus usitata prae caeteris amasse quaesivisseque illum scriptorem, iam saepius observavimus. Reperitur tamen apud Hesychium: Ὡριαίνεις· ὡραΐζεις. Ubi non cum Salmasio ὡραίνεις corrigendum, sed ὡριαίνεις: quod ipsa etiam series literarum indicabat: notabuntque studiosi ad illam Hesychii glossam hoc Clearchi apud Athenaeum testimonium.

φυσικὸν γὰρ δή τι, τὸ τοὺς οἰομένους &c. Sic commode ms. *A*. pro eo quod editum erat, γὰρ δὴ καὶ τὸ &c. Eadem verba habet etiam Epitoma; in qua hoc loco quidem praetermissa tota ista *Clearchi* disputatio, sed deinde post historiam de *Venere Callipygo* haec inseruntur: φυσικὸν δή τι, φησὶ Κλέαρχος, τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν.

ὅθεν αἵ τε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται. Sic recte idem cod. *A*. Cum ὅθεν καὶ περὶ τ. Π. esset editum, monuit CASAUBONUS: »Lege ὅθεν καὶ αἱ περὶ τ. »Π. Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in »Raptu Proserpinae, & alii.« — Diodorum vide lib. V. cap. 2.

Σαπφώ φησιν, ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπα-

λῶν. Cum rarior sit usus verbi ἀμέργειν notione *decerpendi*; *Io. Christian.* WOLFIUS, in Sapphûs Fragm. num. LXVII. versionem Dalecampii tenens, *quae flores demeteret*, in Notis deinde ad idem Fragm. pag. 245. quo stabiliret usum istum huius verbi, haec adposuit exempla: » Schol. Apoll. » Rhod. ad I. 749. ἀμέρσαι δὲ, στερῆσαι. Et Schol. Ni- » candri ad Theriac. vers. 686. τὸ δὲ ἄμερσεν, ἀντὶ τοῦ » ἔλαβε. « — At illa exempla ad verbum ἀμέρδω pertinent: non ad ἀμέργω, quod ab isto diversum est. De hoc verbo ἀμέργω Eustathius ad Iliad. λ'. pag. 774. l. 10. ex Pausaniae Lexico monuit, idem valere ac καρπολογεῖν, id est, *fructus decerpere*. Quae notio (ut ABRESCHIUS docuit ad Hesych. voc. Ἀμεργομένη) obtinet apud Euripidem, Herc. Fur. vs. 397. *SAPPHONIS* hoc exemplum praeterierat doctum Hesychii Editorem.

AD CAP. LXXX.

c Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε &c. Quae sequitur narratio de origine *templi Veneris Callipygae*, eam TOUPIUS in Epist. Crit. pag. 70. *CLEARCHO* auctori tribuit: quod mihi secus videtur. Non ita simplex est *Clearcheus stylus*: nec cohaerent haec cum superiore Clearchi disputatione: sed cum eis quae ante illam posuerat Athenaeus. Quod hîc ait οἱ τότε, *illius aetatis homines*, id refertur ad pag. 553. e. ubi de *Themistocle* & omnino de τοῖς παλαιτέροις agebatur. Auctorem quidem, e quo ad verbum ducta sit haec narratio, non nominat Athenaeus: duos vero poëtas iambicos nominat, (lit. *d.* & *e.*) *Cercidam* & *Archelaum*, qui eius rei mentionem fecissent. Narrationem ipsam sive ex his poëtis, sive e vulgari famâ, haurire Athenaeus potuerat.

διεκρίνοντο ποτέρα εἴη καλλιπυγοτέρα. Similis puellarum contentio memoratur in Rufini Epigrammate, in Analect. Brunckii, T. II. pag. 390. & in Alciphronis Epist. 39. lib.
d I. pag. 188. *Mox*, τὸ ἀδελφῷ ἑαυτοῦ. Sic ms. *A*. In *Epit.* brevius haec expedita.

ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς. De hoc vide MEURSIUM ad Helladii Chrestomath. p. 68. In *CERCIDAE* versu, pro Ἦν, in ms. *A*. nude H scribitur. *Ibid.* καλλιπύγων ζεῦγος, *par sororum*. Sic saepe ζεῦγος: cuius usus plura exempla collegit Valckenarius ad Phoen. pag. 116. In *fine versus*,

si choliambus est, stare potest *Συρακούσαις*: sin legitimus iambus, *Συρακόσαις* oportuit, frequentissimâ nominis formâ.

AD CAP. LXXXI.

Ὁ Αἰξωνεὺς Θρασύλαος. » Qui dicitur *Ἀξωνεὺς Θρασύλαος*, *Thrasyllus* est Aeliano lib. IV. cap. 25. Omnino » autem *Αἰξωνεὺς* scribendum. « CASAUBONUS. — Recte, haud dubie, *Αἰξωνεὺς* apud Aelianum. *Αἰξωνὴ*, *δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς*. Steph. Byz. & Harpocrat. *Θρασύλαος* & *Θράσυλλος* fortasse diversae formae eiusdem nominis. Vide PERIZONIUM ad Aelian. l. c.

τὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ. Sic recte uterque cod. mstus.

ἀπεγράφετο. De usu huius verbi vide Perizon. l. c. & Taylor ad Lysiam, T. I. ed. Reisk. pag. 389.

μετὰ χαρᾶς τοσαύτης, ὅσης περ ἄν τις εἴη τοσούτων χρημάτων κύριος ὤν. » An *ὅσην περ ἄν τις ἥσθείη*, vel *ὅσης περ ἂν αἴσθοιτο, τοσούτων* &c. Mox sequitur, *ἡσθῆναι πλείονα.* « CORAY, in *Notis msstis*. — *ὅσης περ* ed. Ven. Bas. & Cas. 1. cum msstis: non male, ut nobis videbatur; scil. *μετ' ὅσης περ ἀποδέχοιτο ἄν τις, εἰ εἴη τοσούτων* &c.

οὐδὲν ἐπεζήτησε recte ms. *Ep*. cum edd. Mox *Κρίτων* codex ms. uterque. Dein iidem recte *διηγεῖτο οὐδὲ πώποτε* absque *δὲ* particulâ.